

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRA SHELL

autrice di *Kiss Me Like You Love Me*

MEET

Siem Krugher

1

romanzo

«Come una sirena,
piccola Dorie,
tu nuoti nell'oceano
della mia eterna
perdizione.»

DARK DESIRES

Sperling & Kupfer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KIRA SHELL

autrice di *Kiss Me Like You Love Me*

MEET

Siem Krugher

1

romanzo

«Come una sirena,
piccola Dorie,
tu nuoti nell'oceano
della mia eterna
perdizione.»

DARK DESIRES

Sperling & Kupfer

Çeviri Kitaplar

 Telegram

Kitap

PGölgelerinizden gerçekten kaçmak mı istiyorsunuz?

Thea yirmi yaşındadır ve Bright Demons adlı yetenekli bir grubun gitaristidir, büyük sahneler çıkmanın eşiğindedir. Ancak annesini kaybettiğinde kendini de kaybeder ve kariyerini sonsuza dek tehlikeye atma riskiyle karşı karşıya kalır. Kendisi ve geleceği hakkında endişelenen büyükannesi ve menajeri, onu, durumları hakkında mutlak gizlilik isteyen ünlüleri ve VIP'leri çeken özel bir klinik olan Asklepios'u işleten, yenilikçi yöntemlere sahip bütünsel bir psikiyatrist olan Dr. Efrem Krugher'in bakımını aramaya teşvik eder. 37 yaşında yakışıklı bir adam olan Efrem, adı anılmayan bir geçmişe sahip, çekici ve esrarengiz bir adamdır. Bir işkence ve tutku kasırgası içinde Thea, en karanlık özlemlerini keşfetmek için onu erotik ve heyecan verici bir iç gözlem yolculuğuna çıkaran doktorun yasak çekiciliğine kapılır. Ancak günler geçtikçe Thea, Asklepios'un her köşesinde tehlikelerin ve şok edici sırların gizlendiğini fark eder. Ya Dr. Krugher'in mükemmelliği akıl almaz tuzakları gizliyor?

Kira Shell, kendisini İtalyan kara romantizminin yıldızı yapan *Kiss Me Like You Love Me* serisinin büyük başarısından sonra, hiçbir önyargı ya da korkunun olmadığı, sadece kişinin kendi ruhunun ve arzularının karanlığına dalma cesaretinin olduğu sıra dışı ve şehvetli bir hikâye anlatan, daha önce yayımlanmamış yeni bir destanla kitapçılara geri dönüyor.

Yazar

KIRA SHELL genç bir İtalyan yazarın takma adıdır. Hukuk mezunu, okumayı ve yazmayı çok seviyor. Yazma tutkusunu henüz on yaşındayken şiir yarışmalarına katılarak keşfetti ve giderek daha karmaşık ve eziyetli romanlar yazmaya çalışarak onu geliştirmeyi asla bırakmadı. 2019'da Sperling & Kupfer için ilk serisi *Kiss Me Like You Love Me* ile büyük bir başarı elde etti ve okuyuculara güçlü duygular ve unutulmaz karakterler verdi.

Instagram: [kira_shell_author_](#)

Facebook: [Kira_Shell_Books](#)

Kira Shell

EFREM KRUGHER İLE TANIŞIN KARANLIK ARZULAR

Cilt I

Sperling & Kupfer

*Karanlığı sevenlere.
Çarpık zihinleri sevenlere.
Her kalıbı kırmaya hazır olanlara.
Kendilerini ortaya koymaktan
korkmayanlara.
Kesinliklerini yeniden değerdendirmeye istekli olanlara.
Önyargıdan nefret
edenlere. Ve yargılardan
kaçınanlara. Özgürlükten
zevk alanlara. Deliliği
takdir edenlere.
Bir yılanın
tıslamasından korkmayan ve
yasak olana açılan kapıya
ulaşmak isteyenlere.
Bu hikaye senin için.
Kira Shell*

Karanlıklar prensi bir beyefendidir.

WILLIAM SHAKESPEARE

Önsöz

*Bir denizkızı gibi, küçük Dorie,
benim sonsuz azabımın okyanusunda yüziyorsun.*

KIRA SHELL

İki basit kelimeyle başlayalım: *hata* ve *Küçük Deniz Kızı*.

Birbirinden çok farklı, ama alaycı bir kaderle birbirine sıkı sıkıya bağlı. *Hata* nedir?

Terimin etimolojik anlamına güveniyorum: değerlerin çarpıtılması, ahlaki sapma, suçluluk, günah, gerçeğin terk edilmesi, mantıksal veya etik ne olursa olsun. Sarhoş olduğumu ya da bu yıpranmış sayfalarda saçmalayan bir deli olduğumu düşünebilirsiniz. Ben sadece garip zihinsel düşünceleri seven bir adamım. Hayatımda birçok kez bir hatanın ne kadara mal olabileceğini, ne gibi sonuçlar doğurabileceğini ve hepsinden önemlisi benimkinin gerçekten bir hata mı yoksa sadece bir heves mi olduğunu merak ettim. Belki bir dilek, bir kabus, bir rüya hepsi bir arada. Belki bunu hiçbir zaman anlayamayacağım ama Henry Ford hataların bizi daha zeki yaptığını iddia ediyor ve bu teoriye göre, bugün, yaptığım hataların bolluğunun beni sadece gerçek bir dahi yaptığını düşünmeliyim.

Bir dakika.

Lütfen bu büyük ahlaki ve entelektüel kesinlik üzerinde sağlam duralım!

Şimdi ikinci terime geelim: *Küçük Deniz Kızı*.

Dünyadaki her erkeğin kendi Küçük Denizkızı olduğu söylenir.

Bu saçmalık, kimse bunu söylemiyor. Bu sadece benim iç gözlemsel meditasyonlarımdan biri.

Sabırlı ol, seninle dalga geçmeye bayılıyorum!

Yine de, düşünün: aslında kesin olarak iddia ettiğim bir şeyi iddia edenin başka biri olduğunu iddia etmenin.... olduğu gibi bir etkisi vardır.

Şiirsel mi? Edebi mi?

O yüzden devam edeyim.

Dünyanın, kaderlerini aramak için dolaşan çok sayıda insanın yaşadığı uçsuz bucaksız bir okyanus olduğunu ve orada, size hiçlik gibi görünen şeyin ortasında, ikna edici bir şarkıya, büyüleyici bir görünüme ve büyüleyici bir bakışa sahip bir Küçük Deniz Kızı olduğunu hayal edin.

Homeros Odysseia'da Sirenleri, hoş sesleriyle onları yakalamak isteyen denizcileri büyüleyen, peşlerinden yüzen ve boğularak ölen aldatıcı yaratıklar olarak tanımlar.

Peki, bu üçüncü **ü r k ü t ü c ü** terimi de analiz edelim:

Boğulma.

Merak ediyor olabilirsiniz: Bir erkek bir kadın için nasıl boğulabilir? Bu talihsiz adam ne diyor?

Haklısınız, şimdi açıklayacağım.

İri gözlerini ilk fark ettiğimde, parlak altın tonlarıyla sarmalanmış parlak bir kehribar rengi, bana renkli bir ışık spektrumuna, gökyüzünde gerçek bir gökkuşağına perçinlenmiş gibi geldi ve bu olağandışı durumda, nefesimi tutarak göğsümde ölenemez bir his yuvalandı.

Okuyucularım, bugün sanki dün olmuş gibi hatırlıyorum.

Ve hala onarılamaz bir şekilde üzgün.... sarhoş ve çekici olduğumu inkar etmiyorum.

Nefis yumuşak ve sıcak vücudu kucağıma oturduğunda, hevesli parmak uçlarımın altından çırılçıplak kaydığında ya da zarif, kadınsı kıvrımlarıyla beni baştan çıkardığında, özlem dolu bir tutkunun işkencesine yenik düştüm ve takiyeci bir piç gibi o güzel kıza her yönden sahip oldum.

Boğulmanın ne alakası var diye düşünüyor olabilirsiniz. Bir dakika, okuyucular, hoşgörülü olun.

Biraz daha sabret.

Bilincimi tamamen kaybettiğimde, örümcek ağındaki küçük bir sinek gibi feci bir duruma sürüklendiğimi fark ettim.

Tüm ahlaki standartlarım o küçük kız tarafından yok edildi.

Ve onun sayesinde, ölümcül bir hata yapmaya hazır, farklı bir adam oldum.

Boğulun, beyler!

O yasak aşkta tamamen boğuldum. Kötü alışkanlıklarımda boğuldum.

Sapkınlığımın içinde boğuldum.

Tüm bunlar bir Küçük Denizkızı yüzünden. Bunu hiç bekliyor muydun?

Deniz kızlarının kötülüğün ve felaketin sembolü, aynı zamanda hayırsever yaratıklar ve öbür dünyadaki ruhların yoldaşları olarak görüldüğü sayısız efsane sıralayabilirim. Bununla birlikte, pleonastik ayrıntıları bir kenara bırakırsak, daha dikkatli olanlar bunların her zaman tek bir sonuca götürdüğünü fark edeceklerdir: *ölüm*. Bana nedenini sormayın, beyhude açıklamalardan her zaman nefret etmişimdir; size sadece şunu söyleyebilirim ki kimse *Küçük Denizkızı*'ndan ya da onun en dinç insanın bile uzuvlarında titreşen gizemli ve bilinmeyen çağrısından kaçamaz.

Ve şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu sefil ne saçmalıyor?

Erotik yeteneklerimi övmemi, lüks bir aynada yansıyan pazularımı öpmemi, doğa ananın bana bahsettiği lütufları şiirsel dizelerle övmemi beklediğinizi biliyorum.

Yatağımı ısıtan kadınların sayısını övmemi ya da onları çoğu zaman coşkunun doruğuna ulaştırdığım yeteneklerin ne kadar sınırsız olduğunu belirtmemi beklediğinizi biliyorum.

Okurlar, şöyle bir giriş istediğinizi biliyorum: 'Bildiğim en cehennem gibi cennete, ama aynı zamanda bana böylesine yüce bir zevk verebilecek tek cennete kaymışım.

"Benim ezici güzelliğim kadınlar için bir inançtı.

"Akıl tüm kötülüklerin sebebidir. Dişiler, benimle birlikte olduktan sonra, bir boğanın üzerine bile atlayabilir ve tamamen zarar görmeden kalabilirler. Onları baştan çıkarmayı, büyülemeyi ve en skandal yollarla şımartmayı severdim. Ateşli gecelerimiz sırasında, alçaltıcı davranışlarımla midelerini karıştırdığım kadar, tokatlar ve yıldırımlarla sırtlarına da işkence ederdim.

"Zihinleri alevlendirmekte iyiydim ama bedenleri sikmekte daha da iyiydim.

"Çok sık olarak, eve ağrıyan kalçalarla, benim yüzümden kirlenmiş olarak gelirlerdi ve..."

Oh, hadi ama, ne
kadar sıkıcı! Ne
kibir!

Böyle bir sunum, doğru olsa bile, oldukça troglodik ve hantal olmaz mıydı?

Ben hâlâ seçkin, kibar ve *iyi* yaşamaya alışkın bir adamım. Yine de, beyler, görünüşteki masumiyetime karşı dikkatli olun, çünkü bazen gösterişli olan bu kusursuzluk, bir sapıgıncı kadar sahte ve hesaplı olabilir.

Daha geleneksel ve sıradan bir şey istediğinizi biliyorum, ancak erdemlerini aşırı övgüyle yücelten erkeklere inanmayın.

Umarım bu zavallı, tarıfsız satırlarımı anlamışsınızdır. Size hatırlatmak isterim ki ben ne bir yazarım ne de bir şair.

Ben sadece bir psikiyatristim, daha çok Dr. Efrem Krugher olarak tanınıyorum ve edebi faaliyetler mesleğimin dışında olmasına rağmen, size üzücü hikayemden birkaç alıntı anlatacağım.

Eğer arzu ederseniz, bu yolculukta size eşlik etmekten onur duyarım... Ve hayır, beyler... Bana nedenini sormayın!

1 Thea

*Kişinin kendi karanlığını bilmesi, başkalarının
karanlığıyla başa çıkmanın en iyi yoludur.*

CARL GUSTAV JUNG

Yağmur büyük bir gürültüyle yağıyor ve Range Rover'ın karanlık camlarına şiddetle çarpıyor, bulutlu gökyüzünde canlı şimşekler çakıyordu. İlkbaharda Batı Hollywood'da yağmur yağması nadirdi, bu nedenle Çocukken onu dinlerken büyülenirdim.

Ritim beni her zaman, her gün uğraşmak zorunda olduğum endişeleri geçici olarak hafifleten sakin bir düşünme durumuna çekerti.

Yağmuru sevdim, onu duymayı sevdim ve onunla birlikte gelen durgunluğu sevdim. Topraksı ve keskin kokulu petricore'u ciğerlerime çekmek için pencereyi açtım, sonra inanılmaz derecede rahatlamış hissederek gülümsedim.

"Ne lanet bir baş ağrısı."

Andy'nin sesi kokpitin sessizliğini yardı ve ona doğru dönmeme neden oldu.

Arabanın arka koltuğunda yanımda otururken her beş dakikada bir küfrederek şakaklarını ovuşturdu.

Sabah saat dokuzda, hâlâ bir önceki günün akşamdan kalmalığının etkisinden kurtulamamıştı.

"O partiye gitmekten kaçınmalıydın," diye homurdandım isteksizce.

Etrafının, onun muhteşem vücudunun küçük bir tadına bile bakmak isteyen diğer kızlarla çevrili olduğunu hayal etmekten duyduğum rahatsızlığı gizleyemiyordum.

Şikayet etme Thea, bunu sen istedin, diye hatırlattı aptal vicdanım bana.

Dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek durup ona baktım: Siyah, yırtık bir kot pantolon, aynı renkte bir tişört ve üzerinde kocaman sarı HARD ROCK yazısı olan bir deri ceket giymişti. Nivea'lı teni platin sarısı boyalı saçlarıyla uyumluydu, uzun ön saçları dağınık bir şekilde alnına düşüyordu; soğuk çivit mavisi gözleri manyetik arduvaz grisi fişkırımlarla süslüydü, pembe dudaklarından ince burnuna kadar narin yüz hatları belirgin erkeksiliğini yumuşatıyordu.

Uzun, ince vücudu dövmelerle doluydu, bazıları önemli, diğerleri daha az önemliydi.

Özellikle iki tanesi boynunu süslüyordu: sağ kulağının altında isminin baş harfi ve sol tarafında keskin dikenlerle çevrili renkli bir kafatası.

İkimizin de üyesi olduğu Bright Demons grubunun 22 yaşındaki solisti Andy Taylor, hayranlarının ona yaklaşmak için çıldıracağı türden yasak, agresif bir güzelliğe sahipti.

Geçmişte, hayatımın en güzel dostluklarından birini mahvetme riskini göze alarak ben de şimşekleri üzerime çekmiştim.

İçimi çekerek bakışlarımı çantamdan çıkardığım cep telefonuna çevirdim. O sabah Andy ile sohbet etmenin neredeyse imkânsız olduğunun bilinciyle, sosyal paylaşım sitelerinde dolaştım ve birkaç kişinin yorumlarına göz attım

kullanıcılar son Instagram gönderimin altında.

Sıkılmış bir şekilde göz gezdirdim: Bazıları nazık, bazıları sapkın, bazıları da oldukça saldırgandı. Bunlardan biri sabahın ikisinde profil resmi olmayan Snake589 adlı bir kullanıcı tarafından yazılmıştı ve kelimesi kelimesine şöyleydi: *Ve sen kendine gitarist mi diyorsun? Berbatsın, git kendini göm!*

Dudaklarımı zorlukla büzdüm ve her zamanki gibi onu görmezden gelerek cevap vermekten kaçındım.

Okumaya devam ettim ve müziğimizden rahatsız olan başka bir kullanıcıya rastladım.

Yorumu şöyle: *Siz sadece tembelsiniz. Ya sen? En kötüsü sizsiniz. Utanmalısınız!*

Ne okuduğumu anlayamadan iPhone aniden elimden alındı.

"Thea, şu saçmalığı okumayı bırak!" Andy öfkeli bir bakışla beni uyardı. Bir tutam saç sol gözünün üzerine düştü ama umursamadı, bana odaklandı.

Omuzlarımı silkerek koltuğa yaslandım ve kayıtsız bir şekilde baktım. "Beni gülümsetiyorlar. Sadece çok sinirliler."

Ayrıca son derece saygısız ve kabaydılar. Bizi rencide etmekte bir sakınca görmüyorlar, bu kabalıklarını da kamuya mal olmuş kişiler olmamızla gerekçelendiriyorlardı. Kimse bizim her şeyden önce insan olduğumuzu, kalpleri ve ruhları çoğu zaman herkesin hayal edebileceğinden daha kırılğan olan insanlar olduğumuzu düşünmedi. Tek bir kelime, bir performans sonrası küçümseyici bir mesaj, YouTube kanalımızdaki bir videonun altına yapılan kötü bir yorum sadece saygınlığımızı değil, işimizi de ayaklar altına almaya yetti. O zamana kadar inşa ettiğimiz her şey, yıllar süren, çalışma, bağlılık ve fedakarlık dolu uzun bir sanatsal yolculuğun sonucuydu, ancak insanlar çoğu zaman bunun farkında değildi.

Kimilerine göre can sıkıntısından ya da eğlencesine müzik aleti tıngırdatan kuklaldık, kimilerine göre gelecekte büyük başarılarla imza atabilecek yetenekli bir gruptuk, kimilerine göre ise kendilerine *sanatçı* demeyi seven keşler ya da beceriksiz insanlardık.

"Bu arada, buna el koyuyorum ve bugünlük bende kalacak." Andy cep telefonumu deri ceketinin iç cebine soktu ve bana kısık bir gülümseme verdi. Her zamanki gibi tek yaptığı benim için endişelenmekti, olumsuz düşünceleri daha az önemseyebileceğimi düşünüyordu.

"Beni gözetlediğini mi sanıyorsun? Hesabımı kontrol etmeden birkaç saat geçirebilirim, emin olabilirsiniz." Beni saçmalarken görme zevkini ona tattırmamaya karar verdim. Andy Instagram ve takipçi yorumları bağımlısı olduğumu iddia ediyordu, ben de aksini kanıtlamak istiyordum.

Ondan daha zeki olmayı öğrenmiştim.

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Evden Lucky Strike paketini alıp almadığımdan emin olmak için deri ceplerimi yokladım.

"Neredeyse geldik, sigara içmek istemezsin." Andy hissettiğim gerginliği hafifletmek için bir sigara yakma niyetimi sezmişti.

Pencereden dışarı baktım ve Batı Hollywood'un merkezinde, Sunset Strip'te olduğumuzu fark ettim.

Müdürümüz Victor'un lüks dairelerinden biri de buradaydı ve sık sık bizim de katılmamız gereken toplantılar düzenliyordu. Hatta bir gün önce, bizimle önemli bir konu hakkında acilen konuşması gerektiğini belirten bir mesaj göndermişti.

Söyledikleri iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamayacağım kadar belirsizdi, bu yüzden merak mı etsem yoksa endişelensem mi bilemedim.

"Çekil, Thea!"

Range Rover'dan inip şoföre el salladıktan sonra Andy ve ben, deri ceketlerimizi ve benim durumumda yarı çıplak bacaklarımızı su damlalarıyla ıslatan aralıksız yağmurun altında ön kapıya doğru aceleyle ilerledik. Görüntülü interkomu çaldık ve geniş ana salona girdik.

İlgili kata ulaşmamız yaklaşık üç dakika sürdü.

"Bayan Jensen, Bay Taylor. Lütfen oturun."

Victor'un hizmetçisi Maria dostça bir gülümsemeyle bizi daireye buyur etti.

Andy ve ben onu neşeli bir "Günaydın" ile karşıladıktan sonra eşliği geçtik ve hemen grubumuzun diğer üyelerini yakaladık: davulcu Jimmy Walker ve başçı Steve Wilson.

Kim bilir ne kadar zamandır bizi bekliyorlardı.

"Biriniz bana sabahın dokuzunda burada ne yaptığımızı açıklayabilir mi?" Jimmy esnedi, bir dirseğiyle salonun bar dolabına yaslandı. Yanlardan tıraş edilmiş sarı saçları alnında komik bir bukle yumağı oluşturmuştu. Muhtemelen evden çıkmadan önce aynaya bile bakmamıştı. Dağınık kıyafeti de bunu doğruluyordu: Nirvana sweatshirt'ü de yırtık kotu gibi buruş buruştu.

"Bilmiyorum, Victor'un muhtemelen bize vereceği bazı haberler vardır." Andy onu sıkıca tokalaşarak selamladı ve daha yaşlı olan Steve de öyle yaptı.

Grubun özellikle vahşı bir karizmaya sahip tek üyesiydi: uzun kahverengi saçları yumuşak bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış, birkaç tutamı elastik banttan kurtulmuş ve piercingli kulaklarının arkasına yerleştirilmişti. Küçük, badem şeklinde gözleri, hafif kambur bir burnu ve yirmi beş yaşına vurgu yapan dağınık bir sakalı vardı.

Genellikle grubun en suskun kişisiydi.

Bir koltuğun kolçağına oturmuş, oradan başka bir yerde olmayı dileyen birinin sıkılmış ifadesini takınıyordu.

"Ne söyleyecekse söylesin, umarım acele eder. Bu sabah çok meşgulüm," diye homurdanarak kol saatine kısa bir bakış attı.

"Dün geceki alemden sonra kendine geldin mi?" Jimmy asık suratlı başçımızı görmezden gelerek Andy'ye döndü, o da sinsî bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ayrıca bir saat öncesine kadar ruhumu kustum," diye itiraf etti şarkıcı. "Ve hala aldığım tüm alkolü geri koyduğumdan emin değilim," diye ekledi, göğsünü şişirerek, her hafta sonu yaptığı şaklabanlıklarla gurur duyarak.

"Ew, hadi ama. Daha yeni kahvaltı ettim." Steve tiksintiyle dudaklarını büktü; Andy eğlenerek kıkırdadı.

"Oh, işte benim çocuklarım." Victor kollarını iki yana açarak bizi selamladı. Koyu renk saçları ağarmış ve numaralı gözlükleri dikkat çekici bir şekilde çengelli burnunun üzerine düşmüş bir halde neşeyle devasa firavun salonuna doğru ilerledi.

Andy sırtını sıvazlayarak, "Oh, işte bizim *mammo*," diye kıkırdadı.

Onu yaklaşık bir yıldır tanıyorduk ve artık grubumuzun ayrılmaz bir parçası olarak görüyorduk.

Andy'nin babası oğluna grubu Victor Donovan'a emanet etmesini önermişti: 40 yaşında, bu alanda engin deneyime sahip, gereksiz zaman kaybından ya da yanlış finansal yatırımlardan kaçınacak biriydi. Aslında, işine kusursuz bir özen gösteriyor ve doğru giden ama aynı zamanda yanlış giden her şey için tam sorumluluk alıyordu.

Ona tamamen güvenmiştik.

"Thea Jensen. Sen benim favorimsin, biliyorsun." Victor şakayla karışık bana yaklaştı, beni tepeden tırnağa süzdü. Onun favorisiydim çünkü gruptaki tek kadın bendim. Kendinden geçmiş bir iç çekişle, önce iki çocuksu *uzay topuzu* şeklinde geriye taranmış sarı saçlarıma, sonra da bir çift siyah çorap ve deri mini etekle örtülmüş bacaklarıma baktı.

Artık birlikte olmamamıza rağmen, kıskanç bir erkek arkadaşın her zamanki sinirli kaşlarını çatarak boğazını temizleyen Andy'nin aksine, ona hiç de rahatsız edici olmayan bir şekilde gülümsedim.

"Victor, fazla yakınlaşma," diye uyardım onu, sonra kanepeye oturdu ve beni adamdan uzaklaştırmak için yanına çekti. Oturduğumda Andy'nin parmakları, sanki benim ona özel aidiyetimi kutsamak istermiş gibi, birkaç dakika boyunca bileğimde sabit kaldı.

Elinden kurtulana kadar vücutlarımızın temas ettiği noktadan yükselen bir ateş hissederek birkaç dakika boyunca tutuklu kaldım.

"Biri arkadaşımıza terk edildiğini hatırlatmalı," diye kıs kıs güldü Jimmy.

Andy omuzlarını sertleştirdi. "Kapa çeneni, seni aptal." Davulcumuza pis bir bakış fırlattı ve dikkatini Victor'a vererek bacaklarını kasılarak açtı.

Aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu biliyordu, ancak ayrılığımızı henüz atlatamamış gibi açıkça gergindi.

"Şimdi dikkatinizi bana verebilir misiniz?" Kısa skeci büyük bir sessizlik içinde izleyen Victor, her zamanki profesyonel tavrını takınarak kariyer konuşmanın zamanının geldiğini ima etti. Orta masanın ötesindeki karşı kanepeye oturdu ve Maria'ya bisküvili beş kahve servis etmesini emretti. Birkaç saniye boyunca bakışlarını benden Andy'ye çevirdi, bir şeyler düşündü, sonra gözlüklerini çıkarıp bir çubuğu dudaklarına götürdü.

"Bizimle ilgilenen bir plak şirketi olduğunu söyle bize," diye haykırdı o ana kadar ilk konuşmalarla ilgilenmemiş olan Steve.

"Plağı çeşitli plak şirketlerine gönderdim ama bildiğiniz gibi beklemek ve sabırlı olmak zorundayız."

Rahatladım: Victor'un bize söyleyecek şaşırtıcı bir şeyi yoktu.

Peki neden bizi bu kadar acele çağırdı?

"Neler olduğunu açıkla. Yüzünü hiç beğenmedim," diye patladı Andy sabırsızca. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir bacağını sallayarak

Bakışlarım siyah kot pantolonun sol diz hizasındaki yırtığa takıldı.

"Amacımın profesyonel ve sanatsal gelişiminizde size yardımcı olmak olduğunu biliyorsunuz. Her birinize çocuklarıymışsınız gibi değer veriyorum. Müziğinize, yeteneğinize ve bu sektörde uzun bir yol kat edeceğinize yürekten inanıyorum ama bunun yolu bu değil." Victor başını salladı ve hepimize baktı. Sözleri beklenmedik bir azarlama gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Siyah gözleri gruptaki uzun incelemesini sonlandırıp benim üzerimde durdu.

"Plak şirketleri özellikle yeni çıkan gruplardan ciddiyet, kalite ve profesyonellik talep ediyor," diye devam etti. "İlk performanslarınızı YouTube'da yayınlayarak inanılmaz sonuçlar elde ettiniz. Kanalınızın orantısız sayıda abonesi var ve her videonuz yaklaşık bir milyon kez izleniyor. Sosyal medyada çoktan yıldız oldunuz. Hayranlarınız sizi seviyor, sizi taklit ediyor, sizi arzuluyor. Nefret edenler sizden korkuyor, size hakaret ediyor, sizi kıskanıyor. Başarı her zaman iki ucu keskin bir kılıçtır. Ben sizi zaten buna hazırlamıştım." Onaylamamız için bize baktı ama onaylamadık. Onu sessizce dinlemeyi tercih ettik. "Ancak sorun şu ki, formda görünmüyorsunuz. Gerçek başarı dalgasıyla yüzleşmeye hazır görünmüyorsunuz: güçlü, ezici ama çoğu zaman zor olan dalgayla."

"İyi görünmüyor muyuz?" diye tekrarladı Andy, alaycı bir gülümsemeyle, bariz bir anlaşmazlık içinde.

"Aynen öyle. Seninle başlayalım." Victor bu fırsatın üzerine atladı.

"Haftada kaç kez içki ve uyuşturucu kullanıyorsun, Andy?"

'Ne diyorsun sen? Ben uyuşturucu kullanmıyorum' diyerek kendini savundu.

"Bana kanıt sağlamak için testlere girmeye hazır mısın?" diye ısrar etti. Andy çenesini sıktı ve rahatsız edici soruyu geçiştirmek için bir kaşını kaşıdı. "Baban senin için endişeleniyor ve açıkçası ben de endişeleniyorum. Hayranların baskısını anlıyorum, stresi anlıyorum, provaların bağlılığını anlıyorum, hatta genç yaşını bile anlıyorum. Ancak, neden daha tanınmış bir şarkıcı olmadan imajını zedelediğini anlamıyorum. Bu senin için iyi değil." Victor bize baktı. "Bunun hiçbirinize faydası yok. Plak şirketlerinin, kariyerlerinin başında kendilerini Rolling Stones sanan şımarık, sorumsuz çocuklara ihtiyacı yoktur, oysa onlar sadece Bright Demons'tır," diye başını şiddetle sallayarak bizi uyardı.

"Tamam, itiraf ediyorum, sadece birkaç kez oldu. Bazı arkadaşların partilerine gittim. Yirmi iki yaşındayken hafta sonları ne yapmamı bekliyorsun?" Andy kendini haklı çıkaracak bir yol ararcasına kollarını iki yana açtı ama Victor kararlılığını sürdürdü.

"Senden eğlenmeni bekliyorum ama doğru sınırlar içinde. Sen sıradan bir adam değilsin. Sen artık Andy Taylor'sın. Küçük kızlar senin yatağına girmek için can atıyor, küçük oğlanlar seni taklit ediyor." Victor ayağa kalktı ve her birimizi işaret etti. "Hayranlarınız şarkılarınızı söylüyor, sizi sosyal medyada, kanalınızda takip ediyor. Daha yeni başlıyorsunuz ve şimdiden üzerinizde parlayan spot ışıkları gözlerinizi kamaştırıyor. Bu, gelişmekte olan bir grup için en zor aşamadır ve siz önünüzdekilere hazır olmadığınızı gösteriyorsunuz."

"Neden çoğul konuşup duruyorsun? Kuralları çiğneyen Andy," diye araya girdi Jimmy, suçu grup liderinin üzerine atarak.

"Ben mi?" Andy telaşla ayağa fırladı. İçgüdülerini dizginlemek onun için her zaman zor olmuştur, hiç utanmazdı. "Küçük kardeşlerine bakmak zorunda olduğu için provalara sürekli geç kalan kişinin sen olduğunu hatırlatmama izin ver!"

Jimmy onunla yüzleşti. "Annem çalışıyor ve ben en büyük çocuğum!"

Steve oturduğu yerden fırladı ve en kötüsünden kaçınmak için ikisinin arasına girdi.

"Lanet olası bebek bakıcıları var!" diye bağırdı Andy.

"Ailem seninki kadar zengin olmadığı için üzgünüm, Taylor. Annemin bebek bakıcısı tutacak parası yoktu!"

"Çocuklar!" Victor onları evcilleştirmeye çalıştı. "Böyle olmaz." Andy'ye yaklaştı ve davulcunun üzerine atlamasını engellemek için onu kendine çekti. "Şimdi ikiniz de sakın olun," diye onları uyardı.

Andy alçak sesle küfrederek yerine oturdu. Ben kayıtsız kaldım; ne de olsa didişmelerine o kadar alışmışım ki artık etkilenmiyordum.

"Jimmy, Andy'nin bugünlerde kötü alışkanlıklarını abarttığı konusunda sana katılıyorum ama grubun taahhütlerini yeterince ciddiye almadığın konusunda da Andy'ye katılıyorum," diye onu azarladı.

Jimmy kendini koltuğa bıraktı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Steve durumun yeniden kontrol altına alındığını fark ederek, yüzünü kızgın bir ifadeyle buruşturarak kolçağa oturdu.

"Sana gelince, Jensen." Victor dikkatini o ana kadar sessiz kalmayı tercih eden bana çevirdi. Bu durumdan hoşlanmamışım.

Başkalarının işlerine karışmak, bu arada Andy'nin kötü alışkanlıklarını paylaşmıyordum ve sonunda benden başka biri bunları fark etti.

"Devam et." Dikkatim dağılmış bir şekilde bir bacağıma çaprazladım ve bakışları eteğimin açıkta bıraktığı kalçamda oyalandı; Andy acımasızca ona baktı.

"Son iki gösteride yaşananlar tüm internette yer aldı." Victor ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve şık ceketinin kapaklarını kalçalarının üzerine kaydırды. "Birçok kişi bir ilacın etkisiyle bayıldığınıza inanıyor, diğerleri ise sarhoş olduğunuzu çünkü ayağa bile kalkamadığınızı düşünüyor. O korkunç fotoğraflar tüm gazetelerde yer aldı."

Ne olduğunu düşününce yere baktım. Başıma yayılan ve görüşümü bulanıklaştıran sıcaklık hissini, oynamamı engelleyen kollarımın ani titremesini, vücudumun ağırlığını taşımayı bırakan dizlerimi, omurgamdan aşağı akan soğuğu ve son olarak karanlığı hayal meyal hatırlıyordum.

O iki performansta herkesin önünde çöktüğüm kasvetli bir karanlık.

Bir yıldan uzun süredir içine gömüldüğüm bir karanlık.

O korkunç 18 Ağustos'tan beri.

"Sadece basınçta bir düşüş oldu, ciddi bir şey değil." Gözümü korkutmamaya kararlı bir şekilde, bakışlarımı nüfuz edilemez, sesimi sabit, omuzlarımı dik ve göğsümü dışarıda tuttum.

"Peki ya sürekli ağrı ve sızılarınız? Kilo kaybına ne demeli? Konsantrasyon eksikliğinin hakkında, Thea?" Victor cevap vermem için bana zaman tanımak amacıyla durakladı. Kafamda ona sunabileceğim çeşitli gerekçeler belirdi ama tek bir tanesini bile dışa vuramadım. "Şarkıları Andy için ya da Andy ile birlikte yazıyorsun. Yaklaşık üç ay önce senden yeni bir şarkı sözü istemiştım. Taslak nerede? Fikir nerede? Müzikal düzenleme nerede? Grubun gitaristi olman gerekiyordu ama son zamanlarda gitarının telleri üzerinde parmaklarını oynatmaya çalışan bir otomat gibi çalışıyorsun ve orijinal bir şey bulamıyorsun!" diye kabaca çıkıştı. Victor bazen nazik ve arkadaş canlısı, bazen de gerçekten şirret ve acımasız olabiliyordu.

Ani ruh hali değişiklikleri beni her zaman üzebilirdi.

"Victor, bu benim de hatam. Son zamanlarda sana pek yardımcı olamadım." Andy dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve bakışlarını yere dikti.

"Oh, buna inanıyorum. İçkiyi ve uyuşturucuyu bırak Andy, yoksa babanla uzun bir konuşma yapmak zorunda kalacağım," diye onu tehdit etti. "Dahası, ikiniz bir zamanlar sahip olduğunuz kimyayı kaybettiniz. Aşk hikayeniz birçok hayranınızın hayallerini süsledi ama artık bitti ve özel hayatınızı profesyonel hayatınızdan ayırabilmelisiniz. Halkın yeni sözlere, yeni şarkılara, yeni enerjiye, yeni tekliflere ihtiyacı var. Bu şekilde devam ederseniz kimse size bir şans vermek için kapınızı çalmayacak. Plak şirketlerinin, yaptığı saçmalıklarla insanların kendisinden bahsetmesine neden olan bir şarkıcıya, gözle görülür fiziksel rahatsızlık belirtileri gösteren bir gitariste, yeterince çaba göstermeyen bir davulcuya ve..." Victor durakladı ve kollarını kavuşturmuş, atkuyruğunu bir omzuna atmış, sessizce koltuğunda oturan Steve'e kaşlarını çatı. "Steve, oğlum, şu ana kadar kendisine söyleyecek bir şey bulamadığım tek kişi sensin," diyerek hemen bir sonuca varmamızı sağladı: Biz düşüşte olan bir gruptuk.

"Victor..." Andy konuşmaya çalıştı ama adam ona sessiz olmasını emretti.

'Aman Tanrım, çocuklar! Bir albüm teklifi alabilecek potansiyele sahipsiniz. O gün gelecek, gerçek canlı konserler verecek ve yeraltından çıkacaksınız. Dünyaca ünlü olmak için gereken her şeye sahipsiniz: gençlik, güzellik, yetenek, yaratıcılık. Ama sorunlarınızı şimdi çözdüğünüzden emin olun... Her neyse, onları şimdi çözün!" diye haykırdı. "Zaman çok değerli ve dışarıda sizinle yarışan, sizden daha iyi olabilecek ve sizin yerinize seçilebilecek pek çok yetenekli genç grup var. Ne düşünüyorsunuz? Benim şişedeki cin olduğumu mu? Sihirle dileklerinizi yerine getiremem. Bu hayale inandığınıza dair bana kanıt gösterin, aksi takdirde her şeyden ilk vazgeçen ben olacağım!" diye hiç tereddüt etmeden açıkladı. Maria, içinde dumanı tüten beş fincan kahve ve bir tabak bisküvi bulunan bir tepsiyi sehpanın üzerine koyduğunda oturma odasına sağır edici bir sessizlik çöktü. "Teşekkür ederim, Maria." Müdürümüz sakinleştirmeye çalıştı. Ona dostça bir gülümseme verdi ve iki parmağıyla burnunun ucunu sıkarak derin bir nefes aldı. "Size söylediklerimi bir düşünün. Zaman çok değerli," diye tekrarlayarak bize bir şans daha verdiğini ima etti.

Muhtemelen sonuncusu.

Cep telefonumu iade ettikten sonra Andy beni şoförüyle birlikte eve bırakmayı teklif etti; Steve ise Jimmy ile birlikte gitti.

O güne kadar müdürümüzün gazabına yeterince uğramıştık, bu yüzden tek yapabileceğimiz meditasyon yapmak ve Victor'un bize tekrar güvenmesi için etkili bir çözüm bulmaktı.

Acımasız bir açık sözlülükle sorunlarımızı çözmemizi önerdi.

Ama benimki tam olarak neydi?

Yatak odasında, üzerimde sadece iç çamaşırlarımla dururken, sözlerinin yarattığı kargaşayı zihnimden kovmaya çalıştım.

Vücudumun yansımasına belirsiz bir süre baktım, işkence eden şüpheler sarmalında döndüm durdum.

Ayna bana karışık cevaplar verdi. O

benim düşmanımdı.

Bana karşıydı.

Beni deforme ediyordu, bana baskı yapıyordu, beni yargılıyordu, beni hapsediyordu.

Tek gördüğüm kesin olmayan şekiller ve yanlış kıvrımlardı: bazı yerlerde çok küçük, bazı yerlerde çok kıvrımlı.

Kendime daha iyi bakmak için başımı hafifçe yana eğdim: tombul kollar, orantısız bacaklar, düzgün olmayan dizler, ince ayak bilekleri.

Küçük, aralıklı göğüsler, karın kaslarının oluklarıyla şekillenen kuru göbek.

Nefesimi tuttum ve içeri çektim, sonra profilime döndüm. Kilom artmış gibi görünmüyordu.

Kontrol tamamen bendeydi. Yine de tatmin olmamıştım.

Kendime karşı hep aynı reddedilme, küçümsenme duygusunu hissettim.

Her gün artık tanıyamadığım bir kızın yansımasıyla karşılaşıyordum.

Kafamdaki düzensizlik bir türlü geçmiyordu.

Ruh halim düzelmedi.

Ruhumun rengi değişmedi.

Her şeyin ne zaman başladığını belirlemek benim için kolay olmadı.

Anılar bazen keskin, bazen de bir parçasını bile yakalayamayacak kadar soluktu.

Bu *iblisin* bir yıldır, belki de daha uzun süredir içimde kök saldığını hissettim.

Hayatımı koşullandırdı, yeni bir kimliği kendi beğenisine göre şekillendirdi, aynı kimlik ortaya çıktığında eski Thea'yı ezdi, onu kontrolünü kaybetmeye ve kölece bir halsizliğin uçurumuna düşmeye zorladı.

"Ah, siktir git!"

Gardıroba doğru yürüdüm ve duştan sonra hâlâ nemli olan üzerime bir Pink Floyd tişörtü ve siyah bir kot giydim.

Ruh halim giderek daha kasvetli bir hal aldı.

Çocukken hayatın özünü daha fazla takdir edebiliyordum, ancak bir yetişkin olarak sadece seçmediğim ve nasıl değiştireceğimi bilmediğim bir rutinin acısının tadını çıkardım.

Kötümserdim ama aynı zamanda çok gerçekçiydim, bu da kendimi asla yanlış yanılsamalara kaptırmamamı sağladı.

Asla ünlü bir gitarist olamazdım, büyük bir konserde çılgın bir kalabalığın çığlıklarını asla dinleyemezdim, Bright Demons'ın dünya listelerine tırmanışını ve bir numaraya yerleşmesini asla göremezdim.

Asla milyonlarca albüm satamazdık.

Elimizde gökyüzüne yükselmek yerine kısa süre sonra yüzümüzde patlayacak bir sabun köpüğü olan dört adam olarak kalacaktık.

Kaderin her zaman bağımsız bir yolda ilerlediği, bireysel arzuları büyük ölçüde göz ardı ettiği söylenir.

Neden benim için bir istisna yapsın ki?

Acı bir iç çekişle mutfağa ulaştım ve bir sandalyeye oturdum. Ocağın başında büyükannemi izledim.

Oturma odasındaki müzik setinden gelen The Knack'ın *My Sharona* şarkısının notaları eşliğinde kışını sallıyordu.

Koyu renk bir pantolon ve üzerinde kocaman bir baskı olan kırmızı bir tişört giyiyordu: STRES YOK. SEKS YAPIN.

Yaklaşık altmış yaşındaydı ama yirmi yaşında bir genç kızın ruhuna sahipti. Kırılan saçlarının kısa uçları tuhaf mavi çizgilerle boyanmıştı, kulak memeleri küpelerle kaplıydı, bilekleri deri bileziklerle doluydu ve tırnakları leylak rengine boyanmıştı.

Lizzie Curtis herkesin *savurgan* dediği türden bir kadındı.

Damarlarında rock akıyordu, yüzünde her zaman bir gülümseme, unutulmaz deneyimlerle dolu bir geçmiş ve köpekler için yumuşak bir noktası vardı.

Müziğin ritmine göre yemek pişiriyor ve en sevdiği grubun konserinde çıldırmış küçük bir kız gibi omuzlarını silkiyordu.

"Aman Tanrım! Bu solo beni mahvediyor!" diye bağırdı, benim varlığımdan habersiz. Bir an için iki hamburgerin tavadan taşıdığını ve sonra tekrar ortaya döndüğünü gördüm.

Büyükannem mutfakta ortalığı dağıtırdı, en iyi olduğu tek faaliyet bahçe işleri, kendin yap ve ev dekorasyonuydu.

Yeni bir şeyler almak için etrafa bakındım ve oturma odasında hemen mavi yazılı küçük beyaz bir resim gördüm: IT'S ONLY ROCK & ROLL.

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Büyükanne," diye seslendim ona. Dans etmeye ve kendi kendine yetmişli yılları ne kadar özlediğinden bahsetmeye devam etti. "Büyükanne," diye tekrar denedim ama nafi. Gözlerimi devirdim. "Büyükanne!" diye bağırdım.

Sonunda nefesi kesildi ve bir eli göğsünde dönüp bana baktı.

"Thea! Lanet olsun! Kalp krizinden ölmemi mi istiyorsun?" Teatral bir şekilde iç çekerek kendini havalandırdı.

"Sence de evde çok fazla ıvır zıvır yok mu?" Eski pikabın üzerine asılmış yeni resmi ona göstermek için başparmağımı arkaya doğru çevirdim. Kısacası, dairemiz misafirlerin gözünden kaçmıyordu: zemin siyah beyaz damalı bir desene sahipti, duvarlar floresan tonlarla renklendirilmişti ve her türlü vintage nesneyle süslenmişti. Oturma odasında büyük bir Beatles posterini süsleyen devasa bir plak çerçevesi vardı. Bir köşede ilk elektro gitarım sanki özel bir öneme sahipmiş gibi asılı duruyordu, yanında ise David Bowie, Freddy Mercury ve Micheal Jackson gibi ünlü sanatçıların yakın çekimlerinin yer aldığı modern pop art tarzı tablolar vardı.

Dekor çok coşkuluydu, bir rock enerjisi yayıyordu ve içeri giren herkese ev sahiplerinin büyük tutkusunun ne olduğunu hatırlatacak kadar müstehcendi.

"Yardım edemedim ama aldım. Bilirsiniz işte. Sözde alışveriş cazibesi." Bir eliyle spatulayı sallayarak birkaç damla yağın yere sıçramasını sağladı.

"Bunun kompulsif satın alma sendromu olmadığına emin misin, büyükanne?" Bir kaşımı kaldırdım. Onunkinin gerçek bir bağımlılık olduğuna dair belli belirsiz bir kuşku vardı ama o yanıldığımı ısrarla savunuyordu.

"Ben sadece küçük dairemize kişisel bir dokunuş katmak istiyorum. Bunun nesi yanlış?" Hamburgerlerin pişip pişmediğini kontrol etmek için döndü.

"İnan bana, eminim buraya adımını atan herkes fark etmiştir," diye kıkırdadım. The Knack'ten bir şarkı daha mırıldanırken on beş dakika boyunca ocağın etrafında gevezelik etmesini izledim, sonra ikimize de lezzetli öğle yemeğini sunmak için iki tabak aldım: burgerlere avokadolu salata eklemişti.

"Bu üzgün küçük surat da ne Milla?" Büyükanmem bana göbek adımın küçültülmüş haliyle seslenirdi: Ludmilla. Bundan hoşlanmadığımı biliyordu ama çocuksu yüzüme çok yakıştığını iddia ediyordu. Ona cevap vermeden önce acele etmedim. Çatalımla salatayı sağdan sola hareket ettirdim, sonra rahat bir pozisyon almak için bir bacağıma diğerinin altına doğru bükтім.

Masada dik oturmak bana göre değildi.

"Bu sabah Victor işlerin kötü gittiğini söylemek için bizi çağırdı."

Aferin, Thea... Diş de gitti, acı da!

Açık sözlülük her zaman bir özelliğim olmuştu, kimileri bundan hoşlanırdı, kimileri hoşlanmazdı ama ben bu ifade tarzından nefret ederdim. Büyükanmem beni dünyadaki herkesten daha iyi tanırdı, yalanlarımı hemen fark ederdi, bu yüzden ona yalan söylemek anlamsız olurdu.

Önüme oturdu ve küçük ama çok ikna edici gözleriyle bana baktı.

İstemediğim zamanlarda bile en mahrem sırlarımı ifşa etmemi sağladılar.

"Ne demek işler kötü?" Gerginliğini gidermek için deri bileziklerden birini çevirdi. Haber onu kesinlikle heyecanlandırmamıştı.

"Büyükanne..." Sıkıntılı bir iç çekişle çatalımı bıraktım. "Victor çocukların ve benim hazır olmadığımızı, her birimizin çözmesi gereken sorunlar olduğunu iddia ediyor. Andy'nin oyalanmayı bırakması gerek Jimmy.

Provalarda daha fazla bulunması ve küçük kardeşlerinin yönetimi konusunda annesiyle bir anlaşmaya varması gerekiyor, Steve grupta olamayacak kadar mükemmel olan tek pislik,' diye homurdandım. Bir grup üyesi hakkında kendimi bu şekilde ifade etmekten hoşlanmıyordum ama daha çocuksu yanımla Victor'u hayal kırıklığına uğratmayan tek kişinin bas gitarist olduğu fikrinden rahatsız oluyordum.

"Ya sen?" Büyükanne elini uzatıp benimkini okşadı. "Milla, uzun zamandır yazı yazdığını görmedim. Dahası, bugünlerde çok az oynuyorsun."

Bu doğrudu. Artık duygularımı dışa vuracak iradeyi kendimde bulamıyordum. Zihnim bir hapishanede kilitliydi.

Kendi gözyaşlarımda boğuluyordum, her gün daha kötüydüm ve en kötüsü de durumu değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Yanlış düşüncelerin beni bunaltmasına izin verdim.

Geçen her dakika benden bir parça götürdü.

Eski Thea'dan geriye kalan tek şey, acı dolu bir halının üzerine saçılmış küçük parçalardı.

İblis rahatsız edilmeden ziyafet çekiyordu.

Beni yiyordu, her lokmayı yutuyordu ve ben artık onu durduramıyordum.

"Biz sanatçılar lanetlenmiş ruhlarız, kaderimizde mutsuz olmak var. Melankoliyi ancak hafızamı kaybedersem yenebilirim...' Anıların acısının konuşmasına izin verdim. Büyükanne neyi kastettiğimi biliyordu: 18 Ağustos'u o da benim kadar hatırlıyordu.

O gün tüm sorunlarımın merkez üssü olmuştu.

İçgüdüsel olarak tabağımı ittim ve yemeyi reddettim.

"Küçük Milla'nın bana 'Büyükanne, müzik şeytanlarımı evcilleştirmeme yardımcı oluyor' demesine ne oldu?" diye sordu sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Artık yok. Belki de müziğin artık bana yardım edecek gücü yoktur..." diye fısıldadım, benimkinin üzerinde duran eline bakarak. Herkese, hatta kendime bile yalan söylemeyi bırakmak istiyordum. Büyükanne gerçekten güvendiğim tek kişiydi, nasıl hissettiğimi itiraf edebileceğim tek kişiydi.

En azından ona karşı rol yapmayı bırakmak istedim.

"Bunun yerine yanıyorsun Milla," diye karşı çıktı. "Herkes umudu bir şeyde bulur: bir nesnede, bir kitapta, bir şarkıda, birinin gözlerinde, bir sanat formunda... Müzik her zaman senin ruhun için güvenli bir sığınak olmuştur. Tıpkı resim sanatının ruhunuz için olduğu gibi."

Anne." Oturma odasındaki David Bowie portresine baktı ve ben de hayranlıkla bakmak için döndüm.

Annem bunu yaklaşık üç yıl önce yapmıştı. Çocukken, gerçekliğin herhangi bir yönünü yeniden üretmeye başladığında, kötülüğü parlak renklerden oluşan bir patlamanın arkasına gizleyerek pop sanatının onun mesleği olduğunu fark etmişti. Her çalışmasında, herhangi bir yargının ortaya çıkmasına izin vermeden görsel bir gösteri yarattı. Etrafındaki her şeyi sanata dönüştürme, özünü ve mucizesini özümseme gücüne sahipti.

"Sence bugün burada olsaydı benimle gurur duyar mıydı?" Bir elimle mezuniyet günü bana verdiği bileziği okşadım: içinden hiç çıkarmadığım küçük gümüş bir anahtar sarkıyordu.

Onu dudaklarıma götürdüm ve her zamanki gibi bir öpücük verdim.

"Eminim." Büyükanne duygu yüklü sesiyle bana gülümsedi. "Ayrıca verdiğim karar konusunda benimle aynı fikirde olacağını düşünüyorum," diye ekledi beni açıklamak üzere olduğu şeye hazırlamadan.

"Ne demek istiyorsun?" Kendimi uyardım. Büyükannemi ve sık sık karşı çıktığım inisiyatiflerini tanıyordum.

Boğazını temizledi ve parmaklarını masaya vurarak hâlâ bozulmamış olan hamburgerine baktı.

İşaret parmağını yukarı kaldırarak, "Pekala... Sana sadece kızmazsan söylerim," dedi.

"Büyükanne..." Onu geri götürdüm. "Ne yaptın sen?"

"Milla," diye yineledi, sinsice.

"Konuş, hadi." Kolyeyi bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu daha fazla oyalamamaya teşvik ettim.

"İşte..." Bir sivrisineği kovalar gibi elini salladı.

"Bir doktorla iletişime geçerek..."

"Bir doktor mu?" Telaşlanmıştım.

Oh, hayır... Korktuğum şeyi yapmamış olması için dua etmeye başladım.

"Evet, bir doktor. Bilirsiniz, yeme bozukluklarıyla ilgilenenlerden biri ve..."

"Lanet bir psikiyatrist mi?" Dehşet içinde ayağa fırladım. "Gerçekten mi, büyükanne?"

Tekrar.

Yine yemekle sorunlu bir ilişkim olduğu hikayesiyle başladı, çünkü son aylarda

stres, demir diyetine başlamıştım, fiziksel aktivitemi arttırmıştım ve kilomu sabit tutmak için oldukça şüpheli bazı yöntemler benimsemiştim.

"Milla, ona psikiyatrist deme," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "O bir..."

"Psikiyatrist mi? Psikolog mu? Bu da ne böyle büyükanne?" Başımı sallayarak geri çekildim. Güvendiğim tek kişi beni derin bir hayal kırıklığına uğratmıştı. "En azından benim tarafımda olduğunu sanıyordum!" diye bağırdım ona, tüm hayal kırıklığımla. Endişe içinde gözlerini açtı.

"Ve öyleyim, Thea. Öyleyim, yoksa böyle önemli bir karar vermezdim. Bu sadece bir görüşme. Başka bir şey değil." Ayağa kalktı ve yaklaşmaya çalıştı; yaklaşmaması için ısrar ettim.

"Hayır." Gözlerimi kısıtım ve parmaklarımla göz kapaklarımı ovuşturdum. "Hayır. Asla olmaz. Hiçbir doktorla görüşmeyeceğim." Öfkemi kontrol etmeye çalıştım, içimdeki iblisin ruh halimi değiştirmesine izin vermemeye çalıştım. Büyükanneime diğer kimliğimi, acı çeken, zarar görmüş, hasta olan kimliğimi göstermemeye çalıştım.

Bir kez daha yeni beni dinlemek için eski Thea'nın yardım çılgınlığını bastırdım, gerçekliğe olduğu gibi bakmak istemeyen, beni yok eden, bedenime karşı mücadele etmeme ve savaşıp nereden olan aynı beni.

"Kendisi burada, Batı Hollywood'da bulunuyor. Kliniğinde her hastayı adım adım takip ediyor ve inanılmaz sonuçlar alıyor," diye devam etti beni ikna etmek için boşuna çabalayarak. "Bana onun harika olduğu söylendi. Senin için üç ay öncesinden randevu aldım," diye açık açık itiraf etti ve beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Sen... ne?" Ona bu aşağılayıcı soruyu sorarken neredeyse nefesimi kaybediyordum.

Büyükanne omuzlarını kamburlaştırdı ve utanç içinde içini çekti. "Özür dilerim, Thea. Seni uyarmalıydım, biliyorum. Ama programı o kadar doluydu ki asistanı karar vermem için bana zaman veremedi. Randevuyu kabul edip etmediğimi ona hemen söylemem gerekiyordu ve..."

"Bu konuyu önce benimle konuşmalıydın!" diye öfkeyle bağırdım.

Bana nasıl böyle bir haksızlık yapabilir?

Ellerimi saçlarımda gezdirdim, sonra dişlerimi sıktım ve tedirgin bir şekilde mutfakta dolaşmaya başladım.

"Milla, sakın ol, tamam mı? Bu senin iyiliğin için. Ben sadece..."

"Ne?" Gözlerinin içine bakarak durakladım. "Bir psikiyatristin beni gerçekten delirttiğini mi? Randevuyu iptal et. Hemen!" Parmağımla onu işaret ettim. Buna herhangi bir itirazım olduğunu kabul etmeyecektim. Yirmi yaşındaydım, hayat benimdi ve kendim ve sağlığım için karar veriyordum.

Başını salladı ve dudaklarını büzdü; çenesindeki kırışıklıklar derinleşti. "Başka bir yer açılana kadar bütün bir yıl bekleme riskini göze alabiliriz. Bunun farkında mısın?"

"Umurumda bile değil! Gitmeyeceğim, ne şimdi ne de sonra. Lanet asistanını ara ve her şeyi iptal et büyükanne, yoksa yemin ederim seninle bir daha asla konuşmam!" diye tehdit ettim onu.

Aynı nedenle sık sık tartışırdık.

En son birkaç ay önce olmuştu ve o zaman ısrar etmemeyi anladığımı düşünmüştüm.

Tıpkı annem gibi inatçıydım, bu yüzden fikrimi değiştirmezdin.

Uygun yalanların arkasına saklanmaya devam ederdin. Kendimi feshetmeye devam ederdin.

Kaçmaya devam ederdin, karanlığım tarafından boğulmaya devam ederdin. Sonsuza dek kaçınılmaz bir kadere zincirlenmiş olarak kalacaktım.

2
Thea

Dünya çok güzel bir hapisane.

WILLIAM SHAKESPEARE

Sonsuz bir çelişkiydim.

Güneşi severdim ama yazdan nefret ederdim.

Yalnızlığı seviyordum ama güvenebileceğim birinin olmamasından nefret ediyordum.

Çalmayı seviyordum ama bunu şöhret ve para için yapma fikrine katlanamıyordum.

Şarkı yazmayı seviyordum ama artık duygularımı ifade edemiyor ve kağıda dökemiyordum.

Her şeyi hem sevdim hem

de nefret ettim. Aynı

zamanda.

Aynı şekilde.

Otuz dakikadan fazla bir süre boyunca boş bir kağıda bakmaktan başka bir şey yapmamış, bir yandan da kalçamdaki kalemle gergin bir şekilde oynamıştım. Andy'nin prova odasındaki kanepede otururken, bacak bacak üstüne atmış, düşünceli bir ifade ve etrafımda binlerce dikkat dağıtıcı şey varken, yeni bir şarkı için birkaç satır ya da mısra çizmeye çalıştım ama zihnim şüpheler ve azapla doluydu.

Hiçbir fikrim yoktu, hiçbir ilham kaynağım yoktu, içimde yaratıcılığın cılız bir parçasını diriltecek bir motivasyon bulmaya hiç ilgim yoktu.

Artık kim olduğumu bilmiyordum.

İşaret parmağımla başparmağımın tırnak etlerini ovuşturdum, sonra bakışlarımı koltuğuna uzanmış, iki parmağıyla birasının boynunu döndüren ve diğer elinde cep telefonunu tutan Steve'e çevirdim.

hiç dikkat etmeden çeşitli web sayfaları arasında geziniyordu. Arkasında Jimmy, iPod'una takılı kulaklıklarla ileri geri volta atıyor, kafasını şiddetle sallamasına neden olan bir rock şarkısı dinlemeye odaklanıyordu; Andy ise...

"Yere bir şey mi attın?" Dirseklerini kanepenin arkasına dayadı ve boynuma üfleyerek irkilmeme neden oldu.

"Artık bunu yapabilecek durumda değilim." Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm ve tırnağımı kemirmeye başladım.

Ne kötü bir alışkanlık!

Andy kanepeyi atladi ve elleri kalçalarında, benimle sevişmeye hazır bir şekilde önümde durdu. "Ne diyorsun lan sen, Thea?"

Al bakalım.

"Yazamam, tamam mı?" Ona bakarak tersledim. "Ve eğer üzerime bu şekilde gelirsen daha da kötü olur."

"Ah, bunun için üzgünüm," diye alay etti benimle. "Belki de Victor'un bize ne söylediğini unuttun: zaman değerlidir. Ve sen onu boşa harcıyorsun," diye suçladı beni, sanki benimle böyle konuşmaya hakkı varmış gibi.

"Ben mi?" Elimdeki kalemle önce kendimi, sonra onu işaret ettim. "Ya da belki seni? Sadece eğlenmeyi ve sevişmeyi mi düşünüyorsun?"

"Kıskanıyor olabilir misin?" Sinsi bir sırıtışla bir kaşını kaldırdı; gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"Hiç de değil." Elimi sallayarak onun saçma varsayımını reddettim.

Ona karşı hissettiklerimi nasıl tanımlayacağımı ben de bilmiyordum. Birlikte büyümüştük, her zaman en iyi arkadaştık, sonra bir yaz gecesi, ben on sekiz yaşındayken, onarılamaz bir şey oldu. Birbirimizden etkilendiğimizi, bizimkinin basit bir arkadaşlık olarak adlandırılmayacağını keşfetmiştik, bu yüzden ciddi bir ilişkiye başlamıştık ve bu ilişki bir yıl sonra aniden sona erdi.

"Beni terk eden sendin," diye ekledi; sözlerinde güçlü bir kızgınlık sezdim.

"Aynen öyle. Yani seni kıskanmamın bir anlamı yok, değil mi?" Küstahça bir sırıtış sergiledim. Manyetik gözlerini vücudumda gezdirdi, göğüslerime yapışan beyaz tişörtümde birkaç dakika oyalandı. Sütyenimin rengini tahmin etmeye çalıştığına yemin edebilirdim - bu her zaman oynamayı sevdiği küçük bir oyundu - ama beni görebildiği tek yol buydu.

zaman doğru ruh halinde görünmüyordu çünkü omuzlarını kamburlaştırdı ve başını salladı.

"Hareketlerine çoğu zaman anlam veremiyorum Thea." Bir elini platin sarısı saçlarında gezdirdi ve saçlarını karıştırdı. "Ve senin varlığın beni tedirgin ediyor."

"Yoksa seni tahrik mi ediyor?" diye takıldım, kot pantolonunun fermuarına kısa bir bakış attım. Andy derin bir iç çekti. Yaramazlıklarımın ona rüşvet vermeye çalışmamdan nefret ediyordu.

"Thea, kes şunu," diye uyardı beni ama inatla kalemimi uzattım ve pantolonunun kapağını sıyırmaya çalıştım.

"Altında sakladığın kuşu görelim," diye alay ettim onunla, tıpkı çocukken annem ve bakıcısı Tracy birbirleriyle konuşurken parkta oynadığımızda ya da okula gittiğimizde, süslü görünüşümüzle alay etmeye cüret eden kabadayılara karşı koymaya hazır, cesaretle silahlandığımızda yaptığımız gibi.

Andy elimi itti ve geri çekildi. "Birdie?" diye tekrarladı, gururu incinmişti.

"Evet," diye muzipçe omuz silktim.

"Sana tekrar göstereyim mi tatlım? Belki artık hatırlamıyorsundur." Ellerini kot pantolonunun düğmelerine götürdü ve onay bekledi ama onay gelmedi.

İçgüdüsel olarak elimdeki kâğıdı kanepeye fırlattım ve ayağa fırlayarak onunla yüzleştim. Özellikle Steve ve Jimmy bizi izlemek için başka bir şeyle ilgilenmeyi bıraktıklarından beri, onun bu hiddetli tavrından nefret ediyordum.

"Benimle böyle konuşma," diye tehdit ettim onu. "Arkadaşlarımızın önünde hava atma. Ve 'tatlım' diye bana değil, başkasına seslen." Cılız boyumla yine de umduğum etkiyi yaratmayı başarmıştım. Andy irkildi ve bir adım geri çekildi. Ne zaman şaka yaptığımı ve ne zaman ona tokat atmanın eşiğinde olduğumu çok iyi biliyordu.

"O zaman beni kışkırtma." Jimmy'nin sigara paketini sehpadan almak için arkasını döndü ve sigara içmek için dışarı çıktı. İki çocuktan daha kötüydük: sürekli tartışıyorduk, aramızda eskiden var olan uyum artık yoktu ve bu da sürekli birbirimizi dürtüklememize, birbirimizi kırmamıza ve işimizde verimli olamamamıza neden oluyordu.

"İkinizin kavga etmeyi bırakacağı gün hiç gelecek mi?" Pastel pembe saçlarıyla Halima kulübe doğru ilerledi ve çantasını lobideki eski koltuklardan birinin üzerine koydu. Erkek arkadaşı Steve'in ona bir kopyasını vermesinden beri kimse onun girdiğini duymamıştı.

provalar sırasında bile bize katılmak ve rahatsız edilmeden katılmak için anahtarlar. Tanzanya'nın Dodoma kentinde doğmuş ama Amerika'da büyümüş olan bu kadın, kendisine bir oyuncak bebek inceliği veren sofistike bir yüze, bir çift dolgun dudağa, koyu bir tene ve kavrulmuş toprak kadar sıcak iki güzel kahverengi göze sahipti. Güneş kadar güzel olan kışkırtıcı fiziği, Jimmy ve Andy'nin bile sık sık hayalini kurduğu bir dizi çizgi ve kıvrımdan oluşuyordu.

"Asla," diye mırıldandım. Hızla erkek arkadaşına ulaştı ve onun kucağına oturdu. Onu tatlı bir öpücükle selamladıktan sonra bana doğru döndü.

"Görmezden gelemez miydin?" diye önerdi komik bir ses tonuyla.

"Andy Taylor gibi bir pisliği görmezden gelmek kolay mı sanıyorsun?" Gözlerimi onun dolgun göğüslerinden ayırmadan koltuğa çöktüm. Onlara her baktığımda, bundan beş yıl sonra benim de utanç verici ikincimden daha büyük bir bedene sahip olup olmayacağımı merak ediyordum.

Küçük göğüsler her zaman birçok fiziksel kompleksinden biri olmuştur.

"Sorun nedir, Thea? Karanlığa gömüldün." Halima endişelenmeye başlamıştı. O benim için hiç sahip olmadığım ve her şeyimi anlatabildiğim bir abla gibiydi ama geçmişimde kimseye anlatmak istemediğim şeyler vardı.

"Hiçbir şey." Başımı salladım ve bilmiş bir gülümsemeye zorladım. "Sen, daha doğrusu, yeni bir iş buldun mu?" Konuyu değiştirmeye karar verdim.

Steve deri mini eteğinin açıkta bıraktığı dış kalçasını okşarken, "Hayır," diye iç geçirdi. "Sonunda kalıp *Fuzzy Bar*'da o pislik Max için çalışmaya karar verdim. Maaş çok iyi değil ama en azından burada biri benimle evlenmeye karar verene kadar kiramı ödeyemeyeceğimden emin oluyorum." Beklenti dolu bakışlarını Steve'e çevirdi ve Steve tedirgin bir şekilde boğazını temizledi.

"Ama birkaç yıl içinde," diye belirtti ve gözlerini deviren kız arkadaşının hayallerini saniyeler içinde yıktı.

"Ne kadar şirin. Bana torun vereceksin," diye araya girdi Jimmy, iPod'u hâlâ açıktı. Konuşmalarımızı dinlemek için kulaklığından sadece bir kulaklık çıkarmıştı.

"Burası zaten domuz ahırına gibi." Halime etrafına bakındı. Sehpa çizgi romanlarla, izmarit dolu kül tablalarıyla, teneke kutularla doluydu.

boş bira, çeşitli atıştırmalıklar ve soğanlı cips torbaları. İkincisini görünce tiksintiyle dilini dışarı çıkardı. "Bunları kim yiyecek?" diye sanki içlerinden kaşınıtlı kurtlar çıkacakmış gibi işaret etti.

Steve ve ben hep bir ağızdan cevap verdik: 'Jimmy'.

"Ne? Ne istiyorsun? Ne istiyorsun? Sorun nedir?" diye araya girdi, kendisine seslenildiğini hissediyordu. Kulübün rastgele bir yerinde durdu ve kafasını başka bir rock şarkısının notalarına göre sallamaya devam ederken bizi izledi.

"İşte bu yüzden bir kız arkadaşın yok." Halime onu daha iyi görebilmek için başını arkaya eğdi ama Jimmy onun ne demek istediğini anlamadı. Elini sarı buklelerinin arasından geçirdi ve ilgisiz bir şekilde müziğine devam etti. Halime ona gülümsedi ve soran gözlerle bana baktı.

"Hayır, lanet olsun. Bir kez daha oldu." Telaşla Steve'in elini sıktı ve yanıma oturmak için ayağa kalktı.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla. Hemen güzel çiçek parfümünü kokladım ve yine ne kadar güzel ve her şeyden önce kadınsı olduğunu düşündüm. Onunla kıyaslandığımda ben bir çocuk gibi görünüyordum. Bu yüzden sık sık abartılı makyaj yapar, her zaman yüksek çizmeler ve cesur kıyafetler giyerdim. Kendime güvenen ve girişken bir görüntü vermek hoşuma gidiyordu: Bir kadın gibi, muhtemelen daha yetişkin görünmek istiyordum.

"Karanlıkta kalmışsın. Her şeyi fark ettiğimi biliyorsun. Benim için küçük bir kız kardeş gibisin." Halime sarı saçlarımdan bir tutamı işaret parmağının etrafında döndürdü. Onları çok severdi: kalın, yumuşak ve çok uzun olduklarını iddia ederdi. Onları iki aralıklı *topuz* haline getirmediğim zamanlarda, fırsattan istifade onları okşuyordu.

"Bu doğru değil." Bakışlarımı açık renkli kot pantolonuma indirdim.

"Thea," diye mırıldandı neredeyse anaç bir ses tonuyla. "Bana yalan söyleme. Ben senin en iyi arkadaşın mıyım, değil miyim?" Bana şefkatli bir bakış attı, o kadar içtendi ki aramızda samimi bir bağ yarattı.

Tabii ki öyleydi, şimdiye kadar böyle düşündüğüm tek şeydi.

Ofladım ve vazgeçtim. "Büyükanne bir psikoloğa, psikiyatriste, her neyse ona görünmemi istiyor," diye homurdandım.

Halime iki kaşını kaldırarak birkaç dakika düşündü. Bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyecek sandım ama başını salladı ve hemen ardından "Bence iyi bir fikir" diyerek beni yalanladı.

Ne yaptı? Şaka mı yapıyordu?

Ne zamandan beri Büyükanne Lizzie'nin müttefiki oldu?

"Kahretsin, Halime!" diye bağırdım hiç de hanımefendi olmayan tavrımla. "Az önce en iyi arkadaşım olduğunu söyledin!" Elini sertçe tokatladım.

Yüzünü buruşturdu. "Öyleyim ama bu her zaman seninle birlikte hareket etmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ani hastalıklar yüzünden mi?" diye sordu o ana kadar her şeyi ağzından hiçbir şey kaçırmadan sessizce dinlemiş olan Steve.

"Ben iyiyim!" Sanki bu sıradan bahanelerimi daha gerçek kılmama ve kendimden bile sakladığım acımasız gerçeği maskelememe yardımcı olacakmış gibi çılgılık atarak koltuktan kalktım.

"Doğru değil, Thea." Halima ellerini omuzlarıma koymak için bana yaklaştı. Gözlerinde beni inciten, dile getirilmemiş bir şefkat okudum.

Başımı sallayarak geri çekildim.

Birden midemde güçlü bir kramp hissettim, elimi üzerine koydum ve dudaklarımı acı içinde yüzümü buruşturarak birbirine bastırdım.

Halime dikkatini karnıma kaydırdı. "Ne zamandır yemek yemiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye tısladım.

Semptomları görmezden gelmeyi, onları hissetmemeyi, onlarla yaşamayı öğrenmiştim. Er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacağım korkunç gerçeği kayıtsızlığımla gölgeleyebildim. Hayatımda büyükannem dışında beni ve sağlığımlı gerçekten önemseyen kimse olmadığı için yalan söylemek oldukça kolaydı. İki yıl önce cehenneme yaptığım tek yönlü yolculuğu herkesten saklıyordum, ancak son zamanlarda daha fazla insan bende bir sorun olduğunu fark etmişti. Yalanlar, arkasına saklandığım iskambil kâğıtlarından evi ayakta tutmaya yetmiyordu.

Dalgin dalgin bakışlarımı sehpanın üzerine diktim.

Elimi o atıştırılmalık paketlerinden birine hiç sokmamış olmamın özel bir nedeni vardı.

Her birinin kalori miktarını ezbere biliyordum.

Ve onlara bakmak bile bende korkunç bir mide bulantısı dalgasına neden oldu.

"Thea..."

"Sigara içmem lazım." Halime'yi görmezden geldim ve

koştum. Koştum çünkü en iyi yaptığım şey buydu.

Kimsenin gelip beni rahatsız etmeyeceği tek yere sığındım.

Banyonun önündeki eski açık pencereden tırmandım ve yangın merdivenine ulaşım basamaklardan birine çömeldim.

Hafif bahar esintisi saçlarımı karıştırdı.

Tam bir yalnızlık içinde kot pantolonumun cebinden Lucky Strike paketini çıkardım ve dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırdım.

Parlak bir kurukafayla süslenmiş mercan kırmızısı çakmağı ucuna yakın bir yere koydum ve elimi bir çukura sıkıştırarak yakmadan önce birkaç deneme yaptım.

İlk nefes bana hemen bir sakinlik hissi verdi. İkincisi sinirlerimi tamamen yatıştırdı.

Üçüncüsü tüm olumsuz düşünceleri kovdu.

Beşinci katın yüksekliğinden, güzel Batı Hollywood'un parlak sokaklarını seyrederek oyalandım.

Payetler ve gece hayatı şehri ve Kaliforniya'nın en göz alıcı şehri olarak kabul edilmesi tesadüf değildi.

Renk, ışık ve sıcak tonlarla dolu bir tabloya benziyordu.

İnsanın kendini hayat, şehvet ve azgınlık dolu, ışıltılı bir atmosfere kaptırması için ona bakması yeterliydi.

İnsanın içgüdülerini serbest bırakması, en derin arzularını keşfetmesi, çoğu zaman ahlak ya da alçakgönüllülük nedeniyle görmezden gelinen ya da bastırılan dürtülerini açığa çıkarması için mükemmel bir yerdi.

Eğer annem yanımda olsaydı, mutlaka eserlerinden biri için buradan ilham alırdı.

Bir kadeh daha içtim ve birkaç lüks butik ve son yıllarda birkaç kez sahne aldığım rock kulüpleriyle dönüşümlü olarak gece kulüplerinin çeşitli neon tabelalarına baktım.

Müziğin hüküm sürdüğü yaratıcı bir şehirde doğmuş olmam muhtemelen kaderin bir işaretiydi.

Ancak, tüm bu sanatsal zenginliğin tadını tam olarak çıkaramadım.

Yaşıtlarım gibi kaygısız bir hayat süremedim.

Deneyim kazanmak için her taşkınlığı yapabilir, sarhoş olabilir ve farklı erkeklerle yatabilirdim, ama bunun yerine doğru yeri bulmak için inatçı bir arayış içinde bana ait olmayan bir dünyada yürümeye devam ettim, çünkü gerçek şu ki her yerde kendimi yersiz hissediyordum.

Ya gitmiş olsaydım?

Bu dünyayı terk etseydim? Beni kim özlerdi?

Yokluğumu kim fark edebilirdi ki?

"Seni burada bulacağımı biliyordum, Şirine." Andy pencereye tırmandı ve kot pantolonunu yeniden ayarladıktan sonra kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

"Bu lakaba katlanamıyorum," diye doğal olarak onu azarladım, ama o alınmadı.

"*En iyi arkadaşım* bunu severdi," diyerek başka bir ben, başka bir Andy ve başka bir *bizin* olduğu o uzak günleri ima etti. "Sonra *kız arkadaşım* Diavoletta'yı tercih etti, ama şimdi *eski* sevgilim de onu çağırmamı istemiyor." Dudaklarını çocuksu bir şekilde büktü ve ben de hafif bir gülümseme ima ettim.

Her şeye rağmen hassas olabilir.

Lucky'nden biraz daha nikotin çekerek gözlerimin onun ince ve uzun fiziğinde gezinmesine izin verdim.

Andy'nin rahatlıkla ve gururla sergilediği asi bir görünümü vardı. Kim bilir büyüdüğünde, otuzlu ya da kırklı yaşlarında nasıl görünecekti.

Muhtemelen cazibesini kaybetmeyecek, hatta belki de artıracaktı ve karısı, eğer varsa, onu çok kıskanacaktı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından "Kusursuz bir özet yaptınız," diye cevap verdim.

Koyu grinin tonlarını taşıyan mavi gözbebekleri bana bakmayı bir an bile bırakmadı.

"Hoşuna gitse de gitmese de sana Şirine demeye devam edeceğim." Cebinden esrara benzeyen bir şey çıkardı ve umursamazca yaktı. Güçlü bir ot kokusu hemen havaya yayıldı ve filtrelerimde yanan tütünle karıştı.

"Neden buradasın?" Ona beni nasıl bulduğunu sormak faydasızdı: nerede olduğumu her zaman biliyordu, beni çok iyi tanıyordu.

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Halima'ya ne söylediğini duydum. Küçültme olayı..."

"Ne olmuş yani?" Dirseklerimi dizlerime dayayarak gergin bir şekilde sol bacağımı sallamaya başladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye cüret etti, esrarın özünü içine çekerken göz kapaklarını kapattı.

"Büyükanne muhtemelen ona dayattığım gibi randevuyu çoktan iptal etmiştir." En azından ben öyle umuyordum, yoksa yine tartışacaktık.

"Neden bir denemiyorsun?"

"Neden benimle uğraşmayı bırakmıyorsunuz?" diye çıkıştım. "Ben iyiyim," diye azarladım öfkeyle. "Aslında, harikayım." İzmariti fırlatıp attım ve ayağa kalktım. Andy önüme geçerek bana engel oldu ve dudaklarının arasında tüttürdüğü esrarla beni kolumdan kısırdı. Benden hâlâ ne istediğini bilmiyordum ama gözlerindeki parıltı tahmin etmeme izin veriyordu.

"Artık birlikte olmasak bile seni önemsiyorum." Bakışları tekrar tekrar dudaklarımın üzerinde gezindi. Beni öpmek isterdi ve belki de bir an için içimde hissettiğim boşluğu hafifletmesine izin verirdim, ama bunun yanlış olacağını biliyordum. İki yıl önce bir ilişkiye başlama nedenlerimiz tamamen farklıydı: o bana karşı güçlü bir şeyler hissediyordu, ben de kalbimi verebileceğim başka kimseyi tanımıyordum, bu yüzden onu seçmiştim.

Benim için başka bir hayal kırıklığını hak etmiyordu.

"Ben de seni önemsiyorum ama senin istediğin şekilde değil. Ve bunun lanet bir çelişki olduğunu biliyorum, özellikle de arkadaşlığımızı mahvettikten sonra..." O gece aramızda neler olduğunu hatırlamayı reddediyordum. Eğer ikimiz de kendimizi kontrol edebilseydik, ilişkimiz muhtemelen değişmeyecek ve eskiden olduğumuz gibi çocuk olarak kalacaktık: her zaman olduğumuz gibi en iyi arkadaşlar, bahçede uzanırken yıldızları sayan ya da şarkı sözlerini ezberlerken Pink Floyd dinleyenler.

"Nasıl gittiği için üzgünüm..." Parmak eklemleriyle yanağımı okşadı ve bana onun nazik, güven verici dokunuşunu hissetmenin ne kadar iyi olduğunu hatırlattı. Andy'nin kız arkadaşı olmak, kıymetini bilmediğim ve muhtemelen tekrar denesek bile kıymetini bilemeyeceğim bir ayrıcalıktı.

"Senin hatan değildi," diye iç geçirdim, "benim hatamdı." Şimdi bunu uygunsuz bulduğum için temasından çekindim.

"Neden böyle söylüyorsun?" Kırıldığını belli etmemeye çalıştı; ne kadar acı çektiğini tahmin edebilmeme rağmen sahte bir vurdumduymaz tavrın arkasına saklandı.

"Çünkü ben sevme yeteneğine sahip değilim," diye itiraf ettim. Bunu ilk kez birine söylüyordum.

Yıllarca bunu sadece kendime itiraf ettim, özellikle de yalnız kaldığım ve neden bir erkekle bağ kuramadığımı düşündüğüm o sıkıntılı gecelerde.

Andy seraphic bir gülümsemeyle başını salladı. "Az önce kendini bu saçmalığa ikna ettin, Thea."

Yalan söylemediğimi anlamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Ben sallanan bir sarkaçta yaşıyorum, Andy." İşaret parmağımı gözlerinin önünde kaldırdım ve sağdan sola doğru yavaş hareketini taklit ettim. Kaşları çatılmış bir halde hareketimi takip etti. "Ve düşmemek için tüm gücümle ona tutunuyorum. Acıyı, sıkıntıyı, neşeyi yukarıdan izliyorum ama hiçbir şeye kapılmamaya çalışıyorum." Karmaşık bir konuşma olduğunu biliyordum, belki anlaşılması zordu ama her gün içinde yaşadığım tutsaklığın tam bir tarifiydi.

"Yani beni hiç sevmedin mi?" Sesi, beni delip geçmek ve ruhumu kirleten karanlığı yok etmek isteyen keskin bir kılıç gibi keskinleşti.

"Hiç kimseyi sevmedim çünkü hiç kimse benim yanımdaki sarkaca binemedi." Bu korkunç itiraftan sonra içimi kaplayan acıyı yuttum.

Andy sanki ona bir hançerle vurmuşum gibi irkildi.

"Gerçekten de bir yıllık ilişkimizi tuvalete atmak mı istiyorsun?" Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını zorlukla çekiştirdi, kendim kışkırttığım için nasıl hafifleteceğimi bilmediğim ani bir hayal kırıklığı yaşadı.

"Yakışıklısın, gençsin ve çekicisin Andy. Seni seven birini bulmalısın." Benimki zayıf bir ikna çabasıydı. Onu rahatlatmak istedim ama eski en iyi arkadaşım ve eski sevgilim bana sanki zaten açılmış bir yaraya bıçak saplıyormuşum gibi baktı.

"Saçmalıyorsun. Diğerleri umurumda mı sanıyorsun? Ben seni istiyorum!" diye öfkeleni. "Seni her zaman istedim!" Andy geri çekildi ve bir kıza kendini açmaktan hoşlanmadığı için şaşkınlıkla bana baktı. Sertçe nefes aldı ve dişlerini sıktı, bana söylediğine anında pişman oldu.

"İstediğin şeyi sana veremem." Bir yanım onun çektiği acılar için suçluluk duyarken, diğer yanım bunun onu benden ve benim olduğum şeyden koruduğuna inanıyordu.

Bir gün bana teşekkür bile edecekti.

Andy bana belli etmemeyi tercih ettiđi bir Őeyi dűŐűnerek baŐını salladı, sonra çubuđu fırlatıp geri çekildi.

"Seni gören herkes güzel ve lanetlenmiş olduğuunu iddia ediyor..."
Kalbimi yırtan çatlaklar için beni iyice inceledi, sonra hayal kırıklığı içinde sırtıttı,
"... ve sanırım bunun ne kadar doğru olduğuunu anladım."

3 Thea

*Anlayabildiğimiz kadarıyla, insan
varlığının tek amacı, salt varlığın
karanlığına bir ışık tutmaktır.*

CARL GUSTAV JUNG

Büyükannemin telefon konuşmasına kulak misafiri olurken bir hırsız gibi mutfak kapısının arkasına saklandım.

Yarı açık kapıdan ona baktım.

Masada oturmuş, başı sanki bir kaya parçası kadar ağırmış gibi elinin üzerinde, eski bir deftere bir şeyler karalıyor ve muhatabının anlattıklarını başıyla onaylıyordu.

"Ne yazık ki evet," diye yanıtladı.

Keşke kiminle konuştuğunu bilseydim.

Belki de benim haberim olmadan bir adamla çıkıyordu?

Bana Cumartesi geceleri sık sık gittiği rock kulüplerinden birinde tanıştığı Roger Winky adında birinden bahsetmişti.

Aralarında ateşli şakalaşmalar, biralalar ve bilardo oyunları ile geçen birkaç randevu olmuştu ama büyükannem aşık olması zor bir kadındı ve büyükbabamın ölümünden sonra bana başka kimseyi sevmediğine dair yemin etmişti, bu yüzden o adam olabileceğinden emin değildim.

Tanrı'nın bir lütfu gibi, bu konuda daha fazla bilgi edinme arzum yerine gelmiş gibiydi.

Büyükanne cep telefonunu defterin üzerine yerleştirdi, artık dağınık olan kâğıdı örttü ve hoparlörü iki eliyle başını tutacak şekilde ayarladı.

Umutsuz görünüyordu.

"Bayan Curtis, emin misiniz?" Düşündüğümün aksine, telefonun diğer ucundaki ses Roger'a değil, bir kadına aitti. Şüphesiz genç ve aynı zamanda çok profesyoneldi. "Bayan Curtis, hâlâ hatta mısınız?"

Büyükanne düşüncelerinden sıyrıldı ve sanki kız onu görebiliyormuş gibi başını salladı. "Evet, hanımefendi. Torunum temizdi."

Neden bahsettiğini anladım: gerçekten de randevusunu iptal etmek için gittiği doktorun ofisini aramıştı. Bir an için kendimi kararsız hissettim, göğsümü bir ıstırap duygusu kapladı. Bunun doğru bir karar olmadığından şüphe etmeye başladım; ikimiz de bunu biliyorduk ama büyükanne beni memnun etmek için isteklerime saygı duyuyordu.

Eski Thea uzaklarda, cehennemden yeniden çıkmak için tutunabileceği bir kurtuluş çapası görse de, yenisi onu yenik düşürmek, boğmak ve lanetli köşesinde sessizce kalmaya ikna etmek için elinden gelen her şeyi yaptı, çünkü artık hiçbir gücü yoktu.

"Yakın zamanda başka bir pozisyon açılmayabilir, biliyorsun değil mi?" diye tekrarladı doktorun asistanı olduğunu tahmin ettiğim kişi. Büyükanne içini çekti, sonra kalemini aldı ve defter kağıdını yeniden karalamaya başladı.

"Evet, bunun farkındayım."

"Sormamın sakıncası yoksa Bayan Curtis, torununuz kaç yaşında?" diye ısrar etti kadın.

"Yirmi."

"Oh, o yaşta." Birden teslim olmuş gibi göründü. Yaşımı bilmenin neden önemli olduğunu ve böyle durumlarda bunun ne tür bir önemi olduğunu merak ettim.

"Kesinlikle, sorun da bu. Beni anlıyor musun?" Büyükanne kasıtlı olarak muğlak konuştu ve kadının sonradan benim de anladığım bir şeyi tahmin etmesine izin verdi: reşit olmasaydım, benim ve sağlığım için karar verebilirdi, ancak ne yazık ki doğru ya da yanlış olduğunu düşündüğüm şeyi kendim seçme yeteneğim göz önüne alındığında bu mümkün değildi.

"Anlıyorum. Tamam, istediğiniz gibi randevuyu iptal ettim."

"Teşekkür ederim ve Dr. Fester'dan özür dilerim," diye yanıtladı büyükanne kibarca. Doktorun soyadını düşünmemek benim için imkânsızdı. Aklıma hemen *Addams Ailesi* filmindeki Fester Amca geldi ve kahkaha atmamak için dudaklarımı kapattım.

Bu kaderin bir işaretiydi.

Psikiyatrist dengesiz bir kişi, bir seri katil ya da korkunç, kadavra görünümlü, kel ve dişsiz bir canavar olabilir.

Saniyeler içinde, canlı hayal gücüm o adama hepsi de korkutucu olan çeşitli özellikler atfetti.

Daha önce hiç bu kadar şanslı olduğumu düşünmemiştim. Kıs kıs güldüm. *Ondan kaçmıştım.*

"Lütfen, o çok anlayışlı bir adam." Kadının sesi yumuşayıp doktoru övmeye başlayınca kendime geldim. Sesi, patronuna aşık, yakışıklı ve ulaşılmaz astlardan biri gibiydi. Kadının yüzüne bakamıyordum ama farklı tonlama tam da bu şüpheyi uyandırıyordu.

"Bizi nerede bulacağınızı bildiğiniz her şey için muayenehanemiz hastalarımıza her zaman açıktır."

Büyük olasılıkla herkese mekanik olarak tekrarladığı küçük cümlelerden birini okudu.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım.

Büyükanne ona teşekkür etti ve görüşmeyi sonlandırdı.

Sonunda o sıkıcı doktor işinden kurtulduğum için memnun bir şekilde, alaycı bir gülümsemeyle kapıdan uzaklaştım ve sıkı karın seansıma başlamak için oturma odasına döndüm.

David Bowie'nin devasa tablosunun hemen altındaki halıya sırtüstü uzandım ve büyükannemin ayak seslerinin yere vuruşunu ve ardından mutfak kapısının gıcirtısını duyar duymaz, planladığımdan daha erken rolümü oynadım.

"... Yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört..." Karnımı kasmak için omuzlarımı kaldırıp indirirken nefesim kesilmiş gibi yaptım. Eller başımın arkasında kavuşturulmuş, dizler bükülmüş, sahte bir yorgunluk ifadesi... Kısacası oldukça inandırıcı görünüyordum. Ancak Büyükanne Lizzie beni herkesten daha iyi tanıdığı için bana şüpheyi yaklaştı.

"Milla." Sert sesi havayı bir ok gibi savurdu.

"Ne oldu büyükanne?" Nefes nefese, yorgunluk numarası yaptım. "Spor yaptığımı görmüyor musun?" diye devam ettim, yılmadan, rol yaparak.

Büyükannem bir kaşını kaldırıp tekrar üzerime bastırdı. "Her şeyi dinlediğini biliyorum. Kapıların arkasını dinlemek çocukluğundan beri edindiğin bir alışkanlık."

Başarısız olmuştum.

Rol yapmayı bıraktım ve kendimi halının üzerine sırt üstü bıraktım. Yumuşak dokuma, üzerimdeki spor atletin açıkta bıraktığı çıplak kollarımı sarıyordu. Başımı biraz geriye eğdim ve büyükanneme tamamen yeni bir perspektiften baktım. Altmış yaşında biri için oldukça sıra dışı olan siyah amfibilerden başladım, sonra dizleri hafifçe yırtılmış dar kot pantolona doğru ilerledim ve üzerinde birçok uydu ve MOON ROCKET yazan gri tişörtte durdum.

"Dorothea Ludmilla Jensen!" Beni kızdırmak için tam adımı kullanırdı. Benimle bu şekilde alay etmeyi ve ailemin kötü zevkini hatırlatmayı severdi.

Kendime *Dorothea Ludmilla* demekle ne hata etmiştim?

Kombine edildiğinde, melodik hiçbir yanları yoktu.

"Sence erkek olarak doğsaydım adım *Genoffio Boveglio* olur muydu?" Büyükannemin dikkatini dağıtmak için bu nafile düşünceyi açıkladım. Başını yana eğdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Rüyamda bana gerçekten bu ismin verildiğini gördüğümü biliyor musun?" Yüzüstü döndüm, ayak bileklerim havada ve çenem yaramaz bir çocuk gibi iki avucumun üzerinde duruyordu.

"Var olmayan bir isim bu," diye homurdandı. "Ve bunu kabul etmemek için konuyu değiştirmeye çalıştığını biliyorum..."

"Evet, tamam, kulak misafiri oldum." Enerjik bir çıkışla ayağa kalkarak ofladım. Bu aptal maskaralığa devam etmenin bir anlamı yoktu. "Ve doğru olanı yaptın büyükanne, zaten o Foster'ın yerine gitmezdim." Kaşlarımı çatarak bir elimi havada salladım.

"Fester!" diye düzeltti beni.

"Evet, şu." Üzerimi değiştirmek için odama giderken yanından geçtim.

Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Psikiyatrist meselesi artık çözülmüştü.

"Thea! Hemen buraya gel!"

"Büyükanne, şu an meşgulüm. Bu gece için hazırlanmalıyım." Daha fazla zaman kaybetmedim.

Grupla birlikte Batı Hollywood'un en gözde rock barlarından birinde sahne alacaktım.

Eskiden sahneye çıkmaktan heyecan duyardım. Her çaldığımda özgürdüm.

Acımasız melankolimi bastırmak ve kendim olmak için özgürdüm.

Sadece gitar elimdeyken adrenalin hissediyordum.

Saf delilik.

Mistik bir heyecan.

Yine de... O gün gergindim.

İçimde garip bir huzursuzluk hissettim, rüyalarım karşı koymaya çalışan karanlık bir güç.

Müziğin bahşetmek için çok uğraştığı o hayaller. Düşünceli bir şekilde odaya girdim.

Aynada kendime bakmaktan dikkatle kaçındım ve omurgamdan aşağıya doğru süzüldüğünü hissettiğim olumsuz duygulara omuz silktim.

Uzun bir duş aldım ve giyindim, ardından gelen mesajı okumak için cep telefonumu kontrol ettim:

Eğil, Şirine.

Teknisyenlerden biri bizi 'Hâlâ on dakikanız var çocuklar,' diye uyardı.

On dakika sonra, son bir yıl içinde üçüncü kez sahne alacağımız devasa mekânda sahnede olacaktık.

Andy ve diğer arkadaşlarla uzun süre konuştuk ve gösteriyi unutulmaz kılmak için çeşitli fikirler topladık. O anda birbirimize destek olmak ve her birimizi onarılamaz bir şekilde etkileyen sahne korkusuyla başa çıkmak için soyunma odalarında toplanmıştık.

Özellikle de ben.

Yaklaşık yarım saattir hazırlanmama rağmen gergindim.

Andy sesini ısıtarak bir ileri bir geri gidip gelirken ben de gergin bir şekilde bileklerimi ve kollarımı gevşetmek için esneme egzersizlerime devam ettim.

O akşamki set listesi açılış şarkısı olarak üzerinde çalıştığımız en karmaşık şarkılardan birini içeriyordu. Gitar kısımları

Zorluydu ve bu benim açımdan muazzam bir konsantrasyon gerektiriyordu: en ufak bir hata tüm performansı tehlikeye atabilirdi.

"Ne dersiniz? Bir şeyler içelim mi?" Jimmy, bagetlerini koyu renk kotunun cebine sokmuş, bize bir şişe Jägermeister gösterdi.

Sahneye çıkmadan önce o Alman açısından biraz içmek âdetimizdi.

Steve saçlarını yumuşak bir at kuyruğu haline getirdikten sonra dönüp bize baktı ve coşkuyla haykırdı: "Evet. Buna gerçekten ihtiyacım var!"

Birkaç dakika sonra bir çember oluşturduk ve küçük kadehlerimizi havaya kaldırarak yumuşak likörü bir dikişte yudumladık. Otların ve baharatların tadının dilimi sardığını ve o hafif rahatsızlık yerini hoş bir hafifliğe bırakana kadar yemek borumdan aşağıya yakıcı bir şekilde kaydığını hissederken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Hazır mısınız?" Andy cam gibi gözlerini bana dikti, yapay ışıklar yüzünden o kadar mavi-gri olmuşlardı ki buz gibi görünüyorlardı. Çılgınca dağılmış platin sarısı saçları, herhangi bir yara izi ya da lekeden yoksun, doğal bir solgunlukla belirginleşen soluk tenine beyaz kar gibi yakışıyordu. Birkaç dakika boyunca ona hayranlıkla baktım: Giysileri diğer grup üyeleri gibi kesinlikle koyu renkti. Siyah atletinin şurasında burasında birkaç yırtık vardı; ince ama belirgin kolları, birbiriyle kesişerek abartılı ve esrarengiz bir çizgi oyunu yaratan çok sayıda dövmeyle doluydu.

"Evet, çok hazırım ama..." Onun büyülenmiş ifadesine kaşlarımı çattım.

Tüm vücuduma baktı, sonra minnettar bir gülümseme yaydı.

"Çok seksisin, dışarıdaki çocuklar nasıl çıldıracak merak ediyorum." Bacaklarımı saran file çoraplı deri mini eteği işaret etti, amfibiler ise bana birkaç santim fazladan boy kazandırmıştı. Çivili kırmızı bluz göğüslerimi sararak yuvarlaklıklarını vurguluyordu. Gözlerimi ağırlaştıran siyah makyaj bakışlarımı agresifleştiriyordu. Boğazımda siyah bir taş bulunan dantel yaka, erkek libidosu için gerçek bir cazibeydi.

Biri aniden sözümüzü kesmeseydi ona teşekkür edecektim.

"Kahretsin, çocuklar. Hadi gidelim!" Victor bizim kadar tedirgin bir şekilde yarı açık kapıdan dışarı eğildi ve elini sallayarak bizi acele etmeye çağırdı.

Dördümüz de birbirimize suç ortağı bakışlar attık.

Bir iblisin kafasını çerçeveleyen ve yüzümüzün yarısını kaplayan renkli elmaslarla bezeli bandanalarımızı takma zamanı gelmişti.

Bizim Parlak İblisler olmamız tesadüf değil.

Yüklü ve adrenalin dolu bir şekilde, kelimenin tam anlamıyla sahneye atladık.

Andy mikrofonu eline alır almaz hayranları avazları çıktığı kadar bağırdı, direği ona doğru eğdi ve onları selamlamak için doğrudan seyirciye döndü.

Olağanüstü bir sahne kontrolü ve solist karizması vardı. Jimmy kalabalığı coşturmak için bagetlerine ritimle vuruyordu.

Steve, bir elinde tuttuğu bas gitarla diğer elini kaldırarak parmaklarıyla korna çalma hareketini taklit etti; hayranları da onu taklit ederek müziğimizle coşmaya hazırlandı.

Elektro gitarımı amfiye taktım ve kışımı zar zor sallayarak birkaç adım öne çıktım. Kısa, kasıtlı olarak cesur bir geçit töreni yaptım, çocuklardan çığlıklar yükseldi, sonra Andy'nin yanında durdum, kibirli bir poz takındım ve başlamadan önce Jimmy'nin saldırmasını bekledim.

Gibson'ımın büyük ve güçlü ilk akoru hayranları kendinden geçirdi.

Metalik ses odanın duvarlarına yayıldı, bir aslanın kükremesi kadar sertti.

Sahnenin kenarlarına yerleştirilmiş ışıklar, iplerimi her sallayışımda renk değiştiriyordu.

Yayılan titreşimler bacaklarımı karıncalandırdı. Kalbim göğüs kafesimde atıyordu.

Her bir elektriksel dürtü, bizi hayranlıkla izleyen kalabalıkla aramızda inanılmaz bir bağ oluşturdu.

Her alkışı yakalamayı, acı çektiğim zamanlarda yanımda taşımak ve içimde hissettiğim boşluğu doldurmak için tüm o çığlıkları özümsemeyi sevdim.

Andy şarkı söylemeye başladı.

Sesi inişli çıkışlı bir dalgaydı, cızırtılı ve narindi, dokunaklı ve dramatik aşk dizeleri söylüyordu.

Aşağıdaki kafaların gelgiti müziğe dönüştü. Ve işte oradaydılar, bizim insanlarımız.

Rock insanları.

Gürültülü, enerjik, isyankar, sınırı aşan.

Şeytan'ın takipçileriymişiz gibi bizi selamlamaya hazırlar.

Sahnede her zaman evcilleştirilmesi zor canavarlara dönüşürken, hayranlarımız bize tam bağlılıklarını gösterdiler.

Onlar da bizi böyle kabul ettiler: kusurlu, kötü, bedensel, *yenilmiş*.

Müzik, benimki de dahil olmak üzere herkesin yaralarını iyileştirmeye çalıştı.

O kayanın benim yolum olduğunu biliyordum, tıpkı bir eldiven gibi üzerinize oturan, içinde kendinizi hissettiğiniz ve her zaman giymeyi sevdiğiniz bir elbise gibi ikinci tenim.

Bu benim yaşam tarzımdı.

Her performansta hissettiğim duygular, gözlerimi duygusallıkla örttü.

Oynamak, seçmediğim cehennem gibi bir hayattan kaçtığım kişisel cennet köşemdi.

Ağlamak konusunda her zaman isteksiz olan ben, ruhumun en derin notalarına avucumla her dokunduğumda çaresizliğin çılgılığının kalbimden yükseldiğini hissettim.

En karanlık ve lanetli olanlar.

Bir şarkı çaldığımda ya da yazdığımda, her duygu yeniden ortaya çıkıyor ve bana gerçekte kim olduğumun bir yansımasını gösteriyordu. Müzik beni kendi lanetli boyutuna götürdü; beni korku dolu uçurumuna sürüklemesine ve tüm şeytanlarımla yüz yüze gelmeme izin verdim.

Ne kadar çok olduğunu söylemeye gerek yok.

Çok fazla düşünmeyi bıraktım ve oynamaya odaklandım.

Hiçbir hataya izin yoktu ve bize inanan insanları hayal kırıklığına uğratabazdım.

Sahnenin ortasındaki Andy'nin çubuğunun tabanını leğen kemiğine dayayıp küçük bir hayran grubuna doğrultmasını izledim. Açıkça imalı bir hareketle elini aşağı yukarı kaydırdı. Kızlar coşkuyla çılgılık attılar - ellerinden gelse saçlarını yolacaklardı - ve Andy bandanasını boynundan indirerek dilini bir vahşi gibi dışarı çıkardı.

Yakışıklı, kusursuz ve sahnenin efendisi: Andy bu ve çok daha fazlasıydı.

Dönüp bana baktı ve ben de onu cesaretlendirmek için başımı müzik eşliğinde salladım. Çok iyi gidiyordu.

Sahnedeki empatimiz her zaman çok güçlüydü.

Dizlerim bükülmüş ve sırtım öne doğru eğilmişken parmaklarım tellerin üzerinde alev aldı.

Akor dizilimi daha kirli, daha ağır bir sound yaratarak kalabalığın rock ruhunu ateşledi.

Her şey mükemmeldi, her şey yolunda gidiyordu... Her mısra, hayranların kalbini sarmalıyordu.

Andy'nin yüce sesi büyüledi.

Gitarımın geniş titreşimleri zihinlerin girintilerine sızdı ve asi ruhları sarstı.

Jimmy'nin perküsyonu etkileyiciydi.

Steve'in sesi temiz ve kadanslıydı.

Evet, her şey harikaydı, ta ki olağandışı bir şey olana kadar.

Çevredeki duvarlarda derin çatlaklar oluştu ve buradan bol miktarda canlı kan akmaya başladı.

Hareketlerimi yavaşlattım ve sarsılarak göz kırptım.

Bu bir halüsinasyon Thea, bu bir halüsinasyon. Sakın kanma!

Karanlık, kötülüğüyle beni kirletmek için yeniden ortaya çıkmaya karar verdi. Karanlık, pis, hain.

Onları

hissedebiliyordum.

Onları

görebiliyordum.

Şakağımdan bandanama doğru soğuk bir ter damlası süzüldü.

İzledim. ve birçok kafalar . ön tarafta a Ben,

Şimdi battaniyeler hepsi siyah balaklavalardan tarafından.

Hayranlar müziğin ritmine uyarak coşkuyla zıplamaya devam ediyordu ama onlarda farklı bir şey vardı...

Kendimi gerçeküstü, şeytani bir boyuta düşmüş hissettim.

"Bu da ne..." Gibson hâlâ ellerimdeyken tamamen donup kaldım.

Sesler boğuklaştı, görüş bulanıklaştı.

Mide krampları beni aniden yakaladı ve bir kağıt parçası gibi buruşturdu.

Her şey dönmeye başladı.

Altımda beni yutmaya hazır bir uçurumun açıldığını hissettim.

Sendeledim.

Nefes nefese sendeledim.

Dengesizlik hissi korkunç bir şekilde rmeme neden oldu.
Birisi ıslık çalmaya başladı, bir başkası hemen oynamaya devam etmem
için bağırdı ve bir başkası bana bira fırlattı, yine de tepki vermedim.
Birdenbire bacakları tutmaz oldu.
Bir elin kolumu tuttuğunu hissettim ama artık çok geçti.
Gözlerimi kapadım ve kapattım.
Gösteri sona erdi.
Göz kapaklarımın ardında sadece dökölmemiş
gözyaşları gördüm. Acı dolu anılar.
Yıkılmış hayaller.
Yaşlı Thea beni yumrukluyor ve onu bırakmam için bana
bağıırıyordu. Sonra karanlık.
Tamamen karanlık.

4
Thea

Kaderimiz yıldızlarda değil, kendi içimizde saklıdır.

WILLIAM SHAKESPEARE

BAZEN yardıma ihtiyacımız olduğunu anlamak için dibe vurmamız gerekir.

Ve ben, o dip, sonuçlarından habersiz ona dokunmuştum.

Beni yöneten daimi kayıtsızlığı çözmek için kendimi sınırların ötesine itmiştim; artık hiçbir şey hissedemiyordum ya da belki de duyguları o kadar yoğun bir şekilde algılıyordum ki kendimi korumak için onları sıkıştırıyor ve onlarla savaşıyordum.

Hala tam olarak anlamamıştım. Her
şey çok kafa karıştırıcıydı.

Zihin işbirliği yapmak istemedi, acıyla başa çıkmama ve daha iyi bir insan olmama yardım etmek istemedi. Beni sıkıştırmayı, yaşlı Thea'yı elime almamı ve onu sürdüğü lanetli hayattan kurtarmamı engellemeyi tercih etti.

*Kendime zarar
veriyordum. Bir yıldan
fazladır.*

Çaresiz bir tavşan gibi, her gün birkaç kişi bana destek olmaya çalışsa da hiçbir çıkış yolu bulamadan kafesimin çevresinde koştum.

İçimde neyin yanlış olduğunu anlamıyordum.

Kendime eziyet ettim ve eziyet edilmesine izin verdim, ruhumda ve hatta kafamda kök salmış olan şeyi söküp atmak için mücadele etmedim.

En büyük kötülük kafama bulaşıyordu.

Gerçek buydu.

Bunu itiraf etmek bana her zaman boğulma hissi verirdi, sanki boynumda dikenli bir tel varmış gibi.

Benim hiçbir hatam olmaksızın, performans bir felaketti, grup seyircinin beklentilerini karşılayamamıştı ve bu da içimdeki huzursuzluğu artırmıştı.

Olanların sorumluluğunu üstlenmeliydim; Victor çılgına döner ve bir açıklama isterdi.

Ona ne söylemeliydim?

Bu endişe bana güçlü bir migren ağrısı verdi. İç çektim.

Birkaç saat önce uyandığım isimsiz bir hastane odasının yatağında yatıyordum.

Düşünceli bir şekilde aseptik duvarlara bakmaya devam ettim ve üçüncü kez başarısızlığıma tanık oldum.

Küçük bir pencere, güneşin ışığının muşamba zemine ve duvarın yanındaki yemek masasına hafifçe dokunmasına izin veriyordu.

Saatın kaç olduğunu ya da ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Yerde yatan amfibilerim dışında hâlâ önceki akşamın kıyafetlerini giyiyordum.

Sol dirseğimin kıvrımına baktım, orada bir yama ile örtülmüş kanül iğnesi, yarısı boş bir serumun küçük tüpüne bağlıydı. İlaç ya da içinde her ne varsa, bitkin bedenimi beslemek için hâlâ damlıyordu.

Her şey dönüyordu ama kalkıp bacaklarımı esnetme ihtiyacı hissettim.

Çok fazla düşünmeden kollarımı kaldırdım ve doğruldum.

Çabalarım belliydi ama yine de dayandım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Andy bir kasırga gücüyle odayı işgal ettiğinde nefesim kesildi.

Hızlı adımları, sert ifadesi ve iki yanında sıkı yumrukları kötü bir ruh hali içinde olduğunu gösteriyordu, bu yüzden kendimi iyi bir derse hazırladım.

"Kalkmam gerek, Andy." Hâlâ hareket etmeye çalışıyordum ama yatağın yanında durdu ve gözlerini kısarak sitemkâr bir ifadeyle bana baktı. İçgüdüsel olarak ona bakmak için başımı kaldırdım ve onu kışkırtacak cesareti kendimde bulamadım.

Gerçekten çok öfkeliydi.

"Senin için ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye patladı, dışarıda onu kimin duyabileceğine aldırmadan.

"Evet ve özür dilerim." Ona gerçekten utandığımı söylemekten başka ne diyeceğimi bilemedim. Herkes bana akılsız bir sürtük diyordu ama grubum benim için önemliydi. Biz bir aileydik, bir gruptuk, bir takımdık ve önceki gece olduğu gibi zamansız aksilikler yaşandığında kendimle hiç gurur duymuyordum.

"Sakıncası var mı? Sakıncası var mı?" Andy kendinden geçmişti. Bir elini saçlarında gezdirdi ve nefesinin altında bir şeylere küfretti. "Victor seni uyarmıştı. Sana sorunlarını çözmeni söyledi ama sen her zamanki gibi siktir olup gittin!"

O söylenirken ben de sigara bulmak için yatağı ve komodini yokladım. Damla yüzünden hareketlerim temkinliydi ama hiçbir şey beni durduramaz ya da sigarayı bıraktıramazdı.

Buna ihtiyacım vardı.

"Lucky Strike paketim nerede?" Andy'ye bakmama izin vermedim, yine de sorumu duymuştu: Sinirli homurtusundan bunu anlayabiliyordum.

"Sen ciddi misin? Seninle lanet sigaralarından çok daha önemli bir şey hakkında konuşuyorum!" Andy sağ kolumu tuttu. Ona bana dokunmamasını ve kendini bu şekilde dayatmamasını söylemek istedim, ama tartışmamızı daha da kötüleştirmemek için sadece kavrayışından sıyrıldım. "Haklısın, ama ben senin performans sergileyebileceğini düşünmüştüm, hiç bilmiyordum..."

"Bunu hayal etmedin mi?" Nafile gerekçelerimi yarıda kesmek niyetiyle ince fiziğiyle üzerime abandı. "Sahne de iki kez hasta oldun, bunun tekrar olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıydın!" diyerek bana bağırmaya devam etti.

Sigara aramayı bıraktım ve en az onun kadar sabırsız bir şekilde gözlerimi onunkilere diktim. "Geleceği tahmin edebileceğim sihirli bir küreye sahip olmadığım için çok üzgünüm."

"Şaka yapma, Thea. Kıçını kurtarmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok!"

"Hayır, gerçekten. Zaten sizin için önemli olan hayranlarınızın önündeki kötü figür, kesinlikle benim sağlığım değil!"

Bunun farkına varmamız tartışmalarımızı bir süreliğine askıya aldı.

Andy ellerini kalçalarına dayamış, öfkeli bir şekilde nefes alıyor ve alnı çatık bir ifadeye bürünmüştü.

Cevabım onu yerinden etmişti.

Bir şey söylemek için dudaklarını büzdü, sonra alaycı bir sırıtışla başını salladı.

"İnanılmazsın, Thea." Alaycı bir şekilde güldü. "Bir yıldan fazladır senin peşinden koşuyorum, sen başka bir adamla çıkarken bile yanında duruyorum, bana karşı hislerinin değişebileceği umuduyla senin ve o büyük dayanılmazlığının beni ezip geçmesine izin veriyorum ve sen sağlığını önemsemediğimi mi ima ediyorsun?" Vurgulayarak durakladı. "Ama konuşurken beynini ağzına bağlıyorsun? Tanrı aşkına!" İşaret parmağını şakağına kuvvetlice vurdu ve bir falanksı kırmanın eşiğinde olduğundan korktum.

"Hey, genç adam!" Büyükanne sert sesi dikkatimizi ona çekti. Daha önce hiçbirimiz onun varlığını fark etmemiştik.

Tartışmamızı ne zamandır izliyordunuz?

Daha fazla uzatmadan, kırmızıyı gören bir boğa gibi hızla ilerledi ve öfkeli bir bakışla hemen Andy'yi işaret etti.

"Merhaba, Bayan Cur..."

"Yeğenime böyle mi hitap edilir? Seni küçük sefil!" Büyükanne ona tokat atmaya başladı. Andy hiç zorlanmadan savuştururken, eğlenen bir gülümsemeyi saklayarak onun pazusuna defalarca vurdu. Ondan yaklaşık üç karış daha uzundu: eğer onu durdurmak isteseydi, durdurabilirdi, ama bunun yerine acımasız saldırısından kaçmasına izin verdi.

"Beni affedin Bayan Curtis, ben..." demeye çalıştı, kahkahadan boğuldu.

"Kapa çeneni, seni serseri!" diye bağırdı büyükanne. "Kadınlara saygılı davranmayı öğren. Annen sana terbiye vermedi mi?" Andy geri adım atıp sırtını duvara çarpana kadar ona vurmaya devam etti.

"Tamam, tamam, anladım. Lütfen dur!" Bir kahkaha patlattım.

Onun gibi uzun boylu bir adamı, altmış küsur yaşında, taş gibi bir kadının karşısında bu kadar çaresiz görmek komikti.

Büyükanne aniden soluklanmak için durdu; Andy gözlerini kırıştırdı ve hangi hareketin en az riskli olacağını düşünerek hareketsiz durdu.

Özür mü dilemeliydi yoksa öylece durup Lizzie Nine'nin öfkesinin dinmesini mi beklemeliydi?

"Açık konuşayım, genç adam..." Parmağını Andy'nin burnundan bir santim öteye doğrulttu, öyle ki Andy ona bakabilmek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "... Bir dahaki sefere seni alt katlardan vuracağım ve o zaman evet, sesin bir bülbülünki gibi olacak. Anlatabildim mi?"

Andy avuçlarını teslimiyetle açarak, "Evet, hanımefendi," diye karşılık verdi.

"Çok iyi," diye mırıldandı büyükanne. Her gün ışıldayan, enerjik ruhuyla canlanan yaşlı görünümüyle, yatağın kenarına oturmak için geldi ve böylece pandomimi bitirmeye karar verdi.

"Milla..." Elimi kendi ellerinin arasına aldı. "Nasılsın?" Sevgi dolu jesti o kadar rahatlatıcı olmayı başardı ki neden orada olduğumu unuttum.

"Büyükanne, sadece bir baş dönmesiydi."

"Saçmalık," diye araya girdi Andy, küçümseyici bir tonda. Büyükanne ona uyarıcı bir bakış attı ve o da sessizce sessizlik köşesine döndü.

"Milla, gerçeği bilmek istiyorum."

Arkadaşımın müdahalesi belli ki onu şüphelendirmişti. Büyükanne'nin meraklı gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettiğimde yanağımın içini ısırarak etrafıma bakındım. Onu tanıyordum, gerçekte ne olduğunu itiraf edene kadar pes etmeyecekti.

"Bayılmışım. Bir noktada artık bedenimi kontrol edemiyordum. Bilincimi tamamen kaybedene kadar enerjimin yavaş yavaş tükendiğini hissettim," diye itiraf ettim. Andy kollarını göğsünde kavuşturmuş, gerçeğin diğer kısmını, yemekle olan sorunlu ilişkimle ilgili daha rahatsız edici kısmını eklememi bekliyordu ama bu uygun değildi. Büyükanne'nin benim için gereğinden fazla endişelenmesini istemiyordum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Parmak eklemlerinin aralık kapıya iki kez vurulmasıyla bir doktorun varlığı ortaya çıktı. Konuşmanın sürdüğünü fark eden adam içeri girmeden önce başıyla onaylamasını bekledi. Büyükanne Lizzie yataktan kalktı ve kibar bir gülümsemeyle onu bize katılmaya davet etti.

"Günaydın doktor," diye selamladı onu.

"Size de günaydın." Doktor yaklaştı ve tek parmağıyla kamufle edilmiş burnundaki gözlüklerini düzelttikten sonra bakışlarını elinde tuttuğu dosyaya çevirdi. "Dorothea," diye okudu. "Bu sabah kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Dorothea'nın

Yoğun tenné kahverengi gözler, muhtemelen sağlık durumumu değerlendirmek için beni dikkatle inceledi.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim." Yalan söylemiyordum. Elbette kendimi tam olarak zinde hissetmiyordum ama bir gece ö n c e s i n e göre daha güçlü hissettiğim kesindi.

"Buna çok sevindim. Test sonuçlarınızı analiz ettiğimi size bildirmek istedim." Sadece bir doktorun olabileceği gibi soğuk ve doğrudan, hemen kapsamlı bir açıklama yaptı. "Bariz bir elektrolit dengesizliği olduğunu gösterdiler. Vücudunuz susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş görünüyor. Elektrokardiyogramda tehlikeli derecede düşük bir kalp atış hızı kaydedildi, bu yüzden..."

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz doktor?" Büyükanнемin yüzü korkunç bir şekilde soldu. O anda Victor bir öfke gibi bize katıldı ama benden başka kimse onu fark etmedi. Çılgına dönmüş bir halde eşikte durdu ve bir omzuyla kapı pervazına yaslandı. Sanki son sürat koşuyormuş ve ancak o anda sakinleşebilmiş gibiydi. Neyse ki bize önemli bilgiler vermek üzere olduğunu bildiği için doktorun sözünü kesmeyecek kadar sağduyuluydu.

"Yeğeninizi kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutabilirim, ancak bu çok fazla zaman kaybetmemize neden olur. Farklı bir şekilde ilerlemeyi daha faydalı buluyorum." Doktor dosyadan bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. "Dorothea, bu formu benim için doldurmanı istiyorum." Kâğıdı elime aldım ve çatık kaşlarımla evet ya da hayır işaretiyle cevaplamam gereken soruları okudum. "Yirmi dakika içinde formu almak için geri geleceğim, sonrasında size her şeyi açıklayacağım." Doktor bana bir de kalem verdi ve odadan çıktı.

Sıralanan soruların cazibesine kapılarak Victor'un Andy aleyhinde söylediklerine kulak asmadım.

O anda benim için tüm korkularıyla yüzleşmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vücudunu seviyor musun?

Yiyeceklerin düşmanınız

olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Şişman olduğunuzu mu

düşünüyorsunuz?

Günde birkaç kez tartılıyor musunuz?

"Son toplantımızda sana ne demiştim ben?" Müdürümüzün sesinin duvarlardan gürlediğini duydum ama bakışlarımı o lanet olası

kâğıdına yazdım ve düşüncelerimle eşleştğini düşündüğüm cevapları x ile işaretledim.

Beden eğitimi konusunda takıntılı mısınız?

Sık sık kusturur musunuz?

Laksatif kullanıyor musunuz?

"Thea, ben de seninle konuşuyorum." Victor'un güçlü paçuli kokusu yüzümü anketten kaldırmama neden oldu. Yaklaşık on dakika sonra tüm soruları yanıtlamıştım ama yine de meraklı gözlerden saklamak için kâğıdı ters çevirdim.

Kimsenin gerçeğimi görmesini istemedim.

Sanki dünyaya yabancılaşmış gibi yatağın yanında duran öfkeli adama baktım.

Gerçekle yüzleşmek, onu bir kâğıt parçasına kazınmış olarak görmek beni gözle görülür bir şekilde dengesizleştirmişti.

Kendimi ortadan ikiye bölünmüş hissediyordum: eski Thea, kimseye söylemeye cesaret edemediği şeyleri önemsiz haçlar aracılığıyla itiraf etmesine izin verdiğim için bana teşekkür ediyordu; yenisi ise ona ihanet ettiğim için beni öldürmek istiyordu.

"Aklından ne geçiyordu Thea?" diye devam etti menajerim. "Eğer performans sergileyecek durumda değilsen, o sahneye çıkmamalısındır!"

"Bu kadar kaba olmamaya çalış. Torunum şu anda seninle tartışmaya dayanamaz." Büyükanne beni savunmak için ilerledi ve adamın geri çekilmesini sağladı.

"Bunu çok iyi biliyorum Bayan Curtis," diye onu azarladı Victor, canlı bir kızgınlıkla. "İşte tam da bu yüzden kendini gruba adamadan önce tüm sorunlarını çözmeni tavsiye ettim, çünkü bu şekilde devam edemezsin." Bir elini kısa saçlarının arasından geçirdi, sanki geri çekecekmiş gibi tuttu, sonra kara gözleriyle beni çiviledi. Kaşları uğursuz bir çizgiyle kalktı. "Şu an için oynayamayacaksın. Bright Demons için senin yerine geçebilecek birini bulacağız," diye karar verdi.

Andy ona karşı çıkmak için bir adım öne çıktı. "Ama Victor..."

"Sen kapa çeneni!" diye işaret parmağını kaldırarak onu azarladı. Ben karşılık vermedim. Müdürümüzün şerefsizine ağladığımı, kendimi kötü hissettiğimi ya da arkamdan tekme yemenin acısıyla kıvrandığımı görme zevkini tattırmayacaktım.

Victor'un gözüne çarpan düşmanca bir gülümsemeyle, "Bana uyar," diye cevap verdim. 'Yine de kararını vermek için hiç vakit kaybetmedin. Ne kadar zamandır kara kara düşünüyordun? Nedenini bile tahmin edebiliyorum.' Yüzüne fırlatmamak için kalemi avucumun içinde sıkıca tuttum.

"Peki sebebi ne olabilir? Duyalım bakalım." Ellerini meydan okuyan bir ses tonuyla kalçalarına koydu.

"Bunu büyükannemin önünde söylememi mi istiyorsun?" Yüzüme düşmanca bir ifade yerleştirdim. "Ya da Andy'nin önünde?"

Victor gözlerini kırpıştırarak imalarımı düşündü: neden bahsettiğimi açıkça anlamıştı. Uzun zamandır şehvet düşkünüydü, yalnız kaldığımızda benimle flört ediyordu, benim kolay bir kız olduğumu, ilk görevliye ya da kim bilir kendisine teslim olacaklardan biri olduğumu düşünüyordu. Popoma sürekli bakışlarının, vücuduma yönelttiği iğneleyici şakaların, beni yanağımdan her öptüğünde tenimin kokusunu içine çekmek için orada oyalanmasının ya da bana sarıldığında ellerinin sırtımın kıvrımlarını takip ederek kalçalarımın hemen üzerinde durup parmak uçlarıyla onları okşamasının giderek daha fazla farkına varmaya başlamıştım.

"Ne istersen söyleyebilirsin. Burada durup küçük, huysuz bir kızın saçma fantezileri için kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım." Sinirli bir şekilde arkasını döndü. Andy bakışlarıyla onu takip etti, korkmuş bir kıpırtısızlıkla duruyordu. En iyi arkadaşımı çok iyi tanıyordum ve yumruklarını sıkma biçimine bakılırsa, onun çenesine bir tane patlatmak isterdi.

"Dorothea, bitirdin mi?" Doktor odaya girip hızlı adımlarla bana doğru yürüdü ve hoşbeşle vakit kaybetmedi. Victor ve Andy arasındaki gerginliğin havaya ağır bir şekilde nüfuz ettiğini kesinlikle hissetmişti, ancak son derece profesyonel bir şekilde herhangi bir yan işi görmezden geldi ve benim başımı salladıktan sonra doldurulmuş anketi aldı. Önlüğünün cebinden çıkardığı numaralı gözlüklerini taktı ve not ettiğim cevaplara odaklandı.

Yanıtını bekledim, yüz ifadelerinden sonucu tahmin etmeye çalıştım. Ancak doktorun yüz hatları kaskatı kesilmişti, gözleri derin bir dikkatle bakıyordu, dudakları sert bir çizgi halinde gerilmişti.

Ne düşündüğünü anlamak hiç de kolay değildi.

"Evet, Doktor? Bu anket nedir? Ona ne için ihtiyacınız var?" Büyükannem rahatlatmak için elini omzuma koydu. Orada

Her zaman benim yanımdaydı, hiçbir sorunla tek başıma yüzleşmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

"Böyle bir sonuç bekliyordum." Gözlüklerini çıkardı ve teslim olmuş bir halde kâğıdı indirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Victor, sinir bozucu varlığıyla etrafımda dönmeye devam ediyordu.

"Hastanın fiziksel durumunun ne yazık ki klinik deneyiminin dışında olan bir yeme bozukluğundan kaynaklandığından şüpheleniyorum. Gözlemlenen semptomlar küçümsenecek gibi değil. Ankete verilen cevaplar psikolojik bir anomaliyi doğruluyor. Ona basit takviyeler reçete etmek tamamen indirgeyici olacaktır..."

"Peki nasıl ilerlememizi önerirsiniz?" Büyükanne sakın görünmek için çok uğraştı ama içindeki vicdan sesi ona başından beri şüphelerinde haklı olduğunu haykırıyordu, aslında doktorun teşhisine şaşırılmış görünmüyordu. Bunun yerine, tek bir hece bile söylemeden her şeyi dinledim. Gizlilik ve utanç, konuşmamı ya da bağırمامı engelleyen kocaman bir tıkaç gibiydi.

Mutlak bir gizliliğe zorlandığımda, şimdi beni avucunun içine almış olan bir iblisi koruyordum.

Doktor, "Profesyonel yardım almanızı tavsiye ederim," diye düşündü.

"Hayır, buna gerek yok," diye araya girdim, tehlikeyi koklayarak. "Biraz dinlenirsem eski halime döneceğim. İnan bana." Omuz silktim ve bir an önce gitmesi umuduyla kalemi ona uzattım.

"Yeme bozuklukları egosintonik patolojilerdir. Hastalar bunları asla sorun olarak görmezler; aksine, sanki her şey normalmiş gibi onlarla yaşarlar."

'Her şey normal,' diye kükrüyorsunuz, çarşafı avucunuzun içinde tutarak.

"Milla," diye mırıldandı büyükanne.

"Peki, sizce çözüm nedir?" Andy her zamanki gibi öğrenmeye hevesliydi.

"Yeme bozuklukları konusunda uzmanlaşmış bir sevk merkezini bilgilendirin. Bu şekilde, psikiyatrist hastanın psiko-fiziksel durumunu değerlendirebilecek ve en uygun rehabilitasyon yolunu gösterebilecektir."

"Bir psikiyatristle görüşmek istemiyorum. Asla," diye ısrar ettim, tıpkı Dr. Fester, Foster ya da

Adı her ne haltsa. Kimsenin beni bir kliniğe götürmesine, bana ilaç pompalamasına ve aklımı tamamen kaybetmeme neden olmasına izin vermeyecektim.

Yirmili yaşlarımdayken hayatımdan ya da özgürlüğümden vazgeçmezdim.

"Korkarım bu gerekli," diye ısrar etti doktor.

"Thea sıradan bir kız değil. Tanınmış biri, gençler arasında iyi tanınan bir rock grubunun gitaristi," diye araya girdi Victor, mükemmel bir profesyonel menajerin yerine geçerek. "Eğer haberler bu hastanenin duvarlarından sızarsa, medya etkisi yıkıcı olur," diye onu bilgilendirdi.

Doktor kaşlarını çattı ve bana farklı bir farkındalıkla baktı. Karşısında, kendimi hiç de öyle görmesem de annemin bana taktığı isimle küçük bir rock yıldızının durduğunu hayal bile edemezdi.

"O zaman Asklepios kliniği sizin için uygun olabilir," diye önerdi doktor.

"As... ne?" diye mırıldandı Victor.

"Asklepios kliniği," diye tekrarladı içten bir gülümsemeyle.

"Peki bu da ne?" Andy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Los Angeles'taki en özel klinik, imajlarını korumak isteyen, genellikle medyaya maruz kalan çok özel veya ünlü kişiler için uygundur."

Victor'un gözleri mutlulukla parlıyordu: Belki de şöhrete ulaşmadan önce bile mahvolma yolundan kaçınabilirdik.

"Hastaların Asklepios hakkında en çok takdir ettikleri şey, kesinlikle mahremiyet garantisidir," diye devam eden doktor, merakımızı daha da körükledi. "Hasta, çalışanlar ve tıbbi ekip, hastaların kimlikleri de dahil olmak üzere her türlü bilgiyi gizli tutmayı amaçlayan son derece katı bir sözleşme imzalıyor." Asık suratlı bakışları hepimizin üzerinden geçerek Victor'un üzerinde durdu. "Bu şekilde Dorothea kendi kariyerini ya da grubun kariyerini tehlikeye atmadan sorunlarıyla başa çıkabilecekti. Hiçbir gazeteci onun rehabilitasyon yolculuğunu öğrenemeyecekti."

Victor çenesini okşadı, sert avucuyla sakalını ovuşturdu, sonra Andy'ye döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Şarkıcı birkaç dakika düşündü.

Bu konudaki hoşnutsuzluğunu dile getireceğini umuyordum ama berrak gözleri benimkilerle kesiştiğinde, ondan sonsuza dek nefret edeceğimi bile bile bu çılgınlığı destekleyeceğini büyük bir çaresizlikle fark ettim.

"Hayır..." diye fısıldadım; büyükannemin eli omzumda daha da sıkılaştı.

"Özel bir klinik olduğunu söyledi," diye belirtti iyi huylu bir şekilde.

"Ne kadar... şey, ne kadar..." Belki de birikimiyle bunu karşılayamayacağını düşünerek durakladı.

Victor sakın bir şekilde karar vermemize izin vermeden, "Tüm masrafları ben karşılayacağım," diye kabul etti. "Bizi ilgilendiren Thea'mızın sağlığı ve imajının korunması. Gerisini ben halledeceğim."

"Hey, ben buradayım, fikrimi önemseyen var mı?" Fark edilmek için sağ kolumu kaldırdım. "Hiçbir kliniğe gitmiyorum. Siktir!" Kaba ve aceleci görünmekten çekinerek sabrımı kaybettim. Seruma baktım, onu kapıp kaçmak niyetindeydim ama Andy daha hızlıydı. Üzerime atladı ve bileklerimi şilteye sıkıştırdı. Gövdesiyle beni tamamen örtecek kadar uzandı, burnu yanağıma değdi, platin sarısı bir buklesi şakağımı gıdıkladı, sıcak nefesi kulak mememin hassas etini yaladı.

"Saçmalama," diye fısıldadı, böylece onu sadece ben duyabilecektim.

"Bir dakika önce devasa bir tane yapan sendin," diye fısıldadım tehditkâr bir şekilde.

Andy kulağımdan çekildi ve buz gibi gözlerini bana çevirdi. "Bu senin iyiliğin için, anlıyor musun?"

"Siktir git!" Öfkeyle ondan kurtuldum ve kendimi arkamdaki yastıklara yasladım. Kendimi sakinleştirmeye, öfkemi uzak tutmaya çalıştım. Güçsüzdüm, kafam karışık, hayal kırıklığına uğramıştım, derdimi anlatacak gücüm yoktu.

Hangi nedenlerle peki? O zamana kadar maskemi düşürmüşlerdi.

Sorunum o kadar açıldı ki onları caydırmak için hiçbir şey söyleyemez ya da yapamazdım.

"Devam edebilirsiniz." Victor, benim irademi hiçe sayarak doktordan Asklepios kliniğinin tüm iletişim bilgilerini kendisine vermesini istedi.

Hiç şansım ve çıkış yolum yoktu. Kapana kısılmıştım.

5
Thea

Masum bir çiçek görünümüne bürün, ama altındaki yılan ol.

WILLIAM SHAKESPEARE

Hastaneden taburcu olduktan sonra Victor gruba bir süre izin almam gerektiğini ve sonraki konserlerde yerime birini bulacağını bildirdi. Jimmy ve Steve bu karara itiraz ettiler ve Andy ile ben dönene kadar çalmak için bekleme konusunda anlaştılar.

Bensiz sahneye çıkamazlardı.

Bright Demons bizden biri olmadan aynı olmazdı.

Bu nedenle Victor onların koşullarını kabul etmek ve hayranlarla etkileşimi aktif tutmak, soruları yanıtlamak ve şarkılarımıza sponsor olmak için her bir sosyal kanalı yönetmelerine yardımcı olmak zorunda kaldı.

Grubun sahneden çekileceğini duyurmadı. Kadere güvenmeyi tercih etti. O dönemin mümkün olduğunca çabuk geçmesini ve kamuoyunun yeni bir projeyle meşgul olduğumuzu düşünmesini umuyordu; bu oldukça inandırıcı bir motivasyondur ve Victor bunu ancak birileri başka bir şey sakladığımızdan şüphelenmeye başlarsa kamuoyuna açıklayacaktı.

Grupla olan sorunları geçici de olsa çözdükten sonra, Asklepios kliniğine gideceğim günün hiç gelmemesi için dua ederek yaklaşık iki hafta geçirdim.

Ancak çok geçmeden o gün geldi, zamanı paramparça etti ve tüm umutlarımı boşa çıkardı.

Uykusuz geceyi, pencereden süzülen güneşin pırıltısına kadar, kokulu çarşafların arasında, azap verici düşüncelerin pençesinde dönüp durarak geçirdim.

bana kalkıp gerçek bir psikiyatristle ilk toplantımı yapma zamanının geldiğini gösterdi.

Ne giymem gerekiyordu?

Ona nasıl hitap etmem gerekiyordu?

En derin sırlarımı ondan saklayabilir miydim? Acımı ona iletebilir miydim?

Huzursuz hissediyordum.

Endişeyi gidermek için tek makul alternatif, kusursuz uyum ruhuma güvenmektir. Her türlü zorlukla başa çıkma konusunda her zaman çok iyi olmuştumdur. Çok sayıda yenilgiye katlanmış, içimde yeniden başlama cesaretini bulmuştum. Öngörülemez olayları kendimi test etmek, damarlarımda dolaşan adrenalini hissetmek ve bu testin sonucu ne olursa olsun bundan bir şeyler öğrenebildiğimden, bunu büyümek için bir fırsat olarak görebildiğimden emin olmak için bir meydan okuma olarak algıladım.

Büyük bir cesaret dalgasıyla, büyükannemle birlikte kaderimin yolunda, beni Asklepios kliniğine götürecek olan aynı yolda yürüdüm.

Gökyüzü aniden kurşuni bir hal aldı.

Büyükanne Lizzie'nin cırlayan Cadillac'ının yarı açık penceresinden kokpite hoş bir deniz meltemi yayılıyordu. Geçmişte ona birkaç kez o kasayı değiştirmesini tavsiye etmiştim ama o, Batı Hollywood'da arabayı sürme görevini yerine getirdiği sürece onun sahibi olarak kalmaya devam edeceğini söylüyordu.

Daha fazla can sıkıcı motor sesinden kaçındım. En kötü ihtimalle Los Angeles'a varamazdık, yoldan çekilirdik ve büyükannem sabırla gelip bizi alması için iyi kalpli birini arardı.

Yol boyunca, ben derin düşüncelere dalmış bir halde ufukta, düşündürücü, ürkütücü ve büyüleyici bir tablo gibi silüetlenmiş denize bakarken, eşlerinden birinin ona verdiği eski bir Beatles CD'sini dinledik.

Dalgalar kayalara şiddetle çarpıyor, grimsi bulutlar yansydıkları kristal rengini değiştiriyor, rüzgar uğulduyor, hava yakıcı ve ağırdı.

Hava evrensel bir tufanın habercisi gibi görünüyordu. Ancak şans bizden yanaydı.

Asklepios kliniğine herhangi bir aksilik olmadan ulaşmayı başardık ve Victor'un bize verdiği adrese vardık. Müdürüm de bu toplantıya katılmak istemişti ama ani bir sorun nedeniyle toplantıyı iptal etmek zorunda kalmıştı. Bize tesiste kalışımın masraflarını karşılayacağını yinelemişti, bu yüzden miktar bize bildirilir bildirilmez Victor ödemeyi yapacaktı.

Büyük bir demir kapının önüne geldiğimizde, büyükannem arabayı sert bir frenle durdurdu ve beni öne doğru itti.

"Büyükanne!" diye bağırdım.

"Şimdi ne olacak?" O gün hiçbir işe yaramamasına rağmen güneş gözlüklerini çıkardı ve ön cama fırlattı.

İçeri nasıl gireceğimizi görmek için etrafa bakındık. Kapı kapalıydı, muhtemelen yetkisi olmayanların girişini yasaklamak için. Asklepios ayrıcalıklıların, zenginlik ya da şöhret bakımından toplumun geri kalanından farklı olanların kliniği idi. Ancak bu durum onun gerçek doğasını ortadan kaldırmıyordu: ne türden olursa olsun ruhsal bozuklukların tedavi edildiği bir merkezdi.

İki hafta boyunca zihnimde hayal ettiğim o tekil yere ayak basmanın somut bir olasılığı bile yoktu. Omurgamdan geçen dehşet hissi, yüzleşmek zorunda kalacağım şeyin farkındalığını pekiştirdi.

"Affedersiniz, gençler!" Büyükanne camı indirdi ve hiç utanmadan, fark etmediğim iki adamın dikkatini çekti. İkisi de parmaklıklara yaklaştı ve dikkatle bize baktı. Onları daha iyi görebilmek için zar zor eğildim: gri uniformalar giymişlerdi, başlarında kasketleri ve kalçalarında kemerleri vardı. Üç büyük anahtar demeti ve bir kılıf ilmeklerden sarkıyordu. Bu son açık ayrıntı üzerinde durdum: güvenlik görevlileri, belki de kanunsuzlar olmalıydılar.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu içlerinden biri, elini parmaklıklardan birine dayayarak. Bu şekilde etkileşimde bulunmak alışılmadık bir durumdu ama iki adamın bize güvenmediği de açıktı.

Elbette görevleri arasında bizim bir tehdit olmadığımızdan emin olmak da vardı.

Büyükannesi ona "Bir randevumuz var," diye haber verdi.

Adam yolumuza çıkan barikatı aşmaya niyetli görünmüyordu ve basit bir "Kiminle?" sorusuyla yetindi.

Büyükanne kaşlarını çattı. O anda doktorun adını tam olarak hatırlayamadı.

"Milla, torpido gözünü aç. Üzerine adını not ettiğim bir kağıt parçası olmalı." İşaret parmağıyla gösterdi ve açtıktan sonra birkaç saniye içini karıştırdım. Küçük, buruşuk bir kağıt parçası buldum ve ona uzattım.

"Bakalım." Yaşlılıktan kırışmış ama parlak eflatun rengindeki uzun tırnaklarıyla güçlendirdiği parmaklarıyla kâğıdı burnunun altına götürdü ve gözlerini kısarak kendi el yazısına odaklandı. "Ne yazıyor lan burada?" diye homurdandı. Numaralı gözlüğünü takmalıydı ama çantasında arayacak kadar vakti olmadığını düşündü. İki gardiyanın sabrı taşmış ve bizi dışarı atmış olabilirlerdi. "Ah, evet, bu Dr. Brumer olmalı!" diye bağırdı pencereden.

İki adamdan biri güldü, diğeri kaşlarını çattı. Bulunduğum mesafeden yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum ama büyükannemin hitap ettiği adamın yüzünde çok pişman bir ifade vardı.

"Bizimle dalga mı geçmek istiyorsun? Burada Dr. Brumer diye biri yok. Git buradan." Kapının parmaklıklarından uzaklaşmak üzereydi ama büyükannesi tekrar konuşunca vazgeçti.

"Biz Batı Hollywood'dan geliyoruz. Yeğenimin menajeri Victor Donovan, bu klinikle iletişime geçti..."

Adam başını salladı ve derin bir nefes aldı, muhtemelen büyükannesinin yanlış adrese sahip zavallı yaşlı bir kadın olduğunu düşünüyordu ya da...

Elindeki kartı yırttım ve üzerinde ne yazdığını okudum.

Kahretsin!

"Krugher! Bu Dr. Krugher!"

Gardiyanları bana çeken şey bağırان sesim oldu.

Büyükanne ise, sağ kulağına masaj yaparak nefesinin altından küfretti. "Delirdin mi Milla?"

Kağıdı gözlerinin önünde salladım. 'Doğru soyadını bildirin. Aradığımız doktorun adı Brumer değil, büyükanne!'

Gözlerini kırptırdı ve bir hata yaptığını fark etti. "Oh, kutsal dumanlar! Artık göremiyorum!" Doktorun soyadını öğrenmek için aceleyle başını tekrar pencereden dışarı eğdi. "Yeğenim haklı, Dr. Krugher!"

"Hangisi?" Dikkatli ve sabırsız olan ikinci adam ona cevap verdi, elleri kalçalarında ve parmakları pantolonunu tutan kemerdeydi.

"Hımm... hangisi?" diye tekrarladı yardımımı isteyen büyükanne.

"Ben ne bilirim ki?" Avuçlarımı gökyüzüne çevirdim. "Ne zamandan beri iki tane var?" İkimiz de birkaç saniye şaşkın şaşkın birbirimize baktık: belli ki

Victor bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri vermemişti. Bize sadece yerin adresini ve sevk eden doktorun soyadını vermiş, ancak bir adaşı olma ihtimalinden bahsetmemişti.

Lanet olsun!

Öfkeyle arabadan inmeye karar verdim.

Bir metre boyumla yiğit bir savaşçı gibi durdum ve kapıyı sertçe çarptım.

Vurulan darbe büyükannenin zavallı arabasını salladı.

"Dikkatle dinleyin." Kapıdan sadece birkaç santim uzakta duran iki adama doğru tökezleyerek ilerledim. Botlarımın tabanları çakılların üzerinde gıcırdıyordu. "Benim adım Dorothea Jensen ve Dr. Krugher ile bir randevum var. Tam on beş gündür bu anı bekliyordum. Yemek yemedim, uyumadım. Bu adamla yüzleşmek zorunda kalma fikri yüzünden acı çektim. Sorunlarımı ona açıp açamayacağımı ve açarsam bunları çözüp çözemeyeceğini bile bilmiyorum. Ve biliyor musunuz? Umurumda bile değil!" Devam etmeden önce bir nefes aldım. "Sadece arkamda gördüğünüz kadın yüzünden buradayım. Sağlığımı önemseyen o, ben değilim. Bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Zaten ona çok fazla sorun yarattım. Beni kovamazsınız. Şu lanet doktorun asistanını ara, randevu defterini kontrol et. Eminim adımı bulacaksın ve beni içeri almak için şu lanet kapıyı açacaksın!"

Adamlar sessiz kaldılar ve beni izlediler. Asık suratlı bakışlarından hiçbir duygu geçmedi. Kolay etkilenecek ya da bozulacak insanlar değillerdi. Monologum herhangi birini yumuşatabilirdi ama önümdeki muhafızları yumuşatamazdı. Bu yakınlıkta, bedensel özelliklerini ayırt edebiliyordum: ilki meslektaşından daha uzundu, çukur yanakları, ince bir burnu ve belirgin bir çenesi vardı; ikincisinin çok soluk bir teni ve çenesinin sağ tarafını çirkinleştiren belirgin bir yara iziyle kesintiye uğrayan tüylü bir sakalı vardı.

İkisi de sert ve korkutucu görünüyordu.

Onlarla yüzleşecek cesareti nereden bulduğumu merak ederek birkaç adım geri attım.

"Bize kalırsa, siz de haber peşinde koşan bir gazeteci olabilirsiniz. Asklepios sıradan bir klinik değil." İlk adam uzaktaki tesisi işaret etti. Onu kapıdan ayıran yaklaşık üç ya da dört kilometrelik ağaçlarla kaplı bir cadde vardı. Bu, kim bilir nerede sona eren, savunması için dikilmiş hatırı sayılır görkemli bir duvarla çevrili yerin ihtişamını gösteriyordu. "Önemli insanlara ev sahipliği yapıyor," diyerek üstü kapalı konuşmaya çalıştı, ne tür insanlardan bahsettiğini çok iyi bildiğimden habersizdi.

"Ben de onlardan biriyim." İşaret parmağımla gösterdim. "Ben bir rock yıldızıyım," dedim gururla.

Adam beni tepeden tırnağa inceledi, sonra Lizzie Nine'nin eski püskü arabasına baktı ve kasketinin siperliği tarafından hafifçe gölgelenen bir kaşını kaldırdı.

"Tabii, biz de Will Smith'in kardeşleriyiz," diye alay etti diğeri, birkaç saniye düşündükten sonra alaycı bir kahkaha atarak onu destekleyen arkadaşının omzunu sıvazlayarak.

Utanmadan benimle alay ediyorlardı.

Kırgın bir şekilde ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bana inanmıyor musunuz? Ben tanınmış bir grubun gitaristiyim: Parlak Şeytanlar." İşte, belki o zaman beni ciddiye almaya başlarlardı.

"Dinle, küçük kız." Bana hitap eden hâlâ ilk adamdı, ikisi arasında daha otoriter olduğunu anladığım adam. "Yeterince zamanımızı harcadın, biz burada çalışıyoruz. Eğer yanlış insanların içeri girmesine izin verirsek, sorumluluk bize ait olur ve sonuçları da bize yüklenir. Ne Thomas ne de ben risk almak istiyoruz. Bu sizin için açık mı?"

Umurumda değildi; pes etmeyecektim. Kesinlikle vazgeçmeyecektim.

Beni oradan çıkarmak için cesedimi çiğnemeleri gerekirdi.

"Dr. Krugher'i ara ve ona beni sor," diye teklif ettim, arkadaşından daha anlayışlı davranabileceği umuduyla Thomas'ı da dahil ettim.

"O kadar basit değil." Dikkatini çektim. "Bizden son derece hassas olmamızı istiyorlar. Randevu aldığınız iki doktordan hangisiyle randevulaştığınızı bize söylemeniz gerekiyor, eğer gerçekten bir doktorunuz varsa." O da şüphelenmeye başladı. Çabalarım tamamen boşa gidiyordu. Bu arada, büyükannem beni ona geri dönüp neler olduğunu açıklamaya teşvik etmek için korna çalmaya başladı.

Döndüm ve işaret parmağımı ona doğru kaldırdım. "Bir dakika, büyükanne! Bir dakika!"

"Evine git, küçük kız." İlk muhafız işi orada bitirmeye karar verdi ama arkadaşı onu dirseğinden yakaladı.

"Alf, ya doğruyu söylüyorsa?" Sonunda bir yumuşama belirtisi. Etrafımda bir melek korosunun şarkılarını duyuyor gibiydim.

Alf oflayıp pufladı ve fikrini değiştirmeden elini bıraktı. "Hadi onları gönderelim."

Thomas tepki gösterdi: "Dinle, Markus'un asistanını arayabilirim, sen Efrem'i, ve ikisinden birinin randevusu olup olmadığını sorabilirim..."

"Dorothea Jensen," dedim kollarımı kavuşturarak.

Thomas bilgiyi kaydetti ve aktardı. "Dorothea Jensen. En azından şüpheleri ortadan kaldıralım ve hata yapma riskine girmeyelim. Bu hatunun gerçekten kayıtlı bir tarihi olduğunu düşünsenize. Başımız ciddi belaya girerdi."

"Oh, evet, onları geçersin," diye yorumladım, başımı ısrarla sallayarak.

Alf bana uğursuz bir bakış attı; Thomas ise üniformasının cebinden telefonu çıkararak en mantıklı yolu izlemeye meyilli olduğunu gösterdi: yalan söylemediğimden emin olmak.

"Tamam, senin yönteminle yapalım. Önce Markus'un asistanıyla irtibata geçelim." Alf telefonu onun elinden kaptı, başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi ve birkaç saniye sonra aleti kulağına götürdü. "Alo, Avice. Ben Alf Meyer, koridor monitörü. Sana bir şey çalabilir miyim?"

dakika?" Bana küçümseyerek baktı. "Burada, önümde, Dr. Krugher ile randevusu olduğunu iddia eden bir Dorothea Jensen var, kontrol edebilir misiniz?" Thomas da benim gibi sabırsızlıkla bir cevap beklerken o büyük kapının önünde ileri geri yürümeye başladı. Alf onun yanında durdu ve ona eğlenceli bir sırıtış attı. "Sizin adınıza bir randevu yok mu? Çok iyi, teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, iyi çalışmalar." Aramayı sonlandırdı ve telefonu meslektaşının göğsüne çarptı. "Sana ne demiştin ben? Bu küçük kız ikimizi de sikmeye çalışan gizli bir gazeteci olmalı. Güven bana."

Tabii ki, gerçekten de kusursuz bir burnu vardı!

Gözlerimi devirdim ve birkaç adım daha yaklaştım. "Diğer doktorla iletişime geçin. İki tane olduğunu söylemişsiniz, değil mi?" Sesimdeki çaresizliği gizlemeyi başardım. Yine de randevunun bir günlüğe işaretlenmiş olması gerekiyordu ve eğer Dr. Markus'unki değilse....

"Efrem'in asistanını arayacağım, eğer onda da adın çıkmazsa seni göndereceğiz." Neyse ki Thomas son bir deneme daha yapmak istedi. Ona minnettardım. Alf nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve gergin bir şekilde yürümeye devam etti. Thomas'ın aramayı başlatmasını bekledim ve konuştuğunu duyduğumda parmaklarımı çaprazladım. "Merhaba, Melanie..." Adam kadına az önce meslektaşından duyduğum sorunun aynısını sordu. Thomas'ın yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirene kadar birkaç endişeli dakika geçti. "Demek Dr. Efrem Krugher ile bir randevum varmış?" İki eli kemerinde, yüzüne gülme zevkini bana tattırmamak için bana doğru dönmekten kaçınan Alf'e baktı. "Saat on birde mi? Yani, arasında..." Thomas saate baktı. "Otuz dakika. Mükemmel, geçmene izin vereceğim. Tabii, teşekkürler... İyi günler." Sözlerini tamamladıktan sonra telefonu meslektaşının göğsüne çarptı, kendi hareketini kasıtlı olarak tekrarlardı ve tehditkâr bir şekilde ona baktı. "Gizli bir gazeteci, ha? Kızın içeri girmesi gerekiyor. Hem de hemen. Yoksa kızıma tekme yeriz, seni moron!" Başını salladı ve bana döndü. "Rahatsızlık verdiğimiz için bizi bağışlayın Bayan Jensen, lütfen arabanıza binin. Asklepios kliniğine hoş geldiniz."

Anlık değişiminden çok etkilendim.

Kendisine teşekkür etmek isterdim ama o anın şaşkınlığı kelimelerle ifade etmemi engelledi.

Thomas üniformasının üst cebinden bir uzaktan kumanda çıkardı ve kapının açılmasını sağladı. Büyük demir bariyer hareket etti, menteşelerin gıcırtilı sesi beni rahatsız etti ve bir sıçrayışla geri adım attım.

"Milla!" diye bağırdı büyükanne arabanın camından zaferle.

Muhafızlarla yaptığım konuşmanın bir dakikasını bile kaçırmamıştı ama istediğimi almakta ne kadar kararlı olduğumu bildiği için akıllıca davranarak müdahale etmemeye ve beni yalnız bırakmaya karar vermişti.

Ona ulaştım ve kapıyı kapattım.

Pencereden arabamıza yönelen adamların bakışlarını gözlemleyebildiğim sürece sessiz kaldım.

Thomas'a spontane bir gülümsemeyle dilsiz minnettarlığımı sunarken, Alfe profesyonel bir kayıtsızlıkla cevap verdiği güzel bir orta parmak gösterdim.

"İyi iş çıkardın Milla." Büyükanne ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı inerken, ev her yavaş dönüşte daha da büyüyor ve heybetli görünüyordu. Büyülü aralıklarla Cadillac'ın tavanını hoş bir esinti sarıyordu. Ağustos böcekleri cıvıldıyor, güneş bulutların arkasında saklambaç oynuyor, çalıların güçlü dalları gökyüzüne yükseliyordu.

"İnatçı erkeklere karşı kendini kabul ettirmek gerekir," diye yorum yaptım. Büyükanne arabayı bakımlı bir bahçe ve dairesel bir fiskiyein beklediği devasa basamakların yanında durdurduğunda, belli belirsiz bir tedirginlik uzuvlarıma yayıldı ve göğsümde patladı.

Şık bir adam arabanın yanına yanaştı ve hafifçe cama vurdu. Büyükanne camı indirdi ve adam içeri eğildi: 'Günaydın ve Asklepios kliniğine hoş geldiniz. Arabanın anahtarlarını bana bırakmalısınız. Sizi özel otoparka götürmekle bizzat ben ilgileneceğim, bu arada Hunbert...' Ellerini kucağında kavuşturmuş, verandada bekleyen başka bir adamı işaret etti, "... size girişe kadar rehberlik edecek."

Hiç karşı çıkmadan eski Cadillac'tan indik.

Kuklalar gibi, herkesin oynayacak çok özel bir rolü varmış gibi görüldüğü, dış dünyadan gelen herkese karşı yerine getirilmesi gereken görev ve ödevlerin olduğu bu yerin katı kurallarına uymaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Büyükanne yanımda durdu ve birlikte devasa yeşil alanın üzerinde yükselen görkemli konuta baktık. Çizgiler

karmaşık frizler, kabartma olarak oyulmuş frizlerle esnek ve zarif bir şekilde iç içe geçerek asıl bir görünüm kazandırır.

Yukarı bakmak için boynumu eğmek zorunda kaldığımda bir baş dönmesi hissi bacaklarımı sallamama neden oldu.

Modern bir klinikten çok yenilenmiş bir kaleye benziyor.

"Vay canına, hayatım boyunca bundan daha güzel bir şey görmedim." Büyükanne elini göğsüne koydu, afallamıştı.

"Ben de öyle." Bakışlarımı anıtsal verandaya kaydurdum ve koyu renk takım elbiseli bir adamın bizi izlediğini fark ettim.

Bizi fark edince sağ kolunu zorlukla kaldırdı. "Lütfen efendim, bana katılın."

Merdivenleri çıktık, ikimiz de etrafımızı saran ihtişamdıktan utandık.

Ağarmış saçlarına, gri gözlerine ve güven veren gülümsemesine bakabileceğimiz kadar adama yaklaştığımızda kendini tanıttı: 'Ben Hunberct. Asklepios'un kâhyasıyım. Hoş geldiniz."

Büyükannem ve ben, adamın yanaklarında hafif bir rahatsızlık hissi uyandıran düşünceli bir sessizlik içinde asılı kaldık.

Büyükannem öyle boş boş bakıyordu ki, onu gerçeğe döndürmek için hafifçe yan tarafına dirsek atmak zorunda kaldım.

"Oh, um... Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lizzie Curtis, bu da yeğenim Dorothea Jensen," diye mırıldandı.

Adam gayretli bir ifadeyle özetledi. "Gelişinizden haberdar edildim. Lütfen burada daha fazla oyalanmayın. İçeri girelim."

Büyük kapıya doğru döndüğünde, ahşaba oyulmuş tasarımı hayranlıkla seyretmek için durakladım: çatallı dilini daldırdığı bir kâseye dolanmış altın bir yılan.

Birkaç dakika şaşkınlık içinde kaldıktan sonra Hunberct dönüp bana baktı ve bu dekorasyonun beni özellikle etkilediğini fark etti.

"Beğendin mi?" diye sordu meraklı bir tonlamayla.

Bunu düşündüm. "Korkutucu derecede güzel, ancak anladığım kadarıyla yılanların oldukça olumsuz bir çağrışımı var."

"Hayır, Bayan Jensen," diye karşı çıktı. "Bugün onları sadece zehirle ilişkilendirme eğilimindeyiz ve atalarımız için sahip oldukları sembolik anlamı tamamen görmezden geliyoruz." Hunberct yüzümden sızan şaşkınlığı fark etti ve

Muhtemelen büyükannesine aitti, sonra devam etti: 'Yılan bilgeliği gösterir. Etrafına sarıldığı kupa, tıp tanrısı Asklepios'un kızı sağlık tanrıçası Hygieia'ya aittir," diye açıkladı ve konuya giderek daha fazla daldı. Kliniğe neden Asklepios adının verildiğini anlamış ve büyülenmişim.

"Yılanın dili neden kâseye batırılmış?" Daha fazlasını öğrenmek için Hunberct'in müsaitliğinden yararlanmaya karar verdim.

Adam gülümsedi, ilahiyat ve sembolizm hakkında konuşurken rahat olduğunu gösteriyordu. "Sağlığını iyileştirecek ve yeniden dirilmesini sağlayacak ilacı içmek için. Tıbbın nihai amacı insanı kurtarmaktır ve insan, kurtuluşu arzulamak için doktorların potansiyeline azami güven duymalıdır."

"Bu büyük bir umut mesajı." Büyükannem elini kurnazca omzuma koydu.

Ruhumu bulandıran şeylerden asla kurtulamayacağımı düşündüğüm zamanlarda bunu hatırlamamı açıkça istedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onu destekledi Hunberct, sonra aralık kapıyı iterek uysalca bize doğru döndü.

"İçeri girelim mi?"

Boğazımda hissettiğim diken düğümünü yuttum.

Ani bir belirsizlik beni kıpırdayamaz hale getirdi.

O sınırı geçtikten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını fark ettim.

Asla eskisi gibi olamazdım.

Dr. Efrem Krugher ile tanışana kadar bu korku giderek azaldı ve o zamana kadar sinsice bastırdığım, büyükannemden bile sakladığım korku bilincime yeniden kavuştu.

Kalbi hızlı atmaya başladı.

Kaçmak, gruba, Andy'ye, Halime'ye ve arkadaşlarıma geri dönmek istiyordum ama yardım çılgılığımı bir kez daha görmezden gelirse büyükannemi ve içten içe kendimi hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum.

O zaman doğru ya da belki de yanlış bir karar verdim.

Tüm korkuları arkamda bıraktım ve içimde kabaran cesaretle bilinmeyene doğru yürüdüm...

6
Thea

*Gözlerinin güzelliğini yazabilseydim. Ve tüm
güzelliklerini yeni ölçülerle söyleseydim,
gelecek derdi ki: Bu şair yalan söylüyor;
Dünyada hiçbir yüz bu kadar ilahi özelliklere sahip olmamıştı.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Asklepios kliniğinin iç dekorunun özenli ve sofistike olması, bizi dışarıda karşılayan lüksü yalanlamıyordu.

Mermer zemin üzerinde tavan lambalarının ışıkları parlıyordu, Yumuşak bir şekilde odayı aydınlatarak misafirperver ve konforlu hale getirdiler.

Fildişi rengindeki sessiz duvarlar, açık renkli, kadife koltuklara ve bahçe manzaralı bir pencerenin yanına yerleştirilmiş uzun Chester'a uyum sağlıyordu.

Bekleme odası lüks bir otelin lobisine benziyordu.

Hunberct, geniş bir resepsiyon masasında oturan bir kadın günlüğüne bakarken, telefonlara cevap verirken ve bilgisayarına bir şeyler kaydederken kibarca oturmamızı önerdi.

"Dr. Krugher birazdan sizi görecektir, içecek bir şey ister misiniz?" Uşak kibarca benden büyükanneye baktı. Büyükanne reddetti ve onunla birlikte ben de reddettim. Midemi kasıp kavuran endişe ve heyecan, o konutta bir yerlerde benimle tanışmayı bekleyen doktorla karşılaşana kadar bir şey yiyip içmeme izin vermiyordu.

Hunberct ayrıldıktan sonra, hâlâ o civarda kalmaya devam ederken, ben odayı incelemeye devam ettim.

Ancak o zaman karşımızda, bizi ayıran masanın diğer tarafında oturan bir adamı fark ettim.

Bir bacağını çaprazlamış, yavaşça bir dergiyi karıştırıyor, birkaç derin iç çekişle koridorun girişine kısa bakışlar atıyordu.

Belli bir sabırsızlıkla birini bekliyor gibiydi: belki bir arkadaşını, bir akrabasını ya da sağlık ekibinden bir doktoru.

Onunla istediğimden daha uzun süre oyalandım.

Bir eliyle ensesine kadar inen altın sarısı saç perdesinin altından boynuna masaj yaptı. Adam sabırla kulağının arkasına sıkıştırırken bir tutam şakağını gıdıkladı, ama yine de kaçıp sol gözünün köşesine düştü. Çenesi hafif bir sakal tabakasıyla örtülüydü, dudakları baştan çıkarıcı ve erkeksiydi.

Zarif, kobalt mavisi takım elbise, güçlü vücudunu kollarının ve göğsünün belirgin kaslarını neredeyse yasaklayıcı bir şekilde sarıyordu.

Yavaş ve ölçülü her hareketi, diğer erkeklerde bulunması zor, doğuştan gelen bir duygusallık yayıyordu.

İzlendiğini fark edince birden bana baktı.

Bir yaz gökyüzünün mavisini andıran gözleri üzerimde durduğunda ürperdim.

Herhangi bir kız olsa başını çevirir ve kızarırdı, onun beni incelediği vurdumduymazlığa dayanamazdı. Bunun yerine, onu koruyan soğukluk örtüsünün ötesinde daha fazlasını kavrama merakıyla ona bakmaya devam ettim.

Yanımda oturan büyükannem kulağıma eğildi ve bir şeyler fısıldadı: "Milla, kes şunu.

Adamı rahatsız ettiğimden korkuyordu, ancak karşılıklı bakışmalarımızdan hoşnut olduğu izlenimini edinmiştim.

"Yeni misafir mi?"

Bana hitap eden oydu, tamamen yabancı biriyle konuşmaya başlamak için kendini rahat gösteriyordu. Bu onun alışkanlıklarına uygun bir durum gibi görünüyordu.

Koltukta doğruldum, çok özensiz görünmemek için sakın bir şekilde oturdum. "Evet, ilk gün." Beni tanımlama şeklinden memnun olmuşum:

misafir ve hasta değil. Sonuçta orada kalmadığım için henüz bir hasta değildim.

"Demek Asklepios'a ilk kez geliyorsun?" Kendisine son derece temkinli bakan büyükannesi de dahil olmak üzere ikisine birden döndü.

"Evet," diye cevap verdi, alçak sesle.

Adam dergiyi kapattı ve öne doğru eğilerek sehpanın üzerine koydu. Tekrar dik durup ellerini kalçasında kavuşturarak bizimle konuşmaya devam etti. "Efrem'le randevunuz var sanırım."

Doktora ismiyle hitap etmek çok gayri resmi bir davranıştı, bu yüzden hemen ikisi arasında gizli bir ilişki olduğunu ve karşımdakinin kesinlikle bir hasta olmadığını varsaydım.

"Kesinlikle." Ona cevap veren yine büyükannesi oldu.

"Avukat Ryke!" diye araya girdi resepsiyondaki kadın, telefonu kulağına götürerek. Adam zar zor dönüp ona baktı. "Sözleşmenizi basıyoruz, kontrol etmeniz için kısa süre içinde size ulaştıracakım" diye bilgi verdi.

Demek avukatmış.

Bir kanun adamının psikiyatri kliniğinde ne işi vardı?

"Lütfen acele etmeyin," dedi hafif bir gülümsemeyle bağdaştırdığı alaycı bir ifadeyle. Uzun süre beklemekten rahatsız olmuştu ama bunu büyük bir ihtiyatla gizlemeyi başarmıştı.

"Avukat, ha? Böyle iğrenç insanlar..." diye yorumladı büyükanne yüzünü buruşturarak.

Bizimle ilgilenmek için geri döndü ve hatta memnun görünüyordu.

"Neden 'benim gibi insanlar' hakkında bu kadar olumsuz düşünüyorsun?" Son kelimeleri vurgulu bir tonda telaffuz etti.

Büyükannemin adamın diyalektik becerilerini sınamak için abartılı bir söylev çekeceğine bahse girmeye hazırdım ve aslında onu azarlamak için hiç zaman kaybetmedim. "Çünkü avukatlar bir davayı kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdır, yalan söylemeyi bile."

Saygısız ve açık sözlüydü: karakterimi kimden miras aldığımı sormaya gerek yoktu.

Adam kaşlarını çatı, sonra da alay etti. "İyi bir avukat, müvekkili tartışmasız suçlu olsa bile onu suçsuz çıkarabilen kişi değil midir?"

Büyükanne şaşkınlıkla elini kalbinin üzerine koydu. "Ne küstah bir genç adam. Az önce söylediklerimi inkâr etmiyorsun yani?"

"Neden yapayım ki?" Rakibi ona karşı koyma konusunda oldukça iyiydi.

Büyükanne onu geniş omuzlarından, bacağına zarifçe çaprazlandığı noktada kırıkan pantolonuna kadar inceledi ve ardından kararını verdi: 'Kaç yaşında olacak? Otuz ya da belki otuz beş? Çok genç ama şimdiden toplum tarafından yanlış yönlendirildi'.

Adam bir kez daha darbeyi kiskanılacak bir vurdumduymazlıkla karşıladı. "Staj yaptığım yıllarda akıl hocam bana ne demişti biliyor musunuz? Hanımefendi..."

"Curtis,' diye ekledi büyükanne.

"Bayan Curtis," diye tekrarladı. "Bir avukatın işi bazen amaç ve zevk açısından bir fahişenininkiyle karşılaştırılabilir: ikisi de para için sevişir."

Büyükannem benim yakıGıksız konuGmalarıma alıGkındı, ama bunu bir yabancından, özellikle de bu kadar alçak ve yoğun bir tonla duymak, benim üzerimde olduğu gibi onun üzerinde de çok az moral bozucu bir etki yarattı. "Mesleğiniz hakkındaki düşünceleriniz çok aşağılayıcı."

"Bu basit bir gerçek," diye karşı çıktı.

Büyükanne deri bir bileziği ters çevirdi, bu açık sözlü cevapların neden olduğu yansımaları gömüldü, sonra saldırıya geri döndü. "Peki ya adalet? Mesleğinizde kilit bir rol oynaması gerekmiyor mu?"

Adam onun kararlılığına hayran kaldı ve bu saçma değış tokuş karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Platon adaletsizliğin başyapıtının öyle olmadığı halde adil görünmek olduğunu iddia eder. Eğer gerçeğı arıyorsanız, Bayan Curtis, asla bir mahkeme salonuna girmeyin."

Büyükanne şaşkınlığını hemen küçümseyen bir yüz ifadesiyle gizledi. "Adaletsizliğin sonuçlarının üzerine yığıldığı zavallı insanlar için merhamet hissetmiyor musun?" diye ısrar etti; sadece güzel bir kabuğa bürünmüş bu boş ruhta biraz iyilik yakalamayı umuyordu.

"Umursamamak bir avukatın becerisidir. Ne türden olursa olsun insani zayıflıklar için doktorlar vardır." İkimiz de alaycı bir özgüvenle söylenmiş bu sözü yakaladık.

Tüm avukatlar, kendilerini zor durumda bırakmak için her yolu deneyen insanlarla etkileşimde bu kadar akıcı ve kurnaz mıydı?

"Sana söylediğim her şeye görünüşte yasal bir cevabın var, değil mi?"
Büyükanne aklımı okumuş gibiydi.

Avukat Ryke başını kaldırıp bir noktaya baktı, sonra gözlerini kısarak tekrar bize dikti. "Tartışma benim ekmek teknemdir."

"Onun bu alaycılığını görmek beni üzüyor."

Büyükannem hala dünyada iyi insanlar olduğuna, hemcinslerine karşı gerçek insani duygular hissedebildiklerine inanıyordu ve belki de haklıydı, ama sadece kısmen. İçinde yaşadığımız toplumun duyarsız, hilekâr, kötü olabileceğini ama asla iyi olamayacağını çoktan anlamıştım. Yazdığım ve genellikle kaba ya da iğneleyici olan şarkılarla insanların barbarlaşmasını vurgulamaya çalışmam tesadüf değildi.

Hayır, abartmıyordum.

Erkeklerin barbar olduğunu düşünürdüm.

Ve bunu yapmak için iyi bir nedenim vardı.

"Ben sadece diğer insanların sorunlarını duygusal travmalarından ayırmayı öğrendim. Benim işim birincisini üstlenmemi gerektiriyor, ikincisini değil." Adam içini çekti, sonra bakışlarını sessizce birbirlerine söyledikleri her şeyi, özellikle de konuşmanın son kısmı olan duygusal travmayı dikkatle dinlemiş olan bana çevirdi. Bir gün Andy'nin kendisi bana bariz değişiminin nedeninin duygusal travma olup olmadığını sormuştu. O anda taş kesilmiştim, ona cevap veremiyordum.

Yani... travma kelimesi tam olarak ne anlama geliyordu?

Ve duygusal?

Bu ifadeyi hayatımın hangi anıyla ilişkilendirebilirdim ya da ilişkilendirmeliydim?

"Efrem'le tanışacağın için gergin misin?"

Avukat Ryke'in sesi beni zihnimde canlandırmaya çalıştığım kasvetli anılardan uyandırdı.

"Nasıl?" Amerikalı'yı artık anlayamıyor gibiydim.

Adam kendini düzeltmeden önce boynunu yana eğdi. "Dr. Krugher ile toplantı..."

"Oh, hayır. Telaşlanmadım," diye yalan söyledim. "Umarım pisliğin teki değildir." Dilimi çok geç ısırdım. Düşüncelerimi kontrol altında tutamıyor ve ağzımdan taşmalarını engelleyemiyordum.

Büyükannesine bir bakış atarak gülümsedi. "Şimdi torununun kime benzediğini görüyorum."

"Öyle de denebilir," dedi gururla.

"Bayan Jensen." Resepsiyondaki kadın tezgâhın etrafında dönerek yaklaştı. Ancak o zaman kumral saçlarını düzgün bir topuz yaptığını ve gerçek bedeninden daha büyük bir pantolonla eşleştirilmiş bluzunu fark ettim. Sanki birileri ondan görevine ve rolüne uygun olarak değiştirilmiş bir kıyafet benimsemesini özellikle istemiş gibiydi.

"Anlat bana." Kalçamın altında sıcak taşlar hissettiğimde ayağa fırladım.

"Dr. Krugher sizi ofisinde rahat ettirmemi istedi."

İşte bu, diye düşündüm.

Avukat Ryke'ın konuşmalarını dinlemek birkaç dakikalığına dikkatimi dağıtmaya yaramıştı, ta ki gerçeklik geri dönüp beni boynumdan yakalayıp kendisiyle birlikte azabımın uçurumuna sürükleyene kadar.

Bunlardan biri, bir ismin yanı sıra, yakında bir yüze de bürünecekti.

"Torunuma eşlik edebilir miyim?" Büyükanne beni yalnız bırakmamaya kararlı bir şekilde etrafımı sardı.

Melanie kabul etti ve bizi onu takip etmeye davet etti.

"İyi şanslar." Hâlâ koltukta oturan adam selamlamak için elini salladı ve bana kişisel olarak iyi şanslar diledi.

Tehlikeli bir savaş ya da ölümcül bir meydan okumayla karşılaşmayacaktım ama hissettiğim duygu, savaşa giden ve eve sağ salım dönüp dönemeyeceğinden emin olamayan bir askerinkine benziyordu.

"Kurt kışına iyi bir tekme yiyecek," diye cevap verdim, kesinlikle daha az rafine bir formülle.

Avukat Ryke burnunu kırıştırdı, sonra bana göz kırptı.

Böyle bir güven tesis etmiş olmamız tuhaftı.

Onu sadece on dakikadır tanıyordum, bir daha karşılaşp karşılaşmayacağımızı bile bilmiyordum, yine de kafamın içine girip dişlilerini manipüle etmek için her şeyi yapabilecek bir adamla yüzleşmektense odada kalıp büyükannesiyile tartışmasını dinlemeyi tercih ederdim.

Dr. Krugher'in psikolog mu yoksa psikiyatrist mi olduğunu hala tam olarak anlayamamıştım; her iki durumda da

uzak durmak için küçülür.

Endişeyle Melanie'yi takip ederek koridorun sonunda iki büyük mermer merdivenin açıldığı yere doğru ilerledim.

Attığım her adımda, Yunan mitolojisini hatırlatan heykellerin yerleştirildiği duvarlardaki dekoratif resimleri ve stilize sütun başlıklarını görebiliyordum.

Krugher ailesinin tanrılara tapınmaya karşı tuhaf bir tutkusu olduğunu tahmin ettim, öyle ki kliniğe kendilerinden birinin adını bile vermişlerdi.

Büyükannem de oradaki her ayrıntıyı benimle aynı şaşkınlıkla kavradı.

Böyle bir dekor, sofistike ve çarpıcı olmasına rağmen, oldukça sıra dışı ve gizemliydi.

Girişteki bekçi Alf'in Asklepios'u neden diğerlerinden farklı bir klinik olarak gördüğünü ve büyük olasılıkla sadece orada kalan konuklar için olmadığını anlamaya başladım.

"Burası Dr. Efrem'in ofisi." Melanie ince ahşap bir kapının önünde durdu. Yanındaki duvarda doktorun adını gösteren altın plaket göze çarpıyordu. Uzmanlık alanının ne olduğunu okudum ve birkaç saniye içinde sapsarı kesildim: *Psikiyatri*.

Değerli Dr. Krugher kendi çapında bir psikiyatristti.

Benim için daha kötü olabilir miydi?

Melanie ayrıldı ve doktorun en kısa zamanda bize katılacağını bildirdi, bu arada büyükannem ve ben geniş çalışma odasına geçtik.

Hoş bir ahşap ve kâğıt kokusu ile taze ve erkeksi bir parfüm havaya sinmiş olsa da, asıl şaşkınlığımı uyandıran dekor oldu.

Kasetli tavan, stratejik noktalara yerleştirilen spot ışıklarıyla her ayrıntıyı aydınlatıyor ve kapitone koltuklardan altınla süslenmiş seçkin bir deri yüzeye sahip gül ağacı masaya kadar yüce zarafeti vurguluyordu.

Sağ tarafta, duvara monte edilmiş iki büyük kitaplık tavana kadar yükseliyordu ve raflar özenle düzenlenmiş farklı dillerde kitaplarla doluydu. Solda, yine klasik ve lüks çizgilere sahip dört kapılı, ince işlemeli bir dolap, klasörler ve belgeler için raf görevi görüyordu

çeşitli, manyakça bir özenle dizilmiş, sanki hiçbir kenardan dışarı çıkamayacakmış gibi.

Her şey mükemmel bir uyum ve denge içindeydi, odanın büyüklüğüyle orantılıydı.

Lüks, gösterişli olsa da rafine, son derece seçkindi ve hayranlıktan çok saygı uyandırıyordu.

"Sence oturabilir miyiz?" Büyükanne kocaman masanın önünde duran iki koltuktan birini göstererek tereddüt ettim. Parmak uçlarıyla kumaşını okşadı ve kendini en az benim kadar yetersiz hissetti.

Kolçakları süsleyen altın süslemeyi fark edince ikimiz de şaşkınlıkla birbirimize baktık. Ancak büyükanne, ne kadar inatçı olsa da, kendine olan güvenini çabucak özetledi. "Sanırım öyle. Hadi Milla. Beni utandırma." Daha fazla uzatmadan, kucağındaki siyah Nirvana baskılı çantayı tutarak önce o oturdu.

"Tüm bu gösterişle bizim hiçbir ilgimiz yok," diye yorum yaptım.

Büyükanne sanki az önce küfretmişim gibi soluk soluğa kaldı. "Kutsal dumanlar! Küfür etme ve terbiyeli ol."

"TAMAM, TAMAM." Artık orada olduğumun ve geri dönemeyeceğimin farkında olarak bir sonraki sandalyeye oturdum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak, beni bir kez daha huzursuz etmekle tehdit eden tedirginlik duygusuna teslim olmamak için etrafımı gözlemlemeye devam ettim. Duvarda asılı duran, hepsi de düzgünce çerçevelenmiş ve aynı kişiye ait olan sayısız sertifikaya baktım; durağan ve zarif harflerle kazınmış Efrem Krugher ismi onlara daha ciddi bir dokunuş katıyordu.

Özellikle parlak bir zekâya sahip olmadığı sürece bir aceminin bu kadar çok nitelik kazanması mümkün değildi, bu yüzden kendimden çok daha yaşlı bir doktora yaklaşmam gerektiğini fark ettim. Bilgisayar ve üzerinde iki elmas gözlü bir yılanın oyulmuş olduğu taş kalemlik dışında çok az modern dokunuşa sahip olan mobilyaların klasik zevkine bakılırsa, görünüşte ve hatta ruhta bile yaşlıydı.

Başka bir yılan, diye düşündüm.

Farklı koşullar altında beni rahatsız edebilecek bir sembol, ancak bu durumda Asklepios kliniğine, özellikle de kullanıldığı anlama uyuyordu.

"Burada bir pencere bile yok." Büyükannem benim de fark ettiğim bir ayrıntıyı fark etti.

Stüdyo iki klima tarafından iyi bir şekilde havalandırılıyordu ve sanki bu hoş karşılanmıyormuş gibi dışarıyla hiçbir bağlantısı, hiçbir doğal ışık parıltısı yoktu.

"Belki de doktor bir vampirdir," diye şaka yaptım; büyükannem düşmanca alaycılığım katılmayarak kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ciddiyim," diye devam ettim. "Belki de yirminci yüzyılın orta sınıf ailelerinden birine mensup bir vampirdir ve yılanlara tutkun elli yaşında bir doktorun bedeninde yeniden dünyaya gelmiştir." Kalem kutusunu işaret ettim.

"Bunun hakkında bir şarkı bile yazabilirim."

"Milla, kes şunu." Büyükannem çantasını bir bacağından diğerine geçirmekten başka bir şey yapmıyordu, tıpkı benim gibi beklemekten rahatsız olmuştu. Ben ise konuşuyordum, dikkatimi dağıtmak ve onunla aynı gerginlik durumuna düşmekten kaçınmak için anlamsız şeyler söylüyordum.

"Ya da bir..." Kapının menteşelerinin gıcırdadığını ve sürekli ayak seslerinin arkamda yankılandığını duyduğumda şaka yapma isteğim kayboldu.

İçgüdüsel olarak koltuğun kolçaklarına tutundum. Soğuk bir esinti ensemden geçip omurgamdan aşağı inerek giysilerimin altından süzüldü.

Kalbim alışılmadık bir şekilde çarpmaya başladı, sanki kaçmam için bana bağıırıyordu.

Ve hemen.

"Oh, güzel... günaydın, Dr. Krugher." Varlığı bile içimde bir duygu karmaşasına neden olan bu adamı kibarca selamlamak için ayağa kalkın ilk kişi büyükannem oldu. Çalışma odası birdenbire üçümüzü birden içine alamayacak kadar küçük göründü ve tırmanacak bir pencerenin yokluğu hiçbir zaman bu durumdaki kadar üzücü olmamıştı.

"Size de günaydın. Geç kaldığım için beni bağışlayın."

Onun gür, olgun ve güçlü erkeksi sesini duyduğumda midem bulandı. Sanki 50 yaşında bir adama değil de hayatının baharında bir adama aitmiş gibi geliyordu.

"Rica ederim, doktor." Büyükannem beni ayağa kalkmaya zorlamak için kolumu hafifçe çimdikledi. Alaycı bir nezaketle ona doğru döndüm ve başımı eğerek ona baktım. Boyumun 1.80 olduğu düşünülürse, benden bir karıştan daha uzun boyluydu.

Hayretler içinde, görünüşüne takılıp kaldım.

Kuşkusuz sıra dışı bir güzelliğe sahip olan avukat Ryke bile Dr. Krugher'in yanında vasat kalırdı; Krugher bunun yerine herkesin önünde eğilmek zorunda kalacağı bir Olimpos tanrısını temsil ediyordu.

Tanrı Asklepios'un kendisi miydi?

Siyah, haute couture takım elbisesi, sanki bir heykeltıraş tarafından ustaca modellenmiş gibi doğru yerlerde işaretlenmiş simetrik çizgiler ve kaslarla sinirli fiziğinin gücünü artırdı.

Köşeli ve özellikle erkeksi hatlara sahip yüzü, karanlığı çağrıştıran kuzguni bir saç çerçevesiyordu: yumuşak ve doğal bir kıvrımla geriye doğru düzgünce dizilmiş koyu renk bukleler, kadınların en ahlaksız arzularını tetikleyebilirdi.

Teni yanıktı, sanki böylesine bir mükemmelliğe boyun eğmiş olan güneş onu yıkamaktan hiç vazgeçmemiş gibiydi.

Ancak, bu eksantrik ve büyüleyici ayrıntı yuvasında en çok göze çarpan şey gözleriydi.

Gözbebekleri Hint Okyanusu'nun kristal berraklığındaki sularını yağmalamıştı.

Açık mavi sıçramalar canlı zümrüt yeşili yansımalarla birleşerek renkli bir gösteri yarattı.

Şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı olanıydı.

Hangi rengin diğerine üstün geldiğini belirlemek zordur.

Eşsiz güzelliklerinin farkında olan, sahnede baştan çıkarıcı hareketlerle dönüşümlü olarak bende hayranlık ve şaşkınlık uyandıran iki mağrur ve kibirli küçük çocuğa benziyorlardı.

"Sen Dorothea olmalısın." Nazikçe bana elini uzattı. Bizim hakkımızda ve kesinlikle neden orada olduğumuz hakkında zaten bilgilendirilmişti.

Birkaç dakika tereddüt ettim.

Soğuk bir ter damlası boynumdan aşağı aktı, sonra kolumu yavaşça hareket ettirerek jestine karşılık verdim.

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum." Avucumdan omzuma doğru bir sürü karınca gibi yoğun bir ürperti yayılmasına izin verdim. Kavrayışı sıcak ve sıkıydı ama hafifti; gücünün farkında olan ve bunu dozunda kullanabilen bir adamın tipik bir özelliği. Çok geçmeden Dr. Krugher kısa temasımızı sonlandırdı ve arkasında bir karıncanın izini bırakarak beni geçti.

Baharatlı notalar ve hafif bergamot, sedir ve lavanta esansı içeren taze bir koku.

Masanın etrafından dolaştı ve anlamlı bir baş hareketiyle bizi oturmaya davet etti. Belli ki hoşbeşle vakit kaybetmek istemiyordu, Oysa ben onun beni psikanaliz etmesini ya da mesleğinden öğrendiği diğer taktikleri uygulamasını önlemek için memnuniyetle oyalanırdım.

"Girişte meydana gelen rahatsızlıktan beni haberdar ettiler. Bundan üzüntü duyuyorum. Sizi böyle kötü bir şekilde karşılayan iki muhafızın geri çağrılmasını bizzat sağlayacağım." Tahtında bir hükümdar gibi oturan Dr. Krugher, ölçülü bir serilikle kendini göstermesine rağmen etrafındaki boşluğu karanlık bir huzursuzlukla doldurmayı başaran gizemli bir gücü serbest bıraktı.

"Merak etmeyin. Aslında benim hatamdı. Soyadınızı yanlış yazmışım. Artık parlak bir hafızam yok, beni affetmelisiniz. Muhafızlar sadece görevlerini yaptılar." Adam onu titiz bir dikkatle izlerken suçun bir kısmını büyükanne üstlendi. Önce ağarmış saçlarına renk katan mavi çizgileri, sonra da gözlerini çevreleyen, donuk tenine rağmen göze çarpan ağır eflatun makyajı inceledi.

"Aslında Alfin hatasıydı. Tam bir pislik gibi davrandı." Müdahalem doktorun bakışlarını üzerime çekti. Beni sandalyeye sabitleme gücü, bir yetişkinin yanında küfür etmesine izin verilmeyen asi bir çocuk gibi omuzlarımı tutmama neden oldu.

"Milla!" diye azarladı büyükanmem beni.

"Ne? Ben sadece gerçeği söyledim."

Bana kendimi istediğim gibi ifade etmememi söylemenin faydasız olacağını hissederek iç çekti. Ben her zaman kendimdim ve başkalarının yargılarını hiç umursamazdım.

"Hayır, endişelenmeyin." Dr. Krugher dirseklerini masaya dayamış, konuşmaya özel bir ilgi gösteriyordu. "Alf konusunda sizi rahatsız eden neydi?" İrisleri, o kısa mesafeden, iki yarı saydam kuvars gibi görünüyordu, berrak ama nüfuz edilemez. Ne onlardan ne de bir tutam koyu sakalla şehvetli bir şekilde şekillendirilmiş etli ağzından büyülenmemeye çalıştım.

"Aslında ona anlattıklarımı sorguladı. Onunla bir randevum olduğunu söyledim ve bana inanmadı, ona şunu itiraf ettim

Ben bir rock grubunun gitaristiydim ve o buna da inanmıyordu. Yani, bana bir hiçmişim gibi davrandı!" Yumruklarımı o kadar sıktım ki parmak eklemlerim beyazladı ve adamın onları fark etmesine neden oldu.

"İzninizle doktor. Thea her zaman çok gergindir ve..." Büyükanne tavrımı haklı çıkarmaya çalıştı.

"Gergin değilim," diye tersledim onu. "Sadece gerçeklerin nasıl olduğunu söylüyorum!"

Büyükanne bariz bir rahatsızlıkla doktora döndü. "Torunum sık sık kontrol edilemeyen ruh hali değişimleri yaşıyor. Özür dilerim..."

"Sorun yok, endişelenmeyin." Dr. Krugher güven verici bir ton takındı. "Gençlik doğası gereği neredeyse her zaman çalkantılı, asi ve özgürdür. Gençlere kısıtlamalar getirmeyi sevmiyorum, ne de olsa onlar biz yetişkinlerin artık olmadığı gibi olma cesaretine sahipler." Bana gülümsedi ve sol yanağında baştan çıkarıcı bir gamze belirdi. Hayatımda ilk kez kendimi aceleci ya da yanlış yönlendirilmiş yargıların nesnesi olarak hissetmiyordum. Yıllardır bana yaklaşılmaya çalışan herkesten korunmak için diktiğim güvensizlik bariyerleri, bu kadar kolay yıkılamayacak kadar güçlü olmalarına rağmen, neredeyse hiç sarsılmadı.

"Ona katılıyorum ama kabalığa göz yummam." Büyükanne başkalarının yanında kaba terimler kullanmama müsamaha göstermeyeceği konusunda kararlıydı. Görgü kuralları konusunda her zaman annemden daha tavizsiz olmuştu.

"Yeğeniniz basit ve uygunsuz bir dil kullandı, kaba değildi. En azından bana karşı, ama Alfe bir şey söylemeyeceğiz." Dr. Krugher, göğsüme garip bir sıcaklık aşılayan dostça bir bakışla suç ortağımı aradı. Büyük olasılıkla benim gibi genç bir kızın ilgisini asla anlamayacak ya da karşılık vermeyecek bir adam hakkında böyle hissetmek kesinlikle yanlıştı.

O halde, ait olduğum dünyadan bu kadar farklı birine karşı nasıl bir ilgi geliştirmiş olabilirdim?

Ani kırılگانlığını içinde bulunduğum durumla ve son birkaç haftadır yaşadığım olayların beni sürüklediği netlik eksikliğiyle ilişkilendirdim. Üzülmüşüm ve derinlerde bir yerde korkmuşum da; bu nedenle duygularımı yanlış anlayarak onları hissedemediğim bir çekimle karıştırmam oldukça anlaşılabilir.

Onun gibi bir adama karşı gerçekten bir şeyler hissedebiliyordum. Kısacası, benim ideal erkek tipim Andy Taylor'ı yansıtıyordu, birkaç dakikadır sohbet ettiğim centilmen, kültürlü ve fazlasıyla kusursuz doktoru değil.

"Nasıl isterseniz. Anlayışınız için teşekkür ederim." Büyükanne sessizleşti.

"Benim mesleğimde bu neredeyse her zaman gereklidir, Bayan Curtis." Dr. Krugher sadece başkalarını anlama değil, aynı zamanda onları entelektüel olarak değerlendirme ve duygusal olarak haklı çıkarma yeteneğini göstermeye oldukça alışkın olmalıydı. "Evet, Dorothea..." Tüm dikkatini bana vermek için geri döndüğünde, bir üstünün karşısındaki küçük bir asker gibi kaskatı kesildim.

"Bana Thea de," diye düzeltmek için kendime izin verdim, ama az önceki hoşgörüsünden belirgin bir şekilde farklı olarak gözlerini sert bir ifadeyle kısarken bunu takdir etmedi.

"Dorothea..." diye tekrarladı, ses tonunu ismim üzerinden hesaplayarak, beni susturma gücüne sahip sözsüz bir sitemle. "Neden burada olduğunu biliyor musun?" Ellerini birleştirdi, uzun, erkeksi parmaklarını birbirine doladı. O anda sol yüzük parmağını süsleyen alyansı fark ettim; bu yüzük, mutlak bir veto gibi, her türlü ahlaksız düşünceme büyük bir sınır koyuyordu.

Dr. Krugher evliydi.

"Evet." Gözlerimi yüzükten kaldırıp onun yüzüne diktim. "Çünkü insanlar benim bir sorunum olduğunu düşünüyor ama yok."

"Sana katılıyorum," dedi kararlılıkla. Büyükanne ne demek istediğini anlamak için ihtiyatlı bir şekilde ona bakarken, verdiği yanıt karşısında gözümü kırptım, gözle görülür bir şekilde şaşırmıştım. "Bir sorun olup olmadığına karar vermek bana bağlı. İnsanlar spekülasyon yapabilir, varsayabilir, inanabilir ya da inanmayabilir ama benim geçmişim olmadan onların değerlendirmeleri çoğunlukla sonuçsuz kalır. Hatta en yaygın durumlarda yanılırlar."

"Sizde belli bir küstahlık seziyorum, yoksa yanılıyor muyum?" Aramızda hoş bir meydan okuma havası soluyarak koltuğumda arkama yaslandım. Genellikle bu tür durumlar, can sıkıntısı olmadan birini tanıma iştahını kabartırdı.

Dr. Krugher cevap vermekte gecikmedi. "Ben buna yetkinlik derdim."

"O zaman ne kadar... yetkin olabileceğini gerçekten merak ediyorum," diye onu kışkırttım.

Sorunumun ne olduğunu anlamasına yardımcı olmaz ya da bunu ona açıkça anlatmazdım. Eğer gerçekten alanında gezinme ve bir hastayı analiz etme yeteneğine sahipse, herhangi bir yardım almadan bir tanıya varabilirdi, ancak bu kadar genç bir doktorun gösteriş yaptığı büyük deneyime sahip olabileceğinden şüpheliydim. "Nasılsınız, neyiniz var, kendinizi anlatmak ister misiniz gibi protokol sorularınıza cevap vermeyeceğimi tahmin ediyorum. Dahası, size söyleyeceklerimi bir deftere yazmanızı da istemiyorum." Böylece, tanımadığım bir adamın akuamarin gözleri tarafından soyulma korkusuyla kaçmadan, beni işbirliğine teşvik edecek koşulları onayladım.

Dr. Krugher esrarengiz tavrını sürdürdü. "Her vaka tamamen farklı çalışma biçimlerini yansıtır, ayrıca bana ifşa ettiğiniz şeyleri not etmeme gerek yok. Vücudunuzun ve ruh halinizin sinyallerini çözebilir, onları yakalayabilir ve her şeyden önemlisi onları istediğim zaman içime kabul edebilirim."

"Ne... bu ne anlama geliyor?" Birdenbire yönümü kaybetmiş, görünmez bir uçurumun üzerinde durduğumu hissettim; eğer onunla diyalogumu sürdürebileceğim umuduna tutunmasaydım, yıkıcı bir şekilde yuvarlanacaktım.

"Bu, siz hazır olana kadar ruhunuzu açığa çıkarmanız için sizi zorlamayacağım anlamına geliyor."

"Ruh mu?" Büyükanne araya girdi, bu terimin kullanılmasına haklı olarak şaşırmıştı.

Dr. Krugher başını sabit tutarak ona yan yan baktı.

"Evet, Bayan Curtis. Ruh. Eğer hasta çektiği acının nedenlerini anlamak için kendi iç dünyasının ötesine geçmezse gerçek bir iyileşme olamaz. Bir psikiyatrist olarak, dikkatli bir klinik analizden sonra hastalarımı ilaç yazma yetkisine sahibim, ancak bu yola genellikle *son çare* olarak başvuruyorum..." İfadelerimizde kafa karışıklığı vardı, bu yüzden doktor kendini daha fazla açıklamanın uygun olacağını düşündü. "Benimki soruna bir tür *bütünsel* yaklaşım: tıbbi alternatif ve aynı zamanda bütünleştirici. İnsanı, her bir parçanın bir bütün olarak değerlendirildiği üniter bir organizma olarak hayal etmelisiniz, çünkü her birinin refahı diğerlerinin düzgün çalışmasına bağlıdır. Bütüncül psikiyatri, daha geleneksel olan zihin-beden düalizmine ek olarak, diğer

Ruhsal, duygusal, kültürel veya sosyal gibi faktörler, ruhu iyileştirmeyi amaçlayan kademeli bir süreçte."

Büyükanne şüpheciliğini gizlemedi. "Yani ilaç tedavilerinin faydasız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Dr. Krugher gecikmeden cevap verdi: 'Hayır, onları yararsız olarak görmüyorum, daha ziyade aşırı bir çare, sadece zorunlu durumlarda düşünülmesi gereken son çare olarak görüyorum. Hastalarımı psikotrop ilaçları kesinlikle gerekli olduğunda, yani ruhsal bozukluk başka türlü tedavi edilemediğinde reçete ediyorum".

"Ama meslektaşlarının çoğu..."

Büyükanne Lizzie'nin sözü doktor tarafından kesildi ve doktor ona karşı çıkmakta tereddüt etmedi.

"Meslektaşlarımın çoğu çok uluslu ilaç şirketleri tarafından baskı altına alınıyor ya da kaba bir teşhis koyduktan sonra, uygunsuz bir şekilde ilaç reçetelemeye başvurarak güçlerini aşırı derecede kullanıyorlar."

Büyükanne, bu adamın işini ne kadar önemseydiğini, muhtemelen onları duygusuz hastalar olarak görenlerin aksine hastalarını önemseydiğini hissetti. Sözlerinden büyük bir saygı okunuyordu; onların sorunlarını gerçekten önemsiyor gibiydi.

"Yaptığın işi çok önemsiyorsun," diye gururunu okşadı.

Dr. Krugher irkilmedi, soğukkanlılığını ve ciddiyetini korudu. "Ben psikiyatride bu devrimci paradigmayı takip eden doktorlar sınıfına aitim. Ve bundan gurur duyuyorum. Her zaman ideallerimin peşinden gitmeyi sevdim, çoğu zaman da bağımsız olarak. Kendi fikirlerime yakın olmadıkça, kendimi asla başkalarının fikirlerine tabi kılmadım."

"Net fikirleri var, Dr. Krugher. Dahası, size çok inatçı bir adam olduğunu söylememe izin verin. Anladığım kadarıyla geleneksel psikiyatrinin dogmalarına karşı çıkıyor." Büyükanne birkaç saat içinde, saygısız bir sırtışa sahip kurnaz bir avukatın adalet teorisini ve zeki ve soyut bir psikiyatristin kavramsal ihlallerini anlamayı başarmıştı, ben ise gözlerimi pinpon topu gibi birinden diğerine zıplatarak konuşmalarını takip etmeye çalışıyordum.

"Ben sadece, gerçeklikten ne kadar kopuk görünürlerse görünsünler, çoğu zaman en şaşırtıcı ve belirleyici olan yeni deneyler yapıyorum." Adam memnun bir gülümsemeyi ima etti ve bir kez daha sakalının altındaki gamzesi ortaya çıkarak beni cazibesine maruz bıraktı.

Diğer kadınlar üzerinde de aynı etkiyi yarattı mı?

Neden küstah bir küçük kız gibi onu gözlemleyerek kendimi büyülediğimi, içinde bulunduğum bağlama hiç de uygun olmayan yansımalarda kendimi kaybettiğimi anlayamıyordum.

Dr. Krugher sanki uygunsuz düşüncelerimi hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirdi ve terli avuçlarımı gergin bir şekilde sıkıttığım kalçalarımın sürtüşümünü izledi.

"Bu uzun soluklu düşünceler sizi sıkıyor olmalı..."

Benimle konuştuğunda nefesim kesildi ve büyükannemle olan diyalogumuz sona erdi. "Aslında protokol sorularını bana sormanı bekliyorum," diye hatırlattım ona.

"Sana poz vermemi istemediğini söylemiştin Dorothea. Bu yüzden seni başka bir şekilde tanıyacağım." Gerçekten de ilk alıştırmayı atlama isteğimi dikkate almıştı, belki beni eğlendirmek için, belki de beni olduğumdan daha fazla rahatsız etmemek için. "En azından seni muayene etmeme izin verir misin?" Alnındaki siyah bir tutamı zarıfçe geriye doğru savurarak silktilti.

Bana karar verme yetkisi veriyor, sabır gösteriyor ve her şeyden önce irademe saygı duymaya istekliydi. Daha saf olsaydım, Dr. Krugher'in nazik, cana yakın ve kibar bir adam olduğunu düşünebilirdim, ancak onun rolünü aklımda tuttum: o bir doktordu, aslında bir psikiyatristti, deneyimli ve zayıflıklarının yakından anlamak için insanlarla ilişki kurabiliyordu.

"O kadar önemsiyorsa..." Teslim olmuş bir iç çekişle kabul ettim.

Doktor, yarım saatten kısa bir süre içinde torununu tekrar göreceği sözünü vererek büyükanneyi nazikçe bizi yalnız bırakmaya davet ettikten sonra, garip bir şekilde içeri girdiğimde fark etmediğim kahverengi deri bir kanepeyi işaret etti ve beni yanına çağırdı. Kalbim göğsümde hızla çarparken, küçük bir tahta tabureye oturmak için elimi uzattım. Dr. Krugher, hızlı adımlarla yaklaşımadan önce ellerini dezenfektan jel ile sildi. Otoriter duruşuyla uyumlu kendinden emin hareketleri, görevlerini yerine getirme konusunda gayretli bir alışkanlığa sahip olduğunu gösteriyordu.

"Ee, Dorothea. Kaç yaşındasın?" Adam geçişini engelleyen ayaklıkları kaydırarak aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfıra indirdi. Hesaplı bir incelikle, parmak eklemlerimdeki bariz sıyrıkları incelemek için elimi kendi ellerinin arasına aldı.

Geri çekilme içgüdüleriyle başımı omuzlarına gömdüm, ama avuçlarının sıcaklığı, bana dokunuşundaki saygıyla birleşerek beni hareketsiz kalmaya teşvik etti. "Yirmi."

"Ders mi çalışıyorsun?" Diğer elimi tuttu ve onda da aynı sıyrıkların olduğunu fark etti.

"Şu anda değil. Mezun oldum ama üniversiteye kaydolmak gibi bir niyetim hiç olmadı."

Liseden sonra ona eğitimime devam etmek istemediğimi itiraf ettiğimde büyükannem pek mutlu olmamıştı ama müziğe olan tutkumu ve Bright Demons ile çalmaya devam etme isteğimi anlıyordu, bu yüzden beni anlayışla kucakladıktan sonra hayallerimden vazgeçmemem için ısrar etti çünkü tıpkı annem gibi benim de mutlu olmak için bir şeye inanmam gerekiyordu.

"Bu yaralar nasıl oldu?" Dr. Krugher'in ani soruları beni zihinsel olarak bir konudan diğerine atlamaya zorladı, çünkü o üzerimde yükseliyordu, ifadesi iradeli ve düşünceli. Gözleriyle buluşmak için boynumu büküm.

Spot ışıklardan gelen yapay ışık gözbebeklerini sırayla büyütüp küçülterek irislerini zaman zaman daha çarpıcı hale getiriyordu. Uzun ve siyah kirpikleri, sanki ihtişamla sergilenecek iki değerli elmasmış gibi onları vicdansız bir ustalıkla çerçeveliyordu.

O kadar göz kamaştırıcıydılar ki onlara çok fazla bakmak acı veriyordu.

"Um..." Ona çok klişe gelmeyen bir bahane sunmadan önce alt dudakımı ısırarak bacaklarımı sallamaya başladım.

"Garip bir temas alerjisinden muzdaribim. Cildim çok hassas, bu yüzden basit bir parfümlü temizleyici bile cildimi bu şekilde tahriş ediyor."

Dr. Krugher geri çekildi, hâlâ parmak eklemlerime bakıyordu. Gözlerini kırıştırdı, sonra hafifçe başını salladı.

"Şimdi sırtınızı kontrol edeceğim," diye beni bilgilendirdi. "Gömleğini hafifçe kaldır."

Kanepenin etrafında dolaştı ve arkamda konumlandı. Hafif parmaklarıyla her seferinde bir omurgama bastırmaya başladı ve yavaşça sütyenimin kancasına kadar ilerledi. Gösterdiğim ilk erkek olmamasına rağmen iç çamaşırımı fark ettiği düşüncesiyle yüzümün kızarmaması imkânsızdı. "Dorothea, herhangi bir acı hissedersen hemen şimdi bana söylemeni istiyorum." Parmak uçlarını omurgamdaki merkezi bir noktanın üzerinde gezdirdi.

koyu, acı veren morluklardı. Dişlerimi sıktım ve alaycı bir inkârla başımı salladım. "Peki ya burası?" Başka bir deri parçasını geri çekti ama daha büyük bir güçle.

İnatla reddederek karyolanın kenarına yapıştım.

Dr. Krugher tekrar önüme geldi ve göğsümü görebilmesi için gömleğimi aşağı çektim. Bir ayağıyla taburenin yerini değiştirerek aşağı inmemi sağladı ama sırtımda hâlâ hissedebildiğim yanma nedeniyle düzensiz nefes alarak oturdum.

"Şimdi sizi tartmam gerekecek. Ayakkabılarınızı, bilezik ve kolyelerinizi çıkarmanızı istiyorum, lütfen." Yüzümdeki acıya aldırmadan, metodik bir ciddiyet ve katı bir profesyonellikle konuştu.

Derin bir nefes aldım ve kuru dudaklarımı nemlendirdim. "Birkaç dakika bekleyebilir misiniz?" *Sırtım kırık doktor, tıpkı kalbim gibi, o göremese de.* "Ayrıca ayakkabılarımı çıkarmamı istemeyin, onun yanında çok kısa kalırım." Çocukluğumdan beri boyumu büyük bir sınırlama olarak yaşadım, kendimi herkesten aşağı, onun yanında ise çok küçük ve yetersiz hissettim.

Dr. Krugher hoşgörülü, neredeyse babacan bir gülümsemeyi ima etti. "Dünya çeşitli perspektiflerden gözlemlenebilir, Dorothea. Yükseklik bunlardan yalnızca biri." Dr. Krugher'in bu sözleri içimi rahatlatan, beni içten içe kavrayan işkencelere bir nebze olsun huzur veren nazik bir yoldu. Çok geçmeden adamın hiç boş konuşmadığını ve onu dinlemekten hoşlandığını fark ettim.

"Boyun kaç?" Ona bir okul arkadaşım, bir grup üyesi ya da kendi yaşıttım biri gibi hitap ettim, güçlü vücudunun her küçük parçası bana onun benden çok daha büyük olduğunu hatırlatmasına rağmen.

Dr. Krugher düşünerek ağzını büktü. "Hatırladığım kadarıyla... 1.80 boyunda."

Aman Tanrım!

Beni bir kolye, anahtarlık ya da aşağılayıcı büyüklükte başka bir süs eşyası olarak kullanabilirdi.

"Peki kaç yaşında? Köklü bir doktor için genç görünüyor." Adam benden bir kol boyu uzakta durup inmeye hazır olmamı beklerken parmaklarımla karyolanın yumuşak kumaşını okşadım.

Durum oldukça komikti: Bana istediğim süreyi tanımak için kollarını göğsünde kavuşturmuş ve benim fazlasıyla müdahaleci sorularıma gözünü kırpmadan cevap vermişti.

"Gösterdiğinden daha fazla, düşündüğünden daha az," diye belli belirsiz cevap verdi. Otuz altı yaşlarında görünüyordu ama ben en az kırk yaşında olduğumu düşündüm. Denemeden önce birkaç dakika düşündüm. "Yani otuz sekiz?"

Dr. Krugher sağ elini *neredeyse hiç* konuşmadan salladı.

Gerçek yaşını tahmin etmeden ona yaklaşmışım.

"Otuz yedi," dedim kendimden emin bir şekilde. Başını salladı, sonra resmi duruşunu sürdürdü ve bana yaklaştı.

"Artık tartıya çıkma zamanı geldi, Dorothea. Bu kadar konuşkan olduğumu düşünmemiştim. Saat işliyor." Kol saatine iki kez vurarak acele etmem için anlamlı bir davette bulundu. Yüksek topuklu botlarımın üzerinde kayarak, hantal bir sıçrayışla şezlongdan indim. Cafcaflı siyah ve mor ekoseli eteğim, belime usulca dökülen uzun sarı saçlarımla birlikte havada dalgalanıyordu. "Ayakkabılar," diye uyardı.

Onları mutlaka kaldırmalıyım.

Başımı kaldırmadan öne doğru eğilerek iki tozluğumun da fermuarını açtım. Botlarımı çıkarıp karyolanın yanına koydum ve utangaç bir şekilde doğal boyumu göstererek ayağa kalktığımda Dr. Krugher daha da heybetli göründü.

O stüdyoyu terk ettiğinde, samimi bir yanılsamanın parçasından başka hiçbir şeyin kalmayacağı ulaşılmaz bir adam.

Tıpkı bir rüya gibi.

Tanıştığımızdan beri ilk kez beni ölçülü bir dikkatle ve biraz da merakla izliyordu. Böyle bir karşılaşma için doğru görünümü benimsediğimden emin değildim. Üzerinde gösterişli parlak bir kafatası olan koyu renk tişört, ürkütücü olan her şeye olan tutkumu gösteriyordu ve bir şekilde şarkılarımda yinelenen temalar olan iblisleri ve ölümü anımsatıyordu. Etek aşırı kısaydı ve üç metal tokalı bir kemerle belden tutturulmuştu. File çoraplar genellikle onlara bakanların burun kıvrmasına neden oluyor ve çoğu zaman saldırgan yorumlara yol açıyordu. Son olarak, ağır siyah makyaj kehribar gözlerimi bozuyor, onları bir şeytanınki kadar skandal hale getiriyordu.

Dr. Krugher bunların hiçbirinden etkilenmedi.

Herhangi bir kötü niyet izi olmadığı için görünüşümden etkilenmedi ama tiksindi de.

"Dorothea." Adım, dilinin dişlerine iki kez vurmasına neden oldu ve bunu fark etmiş olmam dudaklarına baktığım anlamına geliyordu.

Utanarak boğazımı temizledim. "Evet?"

Vücudumda iki yeri işaret etti. "Bilezikleri ve kolyeleri çıkarın lütfen."

Tekrarlanmasını önlemek için durumu çabucak düzelttim. Çeşitli ıvır zıvırları kanepenin üzerine bıraktıktan sonra doktorun yolunu tuttum. Ziyaretin en korktuğum anı buydu, özellikle de kilom başkalarına açıklamaktan hoşlanmadığım son derece mahrem bir şey olduğu için.

Her zaman değişeceğinden, kontrolümden çıkacağından ve tüm çabalarımı boşa çıkaracağından korktum.

Dr. Krugher'ın yanında durdum, o da metanetle tartıya çıkmamı bekledi.

"Korkuyla baş etmenin en etkili yönteminin ne olduğunu biliyor musun Dorothea?" Bir elini sırtımın alt kısmına koyarak beni iki adım ileri gitmeye teşvik etti.

"Hayır, ne oldu?" Ona bakmak için başımı kaldırdım. Bana o kadar yakındı ki, yine o güzel kokulu sıvı burun deliklerimi gıdıklamak için geri döndü.

"Bunu kabul edin. Korku atalardan kalmadır, yaşamın kökeniyle yakından bağlantılıdır. Onu deneyimlememiş hiçbir insan yoktur. Sorunların habercisi olduğu kadar özgürlüğün de habercisidir. Sizi her türlü kurtuluş şansından mahrum bırakabilir ya da onun orada olmasına rağmen sizin daha güçlü olduğunuza dair iyimser bir farkındalığa ulaşmanızı sağlayabilir. Buna karar vermek size kalmış," diye açıkladı kararlı bir ses tonuyla.

"Sizinle yüzleşmeyi birkaç kez denedim doktor ama hep başarısız oldum. Bana önerebileceğiniz alternatif bir yöntem var mı?" Kendimi tartmadan önce ona hüzünlü bir gülümseme ile baktım.

Doktor elini sırtımdan çekti ve tam o noktada üşüdüğümü hissettim. "O zaman düşüncelerini başka bir şeye çevir. Hayranlık, merak ya da basit bir ilgi uyandırabilecek bir şeye."

Etrafıma bakındım, büyük çalışma odasıyla ilgili daha önce dikkatlice fark ettiğim her şeyi hızlıca gözden geçirdim, ta ki tam önümdeki duvarda, üzerinde garip bir ifade kazınmış küçük bir ahşap resimde durana kadar.

"*Nosce te ipsum* ne anlama geliyor?"

Dr. Krugher dirseğimi nazıkçe kavradı ve gözlerim yazıya odaklanmışken beni ileri doğru itti. Hareketsiz kalma isteğime rağmen bacaklarım otomatik olarak hareket etti.

"Apollo tapınağında bulunan dini bir özdeyişin Latince versiyonudur. Anlamı: *Kendini tanı.*" Boyumu da ölçmek için dikey çubuktaki statimetreyi ayarladı; altimetrenin ibreleri, görmek istemediğim küçük sayıların üzerinde tamamen durmadan önce, hafif ama ısrarlı bir çınlamayla çıplak ayaklarımın arasında sallanıyordu. "*Ve daha fazlası olduğunu sanma.*" Eğildi ve sol omzumu, muazzam olduğu kadar sağlam da olduğunu anladığım karnıyla fırçaladı.

"Ne anlamda?"

"İnsanın kendi sınırlılığının farkında olması ve aynı zamanda izinsiz girmekten, kendi dışına çıkmaktan kaçınması anlamında. Hakikat onun ruhunun derinliklerinde saklıdır. Onu aramak için başka bir boyut yoktur."

"Sınırlılık kavramının onun gibi biriyle ilişkilendirilebileceğini sanmıyorum." Dr. Krugher hakkında çok az şey biliyordum ama zekâsının normallığın ne kadar ötesine geçtiğini tahmin etmiştim.

"Bilgelik ölçülülüğün tamamlayıcısıdır, Dorothea. Biri olmadan diğeri olmaz." O sıkıcı kontrolün sonucuna odaklanmak için gözlerini kısıtı. "Normal kilodasınız," diye güven verici bir şekilde belirtti.

Ona dehşet içinde baktım. "Gerçekten mi?"

"Ciddiyim." Botlarımı ve aksesuarlarımı tekrar giymeme izin vermek için geri çekildi.

"Yani benim bir sorunum yok!" Yüksek sesle tezahürat yapmamak için kendimi zor tuttum. Masanın önünde duran Dr. Krugher titizlikle bazı kâğıtları karıştırırken, ben de sol bileğimdeki çivili bilezikleri katlayıp sıkıca bağlandıklarından emin oldum.

"Son bir yıl içinde hiç amenore dönemi yaşadınız mı?"

Yaklaştığımda şaşkınlığımı hissetti.

Ne dediğini her zaman anlayamıyordum; büyükannesine bütüncül bir psikiyatrist olduğunu açıkladığında da böyle olmuştu.

Sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım, sözlerini anlamlandıramadan üzerinde düşündüm.

Zorlandığımı hissetmişti çünkü derin bir iç çekerek belgeleri masanın üzerine koydu. "Dorothea, kendimi ifade etme biçiminin bazen insanlarla, özellikle de benim çevremden değilse, iletişim sorunları yaratabileceğinin farkındayım. Ne demek istediğimi açıklayabilmem ve seninle ortak bir noktada buluşabilmem için bir şeyi anlamadığında bana her zaman söylemen gerekiyor, tamam mı?" Sanki aklımdan geçen hiçbir şey açıklanmaya değmezmiş gibi sadece başımı salladım. "Yani, amenore adet döngüsünün yokluğunu gösterir. Bazı durumlarda biz doktorların bir hastalık yerine başka bir hastalığı teşhis etmemizi sağlayan ek bir bilgidir, bu yüzden bilmek isterim ki..."

"Üç aydır adet görmüyorum," diye cevap verdim huzursuzca. "Yani... düzenli değil."

Dr. Krugher burun deliklerini açtı, nedenini anlayamasam da çok sinirlenmişti. "Dorothea, seninle konuşurken sözümü kesmeden bitirmeme izin vermelisin," diye azarladı.

Hiç babam olmadı ve o anda sadece annem ve büyükannemle büyüdüğüm için şanslı olduğumu düşündüm, çünkü böyle kibirli bir şekilde dikte eden bir adama kesinlikle tahammül edemezdim.

Utanmadan ellerimi kalçalarımın altına koydum. 'Sorusunu zaten tahmin etmiştim, biliyor musun? Devam etmen anlamsızdı. Sen beni çocukmuşum gibi azarlayacak biri değilsin!'

"Bu doğru bir tavır değil," diye karşılık verdi ölümcül bir sakinlikle. "Bulduğunuz yer bana muhtemelen henüz kavrayamadığınız bir otorite sağlıyor. Dahası, bana karşı sesini yükseltmezsen memnun olurum." Uyarı tonu ve buz gibi bakışları, havada birkaç dakika içinde beni sessiz kalmaya zorlayan soğuk bir buğu hissetmem için yeterliydi.

Büyükannemin daha önce oturduğu sandalyeye oturdum, sanki onun sözleri bacaklarımı kırarak güce sahipmiş gibi. Onu aşağıdan gözlemlemek için başımı eğdim. Kısa bir süre sonra yanaklarımı ateşe veren aşağılayıcı bir uyuşukluktan dolayı secde ettiğimi hissettim. Belki o parlak kırmızıyı yumuşatmak, belki de ondan gizlemek için terli avuçlarımla bastırdım.

"Keşke büyükannem geri gelse," diye mırıldandım çocukça.

"Size katılıyorum, özellikle de onunla konuşmak zorunda kalacağım için. Hemen Melanie ile temasa geçeceğim."

Zaman kaybetmeden dediğini yaptı.

Asistanını aradı ve birkaç dakika içinde büyükanne aşırı endişeyle stüdyoya girdi.

"Evet, doktor? Yeğenimin nesi var?" Sanki ani bir baş dönmesine tutulmuş gibi yan sandalyeye oturdu.

Dr. Krugher, masanın arkasındaki yerine oturduktan sonra, hemen tanıdığım bir kâğıdı okudu: hastanede doldurduğum anketti bu. Verdiğim cevapları analiz ediyordu, benimle ve sırlarımla ilgili pek çok şeyi açığa vuran o lanet olası küçük çarpı işaretlerini.

"Yeğeniniz spor yapıyor mu?" diye sordu, gözlerini belgeden ayırmadan. Bana da sorabilirdi ama sözünü tutmak için gerekli bilgiyi bana en yakın kişiden almanın en iyisi olduğunu düşündü.

Büyükanne ona içtenlikle cevap verdi: 'Evet, hem de çok. Her gün, bazen bir seferde üç saat antrenman yapıyor'.

İçgüdüsel olarak tırnaklarımı yemeye başladım, aynada ona bakıyordum. Gerçeği söylemişti ve bu yapabileceği en yanlış şeydi.

Dr. Krugher bir soru daha sormadan önce düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Ancak yemek açısından? Hiçbir torun büyükannelelerinin mutfak becerilerine karşı koyamaz..."

"Görünüşe bakılırsa, sadece benimki bunların değerini bilmiyor, çünkü sık sık bütün bir hafta oruç tutuyor," diye itiraf etti ve ben kendimi bahçeye gömmek ya da oturduğum koltuğa gömülmek istedim. Yüzümün ne renge dönüştüğünü artık bilmiyordum ama yanaklarımda ve hatta boynumda hissettiğim yanmaya bakılırsa, rahatsızlığımı inkar edilemez bir şekilde ortaya koyan bir ton olmalıydı.

Dr. Krugher elindeki kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve işaret parmağının tersiyle dudaklarını okşayarak sessizce meditasyona daldı.

"Dediğim gibi, hiçbir sorunum yok. Büyükanne aldırma," diye araya girdim, onu beni bırakmaya ikna etmek için boşuna umutlanmışım. Dalgın ifadesi tüyler ürperticiydi.

"Biliyor musun, Dorothea..." Ellerini saygıyla birleştirdi ve onlara baktı. "Her yalan benim zekâm için ağır bir suçtur." Gözlerini benimkilere dikti. Parıldayan mavi-yeşilin o olağanüstü karışımı kurnazlığını benden gizleyemedi ve aynı şekilde karşılık verme yeteneğimi kaybetmeme neden olan bir duygu çatışmasını tetikledi. "Parmak eklemlerinizdeki sıyrıklar, kurnazca söylediğiniz gibi basit bir temas alerjisinden kaynaklanmıyor.

beni inandırmaya çalıştı." Kadını işaret etti. "Ama bunlar Russell'ın işaretini temsil ediyor, yani kusmayı başlatmak için parmakların ağız boşluğuna sokulması sırasında üst kesici dişlerin tekrar tekrar sürtünmesinden kaynaklanan yaralar."

"Ne diyor bu?" Tırnaklarımı sıkıttım avuçlarıma batırarak telaşlandım.

Etkisiz bir rasyonalitenin refleksleriyle hareket eden bir otomat gibi devam etti. 'Cildinizdeki kuruluk, bariz bir bedensel dehidrasyon durumuna işaret ediyor. Aşırı egzersiz, kendinize dayattığınız oruç, kilonuzu kontrol etme çılgınlığı ne kişisel tercihler ne de zayıflık belirtileridir, ancak bozukluğun kendisinin tezahürleridir. Kişiler arası ilişkilerinizi sıklıkla etkileyen ruh hali değişimleriniz, öfke ve saldırganlığınız, bastırmak için çok uğraştığınız olumsuz duyguları yönetememenizden kaynaklanır.

"Kesin şunu!" Ayağa fırladım ve birkaç adım geri çekildim.

O anda hayal gücüm beni Dr. Krugher'i keskin pençeleri, yılan gibi zehirli dişleri ve heybetli figürünün iki yanına açılmış büyük siyah kanatları olan bir canavara benzetmeye itti.

En derin korkularıma ulaşmak ve onlardan çirkin bir şekilde beslenmek için bana işkence etmek isteyen sapık ve hain bir yaratık.

"Yiyeceklerle karşı karşıya kaldığınızda, bu olumsuz duygular suçluluk duygusuyla birlikte yeniden ortaya çıkar ve sizi kaçınılmaz olarak kendi kendinize kusma veya müshil kullanımı gibi eliminasyon davranışlarına başvurmaya teşvik eder."

Kalbimi göğsümden söküp atmak daha az acı verirdi.

"Saçma sapan konuşuyorsun. Kes şunu dedim!" diye bağırdım, daha önceki uyarısını umursamadan. Sesimi yükseltmem onu rahatsız ediyorsa, bunu bilerek yapardım.

Dr. Krugher uzun boylu, parmaklarını masanın üzerine uzatmış, benden yüksekte duruyordu. 'Bay Donovan bana bando provalarındaki konsantrasyon bozukluğunuz ve performanslar sırasında ortaya çıkan hastalıklar hakkında bilgi verdi. Büyük olasılıkla bunlara uykusuzluk, ani baş ağrıları, mide bulantısı atakları ve mide krampları da ekleniyor. Döngünün düzensizliği ve normal kilo, yaygın anoreksiya nervozadan farklı olarak çok nadir görülen bir psikopatolojiye işaret ediyor. Atipik anoreksiya nervozadan ya da benim sıklıkla kullandığım adıyla *gizli anoreksiyadan* bahsediyorum, çünkü hasta tamamen normal bir vücut ağırlığına sahipken ortaya çıkıyor."

"Siktir git!" diye bağırdım, şakaklarımda yankılandığını duyabildiğim çakıllı sesini bastırmak için ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Tepkimden tedirgin olan büyükannem beni kolumdan tutmaya çalıştı ama ben onu itmeyi başardım.

"Hayır, Bayan Curtis. Her şey kontrol altında." Doktor beni karşılamak için masanın etrafında yürüdü. Adımları yavaş ve ölçülüydü, her haliyle yansıttığı ezici ciddiyeti fark etmemiş olsaydım korkutucu diyebilirdim.

"Hiçbir şey kontrol altında değil, seni piç!"

O anda, benim için artık aramızda herhangi bir hiyerarşi yoktu, tabiiyetimi ima eden bir ilişki yoktu: Ben onun hastası değildim, o da benim doktorum değildi, sadece bir düşmandı.

Şimdiye kadar karşılaştıklarımın en kötüsüydü.

"Dorothea..." Avuçlarını temkinli bir şekilde kaldırdı. "Ruhun şu anda sana kim olduğunu gösteriyor. Bilinç yoluyla karanlığın ötesini görmeni istiyor. Kendini tanımak, gerçek *benliğini* ve sana bu kadar acı çektiren şeyin ne olduğunu bilmen anlamına gelir. Bu aşamada acı veya öfke hissetmeniz kesinlikle normaldir. Ben size yardım etmek için buradayım."

"Onun lanet olası yardımını istemiyorum!" Gözlerimden iki damla yaş süzüldü ve yanaklarımı çizdi. Daha önce hiç kimsenin önünde ağlamamıştım. Bir erkeğin huzurunda kendimi bu kadar kırılgan göstermek benim için tamamen beklenmedik bir şeydi.

Doktor bakışlarıyla onları takip etti ve mağrur yüz hatları yumuşadı. "Korkarım iyileşmek istiyorsan bunu kabul etmek zorundasın."

"Bunun beni ne kadar incittiğini bilemezsin," diye fısıldadım perişan bir halde.

İleriye doğru attığım her adımda bir adım geriye gidiyordum, ta ki tökezleyip yere düşene kadar. Kalçalarımın kalçalarıma doğru yayılan acı verici bir sarsıntıyla irkildim.

Dr. Krugher durdu ama beni içine attığı uçurumdan çıkarmak için hiçbir şey yapmadı.

"Dorothea, benim görevim senin ıstırabını dindirmek değil, onu sana göstermek, seninle birlikte yaşamak ve benimle paylaşmayı öğretmek." Dizlerinin üzerine eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve hiçbir suçlama payı olmaksızın beni izledi. Onda sadece acımasız bir soğukluk ve hastalarına gerçeği olduğu gibi, hiçbir şekilde şekerle kaplamadan göstermeye yönelik belirgin bir yatkınlık vardı. "Sizin durumunuzda Asklepios'ta en az on altı hafta kalmanızı gerekli görüyorum. Her gün gözetim altında tutulacaksınız."

gün ve sağık ekibim tarafından takip edilecek. Kaybettiğiniz gülümsemeyi size geri vermek için elimden gelen her şeyi yapacağımı garanti ediyorum, sadece bana güvenmeniz gerekiyor."

Bu son sözlerle bağılılığını mühürledi: Ruhları cehenneme götüren kayıkçı Charon'un aksine, Dr. Efrem Krugher yaşlı Thea'yı bulmak için yeraltı dünyasına inecek, onu elinden tutacak ve yolda karşılaşacağı şeytanlardan habersiz onu kurtuluşa götürecekti...

7
Thea

Biz geçmişle yakınlaşabiliriz, ancak geçmiş bizimle yakınlaşmaz.

WILLIAM SHAKESPEARE

Atipik sinirsel anoreksi.

Üst üste yığılmış bu yirmi üç mektup, bana hitap etmeye çalışan herkese karşı beni bir sessizlik ve düşmanlık arafına atmayı başarmıştı.

Dr. Krugher olanları sindirmem için bana zaman tanıyarak ofisinden ayrılmama izin vermişti.

Beni en çok rahatsız eden şey, bu adamın korkunç sırrımı büyükanneme ifşa etmiş olması değil, o andan itibaren kendimi onun karşısında hep çıplak, tüm savunmalardan sıyrılmış, içime girmesini engelleyemez hissedecek olmamdı.

Ziyaret boyunca yalanlarıma inanmış gibi davranmış, bana başından beri kaybetmeye mahkum olduğum bir oyunu kazanabileceğim umudunu aşılarmıştı çünkü o zaten her şeyi biliyordu.

Beni, büyükannemi, özel hayatımı biliyordu, çünkü Victor randevu almaktan ve klinikteki konaklama masraflarımı üstlenmekten daha fazlasını yapmıştı: son birkaç aydır yaşadığım sorunları utanmadan ona bildirmişti.

Büyükanneme ve bana bahsettiği beklenmedik olayın, bize Los Angeles'a kadar eşlik etmemek ve gerçek ortaya çıktığında küfürlerime maruz kalmamak için stratejik bir manevra olduğundan şüphelenmeye başladım.

Donovan'ın pisliği!

Gergin bir şekilde, midemdeki boşluğu yemek dışında bir şeyle doldurmak için daha fazla su yuttum.

Küçük şişeyi avucumun içinde tuttum ve nihayet canlanan dudaklarımı yaladım.

Boğaz daha az yandı, buna karşılık kalbin üzerindeki kaya daha da ağırlaştı.

Bekleme odasında, uzun kadife koltukta otururken, sanki alnımda büyük harflerle yazılmış parlak bir tabela varmış gibi herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum: HEY, İNSANLAR, ATİPİK SİNİRLERDEN SIKINTI ÇEKİYORUM.

O kadar utanmıştım ki, bunu düşünmek bile beni tekrar gözyaşlarına boğmakla tehdit ediyordu.

Bir dirseğini Melanie'nin tezgahına dayamış olan avukat Ryke bile, beni Dr. Krugher'in ofisinden perişan bir halde, şok edici haberin etkisinden hala kurtulamamış olan büyükannemin peşinden koşarken gördüğünde bana soru sormaktan kaçınmıştı.

Bu bağlamda, ona doğru bir bakış attım: kaybolmuş bir bakışla, hiçbirinin üzerinde durmadan çeşitli eğlence dergilerinin dağıldığı alçak masaya baktı.

Ondan özür dilemek istedim ama ona ne söylersem söyleyeyim bu talihsiz durumu düzeltmeye yetmeyeceği düşüncesi cesaretimi kırdı.

"Ee, *yeni misafir*, beklediğiniz gibi gitti mi?"

Avukat Ryke bana nazikçe bir mendil uzattığında başımı kaldırdım. Mendili ne için kullanabileceğimi hemen anlayamadım, sonra gözyaşlarımın yanaklarıma makyaj malzemesi olarak bulaştığını ve çok kötü göründüğümü fark ettim.

Hüzünlü bir gülümsemeyle kabul ettim. 'Konuşmak her zaman çok yıkıcıdır.... onu?"

Kasıtlı olarak belirsiz davrandım; adını s ö y l e d i ğ i m d e karşımda cisimlenmesinden korkuyordum.

Gün boyunca bununla daha fazla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Avukat Ryke ellerini sık pantolonunun ceplerine soktu, yukarıdan bana bakıyordu. "Efrem'in mesleği ne olursa olsun insanlar üzerinde her zaman çok güçlü bir etkisi vardır."

"Yani sadece bir doktor olarak değil, aynı zamanda bir erkek olarak da zararlı. Harika." Birikmiş rimel kalıntılarını toplamak için elmacık kemiklerime dokundum.

Avukat acı ironimi yakaladı, ancak aynı alaycılıkla karşılık vermedi, sanki Dr. Krugher'e o kadar sınırsız bir saygı duyuyordu ki, onun varoluş tarzı hakkında şaka yapmak istemiyordu. "İlk birkaç sefer ona yaklaşmakta zorlanacaksınız, neredeyse sağlığını için zararlı olacak. Ancak zamanla onu dinlemenin size iyi geleceğini, iç yaralarınıza sihirli bir merhem gibi şifa olacağını fark edeceksiniz."

Beyazlığı koyu lekelerle lekelenmiş mendilin üzerinde duraksadım, aynı lekeleri etrafımda ve özellikle de içimde görebiliyordum. "Ona çok saygı duyuyor ve ayrıca ona güveniyor gibi görünüyor."

Adam yanağının içini ısırarak ağzının kenarlarındaki hafif kırıksıklıkları belirginleştirdi. "Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz. Diğer türlü uyumsuz olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Yani çağdaş mısınız?"

"Hayır, ben iki yaş daha gencim," diye neşeli bir gönül rahatlığıyla belirtmekte gecikmedi.

"Sen daha gençsin ve onun arkadaşısın," diye tahmin ettim, sonra korkunç bir gaf yaptığımı fark ettim. "Ben... Özür dilerim..."

"Merak etme, bana ilk adımla hitap edebilirsin. Efrem'den daha az katıyımdır," diye göz kırptı. "Bana Mitchell de." Sonra bana elini uzattı ve ben de karşılık verdim.

"Dorothea, ama herkes için ben Thea'yım." Onunkilere kıyasla bir çocuğunkileri andıran ince parmaklarımı ezmek için beni nazıkçe kavradı.

"Efrem sana her zaman Dorothea diyecek, ama bunu kişisel algılama. Etik nedenlerden dolayı, benim de müşterilerimle yaptığım gibi, o da tüm hastalarıyla resmi bir ilişki sürdürmek zorunda."

"Hayal ettim." Yalan da söylemiyordum. Dr. Krugher'in çok fazla muhakeme ve vicdani titizlikle terbiye edilmiş demir bir ahlaka eğilimli olduğunu hemen fark etmiştim. Herhangi bir insan gibi bile görünmüyordu, daha ziyade utanmazca gölgeli bir güzelliğe sahip gizemli bir ilah gibiydi, rahatsız edici olacak kadar mükemmeldi.

Kim bilir belki de bu bilgelik ve kültür ziynetinin altında zayıflıklarını da saklıyordu?

Delici sesini zihnimden silkeleyerek Mitchell'a odaklandım. "Onun için mi çalışıyorsun?"

Avukat sanki böyle bir soru beklemiyormuş gibi kaşlarını kırıştırdı. "Kendim için çalışıyorum," diye açıkladı, kişiliğinin özünde varmış gibi görünse de sadece belirli anlarda ortaya çıkan bir kibirle. "Ama her kliniğin, Asklepios'un diğerlerinden daha fazla, yasal olarak korunması gerekiyor. Efrem çok güvensiz bir adamdır, bu yüzden işiyle veya tesisle ilgili her türlü yasal meseleyi bana havale eder."

Los Angeles'ta kaç tane avukat olabileceğini düşündüm. "Seni seçti... Bu büyük bir güven göstergesi."

"Zor yoldan kazanmam gereken bir güven," diye alaycı bir yorumda bulundu. "Yıllarca işimi kusursuz bir şekilde yaptıktan sonra, hata olmadığından emin olmak için hâlâ sözleşmeleri üç kez okumamı istiyor. Onun abartılı derecede titiz ve dakik olmasına alışmanız gerekecek."

"Bunu da onun hataları listesine ekleyeceğim."

İkimiz de güldük ve Ryke sayesinde kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Onunla sohbet etmek çok keyifliydi. Orada olmalarına, etrafımda dönmelerine, bana orada olduklarını ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onları tamamen ortadan kaldıramayacağını hatırlatmalarına rağmen sorunlarımı unuttum.

"Yani, Thea..." Birden ciddileşti. "Teşhisiniz neydi?"

Rahatsızlığımı Dr. Krugher dışında kimseyle paylaşmaya hazır değildim, bu yüzden başkalarına açıklamamaya karar verdim.

"Burada en az on altı hafta kalmamın gerekli olduğunu düşünüyor." Ona sadece gerçeğin görünüşte daha az önemli olan kısmını itiraf ettim.

Kaşlarını çatı. "On altı hafta mı? O halde rehabilitasyon sürecinizden beklentileriniz çok yüksek."

Nemli mendili avucumun içinde buruşturdum, beklediğimden daha gergindim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir hastayı bu kadar kısa süre yatırdığım pek görülmemiştir," diye düşündü.

Dudaklarımı aralayarak şaşkınlığımı ona ifade ettim. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Size çok inanıyor olmalı. Ve Efrem ilk görüşmeden sonra her zaman kendine bu kadar güvenmez."

Bu da Dr. Krugher'in benden bir an önce kurtulmak istediği ve benim de çok kısa bir süre içinde hayatımın en büyük şeytanıyla savaşmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Beni tanımadan, başara bileceğime dair bana umut aşılamıştı, oysa ben kendimi hiç de o kadar güçlü ve iyimser hissetmiyordum.

Andy'yi, grubumu ve şimdi de büyükanne hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da kesinlikle hayal kırıklığına uğratacaktım.

Daha iyi hissettiğinden emin olmak için ona döndüm ve avukat Ryke'a gizlenemeyen bir güvensizlikle bakarken yakaladım.

"Yeğenim sadece 20 yaşında." Sırtını dikleştirdi, bakışlarını keskinleştirdi. "Ve o yetişkin bir adam, kesinlikle oldukça kurnaz. Ona bu kadar yakın olmak benim için uygun değil."

Bunu kastetmediğini umuyordum, hayal ettiğinden çok daha zeki olmama rağmen bana deneyimsiz ve saf bir veletmişim gibi davranıyordu.

"Büyükanne!"

"Sadece onu rahatlatmak istedim." Mitchell alınmak yerine davranışının nedenlerini açıklamaya çalıştı. "Bence bir kadın sevinçten, zevkten, hatta rızası varsa acıdan bile gözyaşı dökmelidir..." imalı bir şekilde gülümsedi, "... ama gereksiz yere acı çektiği için ağladığında bu beni her zaman çok rahatsız eder, yine de birbirimizi çok az tanıdığımızın farkındayım. Üzüntünüzü anlıyorum Bayan Curtis."

Büyükanne koltuktan kalktı, çivili çantasını omuzladı.

"Şeytanın her zaman iki yüzü vardır, Avukat Ryke. Ve şu anda sizin sadece bir yüzünüzü gösterdiğinizi hissediyorum."

"Ya da sahip olduğum tek yüz bu olabilir. Önyargılı olmayın," diye kendini cömert bir vurdumduymazlıkla savundu.

"Ben sadece korumacıyım ve Thea reşit olmasına rağmen hâlâ benim sorumluluğumda." Eliyle bana işaret ederek kalkmamı ima etti. Nereye gitmek istiyordu? Koridorun girişinde duran ve sabırla bizi bekleyen Melanie'yi fark ettim. Belki de bizi o çağır mıştı ve Mitchell'ın dikkatini dağıttığım için onun sesini tamamen duymazdan geldiğimi fark ettim.

Asistan, "Avukat Ryke, siz de gelin," diye ekledi. Büyükanne sinirli bir iç geçirdi. Varlığından kurtulacağını düşündü

Hantal adam, ama kader kartları karıştırdı ve ikisini de bir süre daha aynı mekânı paylaşmaya zorladı.

"Lütfen, önden buyurun."

Görgü kuralları gereği Mitchell önce bizim geçmemize izin verdi ve birlikte Dr. Krugher'in ofisine ulaştık.

Yine endişe her yanıma yayılmaya başladı ve anlık sükûnetimi azalttı. Ağır bir yürüyüşe büründüm, omuzlarım kamburlaştı ve hareketlerim sakarlık gibi görünecek kadar yavaşladı. Girişimizi bildirmek için kapıyı çaldıktan sonra Melanie kapıyı açtı ve doktorun yanında önlüklü iki kişinin durduğunu fark ettiğimde kapı aralığında donakaldım. Mitchell göğsüyle bana çarptı ve dengemi kaybetmeden önce beni kollarımdan yakaladı.

"Kim... kim bunlar?" diye ondan çok kendime sordum. Birkaç dakika içinde bir kaçış planı düşündüm: Mitchell yoldan çekilirse, engellenmeden, ön kapıya doğru son sürat koşabilirdim. Oraya vardığımda bekçi Thomas'tan bana yardım etmesini ve Alfin güzel yüzümü sonsuza dek unutmasını isteyecektim ama avukat Ryke'in çok güçlü ve sıkı tutuşu bu hoş yanılsamayı yok etti.

O kadar yozlaşmış olmazdı.

"Korkacak bir şey yok. Efrem sana her şeyi açıklayacak." Nazikçe yanımdan geçip orada bulunanlara veda etmek için beni bıraktı. O anda Dr. Krugher bakışlarını okumakta olduğu bir yığın kâğıttan kaldırdı.

Odanın her tarafına yayılacak kadar parlak, kristal berraklığındaki gözleriyle beni ve büyükannemi dikkatle inceledikten sonra bizi bir kez daha iki koltuktaki yerlerimizi almaya davet etti.

Büyükanne Lizzie hemen uyum sağlayarak itaat etti; bunun yerine kendimi acı dolu bir kucaklamaya kilitledim ve avuçlarımı gergin pazularımın üzerinde ovuşturdum. Sanki onunla aramdaki mesafeyi korumak sağlıklı düşünmemi sağlayacakmış gibi ayakta durmayı tercih ettim.

"Şimdi nasılsın, Dorothea?" Ses tonunu o kadar iyi ezberlemiştim ki, onu bin kişi arasından bile tanıyabilirdim.

"Kötü ve sadece onun yüzünden," diye suçladım onu. İki eski sevgili için daha uygun olabilecek bir kin tutarak ona resmi bir şekilde hitap etmek tuhaftı.

Dr. Krugher kısa sürede korkmayı öğrendiğim sert bir soğukkanlılıkla ayağa kalktı; beklenmedik bir şekilde gelmeyen olası bir olumsuz tepkiden korkarak refleks olarak iki adım geriye gittim.

"Sizi Dr Adrian Nørgård ile tanıştırmama izin verin, gıda bilimi alanında uzmanlaşmış, beslenme konusunda belgelenmiş deneyime sahip, şu anda diyetetik ve diyet terapisi alanında çalışan bir diyetisyen." Sağında otuzlu yaşlarında bir adam, kesinlikle içlerinde en genci, kocaman bronz gözleri ve süt gibi teniyle tezat oluşturan kıvrıcık, koyu abanoz saçlarıyla dikkat çekiyordu. İnce yapılı ama özellikle zayıf olan bu adam yaklaşımdan beni selamlamak için elini kaldırdı.

"Memnun oldum, Dorothea." Sesi tıpkı görünüşü gibi narin ve sofistikeydi.

Ona cevap vermedim, sanki biri dudaklarımı birbirine dikmiş ve uzuvlarımı görünmez iplerle bağlamış gibi aniden tepkisizleştim.

Dr. Krugher hareketsizliğimi fark etmemiş gibi davranarak devam etti. "Bu Dr. Nina Ruiz, yeme bozuklukları konusunda uzmanlaşmış bir psikolog ve psikoterapist."

Nørgård'ın yanında ustalıkla duran kadın beni ustalıkla gözlemliyor, sonucunu bilmemem gereken değerlendirci bir incelemeye tabi tutuyordu. Yuvarlak, zinober yeşili gözleri, kaşlarını tamamen örten saçakların altından dışarı bakıyordu. Bir yaz gecesinin koyu karanlığında şenlik ateşi gibi parlayan kırmızı saçları, kıvrımlı, kadınsı boynunu açıkta bırakıyordu. Kaçınılmaz olarak vücudunu inceledim ve mavi bluzuna odaklandım. İnce kumaş, sanki düğmeler kırılğan iliklere sıkışmak için mücadele ediyormuş gibi zengin göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Bluz onun fiziksel yapısını çok az göstermeliydi ama yine de her erkeğin aklını başından alabilecek kadar dolgun bir vücuda sahip olduğunu görmek benim için zor olmadı.

"Sonunda seninle tanıştım, Dorothea. Senin hakkında çok şey duydum. Hoş geldiniz." O da meslektaşı gibi aramızdaki mesafeyi kısaltmaya niyetli görünmüyordu. Ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine sokmuş, kızıl dudaklarına yayılan hoş bir gülümsemeyle bana hitap etmekle yetiniyordu.

Ön sırada oturan bir seyirci gibi gösteriye katılmadan izleyen büyükanne, "Siz sağlık ekibinden misiniz?" diye araya girdi.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Dr. Krugher, diğerlerinin üzerinde önem ve ağırbaşlılıkla yükseldikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Tahmin edebileceğin gibi Dorothea, senin için planladığım tedavi psikotropik ilaç kullanımının ötesine geçecek. Seni tanımlar ötesi bir bilişsel-davranışçı terapiden geçirmeyi planlıyorum, yani yeme bozukluğuna yol açan davranışları analiz etmeyi amaçlıyorum. Program dört farklı aşamadan oluşacaktır: birinci aşamada, bozukluğu anlayacak ve bunu sürdürmek için tetiklenen süreçler hakkında bilgi edineceksiniz. Haftalık kilo ölçümü yoluyla takıntınızı nasıl yöneteceğinizi öğreneceksiniz ve Dr. Nørgård yemek yemenizi düzenli hale getirmenize yardımcı olacak." Mutlu bir şekilde başını sallayan yanındaki adamı işaret etti. "İkinci aşamada, birinci aşamada kaydedilen ilerlemeyi değerlendireceğiz." Dr. Krugher yılmadan devam etti.

"Üçüncü aşamada, ruh halinizi etkileyen, sizi aşırı diyet kısıtlamasına veya gıdayı tamamen reddetmeye yönlendiren olayları ve duyguları analiz edeceğiz. Bu aşamada Dr. Ruiz sizin ekip arkadaşınız olacak." Kadın varlığını belli etmek için bir adım öne çıktı ama müdahale etmedi. "Son olarak, dördüncü aşama, kısa ve uzun vadede nüksetme riskini en aza indirmek için uygulanan son bir prosedürle tedavinin sonunu içerecektir."

Sanki üzerime sayısız el bombası atmış gibi, bu bilginin beni mahvettiğini ve verdiği katı bilgilerden dolayı incindiğimi hissettim.

Önce alnıma, sonra şakaklarıma masaj yaptım ve soğuk parmak uçlarımla sıcak tenime verdiği hafif rahatlamayla iç çektim. Odaya sessizlik çökmüştü, bir şey söylememi bekliyorlardı, küçük bir duyarlılık belirtisi gösterdiğim sürece herhangi bir şey.

"Ya sen?" Dr. Krugher'e hastalıklı bir ısrarla baktım. "Bütün bunlarda senin rolün ne?"

Masanın arkasında dururken, hiçbir şey onun soğukkanlı tavrına ihanet etmiyordu.

"Dorothea..." diye beni uyardı hınç dolu ses tonum yüzünden.

"Hayır, beni azarlama ve yine kalpsiz bir kukla gibi mekanik bir şekilde benimle konuşmaya başlama." Uzaktan da olsa parmağımla onu işaret ettim. Göz kapaklarını kısmakla yetindi ve siyah kirpiklerini yavaşça hareket ettirerek ipeksi yelpazeler gibi bakışlarını kalınlaştırdı. "Batı Hollywood'dan buraya onun için geldim, takip edilmek için."

sizin tarafınızdan değil, kusura bakmayın ama umurumda bile olmayan meslektaşlarınız tarafından!"

"Milla!" Büyükanne ayağa kalkmaya çalıştı ama elimle durmasını işaret ettiğimde duraksadı.

"Beni başkalarının üzerine atamaz. Burada kalmamı istiyorsa beni iyileştirmeyi kendisi üstlenmeli. Kaybettiğim gülümsememi geri getirme görevini o üstlendi. Hatırlamıyor musun? Yaklaşık bir saat önce bana bundan bahsetmiştin." Herkes tek kelime etmeden beni dinlerken öfkeyle güldüm. "Benden ona güvenmemi istedi. Güvenirdim ama güvenimi hak etmiyor gibi görünüyor çünkü anladığım kadarıyla bu programın bir parçası olmayacak. Beni tanımadığım insanlara emanet ediyor. Müdürüm size ödeme yapacak Dr. Krugher, öylece omuz silkip geçemezsiniz!"

Küçük bir zafer kazandığımı düşündüğüm anda, adam sakın bir yürüyüşle, az önce bendenizin içinde lezzetli bir av bulmuş bir panterinkine benzer bir hareket yaptı. Patlamama tanık olanların şaşkın bakışları altında masayı geçti ve bana doğru yürüdü.

İçgüdülerimle başımı sağa sola çevirerek bir kaçış yolu aradım. Kapıyı gördüm ama hızlıca ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. İstirap içinde geri dönüp kasten yavaşça ilerleyen adama baktım. Dr. Krugher'in kokusu yüzüme şiddetli bir kırbaç gibi çarptığında o kadar geri çekildim ki olduğumdan daha küçük göründüm.

Belli belirsiz yutkundum.

Geniş göğsünü, koyu renk ceketinin geniş omuzlarını nasıl sardığını, sonra erkeksi boğazından yukarı çıkıp mükemmel yuvarlak çene çizgisine nasıl ulaştığını inceledim.

"Dorothea..."

Emir üzerine gözlerimi hafifçe kısararak onunkilere çevirdim. Zümrüt yeşili bir an için deniz mavisine üstün gelir gibi oldu, ama çok geçmeden deniz mavisi korkutucu bir renk değişimiyle sahneyi tekrar ele geçirdi ve renk tonunu belirlememi zorlaştırdı.

Muhteşem olduğu kadar nadir bir olaydı.

"Bana... 'Kalpsiz kukla' mı dedin?" Soru soran bir ifadeyle başını yana eğdi. Kızgın değildi, sadece şaşırmıştı.

Gözlerimi kırptırdım, inkâr etme olasılığını düşündüm ama odada bizimle birlikte yaklaşık dört tanık vardı, bu yüzden onaylamak en akıllıca hareket olacaktı. "Evet," diye fısıldadım.

Göğsü titriyordu.

Hafifçe gırtlaktan gelen bir kahkaha, dolgun dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümsemenin çiçek açmasına izin verdi ve bunu sevimli gamzesi izledi.

"Sinirlenmen için bir neden yok, Dorothea. Programınız benim tarafımdan yönetilecek. Niyetim hiçbir zaman yalnızca meslektaşlarıma güvenmek değil, onların tek bir amaç için bana yardımcı olmalarını sağlamaktır: senin sağlığın."

Kendimi aptal yerine koyduğumu ve nezaket sınırlarını aşarak aceleci bir sonuca vardığımı fark ettim.

Dr. Krugher yüzük parmağındaki alyans yapay spot ışıkları altında parlarken çenesini sıvazladı. "Ancak, bu yanlış anlaşılmanın ötesinde, bana karşı saldırgan veya teşvik edici olabilecek her türlü lakabı kullanmaktan kaçınırsanız memnun olurum. Onları takdir etmiyorum. Bu kliniğin duvarları arasında bunları duymak istemiyorum: ne tıbbi ekibime ne de bana yönelik." Onunki kibar bir rica değil, tam anlamıyla bir emirdi.

Yüzüme beklenmedik bir tokat gibi inen bu uyarı karşısında kızardım ve mahcup bir şekilde 'Özür dilerim' diye mırıldandım.

Doktor hiçbir zaman sesini yükseltmese, öfke ya da hezeyan belirtisi göstermese de, sitemlere oldukça alışkındı. Birinin onu duyup duymadığını ya da sitem ettiği kişinin utancından ölüyor olup olmadığını umursamıyordu. Ciddiyetinin özellikle çok önemli ya da uzlaşamayacağı bir saygısızlıkla karşılaştığında ortaya çıktığını çok iyi anlamıştım.

Doğuştan gelen zarafetiyle beni yola getirdikten sonra, masaya doğru yürümek için bana sırtını döndü.

"Mitchell, Bayan Curtis ve yeğenine sözleşmeyi açıklamalısın. Eminim zaten tanışıyorsunuzdur, o yüzden sadede gelmemizi tavsiye ederim."

Dr. Krugher yerine ulaştığında, meslektaşları, efendileri geçerken ona engel olmamaya çalışan astlar gibi hemen geri çekildiler. Bu sırada avukat Ryke büyükannesine yaklaştı ve hem ona hem de bana bakabilecek kadar odanın ortasında bir noktada durdu.

"Bildiğiniz gibi Asklepios Los Angeles'ın en seçkin kliniğidir. Ünlü erkekler, film yıldızları ve her türden ünlüler bu tesisi sadece sunduğu lüks olanaklardan yararlanmak, devasa özel parkta gezinmek ya da neoklasik bir yatağın ince çarşafı arasında uyumak için seçmiyor..." diye söze başladı, kısa ve öz konuşmayı tercih eden Dr. Krugher'in kendini ifade ettiği pragmatik üsluptan özellikle farklı bir coşkuyla. "Konukları bu tesise yönelten en önemli nedenlerden biri, kişisel verilerinin benzer rezidanslarla kıyaslanamayacak kadar sıkı bir gizlilik içinde kullanılmasıdır." Bir elini altın sarısı saçlarında gezdirirken diğer eliyle sözleşmeyi tuttu.

"Asklepios'un içinde ne olursa olsun, Asklepios'ta kalır. Dış iletişimler asla hastaların kimliğine geri dönmez. Özel gerçeklerin, kişinin sağlığıyla ilgili sorunların veya rehabilitasyon sürecinin ifşa edildiği tüm yazışmalar şifrelenir ve bu nedenle yetkisiz kişiler tarafından anlaşılmaz. Cep telefonu, tablet veya bilgisayar gibi her türlü elektronik cihaz, yapılan aramaların, e-postaların ve mesajların maksimum düzeyde korunmasını garanti eden gizli bir kodla donatılmıştır. Ayrıca, bir misafirin yararlanabileceği ek garanti, çalışanların ve doktorların hastalarını korumak için imzaladıkları gizlilik sözleşmesidir." İki safır gibi parlayan mavi gözleri, hâlâ odanın bir köşesinde duran bana dikildi. "Bizzat hazırladığım gizlilik sözleşmesi, tarafların gerekli tüm bilgileri gizli tutmayı kabul ettikleri yasal bir işlemdir. Bu anlaşmanın ihlali durumunda, anlaşmada yer alan belirli ceza maddeleri uygulanacaktır," diye açıkladı keskin bir profesyonellik. "Özünde, sözleşmenin amacı taraflar arasında gizli bir ilişki yaratmaktır ve taraflar kamunun bilmesini istemedikleri şeyleri karşılıklı olarak koruyacaklardır."

"Ne kadar süre için?" diye araya girdi büyükanne, sözleşme dinamikleri hakkında biraz bilgi sahibi olduğunu göstererek.

"Süre beş yıldır. Dolayısıyla anlaşmanın etkileri hastanın tedavisinin sona ermesiyle sona ermeyecek." Avukat Ryke netti: Önümüzdeki dört ay içinde eve dönsen bile, ben de dahil olmak üzere herkes anlaşmanın yükümlülüklerini nihai sona erme tarihine kadar yerine getirmek zorunda kalacaktı. Böylece sorunumdan ve klinikte geçirdiğim zamandan kimsenin haberi olmayacaktı.

rehabilitasyon. "Thea'nın reşit olduğu için bunu imzalayıp imzalamama konusunda özgür olacağı açıktır. Eğer imzalarsa, onun imzasını sağlık ekibinin imzası takip edecektir."

Farkında olmadan, sözleşmeyi almak için Mitchell'e yaklaştım ve o da bana nazikçe sözleşmeyi uzattı.

Hukuk hakkında çok fazla bilgim olmamasına rağmen kitabı karıştırdım ve yazılanlara göz attım.

"Doğru görünüyor," diye alçakgönüllülükle yapabildiğim tek yorum buydu.

"Sakince bak Thea ve seni ikna etmeyen bir şey olursa şüphelerini bana söylemekten çekinme." Tek boş koltuğun arkalığında tuttu ve beni oturmaya davet etti. Sanki onun ellerinde oyuncak bir bebekmişim gibi kabul ettim. Avukat Ryke avucunu masanın üzerine koydu ve sol tarafıma doğru eğildi. O anda onun sıcak yakınlığını hissettim; erkek kolonyasının kokusu Dr. Krugher'inkinden daha egzotikti ama daha az sarıcıydı.

"Dorothea." Şimdiye kadar tanıdığım en karanlık adamın sesi havayı yararak dikkatimi opalesan gözlerine çekti.

"Çok aceleci olmayın, kararınızı dikkatlice tartın," diye öneride bulundu.

Dr. Krugher'in örnek bir şekilde sergilediği aşırı otokontrolü, benim orantısız içgüdülerime uygun değildi ve bu hem onun hem de benim için en başından beri açıktı, düşüncelerimi sanki onun bilge tavsiyelerini çağrıştırıyormuş gibi duygusuz bir şekilde algılayabilmesine bakılırsa.

"Bana yine ne yapacağımı söylemeye başlama," diye itiraz ettim; dünyanın en sinir bozucu psikiyatristine karşı dilimi tutamıyordum.

Sanki onu süsleyen zırhı hiçbir şey delememiş gibi kayıtsız kaldı. Güçlü olduğu kadar kurnaz ve son derece çekici olduğunun da son derece farkındaydı, tıpkı zaman içinde çürümeyen bir tanrının olacağı gibi: görünüşü canlılık, ruhu ise ahlaki değerlerle doluydu.

Bereketli güzelliği entelektüel yeteneklerine eşitti ve ona vurgulanmış bir erkeklik havası veriyordu.

"İtaatsizliğin tahammül edilemez hale geliyor, Dorothea."

Onun sayısız öğütleri beni yıldırmadı. "Buna alış çünkü ben asla itaatkâr olmayacağım."

Bakışları karardı, içinde etrafındaki her şeyi yakıp yok edebilecek alevler yükseldi. Ciddiyetini koruyarak, neredeyse derin bir unutkanlık içinde kaybolmuş bir halde, hemen Ryke'ı aradı, Ryke da ona karanlık bir suç ortaklığı ve biraz da eğlenceyle karşılık verdi. Aralarında sessiz ama o kadar canlı bir iletişim vardı ki havadaki enerjiyi hissedebiliyordum. Rahatsız edici bir utanç duygusuna kapıldım. Bir şey Mitchell'i uyarmış ve başka bir şey de doktoru kızdırmıştı, büyük olasılıkla son ifadem. Meslektaşlarımın huzurunda ona yine meydan okumuş, otoritesini küçümsemiş ya da daha doğrusu tamamen görmezden gelmişim. Sabrının ipi sağlamdı ama çekmeyi bırakmazsam er ya da geç kopacaktı.

"Thea, şu maddelere odaklan." Avukat önce arkadaşıyla göz temasını kesti ve bana çok dikkat etmem gereken iki sayfayı işaret etti.

Konuşmadan birbirlerine söyledikleri her şeyi aklımdan çıkararak birkaç soru sordum ve her türlü açıklamayı yapmaya istekliydin.

Büyükanne birkaç kez araya girerek, zerre kadar sempati gösteremediği Mitchell'e ters ters baktı.

Asla geri dönemeyeceğimden emin olarak bir karara varmadan önce, tereddütler ve düşünceli nefes alıp vermeler arasında yaklaşık on beş acı verici dakika geçti.

Büyükannemin kendinden emin ifadesi ve annemin iç sesi beni kalemi tutmaya ve imzam için yer gösteren kağıdın sonuna doğru tutmaya teşvik etti.

Tereddütle, avuçlarını kolçaklara dayayarak her hareketimi titizlikle izleyen Dr. Krugher'e, sonra da irademi etkilemeye cesaret edemeyen Dr. Nørgård ve Dr. Ruiz'e son bir kez baktım.

Avukat Ryke kısa bir gülümsemeyle, "Unutma, bunu kendin için yapıyorsun," diyerek beni cesaretlendirdi.

İmzaladım ve daha sonra kendi adımın altına Asklepios kliniğinin üç doktorununkini de ekledim, böylece hayatımın yeni bir aşamasının ya da belki de en kötü mahkumiyetimin başlangıcını onayladım

8
Thea

*Hayat yürüyen bir gölge, zavallı
bir aktör
ve sahnede kasıla kasıla
yürüdükten sonra bir daha
kendisinden haber alınamıyor.
Bu bir aptal tarafından anlatılan bir hikaye,
yaygara ve öfke dolu, hiçbir şey ifade etmiyor.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Dr. Krugher ile görüşmemizin üzerinden üç gün geçti.

Kısa bir süreliğine de olsa Batı Hollywood'a dönmek sadece arkadaşlarıma veda etmeme değil, aynı zamanda en az dört ay boyunca sıradan bir gündelik hayat süremeyeceğimi fark etmemle kısa sürede çözülen normallik görüntüsünü yeniden tatmama da olanak sağladı.

Çok geçmeden Asklepios kliniğine iki büyük valiz ve yanımdan ayırmadığım gitarımla döndüm ve rehabilitasyon yolculuğuma başlamaya hazırdım.

O zaman Victor beni ve büyükannemi kendi cipiyle götürmeyi teklif etti ve eski püskü arabayı yerinde bırakmamızı önerdi.

Yolda ona doktorla görüşmemi, teşhisini ve bana bulduğu rahatsızlığı anlattım.

Menajerim, performanslar sırasında meydana gelen hastalıklar hakkında benim rızam olmadan kendisini bilgilendirdiği için özür diledi, ancak benim iyiliğim için bu şekilde davrandığını, çünkü başvuracağım psikiyatristin durumu net bir şekilde görebilmesi için bunun gerekli olduğunu ekledi.

Ona atıp tutmaktan, küfürler ve çeşitli teranelerle saldırmaktan, yaşadıklarım için haksız yere onu suçlamaktan kendimi alamadım,

Ama Victor sabırlıydı, hatta yüzleşmek zorunda kalacağım şeyden utanıyordu.

Kalbinde doktorla konuşmasının minimal invaziv bir ilaç reçetesi ve kısa bir dinlenme dönemiyle biteceğini ummuştı, bu yüzden bir sopanın gücüyle, atipik olarak tanımlanan nadir bir anoreksiya formundan muzdarip olduğum üzücü gerçeği yüzüne çarptığımda tamamen şok oldu.

Oldukça kasvetli bir Pazartesi günü saat on birde, hayatımda ikinci kez ünlü kliniğin girişinden içeri girdim. Bizi uşak Hunberct ve Dr. Nørgård karşılarken, Dr. Ruiz ve Dr. Krugher'den hiçbir iz yoktu.

Özellikle ikincisinin yokluğu bende garip bir şaşkınlık hissi uyandırdı, sanki yeni başlayan bir satranç oyununda en güçlü piyon kayıpmış gibi.

Belirgin hoşnutsuzluğuma rağmen Hunberct bize tesisin farklı bölümlerini gösterdiği yaklaşık bir saat süren bir konut turu teklif etti: Kuyruklu piyano, bilardo masası, dev bir plazma ekran, bir bar ve yaklaşık yirmi kişiyi ağırlayabilecek bir köşe kanepesi ile donatılmış dinlenme odası; okumayı sevenler ya da yalnız ve sessiz aktiviteleri tercih edenler için uygun klasik ve sofistike bir kütüphane; misafirlerin ziyafet çekmek ve birbirleriyle etkileşimde bulunmak için toplandıkları yemek odası; son olarak, iyi aralıklarla yerleştirilmiş ve her biri büyükannenin dairesinin tamamı kadar büyük olan yatak odaları. Bizi en çok şaşırtan şey, ünlülerin rahat bir yürüyüşe çıkmayı ya da dinlenmeyi sevdiği, bakımlı bir İngiliz bahçesiyle çevrili, süslü özel park ve gölet oldu.

Hunberct bize bunların kliniğin sadece en önemli alanları olduğunu ve bize her şeyi göstermenin yirmi dört saat bile sürmeyeceğini açıkça belirtti.

Kalın duvarlar, tavanın cömert yüksekliği, ulaşılmaz kapılar, sayısız koridorlar, uşağın bizi fazla yormamak için ustalıkla atladığı sonsuz merdivenler, Asklepios'a antik bir tapınağın gizemli güzelliğini verdi ve her küçük köşeyi ve kuytuyu keşfetme merakımızı uyandırdı.

Tekrar lobiye döndüğümüzde Dr. Krugher'in ofisinin bulunduğu koridoru geçtik. Yanından geçerken, bir bakış attım

ama kapalı kapının önünde durmamak için kendimi zor tuttum.

Orada olup olmaması neden umurumda olsun ki?

Yine de onun can sıkıcı sitemleri ya da iki turkuaz beril gibi göz kamaştıran harika gözleri olmadan hiçbir şey aynı değildi.

"Burası sizin odanız olacak Bayan Jensen."

Koridorun sonuna ulaşmış uzun bir merdivenden indikten sonra Hunberct bir odanın önünde durdu. Açık kapı, yatağında bağdaş kurmuş oturan bir kızın varlığını fark etmemi sağladı. Elinde bir kitapla, bizi fark edemeyecek kadar okumaya konsantre olmuş görünüyordu.

"Juliette!" diye seslendi uşak.

Başını kaldırdı ve gülümseyerek romanı bırakıp ayağa kalktı ve bize katıldı.

Yaklaşık bir metre boyundaydı ve çok cılız, aşırı zayıf bir vücudu vardı. Uzun kahverengi saçları, çiçekli elbisesiyle uyumlu, çarpıcı pembe bir fiyonkla yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Ekru tonlarında yoğun bir ela rengi olan badem biçimli gözleri, çok az kişinin sahip olabileceği saf bir ruhu ortaya koyuyordu. Dolgun, doğal kırmızı dudakları güzel burnuyla uyumluyken, şeftali rengi yanakları bir oyuncak bebeğin yanaklarını andırıyordu.

"Aman Tanrım! Sen... sen Thea Jensen'sın!" diye haykırdı ve ellerini ağzına götürerek benden birkaç adım ötede durdu. "Geleceğinize dair bir söylenti vardı! BEN... BEN..." Başını salladı. "Bright Demons'ın büyük bir hayranıyım." Elmacık kemikleri oldu renkli . canlı duygu.

"Ben Yani Mutlu! Tanrım, Hunberct!" Kâhyayı omuzlarından yakaladı ve zar zor salladı. Adam ciddi havasını koruyarak beyaz kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten benim oda arkadaşım mı olacaksın?"

Neredeyse kulak zarlarımızı delecekti. Adam başını salladı ve küçük kız yerinde zıplayarak bana doğru döndü. "O d a arkadaşım olacaksın! Oh, adamım, Nasha buna inanamayacak!" Nefes almak için durakladı. Aşırı coşkusu beni rahatsız etmişti. Ben onun düşündüğü Thea Jensen değildim: arkadaş canlısı, güler yüzlü ve arkadaş edinmeye meyilli. Onu görmezden gelerek bakışlarımı neo-klasik mobilyalarla cömertçe dekore edilmiş odaya kaydardım. Duvarlar pudra pembesiydi, iki sayvanlı yatakta görkemli bir prens başlığı ve bir yığın kabarık yastık vardı. Kristal avize, ince kumaşlar, değerli eşyalar

her ayrıntı... Önemli bir kusur olmasaydı ortam daha hoş olabilirdi: renk.

"Her şey iğrenç bir şekilde pembe." Küçümseyici yorumum, hareketsiz bir şekilde bana bakan kızın gülümsemesini soğuttu. "Gerçekten burada kalmak zorunda mıyım?" Hunberct'e döndüm, o da profesyonel bir ciddiyetle başını salladı.

Arkamda, Büyükanne ve Victor bavulları eşikten sürükleyerek Juliette'inkinin karşısında, ama balkona bakan cam pencereye daha yakın olan odadaki ikinci yatağa götürdüler.

"Milla, nazik olmaya çalış." Büyükanne küçük kızı şefkatle inceledi. "O da senin gibi çok genç ve iyi huylu görünüyor. Ona bir şans ver." İnsan ilişkilerindeki isteksizliğimin farkındaydı. Yalnız bir kurttum, çok az arkadaşım vardı ve grup dışında anlaşılabildiğim tek kişi Halime'ydi.

"Dr. Krugher ile konuşmalıyım. Bana nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye araya girdi Victor, gereksiz konularla ilgilenmiyordu. Kâhya ona cevap verecek zaman bulamamıştı ki başka bir ses onu bekliyordu.

"Tam önünde."

Doktor, sanki tanrıların öteki dünyasından çağrılmış gibi, elleri bir önceki toplantıda mahrum bırakıldığı laboratuvar önlüğünün ceplerinde, odanın eşiğinde belirdi.

Onu ilk kez, bir psikiyatrist olarak rolünü cömertçe vurgulayan profesyonel kıyafetlerini giyerken gördüm. Bu haliyle hayranlıktan çok korku uyandırıyor ve bu etkiyi hisseden tek kişi ben değildim. Juliette yatağın kenarına oturmuş, başı öne eğilmiş ve omuzları kamburlaşmıştı, sanki görünmez bir güç onu kalçaları şiltenin üzerine düşene kadar itmişti.

Bu sırada Dr. Krugher ilerleyerek herkesi içten gelen bir nezaketle selamladı, ardından çekingen bir tavırla birkaç adım geri çekilen Victor'un elini sıktı.

Daha önce hiç görmemişti; eminim o da benim gibi farklı görünümde bir insan bekliyordu.

"Sonunda onunla tanıştım. Onun hakkında o kadar çok şey duydum ki, karşımda olması bana neredeyse bir serap gibi geliyor." Müdürümün kendisinden çok da genç olmayan bir adamdan bu kadar rahatsız olduğunu görmek tuhaftı. İlgili kötü şöhret

Dr. Krugher'in otoritesiyle birleştiğinde, sadece kadınlarda değil erkeklerde de bariz bir utanę duygusuna neden oldu.

"Siz Bay Donovan mısınız?"

"Bedenen." Victor'un sesi, kendisinden çok daha uzun boylu olan doktora bakmak zorunda kaldığı boyun açısı nedeniyle değişmişti.

"Güzel," dedi ikincisi, kendini affettirerek. "Eğer kabul ederseniz, çalışma odamda anlaşmak daha iyi olur."

"Nasıl isterseniz."

İkisi de kapıya doğru yürürken Juliette yataktan fırlayıp Dr. Krugher'a seslendi, o da durup dikkatini ona verdi.

"Seninle konuşmam gerek," diye heyecanla yalvardı ona.

"şimdi olmaz, Juliette. Bugün saat altıda, görüşmemizde konuşacağız," diyerek onu dondurdu. "Bir saat içinde Dorothea'ya diğerleriyle birlikte yemek odasına kadar eşlik et. Ben de orada sana katılacağım."

Bunu tespit ettikten sonra beni hiç dikkate almadan yürümeye devam etti. Odada olduğumu biliyordu ama hiç umursamıyordu. Sinirlenmem için makul bir neden olmamasına rağmen kayıtsızlığı beni rahatsız etti ve az da değildi. Doktor profesyoneldi ve ben dahil herkese aynı soğukkanlılıkla davranıyordu.

"Milla." Büyükannem temkinli bir şekilde yaklaştı. Saçlarımı, yüzümü okşadı, sonra bana olan tüm sevgisini ve ondan bu kadar uzakta olduğumu bilmenin korkusunu kapsayan şefkatli bir kucaklamayla sarıldı. Annemin ölümünden bu yana, bizi bekleyen kadar uzun bir süre ayrı kaldığımız hiç olmamıştı.

"Büyükanne, ben iyi olacağım," diye onu rahatlatmaya çalıştım.

Elmacık kemiğinden gümüşi bir gözyaşını aceleyle topladı. "Bundan eminim."

"Seni ağlarken görmek istemiyorum. Bunu senin için yapıyorum, benim için her zaman yaptıklarına teşekkür etmek için." Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Dünyada sahip olduğum tek kişi sensin, seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Çok alışacağıma, en kısa zamanda iyileşeceğime söz veriyorum."

"Dairemizde hâlâ Nirvana şarkıları söyleyeceğiz, değil mi?" Annemin yaptığı hareketin aynısını yaparak sarı bir sa telini kulağımın arkasına yerleştirdi.

"Elbette," diye onayladım. "Ve işe yaramaz ve iğrenç eski eşyalar aldığında seni azarlamaya devam edeceğim."

"Sana koca bir paket Skittles alacağım" diye ekledi, en sevdiğim şekerlemeye atıfta bulunarak.

"Ben de sana o çok sevdiğin keklerden yapacağım." Benimkine benzeyen, lezzetli altın ve kumral tonları olan kehribar rengi gözlerine baktım.

"Bu bisküvilerin gerçekten komik bir adı var," diye eğlenerek yorum yaptı.

"Bu doğru." Gülümsemem onunkinin bir yansımasıydı: suç ortağı, samimi, hüzünlü.

Büyükanne hüzünlendi, sözlerini acıya batırdı. "Milla, seni bekleyeceğim. Bana oyun oynama. Anneni zaten kaybettim, seni de kaybetmeyeceğim."

"Böyle bir şey olmayacak," diye söz verdim ona, alnına bir öpücük kondurarak.

O anda bir hıçkırığın havada dağıldığını duyduk, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Birlikte Juliette'e doğru döndük, yatakta oturmuş, gözyaşları içinde bizi izliyordu.

"Üzgünüm..." diye mırıldandı. "Çok duygusalım."

"Oh, bu çok hoş. Bahane üretme canım." Büyükanne ona doğru yürüyüp kot pantolonunun cebinden çıkardığı bir paket mendili uzattı. Küçük kız bir tane çıkarıp teşekkür etti ve gürültüyle burnunu sildi.

Öfkelendim. Dört ay boyunca benden bu kadar farklı biriyle yaşamak zorunda olmam çok saçmaydı.

"Bayan Curtis." Victor kendinden emin bir yürüyüşle odaya girdi. Kapı kapalı değildi ama o hassas anda kapıyı çalması gerekirdi. Oda arkadaşına hızlı bir bakış attı ve onun ağladığını fark etmesine rağmen Büyükanne Lizzie'ye odaklandı.

"Dr. Krugher ile konuşmamı yeni bitirdim. Her şeyi çözdüm. Sakıncası yoksa artık gitmeliyiz."

Büyükannenin isteksizce de olsa kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Beni görmeye geleceğine dair söz vererek son bir kez vedalaştık.

Akraba ziyaretleri haftada bir gün yapılıyordu, bu nedenle benimle buluşmak için randevu almak üzere asistanı Melanie ile irtibata geçmesi yeterliydi, ancak eski arabasıyla yalnız gelmemesini rica ettim. Victor ya da Andy ile birlikte gelmesini tercih ederdim.

Onu her gün arayacağımı ve her şeyden haberdar edeceğimi söyleyerek uzun dakikalar boyunca rahatlattım, ardından bana sıkıca sarıldı, hala yanımdan ayrılmak istemiyordu.

Müdürüm araya girip onu nazıkçe dirseğinden tutmak zorunda kaldı; sonra büyükanne geri adım atmak zorunda kaldı ve son bir öpücükle onu odadan dışarı kadar takip etti.

Yalnız başıma, daha doğrusu ağlayıp sızlayan Juliette'in eşliğinde, iki bavuldan birini yatağın üzerine kaldırdım ve eşyalarımı yerleştirmeye başladım.

Küçük kız görmezden geldiğini hissederek bana baktı.

"Bana neden bakıyorsun?" diye sordum aniden, neyse ki onunla paylaşmayacağım altı kapılı büyük gardıroba birkaç giysi yerleştirirken, çünkü odanın büyüklüğü her birimize bir tane düşmesine izin veriyordu.

"Sen Thea Jensen'sın," diye mırıldandı, sanki hâlâ mantıklı düşünmeye çalışıyormuş gibi.

"Evet, benim. Aş artık bunu." Lucky Strike paketini yatağın üzerine fırlattım; birazdan bir sigara yakacak ve büyükanneimin yanımda olmayacağı düşüncesiyle göğsümde hissettiğim acıyı köreltmeye çalışacaktım.

"Seni farklı hayal etmiştim." Parlak gözlerini ellerine indirdi, en az kendisi kadar zarıftı.

İç çamaşırlarımı ahşap dolabın en üst çekmecesine yerleştirirken, "Eminim daha arkadaş canlısıdır, belki senin gibi küçük bir prenestir," diye alay ettim. Çok dağınıktım, bu yüzden eşyalarımı hiçbir mantıksal kritere uymadan gelişigüzel bir şekilde yerleştirmeye başladım.

"Benimle ne alıp veremediğiniz var anlamıyorum," diye yakındı.

"Hiçbir şey." İçimi çektim, parmaklarımın arasına dantelli bir külot sıkıştırmıştım. "İnsanları sevmiyorum. Hayatımda çok az kişiyi kabul ediyorum." Külotları toplu halde üst üste dizdim, sonra çekmeceyi kapattım ve bir kısmının taşmasına izin verdim.

Juliette, "Ne var ki, haftalarca birlikte yaşamak zorunda kalacağız," diye düşündü. Sabrımı korumak için kendimi zorladım ve ona ılımlı bir tonda cevap verdim:

"Bu senin arkadaşın olacağım anlamına gelmiyor, yani..." Gözlerimi kısarak onun sözlerinin üzerinde düşündüm. "Bekle... Burada ne kadar zaman geçireceğimi nereden biliyorsun?"

Sorumun aceleciliği karşısında nefesi kesildi.

Kuyruğunu yana çekerek utanç içinde saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı. "Dr. Krugher sizin büyük bir hayranınız olduğumu biliyor, bu yüzden bana sizi oda arkadaşı olarak isteyip istemediğimi sordu ve ben de tereddüt etmeden kabul ettim. O anda kendimi tüm Los Angeles'ın en mutlu kızı gibi hissettim," diye itiraf etti şaşkın bir çocuk edasıyla.

Neyin içindeydim ben?

"Kaç yaşındasın sen?" Konuşmayı onun bana olan asılsız hayranlığından başka bir konuya yönlendirdim. Küçük kız üzüldü, pohpohlanmaya ne kadar az duyarlı olduğumu fark etti.

"On sekiz."

Neredeyse aynı yaşta olmamıza rağmen tamamen farklı yöntemlere sahip olduğumuz gerçeğini düşündüm ve asla anlaşılamayacağımız sonucuna vardım.

Daha fazla konuşmaya niyetim olmadığını belirtmek için ona arkamı döndüğümde devam etti: 'Yirmi yaşındasın. 24 Ekim'de doğdun ve burcun Akrep'.

Dolaptaki askıya bir tişört astım ve onu elimde tutarak şaşkınlıkla arkamı döndüm.

"Bright Demons'a verdiğiniz bir röportajda akrep dövmesi yaptırmak istediğinizi söylemişsiniz. Aslında dövmeleri çok seviyorsunuz ama sadece bir anlamları varsa. Zaten üç tane dövmeniz var: sağ bileğinizin dış tarafında bir hançerle delinmiş bir gül, sol böbreğinizin hizasında yarım ayın üzerinde oturan küçük bir denizkızı ve son olarak üçüncüsü..." kendi kendine gülümsedi, "... vücudunuzun çok mahrem bir noktasında ve hiç göstermediğiniz için kimse hangisi olduğunu bilmiyor."

Övgüye değer, sızlanan kişi kendini iyi belgelemişti....

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun prenses?" Daha fazla kıyafet çıkarmak için bavula geri döndüm.

"Size çok değer verdiğimi anlamanızı sağlamaya çalışıyorum."

"Tam olarak ne için?" Gardıroba koymak yerine yatağın üzerine dar bir bluz attım. "Son birkaç gösteride berbat olduğun için mi?"

"Hayır." Aceleyle başını salladı. "Son zamanların en yetenekli gruplarından birinin gitaristi olduğum için," diye mırıldandı korkuyla. Geyik gözleri o kadar samimiydi ki sözlerini asla sorgulayamazdım ama hayat bana insanlara, özellikle de onun gibi masum görünenlere güvenmemeyi öğretmişti.

"Dinle..." Elimi sarı saçlarımın arasında gezdirdim; yakında onları iki *uzay topuzu* ya da büyükannemin deyimiyle Minnie atkuyruğu şeklinde bağlayacaktım. Onu düşünmek, her zamanki kötü ruh halimde bir mutluluk parıltısını yeniden canlandırdı.

"... Buraya yeni arkadaşlar aramaya ya da bana karşı garip bir takıntısı olduğu anlaşılan küçük bir kız tarafından iltifat yağmuruna tutulmaya gelmedim," diye abarttım. "Yani..." Hızlı bir adımla tuvalet masasına doğru yürüdüm ve rastgele bir ruj aldım. Kapağını çıkardım ve odanın bir tarafından diğer tarafına uzun bir çizgi çizmek için mermer zemine eğildim. 'Daha açık olmak gerekirse, mızımız: bu çizgiyi geçmemelisin. Sen kendi alanında kalmalısın, ben de kendi alanımda." Kesin olmayan kırmızı renkli şeridi işaret ettim, sonra ucu kırılmış ruju ona geri verdim. "Ve bunu çöpe at."

Küçük kız önce benim sinirli yüz ifademi, sonra da yüzünü buruşturarak parmaklarının arasına aldığı kozmetiği inceledi.

Amfibilerimin sivri uçları çizilen sınırdan bir milimetre uzakta dururken, Juliette'e ciddi olduğumu göstermek için konulan kurala ilk uyan ben oldum.

"Yapmalıyız..." Rahatsız edici bir sakinlikle, hırpalanmış rujunu yerine koymak için yataktan kalktı. "Yemek odasına gitmemiz gerekiyor. Dr. Krugher itaatsizlikten hoşlanmaz." Benim jestimden hiç söz etmedi, doktor ve onu dinlemezsek vereceği tepki hakkında endişelenmeyi tercih etti.

"Bence ondan çok fazla korkuyorsunuz."

Başını zar zor çevirdi, melek gibi yüzü ahenkli bir profil çiziyordu. "Yakında sen de ondan korkmayı öğreneceksin."

Konuyu detaylandırmadım.

Ona hiçbir şeyden korkmadığımı ve beni yıldırmanın oldukça zor olacağını tekrarlamak isterdim ama ilk gün döktüğüm gözyaşlarını, o adamın ellerini göğsüme sokup kalbimi sıkarak tüm duygularımdan arındırma kolaylığını düşündüm.

Bir daha ona kırılganlıklarımı göstermeyeceğime ya da onun önünde ağlamayacağıma dair kendime söz vermişim.

Dr. Krugher beni hiç tanı mıyordu, bu yüzden otoriter yöntemlerinin tehlikeli bir şekilde ters etki yapmamasına dikkat etmeliydi: ilgi ve arzu.

Juliette beni gözle görülür bir şekilde düşünceli izlerken, iki bavuldan birini açtım, ama tam olarak bile değil. Onunla ilgilenmek için daha fazla zamana ihtiyacım olacaktı; giysiler yatağın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu, kırışmış kumaş parçaları gibi dağılmışlardı.

Puflayarak üstümü değiştirmeye ve en azından önümüzdeki dört ayı paylaşacağım konuklara kendimi göstermeye karar verdim.

Kız, genellikle sadece göz farı ve rimelden ibaret olan makyajımı bitirmemi bekledi. Lucky Strike paketini aldım, yıpranmış şortumun cebine koydum ve Juliette'i odadan çıkarken takip ettim.

Yatak odalarının bulunduğu koridor iki uzun merdivene daha açılıyordu. İçgüdüsel olarak, ağlak bebek ters yöne doğru yol göstermeseydi sola dönecektim.

Birkaç adım ötede onu takip ederken, teninden yayılan yaseminin tatlı kokusuna benzer güzel kokuyu alabiliyordum.

"Şu anda kaç kişisiniz?"

Juliette sorumu duymuş gibi dosdoğru önüne baktı.

"Sadece beş."

Böylesine prestijli ve oldukça büyük bir yer için sadece birkaç tane vardı.

"Peki Asklepios neden bu kadar büyük? Görünüşe göre tüm bu fazlalıklar gereksiz..."

"Beş" derken yeme bozukluklarından muzdarip hastalardan bahsediyorum. En üst kattan itibaren daha fazlası var..." Bu

itiraf ilgimi çekti.

Bu nedenle tesiste sadece aynı kategorideki rahatsızlıklara sahip kişiler değil, aynı zamanda çeşitli psikiyatrik rahatsızlıkları olan başka kişiler de kalıyordu.

"Bunlardan çok var mı?" diye ısrar ettim, duvarları süsleyen, hepsi Yunan mitolojisinden sahneleri tasvir eden muhteşem resimlere bakarken; hiçbiri camla korunmuyordu.

"Bilmiyorum, mahremiyet açısından onları göremiyoruz. Anoreksiya, bulimia veya kontrolsüz yeme bozukluğundan muzdarip olanlar bizleriz, bu yüzden aynı odaları paylaşmak zorundayız. Ancak klinikte, sadece Dr. Efrem ve babasının girebildiği, farklı hastaların ve konaklama yerlerinin bulunduğu birkaç koğuş var."

"Antik Yunan'a çok yönlü göndermeler içeren bu korku filmi atmosferi gerçekten ilginç," diye alaycı bir yorumda bulundum.

Juliette duraklayarak bana döndü, sanki kaldığı tesisten ziyade onu gücendirmişim gibi sinirlenmişti. "Bir akıl hastanesinde değiliz, Thea. Az ya da çok ciddi sorunları olan insanların fiziksel ve zihinsel iyiliklerini sağlamaya çalıştıkları bir psikiyatri merkezindeyiz."

"Sana unuttuğun kısmı hatırlatayım prenses: Burası zengin, şımartılmış insanların beyinlerinde arızalı dişliler olduğunu bu duvarların dışındaki herkesten sakladıkları bir merkez..." Parmağımı şakağımın hizasında döndürdüm, "... ve tatilde oldukları gibi basmakalıp bir bahane uydururlar, böylece buradan ayrıldıklarında dedikodu konusu olmadan imajları yeniden derli toplu hale gelebilir."

"Sadece ünlüler değil, bilim insanları, politikacılar, araştırmacılar gibi kültür adamları da var... Asklepios her kesimden insana geniş fırsatlar sunuyor."

"Ama herhangi bir sosyal sınıfa değil," diye tersledim onu. "Buradayım çünkü menajerim tüm masrafları karşıladı, aksi takdirde büyükannem bunu karşılamazdı."

Büyükanne Lizzie yıllar boyunca, çoğu oldukça önemsiz ve yorucu olan pek çok işte çalışmıştı. Biraz birikim yapmıştı ama ne yazık ki kliniğin istediği yüklü miktardaki parayı karşılamaya yetmemişti. Öte yandan, o da benim ve annem gibi, her zaman aşırılıktan uzak, onurlu bir yaşam sürmüştü ve parayı çarçur etmek onun alışkanlığı değildi, bu yüzden ondan aşırı zahmet ve sürekli özveriyle kazandığı şeyi benim için harcamasını asla istemezdim.

Yine de, bu durumda, Victor'un en uygun zamanda gelmesi neredeyse ilahi bir şansa dönüşmüştü.

O olmasaydı kendime iyileşme fırsatı veremezdim.

Juliette tekrar yürümeye başladığında düşüncelerimin akışını durdurdum.

"Her birimiz burada olmak için bir ya da daha fazla fedakarlık yapıyoruz."

Ona fedakârlığının ne olduğunu sormak isterdim ama konuşmayı basit, kayıtsız bir omuz silkmeye bitirdim.

Kapısı olmayan, yemek odasını öngören büyük bir kemerin önünde durana kadar onu takip ettim.

Bu, diğerklerinden farklı olarak daha sade ama daha az nefes kesici değildi. Bahçeye bakan geniş bir balkon, lüks çizgilerle bezenmiş, zenginlik açısından zengin, fildişi rengindeki ambiyansı aydınlatıyordu. Görkemli ihtişamıyla odada, yüksek, kapitone sırtlı sandalyelerle çevrili uzun dikdörtgen masif ahşap bir masa, muhteşem yaldızlı süslemelere sahip iki kapılı bir vitrin ve detayları girift ve özenli işçilikle süslenmiş, elips ve spiralleri andıran, yine altınla kaplı bir büfe dolabı bulunuyordu. Mutfak ise modern ve işlevsel olmakla birlikte neoklasik tarzın izlerini taşıyor ve en hafif deyiimiyle tartışılmaz değerde detaylara sahipti.

Asklepios'ta her şey, ister şaşkınlık ister hayret olsun, görkemli ve anıtsal biçimlerine hayran olanların zihinlerini altüst ettiği sürece tepkileri kışkırtmayı amaçlıyordu.

Parlak şampanya rengi damarları olan siyah mermer zeminden, kristal damlaların damladığı sarkıt lambaya kadar her şey karanlık bir enerji yayıyordu.

"Gel Thea, seni diğerkleriyle tanıştırayım." Juliette odaya girmekte olan kızları işaret etti.

Cana yakın ama temkinli bir tavırla her biriyle tanıştım, sadece yüzlerini değil kariyerlerini de hemen tanıdım: Japon asıllı Akemi Joshida, hayatı hakkında bir belgesel çekilen ve tüm dijital platformlarda ve Amerikan kanallarında yayınlanan seçkin bir biyoloğun en büyük kızıydı; ünlü bir Afro-Amerikan plak yöneticisinin kızı olan Nasha Jones, çok sayıda başarılı TV dizisinde oynadığı rol sayesinde sadece birkaç yıl içinde en gençlerin idolü haline gelmişti; İlk albümü Bad Girl ile kıskanılacak bir üne kavuşan solo şarkıcı Riley Adams, Billboard 200'de dünya pop yıldızlarını geride bırakarak iki numaraya kadar yükselmiş, ancak bıktırıcı medya baskısı nedeniyle çıkışından bir yıl sonra sahnelerden çekilmek zorunda kalmıştı; son olarak, tanınmış Amerikan komedilerinde canlandırdığı antagonist karakterle tanınan Sophie Queen, Hollywood'un en güzel aktrislerinden biri olarak kabul ediliyordu: Yeşim yeşili gözleri ve parlak tarçın rengi saçlarıyla, çok daha genç olmasına rağmen çekicilik ve yetenek açısından filmdeki meslektaşlarına denkti.

"Sen yeni gelen... metal kafalı olmalısın," diye haykırdı Sophie, kibirli bir tavırla bana bakarak.

Niyeti benimle alay etmektir ama ben de aynı şekilde karşılık vermeden önce sırtıttı: 'Ben metal kafalı değilim ama olsaydım bile alınmazdım.

Güzel aktris kaşlarını kaldırarak koyu renk kıyafetlerimi inceledi, özellikle de siyah tişörtümdeki Lucifer baskısı ilgisini çekmişti.

"Ah, evet, pardon," özür diler gibi yaptı. "Siz bir Satanistsiniz."

Riley yan tarafında kollarını kayıtsızca göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Spor atletinin altına, şeklini sıkıştıran ve çift cinsiyetli görünümünü vurgulayan bir bandeau sütyen giymişti.

"Sophie, onu rahatsız etmeye başlama." Nasha kalın kıvrık saçlarını sallayarak, gerekli olmamasına rağmen beni savunmak için araya girdi. Tüm gençlik yıllarımı Andy ve benimle görünüşümüz ya da müzik zevkimiz yüzünden alay eden zorbalarla savaşıyor geçirmiştik, bu yüzden Sophie Queen'i de kendilerini diğerlerinden daha güçlü hissetmek için şiddet ya da taciz içeren davranışlara başvuran aptallar listesine ekleyebilirdim.

'Senin hakkında birkaç makale okudum ve abartılı derecede şirret olduğunu gördüm Sophie. Beni hafife almak istemezsin,' diye uyardım onu.

Cıltz bedeninin üzerine rengârenk ipek bir kimono giyen Akemi, kulağına bir şeyler fısıldamak için ona doğru eğildi ve aktris eğlenerek sırtıttı.

"Ben de senin hakkında birkaç makale okudum, Thea Jensen ve hepsi de muhteşem değildi. Bu arada, Andy Taylor ile ilişkiniz nasıl ilerliyor? Hâlâ nasıl olup da senin gibi biriyle birlikte olduğunu merak ediyorum..." yüzünü düşmanca buruşturarak beni izledi, "... senin gibi."

"Muhtemelen birçok açıdan tatmin edici bir kız arkadaşım," diye küstahça karşılık verdim. "Ama sanırım nöronlarınız neden bahsettiğimi anlayamayacak kadar gelişmemiş."

Juliette gülmemek için kendini zor tuttu ama bunun yerine Akemi bir kolunu Sophie'nin omuzlarına koyarak onu neşelendirdi.

"Satanist olmanın yanı sıra kaba ve saygısızınız da." Son derece mağrur görünen aktris gidip masaya oturdu. Onun gereksiz düşüncelerini umursayabileceğimi sanıyordu, ne de olsa o

Ona bir kraliçe gibi davranan insanlar tarafından övülmeye ve pohpohlanmaya alışkındı.

"Bunu senden duymak ancak bir iltifat olabilir küçük çiçek," diye dudak büktüm, o ise beni umursamaz bir tavırla görmezden gelerek pembe fırçalanmış tırnaklarına bakıyordu.

"Hanımlar." Hunberct zarif duruşu ve her zamanki soğukkanlı ifadesiyle bize katıldı. Bizden birkaç adım ötede durdu ve anlamlı bir baş hareketiyle Dr. Nørgård'ın girişini duyurdu. Çok geçmeden Juliette de dahil olmak üzere yeni yol arkadaşlarım yerlerine oturdular. Ben ise kliniğin iç kurallarına hâlâ aşina olmadığım için ayakta kaldım.

"Herkesе günaydın. Tahmin edebileceğiniz gibi Dorothea Jensen yeni misafirimiz." Doktor, elleri laboratuvar önlüğünün ceplerinde ve yardımsever bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Ve bu nedenle, sadece hoş geldiniz demenize değil, aynı zamanda tam desteğinize de ihtiyacı olacak."

Sophie bir şeyler homurdandı, gözlerini gökyüzüne çevirdi, Akemi hala kolunu okşayarak onu rahatlatmaya çalışıyordu; diğerleri varlığımdan rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Thea." Diyetisyen iri bronz gözleri ve nazik tavırlarıyla doğrudan bana hitap etti. "Dr. Krugher'in de belirttiği gibi, diyetinizle bizzat ben ilgileneceğim. Yarın, sağlık durumunuza uygun bir beslenme rejimi üzerinde çalışabilmem için gerekli klinik muayenelerden geçmeniz gerekecek. Daha sonra, aşırı olmayan bir fiziksel aktivite programıyla birlikte düzenli öğünler dizisi belirleyeceğim. Sizi her hafta tartacağım ve gelişiminizi izleyeceğim. Bu sizin için eğitici bir deneyim olacak, korkacak hiçbir şeyiniz yok." Tedavi sürecimizin hedeflerini bana özellikle dostane bir tonda özetledi. Gerçekten de genç görünümü, atletik fiziği ve kıvırcık saçları ona sofistike bir hava veriyordu, ancak Dr. Krugher'den daha az ürkütücüydü, onun için iki Amazon mücevheri gibi parlayan gözleriyle birini incelemek, dalkavukça bir huşu uyandırmak için yeterliydi.

"Dr. Nørgård tüm ekipteki en iyi doktor, özellikle de her hafta sonu iki tatlı yememe izin verdiği için" diye araya giren Nasha, kilolu olan tek kişi olarak muhtemelen tıkınırcasına *yeme* hastalığıyla mücadele ediyordu. Anoreksiya ve bulimia gibi kurbanının zihnini esir alan ve ruhunu yok eden bir başka korkunç hastalık, hastaları kompulsif yeme krizlerine sokuyor ve ardından

suçluluk ve utanç duyguları tarafından. Kendime koyduğum sınırın ötesinde yediğimde veya çok kalorili olduğunu düşündüğüm yiyecekleri tattığımda da hissettiğim ruh halleri.

Doktor işaret parmağını kaldırarak, "Aşırı düşkünlüğümden kimseye bahsetmeyin," diye şaka yaptı.

"Er ya da geç beni bu küçük imtiyazlardan bile mahrum bırakacağını biliyorum..." Kız kendini sandalyenin arkasına bıraktı, artık teslim olmuştu.

Doktor, "Her şey yavaş yavaş olacak, Nasha," diyerek onu rahatlattı.

Hunberct aniden oturduğu yerden kalktı ve pencerenin üzerindeki büyük, ince süslemeli perdeyi kapatmak için acele etti. Bir tiyatro perdesi gibi bir o yana bir bu yana kayan ince örtü, birkaç dakika içinde yerde ve ışıltısını yoğunlaştıran her yüzeyde parlamayı kesen kör edici güneş ışığını dağıttı. Onun yerini hemen, Dr. Krugher'in odaya girişine eşlik eden, kesinlikle daha az agresif aydınlatmalarıyla heybetli avizenin kristal damlaları aldı.

Adam yavaş ve korkutucu adımlarla karanlık bir bölgeden çıktı.

Derli toplu kuzguni saçları, bende amansız bir tedirginlik duygusu uyandıracak kadar erkeksi ve mağrur yüz hatlarıyla durumu analiz etti. Yeşilimsi mavi irisleri, siyah kaşlarının altına yerleştirilmiş iki değerli taş, yanık teninde dikkat çekici bir şekilde öne çıkıyor, durdukları her yerde yoğun titreşimler yayıyordu.

"Teşekkür ederim, Hunberct." Kâhya odanın bir köşesine dönüp sert duruşunu sürdürmeden önce ona gülümsedi.

"Efrem..." Diyetisyen ona ilk ismiyle hitap etmesine rağmen Hunberct'ten daha az saygı göstermiyordu. Meslektaş olmalarına ve farklı ama aynı derecede önemli işlevleri yerine getirmelerine rağmen Nørgård, Dr. Krugher'in daha yüksek bir otorite olduğunu kabul ediyordu.

"Adrian, Dorothea'ya yönetmelikleri açıkladın mı?"

"Henüz değil," diye yanıtladı diyetisyen. "Sizin yapmanızı daha uygun buluyorum." Bu son ifadede bir boyun eğme vardı, sanki Dr. Krugher'in egemenliğini göstermesine gerek yoktu, çünkü klinikte birlikte çalıştığı herkesin davranışları büyük ölçüde ona atfediliyordu.

Tıpkı onu ilk gördüğüm gün olduğu gibi, aşırı bir çekicilikle boyu bir metreyi aşan dinç vücudu beni büyülemişti. Göğsündeki üç düğme iliği açılmış beyaz gömleği, erkekliğinin doruğundaki sıkı, düzgün hatlı ve hafif kıllı göğsünü ortaya çıkarıyordu. Dirseklerine kadar kıvrıdığı kolları, sinirlerle ve çıkıntılı damarlarla dolu ön kollarının arkasındaki hafif koyu renkli kılları sergiliyor ve inanılmaz derecede günahkâr bir güç yayıyordu. Rafine bir zarafete sahip mavi pantolon, belirgin baldırlardan gergin kuadrisepslere kadar uzun bacaklarını sarıyordu. Son olarak, otuz yedi yaşını açıkça gösteren gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklar, cazibesini azaltmak yerine, sadece yetişkin kadınları değil, körpe kızları da büyüleyen ikna edici bir olgunluğun göstergesiymiş gibi vurguluyor gibiydi.

Zamanla solan gençlik tazeliği, en vahşi arzuları serbest bırakabilecek ve ahlakın sınırlarını bozabilecek ateşli bir erkekliğin çiçek açmasına izin vermişti.

O sırada üzerinde bir elbise yoktu, bu yüzden hem ben hem de odadaki kızlar onun görünüşünün tadını çıkarabildik.

Kariyeri boyunca pek çok kez kıskanılacak güzellikteki aktör ve mankenlerle birlikte magazin sayfalarında boy göstermiş olan Sophie Queen bile Dr. Krugher'den etkilenmişti, öyle ki alt dudağını ısırmasından başlayarak tavırlarındaki şehveti gizleyemiyordu.

"Dorothea." Beni ürpertebilen tek adam devasa cüssesiyle görüş alanımı tamamen kapladığında nefesim kesildi. Ona bakmak için başımı eğdim ve bana odaklanmış bakışlarıyla karşılaştım.

Her zaman olduğu gibi, kelimeleri koordine etmekte biraz zorlandım, bu yüzden gecikmeli olarak basit bir şekilde cevap verdim: 'Söyle bana'.

Dr. Krugher göz kapaklarını belirleyen ağır makyajı inceledi ve aynı zamanda irislerimin yoğun rengini gölgeledi. Bir an için, dalga benzeri bir hareketle tam kehribardan altın yansımalara doğru dalgalanan ve anneminki kadar nadir görünen sıcak nüansları yakalamakla ilgileniyor gibiydi.

"Asklepios kliniğinde saygı gösterilmesi gereken kurallar vardır," diye başladı birkaç adım geri çekilerek; sedir ve bergamot kokusu havayı öylesine doldurmuştu ki, salondan gelen güzel kokuyu bastırıyordu.

Mutfak. "Akrabalar her Cuma öğleden sonra misafirleri ziyaret edebilir." Sanki onlara da kuralları hatırlatmak istermiş gibi önümde yürüdü ve büyük masanın etrafında oturan kızlara baktı. "Misafirlerin kendi koğuşları dışındaki koğuşlara girmeleri yasaktır. Odada sigara içmek, izinsiz uyuşturucu ve her türlü alkollü içecek getirmek kesinlikle yasaktır. Ayrıca kesici aletler, cam kaplar ve kimyasal içeriği yüksek deterjanlar kullanmaları da yasaktır."

Alnımı kırıştırdım, aklıma hemen dumandan sıırılsıklam olmuş giysilerim geldi. "Peki ya çamaşırlar?"

Dr. Krugher adımlarını, durgun bir ifadeyle ona doğru göz kırpan Sophie'nin yanında durdurdu. "Çamaşır yıkamak için, Bayan Magda'nın ilgilendiği çamaşır odası var. Giysilerinizi ona teslim etmeniz yeterli olacaktır." Aktris, bir entelektüele ait olmasına rağmen bir sporcunun dikkat çekici kas yapısına sahip olan erkeksi poposuna hayranlıkla bakmak için arkasına yaslanırken o yürümeye devam etti. "Diğer konukları rahatsız etmemek ve uzun bir dinlenmeyi teşvik etmek için gece yarısına kadar elektronik cihazları kapatmanız tavsiye edilir. Klinikte, iç ve dış mekanlarda, erişilebilir olduğu ve açık bir müdahale yasağı bulunmadığı sürece hareket etmenize izin verilmektedir." Konuşmasından çok kendisiyle ilgilenen kızların büyülenmiş bakışları altında masanın etrafında yürüdü. "Klinikten sadece bir operatör eşliğinde ve sadece plakaları özellikle takip edilemeyen araçlarla ayrılabilirsiniz, böylece sözleşmede kararlaştırıldığı gibi Asklepios'ta kalan herkesin mahremiyeti korunmuş olur." Boş bir sandalyenin önünde durakladı, sonra hafifçe öne eğilerek ellerini yüksek arkalığa dayadı ve dolguları sıkarak yarı şeffaf gömleğinin altında olağanüstü güçlü görünen ama aşırı kaslı olmayan ön kollarını ve pazularını sonuna kadar gerdi. Tam da bir erkekte olmasını istediğim gibiydiler. Bir an için Dr. Krugher'ın, daha birkaç gün önce saygısız, dövmeli, kötü çocuk Andy ile eşleşen zevklerimi tamamen çarpıttığını düşündüm.

Bana ne haltlar oluyordu?

"Akemi, sekiz numaralı kural nedir?" Birden ünlü biyoloğun kızına döndü. Şaşkına dönen kız soruyu düşündü

Bu da yüksek bir anımsama çabası gerektiriyordu.

"Um..." Boğazını temizledi. "Kişinin kendi odasında ve Asklepios'un diğer odalarında cinsel ilişkiye girmesi yasaktır."

Oh, adamım!

Bu bana gümüş bir tepside sunuldu....

"Peki ya bahçede? Ne bileyim... belki bir çalının ya da ağacın arkasında?" İlgileniyormuş gibi yaptım.

Ünlü Dr. Krugher'in iki tonlu irislerinde, benim kışkırtmalarımın her zaman garip bir kırılganlık kıvılcımını ateşlediğini fark etmiştim ve bunu hemen büyük bir özdenetimle bastırıyordu. O anda, bana bakmak için durakladı ve dilini dudaklarının arasında gezdirdi, tamamen spontane ve kötü niyetten yoksun bir hareketle ağzının köşesini yaladı, ancak zihnimde uygunsuz sahnelerden oluşan uzun metrajlı bir film başlatmak için yeterliydi.

"Herhangi bir parafiliak rahatsızlığın olmadığından emin olacağım, Dorothea. Olmazsa, bir çözüm bulmaya çalışırız."

Verdiği cevap yanaklarımı yaktı.

Sophie, Akemi ve Riley ile kıs kıs gülerken Juliette ve Nasha saf bir merakla konuşmayı takip etti. Dr. Nørgård da eğlenerek sıırttı; Hunberct ve ben farklı nedenlerle de olsa yüz ifadelerimizi ciddi tutan tek kişilerdik.

"Ne..." Pislik demeden önce durakladım. Bir şey beni abartmamaya ve ona daha fazla meydan okumamaya teşvik etti, çünkü hem benimle büyük bir zarafetle alay edebiliyor hem de beni ince bir küstahlıkla azarlayabiliyordu. Her halükarda onu kazanmayı başardı ve beni ona karşı duramayan bir çocuk gibi hissettirdi. "Örneğin, her yirmi günde bir beni ziyarete gelen bir erkek arkadaşım varsa ne olacak? Yanıma bile yaklaşamaz ya da beni öpemez mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum, başımı yana eğdim ve onun dolgun, utanmazca şehvetli dudaklarından kategorik bir inkâr duymayı bekledim.

Dr. Krugher başka bir şey söylemek istediğini hissederek gözlerini kısıtı ve otoriter bir tavırla dimdik ayağa kalktı. "Sekiz numaralı kural, tahrik edici amaçlar olmaksızın öpüşmeyi, kucaklaşmayı veya samimi sözler söylemeyi yasaklıyor mu?"

Akemi'nin daha önce dile getirdiği formül hakkında akıl yürüttüm. "Bana öyle geliyor ki bu sadece seks anlamına geliyor."

"O zaman bana boşuna soru sorma, Dorothea." Ses tonundan sabırsız olduğu anlaşılıyordu ama ne vücudundaki ne de yüzündeki kaslarda hiçbir gerginlik belirtisi yoktu. İçindeki her şey son derece soğukkanlı ve sakindi. "Juliette, bir sonraki kural nedir?"

Riley'nin yanında oturan oda arkadaşım başını kaldırdı. 'Uygunsuz kıyafetler giymek yasaktır. Tüm misafirlerden kaldıkları ortama uygun kıyafetler giymeleri istenir,' diye ezberden okudu. Her birinin bu yönetmeliği yedi ölümcül günahın listesiymiş gibi hatırlaması en hafif tabiriyle şok ediciydi. Biri onları zorlamış mıydı? Dr. Krugher içinde benim bilmediğim zalim bir ruh mu barındırıyordu? Yine de Asklepios'taki herkes ona saygı duyuyor gibiydi ve kesinlikle korku uyandırdığı için değil, daha ziyade hem üstlendiği rol hem de kusursuz derecede seçkin tavrı nedeniyle saygıya değer bir adam olduğu için.

"Sözleşmelerinizde yer alan düzenlemeleri öğrendiğinizi memnuniyetle not ediyorum." Dr. Krugher misafirlerinin itaatinden memnun olurken, doğrusal profiline hayran kaldım. Düz, hafif Fransız burnu, köşeli yüz hatlarına mükemmel bir estetik uyum sağlıyordu. "Dorothea, sen de bunu okuyup ezberleyecek kadar gayretli olacak mısın?" Stentorian sesinde bir parça ironi ile, tepkimi beklemek için bana bakmak için döndü. Bakışlarındaki hükmedici güç karşısında ürperdim, sanki hiçbir redde ya da isyan işaretine izin yokmuş gibi.

"Zamanım olursa bir göz atarım," diye cevap verdim arsız bir umursamazlıkla.

Kuralları okuyabilirdim ama ona güvence vermek istemedim. Dr. Krugher'in, diğerlerinden farklı olduğu için benim tutumuma içerlediğini anladım. Onu memnun etmiyor ya da pohpohlamıyordum; onun tartışılmaz güzelliği, rafine bir çekicilikle bağdaştırılsa da, bu halimi değiştiremezdi. Bunu anlaması onun için gerekliydi.

Küçük meydan okuma sancıları gözlerini parlatırken bana yaklaştı. "'Vaktin varsa' mı?" diye tekrarladı dudaklarının kenarını zorlukla kaldıran bir gülümsemeyle. Sol yanağındaki gamze ortaya çıktı, ama daha az kanıtlı.

Önümde durduğunda yüzüne bakmak zorunda kaldım ve erkeksi kokusunun beni sarhoş etmesine izin verdim. "Kesinlikle. Sırf sen istiyorsun diye okumayacağım. Canım istediğinde okuyacağım."

"İtaat bir erdemdir Dorothea, senin inandığın gibi sadece başkalarının otoritesine boyun eğmekle eş anlamlı değildir. Bu bir disiplindir, kişinin komşusunu dinleme yeteneğidir, şüpheli nedenlerin varlığında bile, insanoğlunun kendi sınırlarını aşmasını yasaklayan inançlarla savaşmak için bir silahtır, genellikle sınırlayıcı, zihinsel katılık. Sözleşmeyi okumak size hizmet eder, bana değil. Misafirlerim üzerinde herhangi bir şekilde tahakküm kurmak gibi bir niyetim yok. Bunun sizin için açık olmasını istiyorum." Farkında olmadan ya da belki de bilinçli olarak beni yine azarlamıştı. Üstelik bu kez avukat Ryke'ın ya da meslektaşlarımla önünde değil, beni acıyarak izleyen ve hiç tanımadığım beş kızın önünde.

Başımı dik tutarak fikrimi belirtmek için karşısına çıktım: 'Üzgünüm ama tavrınızdan öyle görünmüyor.

"Görünenle olan arasında büyük bir fark vardır, Dorothea. Bunu tam olarak anlamak için Parmenides'in çalışmalarına yaklaşmalısın."

Felsefede hiçbir zaman iyi olmamıştım ve Dr. Krugher tam olarak en kötü zayıflıklarımın birini yakaladı.

"İhtiyacım yok," diye karşılık verdim ona. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"O zaman bana itaat etmenin ne anlama geldiğini açıklayın." Doktor arkasını dönmedi ya da bana bakmayı kesmedi. Kıpırdamadan durdu, bir şey söylememi bekledi ama ben söyleyemedim. Sessizlik delici bir hal almıştı. Nørgård sahneyi kayıtsızca izliyordu, Hunberct bir balmumu figürü gibi hareketsizdi, kızlar yavaş ve korkmuş nefesler alıyordu.

Hiçbirinin bana yardım etmek için araya girmeyeceğini hissederek derin bir nefes aldım ve bakışlarımı indirdim. Göğsüme sinen endişe, genç bir kızken sevmediğim ve kitabını açmadığım konularla ilgili sorular karşısında susmaktan başka bir şey yapamadığım ve öğretmenlerin nutuklarına katlandığım zaman hissettiklerime benziyordu.

Belirgin rahatsızlığımı hisseden Dr. Krugher sabırla içini çekti ve beni içine soktuğu bu garip durumdan kurtarmaya karar verdi. "Bu seçim yapmak demek, Dorothea. Sadece kesin inançlarının önerdiklerini mi takip edeceğini yoksa yeni entelektüel ilkeleri mi değerlendireceğini seçmek. Çoğu zaman itaat etmek, zihnin bize dayattığı sınırların dışına çıkmamızı, duygusal ve psikolojik olarak gelişmemizi sağlar. İnanıyorum ki, sürekli olarak kesinlikleri sorgulamak

tartışılmaz olduğunu düşündüğümüz en akıllıca seçimdir, özellikle de sizin genç yaşınızda."

Başımı kaldırdığımda, akuamarin gözlerinde harika ve kendinden emin bir parıltı yakaladım. Bana kötü niyetle bir uyarıda bulunmuyordu, aksine bana bir şeyler öğretmek istiyordu. Kaprisliydim ama bu kadar resmi ve sert de olsa bir adamın kötülüğünü ya da iyiliğini fark etmeyecek kadar aptal değildim.

"Tamam, tavsiyeni dikkate alacağım." Kendi teslimiyetime şaşırarak utançla öksürdüm. Adam ikna edici bir incelikle irademi manipüle edebiliyordu.

"Buna sevindim." Dr. Krugher başka bir şey eklemekten uzaklaştı, ama odadan çıkmadan önce dikkatini oda arkadaşına yöneltti. "Juliette, bugün saat on altıdaki randevunu hatırlatırım. Geç kalmamanı talep ediyorum."

Juliette cevap vermeden soluk soluğa kaldı. Doktorun gitmekte olduğunu fark etti ve onu takip etmek için masadan kalktı.

Diğer kızlar diyetisyenle birkaç kelime konuşmaya başladılar; ben de bastırmam gereken güçlü bir merakın etkisiyle giriş holünün kemerini geçtim, uşağın önyargılı bakışlarına maruz kaldım ve koridora dönmeden önce durdum.

Beni ilgilendirmezdi, onun yerine geri dönmeliydim....

Duvara yaslandım, nefesimi ciğerlerime çektim ve bir elimi göğsüme koyarak köşeden içeri baktım.

"Thea'nın benimle odada kalması gerektiğinden emin misin?"

Juliette bariz bir mahcubiyetle elbisesinin bir parçasını parmaklarının arasına aldı ve kızarmış yanaklarla Dr. Krugher'e baktı. Yuvarlak elmacık kemiklerindeki bu hassas kızarıklık sadece utangaçlığından değil, aynı zamanda esrarengiz aurasıyla etrafındaki herkesi saran doktorun varlığından da kaynaklanıyordu.

"Ona alışması için zaman vermelisiniz. Onun için her şey yeni. Başlangıçta sizin için de zor olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Başını salladı, uzun kahverengi kirpiklerini kırıştırdı, sonra başını ve onunla birlikte ince omuzlarını eğdi. "Korkarım benden hoşlanmıyor."

Doktor bir adım öne çıkarak işaret parmağıyla çenesini kaldırdı. Bu, Juliette'in naif bir vazgeçişini kışkırtmayı amaçlayan, tutkulu ya da sevgi dolu değil ama şefkatli bir yumuşaklığı gizleyen gizli bir jestti,

Ona körü körüne güvenebilecek olanlara. "Korkunun sizi yeni bilgileri deneyimlemekten alıkoymasına asla izin vermeyin..."

Kız kaşlarını çatı, "Ama ben..."

"Sen 'korku' dedin Juliette," diye karşı çıkarak kısa temaslarını sonlandırdı. "Başkalarının senden hoşlanmayacağından korkmana gerek yok. Her birimizin içinde koca bir dünya var ve muhataplarımız bunu bir saatte ya da bir günde kavrayamaz. Sabırlı olmalısınız. Dorothea'nın sizin dünyanızı tanınasına izin verin, sizi anlayacağını göreceksiniz." Ona sevimli bir gülümseme verdi; kız alt dudağını garip bir şekilde ısırđı. Dr. Krugher bu tepkiyi ve Juliette'in aşırı şaşkınlığını fark edince geri çekildi. "Sonra görüşürüz. Zamanında gel." Yeniden sert bir ifade takındı, sesi Juliette'in kibarlığını bozacak kadar ağırlaştı.

Değişimi hemen oldu.

Buz gibi bir rüzgâr tenimin üzerinden geçerek, o küçük okşayışın Juliette'in değil de benim üzerimde olduğunu hayal ederken karnımın alt kısmında hissettiğim hafif sıcaklığın yerini aldı.

Doktor kusursuz bir zarafetle arkasını dönüp gitti, beraberinde kutsal olmayan bir karanlığı ve açıklanamaz bir şekilde içine çekildiğim büyüleyici bir gizemi de sürükleyerek.

Sinirlenerek duvara yaslandım ve yaşadığım duyguları geri ittim.

Uygun değillerdi, kafaları karıştı ama hepsinden önemlisi... ahlaksızdılar.

İçimde her ne oluyorsa, onu hemen durdurmalıydım.

Çok geç olmadan.

9
Thea

Hayatımız iki sonsuz karanlık arasındaki kısa bir ılık devresinden başka bir şey değildir.

VLADIMIR NABOKOV

Asklepios kliniğine geldiğim günün ertesinde Dr. Nørgård, klinik tablomun ana hatlarını çizmek için beni genel bir muayeneden geçirdi.

Bu prosedür, uzun ve sıkıcı olmasına rağmen, aşağıdakiler için gerekliydi önümüzdeki dört ay boyunca takip edeceğim rotayı başlattı.

İlk görüşmemizde sabırlı ve anlayışlıydı.

Bana yeme alışkanlıklarım, kilo değişimlerim, aile hastalıklarım ve oruç tuttuğumda ya da kusarak veya aşırı spor ve müshil kullanımı gibi diğer telafi edici davranışlarla kontrolümü yeniden kazanmak zorunda kaldığımda zihnimde tetiklenen mekanizmalar hakkında çok sayıda soru sordu. Nørgård gizlice, bavulumda sakladığım boşaltıcı madde veya bileşiklerden kurtulmamı, aksi takdirde Dr. Krugher'in bunu öğrenmesi halinde başımın ciddi şekilde belaya gireceğini söyledi.

"Bağışlayıcı bir adamdır ama biri kuralları çiğnediğinde oldukça katıdır. Bunu unutma," demişti sorularına verdiğim yanıtları not ederken. Bu uyarı beni korkutmalıydı, ama bunun yerine kafamda garip fantezileri kışkırtma gücüne sahipti. Dr. Krugher'i aşırı otokontrolünden arınmış, duygularını serbest bırakabilen ve böylesine mükemmel, metalik bir yüzün ardında saklı olanı ortaya çıkarabilen bir adam olarak görmek isterdim. Öte yandan, sınırları zorlamayı ve aynı zamanda başkalarının da beni takip etmesini sağlamayı seviyordum. Çünkü evimden uzak bir yerde dört ay geçirecektim,

Şımarık yıldızlarla yaşadıktan ve üst düzey bir tıbbi ekiple yorucu bir kursu takip ettikten sonra, eğlenmenin ve Asklepios'ta kalışımı daha ilginç hale getirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Dr. Krugher'in bir doktor, üstelik evli bir doktor olmasını umursamamam beni rahatsız eden tek bir gerçeğin farkına varmamı sağladı: Ondan hoşlanıyordum ama onun yaşındaki bir kadının hoşlanacağı şekilde değil. Onunla asla bir aşk ilişkisi ya da uzun süreli bir ilişki hayal etmezdim. Yaşıtlarım gibi değildim, onların ölçüsüz duygusallığına ya da etrafımda zıplayan çığlık atan çocuklarla bir aile kurma arzusuna sahip değildim. Adamın dikkatini çekmek benim için yeterli olurdu: onunla konuşmak, onu kışkırtmak, psikiyatrik veya felsefi kavramlarını açıklamasını dinlemek, hatta bunları tartışmak, karşılaşacağım engellerden dikkatimi dağıtmak için iyi bir taktik olurdu.

Eğer Andy yanımda olsaydı, bildiğim en yanlış yolla hastalığımla başa çıkmak için yine ondan yardım isteyecektim, ama bunun yerine o zaman tanıdığım en büyüleyici doktorda tamamen kristalize olmuşum.

Bu adam benim kişisel acı karnavalımda heyecan verici bir dönme dolap olurdu.

Hoş ve geçici. Başka bir şey değil.

"Ee? İkinci günün nasıl geçti?"

Kulağımla omzum arasına sıkıştırdığım cep telefonumla saç örgülerinden birini düzeltmeye çalışıyor, avucumun içinde kartopu gibi düzgünce yuvarlıyordum. Saçlarımı iki düzgün *uzay topuzu* haline getirmeyi öğrenmem yaklaşık üç yılımı almıştı ve buna rağmen, iki şekilsiz uzay diskinin aksine, onları mükemmel bir şekilde yuvarlak yapmakta hala biraz zorlanıyordum.

"Harika. Bana bir sürü test ve kontrol yaptılar. İyi ki uyuşturucu kullanmıyorum, senin aksine." Juliette'le paylaştığım tek mobilya olan duvardaki büyük ayna, kliniğin dokuz numaralı kuralının tamamen yasaklayacağı kıyafetler giymiş yirmili yaşlarında bir kadının yansımasını yansıtıyordu. Tişört göbeğindeki ince bir deri parçasını gösterecek kadar kısa ve küçük göğüslerini vurgulayacak kadar dardı. Kenarları yıpranmış siyah şortu, biçimli kalçalarını sarıyor ve elbisesinin içine çok fazla sıkışıyordu.

Kalçamın yarığı, popomun şekli hakkında hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

"Şirine, ben uyuşturucu kullanmıyorum," diye karşı çıktı Andy, koyu renkli amfibilerimi giymek için yatağın kenarına oturduğumda.

"Tabii, benim de boyum 1.80." O görmese de yüzümü alaycı bir şekilde buruşturdum.

Andy konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniye sessizlik oldu: "Ne yapıyorsun? Sesinde neden bu garip tonlama var?"

"Öne doğru eğiliyorum," diye cevap verdim, iki ayakkabımdan birini bağlarken kaburgalarım bir bacağıma tamamen ezilmişti.

"Hmm..." diye mırıldandı yaramazca. "En sevdiğim pozisyon."

"Ama hiç denemediysek, saçma sapan konuşma!" Ayağa kalktım ve tişörtümü çekebildiğim kadar aşağı çektim.

"Çünkü sen hep üstte olmak istedin ve ben de sana uyum sağladım. Seni temin ederim ki bu benim en sevdiğim pozisyon," diye tekrarladı, kendini kabul ettirmeye yönelik hafif somurtkan bir ses tonuyla. Andy'den hiçbir zaman korkmamıştım, babasıyla yaptığı çalkantılı bir tartışmanın ardından öfkeyle notaları ve enstrümanları havaya fırlattığında bile. Oldukça canlı, asi ve inatçı bir çocuktü. Rock aşığı, gösterişli dövmeler, tuhaf ve eksantrik bir tarzı, özünde iyi bir kalbi ve saf bir ruhu vardı. Karşılık vermem umuduyla bana elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama ben ona hiçbir zaman hak ettiği sevgiyi gösterememiştim.

"Kimsenin beni evcilleştirmesine izin vermem, bunu bilmelisin." Bir elimle pazularımı sıktım ve parmak uçlarımla birleşmeden önce birbirinden ne kadar uzak olduğunu görmek için boynumu büktüm. Kolumun çevresi beklentilerimle uyuşmuyordu. Birkaç kilo almış olmaktan korkmaya başladım, tartıya çıkma dürtüsü bir arı sürüsü gibi üzerime saldırdı.

"Er ya da geç biri gelecek ve sizi ezip geçecek. Kelimenin tam anlamıyla." Andy benimle alay etmeye devam ederken, iki elimle ve hâlâ boynumun kıvrımına sıkışmış olan telefonla, on parmağımın son parmak kemiklerini birleştirmeye çalışarak bir uyluğun yuvarlaklığını değerlendirdim. Başparmaklar hariç başardım. Muhtemelen bacaklarım birkaç santimetre uzamıştı. Evden uzakta, kendimi elimden geldiğince idare edemedim, bedenimin kontrolünü kaybediyordum. "Thea? Orada mısın?"

Sinirle yüzümü kaşıdım, öyle ki yanağımı çizdim, sonra titremeye başladım ve çıldırıp etrafımda ne varsa kırmamak için dolaba yaslanmak zorunda kaldım. "Evet."

"İyi misin?" Andy ruh halimdeki herhangi bir değişikliği fark etme yeteneğine sahipti. Beni endişelendiren şeyleri ondan saklamak zordu. Sorunlarımı çok iyi biliyordu; kısmen, ayrılmadan önce bunları benimle birlikte yaşamıştı.

"Evet," diye yalan söyledim. "Konuş benimle, Andy..." *Yap, çünkü düşünmemem gerekiyor.*

Sözünü geri almadı ve sohbetimize kaldığımız yerden devam etti. "Oda arkadaşın nasıl biri?"

Sorusuna odaklanarak göz kapaklarımı kısıtım ve kendimi her türlü olumsuz düşünceden soyutlamaya zorladım. "Ariana Grande'yi tanıyor musun? Onun klonuna benziyor."

"Kahretsin, demek benim tipim o," diye yorumladı büyükannesinin gözlerini devirmesine neden olacak şapşal bir tavırla.

"Benden tamamen farklıysa nasıl olabilir ki?" Dolaptan uzaklaştım ve komodinden Lucky Strike paketini alıp dişlerimle bir sigara çıkardım.

"Senden farklı bir kıza ihtiyacım var, Thea." Andy sustu, söylediklerini geri almak için çok geç olduğunu fark etti. Er ya da geç bunu bana değil, kendisine itiraf edeceğini biliyordum. Çakmağı filtrenin ucuna yaklaştırdım ama Dr. Krugher'ın derin, bazen de sert sesi zihnimde yankılandı. Odalarda sigara içmekle ilgili kural neydi? Belki üç numaradır? Hatırlayamıyordum ama o tarifsiz yüz hatlarındaki dehşet verici ifadeyi, sessiz bir sitemle gerilmiş dolgun dudaklarını hayal etmek, kolumu indirip Lucky'den vazgeçmem için yeterliydi.

"Sonunda anladın," diye cevap verdim Andy'ye ya da belki de kendime. Daha önce de olduğu gibi doktorla ters düşmemem ya da ona karşı gelmemem gerektiğini anlamıştım. Andy ile konuşurken onu düşünmek uygunsuzdu ama yine de *onun* klinik odasında uyumuştum. O tesisteki her şey ona aitti: üzerinde yürüdüğüm mermer zeminden konutu çevreleyen devasa parka kadar. Yanlış adımımın sonuçlarını düşünmeden onun çevresinde dolaşabileceğime inanmak zordu.

"Deneyimlerimden öğreniyorum, Thea. Yirmi iki yıl boyunca sadece bir kez kendimi bir pislik gibi iptal ettim ve bunu sadece senin için yaptım. Bir daha olmayacak. Başka biriyle." Andy hâlâ acılıydı ama öncekinden farklı bir şekilde. Başlangıçtaki hayal kırıklığı yerini tüm gücüyle karşı koyduğu derin bir boyun eğişe bırakmıştı. Ben onun hayatında olduğum sürece beni unutmaması imkânsızdı ve ben bunun olmasını istemiordum.

Benden uzaklaşmasını istemedim.

Andy, Büyükanne Lizzie'den sonra sahip olduğum ve kaybetmeyi göze alamayacağım tek şeydi.

"İstedğin kadar kız ama benden asla nefret etme." Bakışlarımı pencerenin ötesine çevirdim. Güneşin parlak ışınları yüzümdeki çizikleri ısıtıyor, kızarmış derimi hafifçe yalıyordu. Yanağımı ovuşturdum ve sağlık ekibinin bunları nasıl aldığını sorması ihtimaline karşı uyduracak bir bahane düşündüm. Dr. Krugher'ın bana rahatsız edici sorular sormayacağını ya da bu konuda canımı sıkmayacağını umuyordum.

Andy iç çekti. "Senden aynı ölçüde hem nefret ediyorum hem de seviyorum Şirine."

Ne zaman aşık olduğunu söylese nostaljik bir şekilde başımı sallardım. Artık birlikte olmadığımızdan, bunu bana sık sık tekrarlıyordu, ama ciddi olup olmadığını asla anlayamıyordum.

"Yine mi?" diye sordum kuşkuyla.

"Sonsuza dek... diyebilirim."

İşaret parmağımla camın üzerinde bir müzik notasının dış hatlarını çizmeye başladım. Görünmez olmasına rağmen, sanki elimde sihirli bir kalem varmış gibi görüldüğünü gördüm. "Başkalarıyla yatarken de beni seviyor musun?"

Andy kışkırtmalarımla ilgili şakalar yapardı ama bu sefer ciddiydi. "Bu sadece seks, Thea. Duyguları içermiyor, biliyorsun."

Gülümsedim, sigaram hala dudaklarımın arasında yanmıyordu. "Bildiğim tek şey benden sonra kaç kişi olduklarını sayamadığım."

"Onları saymana gerek yok çünkü ben sadece seninle seviştim."

Parmağımın ucuyla cama vurdum ve başka bir şey söyleyemeden iç geçirdim. Seks ve aşk arasındaki farkı bilmiyordum, ne de olsa Andy ile aramızda gerçekte ne olduğunu anlamadan sadece yatmıştım. Bana birkaç kez onu sevip sevmediğimi, onunla birlikte olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı, ilk seferime önem verip vermediğimi sormuştu. Her soruya her zaman *bilmiyorum* cevabını vermiştim.

Aradan bir yıl geçmesine rağmen cevap yine aynı olacaktı.

"Psikiyatrist seni nasıl takip ediyor?" Neyse ki konuyu başka bir şeye, daha doğrusu başka birine taşımaya karar verdi. Gözlerimi zar zor kapatıp Dr. Krugher'in sınırsız güzelliğini düşündüm.

Bunu nasıl kelimelere dökebilirim?

Gerçek düşüncelerimin akıntısına karşı kürek çekerek, "O yaşlı," diye iddia ettim. "Sakar, beceriksiz..."

Andy bir kahkaha patlattı. "Bahse girerim siki de çalışmıyordur..."

"Korkarım ki hayır."

Eski sevgilimle olan ilişkiyi korumak için çekici, eğitimli ve kendine güvenen bir adamla alay ediyordum. Birbirimizi hala çok kıskanıyorduk. Bana güzel bir doktorla terapiye başladığını itiraf etseydi hiç mutlu olmazdım, bu yüzden ona yalan söylemenin benim için endişelenmesini veya Dr. Krugher'den korkmasını engelleyeceğini düşündüm.

Andy'nin onunla tanışma fırsatının hiç olmamasını, en azından yakın zamanda olmamasını umuyordum, aksi takdirde büyük yalanımı öğrenecek ve öfkeden deliye dönecekti.

"Umarım ellerini küresel kışına indirmeye çalışan ahlaksız yaşlı bir adam değildir. O zaman bana haber ver de oraya gelip taşaklarını keseyim."

"Kıçımın artık senin mülkün olmadığını hatırlatırım." Gülererek, hepsi de hoş olan ama beklediğim kadar şaşırtıcı olmayan samimi anlarımızı zihnimde gözden geçirdim.

'Hiçbir zaman olmadı...' diye karşılık verdi.

Narin yüzünde tiksintiyle yüzünü buruşturduğunu hayal ettim; Andy bazı uygulamalara alışık değildi: bunları aşırı ve yararsız buluyordu. Başka kızlarla sayısız deneyim yaşamış olmasına rağmen, seksin asla deneyimlemek istemediği yönleri vardı. Bu, ona karşı hissettiğim tanımsız duygulara ek olarak, aramızdaki bir diğer büyük engeldi. Gerçek arzularımı her zaman bastırmıştım, yargılanma korkusuyla onlardan hiç kimseye bahsetmemiştim. Hikâyemizde her zaman bir hayalet vardı; bir yandan benim tutkumu sınırlayan, diğer yandan onunkini artıran bir hayalet. Andy'ye güveniyordum.

kendimi bağışladım, ama farklı olduğumuzu, fiziksel ilişkiyi zıt şekillerde deneyimlediğimizi ve yanıldığımızı fark ettim.

Tamamen yanlış.

Sigarayı dudaklarımdan çekip pakete geri koydum. "Biliyorum. Sen çok tatlısın, sen, benim sevgili bülbülüm."

Andy sinirli bir şekilde içini çekti. "Erkeklerin sırf kendi tercihlerine uymadığı için yapmaktan hoşlanmadıkları şeyler vardır."

"Bir de her şeyi yapanlar var..." Sırtımı pencereye yasladım, vücudumun çok mahrem bir bölgesine yayılmaya başlayan hafif ısıyı görmezden geldim. "... *gerçekten* her şeyi."

"İşte, bunlar büyük sapıklar, genellikle de piç ya da tehlikeli. Çılgın fantezileri vardır. Onlar uzak durulması gereken kişilerdir."

Asıl saçma olan Andy gibi asi ve aykırı görünen bir çocuğun sarılmalar, okşamalar ve yumuşak öpücüklerle dolu romantik bir seks düşkünü olduğunu düşünmekti. Dokunuşu her zaman esirgeyici olmuş, dudakları defalarca acelecî, sabırsız, şehvet dolu bir şekilde benimkini sahiplenmişti, ama asla zararlı, asla acımasız, asla acı verici olmamıştı.

Gerçek ihtiyaçlarımı anlayabilecek ve kabul edebilecek biriyle farklı bir zevk fantezisini engellemek için başımı salladım.

"Şey, onları seviyorum."

"Çok fazla erotik kitap okuyorsun, Thea," diye mırıldandı, acı bir kızgınlıkla. "Ya da Halima seni olumsuz etkiledi. Bunu hâlâ anlamam gerekiyor."

"Ya da belki ben böyle doğdum." Omuzlarımı silktim.

"Yine mi bu? İki yıl öncesine kadar bakireydin ve bir penisi tüm ihtiyaçlarıyla hiç görmemiştin," diye kıkırdadı. Her zamanki gibi beni hafife alıyordu, bir kızın ihtiyaçlarını anlayamayacak kadar gençti. Andy onu öpmenin, soymanın ve orgazm olmasını sağlamanın yeterli olduğunu düşünüyordu; zevkin doruğuna ulaşmış olan benim, odamda tek başıma, arzuladığım gibi bir erkeğin hayalini kurarak defalarca orgazma ulaştığımdan habersizdi.

Sinirli bir homurtuyla odanın içinde dolaşmaya başladım. "Neyi sevip neyi sevmediğimi çoktan öğrendim."

"Bir pislik seni kendini incitene kadar duvara çarptığında bunu konuşacağız ve yatağımızı paylaşmaya istekli olup olmadığını göreceğiz. Ben her zaman

Deli olduğunu düşünmüştüm ama sana saygılı davrandığım için asla pişman olmayacağım."

Sözlerini söylerkenki melankolik tonuna gülümsedim. Andy bana o kadar saygı duyuyordu ki, bana her dokunduğunda kırılacağımdan korkuyordu ama arabasından ya da odasından gizlice çıktığımda kendimi tam da böyle hissetmek isteyeceğimi hiç düşünmemişti: kırılmış, yıkılmış, parçalanmış.

"Bu bir saygı meselesi değildir, özellikle de kadının rızası varsa ve..."

"Thea, dur," diye sertçe beni durdurdu. "Onaylamadığım bir şekilde becerilirken seni başka biriyle hayal etmek istemiyorum."

Juliette'in aşk romanlarıyla dolu kitaplığına bakarken sağ atkuyruğumdan kaçan sarı bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım. "Bu konuyu nasıl konuşmaya başladık?"

"Bilmiyorum ama bu beni geren bir konu ve devam etmek istemiyorum."

Onunla tartışmak istemedim, bu yüzden kabul etmekten başka çarem yoktu. "Tamam, haklısın. Üzgünüm, ben..."

"O gün Batı Hollywood'da bana ne söylediğini hatırlıyorum." Sesi değişti, bir hüznün sağanağı her heceyi ıslattı. "Sarkaç metaforu... Sadece duygulardan bahsetmiyordun. İstedğin gibi bir çocuk bulma arzusundan bahsediyordun: sana daha çok benzeyen ve benden farklı olan."

Andy'nin ona açıkça itiraf etmediğim bir şeyi bu kadar iyi anlayabileceğini hiç tahmin etmemiştim; o kadar şaşırmıştım ki, ona bir kez daha verdiğim acıyı hafifletmek için ne diyeceğimi bilemiyordum. "Andy..."

"Thea, seni herkesten daha iyi tanıyorum," diye devam etti tüyler ürpertici bir ciddiyetle. "Aslında, seni tanıyan tek kişi benim... bu açıdan." Neden bahsettiğini belirtmeye gerek yoktu, o benim için ilk ve tek kişiydi. "Ve ne yazık ki, içinde neyin kıpırdadığını anladım. Bir kızda hiç rastlamadığım bir öfke, evcilleştirmeye çalıştığım bir öfke, ama alışkanlıklarına tam olarak uymuyor. Benim için sen hâlâ parkta oynadığım, birlikte büyüdüğüm, hayatımı, grubumu, müziğimi paylaştığım ve diğerlerinin aksine, içine girdikten sonra bile sevdiğim on yaşındaki kızsın,

Seni yatağıma aldıktan sonra bile, çünkü... o sensin. Sanki hâlâ o çocukmuşsun gibi, sanki hâlâ bakireymişsin gibi sana dokunmaktan asla vazgeçemedim. Bırak başka bir şeyi, bir okşamayla bile seni incitmekten hep korktum... Arzuların için endişelendiğimi inkar etmiyorum, ama senin doğanı değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum."

"Bir sanatçı, korkutucu olsa bile karanlığını asla bastırmamalıdır."

"Bunu provalar sırasında söyledin..." diye hatırladı birkaç dakika düşündükten sonra.

İlk gün rujla çizdiğim çizgiyi geçmeden önce durdum, yerde kırmızı şeritten hiçbir iz kalmamış olmasına rağmen. "Şimdi nedenini biliyorsun."

Böylece Andy ile olan o uzun konuşma sona erdi.

Eskiden telefonda pek konuşmazdık ama o gün aramızdaki mesafe, yaşadığımız koşullar ve içimizde su yüzüne çıkan çeşitli farkındalıklar bizi birbirimizle açık yüreklilikle yüzleşmeye, gerçeğin bizi daha da birleştirmesine izin vermek için tüm maskeleri çıkarmaya itti.

Ona karşı hiçbir zaman net olmamıştım ama en iyi arkadaşım ben ona hiçbir şey açıklamadan her şeyi anlıyordu. Onu bu nedenle de önemsiyordum: inanılmaz bir duyarlılığı vardı. O sadece genç kızların idolü olan, şımarık ve sahnede sık sık skandal yaratan bir şarkıcı değil, aynı zamanda duyguları, sezgileri ve başkalarının duygularını anlama yeteneği olan bir adamdı.

O benim için özeldi ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümsemeyle, günlerce süren ıstırabın ardından ilk kez, tekrar aynanın karşısına geçtim ve dantel yakayı ensem arkasından bağladım. İşaret parmağımla boğazındaki siyah taşı okşadım. Arkadaşım Halime benim için her gösteride taktığım çeşitli gerdanlıklar yapardı. Bana küstah bir çocuk görünümü verdiklerini ve yaramaz dokunuşlarıyla özellikle seksi bir aksesuar olduklarını söylerdi.

Özellikle de hayranlarımın çoğu beni taklit etmeye başladığından, genellikle orijinal ve konformist olmayan *grunge* görünümümü tanıyıp takdir ettiklerinden, onları kullanmayı seviyordum.

Ben tenime yapışan yumuşak danteli düşünürken Juliette hızla odaya girdi ve dört ayak üzerinde eğilerek bir şey çıkardı.

yatağın altında. Uzun kahverengi saçları, yanlarından aşağıya doğru yarım kıvrıldığı çiçekli fiyonkun kurdeleleriyle birlikte bir omzunun üzerinden kaymıştı.

"Tanrım, nereye koydum ben bunu?" İnce koluyla uzun süre yeri yokladı. Neyse ki mavi elbisesi poposunun büyük bir kısmını örtüyordu, yoksa bulunduğu pozisyonda istemeden de olsa zarafetini görebilirdim.

Her hareketinde parlayan aşırı tedirginlikten etkilenerek yaklaştım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu yukarıdan inceledim.

"Ağlak bebek, ne arıyorsun?"

Juliette nefes nefese kaldı ve başını kaldırdı, yerde elleri ve dizleri üzerinde duruyordu. "Oh, merhaba, Thea, yani... günaydın. Yanağına ne yaptın?" Kocaman gözlerle yüzümün sol tarafına baktı. Fark edeceğini bildiğim için sessiz kaldım ve ona sorumu tekrarladım.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordum.

Israr etmemesi gerektiğini fark etti ve akıllıca bir kararla "Bugün Teichos günü" diyerek konuyu kapattı.

Kaşlarımı çattım. "Neyin günü?"

"Düşünce Duvarı Günü. Bunu her Çarşamba yapıyoruz." Pembe kapaklı ve beyaz lale desenli küçük bir günlük çıkarana kadar yatağın altını karıştırmaya devam etti.

Gözlerimi devirdim. "Peki 'Düşünceler Duvarı' ne olacak?"

"Kimse sana Teichos'tan bahsetmedi mi?" Juliette ayağa kalkarak dizlerindeki tozu silkeledi ve gülümseyerek özlemle beklediği nesneye hayranlıkla baktı.

"Bu benim buradaki üçüncü günüm, sulu göz. Ve ben hayır derdim. Senden başka kimseyle konuşmuyorum," diye homurdandım. "... bariz birlikte yaşama nedenlerinden dolayı," diye belirttim, kurmaya hiç niyetli olmadığım olası bir arkadaşlık hakkında herhangi bir yanılsamaya kapılmadan önce.

Juliette içini çekti ve masasına doğru yürüdü. Öne doğru eğildi, sonra günlüğünü açtı ve bir şeyler yazmak için bir kâğıt yırttı. Başkalarının işine burnumu sokmaktan nefret ederdim ama tavrı o kadar tuhaftı ki ona şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Asklepios'ta ne kadar süredir kaldığını bilmiyordum ama rezidansı, özellikle de içeride neler olup bittiğini benden daha iyi bildiği kesindi. Sanki üniversitenin ilk yılında birinci sınıf öğrencisiymişim gibi, beni yönlendirmesi, çeşitli salonları ezberlemesi, kuralları, zaman çizelgelerini ve klinikte ne olup bittiğini öğrenmesi için ona güvenmek zorundaydım.

"Beni takip edin, şimdi size göstereceğim."

Odadan çıkarak Juliette'in beni merdivenlerden ve koridorlardan aşağıya, alt kata ve binanın arka tarafına götürmesine izin verdim. Yemyeşil bahçede, mermer ve granit çakıl taşlarıyla çevrili, kum saati şeklinde küçük bir göl vardı. Çeşitli renklerdeki balıklar, geniş yapraklarıyla yüzen sayısız nilüferin arasında cıvılda cıvılda. gölgeli ve deniz yatağı sağlayan a lüks Güneşin rahatsız edici parıltısından mahremiyet. Düzensiz taşlar üzerine oturtulmuş zarif, orantısız bir Yunan amforasından hafif su akıntılarını fışkırıyor ve aşağıdaki berrak genişlikte kıpırdanıyordu. Etrafı sarı petunyalar ve çok renkli çalılar çevreye masalsi bir görünüm veriyordu.

dikkat çekici bir incelik.

Yemyeşil, süslü, doğrusal çitlerin arasında, masalsi görünümüyle devasa özel parkın girişi olarak hizmet veren, tırmanıcı bitkilerle kaplı büyüleyici bir demir kemer duruyordu.

Ancak Juliette'in bana ısrarla işaret ettiği şey, yaklaşık iki metre yüksekliğinde, birkaç yatay sahte tuğla dizisinden oluşan beyaz bir duvardı. Birleşim yerlerinin arasında, güzel frezyalarla dolu hasır sepetlerin asılı olduğu kancalar vardı. Bahçenin bir köşesinde, o nefes kesici panoramada yer alan duvar, manzaranın özgünlüğünün tartışmasız kahramanı, gerçekten dikkate değer tek değer gibi görünüyordu.

"Bu Teichos," diye duyurdu Juliette, ona hayranlıkla bakacak kadar yaklaştığımızda. Sadece göz kamaştırıcı beyazlığına değil, sanki birileri her gün onu saygıyla temizliyormuş gibi, çiçeklerin sarhoş edici kokusuna da hayran kaldım ve bu bende daha da fazla merak uyandırdı.

"Dr. Krugher'in yarı Yahudi olduğunu biliyor muydunuz?" Bakışlarımı Juliette'e doğru kaydurdum.

Ona birçok soru sormak isterdim ama bunun yerine merakımı gidermesi için ona zaman tanıdım, özellikle de ilgimi çeken tek doktorun adını söylediği için. Sadece başımı salladım.

Gülümsedi. "Babası Alman kökenli ama anne tarafından dedeleri Yahudi. Teichos Dr. Krugher için çok önemli; onu yaratmak için ailesinin geleneğinden ilham aldı." Ona bakmak için başını kaldırdı. "Düşüncelerimizi, dileklerimizi içeren kartlarımızı ekleyebileceğimizi şart koştu,

tıpkı çocukken annesinin ona yapmayı sevdiği gibi, o sepetlerin içinde, çiçeklerin arasında korkular ya da hayaller."

"Vay canına..." Hayatımda ilk kez tamamen nutkum tutulmuştu.

Juliette büyük bir hayranlıkla, "Tuhaf bir adam olduğunu söylüyorlar, ben ise onu tek kelimeyle müthiş buluyorum," diye ekledi. "O bütünsel bir psikiyatrist, bunu biliyor muydunuz?"

Başımı salladım, "Evet, bu evet. İlk görüşmemizde benimle ve büyükannemle bu konu hakkında konuştu." Yine de bütüncül dal ile geleneksel psikiyatri arasındaki farkı tam olarak anlamamıştım.

"Dünyaya, insanlara ve ayrıca hastalıklarımızla başa çıkmak için benimsememiz gereken yöntemlere dair abartılı bir görüşü var. Onu konuşurken dinlemelisiniz - sizi büyüler." Oda arkadaşım hülyalı bir şekilde iç geçirdi, ondan ve zihnini kaplayan anılardan tamamen büyülenmişti.

"Konuşmadığında bile büyülüyor," diye itiraf ettim düşünmeden.

Juliette kıkırdarak sözümü zımnen onayladı; ben kızardım ve dişlerimi sıktım. Benden bu kadar farklı ve sadece sesinin tınısıyla bile midemin ortasında saçma sapan bir duygu karmaşası yaratabilen bir adama ilgi duyduğum fikri beni rahatsız ediyordu.

"Haklısın," diye onayladı Juliette.

"Yok artık! Ben haklı değilim!" Bir elimi gözle görülür şekilde üzgün olan yüzümde gezdirdim ve duvardan uzaklaşarak amfibilerimle yumuşak çimlere bastım.

"O benim tipim bile değil, neden böyle şeyler düşündüğümü anlamıyorum, lanet olsun!"

Juliette onun önünde bir ileri bir geri yürümemi izledi. "Teselli olacaksa Thea, hepimiz onun hakkında yasak şeyler düşünüyoruz," diye kıs kıs güldü. "Bence Dr. Krugher nesnel olarak karşı konulmaz biri. Riley bile onun oldukça ilginç olduğunu düşünüyor ve senin de tahmin edebileceğin gibi, onun tercihlerine pek uymuyor."

"Beş ay boyunca onu baştan çıkarmaya çalıştım ama kabul etmedi," diye araya girdi çapkın bir ses. "Karısını benim için aldatmadı ve kesinlikle senin için de yapmayacaktır... satanist."

Bahçede tanımsız bir yerde donup kaldım.

Güneşin göz kamaştırıcı ışığı altında Sophie Queen, tıpkı Pamuk Prenses'in cadısının çürük elması gibi, görünüşte davetkâr ama düşük kaliteli bir meyve gibi parlıyordu. Şüphesiz, aşırı bolluğa ek olarak

hainlik, aynı zamanda doğuştan gelen bir çekicilik ve sofistike bir güzelliğe sahipti, Hollywood aktrislerine özgü nitelikler. Yeşil gözlerinde kıskançlık parıltıları vardı, dolgun dudakları hain ve kibirli bir sırıtışla dalgalanıyordu. Ona baktım ve duruşunu değerlendirdim: düz omuzlar, bir eli kalçasında ve bir bacağı kırmızı halıda sayısız fotoğrafçı tarafından ölümsüzleştirilmek üzere olan bir yıldız gibi dışarı doğru uzanıyordu.

"Bana kalça açıklığını göstermenin bir faydası yok. Benim başka zevklerim var," diye alay ettim ona, uzun ve belirgin bacaklarını sergilediği kesinlikle kısa eteğini görmezden gelerek.

Sophie bir kaşını kaldırdı. "Başka zevklerin olduğunu biliyorum, Jensen. Andy Taylor'ı iki erkekle aldattıktan sonra, şimdi de kazanılması imkânsız evli erkekleri mi hedefliyorsun?"

Yanındaki Akemi, kraliçesinin söylediği her türlü şaşırtıcı aptallığı onaylayan bir tebaa gibi çenesini kaldırdı.

Neden hep birlikteydiler?

Puflayarak Sophie'ye doğru bir adım attım. "Andy'yi asla aldatmadım. Gazetelerde okuduğun saçmalıklara inanmamalısın, yoksa senin hakkında ne kadar skandal haber okuduğumu sana da hatırlatmak zorunda kalırdım."

"Az önce Dr. Krugher hakkında konuşan sen değil miydin?" Hatırlamıyormuş gibi yaptı ve kibirli bir tavırla Teichos'a baktı. "Sen şu insan yiyen değil misin?"

"Onu beş ay boyunca baştan çıkararak sen değil misin?" diye alay ettim.

Sophie düşünceli bir şekilde Akemi'ye döndü, o da garip bir belirsizlikle omuzlarını silkti ve sonra bana meydan okumak için geri döndü.

"Ben, kesinlikle, onun gibi bir adama özenebilirim. Gösteriler sırasında bayılan bir pısırik değilim, iğrenç kıyafetler benimsemiyorum, saçımı gülünç bir şekilde şekillendirmiyorum. Dahası, esarete kullanılanları andıran kaba tasmlar da takmıyorum." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bunların fuhuşla ilişkili olduğunu biliyor musun?"

Juliette, cevap vermeme fırsat vermeden, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli bir şekilde, ona bir ders vermeye hazır bir şekilde parmağıyla işaret etti. "Anlaşılan yeterince bilgin yok: Thea'ninkine benzer gerdanlıklar balerinler, soylu kadınlar ve prensesler tarafından takılırdı.

19. yüzyıldan beri. Film yıldızları arasında bile hala çok moda olan, çok sevilen bir aksesuardır. 1970'lerde Jimi Hendrix ya da Mick Jagger gibi rock yıldızları tarafından da takılmış, çiviler, renkli boncuklar ve hatta tüylerle süslenmiştir. Thea bir röportajında, yakın bir arkadaşının yakalarını özellikle kendisi için yaptığını ve her birinin farklı renk ve taşlarla her performansta bir şans tilsimini temsil ettiğini söyledi. O yüzden kapa çenenin Sophie!"

Aktris, küçük Juliette'in müthiş cesaret gösterisi karşısında dehşete düşmüştü; Akemi karşı koymaya çalıştı ama Sophie elini kaldırıp başını salladı.

"Şimdi defolup gidebilirsin," diye araya girdim. "Oda arkadaşım ve benim Dr. Krugher'a yazmamız gereken çok derin düşüncelerimiz var." Başparmağımla arkamdaki tertemiz duvarı işaret ederek *bizim* kelimesini vurguladım.

Sophie itiraz etmek istedi ama bunun iyi bir fikir olmadığını düşünerek topuklarının üzerinde döndü ve Akemi'yle birlikte eğitimsiz bir şekilde mırıldanarak oradan ayrıldı: 'Aptal veletler.

"Tanrım, bu dayanılmaz bir şey," diye haykırdı Juliette, sanki Herkül'ün yedi işinden biriyle karşılaşmış gibi elini alnına götürerek.

Ona doğru döndüğümde, minnettarlığımı ifade eden bir gülümsemeden kendimi alamadım. "Bir şeyin yok, sulu göz."

Ani nezaketim karşısında şaşırarak yüzünü buruşturdu. "Tüm röportajlarını ezbere hatırlıyorum. Az sayıda röportaj veriyorsunuz ama gerçekten ilginç şeyler söylüyorsunuz," diyerek beni pohpohladı, sonra Teichos'a döndü ve Sophie'ye söylediklerimi düşündü. "Yani... sen de bir not yazmak ister misin?"

Dr. Krugher'a ne bildirmeliydim?

Bir an için ona o korkunç 18 Ağustos'u, annemin nasıl öldüğünü, sonrasında bana neler olduğunu; ya da büyükannemi ne kadar özlediğimi, babamla neden hiç tanışmadığımı ve onunla hiçbir zaman bir bağlantım olmayacağı düşüncesinin beni ne kadar üzdüğünü anlatabileceğimi düşündüm.

Avucumu açarak gözlerimi güneş ışınlarından korudum; bu ışınlar, büyülü iplikler gibi bulutların arasından sarkıyor, parlak ışıklarıyla bahçeyi canlandırıyor ve kemiklerime işleyerek hoş bir gevşekliğe neden oluyordu.

"Ona ne yazdın?" diye sordum Juliette'e.

"Kartların içeriği gizli, onları sadece o okuyor." Heybetli duvara ulaştığında ayak parmaklarının ucuna uzandı ve katlanmış notu sepetlerden birine, parlak sarı çan şeklindeki korolaların arasına attı. "Tabii ki, bu ilk seferin, eğer çok mahrem durumları veya düşünceleri ona açıklamak istemiyorsan, başka bir şey yazabilirsin."

"Hmm..." diye meditatif bir şekilde böğürdüm. "Öyleyse ona şiirsel bir şeyler yazacağım," diye karar verdim.

Juliette ben farkına bile varmadan yanında getirdiği günlükten bir sayfa kopardı ve bir kalemle birlikte bana uzattı. İşaret parmağının bir hareketiyle ona arkasını dönmesini ve sırtını bana yazma yüzeyi olarak vermesini işaret ettim. Juliette'in aşırı zayıflığı nedeniyle bileğime ve ön koluma baskı yapan omurları görmezden gelerek, oldukça şiirsel bazı dizeleri kağıda dökmem birkaç dakikamı aldı.

Kağıdı katlamadan önce ona "İmzalamam gerekiyor mu?" diye sordum.

"Evet, yoksa kimin yazdığını nasıl anlayabilirsin?" diye kurnazca gözlemledi.

"Doğru, ama bunu takdir edeceğinden emin değilim." Kâğıdın alt kısmına imzamı attım, sonra kapattım ve eğilerek bir yığın frezyanın arasındaki sepetlerden birine attım.

Juliette döndü ve çarmıha gerilmiş gibi başını eğdi. "Neden takdir etmesin ki?"

"Çünkü o ve benim farklı bir şiir anlayışımız olduğu kesin." Sırıtarak, not aldığım şeyi tekrar düşündüm. Dr. Krugher bunun basit bir şaka olduğunu anlayıp gülebilirdi ya da öfkelenip beni ofisine çağırıp ders verebilirdi.

Bu son olasılık beni ürpertti.

"Thea, doktorumuz arıyor. Ona ne yazdın?" Juliette endişelenmeye başladı.

Masum bir edayla alt dudağımı ısırdım ve annemin bana verdiği bileklikle oynadım. Anahtarlı kolye her zaman yanımdaydı. "Oldukça uzlaşmacı bir şey."

"Aman Tanrım!" diye telaşlandı. "Sen..."

Ona hınzırca gülümsedim. "Erotizm ile can sıkıntısı arasındaki farkı biliyor musun?"

10
Thea

*Aşk başka bir şey olarak düşünülemez
Güzel bir nesnenin niteliklerinin üzerimizde yarattığı
etkiden çok daha fazlasıdır: bazı etkiler bizi taşır, bizi
ateşe verir!
Eğer o nesneye sahip olursak mutlu oluruz;
Eğer buna sahip olmak mümkün değilse, umutsuzluğa
kapılırız. Peki bu **duygunun** temeli nedir? **Arzu**.
Sonuçları ne olacak? **Delilik**.*

MARQUIS DE SADE

ANDREW Vince Taylor, daha çok Andy Taylor olarak bilinir. Adı kaç yıldır aklımdan çıkmıyordu?

On yaşımdan beri hep hayatımdaydı.

Onunla Mayıs ayının özellikle güneşli bir gününde, büyük bir orman parkının çalıları arasında sevimli bir sincabı kovalarken tanıştım. Belimi sımsıkı saran turkuaz renkli küçük elbisem, kalçalarımın üzerine yumuşak bir şekilde düşen eteğiyle, her zıplayışında yaramazca havalanıyor ve renkli kalpli külotumun görünmesine izin veriyordu.

"Gerçekten çok güzelsin."

Tanımadığım bir ses duyduğumda nefesim kesildi.

Birinin beni izlediğini ya da o kişinin bir çocuk olduğunu fark etmemiştim.

Nefes nefese kalmış ve korkmuş bir ifadeyle, büyük bir kızılçam ağacının dibinde büzülmüş figürünü gördüm. Saçları altın gibi parlak, teni kaymaktaşı gibi berraktı.

Büyüleyici arduvaz grisi gözleri, çıplak bacaklarımdan henüz olgunlaşmamış göğsüme doğru, bir erkeğe hiç yakışmayacak şekilde aşağı yukarı zıplıyordu.

Çocuk.

"Kim... kimsin sen?" diye mırıldandım, korkmuştum.

Genç çocuk ayağa kalktı ve mavi pantolonundaki ot kalıntılarını temizledi. Bana doğru ilerledi ve ben de bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakınmaya başladım. Annemden çok uzaklaşmışım; onu hâlâ her zaman oturduğu bankta bulmayı umuyordum.

"Ben Andrew, ama bana Andy diyebilirsin." Kerata göğsüme bakmaktan vazgeçmiyordu. Safça, elbisenin hafif yakasını süsleyen küçük siyah fiyonka hayran olduğunu düşündüm ama erkek çocukların, özellikle dokuz yaşından sonra, küçük kızlar hakkında oldukça yaramaz şeyler düşünmeye başladıklarını biliyordum.

Geri çekilirken gardımı düşürmedim. "Ne zamandır buradasın?"

Andy benden birkaç metre ötede durdu ve sinsice gülümsedi. "Uzun zaman oldu. Senin adın ne?"

İlk içgüdüm ona adımı söylemekti ama kısa süre sonra yabancılara güvenmemem gerektiğini düşündüm ve vazgeçtim. "Sana söylemeyeceğim."

Genç çocuk tekrar yaklaştı ve beni derin bir merakla inceledi.

"O zaman sana *Şirine* diyeceğim," diye karar verdi mutlu bir şekilde.

Gözlerimi kıptım. "Ne ve neden?"

"Çünkü sen de onun gibi sarışın ve kısasın. Tek eksiğin mavi tenin," diye alay etti benimle.

Kibirli aptal çocuk!

Utanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve şefkatle kızardım. "Daha fazla yaklaşma."

"Alındın mı?" Zarif bir dudak bükme hareketi yaptı.

"Asla olmaz!"

"Evet biliyorsun, ama kızgın bile olsan çok güzelsin, biliyor musun?"

Kahretsin, o yaşta bile kalp kırıcıydı!

Çok yaklaştığını fark ettiğimde çığlık attım ve geri çekildim. Andy ellerini havaya kaldırarak durdu. "Hey, sana zarar vermek istemiyorum. Gerçekten."

"Seni tanımıyorum," diye itiraf ettim.

Genç çocuk daha sonra çimenlerin üzerine bağdaş kurarak oturdu. İnce bedeni pahalı giysilerle sarılıydı ve ayakkabıları temizdi, özenle cilalanmıştı. Sanki bir mağazadan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

girebileceğimizi düşündüm. Aramızdaki bariz farkın bilinciyle, çeşitli yerlerinden defalarca yamalanmış eski elbiseme baktım ve rahatsızlıkla irkildim.

Kendimi yetersiz, görünüşümle alay edilmeye hazır, eski bir kitap kadar yıpranmış hissediyordum.

"Neden uzaklaşıyorsun? Seni korkutmamak için oturdum." Andy bana ne olduğunu anlamamıştı.

"Sen Batı Hollywood'dan değil misin?" Onun uzak, büyülü bir dünyadan geldiğini hayal ettim. Belki de bir prensti.

Daha önce hiç onun gibi giyinmiş ve bu kadar beyaz tenli çocuklar görmemiştim.

"Evet, öyleyim." Başını salladı, parlak bir saç teli sol gözünü gıdıklıyordu. "Ama parka neredeyse hiç gelmiyorum, annemle babam çok çalışıyor ve bana ayıracak vakitleri yok."

"Peki bugün size kim eşlik etti?" Yalnız olmadığını varsaymışım. Bir çocuk, yanında ona göz kulak olan bir yetişkin olmadan şehirde dolaşabilir olamazdı.

"Bebek bakıcım, Tracy." Ona uzak bir noktayı işaret etti ama tüm çabalarımın rağmen yerini tespit edemedim.

"Neden beni gözetliyordun?"

"Arkadaşım olmanı istiyorum. Ailem için ben yokum ve birlikte oynayabileceğim bir kardeşim de yok." Bir tutam otu işaret parmağına doladı ve çekti, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Otur."

Birkaç dakika tereddüt ettim, sonunda pes ettim ve kendimi külotuma bakmaya çalışan çocuğun önünde konumlandırımdım.

"Bacaklarıma bakmayı kes." Çocukça bir tevazu hareketiyle eteğimi dizlerimin altına kadar indirdim.

Andy omuzlarını silkti. "Ben bir çocuğum."

"Ama sen küçüksün!"

"O kadar da değil," diye kıkırdadı. "On iki yaşımdayım."

"Ben on yaşımdayım ama sen hâlâ küçüksün."

"Ben senden büyüğüm."

İçimi çektim ve aksi takdirde uzun süre devam edecek olan bu ağız dalaşına bir son vermeye karar verdim. Her zaman erkeklerin kızlardan daha inatçı olduğu ve bir şekilde etkilemek için baskınlıklarını erkenden göstermek istedikleri izlenimine kapılmışım.

"Ee, Şirine... ne yapmaktan hoşlanırsın?" Başka bir şeyden bahsederek gerginliği azaltmaya çalıştı. Rahat görünüyordu, kim bilir kaç küçük kıza aynı şekilde yaklaştı.

"Çalıyorum ama gitarım kırıldı ve annemin bana yeni bir gitar alacak parası yok," diye üzülerek itiraf ettim.

"Müzik okuluna mı gidiyorsun?" Küçük çocuk bu açıklamam karşısında heyecanlandı ama başımı salladığımda üzüldü. "Neden?" diye ısrar etti.

"Hep aynı sebepten: Size ödeyecek paramız yok."

"Pff..." Bir eliyle havada bir şey kovaladı. "Babam çok kazanıyor ama ben bununla ilgilenmiyorum. Birkaç yıl içinde şarkıcı olmak için evden kaçacağım."

"Sen mi?" Ona kaşlarını çatıttım. "Şarkıcı mı?" diye şüpheyle tekrarladım. "Şu her tarafı dövmelemlerle kaplı, sigara içen, içki içen ve bir sürü kötü şey yapan adamlar gibi mi?" diye sordum ona hayranlıkla.

"Dövmelemler kirlili değıldir ve evet, aynen böyle." Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Onları çok seviyorum," diye itiraf ettim. "Ama sen... sen bir kaya çocuğına benzemiyorsun."

"Taş bebek mi?" Andy bir kahkaha patlattı, elini karnına götürdü.

"Gerçekten çok iyisin, Şirine. Eğer bir gün şarkı söylersem, benimle oynayabilirsin, biliyor musun?"

"Saçma sapan konuşma."

"Dorie! Neredesin?" Annemin beni arayan sesini duyar duymaz ayağı fırladım, elbisemi gergin ve beceriksizce düzelttim.

Andy başını eğerek bana baktı ve sırıttı. "Demek adın bu?"

"Üzgünüm, taş bebek. Ama gitmem gerek." Kalbim dört nala atarken ve ellerim titrerken koşarak uzaklaştım.

"Seni tekrar görecekmiyim?" diye kendinden emin bir şekilde bağırdı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim nefes nefese; kelimeler havada çok küçük toz parçacıkları gibi dağıldı.

O küçük çocuk milyonlarca kelebeğı uçurmayı başarmıştı.

Ne zamandan beri kelebekler karınlarında uçuyor?

"Umarım öyle olur. Yakında görüşürüz, benim güzel Şirine'm..."

Juliette'e baktım, yatakta yüzüstü yatıyordu, çenesi avuçlarının üzerindeydi ve bakışları hülyalıydı.

Andy ile ilk tanışma hikâyemi dinledikten sonra, "Demek birbirinizi çocukluğunuzdan beri tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Aynen öyle." Cevabımı bir gitar akoru takip etti. Onun karşısındaki yatakta bağdaş kurmuş otururken, Gibson'ımı kollarımın arasında tutuyor, garip bir nedenle Juliette ile paylaştığım eski anılarla tel vuruşlarını değiştiriordum.

"Yani aşk hikayeniz asla bir maskaralık değildi. İnsanların sizin hakkınızda konuşmasını sağlamak için biri tarafından uyandırılmadı. Gerçekten birlikteydiniz!" İkimizin de ilişkimiz hakkında yalan söylemediğimizi fark ederek uzun kirpiklerini kırpıştırdı.

"Andy her zaman oldukça kitapsever bir adam olmuştur. Eğer beni sevmeseydi, asla benimle birlikteymiş gibi davranmazdı." Bir öncekinden daha bozuk bir gitar akoru daha Juliette'i şaşırttı ve şaşkınlıkla dudaklarını araladı.

"Neydi o?" diye sordu gülümseyerek.

"*La* minör pentatonik." Mızrabı parmaklarımın arasına daha sıkı sıkıştırdım ve dikkatimi dağıtmamaya çalıştım; çalarken konuşmaktan nefret ederdim ama oda arkadaşım bunun farkında değildi, özellikle de kliniğe geldiğimden beri ilk kez, onunla arkadaş olmama niyetime rağmen onu daha yakından tanımaya karar verdiğim için.

İnsanlarla bağlantı kurmayı sevmezdim, bu yüzden onunla da olmazdı.

"Dostum, müzikten anlamam ama gerçekten çok iyisin!"

"Çalmak üzere olduğum şarkıyı biliyor musun?" Küçük bir özel performansa uzun bir notayla başladım, ardından rock sololarına özgü bir *çift durak* geldi. Juliette topuklarının üzerine oturmuş, ellerini dizlerine dayamış, dinlemeye odaklanmıştı. Notalar havada yayılmaya, etrafında dönmeye, duvarlar arasında kaymaya, yerde sekmeye başladı ve gözleri iki parlak ateşböceği gibi merakla parladı.

"Evet, biliyorum!" diye bağırdı. "Guns N' Roses'dan *Dont't cry*."

Parmaklarım iplerin üzerinde gezinirken, sanki ellerimde tapılacak bir adamın vücudu varmış gibi sadece başımı salladım. O anda Dr. Krugher'i düşündüm ve onu çıplak, fiziksel ve psikolojik engellerden arınmış bir şekilde, son derece saygılı bir şekilde izlemenin ne kadar heyecan verici olacağını,

tıpkı insanın her değerli çizgisini ve kas kabartmasını yakalamak istediği dokunulmaz bir heykel gibi. Onun için bir şarkı yazabilirdim; kapımın eşiğinde bu kadar arzu edilir ve savunmasız ama bir o kadar da ulaşılmaz bir şekilde bulunmasının uyandıracığı duygu ve düşünceleri anlatabilirdim.

Eskiden kralların ya da prenslerin övüldüğü gibi ben de onu överdim.

Onu tutkulu dizeler ve dramatik notalarla, her canlıya ve yaratılıştaki her şeye övgüler yağdırırdım.

Alçakgönüllülükle önünde diz çöker, onda bir ilahın özünü tanır ve onun korkutucu gücünü memnuniyetle karşılardım.

"Andy ile aranızda daha sonra ne oldu?" Juliette'in sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Bazen adama yönelttiğim tuhaf fantezilerin farkına varmıyordum. Benim bile anlamam imkânsızdı.

Çalmayı bıraktım ve başparmağımla penayı okşadım. "Hikâyenin geri kalanını bilmek ister misin?"

"Evet." Merakla başını salladı.

Küstah bir sırıtışla başımı salladım ve gitarı kutusuna geri koymak için yataktan kalktım. "Bunu sana başka bir gün anlatmaya devam edeceğim," diye duyurdum. "Andy'yle nasıl tanıştığımıza dair soruna cevap vermem yeterince tuhaf, bir de şuna bak..." Duvardaki saati işaret ettim. "... Bir saat oldu."

Öfkelendi; neyse ki ısrar etmedi ve konuyu başka bir yere çekmeyi tercih etti. "Dün Teïchos'un önünde bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?"

Lucky Strike paketinden bir sigara çıkardım ve dudaklarıma götürdüm. "Erotizm ve can sıkıntısı arasındaki fark?" Kuralı çiğnediğim takdirde şakaklarımın arasında Dr. Krugher'in kendisine itaatsizlik ettiğim için beni uyaran sesinin yankısını duyacağımı bildiğimden yine açmadım.

Çok az tanıdığım bir adamı büyükannemden daha çok dinlemem çok saçmaydı.

"Aynen öyle." Juliette bir bacağına altına doğru büktü ve ayak bileğini kavradı. Asla yerinde duramazdı, benimle konuşurken hep telaşlı görünürdü. "Bright Demons'ın şarkılarını sen yazıyorsun, değil mi?"

"Bazen ben yazıyorum, bazen de Andy ve ben birlikte yazıyoruz." Sigarayla oynadım, dilimle filtrenin dibine vurdum.

"Birçoğu sekse ve aslında erotizme atıfta bulunuyor," dedi kaşlarını çatarak. "Aşk hakkında konuşmaktan sıkıldınız mı?"

Düşünceli bir şekilde omzumu duvara yasladım. "Erotizm aşktır, Juliette." İlk kez onun adını telaffuz ettim. Şaşkınlıkla baktı ve açıklanamaz bir şekilde kızardı. "Kendimi kapana kısılmış hissetmediğim tek aşk biçimi bu."

"Kendini daha iyi açıkla." Düşüncemin anlaşılmaz açıklamasını dinlemekle ilgilenerek gergin bir şekilde hareket etti.

"Erotizm aşkı canlandırır. Bedeni alevlendirir ve zihni uyarır. Genellikle şaşkınlığa, belirsizliğe, zevke... acıya neden olur." Son kelimedede dudaklarım arzuyla doldu. "Bu sadece cinsel bir içgüdü değildir, aynı zamanda psikolojik ve duygusal düzeyi de içerir. Bunu sevdiklerinizle paylaşırsınız ama birini paylaşmadan sevemezsiniz. Benim için bu çok önemli, aksi takdirde sıkılıyorum."

Juliette gözlerini kırptırdı, anlattığım her şeyi dikkatle dinliyordu. "O halde erotizm ile can sıkıntısı arasındaki fark nedir sence?"

Sigarayı dudaklarımdan çıkardım ve bir bileğimi çaprazladım. "Erotizm kendinden geçme biçimidir, can sıkıntısı ise bir hastalık biçimi. Ve ben hastalanmamaya çalışıyorum."

Can sıkıntısı, annem öldüğünden beri mücadele ettiğim *hastalıklardan* biriydi.

Sürekli uyarılmaya ihtiyaç duyuyordum, her gün dünyaya yeni gözlerle ve farklı bakış açılarıyla bakmak istiyordum. Hayata dair sahip olduğum tek algının boşluk olduğuna inanmama neden olan motivasyonsuzluk halini yıkmak için her şeyi yapmalıydım. Bu yüzden sarkacımın üzerinde rahatsız edilmeden durdum, bir o yana bir bu yana sallandım, rutinin pasifliğinin beni ele geçirmesine izin vermemek için zamana karşı savaştım.

"Bu konuyu Dr. Krugher'la konuşmalısın," dedi Juliette, aşırı hevesli bir tavırla.

Şüpheyle yüzümü buruşturdum. "Seks mi?"

"Elbette." İnançla başını salladı. "Cinsel bozukluklarla da ilgilendiğini bilmiyor musun?"

"Ciddi misin sen?" Birdenbire ona doğru döndüm, daha fazlasını öğrenmek için meraktan çatlayacaktım. Adamın adını duymak bilgiye olan susuzluğumu arttırdı.

"Evet. Cinsellik bozuklukları, kişilik bozuklukları, şizofrenik bozukluklar, dissosiyatif bozukluklar ve..." Hatırlamak için zorlanarak başının arkasını kaşıdı. "Ve hatırlamadığım diğer kategoriler."

"Kahretsin," diye yorumladım belirgin bir şaşkınlıkla. Kıskanılacak bir özgeçmiş vardı.

Kaç yaşında okumaya başladı?

Burnunu kitaplarından hiç kaldırdı mı?

Mezun olduğunda kaç yaşındaydı?

Nasıl bu kadar genç ve bilgili olabilir?

Bu soruların hepsini ona özel bir sohbette sormak isterdim, nihayetinde mutlu bir yalnızlık içinde konuşabilirdik, ancak Dr. Krugher kendisini misafirlerine çok fazla ifşa etmeye meyilli görünmüyordu. Ve kesinlikle benimle de böyle bir şey olmayacaktı.

"Evet, inanılmaz, değil mi?" Juliette yataktan kalktı.

Ben cevap veremedim biri kapıyı çaldı ve izin beklemeden sabırsızlıkla açtı. Kâhya Hunberct ciddi bir ifadeyle odaya girdi ve her ikisinin de karşılıklı durduğunu gördü.

"Dr. Krugher sizi acilen çağırdı," diye duyurdu tarafsız bir tonda.

"Ne oldu?" diye sordum ama dudaklarını sıkmasından anladığım kadarıyla bana anlatmaya hiç niyeti yoktu.

Hafif bir iç çekişle çıkışa yöneldi ve durdu. "Lütfen beni takip edin."

Kabul etmekten başka seçeneğimiz yoktu ve birkaç dakikalığına kendimizi koridora bıraktık.

Juliette yol boyunca sinirle parmaklarına işkence etti; ben de onun yanında, heyecanımın beni ele geçirmesine izin vermemeye ve kendimi dağınıklığının sonuçlarına katlanmaya hazırlamaya çalıştım.

"Ne istiyor bu herif?" diye fısıldadı Juliette kulağıma. Belirgin bir alaycılıkla omuzlarımı silktim ama Hunberct bizi stüdyoya davet ettiğinde kapıda donakaldım.

Dr. Krugher'in zamanının çoğunu geçirdiği ortama üçüncü kez ayak basıyordum. Sanki kutsal bir tapınağa saygısızlık etmek üzereymişim gibi karanlık bir güç bana direniyor gibiydi.

Kendime cesaret vermek için derin nefes aldım.

Bir adım ileri, sonra bir adım daha attım, ta ki avukat Ryke'ın düşünceli bir şekilde ileri geri yürüdüğünü fark edene kadar.

"Mitchell," diye mırıldandım. Sesimi duydu ve durdu, iki parlak lapis lazuli gibi mavi gözlerini bana ve utançtan titreyen Juliette'e dikti.

"Kızlar..." Bize gülümsedi. "Neler yaptınız?" Soylu başını yana eğdi; birkaç sarı bukle ensesindeki gömleğinin yakasını okşuyordu. Uzun saçlı erkeklerden hiç hoşlanmamıştım ama avukat Ryke'a sofistike ve erkeksi bir çekicilik katıyordu.

"Aslında hiçbir şey," diye cevap verdim önce.

"Asklepios'un avukatı olan beni de çağırdıysanız, ciddi bir şey yaptığınızı düşünüyorum." Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve önünde başımız eğik bir şekilde geçit törenimizi izledi.

Masanın önündeki zarif sandalyelere oturduk ve bir an için lüks bir yılanla süslenmiş taş kalemlige bakarken kayboldum. Gül ağacından yapılmış masanın üzerinde Dr. Krugher okuyor, çalışıyor ve hasta dosyalarını inceliyordu.

Yokluğunda bile kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Evet kızlar, size bir tavsiyede bulunmama izin verin." Mitchell bize doğru eğilerek dikkatimizi çekti. "Onunla çelişmeden size söyleyeceklerini dinleyin. Dürüst olun çünkü yalandan nefret eder. Bir hata yaptıysanız özür dileyin, üzgün değilseniz sessiz kalın ama ona meydan okumayın."

Juliette yumuşak bir 'evet' fısıldadı; dudaklarımı karşılık vermek için ayırdım, ama arkamdaki ayak seslerini algıladığımda sessiz kaldım. Hoş, sıcak bir sedir ve bergamot esansı havayı istila etti, koku alma duyum artık onu tanımayı öğrenmişti. Mermer zemin bir çift ayakkabının kasvetli gümbürtüsüyle titreşiyordu. Yürüme şeklini de ezberlemiştim: hafif ama korkutucu olacak kadar yoğun.

Mitchell geri adım atarak doktorun oturacağı sandalyenin arkasına yerleşti; Juliette'in solunumu durmuştu.

Gitar tellerimden biri gibi sertleşerek ellerimin hafif titremesini dizginlemeye ve kalbimin hızlanan atışını görmezden gelmeye çalıştım.

"Günaydın," diye başladı.

İkimiz de nefes nefese kaldık, bizi kibarca selamlamasına şaşırmıştık.

Belki de durum düşündüğüm kadar onarılamaz değildi.

Dr. Krugher beklenmedik bir şekilde masanın arkasına oturmak yerine kenara doğru eğildi; bir dizini zarif bir şekilde bükerek diğer bacağı aşırı boyu nedeniyle yarı esnek kaldı.

Başımı daha yukarı kaldırarak nihayet ona tam olarak bakabildim.

Düzgün, siyah saçları, simetrik, mağrur yüzü, yanık teni... Daha önce hiç onun gibi bir adam görmemiştim.

Böylesine vahşi bir güzelliğe, böylesine tedirgin edici bir çekiciliğe sahip olan hiç kimse yoktu.

"Merhaba," diyebildim, kısık bir sesle de olsa.

Tavandaki spot ışıklarının vurduğu deniz mavisi irisleri, eksantrik, tam, bikromatik bir renk sergiliyordu. Sanki birbirinin yörüngesinde dönen yan yana iki gezegen varmış gibi görünüyordu. Birlikte, aynı aurora borealis harikasını yayıyorlardı.

Yontulmuş ve dinç vücudu koyu renk bir takım elbiseyle sarılmıştı; köprücük kemiklerinden sonra düğmeleri açık mavi gömlek, güçlü boynu şehvetli bir şekilde sergiliyordu.

İstemsizce, orada bulunan iki adamı karşılaştırdım: Avukat Ryke'in sağlam kasları olmasına rağmen, cennet gibi görünüşü cazibe ve arzu uyandırıyor, ama korku değil; Dr. Krugher ise daha uzun ve daha güçlüydü, sadece bakışlarının gücüyle herkesi şeytani bir şekilde bükabiliyordu.

"Seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun?" Ses tonunda zalimlik yoktu ama rahatlatıcı bir hoşgörü de yoktu.

Juliette başını salladı, ben sadece ona baktım: oldukça gayri resmi bir şekilde oturuyordu, omuzları hafifçe aşağıya doğru kamburlaşmış, sakın bir fiziksel rahatlama halindeydi ve karnı gömleğinin kumaşı gerilmeyecek şekilde tamamen şişmişti. Hiçbir kası gevşek ya da diğerlerinden daha az sıkı değildi; erkeksi dinçliği her geçen gün artıyor, deneyimlerle dolu dinamik bir yaşamı ifade ediyor gibiydi.

"Bize söylemek ister misin?" diye sordum inanılmaz bir küstahlıkla. Neyse ki stüdyo, onun baştan çıkarıcı kokusu başımı döndürmeden nefes alabilmem için aramızda yeterli mesafeyi sağlayacak kadar büyüktü.

"Dün Teikos Günü'ydü," diye başladı sakın ve ciddi bir tonda. "Juliette'in cesaretlendirmesiyle katılmış olmana sevindim Dorothea, ama notunun içeriği beni hayal kırıklığına uğrattı."

İçgüdüsel olarak bakışlarımı avukat Ryke'a kaydurdım, gelmeyecek bir yardım arıyordum. Dr. Krugher, arkadaşımın destek almamı engellemek için, "Mitchell, sandalyeme otur," diye önerdi.

"Mesajım hoşunuza gitmedi mi?" Sırtımı sandalyenin yumuşaklığına dayayarak ukala doktoru kışkırttım. Tavrım midemi saran endişeye ihanet ediyordu.

"İzin verirsiniz, avukatın ve oda arkadaşınızın huzurunda okumak istiyorum." Kibirli bir gülümsemeyle uzanıp pantolonunun ön cebinden kâğıt parçasını çıkardı. Uzun, zarif parmaklarıyla kâğıdı açtı, sonra ışıldayan gözlerini transkripsiyonlu birkaç satırın üzerinde gezdirdi ve okudu: "Tatlı ağız ve aziz, zevkin sıvı köpüğünü sessiz bir ayinle yavaşça sıyıran, ereksiyon halindeki formu sanki ağız bir meyve, meyve de ağızmış gibi yavaşça yalayan, hayır, yeter, yeter, yeter, beni iç, beni öldür ve öldüğümde beni yaşa. Sonsuzluğun ne olduğunu zaten biliyorum: saf orgazm. Carlos Drummond de Andrade'.

Dr. Krugher'in derin ve gür sesiyle dudaklarından dökülen her kelime kulak zarıma sızıyor, uzuvlarımı sarsıyor ve uyluklarımın ortasında sıcak arzular uyandırıyor.

Bu hisler o kadar nüfuz edici hale geldi ki, gizli bir azap karnımın alt kısmına ağırlık yaparken bacaklarımı sıkıca kavradım.

Garip tepkimi fark etti ve bakışlarını yavaşça şortuma indirdi.

Kalın siyah kirpiklerin zarif hareketi etrafımdaki havayı hareket ettirme gücüne sahipti.

Bunu takip eden sonsuz sessizlik, tahammül edilemez derecede küstah bir duyguyu kavramam ve uzaklara gömmem için bana zaman tanıdı.

Dr. Krugher gözlerime bakmak için geri döndü; bu gözler ona, içinden sıyrıldığım korkunç azabı küstahça ifşa ediyordu; onunkiler ise buz gibi, gizemli ama ilgi çekiciydi. Onlara hayranlık duymadan duramıyordum. Ne gibi sırlar sakladığını ve bir gün bunları benimle paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordum.

"Bu erotik bir şiir..." diye fısıldadım, bastırılmış bir iniltiyle.

Kayıtsız kaldı, tenimi karıncalandıran dikenli bir soğuklukla çevrelenmişti. "Şaşırtıcı açıklaman için teşekkür ederim Dorothea."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onun gibi bir adamın böyle alaycı bir yönünü gizleyebileceğine bile inanamıyordum.

"Ne ben ne de avukat Ryke bunun erotik bir şiir olduğunu tahmin ettik," diye devam etti arkadaşının onayını almak için. "Değil mi Mitch?"

Mitchell bir bacağına çaprazlamadan önce müstehcen bir şekilde gülümsedi. "Doğru." Tabii ki o da büyük bir keyifle benimle alay ediyordu.

"Yaptığın hareketin ciddiyetinin farkında mısın Dorothea?"

Dr. Krugher'ın ses tonu aniden değişince nefesim kesildi.

Ne nazık ne de bağışlayıcıydı.

Yaptığım hatanın bedelini ödeme zamanı gelmişti.

Cevabım konusunda tereddüt ettim; tıpkı avukat Ryke'ın tavsiye ettiği gibi sessiz kalmam daha uygun olurdu.

"Benim gibi bir adamı böyle önemsiz yöntemlerle baştan çıkarabileceğini mi sanıyorsun?" Katlanmış küçük kâğıt parçasını sağ elinin işaret ve orta parmakları arasında kaldırdı.

"Sadece bir şakaydı," diye kendimi savundum; bir daha başkalarının önünde benimle alay etmesine izin vermeyecektim.

"Çok zevksiz bir şaka," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Sakin ol. Birinin çekici bir teklife bu kadar kötü tepki verdiğini hiç görmemiştim," diyerek çenemi sallayarak kartı işaret ettim.

Temel teklifin ne olduğunu anladı mı?

Dr. Krugher kaşlarını kırıştırdı ve kolunu indirdiğinde, belirgin baharatlı parfümünü algıladım.

"Senden büyük erkekleri kışkırtmak senin alışkanlığın mı?" Rahatsız edici bir babacan tavır takınarak ihtiyatla göz kırptı.

"Olabilir."

Mitchell parmaklarını dizine vururken bakışlarımı ondan Mitchell'a çeviriyor ve devam eden konuşmayı yakından takip ediyordum.

"Hayatta çoğu zaman bir başkasına verebileceğimiz tek şeyin yalnızca fiziksel eylem olduğuna inanma eğiliminde oluruz. Yanlışıklıkla, bedensel bir ilişkinin duygusal çıplaklıktan daha önemli olduğuna ikna oluruz. Neden biliyor musun Dorothea?"

Dr. Krugher yine dikkatimi çekmeyi başardı. Kendini narsist bir şekilde başkalarına dayatması gerekmiyordu, konuşması yeterliydi ve bu sayede herkes ona bir insan ve bir doktor olarak saygı duyuyordu.

"Çünkü cinsel bir ilişki daha az talepkar sanırım."

"Kesinlikle," diye onayladı. "Duygusal çıplaklık güven, tam bir adanmışlık ve enerji gerektirir. Her erkek partnerini tanıyacak ve karşılığında tanınacak sabra sahip değildir. Kim geçici cinsel hazzı özel, empatik bir bağa tercih eder biliyor musunuz? Sadece ruhlarını çözecek ve geleceğe bakmak için geçmişin cilvelerinden kurtaracak kadar güçlü olmayanlar. Ben talepkar bir adamım, çok şey veren ve bir kadından çok şey talep eden bir adamım. Beni erotik bir şiirle baştan çıkarmak, ne kadar orijinal bir fikir gibi görünse de ya da iddia ettiğiniz gibi 'baştan çıkarıcı' olsa da, benim ve sizin onurunuza karşı bir hakarettir." Ayağa kalktı ve iki metre boyundaki heybetiyle Juliette ve benim üzerime yürüdü.

Bakışlarımızı bir arada tutmak için ensemin koltuğun yüksek arkasına yasladım.

"Ben iyi değilim, eğer kastettiğiniz buysa..."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim." Bunu açıkça belirtti.

"Sadece kendine daha fazla değer vermen gerektiğini anlamanı istiyorum. İki insan arasında seksten çok daha samimi bir faktör vardır ve bu, zayıflıklarınızı diğerine açtığınız ve onun sizi anlamasına, desteklemesine ve her şeyden önce sevmesine izin verdiğiniz kopmaz bir bağ kurma yeteneğidir. Sadece sizi soymakta değil, ruhunuzu okumakta da iyi olan bir adama bedeninizi teslim etmeye çalışın, hissedeceğiniz duyguların kıyaslanamaz olduğunu göreceksiniz." Kağıdı yırtmadan ya da atmadan pantolonunun cebine soktu.

"Böyle bir adam yok," diye mırıldandım hayal kırıklığıyla, oysa etrafımda çatırdayan garip bir his tam tersini gösteriyordu. Karanlık güzelliği, yılmaz ruhu ve parlak zekâsıyla o adam vardı ve tam karşımdaydı.

"Diyelim ki haklısın. Ne yapacaksın?" Bana oldukça zor bir soru sordu.

Ne cevap vermeliydim?

Beni seven biri olmasaydı hayatta kalabilir miydim?

Annemi çoktan kaybetmiştim ve büyükannemden başka kimsem yoktu. Yıllar boyunca, çoktan alışmış olduğum daimi yalnızlık kavramını benimsemiştim: Büyükanne Lizzie'yi kaybedersem, yalnız kalacaktım.

Bir an için güçlü bir ıstırap kapladı içimi.

"Ben... Ben... Bilmiyorum."

"Kendini seveceksin, Dorothea. *Kendini* ilk sıraya koyacaksın ve sadece seni hak edenlerin sana katılmasına izin vereceksin," dedi hiçbir itiraza izin vermeyen bir otoriteyle.

Korkudan titremem gerekirdi ama belli belirsiz bir glmsemi dudaklarımı büktü. "Kulağa bir emir gibi geliyor."

"Gerçekten de öyle," dedi bilgi bir tavırla: titiz olduğu kadar despot bir doktor olduğu da tartışılmazdı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Bana ne yapacağımı söyleyemez."

"Emin misiniz?" Dr. Krugher, Juliette ve benim önümde yürümeye başladı; gözlerim kaçınılmaz olarak gömleğin baştan çıkarıcı bir şekilde yapıştığı sağlam bacaklarda, biçimli kalçalarda ve formda sırtta gezindi. "Bu jestiniz nedeniyle bu hafta ziyaretçi kabul etmeyeceksiniz."

"Ne?" Diğer tüm düşünceleri yok ederek neredeyse koltuktan fırlayacaktım. "Bunu yapamaz!"

"Elbette yapabilirim," diye sert bir bakışla reddetti.

"Hayır!" Tırnak izlerimi orada bırakıp bırakmadığımı umursamadan değerli kolakları kavradım.

Dr. Krugher durdu ve bana bakmak için başını eğdi. "İki hafta belirleyelim mi? Ne dersiniz?"

Teklifinde st örtülü bir tehdit sezerek gözlerimi açtım. "Ciddi olamazsın?"

"O zaman . Üç hafta boyunca ziyaretçi kabul etmeyeceksin. Ne kadar direnirsen, Dorothea, cezanın süresi o kadar uzayacak. Beni dinlesen ve aşırı asi ruhunu dizginlesen iyi edersin."

"Sen çok kibirli bir..." Ellerini otoriter bir duruşla kalçalarına koyduğunda sözümü kestim, o kadar korkutucuydu ki sözlü bir uyarıya gerek kalmadı. Ona söyleyeceklerimi bitirmem için bana meydan okudu ama zaten başım büyük beladaydı, bu yüzden sabrını taşırmak istemiyorsam en kurnazca hareket teslim olmaktı. "TAMAM,

Tamam," diye homurdandım. "Ancak, kibirli olduğunu gerçekten düşünüyorum," diye mırıldandım, sandalyeye yaslanarak rahatlardım.

Başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu, düşünüyordu. "Evet, bazen öyleyim."

Avukat Ryke araya girmeden önce gülümsedi. 'Sadece bazen mi, Efrem? Neredeyse her zaman diyebilirim."

"*Stillschweigen!*" diye karşılık verdi Dr. Krugher başka bir dilde, iddialı bir tonda.

Duvarlar sarsıldı; Juliette sıçradı ve onunla birlikte ben de sıçradım.

Kafam karışmış bir halde Mitchell'a baktım, soracağım soruyu hemen tahmin etmişti. "Sessizlik" dedi. Almanca olarak. Ne yazık ki ona karşı konuştuğumda sinirleniyor." Omuzlarını silktili; arkadaşının tepkisi onu eğlendirmişe benziyordu, sanki ona yem atmak en sevdiği eğlencelerden biriydi.

O anda aklıma ilk gün çalışma odasında göz gezdirdiğim yabancı dildeki kitaplar geldi. İçgüdüsel olarak dönüp duvarlar boyunca uzanan heybetli kitap raflarına baktım ve Fransızca, Danca, İngilizce, Rusça ve hatta Almanca birkaç kitap gördüm.

"Ona ne derim biliyor musun?" diye geri çekildim, gözlerim Hint Okyanusu'nu çağırıştıran o irislerle odaklanmıştı. "Öfkenizi nasıl düzelteceğiniz konusunda size rehberlik edecek bir el kitabı aramalısınız."

Dr. Krugher küstahlığımdan sıkılmış bir halde keskin bir nefes aldı. "Deşifre ettiğin şiir *oral seksle* ilgili, Dorothea." Beni maruz bıraktığı inceleme karşısında kızardım. Yani şiirsel dizelerin gizlediği ön sevişmeyi anlamıştı ama buna kaba bir şekilde 'oral seks' diyecek olan Andy'nin aksine Dr. Krugher *oral seks* kelimesini tercih etmişti. Zaman zaman önemsiz terimler kullanıp kullanmadığını ve samimiyette davranışlarının daha az titiz olup olmadığını kim bilebilirdi. "Bunu benimle ve bu kliniğin kurallarıyla dalga geçerek bir nota yazmışsın," diye devam etti sertçe. "Sığ bir adam olduğumu, kolayca kandırılabilceğimi ya da baştan çıkarılabilceğimi düşünmekle kalmıyorsun. Aynı zamanda Teikos'un anlamını da derinden küçümsüyorsun," diye belirtti, soğukkanlılığını ve ciddiyetini koruyarak.

"Niyetim bu değildi," diye mırıldandım kısık bir sesle, ama nafile bir gerekçeyle ilgilenmiyor gibiydi.

"İşlediğiniz eylemin ciddiyetinin yeterince farkında olmadığınız açık olduğundan, size sınırları aşmanın

Doktor ve hasta arasındaki profesyonel ilişki ciddi bir etik ihlali teşkil eder," diye beni bilgilendirdi. "Avukat Ryke, ne yazık ki beni dahil ettiğiniz bu durumla ilgili olarak benim iyi niyetime tanıklık eden bir gözetmen olarak burada bulunuyor."

Masasından bir kalem alıp parmaklarının arasında evirip çevirmeye başlayan ve beni dikkatle izleyen Mitchell'a baktım. Oturduğu yerde sessiz kalırken bu kadar tehditkâr olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Yani şimdi başın belada mı?" Onun için gerçekten endişeleniyordum. Benim yüzümden imajının ya da kariyerinin zarar görmesini asla istemedim.

Hâlâ aynı pozisyonda duran Dr. Krugher bana bakmayı bir an bile bırakmadı. Gözleri beni şiddetle gerçeklikten koparıyor ve azap verici bir unutkanlığa sürüklüyordu. Bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınmalıydım ama elimde değildi.

"Hayır," diye karşı çıktı ciddi bir ses tonuyla. "Hatanız tek bir olayla sınırlı kaldığı sürece olmayacağım. Kuralları bir daha çiğnersen - beni kıışkırtmak, baştan çıkarmak, bana açık ya da örtülü cinsel göndermeler içeren kartlar ya da mesajlar göndermek - o zaman evet. İkimizin de başı belaya girer. Anlaşıldı mı?"

Üzüntüyle başımı salladım, sonra yan gözle tek kelime etmemiş olan Juliette'e baktım. İki adamdan korkmuş görünüyordu.

"Güzel." Dr. Krugher bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. Siyah bir tutam alnına düşmüştü ama düzeltmedi. Mümkün olduğunca, saçları inatçı bir kırıksıklık içinde düzgün olmadığında daha da çekici oluyordu. "Juliette." Birden oda arkadaşına döndü. "Bir dahaki sefere arkadaşını düşüncesizce hareketler yapmaması için ikna etmeye çalış," diye öneride bulundu; Juliette sadece başını eğmekle yetindi. Olanlarla hiçbir ilgisi yoktu ama karttaki şiiri onun huzurunda yazdığım için farkında olmadan onu suç ortağım yapmışım. "Mitchell, senin bu konudaki fikrin nedir?" diye sordu Dr. Krugher, görüş alanını avukat Ryke'ı da kapsayacak şekilde genişletmek için farklı bir açıda durarak.

İkincisi ayağa kalktı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"*Ignorantia legis neminem excusat*: bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Thea?"

Başımı salladım.

Artık kabul etmek ya da reddetmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Yasaları bilmemek kimseyi mazur göstermez ama bugün size anlayış göstermek istiyorum. Sadece birkaç gündür buradasınız, gerçekleştirmeniz gereken zorlu bir süreç var ve sözleşmede yer alan düzenlemeleri henüz okumadığınız çok açık. Şimdilik yasal işlem başlatmanın gerekli olduğunu düşünmüyorum. Ancak ilerisi için sağduyunuza güveniyorum."

İfade üzerinde düşündüm: yasal olarak hareket etmek.

Ne yapmak istemiş olabilirler ki?

İçin için an Ben kendimi Şanslı için sahip olmak acı çekti
sadece ciddi sonuçları olmayan ahlaki bir ders.

"Şimdi odanıza dönün. İkiniz de," diye emretti Dr. Krugher, çok uzun süren tartışmadan rahatsız olmuştu.

Kalan tüm itibarımı topladım ve Juliette ile birlikte çıkışa yöneldim.

"Dorothea."

Klinikteki en sert ve en arzu edilen adamın derinden gelen gürleyen sesini duyduğumda durdum.

Kibirle döndüm ve ona bakarak bekledim.

Hareketsiz, odanın ortasında, herkesin neredeyse aşkın bir saygı ve bağlılıkla yönelmek zorunda olduğu yüksek bir ilah gibi görünüyordu.

"Yönetmelikleri okuyun lütfen. Bana tekrar ettirmeyin."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okuyarak bir elimi altın kapı tokmağına koydum.

"Aksi takdirde size yetişkin dünyasının daha az hoş yönlerini göstereceğim..."

11
Thea

*Kendine sahip çıkan adam acıya son verir
tıpkı bir neşeyi doğaçlama yaptığı gibi.*

OSCAR WILDE

Asklepios'ta geçirdiğim ilk Cuma günüydü.

Ziyaretlere adanmış bir gün.

Kuralı iyi hatırlıyordum, bir numaraydı: akrabalar *her Cuma* öğleden sonra misafirleri ziyaret edebilir.

Dr. Krugher'in önerdiği gibi, sözleşmeyi dikkatle okudum ve bana bir dizi okul kuralına benzeyen, uyulmaması halinde derhal müdürün odasına çağrılmayı gerektiren düzenlemeler üzerinde durdum.

Bunları oda arkadaşlarımdan yaptığı gibi ezberlemem imkansızdı, ancak hata yapma ve bunun bedelini pahalıya ödeme deneyimini tekrarlamak istemiyordum, bu yüzden onları hatırlamasam bile tekrar tekrar okuyacak ve kendimi onlara adayacaktım.

Önceki akşam, ihmalkârlığım yüzünden büyükannemi göremeyeceğim düşüncesi beni öyle bir umutsuzluğa sürüklemişti ki akşam yemeğini atlamıştım.

Sabah saat ikide, Juliette yastığını göğsüne bastırmış uyurken, açlık sancılarının yol açtığı şiddetli karın krampları nedeniyle yataktan kaymıştım.

Odadan çıktıktan sonra kileri karıştırmak ve dişlerimin altına koyacak bir şeyler bulmak için mutfığa ulaşmıştım ama yemek yeme fikri ve

Bir sonraki an pişmanlık duymak beni direnmeye ve oruç tutmaya, sabırla açlığın litrelerce su ile yatışmasını beklemeye itti.

Uçuruma sürüklendim.

Kendi kontrolümü kaybettiğimi ve bundan kaçınmanın tek yolunun yeme isteğine boyun eğmemek olduğunu kabul etmedim.

Endişeli ve midem bulanmış bir halde banyoda yaklaşık iki saat geçirerek karnımın düz olup olmadığını, kalçalarımın çok fazla yuvarlanıp yuvarlanmadığını ve yanaklarımın hala aynı olup olmadığını kontrol ettim.

Sonra tamamen yalnızlık içinde annemin bileziğini göğsüme bastırarak gözyaşlarına boğulmuş ve onun ölümünden sonra ne hale geldiğim için ondan af dilemiştim.

Bir canavar.

"Ee Thea, nasılsın?" Dr. Ruiz bana aynı soruyu ikinci kez soruyordu. On dakika önce ofisine girdiğimden beri tek bir kelime bile etmemiştim. Tam bir vurdumduymazlıkla oturup pencereden dışarı bakmayı tercih ettim. En azından içeride bir tane vardı ve klostrofobi hissi Dr. Krugher'in ofisinde hissettiklerime kıyasla oldukça hafifti.

"Nasıl görünmemi istiyorsun?" diye sordum ona bakmadan. Hiç makyaj yapmamıştım, gözlerim şiş ve kızarıktı, saçlarım gevşek ve uçlarından düğümlenmişti, tenim solgundu, en hafif tabirle korkutucuydu. Dilimde sanki kendimden iğreniyormuşum gibi garip ekşi bir tat algıladım.

Kadın cevap vermeden önce iç çekti. "Dün gece odadan çıktığınızı biliyorum. Şaşkındınız ve gözle görülür şekilde sendeliyordunuz. Bu sabah hemen sağlık ekibine haber verildi."

Balkon korkuluğuna yaslanmış, kırmızı sırtlı ve pas rengi kanatlı bir sinek kuşunu fark ettiğimde gülümsedim. "Burada yeme bozukluğundan muzdarip başka kızlar da var, benim olduğumu nereden çıkardın?"

Doktor kalemini masanın ahşap rafına vurdu; arkamı dönmüş olmama rağmen tiz tik tak sesleri net bir şekilde duyuluyordu.

"Her odada güvenlik kameraları var. Hunberet bize adını söylemeden önce onları inceledi."

"Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim." Böylesine lüks ve iyi donanımlı bir klinikte, son derece yüksek teknolojiye sahip bir sistemle, hastanın her küçük hareketinin

misafirler. Ayrıca, hiçbirimiz tatilde orada değildik. "Bu meslektaşınızın hatası, biliyorsunuz değil mi?" Ancak o zaman ona öyle kızgın bir bakış attım ki, doktor elindeki kalemini sallamayı bıraktı.

"Thea, eğer Dr. Krugher'dan bahsediyorsan, o sadece senin iyiliğin için hareket etti."

"Ziyaretçi kabul etmemi mi engelliyorsun?" Arkasındaki saati işaret ettim. "Saat öğleden sonra beş. Diğer kızlar bir akrabalarının ya da arkadaşlarının yanındayken ben burada senin aptal sorularını yanıtlıyorum!" Öfke ellerimi titretti.

Dr. Ruiz saçaklarını yana doğru savurarak soluk kaşlarını gösterdi. Saçları kadar kırmızı olmamaları garipti. "Ona saygısızlık ettin Thea. Zamanla onun yüce gönüllü ama aynı zamanda tavizsiz bir adam olduğunu anlayacaksın. Çoğu zaman kategorik olan kararları her birinize bir şeyler öğretmeyi amaçlıyor."

"O önyargılı," diye suçladım onu. "Ne olursa olsun onu savunacaktı." Bizi ayıran masaya rağmen öne doğru eğildim. "Biliyor musun, ona nasıl baktığını gördüm." Zaptedilemez bir güç ifade eden ama aynı zamanda karanlık bir şeyler de barındıran iri, zinober yeşili gözlerine baktım. "Ondan korkuyor ama yine de onu becermek için can atıyor, değil mi?"

Kadın sinsî bir gülümsemeyle başını salladı. "Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum Thea: Senden bahsetmemek için konuşmayı bana yönlendirmeye çalışıyorsun. Bu numaraları çok iyi bilirim; dahası, meslektaşlarıma duyduğum hayranlık her zaman profesyonel nitelikte olmuştur. Bunun yerine daha önemli konularla ilgilenmek varken var olmayan meseleleri tartışmak faydasızdır."

"Ne gibi? Bu yemek beni hasta mı ediyor?" diye onu kışkırttım. "Bu arada... benim yemeklerimi kedilere verebilirsin. Etrafta birkaç tane olduğunu gördüm."

Kadın soğukkanlılığını korudu, anlaşılmazlığına sıkı sıkıya sarıldı. "Evet, parkta. Hunbert de Dr. Krugher'in emriyle onlarla ilgileniyor."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki o aynı zamanda bir hayvan aktivisti."

"Kesinlikle," diye ciddiyetle başını salladı, ironimi anlamamıştı. "Hayvanları çok sever."

"Ve benden nefret ediyor, çünkü bu lanet kliniğe adım attığımdan beri benimle uğraşıyor." Bir parmağımı siyah kot pantolonumdaki yırtığa soktum ve tırnağımın file çoraplara takılmamasına dikkat ederek genişçe açtım.

"Sizden nefret etmiyor, sadece biz doktorlara yöneltilen sözlerin ve eylemlerin her zaman bir ağırlığı olduğunu anlamanızı istiyor. Terapi bir oyun değildir. Sana yardım etmek için buradayız Thea ve sadece iyileşmeni istiyoruz." Doktor ellerini zarıfçe kavuşturdu. "Bana bu gece seni neyin hasta ettiğini söylemek ister misin?"

Başımı tekrar pencereye doğru çevirdim.

Sinek kuşu uçup gitmiş, güneş bulutların arasına saklanmış ve gökyüzü kurşuni bir renge bürünmüştü. Bu bunaltıcı kasvet Nisan ayına hiç yakışmıyordu. Baharın yaklaşmasının, özellikle de Kaliforniya'da, hoş ve kurak günler getirmesi beklenirken, bunun yerine her gün doğumu kasvetli ruh halimi dünyanın üzerine serpiştiriyor gibiydi.

"Hayır," diye cevap verdim zayıf bir sesle.

Ağzımdan bazı bilgiler almaya kararlı bir şekilde devam etti.

"Thea, sana atipik anoreksiya nervoza teşhisi kondu. 'Sinirsel', bozukluğun nedeninin psikolojik kökenli olduğu anlamına gelir. 'Atipik', daha yaygın olan anoreksiya nervoza ile aynı fiziksel ve bilişsel komplikasyonlara sahip olmanıza rağmen, düşük kilolu olmadığınız anlamına gelir. Ancak, yiyeceklerle olan ilişkiniz, vücut ağırlığınızın yaklaşık dörtte birini kaybetmenize neden olacak kadar sorunludur ve ciddi kardiyak ve diğer sonuçlara neden olur. Yemek yemeyi reddediyor ya da ihtiyacınız olan kalori alımına yetmeyecek miktarlarda yemek yemeye kendinizi zorluyorsunuz. Yemek yedikten sonra genellikle ne yaparsınız? Suçluluk duygusuyla mücadele etmek için hangi telafi edici davranışları kullanıyorsunuz?"

Uyguladığım eliminasyon davranışları temelde üç taneydi: laksatifler, kusma veya...

"Saatlerce antrenman yapıyorum," diye itiraf ettim; bu sözlerim üzerine havaya bir ıstırap yayıldı.

"Yediğin az şey yüzünden içinde hissettiğin rahatsızlığı hafifletmek için spora başvuruyorsun ve sanırım o zamanlarda kendini iyi hissediyorsun, değil mi?" diye sordu sempatik bir tonda.

"Evet," diye mırıldandım garip bir oyuncak ayı şeklindeki buluta bakarken.

"Bana yemekle olan ilişkinizin neden değiştiğini söyleyebilir misiniz?" Dr. Ruiz, Dr. Krugher'den daha ısrarcıydı; Krugher'in sessizliği, anlamlı bakışları ve cevapsız sorularımı bile beni karşılık vermeye zorlamadan deşifre etme yeteneği vardı.

"Bazen sosyal medyada tacize uğruyorum." Çatlamış dudaklarımı namlendirdim.

"Pek çok kişi grubumu, görünüşümü ya da şahsımı rencide ediyor.

Bana sürtük ve keş diyorlar." Omurgamdan aşağı bir gerilim ürpermesi geçti. "Değilim, ya da belki yleyim. Bazen kim olduğumu bile sorguluyorum."

"Yani itibarınız için mi endişeleniyorsunuz?" Dr. Ruiz itirafımı analiz etmeye çalıştı. "İşa olmuş bir karaktersiniz ve bu sizin için endişe ve rahatsızlık yaratıyor. Bu doğru mu?"

"İnsanların başkalarını yok etmesi için çok az şey gerekir," diye devam ettim, beni her şekilde dikizlemeye çalışan müdahaleci bakışlarıyla karşılaşmadan. "İnsanların yargılama hakkını kendilerinde görmeleri için birkaç kilo fazlalık, bir sa telinin yerinde olmaması, gözlerin altında fark edilebilir koyu halkalar, bir röportajda bir kavramı yanlış anlatmak, birkaç erkekle çıkmak, çoğu zaman gerçekten acımasız bir şekilde."

"Bu da sizi kilonuzu titizlikle kontrol etmeye, kusursuz görünmeye, iyi orantılı bir vücuda sahip olmanıza ve çok güzel olmanıza rağmen yemekle ilişkinizi takıntılı bir şekilde yönetmeye teşvik ediyor" dedi ve günlüğündeki bir şeyi not etti. "Yiyecekleri reddettiğiniz veya reddettiğiniz ilk olaylar ne zaman meydana geldi?"

Ona dikkatle baktım, ergenlik dönemime ait, çoğu annem ve müzikle ilgili anıları zihnimden geçirdim. "Tam olarak hatırlamıyorum. Bir yıldan fazla oldu sanırım..."

Bu ayrıntıyı da not ederek başını salladı. "Grubunuz ne zamandır var?"

İçimi çektim ve dört yıl önceki o uzak Aralık ayını düşündüm.

Andy ve ben, Steve ve Jimmy ile her zaman buluştuğumuz bardaki küçük masada oturuyorduk.

O gün Steve, üzerinde parlak bir iblis kafası olan tuhaf bir eşarp ve hepimizin ona yeni bir tane almasını söylememize rağmen üzerinden hiç çıkarmadığı oldukça yıpranmış bir deri ceket giymişti.

şarkıcı bizi grup için bir isim seçmeye çağırmıştı, grubu diğerlerinden ayıracak bir isim. Andy uzun bir süre eksantrik iblis baskısına baktıktan sonra masaya gürültülü bir yumruk indirerek gururla bundan sonra Bright Demons olacağımızı söyledi.

"şarkıcı Andy ve ben grubu resmen kurduğumuzda on altı yaşındaydım: 20 Aralık'tı." Gergin bir şekilde, soğu hissettim

ve çıplak kollarımı ovuşturdu. Geçmişe bu kadar gerçekçi bir şekilde geri dönmek benim de bu hisleri yaşamama neden oldu.

Dr. Ruiz tepkimi fark etti ama bu konuda soru sormadı. "Hayatınızda bir şekilde size acı çektiren veya sizi derinden etkileyen belirli bir olay var mıydı? Belki de o meşhur 20 Aralık sırasında ya da sonrasında..."

Birkaç dakika düşündüm, en baştan başlamalı ve beni analiz eden kadına korkutucu hikayemi anlatmalıydım; bazı gerçekler bir psikolog tarafından bile kolay algılanmıyordu.

"Evet, doktor. Doğduğumdan beri korkunç durumlar yaşadım diyebilirim."

Göz kapaklarının hafifçe titremesi, cevabımın onu üzdüğünü anlamamı sağladı. "Bana onlardan bahsetmek ister misin Thea? İstersen onlardan bana bile bahsedebilirsin."

"Hayır," diye kesin bir dille reddettim.

"Hatırlamaya çalış," diye ısrar etti. "Yaşadığınız bu korkunç olaylardan hangisi sizi..."

Kıpırdanmaya başladım ama ona gösterme zahmetine girmedim. "Onları hatırlamak istemiyorum doktor."

"Senden sadece biraz çaba göstermeni istiyorum, Thea." Elindeki günlükle okuyamadığım bir şeyler yazmaya devam etti. "Sadece..."

"Lütfen dur," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, sonra ayağa kalktım. Gitmek, acı veren bir hançer gibi göğsümü delerek içimdeki çürümeyi dışarı çıkaran bu rahatsız edici konuşmaya bir son vermek istiyordum.

"Thea. Neden ailenden bahsetmek istemiyorsun? Onlar hakkında konuşmak senin için neredeyse tabu gibi görünüyor. Ailene ne oldu?"

Umutsuzluğun en uç noktalarına sürüklenerek kulaklarımı tıkadım ve başımı sallayarak zihnimde üst üste binmeye başlayan sesleri bastırdım.

Karanlık, kar maskeleri, anne.

"Lütfen sessiz ol..." diye mırıldandım şaşkınlıkla. Kalp atışlarım hızlandı, ani bir terleme alnımı ve vücudumun her yerini ıslattı. Sanki biri beni ateşe vermişti ve kelimenin tam anlamıyla yanıyordum.

"Tıbbi kayıtlarınız annenizin 18 Ağustos'ta öldüğünü ve sizin de o gün onunla birlikte olduğunuzu gösteriyor. Ne..."

Ne kollarımdaki gücü ne de yanan bir lav gibi sadece bana yardım etmeye çalışan bir kadının üzerine dökülen öfkeyi kontrol edebiliyordum. Hamlelerimi tahmin etmesi için ona zaman vermedim. Ona saldırdım: günlük yere uçtu, cam kalemlik yerde paramparça oldu, bazı kitaplar yere düştü ve gelişigüzel bir şekilde üst üste açıldı. Saçlarını çekiştirdim, yanaklarını kaşdım. Tırnaklarının altındaki sıyrıkları hissettim, amaranth kırmızısı bir sıvı parmak uçlarımı nemlendirdi.

Kandı.

Doktor beni durdurmak için bileklerimden tutarak kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. İtiraz etti, acı içinde böğürdü ve anlamadığım ya da belki de anlamak istemediğim kelimelerle bağırdı.

Yeşil gözleri korkuyla dolu iki siyah havuza dönüştüğünde, bana direnmenin faydasız olduğunu anladı. O anda ya pes edip onu yok etmeme izin vereceğini ya da kendini kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğini düşündü, hem de hemen.

Tam o sırada masanın altına uzandı ve acil durum düğmesine bastı. Kulakları sağır eden bir alarm tüm kliniğe yayıldı. Hızlı ve ağır ayak sesleri koridora hücum etti. Biri aceleyle kapalı kapıyı duvara çarpana kadar açtı ve beni kollarımdan tutarak kadının hırpalanmış bedeninden uzaklaştırdı.

Stüdyodan zorla çıkarıldığım süre boyunca çığlık attım, bağırdım, tekmeledim.

Tamamen öfkeyle, ne yaptığımın farkında olmadan, tırnaklarımı beni tutan adamın ön koluna da geçirdim.

Dr. Ruiz'i savunmak için müdahale eden işçilerden biri olması gerekiyordu.

Sonra koluma bir şey battı, belki de bir şırınga.

Bana enjekte edilen ilaç her neyse, kaslarım beklenmedik bir halsizlikle istila edilene kadar damarlarımda yoğun bir yanmaya neden oldu.

Kalp atışları yavaş yavaş yavaşladı.

Gözler ağırlaştı.

Artık hiçbir şeyi ayırt edemiyordum. Her şey renksizleşti.

Karanlığa düştüm ve kendimi boşluğa terk ettim.

Atipik anoreksiya nervoza eylemlerimi haklı çıkarıyor muydu? Bir kadına saldırmamı haklı çıkarır mı?

Ya da son derece aşağılık bir şekilde davrandığımı mı?

Hayır, kesinlikle hayır.

Annem benimle gurur duymazdı, beni tanımazdı bile.

Hiç böyle olmamıştım.

Böyle değildim.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Derimin üzerinde kaydığını hissetmek tekrar bilincimin yerinde olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden göz kapaklarımı açtım ve bir avizeden gelen soluk ışık hassas göz bebeklerime çarptı.

Zayıf bedenimi saran saf kaşmir bir battaniye.

Başımı yumuşak bir kolçağa yaslamış, dinlenme odasındaki büyük köşe kanepede uzanırken uyandım. Sadece bir kez görmüş olmama rağmen dekorun her ayrıntısını mükemmel bir şekilde hatırlıyordum: kuyruklu piyano, bardo masası, duvara monte edilmiş devasa plazma televizyon, çarpıcı tablolar, neoklasik süslemeler. Parlak fildişi ve gümüşün göz kamaştırıcı renkleri kliniğin diğer odalarına benzer bir zarafet katıyordu. Gözlerimi kristal sarkıt lambalarla aydınlatılmış lüks bara çevirdiğimde, gruptaki arkadaşların ve benim performanslardan önce kaderimizi emanet ettiğimiz, Almanya'nın en iyi likörlerinden biri olan Jägermeister'den bir yudum alsam fena olmaz diye düşündüm, sanki tüm olumsuzlukları kovmak için kutsal bir ritüelmiş gibi.

Şüphesiz Dr. Krugher da birkaç kez tatmıştır. Birden odada bir varlık hissettim.

Bulduğum yerden birinin gerçekten yanımda olduğunu anlayamıyordum ama içgüdüsel olarak güneş ışınlarının odaya süzülmesini engelleyen ağır bir örtüyle kaplı büyük cam pencereyi kontrol ettim. O zaman kesinlikle emindim: O oradaydı.

Karanlığın lehine ışığı lanetleyen adam. Tüm gizemlerin koruyucusu.

"Kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandım, duyularımı istila eden taze ve tamamen erkeksi sıvıyı içime çekerek.

"Ve korkunu hissediyorum, Dorothea."

Güçlü bir ses tehditkâr bir okşayış gibi tenimi yalayıp geçerken, battaniyenin altında, zayıflıklarımın çoğunu ortaya çıkaracak gizli yerlere doğru süzülürken titredim.

Başım hâlâ dönerken oturdum ve onu görebilmek için etrafıma bakındım, ta ki görkemli kuyruklu piyanonun önünde oturan bir siluet görene kadar.

Dr. Krugher orada öylece durmuş, dikkatle bana bakıyordu.

Geniş omuzları özenli bir incelikle siyah bir ceketle sarılmıştı, alnında gevşek bir tutam bulunan siyah saçları ona ciddi ve acımasız bir hava veriyordu, tekil gözleri rahatsız edici olduğu kadar görkemli bir enerji yayıyordu.

Nazik bir hareketle klavyenin kapağını kaldırdı ve nazik parmaklarıyla siyah ve beyaz tuşlara dokundu.

Yavaş, ahenkli bir melodiyi mırıldanarak çalmaya başladığında, enstrüman sanki Tanrı'dan gelen bir dokunuş gibi kendi ruhuna bürünürdü.

Her parçam zarif kelebekler gibi etrafımda uçuşan okşayıcı notaları dinlemeye başladı.

İlahi mutluluk ve sarhoş edici arzu arasında asılı kalarak ayaklarımı yere koydum ve dudaklarımı ayırdım.

Araya girdiğimde, düşüncelerimi dalkavukluğa ya da baştan savma iltifatlara dönüşmeden dizginlemek için hareketsiz kaldım.

Uzun, erkeksi parmakların sağdan sola yumuşak bir şekilde, klas ve ustalıklı kayışını görmekten şehvetli bir zevk aldım.

Tüm dünya, canlı ve cansız, erkek ve kadın her şeyi sanki bir sihirli gibi otoriter bir şekilde etkisi altına alan kadifemsi sesi kesmemek için büyük bir saygıyla sessizliğe gömüldü.

Bununla birlikte, Dr. Krugher'in benim üzerimde de kaçınılmaz bir etkisi oldu.

Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını görmek istedim, ellerini tutmak ve müzik hala odayı sararken onları ağzıma götürüp pürüzsüz sırtlarından öpmek istedim. En gizli şehvetin tellerini gıdıklarken öpüşme sanatında da bu kadar bilgili olup olmadıklarını keşfetmek için dudaklarının tadına bakmak istedim. Sonra her köşesini keşfetmek için onu soymak istedim.

vücudunun. Başımı sallamam ayaklarının dibinde diz çökmem ve aralıksız dil darbelerinden sonra can suyunu son damlasına kadar içene kadar şişkin üyesini ateşli bir şekilde karşılamam için yeterli olurdu.

Böylesine mahrem bir anı hayal etmek nefes alış verişlerimi daha tedirgin ve pervasız hale getirdi.

Adam trajik ve kahraman bir figürdü; keskin kibriyle kör bir öfkeyi serbest bırakabiliyor ve pastoral olmaktan uzak, en kötü tutkulara ilham veren kışkırtıcı güzelliğiyle tek başına kör bir şehveti uyandırabiliyordu.

"Müzik terapisini hiç duydun mu Dorothea?" Dr. Krugher son bir notanın yankısını kalbimde bırakarak çalmayı kesti. Döndü ve heyecanımı fark ederek gözlerini kısarak pembe yanaklarıma baktı. İçgüdüsel olarak bir elimi göğsüme koydum, aşırı çılgın kalp atışlarımı onun da hissedebileceğinden korkuyordum.

"Hayır." Sesim farklıydı, hafif ve belirsizdi.

Klavyeyi kapattı ve tüm vücuduyla bana doğru döndü, oturmaya devam etti. "Neden titriyorsun?"

"Titremiyorum." Saçlarımı omuzlarımdan silkerek sırtımın dibine doğru çılgınca dökülmelerine izin verdim. Giydiğim beyaz bluzun ötesindeki çıplak tenimi gıdıkladıklarını hissedebiliyordum.

"İlk görüşmemizde sana ne söylediğimi hatırlatmama gerek var mı?" Bilgili gözleriyle beni iyice inceledi ve ben o zümrüt yeşili okyanusta boğuldum.

"Her yalan..."

"... 'bu benim zekâm için büyük bir hakarettir'," diye devam ettim, o da bana hafifçe sırtıttı. Sol yanağındaki gamzesi ortaya çıktı ve aptal cazibesini arttırdı. Sonra duyularımı kontrol edemedim ve ağzımdan kaçırdım. "Daha sık gülümsemeli, gamzesini seviyorum." Bu itirafımdan anında pişman oldum, utanmazca ve çocukça. Bir avucumu ağzımın üzerine koydum ve söylediklerimi geri alabilmem için yukarıdan birine dua ettim.

Dr. Krugher kayıtsız kaldı, ne iltifatımı takdir etti ne de reddetti, sadece görmezden gelmeyi tercih etti. "Temel bilgileri hatırlamanıza sevindim," diyerek yalan söylemenin faydasızlığına atıfta bulundu, çünkü derin kavrayışıyla beni her zaman ifşa edecekti.

Sarı bir tutamı işaret parmağımın etrafında döndürdüm; gergin olduğumda sürekli saçlarıma dokunmak gibi bir alışkanlığım vardı. "Kalkacağımı sanıyordum.

deli gömleği içinde, gözlerden uzak bir odada, belki iki ya da üç operatör beni korurken."

"Burada o kadar da eksantrik değiliz, Dorothea," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Başka kimsenin olmadığını fark ettim; sadece ikimiz vardık, bu yüzden ona merakımı dile getirdim. "Yanında kimse yok muydu? Sana saldırmamdan korkmadın mı?"

O sırada Dr. Krugher ayağa kalktı, siyah pantolonunu bacaklarının üzerine sıyırdı ve aşağıya doğru kayarak belirgin inciklerini örttü. Varlığı daha da hantal görünüyordu, benden etkilenmeyecek kadar heybetliydi. "Nein," diye Almanca cevap verdi: bunun bir hayır olduğunu varsaydım. "Benim gücüm seninki kadar güçlü değil. Dr. Ruiz'in yerinde olsaydım, seni nasıl durduracağımı bilirdim. Büyük olasılıkla seni bileklerinden tutup yere yapıştırdım ve yaralanan sen olurdun."

"Kibirli," diye mırıldandım; duydu ve bana neşesiz bir bakış attı.

Sakin ama kararlı adımlarla bana doğru yürüdüğünde, iyi huylu ironinin tüm kalıntıları yok oldu.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve niyetinden korkarak kanepeye kıvrıldım.

Zaten ziyaretçi kabul etmemi yasaklamıştı, aklında başka ne vardı?

Dr. Krugher belirgin titrememi fark etti ve kısa bir mesafe ötede durdu. Gözlerinden bir endişe parıltısı geçti: endişeli görünüyordu.

"Sakin ol Dorothea," diye mırıldandı yatıştırıcı bir ses tonuyla. Yürümeye devam etti ve bu kadar iri yapılı bir adamın sığamayacağı kadar küçük görünen kocaman kanepeye, yanıma oturdu. O yakınlıkta, yüzünün her ayrıntısını dikkatle inceledim: gözlerinin köşelerini kırıştıran kırışıklıklardan, bir ressam tarafından çizilmiş gibi görünen ağzının şekline kadar. "Neden senin için oynadığımı biliyor musun?"

"Benim için mi?" Daha da kızardım; daha önce hiç bu kadar saygı uyandıran biriyle konuşmamıştım.

Başını salladı, "Evet, senin için. Müzik genellikle terapötik bir araç olarak kullanılır çünkü bilinçaltımızla doğrudan iletişim kurabilir. Bizi duygularla besler. Üzgün olduğumuzda melankolik şarkılar dinleriz, mutlu olduğumuzda canlı şarkılar dinleriz, enerjik olduğumuzda enerjik şarkılar dinleriz. Müzik her ruh halinin aynasıdır, beslenme kaynağımızdır. Bir senfoni seslendirdim

Beethoven çünkü gergindiniz, korkmuştunuz... rahatlamaya ihtiyacınız vardı. Ses, serotonin üretimini uyarır ve tüm vücutta iyi olma hissi yaratır."

Bu sefer gülümseyen bendim, kollarım hala dizlerime sarılıydı. "İşe yaradı."

Dr. Krugher dikkatli bir şekilde tehlikeli duruşumu gözlemledi. "Hâlâ titriyorsun, bu yüzden titremediğinden şüpheleniyorum."

"Belki de başka nedenlerden dolayı titriyorumdur." Israrla kahverengi teninin üzerine asilce serilmiş beyaz gömleğinin açık yakasına baktım. Çıplaklığı görünmüyordu ama yine de ince kumaşın altındaki dolgun göğüslerini görebiliyordum. Neye baktığımı anlamıştı ama her zamanki gibi kolalı tavrını sürdürüyordu. Başka bir şey düşünmeyi bırakıp olgun davranmaya karar verdim ve ona kalbime en yakın olan soruyu sordum: "Dr. Ruiz nasıl?"

"Birkaç sıyrıkla kurtulacak," dedi seraphically. "Bir hata yaptı. Ona her zaman anıları canlandırmanın pek çok yolu olduğunu ve hasta üzerinde psikolojik baskı kurmaya gerek olmadığını söyledim."

"Bana kızgın değilsin. Nasıl olur?" diye korkuyla sordum; görünürdeki sakinliği dengemi bozdu.

Dr. Krugher arkalığa yaslandı ve bir bacağını çaprazlayarak bana derin derin baktı. "Acı genellikle başkalarına zarar vermek gibi sapkın bir arzuya yol açar ve bu nedenle insanoğlunun eylemlerini yönlendirir. Bu haklı gösterilemez ama anlaşılabilir bir şeydir. Paradoksal olarak, bunu deneyimlemek kendinizi acıdan kurtarmanızı ve dinlemeye niyetli olmadığınız şeyden, yani ruhunuzdan kaçmayı bırakmanızı sağlar."

İstemsizce doğruldum ve battaniyeyi kalçalarımın üzerine çektim. "Yaptıklarımın bir sonucu olacak mı?" diye ısrar ettim, işaret parmağımla kaşmir kumaşın üzerindeki nakışların izini sürdürdüm.

Doktor ceketinin iç cebinden bir şey çıkarmak için hareket etti: siyah reçineden yapılmış, tepesinde parlak bir elmas bulunan güzel bir Montblanc dolma kalem. Hayranlıkla baktım; kalemler konusunda bile zevk sahibiydi.

Bana dönmeden önce odada rastgele bir noktaya bakıp bir şeyler düşündü. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" Parmaklarının arasında tuttuğu nesneyi bana gösterdi.

"Kalem mi?" diye cevap verdim kesin bir ifadeyle.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. 'Bu bir fırsat Dorothea. Acılarını şarkılarla dışa vurmanı istiyorum. Benim için yazmanı istiyorum, tıpkı senin için çaldığım gibi: aynı niyetle. Sana soru sormayacağım, geçmişini kurcalamayacağım, sana baskı yapmayacağım. Sadece acını benimle paylaşman gerekecek."

İlk kez bana doğru eğildi ve bir eliyle bileğimi tuttu. Bu beklenmedik temas karşısında ürperdim. Uzun, sıcak parmakları narin tenimi sardı ve avucumu yukarı doğru çevirdi. Dr. Krugher eğildi ve temizlik kokusu çok güçlü ve belirgin bir şekilde havaya karıştı. Onu yakaladı, tıpkı bana yaptığı gibi onu da ele geçirdi.

"Doktor ve hasta arasındaki ilişkide üç önemli aşama vardır." Kaleminin ucunu yaşam çizgisinin üzerine koydu ve hiç leke bırakmadan çok doğru bir *e* harfi çizdi. "Birincisi *empatiyle* ilgilidir: yani birine güven verme ve onun acımıza 'girmesine' izin verme becerisi," diye mırıldandı, siyah mürekkeple kazımış olduğu ve hemen ardından bir *s* harfinin geldiği harfe bakarak. "İkincisi, etimolojik olarak 'birlikte acı çekmek', aynı duyguları hissetmek anlamına gelen *sempatiyle* ilgilidir. Eğer bana izin verirsiniz, verdiğiniz savaşta artık yalnız olmayacaksınız." Aşırı hassas cildi kızarmaya başladı. Umursamadan, öncekiler kadar kesin bir şekilde bir harf daha çizdi. Bu bir *c* idi. "Son aşama *merhametten* oluşur. Anlamı hayal edebileceğinizden çok daha asildir. Birçok insan bunun acıma veya üzüntü anlamına geldiğini düşünür, ancak kökenine göre, ilişkileri ne olursa olsun iki insanı birbirine bağlayan derin duyguların birliğini gösterir." Kalemin baskısından kaynaklanan hafif rahatsızlığı gidermek için açık avucuna üfledi.

Hafif nefes vücudumun her yerinde yoğun bir ürpertiye neden oldu. Bu hareketin samimiyetine hiçbir kötü niyet karışmamıştı, sadece doğuştan gelen bir duygusallık vardı.

Yüzünün büyüleyici güzelliği karşısında mest olmuş bir halde, sert duruşunu sürdürmek için beni bıraktığında ona baktım.

Kalın siyah kirpikler, çok uzağa gitmemem konusunda beni gururla uyaran iki eksantrik zümrütü çerçevesiyordu.

Neye cesaret edeyim?

Kısa süreli temasımızın etkisinden kurtulmaya çalıştım. Avuç içim yanıyordu ve benzer şekilde, parmaklarının beni nazıkçe ve inatla sardığı yerde de yanan bir ateş kaynağı var gibiydi.

Endişeyle elime baktı. "Acıyor mu?"

Başımı salladım ve yumruk haline getirdim. "Garip bir şekilde, fiziksel acıyı duygusal acıya tercih ediyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Sözlerimi özümsemi, rasyonalize etti, kendine mal etti.

Ve sonunda anladım.

Dini bir sessizlik içinde koltuktan kalktı ve lüks dolma kalemini yanıma bıraktı.

Unuttuğundan endişelenerek kalemi aldım ve ona uzattım. "Kaleminiz." Kaybettiği nesneyi sahibine geri veren bir çocuk gibi ona baktım.

Sinsi bir gülümsemeyle bana döndü. "Yaz, Dorothea." Sonra da gitti.

Dolma kalem hâlâ havadayken, siyah reçine üzerinde parlayan altın renkli E.K. amblemini fark ettim.

Adamın zihni, gerçekliğin ve mükemmelliğin buluştuğu ve çarpıştığı, açıklanamaz bir manzaraya yol açan, mucizeyle dolu, her şeyi bilen ve tek bir isimle ilişkilendirilen uçsuz bucaksız bir evren kadar sonsuzdu...

Efrem Krugher.

12
Thea

*Daha fazla farkındalığa ihtiyacımız var
Çünkü var olan tek gerçek tehlike insanın kendisidir.*

CARL GUSTAV JUNG

Sol elimin parmaklarıyla sağ bileğimi kavradım.

Bir kez, iki kez, üç kez, dört
kez... Hiçbir şey hissetmedim.

Yanma yok, titreme yok, zevk sarsıntısı yok.

Onsuz, bedenimi tutuşturan ateş pınarı sönmüştü.

Kendimi tehlikeli bir köpekbaliğının çenesindeki küçük bir balık gibi hissetmem için adamın beni bir kenara itmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Dr. Krugher'ı asla tam olarak anlayamazdım.

Ruhu cam bir kutuda kilitliydi; bir parçasının saf olduğunu biliyordum, ama diğerini, daha karanlık olan parçayı, görünüşte dürüst bir adamın ağza alınmayacak sırlarıyla yontulmuş parçayı göremiyordum.

Cevap alamadım, sadece şüphelerim etrafımda daha fazla şüphe ördü.

Onun esrarengiz doğasını hissettim, sanki beni analiz etmek ama benim de onu analiz etmemi engellemek istercesine bakışlarını üzerimden ayırmadığında olumsuz titreşimler hissettim.

Ona güvenmemi, acıma ortak *olmasını*, acımı onunla paylaşmamı istemişti ama o bir doktordu, bir psikiyatristti.

Sözlerinde ne kadar manipölasyon vardı?

Niyeti gerçekten samimi miydi?

Ertesi gün yemek salonunda yemeğe dokunmadım.

Bu sırada ben sadece kaşığımı çorbanın içinde döndürürken, diğer kızlar koltuklarında çömelmiş, varlığımdan korkmuş bir halde dikkatle beni izliyorlardı.

Dr. Ruiz'le olanlara dair haberler beklenenden önce kulaklarına ulaşmıştı; utanç duygusu midemi acı verici bir şekilde sıktı. Başımı öne eğerek Sophie ve Akemi'nin benim sınırdan ya da şizofren olduğuma dair dedikodularını duymazdan gelmeye çalıştım.

Riley ve Nasha ise kendilerini arkadaşlarından ayırdılar ama tamamen değil, çünkü bakışlarında yaptığım şey için beni sorgulamak ve kınamak için aynı niyeti yakaladım.

Avukat Ryke müdahale eder miydi?

Bunun benim için yasal sonuçları olur mu?

Yanımda duran ve beni rahatlatmak için çok uğraşan tek kişi Juliette'ti.

Bütün gün boyunca ne kadar aptalca ve mantıksız davrandığımı tekrarlamaktan başka bir şey yapmadım. Davranışım için hiçbir gerekçe yoktu. Sık sık mantığımı gölgeleyen ve dürtülerimle hareket etmeme neden olan ruh hali değişimlerimi kontrol edemiyordum. Dr. Ruiz müdahaleci bir şekilde geçmişimi ortaya çıkarmaya, eski anıları hatırlamamı sağlamaya çalışmış ve bu da bende, muzdarip olduğum rahatsızlıkla bağlantılı yanlış bir tepkiye yol açmıştı.

Anoreksiya ve bulimianın ortak duyguları olan öfke ve saldırganlık, bir süredir içinde bulunduğum psikolojik durumun aşırı bir tezahürüydü.

Dr. Krugher bunu daha ilk günden hissetmişti, bu yüzden önceki akşam sinirlenmek yerine bana bir melodi çalmayı tercih etmişti. Adam sesini yükseltmeden, atıp tutmadan ya da öfke göstermeden bile hayranlık uyandırıyor. İnanılmaz derecede katıydı, insani zayıflıkların ona ait olmadığı, hiçbir şeyin onun ahlaki ilkelerinin eksenini kıramayacağı ve hatta eğemeyeceği anlaşıyordu.

"Tartıya çık, Thea." Diyetisyen, içten bir gülümsemeyle, beni daha fazla oyalanmamaya teşvik etmek için karanlık düşüncelerimden kopardı. Onlar

Öğleden sonra saat altıda, stüdyosunda sadece beş dakika kalmıştım ve şimdiden kaçmak istiyordum.

İçimi çektim. "İstemiyorum. I..."

"Bunun seni korkuttuğunu biliyorum," diye araya girdi. "Ama sana haftada iki kez kilonu kontrol edeceğimize dair söz verdim. Önümüzdeki Pazartesi gününden itibaren senin için özenle hazırladığım programı uygulamaya başlayacaksın. Periyodik konuşmalarımızla yiyeceklerin düşmanın olmadığını, birkaç kilo fazlanın vücudunda ya da kişiliğinde önemli bir değişiklik yaratmayacağını anlayacaksın." Beni nazıkçe ileri doğru itti ve birazdan kilomu gösterecek olan sıkıcı alete tırmanırken temiz duvarı işaret ettim.

Dr. Nørgård eğilip baktı ve bir kâğıda not aldı. "Durumu stabil. Şu anda müşhil alıyor musunuz?"

"Hayır." Teraziden indim ve masanın yanına bıraktığım ayakkabılarımı giydim.

Bana şüpheyile baktı. "Onları kliniğe getirmenin yasak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum." Öfkelenmemeye çalıştım.

Onları kurallara aykırı olarak işe almıştım ama bunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu.

"Thea..." Diyetisyen bir elini kahverengi buklelerinin arasında gezdirdi, biraz tedirgindi.

"İnanın bana, doktor. Hiçbir şey almayacağım."

"Efrem öğrenirse..." Kendi adını kullandığını fark edince hemen kendini düzeltti. "Yani Dr. Krugher, bundan kurtulamazsınız."

"Bunu ben de biliyorum." Amfibilerimi bağlamayı bitirdim ve doğruldum. Adam meslektaşlarından daha gençti ve yardımseverin ötesinde görünüyordu,

Bana doğru yürüdü ve kâğıdı üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosyaya yerleştirdi. "Salı günü öğleden sonra Dr. Ruiz ve benim düzenleyeceğimiz grup toplantısına katılmanızı istiyorum. Hem anoreksiya hem de bulimiyayı etkileyen telafi edici davranışların risk faktörleri hakkında konuşacağız."

Ona verdiğim zarar için beni dava edebilecek öfkeli bir psikologu zihnimde canlandırırken kaskatı kesildim.

Nørgård düşüncelerimi sezdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. 'Sana hiçbir şey olmayacak, Thea. Ekibe yapılan saldırılar

Ne yazık ki tıbbi müdahaleler işimizde, özellikle de bariz psiko-fiziksel rahatsızlıkları olan misafirleri kabul eden bir klinikte sık sık meydana gelmektedir. Bize kasıtlı olarak zarar vermek istemediğinizi biliyoruz, aksi takdirde burada olmazdınız."

Yaptıklarımın ağırlığını üzerimde hissederek başımı öne eğdim. "Çok utandım, doktordan özür dilemek istiyorum."

"Bunu yapabilirsin ve özrünü kabul edecektir. Nina anlayışlı bir kadın, mesleğinin tehlikelerini biliyor. Ayrıca, sizin hiçbir şeyi önceden planlamadığınızı ve ona zarar vermek istemeyeceğinizi de biliyor" diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. "Merakımı bağışlayın: Yaşanan olayın ardından Dr. Krugher size ilaç tedavisi yazmaya karar verdi mi?" Düşünceli bir şekilde panomu yeniden açtı ve cevabımı tahmin edebilecek bilgiler için kağıtları kontrol etti.

"Hayır."

"Hayal ettim..." Belirli bir kâğıdın üzerinde oyalandı, sonra onu da diğerlerinin yanına düzgünce yerleştirdi. "Aramızda ilaç yazabilen tek kişi o, ancak diğer psikiyatristlerin aksine, çok gerekli durumlar dışında antidepresanlara veya psikotropalara kolay kolay başvurmuyor."

"Evet, bana söyledi. İlaç tedavisine sadece..." Hatırlamaya çalıştım. "Kahretsin, Latince bir ifade kullanmıştı." Belli bir güçlkle çenemi kaşıdım.

Nørgård gülerek arkasını döndü. "*Extrema orani*."

"Evet, doğru, oradaki şeyler," diye homurdandım. "Latince benim uzmanlık alanım değil."

"Seninle Almanca konuştuğunu düşünsene," diye şaka yaptı. Düşünceli bir şekilde göz kırptım. "Sık sık konuşuyor mu?"

"Evet, hem de çok iyi." Doktor masanın etrafından dolaştı ve dizlerinin üzerine çökerek dosyayı dosya dolabındaki diğer dosyaların arasına sıkıştırdı. "Almanya'da doğmuş ama uzun yıllar Amerika'da yaşamış."

"Alman olduğunu hemen tahmin etmeliydim."

"Saçlarının uçlarına kadar uzamış." Dr. Nørgård ayağa kalktı ve arkasını dönerek kısa sohbetimizin sona erdiğini belirten vurgulu bir hareketle ellerini birleştirdi. "Şimdi diğer hastalarla ilgilenmeliyim, Thea. Bu hafta sonu özgürlüğünün tadını çıkar. Pazartesi gününden itibaren şarj olmanı ve programımız için hazır olmanı istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Her gün yemek yemek zorunda kalacağım, değil mi? Artık uzun süreli açlık yok."

"Yiyecekleri, uzun zamandır nefret ettiğiniz ama içten içe hala sevdiğiniz eski bir erkek arkadaşınız gibi düşünün. İşte... Tekrar bir araya gelmenize yardım edeceğim." Cesurca bana kapıyı açtı.

'Böyle bir karşılaştırmayı hiç duymamıştım, Dr. Nørgård. Nasha'nın size neden bu kadar düşkün olduğunu şimdi anlıyorum,' diye dostça bir göz kırpmayla onu övdüm.

Güldü ve başını salladı. "Hadi git ve Pazartesi günü sana sunacağım yeni yemek programıyla aşk maçını düşün."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım, alaycı ve sıkılmış bir ses tonuyla. Koridorda yürüdüm ve merdivenlerden odama indim.

Salı öğleden sonraki randevuyu unutmamak için cep telefonuma not ederken, her adımda oldukça tanıdık bir erkek sesi algıladım, açık kapıya gelip durana kadar gittikçe keskinleşti.

"Benden istediğin kadar imza isteyebilirsin, tatlım."

"Um... Aman Tanrım, teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım," diye karşılık verdi Juliette, tamamen utanmış bir halde.

Şaşırarak telefonu cebime attım ve içeri girdim, oda arkadaşımın yatağının yanında mutlu bir Andy Taylor gördüm, bir defterdeki bir kâğıda imzasını attıktan sonra biro'yu küçük kıza geri verdi.

Cumartesi günü klinikte ne işi vardı?

Ziyaret günü değildi.

Varlığımı fark edince önce şaşkın şaşkın bana baktı, sonra da kocaman, ürkek bir gülümseme fırlattı. "Şirine!"

Ona doğru koşmadan ve kollarına atılmadan önce iki kez düşünmedim.

Andy beni sıkıca tuttu ve yerden birkaç santim kaldırdı, onun 1.80'lik boyuna kıyasla benim küçük boyum düşünüldüğünde bu zor değildi. Kendimi birkaç dakika içinde tüm dünyamızı çağrıştıran keskin tütün kokulu aromatik bir kokuyla sarmalanmaya bıraktım: Batı Hollywood, prova odası, grup, müzik...

Gözyaşlarımı zorlukla tutarak teninin kokusunu ciğerlerime çektim.

Asklepios'ta sadece altı gün geçirdikten sonra onu sanki sonsuza kadar ayrı kalmışız gibi özledim.

Burnumun ucunu boynuna sürttüm ve karışık kelimeler mırıldandım.

Ona neden orada olduğunu ve onu içeri kimin aldığını sordum. Mantık yürütmeden, bir doktora saldırdığımı, pişman olduğumu, kötü bir insan olduğumu ve ziyaretçi kabul etmemin yasak olduğunu da söyledim.

"Hey... fren yap, Thea." Andy beni tekrar yere yatırdı ve avuçlarıyla yüzümü okşadı. "Resepsiyon görevlisi sizinle görüşmemin mümkün olmadığı konusunda beni uyardı ama inatçı biri olduğum için ona sizi görmem gerektiğini haykırdım. Sonunda izin aldım," diye itiraf etti, başparmaklarını kızgın yanaklarıma sürterek.

Arkasına baktım: yatağın kenarında oturmuş olan Juliette'in sahneyi izlemesinden başka kimseyi göremedim. "Büyükanne nerede?"

Andy dudaklarını bükerek umutsuz bir ifade takındı. "Size ne zaman katılabileceğimi sormak için doktorunuzun asistanıyla temasa geçtiğimde, büyükannenizi yanımda getirmemi kesinlikle yasakladı. Nedenini sorduğumda basitçe 'yukarıdan gelen emirler' diye cevap verdi."

Kimden geldiklerini çok iyi bildiğim için vahşi bir hayvan gibi hırladım. "Tabii ki *oydu*. Bana üç hafta boyunca ziyaretçi kabul etmeyeceğini söyledi ama sadece büyükannemden bahsettiğini belirtmedi." Dr. Krugher sinsice beni tek zayıf noktandan vurmuştu: Büyükanne Lizzie.

Onu görmemi yasaklamak beni dünyadaki her şeyden daha çok incitirdi.

O da bunu biliyordu; bu yüzden kasıtlı olarak anlaşılmaz

davranıyordu. Andy kaşlarını çattı. "Kimmiş o?"

"Buranın sahibi." Juliette'in birkaç gün önce bana söylediklerini ona da tekrarladım. "O bir psikiyatrist ve aynı zamanda pisliğin teki." Toparlamak için elimi saçlarımda gezdirdim. Uzun, kalın ve dağınıktı. Parmaklarımla çözmeye çalıştığım birkaç düğümle karşılaştım, sonra bıraktım.

"Bana telefonda bahsettiğin yaşlı adam mı?" Andy merakla bana baktı.

Dr. Krugher hiç de yaşlı sayılmazdı, ancak telefon görüşmemizde kendisine ilettiklerimi hatırladım ve gerçek olmasa da bu sözlerin arkasında durdum.

"Evet," diye onayladım. "Ancak bugün Cumartesi, arkadaşlarla veya akrabalarla görüşmeye izin vermemeleri gerekiyor. Sen nasıl..."

"Israr ettim." Andy odanın etrafına hızlı bir panoramik bakış attı. Duvarları kaplayan aşırı pembeyi ve mide bulandırıcı prenslik dekorunu kesinlikle fark ediyordu. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için yavaş adımlarla yürüdü ve pencerenin yanındaki duvara yapıştırdığım Guns N' Roses posterlerinin yanında durdu. Bir koltuğun üzerine bırakılmış siyah giysilerle birlikte odadaki tek rock dokunuşu buydu. "Sonunda... Melanie? Sanırım adı bu, size katılmama izin verdi. Büyükkannen senin için çok endişeleniyor. Ona her gün telefon edeceğine dair verdiğin sözü tutmadığını söyledi. Bu yüzden onu yanıma alamayacağımı söylediğimde, senin iyi olduğundan emin olmamı tavsiye etti." İnce parmaklarını dantel yakalarımın birinin üzerinde gezdirdi, dalgınca yanmayan MacBook'un yanına koydu: beni çok fazla fırfır olmadan tercih ettiğini söylerdi.

Üzüntüyle, dönmesi için dirseğini okşadım. "İlk birkaç gün zor geçti. Hâlâ alışmaya çalışıyorum ve..."

"Biliyorum." Andy söylenmemiş düşüncelerle dolu gözleriyle bana baktı. "Yine de en azından onu aramalıydın."

"Son zamanlarda doğru anlamıyorum, kaya çocuk." Yıllar sonra onun lakabını tekrar kullandım; arduvaz grisi gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Artık o kadar da 'çocuk' değilim." Muzip bir tavırla beni tepeden tırnağa süzdü. Andy beni daha önce birkaç kez dağınık, makyajlı ve hatta üzgün görmüş olmasına rağmen, buluşmamız için hazırlıklı değildim. Ancak o gün boğazında mavi bir taş bulunan koyu renk bir gerdanlık ve yüksek belli kısa bir eteğin içine sokulmuş uzun kollu, tek omuzlu sade bir tişört giymiştim. Ancak onun yakın incelemesinden kaçmayan şey, file çorapların üzerinden sağ kalçamı saran, metal bir kalple süslenmiş siyah deri jartiyer kemeri idi. "Vay anasını, klinikte bu *şeyle* mi dolaşıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturarak bir eliyle onu işaret etti.

Şapşalca bacağıma baktım ve başımı salladım, "Basit bir aksesuar."

"Bu seksi bir aksesuar Thea," diye karşı çıktı bana, boğucu kıskançlığını göstermeye hazırды.

"Seksi değil. Sadece görünüşümün bir parçası, tıpkı *uzay topuzları* gibi. ya da tasmaları." Her zamanki gibi, beni çocukluğumdan beri tanımasına rağmen

On yıl boyunca ona kıyafetlerimin her zaman abartılı ve gösterişli olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

"Kışkırtıcı görüldüğünün farkında değilsin, değil mi? Burada erkekler var Thea, bunu yapmanı istemiyorum..."

"Bu bir elbise, bir saç modeli ya da lanet olası bir *gerdanlık* değil..." İşaret parmağımı ince kadife şerit ile boğazımın arasına soktum, "... bir kadını işe yaramaz ya da provokatör yapmak için. Böyle giyiniyorum çünkü hoşuma gidiyor, dikkat çekmek için değil. Bir troglodit gibi mantık yürütmeyin lütfen." Yine aynı konular yüzünden tartışacağımızı tahmin etmemiştim ama Andy'yle de bu yüzden ayrılmıştık.

"Ben bir troglodit değilim," diye kendini savundu sinirli bir şekilde. "Sadece insanların seni yanlış anlamasından korkuyorum."

"Bırak yanlış anlasınlar o zaman, onlar için kişiliğimi ya da görünüşümü değiştirmeyeceğim." Komodinden Lucky Strike paketini aldım ama Andy peşimdeydi ve onu yerine koymam için beni zorladı. "Sen ne halt ediyorsun..."

"Sana iyi bir tane alacağım, Şirine." Bana göz kırptı ve deri ceketinden, üzerinde floresan kırmızısı alevlerle süslü bir kafatası baskısı olan koyu renkli bir kap çıkardı. İçini açtı ve bir sigara çıkarıp kibarca bana uzattı.

"Böldüğüm için özür dilerim... Burada sigara içmek yasak," diye araya girdi Juliette. Narin, küçük sesi bize zarif bir müzikaliteyle ulaştı: bu kız bir şarkıcı olabilir ve benzediği pop yıldızına öykünebilirdi.

Andy sigarayı parmaklarının arasında tutarak onu izledi. "Sigara içmiyor musun, tatlım?"

Başını çılgınca salladı, yanakları iki lezzetli kiraz gibi kızarmıştı.

"Balkonda sigara içseydik kimseye söyler miydin, seni sulu göz?" Andy'nin elinden Philip Morris'i aldım ve dudaklarıma götürdüm.

Küçük kız birkaç saniye düşünceli bir şekilde bana baktıktan sonra içini çekti. "Hayır, ama kimsenin seni görmemesini ummalısın."

"Kimse bizi görmeyecek." Andy beni balkona götürdü, o odada birkaç kez bulunmuş birinin çevikliğiyle hareket ediyordu. Çocukken bile durumlara ve ortamlara her zaman çabuk uyum sağlayabilirdi,

Sanki bu onun doğal bir yeteneğiymiş gibi. İnsanlarla bile birkaç dakika konuştuktan sonra güçlü bir güven tesis edebiliyordu.

Ancak, insanlar sadece sahne hayvanını, haddini aşan ve ahlaksız çocuğu tanıyordu; ben ise arkasında zengin ve alaycı bir aile, avukat olmasını isteyen bir baba, çok sayıdaki dövmesinden nefret eden bir anne ve onu hayal kırıklığına uğratmasına rağmen yine de hak etmediği şekilde sevgisini kazanan eski bir kız arkadaşı olan hassas ruhlu çocuğu tanıyordum.

"Başımı belaya soktuğunun farkında mısın?" Baharın keskin havası açıkta kalan tenimi yakarken omuzlarımı tuttum.

"Seninle başımızın belaya girmediği bir zaman oldu mu hiç?" Sigarasını yaktıktan sonra bana doğru eğildi ve kenetlenmiş bir eliyle benimkini de yaktı.

Başımı salladım ve ilk kadehi içtim. "Hayır, ama burada durum farklı. Senin deyiminle 'adam', konuşmadığı zaman bile korkutucu olan kural bozuculardan biri."

Andy gülerek burun deliklerinden duman çıkardı. "Mecazi anlamda mı yoksa gerçek anlamda mı?"

"Gerçek." Bakışlarımı alacakaranlığa çevirdim. Yoğun turuncu nüanslar, parıldayan altın tonlarıyla birleşerek ufukta sessiz bir renk dansıyla birbirlerine karışıyordu. Güneşin son ışıkları, gökyüzünün tamamen kararmasından önce dünyayı biraz daha izleyerek devasa yeşil alana hafifçe vurdu.

"Burası şu büyük İngiliz malikânelerinden birine benziyor, inanılmaz derecede zarif... bilirsin işte?" Andy dirseklerini neoklasik mimariyi hatırlatan karmaşık çizgilerle süslü korkuluğa dayadı.

Kendimi onun yanına yerleştirdim ve gün batımına bakmaya devam ettim. "Evet, inanılmaz."

"Orada ne var?" Andy uzaktaki bir ayrıntıya takıldı. "Bir park mı?" Serin **b i r** esintinin altında devasa çam ağaçları açıkça seçilebiliyordu, Çitlerle ve süs çiçekleriyle çevrili çok sayıda bankın barınak olarak kullanıldığı bu alanın ortasında, doğal alanın ne kadar geniş olduğunu gösteren yemyeşil bir taş döşeli cadde çeşitli patikalara ayrılıyordu.

"Evet. Ayıklık ve Asklepios'un pek iyi geçinemediğini söyleyebilirim." Dumanı içime çekmeye devam ettim, damağımda tütünden farklı, tuhaf, korkunç derecede istilacı bir tat hissediyordum.

"Hayır, kesinlikle," diye kıkırdadı.

Filtreyi dudaklarımdan uzaklaştırdım ve inceledim. "Andy, sigaranın içine ne koydun?"

Bana yan gözle baktı, kayıtsızca sigara içiyordu. "Bu ot değil."

"Hayır, değil..." Farkı anlayabiliyordum ve bir yandan öyle olmasını umuyordum.

Andy sessizce oyalandı; zaten tahmin ettiğim şeyi bana söyleyecek cesareti yoktu.

"Sen yapmadın..."

Omuzlarını silkti. "Sana bir süre önce ne öğretmiştim? İçebileceğiniz çeşitli uyuşturucular var."

Gözlerimi açtım ve geriye doğru sendeledim. "Sen tamamen aklını kaçırmışsın!" Sahte sigarayı yere fırlattım ve öfkeyle üzerinde tepindim, sonra da tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Bu şeyden nefret ediyorum! Sen de kullanmayı bırakmalısın!"

"Sakin ol." Gözbebekleri çoktan kızarmış, gözbebekleri korkutucu bir şekilde büyümüştü. "Bu nadiren olur."

"Tabii ki, sadece nezaket ziyareti yapmak yerine beni de dahil etmek isteyecek kadar nadiren, seni aptal!" Elimde olmadan ona hakaret ettim. Başım dönmeye başladı ve ona mümkün olan her şekilde küfrederek titrek bacaklarımdan üzerinde geri çekildim. Şeklini netleştirmek için birkaç kez göz kırptım. Duygular yeniden su yüzüne çıkmaya başladı ve azgın dalgalar gibi kalbime çarptı. Bir çocuk gibi gözyaşlarına boğuldum, annemi, büyükannemi ve hatta 18 Ağustos'tan önceki hayatımı ne kadar özlediğimi sayıkladım, sonra gözyaşlarımdan arasından gülmeye başladım.

Kendime güldüm, Andy ve bana güldüm ve ayrıca Dr. Krugher'e de güldüm....

Beni o halde görseydi yüzü nasıl olurdu merak ediyorum.

"Sanırım kafam güzel," diye geveledim salak en iyi arkadaşşıma.

Gözlerini kırıştırdı, sonra son bir nefes çektikten sonra sigarasını söndürdü ve duvardaki yanık lekesini ovuşturdu. Parlayan lapilli havada dağıldı ve külü ayakkabılarının üzerine düştü. "Ben de."

Suçluluk duygusuyla ellerimi dua etmek için birleştirdim ve artık kararmış olan gökyüzüne döndüm. "Anne, ben hiç böyle uyuşturucu kullanmadım, bana inanmalısın. Çocukken sadece birkaç cigara içmiştim. Lütfen

beni affetmeni istiyorum. Bir daha olmayacak." Parlak bir yıldıza baktım, sanki Anne mesajımı algılamış ve bana bir sinyal gönderiyormuş gibi parıltısı arttı.

Andy koluyla kalçalarımı sardı ve beni kendine çekerek boynuma bir öpücük kondurdu. "Saçmalama, Thea. Annen senin iyi bir kız olduğunu biliyor, telafi etmen gereken bir şey yok."

Kendimi onun kucağının sıcaklığına bıraktım. "Bunların hepsi yanlış, Andy. Yardıma ihtiyacın var."

Kulak mememi ısırdı. "Sana her zaman olmadığını söyledim, bağımlılığım yok. Olsaydı, babam şimdiye kadar beni öldürmüş olurdu," diye fısıldadı eğlenerek. Heyecanlı bir iniltiyle boynumu bir eski sevgiliye hiç yakışmayacak şekilde öpmeye devam etti. "Şimdi yatağının yumuşaklığını hissetmeye ne dersin?"

Başımı şiddetle salladım. Ellerimi onun sert göğsüne koydum ve zayıf da olsa onu itmeye çalıştım. "Hayır. Artık birlikte değiliz."

Andy çıplak omzumu ısırdı ve beni kucağının yakıcı kavrayışına kilitlediğinde ürperdim. "Seks yapmak için illa nişanlı olman gerekmiyor."

"Aramızdaki şey farklı..." Yine onu itmeye çalıştım ama gücüm her geçen saniye yok edici bir hafiflik lehine beni terk etti. Alnımı göğsüne yasladım ve soluduğum ve sistemimde çok hızlı bir şekilde dolaşan maddenin yıkıcı etkilerine karşı koymak için nefes almaya çalıştım.

"Bunu yapmayalı ne kadar oldu Thea?" Andy eteğimin üstünden popomu okşamak için aşağı indi. Eteğimin altına girmeden önce o kadar uzun süre beklemecekti.

"Ne?" Başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla ona baktım.

Değişmiş gözlerinin benimkilerin bir yansıması olduğundan emindim.

"En son ne zaman birini becerdin?" diye karşılık verdi, avuçlarını kadının dış kalçasında gezdirerek. Parmaklarıyla file çorapları okşadı ve p a r m a k l a r ı n ı yavaşça deri jartiyer kemeri boyunca gezdirdi.

"Zaten biliyorsun..." İsyan etmenin hiçbir işe yaramayacağının farkında olarak ona izin verdim. Bedenim hiçbir komuta yanıt vermiyordu. Teslim oldum ve sadece onun sabırsız, aceleci dokunuşunun tadını çıkardım.

"Söylediğini duymak istiyorum..." Sesi arzu doluydu. Andy beni soyma arzusuyla titriyordu ama kararsızlığımı hissetmişti,

Ne zaman daha ileri gitmeye çalışsa, benim tepkimi bekleyerek yavaşladı.

"Seni terk ettiğimden beri," diye itiraf ettim.

Hiç şaşırmamıştı. "Yani on bir ay boyunca?"

"Evet." Cinsel aktivitem olmadığının zaten farkında olmasına rağmen, başka erkeklerle yattığım şüphesi onu o kadar rahatsız ediyordu ki, paranoyaklaşmasına neden oldu.

Cevabımdan memnun kalarak yüzümü tuttu ve dudaklarımı şapırdatan bir öpücük verdi. "Sadece benim olman fikri hoşuma gitti."

Keyifle güldüm ve onu kışkırttım. "Bir kadının en büyük aşkının ilk değil son aşk olduğunu söylerler."

Kaşlarını ters bir ifadeyle kırıştırdı. "Ya ben ilk ve son olursam?"

"Sana katlanmak tam bir karmaşa olurdu, kaya çocuk."

"Sana katlanmak istiyorum, Şirine." Eteğimin kenarını kavrayıp kaldırmaya çalıştı ama aceleyle geri sıçradım ve işaret parmağımı sağdan sola doğru sallayarak net bir şekilde reddettim.

En sevdiği avı elinden alınmış bir vahşi gibi homurdandı. "Thea, ereksiyon oldum. Hissettiğini biliyorum. Sürtüklük yapma."

"Evet, bunu duydum." Arkamdaki cam pencereyi açmak için geri adım attım. "Ama onu tatmin etmenin çeşitli yolları var, değil mi?" Elimi yumruk yapıp açık bir hareketi taklit ettim.

"Bunun için para ödüyorsun. Koşmaya başla," diye uyardı beni. Bana tekrar etmesine izin vermedim ve odaya koştum.

Juliette yatağın üzerinde sarsılarak okuduğu romanı göğsüne götürdü; ben koridora çıkıp koşmaya devam ettim, Andy ise öfkeli bir tempoyla beni takip ediyordu. Kedi fare oyunu oynamaktan aldığı sağlıklı zevk olmasa beni her an yakalayabilirdi, bana birkaç metre yol veriyordu.

Amfibilerimin sesi kliniğin duvarlarında yankılanıyordu ve hayalet sessizliği kesinlikle bizim lehimize çalışmıyordu, çünkü her an biri bizi keşfedebilirdi.

Çeşitli mitolojik heykeller, ceylanını kovalayan aslanın eğlenceli kovalamacasından etkilenerек ona bakan pek çok tanrı gibi yanımdan akıp gitti; uzun merdivenlerden aşağı inmeden önce alaycı bir şekilde Poseidon ve Ares'i selamladım.

Nefesim göğsümde şişerken, Fransız pencerelerinden mermer zemine parlak iplikleriyle yayılan rezidansın dış ışıkları dışında tamamen karanlık olan dinlenme odasına girdim. Andy bana ulaştı ve beni yanımdan tutarak nefes nefese göğsüne yasladı.

"Yakaladım seni," dedi muzaffer bir edayla.

Vücuduna yaslandım ve nefes almaya çalıştım. "Oops."

Artık beklemekten yorulmuş olan Andy beni kendisine doğru çevirdi ve aceleyle öptü. Nerede olduğumuz umurunda değildi, sonuçları da umurunda değildi. Onunki, hayatı an be an tüketen, her günü son günüyümüş gibi yaşayan, kendine ahlaki sınırlar koymadan ahlaksızlığa, zevke, tecavüze teslim olan 22 yaşındaki bir gencin asi, genç ruhuydu.

Neredeyse bir yıl sonra dudaklarına dokunmak, şişelenmiş bir şarabı yeniden tatmak gibiydi: tatlı, iyi, kaliteli, ama bir likör kadar güçlü değil. *Bir damla Jägermeister kadar güçlü değil.*

Ben de aynı utanmazlıkla karşılık verdim, parmaklarımı platin sarısı saçlarının arasından geçirdim ve ona daha iyi ulaşabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Andy inledi ve beni geri itti, ta ki birlikte köşedeki büyük kanepeye düşene kadar, bir gün önce sakinleştirici verildikten sonra üzerinde uyandığım kanepeye.

Göğsü göğüslerime bastırırken kalçasını bacaklarımın arasına aldım.

"Devam etmemi istemiyorsan, söyle bana..." diye fısıldadı, uydurma sigaranın etkisinden tamamen bunalmıştı.

"Aslında ben de ne yaptığımızı bilmiyorum..." Deri ceketini kollarının üzerinden çektim ve o da ceketini çıkarıp yere attı. "Orada bir kuyruklu piyano var." Dudakları boynuma inerken ve elleri her yeri yoklarken saçmalamaya başladım. "Dün bir adam benim için çaldı." Senfoniyi zihnimde tekrar oynattım ve gözlerimi kapattım. Andy'nin parmakları külotuma sürtünüyor olsa da onun beni sardığını, aydınlattığını ve kalçalarımın arasını okşadığını hissettim.

"Thea, bana palavra atmanın sırası değil. Teklememi istemiyorsan bana müstehcen bir şeyler söylemeye çalış," diye takıldı, parmak uçlarını file çorapların eşkenar dörtgenleri arasından geçirerek. "Ve bunlar, beni deli etseler de, onları çıkarmak zorundayım yoksa sana istediğim gibi dokunamam."

"Beethoven olduğunu söyledi," diye devam ettim trans halinde, karanlık tavana bakarak. "Bir Alman besteciği seçmesi tesadüf olamaz, değil mi?"

Andy bir dirseğinin üzerinde doğrulup diğer elini kalçamın üzerinde sabit tutarak kalçasına yasladı. "Ne saçmalıyorsun lan sen, Thea?" Nefes alış verışı düzensizdi, sertleşmiş ereksiyonu bacağıma baskı yapıyor, ilgi bekliyordu.

"İki renkli gözleri var, Andy." Kısa kollu tişörtünün çıplak bıraktığı gergin pazularını okşadım. "Birbirlerine karışıyorlar ve onları birbirinden ayıramıyorsun, sanki bir sihirbaz, esasının bir hareketiyle, kafanı karıştırmak için onları karıştırarak kendini eğlendirmiş gibi." Kafamda bu rüya gibi görüntüyü canlandırırken ürperdim. "Ailenle birlikte Maldivler'deydin. Bana gönderdiğin Hint Okyanusu fotoğraflarını hatırlıyor musun? Orada, o gözlerin aynı renk tonuna sahipti."

Andy eteğinin altından çoraplarının lastiğini aramaya devam etti ve aşağı çekti. "Thea, lütfen. Gözlerin ve Hint Okyanusu'nun bu saçma karşılaştırması ne kadar şiirsel olsa da, şu anda sadece seni becermeye ihtiyacım var."

"Prezervatifin var mı?" diye sordum ilgisizce, sadece herhangi bir risk almadığımızdan emin olmak için.

"Evet. Her zamanki gibi." Pantolonunun bel bandını karıştırdı. "Önümüzdeki on yıl boyunca çocuk istemediğimi biliyorsun," diye mırıldandıktan sonra kot pantolonunun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdi; yarı aydınlıkta her küçük sesi duyuyordum. Saçma sapan gevezeliğimden rahatsız olarak elimi tuttu ve boxerının üzerine koyarak sertliğini hissetmeme izin verdi. Geçmişte birçok kez onunla böyle bir yakınlığı paylaşmışım, kesinlikle deneyimsiz değildim, yine de parmaklarım kumaşın içinden bile soğuk avucumu ısıtacak kadar yoğun bir ısı yayan kalınlığın etrafında sabit kaldı.

"Artık bir siki nasıl tatmin edileceğini hatırlamıyor musun?" diye alay etti Andy. "İyi ki ağzına almanı istemedim," diye alaycı bir homurtuyla devam etti. Umduğu gibi karşılık vermedim, bu yüzden sessizliğimden endişelenerek şaka yapmayı bıraktı ve ciddileşti. "Thea, senin sorunun ne? Eğer istemiyorsan, dururuz."

Saçlarının alnımı gıdıkladığını ve göğsünün ciğerlerimi ezdiğini hissedebiliyordum. Benimle buluşmak için üzerime eğilmişti.

Yoğun karanlıkta ikisi de diğeri net bir şekilde göremiyordu.

"Yok bir şey, sadece..." Elimi karnına götürdüm ve tırnaklarımı gömleğinin kenarından derisine geçirdim. "Başım dönüyor, kalbim hızla çarpıyor. Heyecanlıyım evet, ama sanırım aklım başımda değil ve..."

Beklenmedik bir şekilde, güçlü bir ışık karanlık odayı aydınlattı.

İkimiz de karanlığın etkisiyle avizenin beklenmedik ışıltısına hazırlıksız olan gözlerimizi kapattık; mobilyaların süslemeleri ve mermer zeminin zarif damarları elektromanyetik dalgalar gibi parlıyordu.

Bize doğru yürüyen ayak seslerini duyduğumuzda yalnız olmadığımızı fark ettik.

Andy'yi sırtımdan inmesi için ittim ve o da kanepeden indi, pantolonunun fermuarı açtı ve yüzünü yakıcı bir şehvet kaplamıştı.

Kahretsin, kör bir adam için bile ne olduğu çok açıktı!

"Sen de kimsin lan?" Andy gözlerini kısarak, korkutucu bir ciddiyetle bize sonsuz gibi görünen saniyeler boyunca dikkatle bakan adama baktı.

Duyuru yapmasına ya da kendini tanıtmaya gerek yoktu.

Otoritesi, klinikte uyguladığı üstünlüğü çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Birkaç metre ötede duran, mavi takım elbisesi ve çok şık beyaz gömleğiyle Dr. Krugher durumu büyük bir ustalıkla inceliyordu. Asla aşırı derecede cilalanmamış siyah saçları ustalıkla düzenlenmişti. Diğerlerinden daha uzun olan düz bir tutam, sol kaşının üzerinden göz kapağına sürtünerek şehvetli bir şekilde düşüyordu. Yapay ışığın parıltısı altında parlayan gözleri, güzelliğini sertleştiren vahşi koyu kirpiklerle çevriliydi. Soluk pembemsi dudakları, paha biçilmez ihtişamının yüksekliğinden eski erkek arkadaşına bakarken sempatik bir yüz ifadesiyle kıvrıldı.

"Beni duymadın mı acaba?" diye ısrar etti Andy.

İçgüdüsel olarak doğruldum ve korkumu artıran bir şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Ani bir mide bulantısı dalgasıyla solgunlaştım; bir elimi karnıma koydum ve öne doğru eğildim, zor nefes alıyordum.

Rahatsızlığımı fark eden Dr. Krugher dikkatini bana yöneltti.

"Dorothea..." Adım göğsünü doldurdu, endişeyle doluydu. Sesi çatallaştı ve onu aramak için başımı kaldırmamı istedi. Bana katılmak için hareket etmeden önce, kısa bakışmalarımızda açıklanamaz bir samimiyeti paylaştık.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Sana kim olduğunu sordum!" Andy onu acımasızca itti. Dr. Krugher bu saldırı karşısında hazırlıksız yakalanarak geri çekildi.

"Ne olmuş yani? Beni görmezden mi geliyorsun? Götlük yapmak hoşuna mı gidiyor?" Andy başını yana eğerek onu sanki doğası şüpheli vahşi bir hayvanmış gibi analiz etti.

Dr. Krugher çenesini sıktı ve görüşünü genç adamın gözlerinde keskinleştirdi.

Kurnaz bir avcı gibi, gümüş gözbebeklerini iki ince halkaya indirgeyen büyümüş gözbebeklerine baktı. Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı, sonra rahatsız edici bir farkındalığa v a r d ı ve acı gerçeği anladı.

"Uyuşturucu mu aldın, evlat?"

Andy histerik bir kahkaha attı ve saçlarını karıştırdı. "İşte bu... sadece bir sigara içtik."

"'Biz' mi?" diye tekrarladı doktor, herhangi bir işaret için tekrar bana bakarak. Ne kadar zamandır terlediğimi ve ağır ağır nefes aldığımı bilmiyordum. Onunla konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Göğsümde hissettiğim baskı gittikçe kötüleşiyor, dilim tıkanıyor ve kelimeleri ifade etmemi engelliyordu. "Dorothea, iyi misin?" Hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu ama Andy ona karşı çıktı.

"Ona bir sigara ikram ettim, hepsi bu. O iyi. Şimdi bana kim olduğunu söyle ve sakın ona doğru bir adım daha atayım deme!" Onu uyarmak için parmağıyla işaret etti.

Doktorun boyu ve kudreti onun üzerindeydi, karşı koysaydı kendini savunabilirdi ama o sadece hesaplanmış bir soğukkanlılıkla ona meydan okudu. "Evlat, sana yoldan çekilmeni tavsiye ederim."

Andy yüzüne alaycı bir sırıtiş yerleştirdi. "Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Neredeyse hiç mesafesi olmayan adam, karşılık vermeden önce uzun bir süre onu tarttı:

"Çoğu zaman, kişinin tanımadığı kişileri hafife alması, çok geç pişman olacağı ölümcül bir hata olabilir..."

Andy dudaklarının kenarını yaladı, hâlâ alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Benden mi yoksa kendinden mi bahsediyorsun?"

"Senden." Doktorun sesi keskinleşti. "Pişman olacağınız bir hata yapmadan önce kenara çekilin ve geçmeme izin verin lütfen."

"Yoksa ne olur? Bana yumruk mu atacaksın?" Andy bu anlamsız erkek düellosunu kazanmaya kararlıydı ama Dr. Krugher muhteşem bir kayıtsızlıkla onu geride bırakarak bana doğru ilerledi.

Bu noktada, adamın savurganlığı ve özgüveninden rahatsız olan şarkıcı onunla yüzleşmeye karar verdi. Aniden gömleğini yumruklarının arasında sıkı ve onu tekrar geri çekerek uzun bacakları üzerinde sallanmasına neden oldu.

"Bu odaya davet edilmeden girmekle kalmadın," diye alay etti onunla. "Bana karşı kibirli davranmaya da mı izin veriyorsun? En güzel anda rahatsız edilmenin ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Hâlâ çözülmemiş pantolonunun kasıklarına kaba bir şekilde dokundu. Bu yanlış bir hareketti. Çok yanlış, durmadan önceki son zaman parçasını noktlayan bir hareket.

İşte onun ölümcül hatası.

Sabrının tüm kırıntılarını yitiren Dr. Krugher, ısıricı bir öfkeyle ona saldırdı, kolunu kaldırdı ve yüzüne şiddetli bir ters vuruş yaptı.

Gafil avlanan Andy darbeyi savuşturamadı ve şok geçirerek yere düştü.

Doktor kıpırdamadan durdu ve gözlerini ayırmadan ona baktı.

Yaptığı hareketten pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu ama acımasızca kendini beğenmişti; ne de olsa onu uyarmıştı ve intikam içgüdüleriyle hareket eden Andy hemen ardından gücünün somut bir kanıtını alarak onu hafife almıştı.

Şaşkın ve afallamış olan şarkıcı utancından kızardı.

Dr. Krugher onu hem kendisine hitap şekli hem de bana yaklaşmasını engellediği için acımasızca cezalandırmıştı.

Ham, doğrudan, kararlı ve hiç tereddüt etmeyen biriydi.

"Ne oluyor be?" Andy'nin yumuşak kar gibi bembeyaz teninde beş parmak izi oluşmaya başladı ve yakıcı bir damga gibi yanağına kazındı. "Babam bile bana böyle tokat atmaya cesaret edemezdi!"

Dr. Krugher gür bir sesle, "Şiddet eğitime hizmet etmez," diye karşılık verdi, "ama baban sana en azından şunu öğretmeliydi

iyi davranışlar."

Andy dişlerini sıkı. "Neredeyse çenemi kırıyordun, pislik!"

Dr. Krugher onu yakından incelemek için başını muhteşem bir zarafetle eğdi. 'Çenenizin kırılmasına neden olmak isteseydim, şu anda konuşamazdınız bile. Seni bir şekilde kendine getirmek zorundaydım. Şimdi ayağa kalk," diye sakın bir şekilde emretti ve diğerinin ona itaat etmesini bekledi.

Andy kanaması olmadığından emin olmak için burun deliklerine dokundu, sonra parmak uçlarını sağlam ağzının üzerinde gezdirdi. Hiçbir kesik ya da kan damlası yoktu. Doktor ona zarar vermemek için bilinçli olarak güç dozunu ayarlamıştı ama yine de kontrolünü kaybederse ne olacağını hayal etmeye cesaret edemiyordum.

"Beni dövdün! Seni dava edeceğim. Avukatımla konuşana kadar bekle!"

Artık hoşnutsuz olan Dr. Krugher onu başının arkasından yakaladı ve erkekçe bir tutuşla yerden kaldırdı. "Sızlanmayı kes. Haydi, yürü." Sanki uzun boylu, fit bir genç adamı değil de zararsız küçük bir hayvanı ensesinden tutuyormuş gibi onu bırakmadan ileri doğru itti. Kanepeye ulaştığında onu itti ve Andy bakışlarında keskin bir korkuyla yanıma düştü. "Uyuşturucu kullanıyorsun, Andrew." Ona ilk ismiyle hitap etti. "Seni kliniğimde, hastalarımın birinin cesedinin üzerinde yakaladım, ona kim bilir hangi uyuşturucuyu içeren bir sigara ikram ettikten sonra. Ona ne yapmak niyetindeydin?" diye sordu merakla. "En inandırıcı hipotez şu olabilir: cinsel saldırı. Bu suçun cezai açıdan ne anlama geldiğini size açıklayan oldu mu?" diye sordu Andy öfkeyle titrerken. "Sanırım hayır. O yüzden sen avukatına git, ben de benimkine gideceğim ve gençliğinizdeki pervasızlığınızın ağır sonuçlarına kimin katlanacağını göreceğiz," diye bitirdi sözlerini soğukkanlı bir tonda.

Andy hiç tereddüt etmedi ve beni rahatlatmak için elini bileğime koydu. "Ona asla zarar vermem. Thea hayatımdaki en önemli kişi. Onun ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Dr. Krugher küçük bir alaycılıkla dudaklarının bir köşesini kaldırdı. "Onu kendinle birlikte uyuşturucunun aşağılayıcı arafına sürükleyecek kadar önemli görüyorsun, değil mi?"

"Hayır." Andy kanepenin kenarına oturdu ama kalkmadı. "Sözlerimi alıp kendi lehine çeviriyorsun!"

"Ben sadece gördüğüm şeyi analiz ediyorum: yetişkin olmanın tadını çıkaran ve değer verdiğini iddia ettiği kızı uyuşturucu bağımlılığının yıpratıcı dünyasına davet eden bir velet." Doktor beklediğinden daha inatçı çıktı. "Biliyorsun evlat, ben de hayatımda hatalar yaptım, ama tecrübeyle öğrendim ki cehenneme iyi bir yolculuk yapmaya karar verdiğinde hangi çemberi ziyaret edeceğini akıllıca seçmelisin. Dorothea'yı sana dokunması için kışkırtırken altında şaşkın ve üzgün görmektense seni çiftleşirken yakalamayı tercih ederdim."

Biz fark etmeden ne yaptığımıza bizzat şahit olduğunu anladığımda içimde karanlık bir huzursuzluk hissettim. Bana dikkatli bir bakış attı. Andy ile konuşurken bile bir an olsun beni kontrol etmeyi bırakmadığını fark etmiştim ama neyse ki nefesim yeniden düzene girmiş ve mide bulantısı dalgası anlık olarak dağılmıştı.

"Bizi mi gözetledin?" diye sordu şarkıcı kinle.

Dr. Krugher, güvenini sarsacak hiçbir suçluluk duygusu duymadan onun üzerinde yükseliyordu. "Ben sadece konuşmanızın son, garip kısmını dinledim."

"Utanç verici mi?" Andy bileğimi sıkıca kavradı.

"İçerik için değil, dikkatinizi çekerim," diye vurguladı. "Kızın bilişsel çarpıtması için olduğu kadar: eğer akıllı başında olsaydı, her şey daha az kasvetli olurdu."

"Saçmalamayı keser misin? Thea her şeyi hatırlıyor." Andy sabırsızca soludu. "Ve bana bu dersi vermenin bir anlamı yok, tamam mı? Sen benim babam değilsin. Bilmen gerekiyorsa, o azgındı. Ona durmamı isteyip istemediğini bile sordum, yani onu zorlamıyordum!"

Dr. Krugher sahte bir pişmanlıkla kaşlarını kaldırdı. "O zaman kusura bakma Andrew. Düzeltiyorum: Bir kıza libidosunu yükseltmesi için ilaç teklif etmen utanç verici."

"Ne?" Andy yüzünü buruşturdu. "Ben, ben..." Sustu ve mahcup bir şekilde bana baktı. O anda gerçekten de bir hata yaptığını fark etti. Bana ikram ettiği sigaranın içinde ne olduğunu bilmiyordum. Ona körü körüne güvenerek kabul etmişim ve ilk kez çocukluğumdan beri tanıdığım bu çocuğun benim için bir tehlike olabileceğine inanmaya başlamışım.

"Bunu yapmak istememiştim, Thea." Elini saçlarının arasından geçirdi, titriyordu. "İnan bana,

İsteyerek yapmadım. Hiç önemsemeden eğlence olsun diye yaptım. Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, seni asla incitmem. İsteyerek değil."

Ben de onun jestine hiç önem vermemiştim: kendimi duruma, o anın coşkusuna, öpüşmemizin heyecanına kaptırmıştım. Andy, hayranlarından, ailesinden ve Victor'dan gelen baskılar yüzünden alkol ve uyuşturucuya başvurmaya başlamıştı. Bunları kötüye kullanmak kesinlikle onun alışkanlığı değildi, bu yüzden bunlara bağımlı hale gelirse biriyle konuşmaya karar vereceğini, bunları temelli bırakacağını ve benim atipik anoreksiya nervoza ile yapmam gerektiği gibi farklı, daha iyi bir yolda yürüyeceğini umuyordum.

Dr. Krugher umutla, "Yaptığınız hatayı anlamak ve kendinize itiraf etmek zaten bir ilk adım," diye haykırdı. "Düşünmek ve aynı hatayı tekrarlamaktan kaçınmak bir sonraki adım olacaktır."

Andy teninde hâlâ hissettiği yanmayı dindirmek için yanağını ovuşturdu. "Gidebilir miyim?"

"Hayır." Doktor küstah bir kibirle ona baktı. "Bu gece burada kalacaksın. Bu halde araba kullanmanıza izin veremem."

"Ama..."

"Artık benim mülkümdesin, benim sorumluluğum altındasın Andrew. Sana söylediklerimi yapacaksın ve sabah eve geleceksin."

Andy karşısında duran adamın heybetli figürüne, şaşırtıcı güzellikte ve tehditkâr karanlıkta bir atalar tanrısı gibi baktı. *Aynı anda hem güvenilir hem de korkutucu görünmesi nasıl mümkün olabiliyordu?* "Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?" Göz kamaştırıcı bir içgörü tüm şüpheleri ortadan kaldırıncaya kadar, her küçük estetik detayın üzerinde durarak bakmaya devam etti. "Yaşlı, sıırım gibi, beceriksiz doktor, ha?" Bana dönerek sözlerimi tekrarladı. "Kuralları olan adam. Hint Okyanusu gibi gözleri olan, senin için oynayan adam..." Ayağa kalktı, ona itiraf ettiğim her şey karşısında şok olmuştu. "Ben seni öperken ve dokunurken bile bana ondan bahsettin. O senin doktorun!" diye onu işaret etti, öfkeyle.

Onun şakaklarıma çarpan öfkesi karşısında nefesim kesildi. "Andy..."

"Lanet olsun, Thea!" diye öfkeyle bağırdı. "Kıskanmayayım diye bana yalan söyledin, değil mi?"

Alnıma masaj yaparak, sırtımı kolçağa dayayarak koltukta oturmaya devam ettim. "Başım ağrıyor, şimdi zamanı değil..."

"Andrew, ziyaret saati sona erdi." Dr. Krugher durumun kontrolden çıkmaya başladığını fark etti ve daha makul olan taraf olarak müdahale etmeye karar verdi. "Hunberct," diye seslendi kapıda duran ve kim bilir ne kadar zamandır bu üzücü sahneyi izleyen uşağa.

"Çocuğu odalarımızdan birine götürün ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olun," diye emretti, sonra Andy'ye dönerek bir kolunu önüne uzattı. "Arabanın anahtarlarını verirsen çok memnun olurum."

Şarkıcı ona şüpheyle baktı. "Arabamı ne yapacaksın?"

"Sadece direksiyona geçip hayatına kastetmek gibi mutlu bir fikre kapılmayacağından emin olmak istiyorum. Anahtarları bana ver, Andrew."

Katı ve sert ses tonu, karşılık vermeye ya da tartışmaya izin vermiyordu.

Andy akıllıca tartışmamaya karar verdi; kayıtsızca deri ceketini yerden aldı, ceplerini aradı ve istediği şeyi ona uzattı. "Bu bir Bugatti, bıraktığım gibi geri almamı sağla."

Dr. Krugher anahtarı avucunun içinde tuttu ve ona eğlenen ama acımasız bir gülümseme verdi. "Eğer uslu durursan, onu sana çok iyi durumda geri veririm evlat."

Hunberct yaklaştı ve Andy'ye gitmesini işaret etti; o noktada onu takip etmekten başka bir şey yapamazdım, bana son bir kez derin hayal kırıklığına uğramış bir bakış atmadan önce değil. Yakında yalanlarım hakkında konuşacaktık ve ondan özür dilemem gerekecekti ama o anın mümkün olduğunca geç gelmesini umuyordum.

Yalnız kaldım, utanç içinde yuvarlandım.

Başımı eğerek, bana sinirli bir acıma duygusuyla bakan doktora baktım. Boğazıma taktığım yakayı, ardından açıkta kalan köprücük kemiğimin yanında bir ısırık izinin belli olduğu tek omuzlu tişörtü ve son olarak da Andy'nin *seksi* olarak tanımladığı file çorapları ve siyah jartiyer kemerini fazlasıyla ortaya çıkaran, kalçalarım kadar yükselen eteğimi fark etti.

Tedirgin bir şekilde alt dudağımı ısırdım ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Beni yargılama, lütfen."

Dr. Krugher içini çekti ve temkinli bir şekilde ilerledi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Ayağa kalkabilir misin?"

"Ben iyiyim. Ve evet, ayağa kalkabilirim." Amfibilerimi yere koydum ve kendimi kaldırmak için ellerimi kaldırdım. Ayağa kalktığımda, fazla cesur hareket başımın dönmesine neden oldu ve doktor küçük bir kız çocuğu gibi beni koltuk altlarımdan yakalamak için üzerime atladı. Sihirli olduğunu düşündüğüm bir anda pazılarını sıktım ve kendimi yakın mesafeden, ortaya çıkaracak çok şeyi varmış gibi görünen gözbebeklerindeki değerli yeşilimsi mavi elmaslara hayranlıkla bakarken buldum.

"Elbette Dorothea... Ne kadar iyi yaptığını görebiliyorum," diye beni uyardıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü ve vakit kaybetmeden beni kollarının arasına aldı. Bir anda kendimi havada asılı, hatırı sayılır bir yükseklikte, kiskanılacak bir erkeksi güçle desteklenmiş, bacaklarım sallanırken ve başım onun mermer göğsüne yaslanmış halde buldum.

'Ağırım...' diye fısıldadım yorgunca.

"Benim için değil." Beni de yanına alarak çıkışa doğru ilerledi. Her adımda, uzun altın rengi saçları havada sallanırken ona karşı sarsıldım. Düğmeleri açık gömleği ve hafif kıllı göğsünde parlayan pürüzsüz teni beni büyüledi. Burnumu ona yaklaştırdım ve şehvet dolu sedir ve lavanta kokusunu içime çektim. "Dorothea..." Sesi kuşkulu bir hal aldı, beni durdurmaya hazırdı.

Yaramazca gülümsedim. "Onu tutabilir miyim?"

Sırtındaki hafif sertlikten merdivenlerden indiğimizi anladım. "Önemli olan zaten bildiğiniz sınırları aklınızda tutmanız."

Kıkırdadım. "Bu pozisyonda sana başka bir yerde dokunamam, itiraf etmeliyim ki dokunmak isterdim..." Aşağıdan onun güçlü çenesine, özenle kesilmiş sakalına, keskin yüz hatlarını süsleyen Fransız uçlu düz burnuna baktım.

"Kendinde değilsin, bunu söylememişsin gibi davranacağım," diye suratını astı. Kalbi yavaş bir tempoda atıyordu. Onu dinlemeye odaklandım: bu adam duygulardan yoksun cansız bir sfenks değildi, göğsünde atan bir organı olan bir insandı.

Kanı damarlarında sert bir şekilde pompalanıyor, bedenime amansız bir enerji yayıyordu; nefes alıp vermesi düzenli, derin ama nefessiz bırakmıyordu. Beni zahmetsizce, hiçbir fiziksel çaba sarf etmeden taşıyordu.

Uzun boylu, sağlam ve beni küçük ve hafif hissettirecek kadar kusursuzdu. İlgüdüsel olarak bir kolumu ensesine doladım ve kendimi biraz kaldırdım,

Çenesini alnımla fırçaladım. "Bu iyi mi?" diye sordum düşünceli bir şekilde.

Koridorda odama doğru yürürken kayıtsız kaldı. "Evet, ama daha fazla değil."

"Daha fazla yok," diye tekrarlardım başımı sallayarak, oysa çok daha fazlasını isterdim. *Heck!*

Birkaç dakika sessiz kaldım, açıkça görülebilen Adem elmasına göz kırptım, sonra konuşmaya devam ettim: 'Dev bir ağacın dalından sarkan bir maymuna benziyorum.

Sonunda gırtlaktan gelen bir ses *etrafımda* ve çevremde yankılanıyor. Yoğun, erkeksi ve baştan çıkarıcı bir kahkaha. İstediğim zaman dinlemek için kaydetmek istedim. Sol yanağındaki gamzeyi yakalamak için hemen başımı kaldırdım ve onu tüm zarif sevimliliğiyle görebildim.

Dr. Krugher mucizevi bir şekilde gülüyordu. Tanrı heykelleri bile şaşırmış görünüyordu.

"Bu gamzeyi kimden miras aldın?" Belki ona aptalca bir şey soruyordum ama gerçekten merak ediyordum.

"Annemin evinde." Kalın bir perdeyle örtülü pencereye hızlı bir bakış attı, sonra önündeki yola odaklandı.

Belli ki bana kısa bir bakış bile atmak onun ayrıcalıkları arasında değildi.

"Yani babandan çok annene mi benziyorsun?" diye ısrar ettim, fazla düşünmeden.

Ağzını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Hayır, ben ikisini de derdim."

Odama vardığımızda kapıyı açmak için zorlukla eğildi. Kısacık sohbet anımız sona ermek üzereydi ama ben bunu biraz daha uzatmaya niyetliydim. "Andy'yi tokatladı. Bu kadar huysuz bir yanını sakladığını düşünmemiştim."

Dr. Krugher odaya doğru ilerledi. Juliette yatağında uyuyordu, yan tarafına şefkatle kıvrılmıştı; beni kendi yatağıma götürdü ve bir koluyla beni tutarken, diğeriyle beni nazıkçe yatağa yerleştirmek için örtüleri kaldırdı.

"Arada bir, en erdemli insan bile saat yönünün tersine döner..."

Eteğim kalçalarımın kalktı; doktor bunu fark etmedi ve amfibilerimi çözmeye çalıştı.

"Az önce... taşaklarıyla ilgili bir şaka mı yaptı?" Bağcıklarımın düğümünü çözmek için bacaklarımdan birini kaldırdığında başımı yana eğdim. Söylediği her kelimeyi tartan adam, spontane ve eğlenceli bir şekilde ağzından ironik bir şey kaçırmıştı.

"Evet." Önce sağ ayakkabımı, sonra da sol ayakkabımı çıkarıp komodinin yanına, yere koydu.

Sonra beni boynuma kadar soktu ve gitmeden önce ceketinden tuttum ve o komik şekilde vücuduma doğru eğilerek onu yanımda tuttum. Avuç içleri başımın yanlarına bastırıyor, çarşafın yumuşak kumaşına gömülüyordu.

Kuzguni saçları, uzun kirpikleri ve dolgun dudakları üzerinde uzun süre oyalandım. Kalbim kulaklarımda, karnımda ve hatta kalçalarımın arasında yüksek sesle çarpıyordu. Paylaştığımız huzurlu anı mahvetmek istemiyordum, bu yüzden umutsuzca bir hata yapmamaya, kelimelerimi dozunda kullanmaya çalıştım. Gözlerindeki yıldız kümelerini yakaladım, uçsuz bucaksız okyanusun ayna görevi gördüğü bir gece göğünün altında yatıyormuşum gibi karanlık büyüüne hayran kaldım ve sonunda rahatlayarak ılık nefesimi ağzına vurdum.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım uykulu uykulu, zarif bir esnemeyle.

Bir zamanlar annemin yaptığı gibi başımı okşadı ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu.

Yoksa rüya mı gördüm?

"Yarın cezan hakkında konuşacağımızı bil. *İyi geceler*, Dorothea..."

13
Thea

*Açıkça görebilmenin imkânsızlığı içinde, en
azından karanlığı açıkça görüyoruz.*

SIGMUND FREUD

Elimde gitarım ve hayal gücümü ısıtan bahar gününün uyuşukluğu ile parktaki bir bankta otururken, güneş soluk ışınlarını uzun çamların yaprakları arasından oraya buraya saçıyordu.

Dr. Krugher'in modern dolmakalemi parmaklarının arasında, Yıpranmış bir kâğıda, bazıları ikna edici, bazıları daha az ikna edici olan karışık cümleler yazdım. Tatmin olmayınca siliyor, karalıyor, işe yaramaz küçük resimler çiziyor, sonra oflayıp pufluyor ve kalemi dudaklarıma götürüp dişlerimle elması yalıyordum.

Doktor, tıpkı Beethoven'ın senfonisini benim için çaldığı gibi, onun için yazmamı istemişti: *aynı niyetle.*

Bu da ne demek oluyor?

Uyuşmuş alnıma masaj yaptım; ilaçların etkisi geçmesine rağmen önceki gün olanları çok az hatırlıyordum.

Uyanır uyanmaz cep telefonumda Andy'den gelen ve Batı Hollywood'a kırmızı bir yanak ve şakaklarının arasında dolaşan korkunç bir baş ağrısıyla döndüğünü bildiren bir mesaj buldum. Bana yaklaşmasına izin verilmediğini ve en az bir ay boyunca Asklepios kliniğine gelemeyeceğini belirtmişti. Dr. Krugher'in ona ve bir dereceye kadar da bana verdiği ceza buydu, çünkü böylesine zor ve zorlu bir dönemde Andy'den telefonla haber almakla yetinmek zorunda kalacaktım, sanki maksimum güvenli bir hapisanede kilitliymişim gibi.

"Bunu sen istedin Thea," diye mırıldandım kendi kendime.

Küçük parçalar halinde, bazı anılar zihnimi kamaştırdı ve önceki gecenin olaylarını gün ışığına çıkardı: Andy ve ben sigara içiyorduk, sonra dinlenme odasına koşuyorduk, tamamen karanlık ve...

"Öpücük..." Dilimde onun ekşi tadını hissettim, ellerim acele etti, nefesim sabırsızlandı. "Tanrım, onunla seks yapacaktın, seni aptal." Elimi yüzüme sürdüm ve dağınık saçlarımın arasından geçirdim.

Bu üzücü duruma düşmeyeli uzun zaman olmuştu.

Andy ile çılgın partiler, pervasızlık ve tutkulu seks günlerinin sona erdiğini sanıyordum, ama onun varlığı eski benim, orantısız bir küstahlıkla hareket eden, içgüdülerinin onu ele geçirmesine izin veren ve hareketlerinin başkalarının başına bela açabileceğini umursamayan genç kızın yeniden ortaya çıkmasına yetti.

"Aptal, aptal, aptal." Elimi alınma, Dr. Krugher'in bana şefkatli bir iyi geceler öpücüğü kondurduğu noktaya götürdüm. Rüya gördüğüm çok açıktı. Andy'ye karşı hâlâ beslediğim duygularla uğraşmaya devam etmekle kalmıyor, aynı zamanda korkutucu olduğu kadar büyüleyici de olan tehlikeli bir çingiraklı yılanın inine adım atıyordum. "Kes şunu Thea. Biraz büyümeye çalış," dedim kendime, annemin azarlamasını tekrarlayarak. Sık sık olgunlaşmamış bir çocuk olduğumu ve hayatı hafife aldığımı, eğlence olsun diye yaptığımı ve asla ciddiye almadığımı iddia ederdi.

Birisi tarafından kırılan bir dalın sesi düşüncelerimin gürültüsünü böldü.

Başımı yıpranmış kâğıttan kaldırdım ve etrafıma bakındım.

Doğanın sessizliğinde, ağustos böceklerinin ve kuşların cıvıltıları arasında başka kimse yoktu.

Rüzgâr çalılarının yaprakları arasında hışırdıyor, çiçekler rengârenk taç yapraklarını açarak güneşi yakalıyor, çamlar Nisan sıcaklığından hoş bir sığınak sağlamak için gölge noktalar serpiştiriyordu.

Muhtemelen çalılarının arasında saklanan bir kedi yavrusuydu.

Yazmaya çalıştığım şarkının sözlerine geri dönmeden önce, basit bir kediden daha büyük bir hayvana benzeyen şüpheli bir hışırtı beni ayağa kaldırdı.

Biri beni gözetliyordu.

"Kim var orada?" diye ihtiyatla sordum. "Dışarı çık!" Uzakta, bir kütüğün arkasına saklanmış kahverengi saçlı bir bulut gördüm ve hızlı adımlarla o yöne doğru yürüdüm. Suçüstü yakalanan davetsiz misafir kaçmaya başladığında, çocuksu görünümünü görebiliyordum

"Hey!" Parkın çimenleri arasında koşarak onu kovaladım. Küçük çocuk çevik, hızlı bir tavşan gibi hareket ediyordu. Ben ise vücudumdaki azıcık enerjiyle zayıf düşmüş bir halde neredeyse anında yoruldum. Kendimi ruhumla beslenen iblisi yenmeye adamamış olsaydım hayatta kalamazdım. "Bekle..." diye mırıldandım. "Ben senin kadar sağlıklı değilim." Yeniden hava alma ihtiyacı duyarak öne doğru eğildim, ellerimi dizlerime koydum. Başımdaki ani sancıları dindirmek için gözlerimi sıkıca kapattım, sonra kendimi topladım ve koşmaya devam ettim.

Küçük çocuk bu tuhaf durum karşısında eğlenerek beni bekliyordu.

"Şu küçük pislige bak!" Ona yetişmemi bekleyemedi, ama o anı geciktirmek için koşmaya başladı. "Yeter, küçük çocuk! Sana daha fazla ayak uyduramayacağım!" Etrafımdaki toprak ve yaprak dökmeyen ağaçların kokusunu içime çektim. Loblu yapraklar, zakkumlar, laleler ve nergislerle güzel bir doğal mozaik oluşturuyor, pastoral bir atmosferi çağırıyordu. Geçmekte olduğumuz cadde boyunca, bazıları yaşlanmış olan heybetli ağaç örneklerinin silüetleri, güneş uzun, çok biçimli dalların arkasında bir kaçak gibi kaybolurken harika bir chiaroscuro etkisi yaratıyordu.

Çocuk onu yavaşlatan bir çalıya takılıp tökezlediğinde, onu omzundan tutup bir ağacın kabuğuna çarpmayı başardım. Acı dolu bir nefes verdi, sonra kendini kurtarmaya çalışırken inledi.

"Eh hayır, seni şimdi yakaladım," dedim kararlılıkla. Küçük çocuk biraz önce korkudan kapanmış olan göz kapaklarını açtı ve altındaki manzarayı bana gösterdi. İrisleri birbirinden inanılmaz derecede farklıydı: soldaki sıcak bir açık kahverengi, sağdaki ise parlak bir yosun yeşiliydi. Heterokromi diye bir şey duymuştum ama bu hastalığa sahip biriyle hiç karşılaşmamıştım. Şaşırarak oval yüzünü, yumuşak çillerle süslü küçük Fransız burnunu, gözlerinin o kadar tuhaf kesimini de gözlemledim ki...

Boğazımı temizledim ve onu tutmaya devam ettim. "Şimdi konuşmuyor musun? Benden korkuyor musun?"

Küçük çocuk kıpırdanmayı bıraktı ve hüzünlü bir iç çekişle kendini sert gövdeye bıraktı. Bakışlarını indirdi ve uzun kahverengi kirpikleri çocuksu elmacık kemiklerini gölgeledi. Sakinleştiğinden emin olunca onu bırakmaya karar verdim ve birkaç adım geri çekildim. Yavaşça başını sallamadan önce sorumu düşünüyor gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Hayır mı? Konuşmuyor musun?"

Hızlanmış bir şekilde nefes alıyordu, ancak çılgınca koşuşturmanın verdiği efor nedeniyle yüzünde herhangi bir kızarıklık yoktu; öte yandan ben göğüs kafesimde ve sırtımda terleme ve yorgunluk hissediyordum.

Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra tekrar başını salladı.

"Yani sen aptal mısın?" diye sordum ona, hiç incelik göstermeden.

Çocuk yüzünü buruşturdu ve düşünceli bir ifadeyle tekrar bana baktı. Beni tepeden tırnağa süzdü, neden bu kadar havasız olduğumu merak ediyordu.

Başını sallayarak sezgilerimi doğruladı.

"Doğru, yani beni neden gözetlediğini açıklayamıyorsun... Harika." Ben ofladım ve küçük adam kıkırdadı. *Gülünecek ne vardı ki?* Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Komik olduğumu düşünüyor musun acaba?"

Küçük çocuk boynunu yana eğdi, beyaz tişörtümdeki kırmızı iblis desenine baktı ve mümkün olan tüm ironiyle başını salladı.

Şaşkınlıkla ağzımı açtım. "Tekrar söylüyorum: Sen gerçekten küçük bir pisliksin." Dudaklarını dalgalandırdı ve kıs kıs güldü.

"Eminim bunu size başka biri söylüyordur, değil mi?"

Çocuk önce sağa sonra sola baktı ve sanki şöyle der gibi bir omzunu silkti: *Evet, ama umurumda değil.*

"Kaç yaşındasın sen?"

Ellerine baktı, onları kaldırdı ve on parmağını da açtı, sonra onları kapattı ve sadece işaret parmağını kaldırdı. On bir. Sadece on bir yaşındaydı ve şimdiden uzun boylu ve zarifti.

"Peki senin adın ne?" diye ısrar ettim, artık anlamamanın zor olmayacağından emindim.

Jestlere, bakışlara ve tavırlara doğru şekilde dikkat edildiğinde kelimelere gerek kalmıyordu.

Çocuk ağaç kabuğundan uzaklaştı ve bana doğru geldi. Kararsız adımlarla ilerledi; yakasına kadar iliklenmiş mavi gömleğinin boğazını tamamen örttüğünü ve iyi ütülenmiş bir çift kahverengi pantolonla eşleştiğini fark ettim. Genç yaşına rağmen en prestijli Amerikan kolejlerinin kapısından içeri girmeye hazır örnek bir öğrenci gibi görünüyordu.

Bana doğru uzanarak nazikçe bileğimi tuttu ve yukarı bakan avucunun üzerinde bir parmak ucunu hareket ettirerek iki harf işaretledi: *J-o*.

"Adın Jo mu?" diye sordum ona. Joe değil, *Jo*.

Geri adım atarak banklardan birine doğru yürüdü.

Elimi yumruk yapıp onu takip ettim, bana başka bir şey göstermek istediğinin farkındaydım.

Sıkıntılı bir iç çekişle oturdu ve bir kitap aldı, başlığını okumam için eliyle kapağına vurdu: Friedrich Hölderlin'in *Hyperion*'u.

Bu gizemli çocuk tarafından sakinleştirilerek, elinde tuttuğu cilde daha iyi bakmak için yanına oturdum: kapak yıpranmış, sayfalar solmuş, zamanla yıpranmış, metin başka bir dilde yazılmıştı.

"On bir yaşında bu kadar eski bir kitabı okuyorsun, üstelik Almanca?" Hem telaffuz etmekte hem de tercüme etmekte zorlandığım bazı kelimeleri işaret ettim. Küçük çocuk başını sallayarak onayladı. "Senin süper kahraman çizgi romanları falan okuman gerekmiyor mu?" Hafif bir rüzgâr saçlarımı karıştırdı. Düzeltmedim, karmaşık bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi Jo ile yaptığım alışılmadık konuşmaya kendimi kaptırmıştım. İç çekerek bankın arkasına yaslandı ve bu tür karmaşık ciltleri okumak ya da incelemek zorunda kaldığını tahmin etmeme izin verdi.

"Kültür doğuştan gelmez Bayan Jensen, zeka doğuştan gelir. Ancak her ikisine de değer vermek bizim görevimizdir."

Her şeyi bilen ses tonuyla havayı kalınlaştıran adamın sesine doğru döndüm. Önlük giymiş, daha önce hiç görmediğim bir doktor uzun ve kararlı adımlarla bize doğru yürüyor, cam gibi gözlerini çocuğun üzerine dikiyordu. "Umarım yeğenim sizi rahatsız etmemiştir."

Uzun boyu, heybetli duruşu ve seçkin zarafetiyle bizden birkaç adım ötede durdu ve bakışlarını benden Jo'ya çevirdi. Yüzünün bazı kısımlarındaki kırıksıklıklar altmış ile altmış beş arasında değişen yaşını vurguluyordu ama bu onun gösterişli cazibesini azaltmıyordu. Hiyerarşik görünümü hayranlık uyandırıcıydı; kimsenin yanlışlıkla bile olsa yanlış hamleler yapmaması gereken saygın bir adam gibi görünüyordu.

"Hayır, sadece konuşuyorduk." Dudağımı ısırdım ve tamamen yanlış bir ifadeyi ağzımdan kaçırdığım için rahatsız bir şekilde küçük Jo'ya baktım.

Adam bilerek gülümsedi. "Joël sadece çok suskun bir çocuk. Konuşabiliyor, gayet yetenekli. Onunki seçici mutizm: sadece belirli bağlamlarda veya belirli insanlarla kendini gösterir" diye açıkladı ve içgüdüsel olarak Joël'in kolunu okşadım, kelimeleri kullanabileceğini ama kullanmamayı seçtiğini bilmekten mutluydum, ancak dokunuşumdan irkilerek geri çekildi ve nefes nefese doktora baktı. "Siz hastasınız, değil mi?"

Adama doğru döndüm, ağırbaşlı bir tavırla önce bana, sonra çocuğa baktı, anlayamadığım bir şeyi yapmasını zımnen emrediyordu.

"Evet, Dorothea Jensen, zevk .tanıştığımıza memnun oldum." The tez ve el, taklit ilgilenen a yapmak ve onu Tanıdık, Hatta Eğer ve Konsantrasyonum Joël'e ve onun ani heyecanına odaklanmıştı.

Adam sabit bir şekilde hareketsiz kaldı ve kibar jestime karşılık vermedi. "Markus Krugher," diye karşılık verdi.

Kim olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve inanamayarak kolumu indirdim. "Babası..."

"Efrem," diye tahmin etti, ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerinde tutarak. "Biliyorsunuz Bayan Jensen, ilk gününüzde korumalarla yaşanan tartışmadan haberdar oldum, bu yüzden kliniğin oğluma olduğu kadar bana da ait olduğunu zaten biliyor olmalısınız." Birisi ona Alf ve Thomas'a ne olduğunu anlatmıştı ve o da bunu sinir bozucu bir kibirle hatırlatıyordu.

"Bilmiyordum," diye itiraf ettim. "Aslında Dr. Krugher'in, yani E-Efrem Krugher'in..." Garip bir şekilde kekeledim. "... onunla aynı mesleği icra eden bir kardeşi olduğuna, hatta bunun basit bir eşseslilik vakası olduğuna..."

"Basit bir eşseslilik vakası," diye tekrarladı adam, her hecesini düşmanlıkla doldurarak. "Asklepios'u ya da onu kimin kurduğunu veya onu yöneten tıbbi ekibi okumadın bile, değil mi?"

"Kesinlikle," diye itiraf ettim, göğsüm cesaretle kabarak. Adam varlığıyla beni içine çekebilirdi ama gözümü korkutamazdı.

"Yapmalı mıydım?"

"Bizi kimin ya da neyin kuşattığını bilmezsek, onun saygınlığının farkına varamayız, bu yüzden evet. Tanınmalıydı." Gözlerini kısarak bana baktı, işlemediğim bir suçun ipuçlarını aramaya niyetli bir dedektif gibi vücudumu inceliyordu. "Ben

Klinik kurallarına karşı ne kadar düşmanca davrandığınızı duydum Bayan Jensen," diye ekledi, benden hoşlanmadığını vurgulamak için kaşlarını kaldırarak. "Ve görüyorum ki dokuz numaralı kuralı çiğnemekte ısrar ediyorsunuz."

Hangi kuraldan bahsettiğini sormadım çünkü kısa kırmızı ve siyah kareli eteğime takılan dikkati, kıyafetimi yargıladığını tahmin etmemi sağladı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı sıktım ve eteği aşağı çekmeye çalıştım ama kenarı ancak uyluğumun ortasına ulaşıyordu.

Kendimi korumanın bir anlamı yoktu.

"Efrem'le konuşmam gerekecek, ona konukları kurallara daha fazla saygı göstermeye teşvik etmesi gerektiğini hatırlatacağım. Doğuştan gelen hoşgörüsü yaptığı iş için uygun değil. O genç adam beni hiç dinlemiyor." Gözle görülür bir şekilde sinirlenerek iç çekti. "Tıpkı senin gibi." Hölderlin'in romanını göğsüne bastırarak soluk soluğa kalan Joël'e döndü. "Umarım bitirmişsindir Joël," diye uyardı onu. "Benden ders çalışmak için zaman istedin, ben de verdim ve seni parkta biriyle aylak aylak dolaşırken buldum..." Beni tanımlamak için doğru terimi bulmaya çalışarak bana kibirli bir bakış attı. "Şarkıcı mı?"

"Gitarist," diye düzelttim. "Ben bir rock grubunun gitaristiyim."

Adam bakışlarını tişörtümün üzerindeki baskıya dikti. "Elbette, rock gitaristi, bunu görebiliyorum..." dedi varsayımsal bir tonda.

Oğlundan tamamen farklıydı: Dr. Efrem keskin bir otoriteye, etrafındaki herkesi bilinçsizce boyunduruğu altına alacak kadar yaygın bir zekâya sahipti, ama aynı zamanda basit jestler veya süslü sözlerle insan ruhunun en derin akorlarına dokunuyordu; Dr. Markus ise daha büyük bir deneyime sahipti, ama daha az insanlık duygusuna sahipti. Gücünün farkında olarak, bunu başkaları üzerinde küçümseyici bir üstünlük ve tedirginlik uyandıracak kadar Makyavelist bir bakışla uygulamaktan çekinmiyordu.

"Bana bir pislikmişim gibi bakmayı bıraktın mı yoksa psikiyatri diploması yerine müziği seçtiğim için beni suçlamaya devam mı edeceksin?"

Doktor bu kadar doğrudan bir hakaret beklemiyordu, belki de hiç kimse ona bu şekilde hitap etmeye cesaret edememişti, ancak ani inançsızlığını sakın bir ilgisizlik duvarının arkasına saklamakta ustaydı. Joël eliyle ağzını kapatarak gülmek için kendini zor tuttu; ben de ayağa kalkarak o anda tıpkı oğlu gibi daha da korkutucu görünen adama baktım.

Krugher ailesinde neden herkes bu kadar uzundu?

Onun yanındayken yumuşak bir sincaba benziyordum, cesurdum ama hiç de korkutucu değildim.

"Samimi bir azarlamayı her zaman aldatici bir övgüye tercih etmişimdir, ama insanların hassasiyeti çoğu zaman aradaki farkı anlamalarını engeller." Hafif bir esinti grileşen yapraklarını dağıttı; bir çalının dalları arasından ürkekçe süzülen zayıf bir güneş ışığı, derin bir sarmaşık yeşili gibi parlayan gözlerine vurdu.

"Beni gördüğünüzden beri bana tiksintiyle bakmanızı saygısızlık olarak gördüğüm için mi beni alingan buluyorsunuz?"

"Onu alingan biri olarak görüyorum çünkü aynada bir çatlak yansıması gördüğünde aynaya kızıyor ama bunun nereden geldiğini sormuyor..."

Buz gibi cevabının yarattığı mahcubiyetle kaşlarımı çattım. "Seni takip edemem..."

"Buradasınız Bayan Jensen, üst düzey bir tıbbi ekibin elindesiniz ama elinize geçen fırsatı heba ediyorsunuz. Kuralları çiğniyorsunuz, erkek arkadaşınızla iç odalardan birinde uygunsuz tavırlar içinde yakalanıyorsunuz, saygısız ve kışkırtıcı davranışlarla oğlumu ve işinizi küçümsüyorsunuz." Dudaklarının kenarında bilmiş bir gülümseme belirdi. Kendine güveni beni o kadar geri çekmeye yetti ki dizlerimin çukurunu bankın kenarına çarptım. "Biliyorsun..." Etrafımdaki parkın ampul güzelliğine hayranlıkla baktı. "Beni görmese bile, klinikte ne olursa olsun, doktorlar ne yaparsa yapsın, oğlum da dahil olmak üzere beni bilgilendiriyorlar. Ona verdiğim tavsiye, eğer gerçekten iyileşmek istiyorsa, kendine odaklanması ve Efrem'e güvenmesi. Ona nasıl iyi bir doktor olunacağını ben öğrettim, eğer izin verirseniz, içsel dengenizi yeniden kazanmanıza nasıl yardımcı olacağını bilecektir. Öte yandan, Efrem'in zamanını boşa harcamaya, oyun oynamaya, onunla alay etmeye ve Asklepios'un önemini görmezden gelmeye niyetliyse, o zaman giriş kapısına kadar ona eşlik eden ilk kişi ben olacağım." Sert gözleriyle beni sorgulamaya devam etti ve söylediklerini düşünmem için birkaç dakika verdi. "Şimdi sana neden övgüde bulunamayacağımı ama sadece suçlayabileceğimi anlıyor musun?"

Anlamıştım ve kendimi nasıl haklı çıkaracağımı bilmiyordum. Büyükanem klinikte kaldığım kısa süre içinde yaptığım her şeyi öğrenseydi bana da aynı sözleri söylerdi. "Demek ki giysilerim yüzünden değil, daha doğrusu sadece giysilerim yüzünden değil."

"Öncelikle değil. Şu anda en büyük sorun başka bir şey ve sanırım size düşünmeniz için yeterince yiyecek verdim..." Joël'e doğru bir el uzattı ve onu ayağa kalkmaya davet etti. Çocuk kıpırdamadan durdu ve ona bakmamı sağlamak için eteğimi çekti. *Benden ne yapmamı istiyordu?* "Joël, hadi, gidelim," diye emretti Dr. Markus. Çocuk bakışlarımı aradı; belki de onu orada benimle tutmamı, kalması için bir neden icat etmemi istiyordu. Küçük elini sıktım ve müdahale edemediğim, onunla büyükbabası arasındaki ilişkiye müdahale edemediğim için özür diledim. Bu konuda söz hakkım yoktu. "Joël!" diye kükredi doktor. "Bana kendimi tekrar ettirme. Gidelim dedim." Sabırsızlanmaya başladı ve çocuk istemeyerek de olsa ayağa kalkmak zorunda kaldı. Kitabı eline alarak, geri dönmemesini sağlamak için elini omzuna sıkıca koyan adama doğru başı eğik bir şekilde yürüdü. 'Bana itaatsizlik ettiğin için önümüzdeki üç saati kütüphanede geçireceğiz. Bana Hyperion'un Yunanistan ve Almanya'daki deneyimlerinin nasıl olduğunu anlatacaksın, modern Alman insanı ve tanrılara tapınma hakkında ne düşünüyorsun, bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Yunanistan, tanrılar kültü.

Asklepios kliniğinde yine baskın kavramlar yankılanıyordu; Dr. Efrem ve küçük oğlu Joël'in hayatlarının etrafında döndüğü kavramlar. Her ikisine de ortak bir figür tarafından aktarılan kavramlar, günlük yaşamlarında mevcut olan bir figür: Dr. Markus Krugher.

Neden Yunan mitolojisine bu kadar takıntılıydı?

Neden oğlunu ve torununu bu konuda çalışmaya zorladı?

Çocuk gerçekten istemekten çok görev bilinciyle başını salladı, bunun üzerine büyükbabası gülümseyerek onu geri dönmeye ve kendisiyle birlikte kliniğe doğru yürümeye teşvik etti.

"İyi günler Bayan Jensen," diye selamladı beni, uzun elbisesi her adımda dalgalanıyordu, duruşu gururluydu ve yanından geçerken gizemli bir halı seriliyordu.

Dalgin bir halde kendimi bankın üzerine bıraktım ve ciğerlerimde bilinçsizce tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. O anın umutsuz yalnızlığı içinde Dr. Efrem Krugher'i düşünmek için durakladım: Bir oğlu vardı.

Tanrı aşkına, bir oğul!

Rasyonalize etmemek için çok uğraştığım şok edici haber kafamın içinde vızıldayarak geri geldi. Kendimi bunu kabul etmeye zorladım.

Kalbimin ağırlaştığını, sayısız acı veren dikenle delindiğini hissetsem.

Onu çok az tanıyordum ama baba olduğunu metabolize etmek göğsümde garip bir sarsıntıya neden oldu. O adama ulaşamazdı.

Bu, harika bir ütopyanın başlangıcı ve sonundan başka bir şey olmazdı.

Gerçekten bir anlığına bile olsa onunla bir şansım olabileceğini düşünmüş müydüm?

Ne aptal ama!

On yedi yaş, bir evlilik ve o andan itibaren bir çocuk bizi ayırdı.

Benim ligimin çok dışındaydı, yetişkin, çok talepkârı, o kadar büyük sorumlulukları vardı ki beni 20 yaşında bir rock fanatiğinden daha fazlası olarak göremezdi.

Dört ay içinde benim varlığımı bile unutacaktı.

İstirap içinde, bir şeyin kalçamı dürttüğünü hissederek banka doğru ilerledim.

Boynumu büktüm ve kalçamın altından buruşuk bir kağıt parçası çıkardım.

"Ne..." Parmaklarımın arasında tuttum ve okumak için açtım.

Büyükbabam bana su perilerinin var olduğunu söyledi. Çiçekler ve altın sarısı saçlar içinde neşeyle koşan bir tane gördüm,

Rustik bir güzelliği ve melodik bir sesi vardı.

Seni gözetlemiyordum, sadece üzülmemeni istedim. Bir arkadaşına ihtiyacın var.

Ben de bir arkadaşımın.

Sadece on bir yaşımdayım, az konuşurum ama dinleyebilirim. Gelecek pazar görüşürüz.

Aynı

saatte.

Joël

14
Thea

O akşam aniden dünyanın yavaş yavaş karanlığa doğru sürüklendiğini net bir şekilde algılayabildiğim izlenimine kapıldım.

WINFRIED GEORG SEBALD

"Bir çocuk kendini nasıl böyle ifade edebilir? O daha on bir yaşında!" Ertesi gün, odanın içinde huzursuzca dolaşırken Juliette'e bir gün önce parkta neler olduğunu anlattım. Biz daha Ama orada güvenilebileceğim tek kişi oydu.

"Joël özel bir çocuk," diye yanıtladı saçlarını uzun bir örgü halinde düzenlerken. Bu küçük kız gerçekten de benim tam zıttımdı: Gülümsediğinde dişleri ve gamzeleri vardı, sık sık çiçekli ve renkli elbiseler giyerdi, bacaklarını çok az gösterirdi ve hareketleri her zaman zarif ve nazikti. Öte yandan ben, zarafetten başka her şeydim. Dudaklarımın arasında yanan bir sigara, üzerimde sadece iç çamaşırlarım ve bir çift beyaz spor ayakkabı ile aynanın önünde azgın bir boğa gibi dolaşır, sık sık yansıma kaçamak bakışlar atardım. "Thea, bu sabah neden bu kadar gergin uyandığını anlayamıyorum..." diye yorum yaptı, saç şeklini sabitlemek için uçlarındaki lastiği bükerken.

Kötü ruh halimin nedenlerini açıklamaya nereden başlamalıydım?

"Ah, bir bakalım..." Lucky Strike'tan derin bir nefes çektim ve dumanı tekrar havaya fırlattım. "Yaklaşık bir haftadır bir psikiyatri kliniğinde kilitliyim, bir o kadar süredir spor salonunda çalışmıyorum, dün lanet bir şarkı yazmaya çalışırken beni gözetleyen bir çocukla karşılaştım, Andy'yi bir ay, Lizzie Nine'yi üç hafta göremeyeceğim ve... Dr. Efrem'in bir oğlu var!"

Tuvalet masasının aynasının önünde oturan Juliette dönüp bana şaşkınlıkla baktığında, son aceleci ifadem için kendime lanet ettim.

"Dr. Krugher'ın bununla ne ilgisi var şimdi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Evet, doktorumuzun bununla ne ilgisi var?

"Bilmiyorum. Sadece baba olmasını beklemiyordum." Bu düşünce beni ürpertti. Sigaramı içime çekmeye devam ettim ve külünü kalemlige atmak için masaya doğru yürüdüm; bu, üç numaralı kuralı ihlal ettiğimi kimse fark etmeden saklayabileceğim tek nesneydi. "O benim dönme dolabım olamaz..." Bu tatsız sonuca vardım: Asklepios'taki kalışımı hafifletmeye çalışacağım adam, gizli fantezilerimin nesnesi ya da en kısır ihtiyaçlarımı tatmin edecek tutkulu sevgili olamazdı.

"Dönme dolabın mı?" Juliette rimelle kalınlaştırılmış uzun kirpiklerini kırıştırdı. "Bu bir metafor mu?"

"Evet, sulu göz." Gözlerimi devirdim. "Bu bir metafor. Ve bunu sana açıklamayacağım." Ona doğru döndüm ve yüzünü buruşturmasına bakılırsa, yüz ifadem o anda pek de dostça değildi.

"Sakinleşmeye çalışın lütfen." Beni sakinleştirmeye çalıştı, sonra yarı çıplak bedenimi inceledi, sağ kasığımı bir mücevher gibi süsleyen stilize yazıya odaklandı. Kaşlarını kırıştırdı ve bir şeyler düşündü. "Bu... bu hiç bahsetmediğin üçüncü dövme mi?"

Tanganın lastiği fark etmesini engelleyecek kadar kapatmıyordu, bunu daha önce düşünmeliydim. Juliette oldukça meraklı küçük bir kızdı, dahası bir Bright Demons hayranıydı, bu yüzden hayatımın bazı kısımları hakkında ne kadar çok şey öğrenirse o kadar mutlu oluyordu, oysa ben ona geçmişte gizli kalmasını tercih ettiğim durumlardan bahsetmekten çok rahatsız oluyordum.

"Evet." Duman dalgaları yukarı doğru yükselip duvarlara sinen yasemin kokusuna karışırken gözlerimi kısıtım.

"Peki ne yazıyor?" Yaklaşmak için ayağa kalktı ve kasıklarımın üzerine eğildi. İçgüdüsel olarak geri çekildim ve parmağımla onu işaret ettim.

"Hey hey, sulu göz.

Çizginin üzerinde kal, tamam mı?" Yerdeki görünmez çizgiyi işaret ettim. Juliette bana üzüntüyle baktı, geri çekildi ve omuzlarını kamburlaştırdı, ona bağlanmamın imkânsız olduğunun farkındaydı. "Birkaç ay içinde yine iki yabancı olacağız. Kendini bana bağlama.

Arkadaşın,' diye tekrarlardım ona, her gün yaptığım gibi, bana her yaklaştırmaya çalıştığımda. Başını salladı, talihsiz inançlarımın ruhuna nasıl kazındığını anlıyordu, tıpkı silinmez bir dövme gibi onları silemezdi.

"Neden bana böyle davranıyorsun?" Dudaklarını, rahatlatıcı cümlelere ve şefkatli sarılmalara ilham veren hoş bir somurtma şeklinde katladı, sonra yatağın kenarına oturdu ve bana bakmak için başını kaldırdı.

Yine de sigarayı dudaklarıma götürdüm ve ona bakış açımı açıklamaya karar verdim. "Çünkü insanların nasıl kalacağını bilmediği bir dünyada yaşıyoruz. Başkalarının hayatına giriyorlar ve hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidiyorlar. Hayalleri çığnıyorlar, kalpleri incitiyorlar, sözlerini tutmuyorlar..." İzmariti kalemlige sıkıştırdım, dudaklarımı son bir kez çıtlatarak dumanı dışarı verdim ve fiziksel formumu kontrol etmek için sağlıksız bir ihtiyaçla aynaya döndüm.

Kusurlar vardı... her yerde kusurlar vardı.

Dış uyluklardaki küçük, kıvrımlı çizgilerden başlayarak, benim gibi ince bir kıymığı bile esirgemeyen çatlaklar olarak adlandırılan ve kalçaların altındaki bölgeyi istila eden birçok can sıkıcı et çukuruyla biten: selülit.

Gerçekten de selülitti.

Bir yıldan uzun bir süredir bana eziyet eden şeytan gergin bir şekilde benimle alay etmek için geri döndü; yansımamı kirlettiğini ve bende yarattığı halsizlik nedeniyle benimle alay ettiğini gördüm. Daha az yememi, daha fazla tartılmamı ve hepsinden önemlisi yorucu egzersizlerden asla vazgeçmememi önerdi.

"Thea..." Juliette'in gözleri vücudumdaki belirli bir noktaya takıldığında sesinde bir çatlak oluştu. Şüphelenerek, onu neyin üzdüğünü görmek için zar zor arkamı döndüm. Bir sürü siyah çürük sırtını dikey olarak çizmiş, Venüs'ün gamzelerinin dibinde son buluyordu. İlk görüşmemizde Dr. Krugher bu izleri fark etmiş, parmak uçlarıyla silmiş, sonra da acı çekip çekmediğimi kendisine itiraf etmem için bastırmış, ama gerçeği açığa vurmamak için dişlerimi sıkarak inkâr etmiştim. "Belki de yerde uzanarak mekik çekmekten kaçınmalısın, sence de öyle değil mi?" Bir tişört çıkarıp giymek için gardırobun kapağını açtığımda bile Juliette gözlerini benden ayırmadı.

"Yumuşatmak için merhem süreceğim, sadece morluklar." Ben de kalçaların altından yırtık siyah bir şort aldım ve önce bir bacağımın, sonra diğerinin üzerinde beceriksizce zıplayarak giydim.

"Hayır'ın sıyrıklarına da bir şeyler sürmelisiniz..."

"Onlar alerjiden kaynaklanıyor," diye kaçamak bir cevap verdim. Masama doğru yürüdüm ve en basitinden en gösterişlisine kadar tüm gerdanlıklarımı sakladığım ahşap sandığı açtım. Genelde kadınlar değerli taşlar, inci kolyeler ya da ışıltılı pırlantalar takarlar; benimse kendimi tüm zenginlikler içinde mükemmel bir şekilde giyinmiş hissetmem için sadece annemin bana verdiği anahtar bileziğe ve kadife ya da dantel bir yakaya ihtiyacım vardı.

Juliette iç çekerek sinir bozucu sohbetimize devam etti. "Bunun bir yalan olduğundan şüpheleniyorum."

"Dermatoloğumla bir görüşme ayarlamamı ister misiniz? Doğrudan ona sor." Gotik tarzda işlemeleri ve arkasında ıstakoz tokası olan gri bir gerdanlık seçtim. Boğazıma yapışmasına izin verdim ve parmaklarımla boynumun arkasına asmaya çalışırken oda arkadaşşıma döndüm.

Juliette kuşkuyla yüzünü buruşturdu. "Kendi kendine kustuğunu bilmesem buna inanırdım, biliyor musun?"

Giysilerimin çoğunun dağınık olduğu koltuğa oturdum; Juliette'in aksine ben dağınıklığı tercih ederdim. Puflayarak, kendime yer açmak için onları kaldırdım, sonra ayakkabılarımı değiştirmek için öne eğildim ve onları her zamanki amfibilerle değiştirdim. "Ben yalanların kraliçesiyim, canım."

Gözlerini devirerek ayağa kalktı. "Ne yazık ki anladım."

Birkaç dakika sonra birlikte odadan çıktık, haftaya farklı bir şekilde başlamaya hazırdık: Juliette Dr. Ruiz ile bir görüşme yapacaktı, ben de Dr. Nørgård ile buluşacaktım. Lüks ambiyansı dönüşümlü olarak ışıldatan cumbalı pencerelerin aydınlattığı uzun koridorda yürüdük; onları örtecek ağır perdeler yoktu, bu da karanlığı seven Dr. Krugher'in etrafta olmadığını bir işaretiydi. Merdivenlerden indik, Juliette yakında özür dilemek zorunda kalacağım kadının çalışma odasının önünde durdu.

"Thea..." diye seslendi, ekru gözlerini psikoloğun altın etiketinden bana çevirerek.

"Um?" diye kayıtsızca cevap verdim.

"İnsanların nasıl kalacaklarını bilmedikleri bir dünyada yaşadığımızı düşünüyorsanız, onlara gitmemeleri için iyi bir neden vermeyi deneyin," diye mırıldandı.

Hayata karşı aşırı güven duygusu; o küçük kız benim zevkime göre fazla iyimserdi.

Düşünceli bir halde, kliniği süsleyen çok sayıdaki mitolojik heykelden birine baktım; bizden çok uzakta olmayan, pastoral bir tablonun altında, üzerinde kılıç sallayan kanatlı bir gencin durduğu Dorik bir başkent vardı. Altındaki yazıda adı açıkça belirtilmişti: THÁNATOS - ÖLÜM TANRISI.

"Sevdiklerimi benden almasını engellemek için ölüme nasıl bir sebep verebilirdim ki?" Juliette'e bakmak için geri döndüm, amansız acımın nereden geldiğini anlamasını istedim. İnsanoğlunun yönetemeyeceği şeyler vardır, insanın iradesini geçersiz kılma, hayatta kalmasını baltalama ve onu yıpratıcı acıların kalıntılarında boğulmaya terk etme gücüne sahip yüce güçler. Annemi kaybettiğimden beri, kazma ve zalimlikle silahlanmış ruhsuz devler onu benden koparıp aldığından beri içimde olup biten buydu, böylece yavaş yavaş parçalanmamın başlangıcını onaylamış oldum. Küçük kız beni derinden yaralayan bir söylemde bulunduğunun farkındaydı, daha önce defalarca duyduğum teselli cümleleriyle beni yüreklendirmek için dudaklarını açmaya çalıştı ama karşılık vermemeyi tercih etti. Havaya yayılan bir melankoli bulutu bir an için tüm koridoru kapladı ve birbirimizin rahatsızlığını anlamamızı engelleyecek kadar uzak olmayan bedenlerimizi sardı. "Artık gitsem iyi olacak Juliette..." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım.

Annem hakkında konuşmak her zaman kendimi sessizliğime kapatmama neden olan korkunç bir ruh hali salınımına neden oldu; her şeye tahammül etmek, başa çıkmak ve üstesinden gelmek zorlaştı, bu yüzden yemek yiyemiyordum, kategorik olarak yemeği reddediyordum. O anlarda acı yönetilemez, annemin yokluğu dayanılmaz ve varlığımın sonu daha da yakın görünüyordu, çünkü yoğun bir umutsuzluk ve öfkenin iç girdabına düşerek bilinçsizce kendime zarar veriyordum.

Dr. Nørgård'ın ofisine ulaştığımda, her zamankinden daha az hevesle içeri girdim.

Üzerime sinmiş olan gerginliği hemen fark etmiş olmalı ki, beni kendisiyle tartışmaya davet etmek için sandalyeyi işaret etti.

"Günaydın Thea, bugün nasılsın?" diye sormak için acele etti. Ona yalan söyleyebilirdim ama kötü ruh halim o kadar belliydi ki dürüst davrandım.

"Lanet olsun."

Genç adam düşünceli bir gülümsemeyle bana baktı. "Umarım benim yüzümden değildir."

Diyetisyenin bu ironik yönünü takdir ettim, bana giderek daha fazla eziyet eden kasvetli anları aydınlatmayı başardı.

Çıplak dizlerimi avuçlarımın arasına alarak, "Bana yemek programını sunduktan sonra size haber vereceğim," dedim.

"Lafı açılmışken..." Doktor bir yığın kâğıt arasından bir belge çıkardı ve bana uzattı. "İşte burada, devam et ve oku. Bana nasıl görüldüğünü söylemeniz önemli."

Parmaklarımın arasında tutarak, çeşitli günlük öğünleri miktarlara ve zamanlara bölen tabloda yavaşça gezindim. Öğünler eksiksiz, vitamin, protein ve karbonhidrat açısından zengindi. Ayrıca, bir şekilde açlık acısını hafifletmesi beklenen bazı atıştırmalıklar da vardı.

"Bu çok fazla değil mi? Her gün bu kadar çok şey yemek zorunda mı kalacağım?"

Dr. Nørgård ses tonumda bir endişe sezdi ve beni yatıştırmak için acele etti. "Yemek insan için hayati önem taşır, Thea. Doğru bir beslenmenin temellerini atmak, zihinsel ve fiziksel sağlık ve esenlik için vazgeçilmezdir. Çok az yemek kadar çok fazla yemek de yanlıştır. Besin ve miktar arasında doğru dengeyi bulmalıyız ki organizmamız ihtiyaç duyduğu besin ve işlevsel maddelerle beslensin." Gözlerini belgeye dikti.

"Kendi kendine kusma, mide ekşimesi, reflü veya hipoklorhidri olarak da bilinen sindirim yavaşlaması gibi mide sorunlarına neden oluyor, bu nedenle bazı yüksek yağlı yiyeceklerden, tatlılardan veya gazlı içeceklerden kaçınmam gerekiyordu. Açıkçası, program her ay gözden geçirilecek ve ilerlemenize göre değiştirilecektir."

Gözlerimi masadan ayırmadan kâğıdı bacaklarımın üzerine indirdim.

"Ya yapmazlarsa?"

"Neden bu kadar kötümstersin, Thea?"

"Çünkü iki yıldır hiçbir şey yolunda gitmiyor." Arkasında, sayısal olarak Dr. Krugher'inkinden daha düşük, ancak aynı derecede engin bilgi birikimini ortaya koyan, zarif bir şekilde çerçevelenmiş çeşitli nitelikleri gözlemledim.

Nørgård oturduğu yerden kalktı, masanın etrafından dolaştı ve bana yaklaştı, özelleştirilmiş programı elimden aldı, çünkü o anda tüm dikkatimi ona vermemi istiyordu. Tahta kenara yaslandı ve avuçlarını karnının alt kısmının hizasında birleştirdi.

"Gençken obeziteden muzdariptim," diye açıkça itiraf etti ve beni bir an için dehşete düşürdü. "Sadece on beş yaşındaydım. Kızların bana neden iyi eğitilmiş, formda ve hepsinden önemlisi sağlıklı fiziğe sahip sınıf arkadaşlarımdan farklı baktıklarını anlayamıyordum. Ayakkabılarımı zar zor bağlayabiliyordum ama yine de yemeğe beni ezme ve hayatımı mahvetme gücü vererek sorunumu görmezden geldim. Her gün kendime sorunun ne olduğunu ya da iyileşmek için çözümün ne olduğunu sordum, ama cevap asla gelmedi ve bu arada yemeye, şişmanlamaya, hastalanmaya devam ettim..." Adamın sakallı yüzünde ergenlik anılarının ve onlarla birlikte genç bir çocuk için çok büyük bir acının kazındığını gördüm. "On altı yaşına geldiğimde annem beni bir psikoloğa gitmeye zorladı ama ben elimden gelen her şekilde isyan ettim. Ona bağırdım, aşağılayıcı sözlerle hakaret ettim, sadece benim iyiliğim için hareket ettiğinin farkında bile değildim. Aylar sonra tavsiyesine uymaya karar verdiğimde, doktorun teşhisi hastalığımın nedeninin psikolojik olduğunu gösterdi: Annemle babamın ayrılmasını ya da her ikisinin de iki farklı kişiyle yeni bir aile kurmaya karar vermesini kabullenememiştim, bu yüzden elimde kalan tek kesinlik olan yemeğe sığınmışım. Yutkundum ve başını birleştirdiği ellerinin üzerine indirdi. İçgüdüsel olarak kolunu sıradan bir şekilde okşayarak onu teselli etmeye çalıştım ama doktor daha ben ona dokunamadan irkildi. Meslek etiğinin hastalarla herhangi bir teması içermediğini anlamam için nazik bir uyarı bakışı yetti. *Belki de Dr. Krugher bu yüzden her zaman soğuk ve mesafeli yaklaşıyordu?* "Affedersin, Thea..." Nørgård sanki benden kaçıyormuş gibi ofisi aydınlatan büyük pencereye doğru yöneldi. "Bizim işimizde dokunma, hiç kullanmadığımız duyulardan biridir. Yaygın görüşe göre bunun sevgi dolu ve içgüdüsel bir iletişim şekli olduğunu biliyorum, ancak bizim mesleğimizde buna izin verilmez, tabii..." Buklelerinin yoğun kahverengi yansımaları vitray pencereden geçen yüce ışığın altında parlıyordu. Sert omuzlarıyla, dalgın dalgın gökyüzünün bir parçasına baktı. "... Konukların agresif tepkilerini engellemek gerekmedikçe. Ne yazık ki, ben ve

Meslektaşlarımla birlikte çok katı kurallara uymak zorundayız. Dr. Markus hiçbir şekilde hata kabul etmez."

Ona bu adama ne kadar katlanamadığımı söyleme isteğimi dizginledim, özellikle de onunla yüz yüze tanıştıktan sonra. Yanlış ya da saygısız bir tavır takınmadan sessiz kalmaya zorladım kendimi: Söylediğim ya da yaptığım her şeyi gerekçelendirmeye alışık değildim ama öğrenmem gerekecekti. "Özür dilerim o zaman. Seni zor durumda bırakmak istememiştim."

"Merak etme, Thea." Sakin bir ifadeyle bana döndü. "Sadece kısa bir süredir buradasın, yavaş yavaş kliniğimizde insan ilişkilerinin nasıl işlediğini tam olarak anlayacaksın."

"Umarım yakında çünkü bir aptal gibi sürekli hata yapıyorum," diye şaka yaptım, sol bacağımı zar zor sallayarak. Doktorun şaka yapacak hali yoktu, bu yüzden tekrar ciddileştim ve birkaç dakikalık tereddütten sonra konuşmamıza devam ettik. "Obezite sorununuzun üstesinden nasıl geldiniz?"

Nørgård içini çekerek kendini masif ahşap pencere pervazına bıraktı. "On yedi yaşımda sınıra ulaştım," diye mırıldandı sıkıntıyla. "Bu yüzden sadece iki seçeneğim vardı: durumla şimdi başa çıkmak ya da..." Durakladığında, bana açıklamak üzere olduğu şeyin acılığını damağымda hissettim. "On sekiz yaşıma gelmeden ölmek."

Dehşet dolu bir nefesi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. "Ve... ne yaptı?"

Diyetisyen zayıf bir gülümseme ima etti; mühürlü dudakları gülümsemekte zorlandı. "Ben yaşamayı seçiyorum." Tanıdık bir okşayış sırtımı yaladı, havaya ilahi bir enerji serpildi, böğürtlen kokusu burun deliklerimi doldurdu. Annemin teninde sık sık duyduğum kokunun aynısıydı bu. "Kendimi tedavi etmeye karar verdim," diye devam etti adam. "Her türlü fiziksel ve zihinsel engeli aşmaya. Kendime söz verdim, eğer bu hastalıktan kurtulursam yeme bozuklukları üzerine çalışacak ve diğer insanların bu bozuklukların nedenlerini öğrenmelerine ve üstesinden gelmelerine yardımcı olacaktım. Şimdi, otuzlu yaşlarımda, burada, sağlığım yerinde, seninle konuşuyor ve sana tüm desteğimi veriyorum çünkü kimse seni benden daha iyi anlayamaz, Thea." Gözlerinde bilgece bir farkındalık parıltısı belirdi. Dr. Nørgård da tıpkı Dr. Krugher gibi işini büyük bir özveri ve tutkuyla yapıyordu. Kibarlığı, her zaman bağışlayıcı ve nazik tavrı, kızların her birine, özellikle de aynı sorundan muzdarip Nasha'ya yaklaşmaya çalıştığı duyarlılık, yaşadığı büyük acıdan geliyordu.

Kendisi de çok gençken yaşam ve ölüm arasında mücadele etmek zorunda kaldığında, çok geç olmadan zor bir seçim yapmak zorunda kaldığında deneyimlemişti.

Koltuktan kalktım ve masadan benim için hazırladığı programı aldım. Parmaklarımın arasında sıkıştırdım ve göğsüme götürdüm; kendimi buna adayacağımı zımnen belirttim. "Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım doktor. Kolay olmayacak ama deneyeceğim."

Nørgård beklentilerini karşılayabileceğimden emin bir şekilde başını salladı. "Bundan eminim. Sana büyük güvenim var."

Diyetisyen bir an için bilincimi gizli anoreksiya yükünden kurtarmayı başardı.

Kendimi onu gerçekten yenebileceğime ikna ettim, ama çok geçmeden lanetli bir hayalet gibi vahşi bir ulumayla üzerime geri geldi, insanın bana verdiği umudu paramparça etti ve beni kasvetli bir teslimiyet atmosferine sürükledi.

Yaklaşık bir saat sonra, kasvetli bir ruh hali içinde ve solgun bir yüzle ofisinden ayrıldım, olumsuz duyguların pençesinde gezgin bir ruh gibi koridorlarda yürüyordum.

Diyetisyen benden programı aşçı Monique'e vermemi istemişti; o sabah Nørgård'ın kendisi tarafından diğerleri gibi benim de rahatsızlığım için özel bir diyet uygulamam gerektiği konusunda bilgilendirilmişti.

Yıkamadığım bir ıstırapla secde ederek yemek odasına ulaşmayı başardım.

Monique'e kâğıdı uzattım; aşçı kâğıdı aldı ve ela gözleriyle uzun süre beni inceledi. Kalın, kıvrıkcık saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve koyu teni, önlük ve bone ile donatılmış beyaz üniformasının aksine göze çarpıyordu. Bir an için bir şeyden rahatsız olmuş gibiydi, ama ona tek kelime etmeden diğer kızların zaten etrafında oturduğu masaya oturdum.

Onlara donuk bakışlarla baktım.

Her biri düşündüğümünden daha çok bana benziyordu: kendi gölgeleriyle çevrelenmiş, korkuları dikilmiş, düşünceleri yemek düşmanlığı etrafında dönüyor, kendi yansımalarına, kendi kusurlarına, kendilerine karşı savaşıyorlardı. Güzel Sophie kaşğını dumanı tüten çorbanın içinde kayıtsızca döndürüyordu; onun yanında Akemi parmak uçlarını çatalının dişlerine bastırıyordu; Nasha

Diyetinde planladığı öğüne dikkat eden Riley, sonunda bir parça ekmek yığdı ve kırıntıları kişisel bir basketbol oyununa katılır gibi bardağa fırlattı.

Gözlerimi boş tabağıma indirdim.

Geç gelmiştim, bu yüzden onlar çoktan bitirdiğinde yemeğe başlayacaktım, ama umursamadım; öte yandan, diğerlerinin önünde yemek yemekten utanıyordum çünkü yemeğimi nasıl doğradığımı veya çok az bir miktarını tadarak reddettiğim küçümsemeyi fark edeceklerinden korkuyordum.

"Thea..." Yanımda oturan Juliette, Monique'e doğru dönmemi sağlamak için beni hafifçe dürttü.

"Çorbanız da birazdan hazır olacak. On dakika önce burada olmalıydınız." Kadın, geniş açık yarımada'nın arka tarafından, geciktiğimi gösteren duvar saatini işaret etti.

Onu rahatsız eden de buydu.

"Doktorun muayenehanesinden ne zaman çıkabileceğime ben karar vermiyorum," diye azarladım onu kabalaşmaktan çekinmeden.

Sophie kendini yemeğine vermeyi bıraktı ve araya girmeye hazır bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Onu masanın üzerinde mi siktin? Gerçi sanırım Nørgård senin tipin değil, değil mi?"

"Onun için fazla iyi." Akemi uzun siyah saçlarını zarif bir topuz haline getirdiği çiçekli *kanzashi*'sini düzeltti, ardından oldukça kibirli bir poz aldı.

"Neden bu kızdan hoşlanıyorsun? Seni anlamıyorum." Nasha dağ gibi buklelerini oynatarak başını salladı.

"Sen kendi işine bak ve daha az çikolata ye," diye azarladı aktris onu, beni savunmaya cüret edene iyice bakabilmek için arkadaşının yanından başını uzatırken.

"Sen tam bir kaltaksın!" Nasha çatal bıçağı tabağı vurdu, zarif beyaz masa örtüsüne birkaç yağlı damla sıçrattı ve sonra aceleyle odadan çıkmak için ayağı kalktı.

Juliette omuzlarını kamburlaştırdı; bir an takip etmeyi düşündü ama bir şey onu olduğu yerde kalmaya itti, belki de beni önümüzdeki iki engerekle yalnız bırakmamak için.

Riley, her zaman olduğu gibi, kimseyle etkileşime girmeden etrafında olup biten her şeyi kurnazca gözlemleyen tek kişiydi ve buna rağmen

kasvetli bir sessizlik içinde, göz korkutucu bir özgüven sergiliyordu. Sol elmacık kemiğinin üzerinden bir tutam siyah sarkan kısa saçları ona erkeksi ama zayıf yüzüne uygun bir görünüm veriyor, opalin gözleri düşüncelerinin hiçbirinin dışarı sızmasına izin vermeden her şeyi tarıyordu. Koltuğunda rahat bir şekilde oturuyordu, kolları rengârenk dövmelerle doluydu, sıkı bir sutyen göğsünü düzleştiriyordu, gümüş çivili deri yeleği ince omuzlarını sarıyordu. Belirsiz ve muğlak androjen güzelliğiyle son derece baştan çıkarıcıydı, iki zıtlığın muhteşem birleşimi, her şeyin birleştiği tek bir varlık, cinsiyetlerin bariz ayrımını aşan bir bütünlüğe ulaşıyordu: o sadece birbirine uyan iki yarıydı, gizemli bir incelikle birbirine uyuyordu.

Şarkıcı bakışımı fark etti ve belli belirsiz bir kızgınlıkla karşılık verdi.

Gözbebeklerinde parlayan meydan okuma ışıltıları beni korkutmadı, bu yüzden göz temasını sürdürdüm, böylece yapmayacağımı anlayacaktı. Başımı çok kolay eğiyorum.

"Bugün aranızda Dr. Krugher'ı gören oldu mu?" Sophie peçetesini ahenkle çizilmiş dudaklarına götürdü ve tiz sesiyle odanın bir anlık sessizliğini bozdu.

Akemi bir zeytini kürdanla deldi ve ağzına götürdü. "Ben, hayır."

"Belki de üst kattaki koğuşlardan birinde, şizofrenlerin arasındadır." Riley, bir ekmek kırıntısını daha parmaklarının arasında buruşturup bardağına attı.

Juliette'e şaşkın bir bakış attım, o da eğilip kulağıma fısıldadı: "Sana başka hastalıklarla da ilgilendiğini söylemişim, hatırladın mı?"

Başımı salladım ve en sevdiği doktorun yokluğundan gözle görülür bir şekilde sıkılmış olan Sophie'yi izlemeye geri döndüm.

Onu görmezden gelmek istedim, beni kışkırtmak için bir yol aradığını biliyordum ama aptalca bir şekilde tuzağına düştüm. "Onu ne şekilde baştan çıkarmaya çalıştın?" Bahçede, Teichos'un önünde, Juliette'in de huzurunda bana itiraf ettiklerini unutmamıştım.

Aktris, hatırladığım fikrinden memnun, sahte bir gülümsemeyle sandalyesinde rahatça arkasına yaslandı. "Neden bilmek istiyorsun, Jensen?"

"Merak," diye karşılık verdim sadece.

"Emin misin?" diye alay etti. "Ondan hoşlandığını söylersen hiç şaşımam. Riley gibi Dr. Ruiz'in göğüslerini tercih etmiyorsan, o adamı fark etmemek imkânsız."

"Eğer daha az konuşsaydın, seninkiler de fena olmazdı." Kız, parlak simlerle süslenmiş çilek desenli kırmızı bir tişörtün içine sıkıştırılmış göğüslerine baktı ve Sophie ofladı.

"Bir haftadır buradayım. Merakımın haklı olduğunu düşünüyorum," diye yalan söyledim, herkese yalan söylemeye alışmış yaşlı bir tilki tecrübesiyle. Büyükanmem yalan söyleme konusunda gerçekten iyi olduğumu, gerektiğinde naif bir tavır takınabildiğimi, inandırıcı ve spontane olabildiğimi iddia ediyordu.

Sophie, samimiyetinden şüphelenmesine rağmen tarçın rengi saçlarını omzundan silkti ve muzipçe boynunu okşadı. "Ne kadar büyük olduğunu bilmek ister misin?"

Juliette utanarak, "Her zamanki gibi hep bunu düşünüyorsun," diye itiraz etti.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Kraliçe." Riley devam eden konuşmayı dinlerken ekmek toplarını fırlatmaya devam etti. "Yanlış imalarda bulunup klinikten atılma riskini göze alıyorsunuz."

"Hiçbir şey uydurmuyorum canım," diye elini sallayarak onu başından savdı aktris.

"Onu baştan çıkarmaya çalıştığınızı biliyoruz ama o asla pes etmedi. O ciddi bir insan." Juliette onu bir kız çocuğunun ebeveynine yapacağı gibi sonuna kadar savundu. O kadar hareketlendi ki yanakları alev aldı ve çocuksu görünümünü pekiştirdi.

Sophie ona soyadını kullanarak, "Doğru, Obrien," diye cevap verdi. "Ama bu benim kışkırtmalarıma tepki vermediği anlamına gelmez. O hâlâ bir erkek."

"Ne demek istiyorsun?" Endişeyle annemin bileziğini kurcalamaya başladım, anahtarını parmaklarımın arasında tutuyordum. Akemi elindeki bardağın arkasından, hain tavrına hiç yakışmayan bir incelikle kıs kıs gülüyordu.

"Yani aşağıda ne sakladığını gördüm. Aslında, o süslü pantolonlarla oldukça dikkat çekici..." Suyunu yudumlarken arkadaşının omzuna hafifçe vurdu ve gülmek için kendini zor tuttu. "Heyecanlandığı zamanları düşünsene." Bana alaycı bir göz kırptı.

Riley kollarını kendine dolayarak, "Seni reddetti," diye gözlemledi. "Bunun farkında mısın? Yoksa hâlâ dünyadaki tüm erkeklerin ayaklarına kapanması gerektiğine mi inanıyorsun?"

Sophie, kendi bakış açısını açıklamak için çok çaba harcaması gerekecekmiş gibi tiyatral bir şekilde içini çekti. "Dr. Krugher, dünyanın en seksi kadını Asklepios'a gelse bile pes etmezdi. Bu yüzden beni çekici bulmadığı için değil, başka nedenlerle reddettiğini düşünüyorum."

Juliette peçetesini masaya vurarak, "Karısına sadık olduğu için seni reddetti," diye araya girdi. "Neyse ki hâlâ kutsal evlilik bağına saygı duyanlar var, biliyor musun?"

"Sadık mı?" diye alay etti Sophie. "Onunla avukat Ryke arasındaki özel konuşmaları dinleyin, bakalım küçük doktor hakkındaki fikriniz aynı mı kalacak..."

Juliette dişlerini sıkarak kendini düşünceli bir sessizliğe kilitledi.

Öte yandan, Sophie'nin sözlerine pek inanmadım; ne de olsa, Dr. Krugher tarafından kategorik olarak reddedildikten sonra, o zamana kadar herkes tarafından tartışılmaz olarak kabul edilen profesyonelliğini ciddi bir şekilde karalayıcı suçlamalarla lekelemeye çalışan bir kızdı.

Yani, doktor onu yatağa götürmek isteseydi, bunu yapardı.

Benden daha yaşlı erkeklerle hiç çıkmamıştım, sonuçta onların da aşağı yukarı benim yaşlıtlarım gibi düşündüklerinden şüpheleniyordum: seks onlar için de seksti.

Sophie onu uzun süre kışkırtmıştı ve ona göre, Dr. Krugher sürekli ilerlemelere fiziksel bir tepki göstermiş olsa da, karısına ihanet etmemeyi başarmış, sadece iyi bir koca değil, aynı zamanda küçük Joël için örnek bir baba olduğunu kanıtlamıştı.

Mümkün olduğu kadarıyla, benim gözümde türünün tek örneğiymiş, özellikle de güzel aktrisle bir gece geçirmek için her türlü sorumluluğu göz ardı eden ve en arzulu dürtülerini tatmin etmek için kendi ciddiyetlerinin yerini alanlardan farklıydı.

Ona olan hayranlığım daha da arttı, öyle ki onu daha iyi tanımak ve görüldüğü gibi mutlak ahlaki dürüstlüğe sahip bir adam olup olmadığını gerçekten anlamak için onu görmek ve onunla konuşmak istedim.

İlginç onun hakkında daha fazla bilgi edinme içgüdümünden kaynaklanıyordu, başka bir şeyden değil.

Ne zaman birlikte olsak içimden sessizce geçen müstehcen düşünceleri dizginlemek için bunu aklımda tutmam gerekiyordu, daha önce hiç kimseye bahsetmediğim itibarsız arzularla ilişkiliydi.

Neyse ki Sophie benden asla çalkantılı bir tepki almayacağı düşüncesiyle Dr. Krugher hakkında konuşmayı bıraktı. Riley sigara içmek için bahçeye çıkmaya karar verdiğinde Sophie gitti, onu Akemi takip etti.

Juliette benimle kaldı, sabırla öğle yemeğini bitirmemi bekledi, sonra birlikte odaya döndük.

Bir ilham dalgasının etkisiyle öğleden sonrayı Bright Demons'ın bazı şarkılarını çalarak geçirdim, o ise özellikle hülyalı bir şekilde orada durup sanki konserlerimizden birindeymiş gibi beni dinledi ve alkışladı.

Saatler hızla geçti, akşam yemeğimi yedim, Instagram profilimi kontrol ettim, duş aldım ve Andy'ye bir mesaj göndererek en kısa zamanda bana geri dönmesini istedim çünkü Dr. Krugher dinlenme odasında bize sürpriz yaptığından beri telefonlarıma geri dönmemişti.

Rehabilitasyonuma birlikte başladığım adamın estetik görünümü hakkında ona söylediğim yalanlar nedeniyle bana kesinlikle kızgındı. Andy zaman zaman çocukça tavırlar sergiliyordu; kıskançlığı normalliğin sınırlarını aşıyor, sık sık anlayış yoluna yönlendirmek zorunda kaldığım gereksiz tartışmalara neden oluyordu. Tartışmak onun için ortak bir zemin bulmaktan daha kolaydı. Dahası, dikkatimi çekmek için günlerce ortadan kaybolması ve beni onu tekrar tekrar aramaya sevk etmesi dayanılmazdı.

Bu onun bir sorunla başa çıkma yöntemi idi.

Onun bu mantıksız davranışına sinirlenerek, akşam geç saatlerde Büyükanne Lizzie'yi aramayı ve bu kadar uzun süre gelemediğim için özür dilemeyi tercih ettim.

"Milla!" diye bağırdı öfkeyle, sadece iki kez çaldıktan sonra telefonun diğer ucundan. Yatakta oturmuş, parmaklarını MacBook'unun klavyesine vuran Juliette'e bir bakış attım ve o da tatlı bir gülümsemeyle beni büyükannesinin öfkesiyle yüzleşmeye teşvik etti. "Senin için ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?"

"Evet büyükanne, biliyorum." Saçlarım hâlâ nemliyken, göbeğimi açıkta bırakan beyaz, askılı bir bluzun altına bir çift siyah tayt giydim. "Yapma.

Zamanım vardı. Bu yeni gerçekliğe adapte olmak zordu. Aslında hâlâ da öyle." Pantolonumun lastiğini kalçamda düzeltirken Juliette başparmağını kaldırarak "*iyi, iyi gidiyorsun*" der gibi baktı. Alt dudağımı ısırdım ve odanın içinde dolaşarak spor ayakkabılarımı aradım.

"Benim için bir dakikan bile olmamış olabilir mi? Bana bir söz vermiştin Milla!" diye beni tekrar azarladı. Bu sırada yatağın altında bir ayakkabı gördüm ve ayağımla itmeye çalıştım.

"Haklısın büyükanne," diye mırıldandım delici bir sesle. "Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Bana tutamayacağın sözler verme," diye öneride bulundu kızgınlıkla.

"Bu sefer hariç her zaman onları giyerim ama daha dikkatli olacağım." Sağ ayakkabımı giymeyi başardım ve sol ayakkabımı bulmak için topalladım.

Devam etmeden önce derin bir iç çekti. "İyi davranıyor musun?"

"Kesinlikle." Komodinin yanında durakladım, kayıp antrenörle de ilgileniyordum. "Ben bir meleğim."

Juliette gülmemek için kendini zor tuttu ve ben de ona tuhaf bir bakış attım.

"Milla, sorun çıkarmamaya dikkat et, anladın mı? Victor bizim için ödeme yapıyor, minnettarlığını göstermek için yapabileceğin en az şey terapiye ciddi bir taahhütte bulunmak ve dört ay içinde oradan çıkmak. Eve, yanıma dönmen için sabırsızlanıyorum." Okşayıcı sesi çatladı, duygu ve melankoliyle karıştı.

Aynanın önünde adımlarımı durdurdum, sırtımın dibine kadar inen dalgalı sarı saçlarımı fark ettim, sonra lanet olası yansımamla her karşılaştığımda hissettiğim her zamanki memnuniyetsizlikle kendime baktım. "Umarım yakında, büyükanne." Kasvetli ses tonumdaki bir şey, önceki dakikalarda sergilediğim neşeli halime ihanet ediyordu. Telefonu avucumun içinde tuttum, fiziksel hatlarımı daha iyi gösterebilecek bir açı bulmak için birkaç kez açı değiştirdim, ama hepsi boşunaydı.

Kendimi sevemiyor ya da kabullenemiyordum.

"Pekala. Çok geç oldu, yatağına git ve cep telefonunu kapat. Sabaha kadar o şeyle ayakta kalmadan nefret ediyorum." Çarşafların hışırtısını duydum ve bakışlarımı saate çevirdim. Saat daha gecenin onuydu ama büyükanne için çoktan yatma vakti gelmişti.

"Takipçilerin yorumlarını okuyorum, biliyorsun." Yüzümü aynaya yaklaştırdım: Makyaj yapmamıştım, bu yüzden alnımda, saç çizgimin altında küçük bir sivilcenin çıktığını fark ettim. Ergenlik sivilcelerimden kurtulmak için yirmili yaşlarımın başına kadar beklemiştim, ama hala beni rahatsız ediyordu. "Kahretsin!" diye bağırdım, sinirlenerek. "Bu berbat bir şey!"

"Milla!"

"Alnımda bir sivilce var, büyükanne. Bu neden sadece benim başıma geliyor? Sosyal medyada dolaşan fotoğrafları görmelisin. Onları paylaşan piliçler mükemmel." İşaret parmağımla sıyırdım ve hemen kapatmak için kapatıcı sürdüm.

"Belki de resimlerini yüz hatlarını değiştirecek kadar rötuşladıkları içindir?" diye yorumladı. "Etrafında gördüğün yapay mükemmellik seni etkilemesin Milla. Sen olduğun gibi güzelsin, doğal kusurlarınla birlikte. Ayrıca, sivilcelerden kurtulmak için hâlâ çok gençsin." Eğlenerek kıkırdadı. "Çok hızlı büyüyor olsan da sen benim küçük kıızımsın." Onu bir eli göğsünde, gözleri eski genç kızın yavaş yavaş yerini daha bilinçli ve olgun bir kadına bıraktığı düşüncesiyle hayıflanırken hayal ettim. Kendimi hâlâ aynı, pervasız, içgüdüsel, alıngan ve tehlikeyi seven Thea gibi hissediyordum ama içimde bir şeyler her geçen gün değişiyordu ve ben bu kontrol edilemez fiziksel ve zihinsel değişim akışını durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum, sonuçta bu beni farklı kılıyordu. Sadece bununla barış içinde yaşamak ve sonucu beklemek zorundaydım.

"Evet, tabii ki. Büyükanne, hamamböceği bile olsam senin için güzel olurdu." Arkamdaki Juliette içtenlikle gülerken gözlerimi devirdim. "Neyse, bırakayım da sen uyu. Seni daha sık arayacağım, tamam mı?"

"Umarım öyledir, Milla. Seni seviyorum."

Bu üç basit kelimeyi duyunca, kalbim göğsümden fırlayıp Batı Hollywood'a, dairemize uçmak ve onun yanağını öpmek ister gibi oldu.

"Ben de büyükanne."

Konuşma sona erdiğinde, üzerimde ağır bir nostaljiyle, bilgisayarıyla meşgul olan Juliette'e döndüm.

"İyi gitti, gördün mü?" Işığı ahenkli yüzünü aydınlatan monitöre gülümsedi.

Ortak alanımızın sınırını aşmadan ona doğru yürüdüm. "Ne yapıyorsun?"

"Netflix'te bir dizi arıyorum." Bağdaş kurmuş, gövdesi öne doğru eğilmiş, olduğundan daha da minyon görünüyordu.

"Bunu bir saat önce de söylemiştin," diye düşündüm, altmış dakikadır görececek bir şey aradığına inanamıyordum. "Biliyorum, biraz zaman alır. Genelde ne kadar sürede izleyebileceğimi ölçmek için olay örgüsüne, oyunculara, yönetmene, bölüm sayısına bakarım." Dikkatini web sitesi sayfasından ayırmadan bir eliyle işaret etti.

"Tuhafsın, sulu göz, bunu biliyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı gururla. "Aşılmaması gereken katı sınırlarım var: İki sezondan fazla süren dizileri izlemiyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak başımı yana eğdim. "Neden?"

"Çünkü o kadar çok ilginç dizi var ki, sadece birini izlemek için aylarımı harcayamam."

"Ya bu sınırlamalar yüzünden gerçekten iyi olanları keşfetme şansını kaçıırırsam?"

Parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı ve gözlerini kısarak duvardaki bir noktaya baktı, fazla düşündü. "Bu aslında bir risk."

"Öte yandan ben kendime sınır koymadan risk alıyorum, bu kesinlikle daha eğlenceli." Sırtarak masadan Lucky Strike paketini aldıktan sonra kapıya doğru ilerledim.

"Thea, nereye gidiyorsun?"

"Yürüyüşe çıkıyorum."

Sözleşmede okuduğum kuralları zihnimde canlandırarak odadan çıktım: Altıncı madde, kliniğin iç ve dış mekânlarında, erişilebilir olduğu ve açık bir müdahale yasağı bulunmadığı sürece dolaşmanın serbest olduğunu belirtiyordu.

Bu nedenle, hastalar için izin verilmeyen alanlara girmediğim sürece akşam geç saatlerde bile etrafta dolaşabilirdim.

Islık çalarak koridorda yürüdüm ve masif ahşap tırabzanı avucumla fırçalayarak merdivenlerden aşağı indim. Son birkaç basamakta ayakkabılarımla ağır bir gümbürtüye neden olan beceriksiz bir sıçrama yaptım ve kimsenin beni duymadığını umdum. Tedirgin bir şekilde emin olmak için etrafıma bakındım ama etrafta kimsecikler yoktu, ben de sakince ana koridora geri döndüm.

Her adımda, kanatlı ya da silahlı, güzel ve heybetli, çıplak ya da sadece kumaş parçalarıyla örtülü tanrılarıyla yanımdan akıp giden duvarlar boyunca duran çeşitli heykelleri inceledim. Doğal duruş ve her anatomik detayın yeniden üretilmesi, onları orijinalleriyle aynı hale getirebilen sanatçının büyük teknik ustalığını gösteriyordu.

Dahası, her biri referans tanrının adını taşıyor, havayı mistik bir hayranlık ve yakıcı bir gizemle dolduruyordu.

Büyük cumbalı pencerelerden süzülen ay ışığı parıltılarının oluşturduğu gölgeler yüz hatlarını değiştiriyor, sanki geceleri canlanıp insani ifadelere bürünüyorlardı.

Birkaç metre arayla yerleştirilmiş kristal duvar apliklerinden gelen yumuşak ışık, mermer zemini aydınlatarak yürüyen herkese yolu gösteriyordu.

Açıklanamaz bir duygusal gerilime kapılmış bir halde, Dr. Krugher'in ofisini iki büyüleyici gardiyan gibi izleyen Zeus ve Dionysos heykellerine doğru kararsızca ilerlerken kollarımı ovuşturdum.

İçgüdüsel olarak sağda, tüm tanrıların babası, Olimpos'un başı, gökyüzü ve şimşek tanrısı Zeus'un önünde durdum. Heykeli krallığını tam olarak ifade ediyordu: dolgun bir sakal, sağlam bir fizik ve eski efsanelerde yıkıcı yıldırımlar fırlattığı bir asa ile temsil ediliyordu. Sade ifadesi ve dolgun vücudu Dr. Krugher'inkine o kadar benziyordu ki bu absürd karşılaştırmaya gülümsedim.

Giderek artan bir merakla sola dönüp Dionysos'a hayranlıkla baktım: şarap, delilik, kaos, kaygısızlık ve coşku tanrısı. Zeus'tan daha kadınsı özellikleri vardı, uzun saçları belirgin omuzlarına dökülüyordu ve büyüleyici bir çocuğun yüzüyle ilişkili erkeksi bir vücudu vardı. Bir elinde tirso, yani tepesinde çam kozalağı olan bir sopa tutuyordu. Uzanıp ona dokunmak için bir kolumu uzattım ama çok kısa olduğum için sadece karnına dokunabildim ve kendimi burnum çıplak penisinin birkaç santim uzağında buldum.

Bu uygunsuz ayrıntı karşısında gözlerimi açtım.

Şaşkınlıkla, sanki hayatımda hiç görmemişim gibi birkaç dakika ona baktım, sonra aptalca biraz geri çekildim ve ona dokundum,

avuç içini yukarıdan aşağıya doğru hareket ettirerek şeklin son dokunuşlarını parmak uçlarının altında hissedin.

"Dorothea... Dionysos'un üreme organını incelemenizin özel bir nedeni var mı?"

Karanlık, erkeksi bir ses, sanki hava siyah ve vahşi birçok gül yaprağıyla kaplıymış gibi sırtımı sıvazladığında nefesim kesildi. Adamın esrarengiz tınısına, büyük utancımı keskinleştiren bir alay notası eşlik ediyordu. Hareketsiz kaldım. Göğsümü ve yanaklarımı bir sıcaklık kapladı.

Nefes ciğerlerde sıkışıp kaldı.

Ezici bir utançla, komik ve mantıksız davranışımı anlamlandırabilecek mantıklı bir gerekçe düşündüm ama aklıma inandırıcı bir şey gelmedi. Şaşkınlıkla yavaşça arkamı döndüğümde Dr. Krugher'in çalışma odasının kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu fark ettim. O muhteşem çalınmış pozisyonda, dirseklerinden kıvrıdığı beyaz gömleği, gergin ön kollarını ortaya çıkaran şişmiş pazularının üzerinde şehvetli bir şekilde uzanıyordu. Eğlenceyle parlayan gözleri bana dikildi ve hayal gücüne çok az şey bırakan spor kıyafetine indi. Küçük bir deri parçasını bile dışarıda bırakmamıştı. İlk kez bana karşı soğuk bir kayıtsızlık yerine, sanki bir şeyi onaylamıyormuş ve bunu bana göstermeye hevesliymiş gibi ciddi bir ifadeyle baktı.

Bir kurbağanın vıraklamasına benzer bir sesle "S-kurtar," diye mırıldandım.

Dr. Krugher göz kapaklarını kısmış, hiç istifini bozmadan aynı yerde duruyordu. Geriye doğru dizilmiş siyah bukleler gururlu ve saygılı bir yüzü çerçevelerken, zift rengi kalın kirpikler en hafif tabirle sert bir bakışı süslüyordu. Bu adamda birbiriyle sürekli mücadele halinde olan karanlık ve aydınlık, görünürde bir düzen tarafından sıkıştırılmış çalkantılı bir düzensizlik, hala tamamlanmamış, büyüyen bir karanlığı gizleyen mutlak bir mükemmellik vardı.

"Düşündüm ki..." Saçlarımı göğüslerimin üzerine indirerek birkaç adım öne çıktım. Beyaz üstümden, erkeğin sözsüz çağrısına anında yanıt veren ve iki dikilitaş gibi dikilen hassas meme uçlarımdan açıkça görüldüğünden emindim. "...burada olmadığını." Tozluklarımın biçimine baktığını fark ettiğimde durdum.

En içteki parçama yapıştılar ve bir an için onları giydiğime pişman oldum.

"Ben her gün buradayım, Dorothea. Pazar günleri hariç." Dikkatini tekrar, ondan hiçbir şekilde saklayamadığım bariz bir kızarıklıkla örtülü yüzüme çekti.

"Oh, işte, bunu bilmiyordum." Aptalca bir bilinçsizlikle topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Bakışlarını tutamayarak Zeus heykeline baktım ve büyük bir tedirginlikle sigara paketini avucumun içinde sıktım.

"Bu saatte klinikte ne yapıyorsun?" Sesi, içimi burkan tedirgin edici bir şehvetle havaya nüfuz etti. Hiçbir zaman kötü niyetli bir şey söylemese de dolgun dudaklarından dökülen her hece bana hep biraz sinsi gelirdi. Sanki transa geçmiş gibi birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra titreyen tek bir iç çektim.

"I..." Bakışlarımı, yüzünde herhangi bir estetik kusur bulunmayan ve varlığı neredeyse boğucu olan bir adama çevirmekten vazgeçerek, şimşek tanrısının heybetli kaslarına bir kez daha baktım. "Sıkılmıştım."

"Sıkılmıştın," diye tekrarladı benden çok onun duyabileceği bir fısıltıyla. "Peki neden Dionysos'un cinsel organını düşünüyordun? İlgiden mi yoksa saf meraktan mı?"

Sorusunu düşündüm, arkasında üstü kapalı bir ima olmadığını umuyordum. "Belki ikisi de, ama..." Devam etmeden önce dudağımı ısırdım, ona gerçeği söylemenin uygun olup olmadığından emin değildim. Bana bakışındaki acımasızlıktan, ona yalan söylersem kesinlikle anlayacağı sonucunu çıkardım. "Gerçekten onu arıyordum," diye aceleyle itiraf ettim, adamın beni açıklanamaz bir şekilde mahrum bırakmayı başardığı güvenle kendimi silahlandırmak için sırtımı düzelttim.

Hiç şaşırmamış bir şekilde bilmiş bir gülümsemeyi ima etti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Girebilirim, işte..." *Girin* diyemediğim için, girişinde orantısız bir yükseklikle neredeyse kapının tepesine kadar ulaşan figürünün tamamen işgal ettiği çalışma odasını işaret etmekle yetindim.

Dr. Krugher sol kolundaki saate baktı ve şüpheli bir yüz ifadesiyle ağzını buruşturdu. "Belirlenen saatten sonra kimseyi ofisime kabul etmiyorum, bu saat on altı ile on dokuz arasındır. Sanırım henüz kliniğin kurallarını ezberlememişsiniz. Değil mi Dorothea?"

Küstah bir homurtuyla ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydardım. "Onları öğrenmeye çalışıyorum, seni temin ederim, ama her seferinde bana söyleme, tamam mı?"

Adamın yüz hatları ölçülü soğukkanlılığını kaybetmeden sertleşti. "Odana geri dön." Bana sırtını dönmek için kollarını gevşetti ama ben onu biraz daha geride tutmaya kararlı bir şekilde ilerledim.

"Bekle, seninle konuşmak istiyorum." Elimi önüne uzattım ve bakışlarını neredeyse yalvarırcasına yaptığım harekete çektim.

Dr. Krugher çenesini sıktı ve sinirli görünüyordu. "Bu gece olmaz."

Onu bir daha ne zaman göreceğim?

Ve hepsinden önemlisi, onunla yalnız kalma fırsatını ne zaman yakalayabilirdim?

Cesaretimi topladım ve nefesim daralmışken, sanki hepsini kendine kanallandırmış gibi, itiraz etmedim. "İnanın bana, bu çok acil."

Ben daha koluna dokunamadan geri adım attı. Doktor ve hasta arasında fiziksel teması izin verilmiyordu, Nørgård bunu açıkça belirtmişti, ancak bana doğuştan gelen nezaketiyle kapsamlı bir açıklama yapan diyetisyenin aksine, Dr. Krugher bana affedilemez bir suç işlemek üzereymişim gibi baktı.

Kaşlarını kaldırarak beni kuşkuyla tarttı. "Ne kadar acil?"

"Çok acil." Küstahça gülümsedim.

"Dorothea..." diye beni uyardı.

"Yemin ederim." Toplayabildiğim en inandırıcı ifadeyi takındım.

Kayıtsız kaldı, sonra avuçlarını kalçalarına koyarak temkinli bir duruş sergiledi. "Hâlâ benim gibi birini kandırmaya çalışıyor olabilir misin?"

Lanet olsun!

Erkekleri kandırmanın kolay olduğunu bana kim söylemişti? Belki Halima.

Belli ki Dr. Krugher gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. İnsanları tüm kesinliklerinden sıyırmaya ve görünmez ama acımasız bir güçle en içteki niyetlerini kavrama gücüne sahip bir nabız adamı.

"Ne düşüneceksin ki? Tabii ki hayır!" diye itiraz ettim, ondan uzak durmaya çalışarak.

"Davranışlarından bunu anlayabiliyorum," diye ısrar etti, sonra yorgun bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ayrıca, bugün yoğun bir gündü."

Şu anda senin için fazla zamanım yok. Perşembe öğleden sonra buluşabiliriz, saat..."

"Hayır. Onunla şimdi konuşmam gerek." Lucky Strike paketini diğer elime geçirdim, çünkü avuç içlerimin terlediğini hissedebiliyordum ve bir şekilde gerginliği azaltmam gerekiyordu. "Lütfen, o zaman onu bir daha rahatsız etmem. Söz veriyorum." Ona masumca gülümsedim.

Hangi alternatifin daha iyi olduğunu düşünmek için kendine birkaç dakika izin verdi: on dakika sonra onu rahatsız etmek için geri gelmem riskini alarak kıcıma tekmeyi basarak odasına geri dönebilirdi ya da beni dinlemeyi kabul edebilir ve etrafta olmamın sıkıntısına katlanabilirdi. Öte yandan, ne kadar sabırlı olduğunu, neredeyse aşırı bir otokontrol ustası olduğunu fark etmek eğlenceliydi.

Bana cevap vermeden stüdyoya girmek için döndü.

Birkaç dakika tereddüt ettim: itiraz etmemiştii, bu da onu takip edebileceğim anlamına geliyordu.

Zafer kazanmış bir şekilde ona ulaştım ve kapıyı kapatmak için döndüm.

"Açık bırakın lütfen," diye emretti ben daha kulpa dokunmadan.

İtiraz etmeden ona coşkulu bir sırıtış attım. "Herkes ne yaptığımızı görebilsin diye mi?"

Büyük kitaplıklardan birinin önünde duran doktor, elinde büyük bir kitapla bana doğru döndü.

"Böylece herkes ne yapmadığımızı görebilir." Çenesini süsleyen koyu renkli kirli sakalını okşarken kitaplığı taramaya geri döndü. Küçük adımlarla ona doğru yürüdüm; kalbim göğsümde fırtınalı bir şekilde çarpmaya başladı. Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak kendime ait bir anın tadını çıkardım ve zarif giysilerinin tonlanmış kaslarına yapışmasını hayranlıkla izledim. Gizli şehvet dolu fantezilere dalarak onları okşamanın, izlerini sürmenin, parmak uçlarımda duyuşsal olarak kasıldıklarını hissetmenin hayalini kurdum. Onu yok edici gücüyle içimde hissetmek inanılmaz olurdu. Uyluklarımda arasındaki boşluğu doldurmak için duyduğum itici ihtiyaç, karnımın alt kısmındaki iğrenç arzu sancılarını keskinleştirdi. Garipti, böylesine tatminsizliğin ve hastalıklı bir ihtiyacın içime işlediğini hissetmek başka hiç kimsede olmamıştı. Okuma yazma bilmediğimden, uzun, sağlam bacaklarını çevreleyen, metal tokalı deri bir kemerle leğen kemiğinden tutturulmuş, normal kesim pantolonuna baktım. İçimdeki kötölük duygusuyla

Sophie'nin imaları karşısında kendimi, oturduğum yerden pek bir şey göremeden, arsızca ona bakarken buldum. Bununla birlikte, doğuştan gelen bir incelikle bağdaştırılan titizliği, zihnimde sayısız çılgın düşünceyi tetiklemeye yetti.

"Bu ısrarını neye borçluyum, Dorothea?" Mutlak bir soğukkanlılıkla, o anda onu benden daha çok ilgilendiriyor gibi görünen ciltlerin başlıklarını incelemeye devam etti. Kim bilir neler düşünüyordu, ne ateşli konuşmalar yapacaktı ve hepsinden önemlisi, kendi doğruluk idealine uymaya çalıştığım için bana ne tür bir sitemde bulunacaktı.

"Cezam hakkında daha fazla konuşmadık..." Aramızdaki atmosfer gergindi, hafif bir heyecan ve içimde yalnız bir özlem yaratan bir parça endişe serpilmişti. Dr. Krugher ise geniş ahşap rafların arasında bir şeyler ararken yavaşça hareket ediyordu.

"Andrew'un sana veda etmesine izin vermedim, dahası onu önümüzdeki dört hafta boyunca görmeyeceksin. Başka ne ceza istiyorsun?" Bir kitabı almak için bir kolunu öne doğru itti, her kas lifi yavaşça gerildi, gömleği ona sahip olmaya hevesli huzursuz bir tanrıça gibi sırtını sıktı; konuşmamıza odaklanabilmek için nefes almak zorunda kaldım.

"Bilmemesi daha iyi..."

Dr. Krugher kitabı yerine koydu, ağırlığını taşıyan pazularının gevşemesine izin verdikten sonra bana döndü. Kısa bluzumu ve uygunsuz taytımı, boğazımı saran gerdanlığı, arkasına saklandığım vicdansızlık duvarını geçerek derin derin içime baktı.

Ruhumun derinliklerine baktı, ipucumu aldı ve kayıtsız kaldı.

"Yaklaşık yarım saat içinde eve gitmem gerekiyor Dorothea, bu yüzden bana söylemen gereken acil şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Cumartesi günü olanlar için üzgünüm," diye itiraf ettim sakın bir şekilde, genelde bana ait olmayan bir uysallıkla.

Doktor kitaplığın önünden geçerek dikkatini tekrar ona yöneltti. 'Yirmili yaşlarda hata yapmak nispeten kolaydır. Gençsiniz, şaşkınlık hissinizi sık sık umursamazlıkla karıştırıyorsunuz, ama ben sadece yolunuzu bulmaya çalıştığınıza inanıyorum. Bazen hata yapmak cevaplara ulaşmamızı sağlar."

Başımı eğdim, ayakkabılarımın uçlarına baktım ve Andy ile olanları düşündüm. "Ben asla uyuşturucu kullanmam. Bu benim alışkanlığım değil. Dahası, Andy ile..."

"O senin erkek arkadaşın, düşünmeden hareket ettin." Biraz öne eğildi ve Rusça bir başlığa gözlerini kısarak baktı. "Dürtüsellik bir kusur değildir Dorothea, sadece bir sorunun tek çözümü olduğunu düşündüğünde ya da rasyonellikle çok sık çakıştığında kusur haline gelir."

"Andy benim erkek arkadaşım değil, daha doğrusu... Artık değil," diye belirtmeye özen gösterdim. Belki de herhangi bir aşk bağından kurtulduğumu açıkça belirtmenin işleri değiştireceğini düşünmüştüm.

Ama tam olarak hangi şeyler?

Karşımdaki adam bana neredeyse hiç bakmadı ama öte yandan beni dinledi ve benimle konuşmaya istekliydi. Kısacası, görevini herhangi bir psikiyatristin yapacağı kadar iyi yaptı, daha fazlası değil.

Ona karşı hissettiğim özlem dolu çekim, basit bir soğuk algınlığı gibi birkaç gün içinde kendiliğinden geçeceğini umduğum korkunç, devasa bir çocukluk aşkının kaynağı olarak kalacaktı.

"O senin erkek arkadaşın değil ama ona gerçekten değer veriyorsun," dedi kesin bir ifadeyle. Ona aşk hayatımdan hiç bahsetmemiş olmama rağmen, beni Andy'ye bağlayan bağı anlaması için çok az şey gerekmişti.

"Evet..." Dr. Krugher'la konuşurken kullanacağım doğru kelimelerin kazanmış olmasını umduğum mermer zemine bakmaya devam ettim; sohbet ettiğimizde hep gergindim, beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmamasına rağmen onunla diyalog kurmayı beceremiyordum, aslında genellikle tavırlarımla onu sıkı ben oluyordum.

"Peki sorun nedir?" Doktor başka bir kitaba odaklandı, onu açıp bir eliyle tuttu ve diğer eliyle sayfalarını karıştırdı. Uzun, erkeksi parmakları, hafif bayat bir notayla kaynaşmış çimen kokusunu algıladığım kağıdın üzerinde zarifçe hareket etti.

"Bir itirafta bulunabilir miyim?" Kendi teklifim karşısında şaşkına dönmüştüm. Adam o kadar zeki ve sakindi ki, bir şekilde ona güvenilebileceğimi ve deneyimlerinden çok şey öğrenebileceğimi hissettim.

Bir an için bana boş bir bakış attı, tınımdaki ani ciddiyetle sakinleşti, sonra başını salladı. "Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin Dorothea. Bunun için buradasın."

Derin bir iç geçirdim, avucumu pantolonuma sürttüm ve...

"Eğer aklım başımda olsaydı, muhtemelen Andy ile seks yapardım," diye itiraf ettim aceleci bir samimiyetle. Elmacık kemiklerimdeki ani bir sıcaklık, bakışlarımı mükemmel bir şekilde düzenlenmiş masaya kaydırmama neden oldu. Ona bakmıyor olmama rağmen, sadece ona anlattıklarımı değil, hain bedenimin ona gönderdiği küçük sinyalleri de analiz eden zümrüt gözlerinin gücünü üzerimde hissettim.

"Bu daha önce aranızda olan bir şey değil mi?"

Dönüp ona baktım; o sıcaklık kulaklarıma kadar yayıldı. "Evet, ama eskiden farklıydı."

"Neden birlikteydiniz?"

"Çünkü ona aşık olduğumu sanıyordum. Şimdi öyle olmadığımı biliyorum, ama yine de..."

Dr. Krugher kararlı bir şekilde bana doğru ilerlerken sessizliğe gömüldüm. Yürüyüşündeki kendinden eminlik ve bakışlarındaki ciddiyet beni ürkütecek güce sahipti. Stüdyonun her köşesi onun muazzam varlığı tarafından işgal edilmişti. Sanki yakınlığından korkuyormuşum gibi bilinçsizce nefes almayı kestim ama aynı zamanda özlemini çektiğim tek şey de buydu.

Sadece kendimi anlayamadım.

Beni geçip tıraş losyonu ve erkeksi bir parfümle yıkadı ve eliyle masanın karşısındaki iki koltuktan birini işaret etti.

Konuşma daha önemli bir hal almıştı, bu yüzden hakkını vermek gerektiğini hissetti.

Büyükannemin bir süre önce oturduğu yere oturdum ve kendimi içine soktuğum duruma dramatik bir dokunuş katmak için sigara paketini avuçlarımin arasına aldım.

"Sakin ol, Dorothea." Dr. Krugher, garip bir şekilde benimkinin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bir bacağına çaprazladı ve sakın bir kayıtsızlıkla ellerini kavuşturdu. "Her zaman olduğu gibi konuşmaktan başka bir şey yapmayacağız. Sana psikanaliz yapmayacağıma ya da patavatsız sorular sormayacağıma söz veriyorum." Bana güven verici bir gülümseme verdi ve ben de sol yanağındaki gamzeye takıldım.

"Eğer daha sık gülümserse, belki onu daha az korkutucu bulabilirim."

Lanet olsun!

Düşüncelerimin taşmasına izin vermeden önce sessiz kalmalı, mantıklı davranmalıydım, bunun yerine gençliğin itici gücü beni adamı kışkırtmaya ve asla aşmamam gereken sınırları tamamen unutarak fiziksel ayrıntılarını övmeye teşvik etti.

"Beni korkutucu mu buluyorsun?" Uzun kirpiklerini kırıştırarak kısa bir an için beyaz yakayı inceledi. Dikkat çekmiyordu, o kadar hızlıydı ki ilgisini mi çekti yoksa sadece merak mı uyandırdı anlayacak vaktim olmadı.

Boğazımı temizledim ve güvensizlik refleksiyle bacaklarımı sıktım.

"Şey, evet."

Dr. Krugher bunu fark etti ve işaret parmağının tersini alt dudağına sürttü. "Yine de yapmamalısınız. Burada özel hayatımda olduğumdan çok daha zararsızım."

Koltuğa doğru ilerledim; sırtımı yaslamak istedim ama çiçek tarlasındaki bir lalenin sapı gibi dik durdum. "Yani... Özel hayatınızda farklı mısınız?"

Doktor çenesini okşamak için aşağı indi; hareketleri basit ve spontandı, ama kesinlikle farkında olduğu erotik bir yük ile lekelenmişti. "Hepimiz öyleyiz," diye cevap verdi açık açık. Keşke onu daha derinden tanısaydım diye düşündüm. Ona daha fazla soru sormak için ağzımı açtım ama kurnaz bir bakış merakımı bastırmaya ve konuşmamızı ilk konusuna geri getirmeye yetti. "Peki... Andrew ile olan ilişkinde seni rahatsız eden şey nedir?"

"Ona zaten söyledim..."

"Bana apaçık cevaplar verme Dorothea. Beni şaşırtmaya çalış." Gözlerimi kırptım. "Seni şaşırtmamı mı istiyorsun?"

Tekrar gülümsedi, sıcak ve erkeksi. "Herkes için başarılı olmak zordur ama sana deneme fırsatı veriyorum."

Aynı dalga boyunda seyahat ettiğimizden emin değildim; muğlak cevabı çeşitli şekillerde yorumlanabilirdi. Dr. Krugher zorlandığımı hissetti ve memnun oldu; parlak gözlerinden beklenmedik bir zevk parıltısı geçti.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Düşün." Zekâyı, beden değil zihn baştan çıkarılmasını ima etmek için bir tapınağı işaret etti. "Şimdi size aynı soruyu tekrar soracağım: Andrew ile ilişkinizde sizi rahatsız eden şey nedir?"

Ne demek istediğini anlayamadım, ancak kavramı tekrarladım.
"Ona aşık olmamama rağmen onunla seks yapma arzum."

Doktor sanki anlattıklarından çok daha fazlasını biliyormuş gibi bilmiş ve kurnaz bir tavırla bana baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey yok," diye onayladım.

"En azından beni şaşırtabileceğini düşünmüştüm Dorothea," dedi sıkılmış bir tonlamayla. "Senin için on altı haftalık bir kalış süresi belirledim çünkü potansiyeline çok inanıyorum ama fikrimi değiştirmek için çok az zamanım var. Bunun olmayacağından emin ol..." diye uyardı, tavrını değiştirerek. Uğursuz bir sertlik, az önceki hafif neşeyi tamamen yok etmişti.

"Anlamıyorum." Birdenbire ondan korktum ve kendimi tamamen koltuğa yaslayarak içine gömüldüm.

Dr. Krugher fark etmiş gibiydi ama soğukkanlılıkla beni izlemeye devam etti. "Sigmund Freud'u hiç duydun mu, Dorothea?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım. "Evet, tabii ki."

"Güzel." Bir bacağına zorlukla salladı, garip bir huzursuzlukla havayı uyuşturdu. "O zaman nörolog ve filozof olmasının yanı sıra önemli bir psikanalist olduğunu da anlayacaksın. On bir yaşımdayken *Das Unbehagen in der Kultur* adlı ilginç bir sosyo-politik çalışmaya yaklaştım," dedi kusursuz Almancasıyla. Ana dilini anlamadığımı hissederek '*Uygarlığın Sefaleti*' diye tercüme etti. "Freud bu denemesinde uygarlık ve birey arasındaki gerilimi ele alıyor. Libidonun insan davranışlarını belirleyen tek psişik güç olduğuna dair her şeyi kapsayan görüşünü paylaşsam da, saldırganlık veya cinsel tatmin arayışı gibi ilkel içgüdüleri incelemesini düşünmek için değerli buluyorum. İnsanın doğasında, kendisine ya da topluma karşı zararlı eylemlere yol açmadan bu içgüdüleri dışa vurma ihtiyacı vardır. Bu amaçla, bireyin *Lustprinzip*, yani haz ilkesi tarafından kışkırtılan doğuştan gelen dürtülerini dizginleyebilecek bir tasmaya, yasalara ve cezalara ihtiyacı vardır." Her şeyi anladığımdan emin olmak için durakladı. "Muhtemelen bunun seninle ve Andrew'la ne ilgisi olduğunu merak ediyorsun, değil mi?" Dudaklarında sessiz bir bilgelikle örtülü bir gülümseme belirdi.

"Evet," diye fısıldadım, konuşmasının görünmez ipliğine tutunarak.

"İçgüdüsel haz arayışı, bir acıyı bastırma, psikolojik ve fiziksel ihtiyaçları bir anıya, bir kişiye veya mevcut bir olaya bağlı acıdan başka bir şeye yönlendirme ihtiyacından kaynaklanır" diye açıkladı. "Haz İlkesi, insanın gerçek doğasını ortaya koyan intrapsişik bir örnek olan İd'i yönlendirir. Burayı genellikle bastırdığımız ya da görmezden geldiğimiz erotik dürtüleri içeren büyük bir oda olarak hayal etmelisiniz, tabii ki hepsi seksle ilgili." Her iki dirseğini de kolçaklara dayadı, bacak bacak üstüne atmış bir vaziyette güvenli bir pozisyonda durarak benim en geçirimsiz kaprislerimle dalga geçebildi. "Kendini bırakabilecek durumda olsaydın Andrew'a yönelteceğin dürtüler için kendini suçlamamalı, yargılamamalı ya da haklı çıkarmamalıydın. O iyi tanıdığınız, güvendiğiniz ve Es'inize açılan çeşitli kapılardan birini temsil eden bir çocuk: acınızı hafifleten ve anında tatmin hissetmenizi sağlayan bir araç. Ancak yıllar geçtikçe bu alışkanlık bilinçsiz bir çatışmaya ya da çoğu zaman daha büyük bir sorunu çözmeye yönelik yanlış yönlendirilmiş bir girişim olduğu için gerçeklikle temasın kesilmesine neden olabilir." Dr. Krugher içimdeki ateşi kavradı ve sanki asla utanmamam gereken, aksine kabul etmem ve yönetmeyi öğrenmem gereken doğal bir unsurmuş gibi ustalıkla ele aldı.

Şaşkınlıkla, sesimi bir yerlerden topladım, tam bir şaşkınlığın tellerinde titriyordu. "Bunu nasıl anladın?"

Tavandaki spot ışıklarının altında yansımaları parlayan sarı saçlarıma baktı. "Buna bir deneyim diyebilirsiniz."

Bright Demons'ın solistiyle olan geçmişimi düşünürken utanarak bakışlarımı dar taytıma indirdim. "Sanırım Andy tüm 'dürtülerimi' bilmiyor. Sadece bir kez onu bazı dürtülerime maruz bıraktım..." Ağzımın kenarını ısırdım. "... fantezilerimi ona açmıştım ve o da bana tuhaf olduğumu, artık onunla bu konular hakkında konuşmamam gerektiğini, çünkü onu üzdüklerini söylemişti."

"Tuhaflik çoğu zaman korku uyandırır çünkü normal kabul ettiğimiz bağlamlardan veya fikirlerden bariz bir sapmayı temsil eder, ancak bu kınanabilir olduğu anlamına gelmez. Sosyal davranışları, yaşam tarzı seçimleri ya da cinsel eğilimleriyle herkes, kişisel tercihleri ya da idealleri ne olursa olsun, saygı duyulması gereken bir özgürlük belirler. Bu bilişsel bir yetenektir ya da daha yaygın olarak

zihinsel esneklik. Onda garip bir gerginlik hissettim, sanki böyle bir konuyu açmak bir zamanlar ona çok sorun çıkarmış karanlık bir şeyi ortaya çıkarmış gibi.

"Yakınlık konusunda kendimi hep yanlış hissettim." Sanki omuzlarıma kocaman bir kaya parçası yüklenmiş gibi başımı kaldırmaktan kaçındım. "Bedenimle ilgili güvensizliğin yanı sıra, içimde yanlış bir şeyler olduğunu düşünüyorum..."

"Size patavatsız sorular sormayacağıma söz verdim, bu yüzden size bu fantezilerin ne olduğunu veya hangi koşullar altında bunların farkına vardığınızı sormayacağım. Ancak en gizli fantezilerin bile kendine has derin bir anlamı vardır." Sesi yumuşak ve anlayışlı bir hal aldı, öyle ki cesaretlendiğimi hissettim ve başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Başkalarının kabul etmeyeceğinden korktuğunuz için gerçek kişiliğinizi bastırmak zorunda değilsiniz. Ergenlikten itibaren cinsel arzu büyür, değişir ve gelişir. Hepimizin hayatının temel bir parçası haline gelir ve er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalırız. Yirmili yaşlarındasın Dorothea, bu değişimle yüzleşiyorsun, farkındalığına ulaşıyorsun ama yargılanmaktan korktuğun için bu konuyu derinlemesine incelemek istemiyorsun. Yasak zevkler hala ahlakçılıkla, tabularla, zihinsel kısıtlamalarla çatışıyor ve bu da olmak istediğin şey ile başkalarının senin hakkında ne düşünebileceği arasında bir iç çatışma yaratıyor."

İnanılmaz bir şekilde, benim daha iyi açıklayamayacağım her şeyi sezebildi. Dr. Krugher hiç çaba sarf etmeden, kelimeleriyle istikrarlı kesinliklerden oluşan harika bir mozaik yaratmayı başardı. Aramızdaki mesafenin engellerini yavaş yavaş yıkacak yeni bir güvenin tohumlarını içimde hissederek rahatlardım. Sanki birbirimizden tamamen farklı olsak da şaşırtıcı bir suç ortaklığıyla iletişim kurabileceğimizi keşfetmişiz gibi, tanıdık bir anlayış soğukluğumuzun pusuna bir ışık parıltısı attı.

"İlk kez anlaşıldığımı hissediyorum..." diye mırıldandım şaşkınlıkla, ruhumun bu kadar derinlerine inebilmesinden neredeyse rahatsız olmuştum.

Doktor gülümsedi, beni şok ettiğine memnun olmuştu. *Benden onu şaşırtmamı istememiş miydi?* Bunun yerine birkaç dakika içinde her şeyi alt üst etmişti.

"Sadece kendi içine bakmayı öğrenmelisin Dorothea, korkmadan. Zamanla kendini tanımayı ve odanda sakladığın her şeyi kabullenmeyi öğreneceksin."

Kaşlarımı çattım. "Benim odalarım mı?"

"Her insanda birden fazla vardır." Alnındaki siyah bir tutamı silkti ve kolunun hareketiyle gömleğini göğüslerinin üzerine gererek belirgin hilallerini ortaya çıkardı. Köprücük kemiklerinin ötesindeki düğmesiz yakasından, seyrek kılların yıkıcı erkekliğini işaret ettiği geniş göğsüne bakabiliyordum.

Ne zamandan beri bir erkeğin vücudu beni bir oğlanınkinden daha çok etkiliyor?

Bu uygunsuz düşünceleri kovmak için kendimi zorladım. "Diğerleri ne?"

"Bugünlük bu kadar yeter Dorothea," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Aslında en ahlaksız olan o. Ona zaten favorim olduğunu söyledim." Kıkırdadım, kalın saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirerek beyaz üstümü ortaya çıkardım. Sütyen giymediğimi ve göğüs uçlarımla onun dikkatini çekebileceğini unutmuştum. Ne de olsa yanında güzel bir karısı olduğuna ve ondan önce de aynı derecede çekici kadınlarla çıktığına, bu yüzden benim gibi birini asla fark etmeyeceğine kendimi ikna etmiştim ama bakışları göğsüme düştüğünde midemde bir şeyler kıpırdandı; bariz titremeler karnımı işaret etti. Tüm vücudumda garip bir karıncalanma, karnımda giderek artan bir sıcaklık hissettim, nefesim sıklaştı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bacaklarımla arasında zonkladığını hissedebiliyordum.

Dr. Krugher bana yanan lav gibi çarpan fiziksel tepki karşısında göz kapaklarını kısarak baktı.

Duvar saatinin tik takları, ikimizin de askıda kalarak birbirimizi incelediğimiz o eziyetli sessizliği noktaladı.

Tetikte olun. Birbirinize dikkat edin.

Ben ona saldırabilecek evcilleştirilemez bir hayvandım, o da benim yiyip bitireceğim bir avdı ve savunma pozisyonunda benden gelecek herhangi bir tepkiyi engellemek için kendini hazırlamaya çalışıyordu.

Yine de, garip çalkantılı dalgalar aniden kristal gözlerindeki durgunluğu azalttı. Zümrüt yeşili okyanus mavisini kirleterek tonunu daha koyu ve tehditkâr hale getirdi. Gözbebekleri neredeyse kayboldu, bir iblis sürüsü gibi beni çiğneyecekleri, aşağılayacakları ve sonra tükürecekleri vaadiyle yaklaşmaya cesaret eden karanlıkla bütünleşti.

Bilinçsiz bir dürtünün etkisiyle baştan çıktım, öyle ki dirseğimi kolçağa dayayıp öne doğru eğildim, gözleri beni mest etti.

O iblisler tüm acımasızlıklarıyla daha net bir şekilde ortaya çıktılar.

Aç bir şekilde çırpınıyor, efendilerinin onları hapsettiği kafesin parmaklıklarını yalıyorlardı.

Refleks olarak ağzımı nemlendirdim, korkmuş ve kırılgandım ama aynı zamanda onları serbest bırakırsam ne olacağını merak ediyor ve korkuyordum.

Omurgamdan aşağı soğuk bir dehşet aktı; odaya ayaz düşüyor gibiydi ama durmadım.

Dr. Krugher hareketsiz kaldı, sakın bir kabadayılıkla oturuyordu, gücünün farkındaydı, beni ağır ateşte kızartacağını ve sonra lezzetli bir et parçası gibi yiyeceğinin bilincindeydi.

Çok yanlışmışım: Ben evcilleştirilemez bir hayvan değildim.

"Dorothea..." diye uyardı gözlerini benden ayırmadan.

Şeytani bir sırıtişla, tüm ağırlığımı tek koluma vererek ona doğru eğilmeye devam ettim. Baharatlı parfümünün kokusunu alabiliyordum, o bergamot kokusu başıma kadar geliyordu.

Hiç bu kadar yakından görmemiştim.

Çocukken annemle birlikte Lee Dağı'na tırmanıp gece yıldızlar dünyanın üzerine dökülürken şehrin ışıklarını izlediğimiz Los Angeles silüetinden daha güzeldi.

Ben ona ulaşmadan masanın üzerinde gürültüyle titreyen cep telefonu çaldı.

Dr. Krugher sıcak, şehvet dolu nefesimi dudaklarının birkaç santim yakınına kadar emdi, sonra gözlerini kırparak etrafımızdaki bulutları dağıttı, onun için daha çok yakınlaşmanın yanlış bir şey olduğu bir kâbusa benzeyen bir rüyadan uyandı.

Göz temasını kesti ve ayağa kalkarak hâlâ aralıksız çalan telefonu aldı. Gönderenin adının ekranda yanıp sönmesini izledi ve iPhone'u kulağına götürerek aramayı açtı.

"*Ma chérie*," diye zarif bir Fransızca ile cevap verdi. Nazik, neredeyse ikna edici ses tonundan hemen karısı olduğunu düşündüm. Amerikalı değil miydi? Az önce aramızda geçenlerin şokunu hâlâ üzerimden atamamış olmama rağmen, içimde sebepsiz bir kıskançlık duygusuyla alay ediyordum. "*Evet*," diye ekledi, s a a t e bakarak: belki de akşam yemeği için geri gelmeliydi.

Saat on buçuktu ve belki de onu bekliyordu. "*Je suis désolé.*" Masanın üzerinde zaten düzgün bir şekilde yığılmış olan bazı kağıtları yeniden düzenledi, sonra daha önce fark etmediğim küçük kristal bir tepside iki limonlu şeker aldı. Bana doğru döndü ve bir tanesini bana uzattı. Kafam karışmıştı, bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. Benden kısa bir mesafe uzakta duruyordu, o kadar uzundu ki ona bakmak bende şiddetli bir baş dönmesine neden oluyordu. Gözlerimi yüzünden açık avucuna kaydırdım ve sadece nezaketen kabul ettim.

"Beni böyle susturulacak bir çocuk mu sanıyorsunuz?" diye sızlandım, sarımsı kâğıda sarılı sert çubuğa bakarak.

Tanrım, bana gerçek bir velet gibi davranıyordu!

Dr. Krugher işaret parmağını ağzının üzerine uzatarak sessiz olmamı işaret etti ve sonra konuşmaya devam etti. "Evet, bunun farkındayım. Aslında kaybolmuş gibi görünen bir kitabı aramak için zaman harcadım. Yarın Melanie'den bana yardım etmesini isteyeceğim." Bir dilden diğerine geçme konusunda büyük bir beceri göstererek akıcı ve kesin bir Amerikan diline geri döndü. Kaç tane biliyordu? Düşünceli bir şekilde, lambayı söndürmek ve ceketini almak için masanın etrafında dönmesini izledim. Ceket giymek yerine dirseğinin kıvrımından katlamaya karar verdi, sonra koltuktan kahverengi deri evrak çantasını sapından tuttu. Çenesini sallayarak ayağa kalkmamı işaret etti ve ben de şaşkınlıkla ona itaat ettim. "Evet, tabii ki. Sanırım on beş dakika içinde evde olurum." Kapıya doğru yürüdü. Bir kukla gibi arkasında durdum, şekeri sigara paketinin içine yerleştirdim. Midem o anda onu kavrayan aşındırıcı pençeden kurtulduğunda onu yiyecektim. "Joël uyuyor mu?" Kapı aralığında duraklayarak cesurca önden geçmeme izin verdi. Koridora çıktım ve ayrılacağımız, her birimizin kendi hayatlarımıza geri döneceği düşüncesiyle kaskatı kesildim: ben iyi bir hasta gibi odamda; o iyi bir koca gibi karısıyla yatağında. Çalışma odasını kilitledi, sonra bana döndü. Kadının sözlerine dikkat ederek alt dudağını yaladı ve birkaç kez daha konuştuktan sonra telefonu kapattı.

Karısının aramızda olup bitenleri böldüğü fikri onu rahatsız etmemişti, bu yüzden içimde hissettiğim olağandışı gerginliği dışa vurmak için fazla beklemedim. "Onun zamanını boşa harcadım, değil mi?"

Dr. Krugher cep telefonunu cebine soktu ve ceketini bir kolundan diğerine geçirdi. "Hayır, merak etmeyin. Bu gece misafirliğinizi fazla uzattım.

genellikle başka nedenlerle. Bu senin hatan değil Dorothea."

Koridora doğru yürürken, kalan zamanımızın her anını yakalamak için onun yanında yer aldım. "Emin misin?"

"Tabii. Sakin ol." Bu arada şekerini açtı. Şeker omzuna ancak ulaşıyordu, ama onu ağzına götürdüğünü ve yanaklarını hafifçe çukurlaştıracak tadını çıkardığını görebiliyordum.

Geride kalmamak için onun yürüyüşünü taklit etmek yorucuydu ama başardım. "Seninle konuşmak... iyi geldi," dedim nefes nefese. Benim gibi sağlığı yerinde olmayan bir kız için tempolu bir yürüyüş bile dağa tırmanmak kadar yorucuydu.

Melanie'nin tezgâhının yanında durdu ve benim bariz halsizliğimi ve efordan kızarmış yanaklarımı fark etti. Düşünceli bir şekilde gözlerini kırıştırdı, sonra gülümsediğini ima etti. "Seni dinlemekten keyif aldım."

Çocukça belirsizliklerden kaçınarak bu cevabı ezberlerdim.

Doktor başka bir şey eklemeyen giriş kapılarına yöneldi; cebinden güvenlik sistemi alarmını tetiklemeden çıkmasına izin verecek bir kart çıkardı, ancak onu geri tutma dürtüsü gitmesine izin verme isteğinden daha güçlüydü. "Dr. Krugher!"

Bana doğru döndü, parmaklarının arasında tuttuğu kartla ve başka ne söyleyeceğimi duymak için iyi niyetli bir ifadeyle duruyordu. "Sen... Sen Es'inin odasına mı girdin?"

Sorumu analiz etti, sessizce düşündü; mükemmel yüz hatları kırışarak onu daha da yakışıklı ve mağrur yaptı. "Evet, uzun yıllar önce."

Biraz ilerledim, biraz hava aldım. "Peki ne buldun?"

Hiç tereddüt etmeden, somurtkan bir ses tonuyla ve parlayan gözlerle cevap verdi: "Gerçek doğamı keşfettim..."

15
Thea

*İki tür dürtü vardır: biri birleştirme eğiliminde olan
erotik türden, diğeri ise yıkıcı türden
bölünme eğilimindedir.
Kişi ya birinin ya da diğerrinin etkisi altındadır.*

SIGMUND FREUD

Bir gün önce Dr. Krugher benimle id odası, erotik dürtüler, haz ilkesi ve gerçek doğasının keşfi hakkında konuşmuştu; bunların hepsi Sigmund Freud'la ilgili temalardı.

Google'ın sayfalarında uzun süre dolaştım ve bir şeyler aradım. Onun hakkında daha fazla bilgi, merakımı biraz olsun giderecek sorularıma cevaplar buldum, ancak biyografisine yapılan atıflardan, düşüncelerinin ya da psikanalitik kavramlarının, bilinçdışının, insan ruhunun ya da libidonun keşfine dair kapsamlı tartışmalardan değil, onun anlaşılması güç kişiliğine dair kısa ipuçları vermeye yetecek yetersiz yeniden üretimlerinden başka bir şey bulamadım.

İçimden bir ses, doktorumun psikanalizin babası Freud'u çok iyi yansıttığını ve muhtemelen çocukken çalışmalarını onun bilimsel-felsefi teorileri üzerine kurduğunu ve zihnini tam olarak anlama konusunda özel entelektüel yetenekler sergilediğini söylüyordu.

Belki de benzerlerdi?

İnternetin psiko-fiziksel süreçler dünyasıyla ilgili her şeyi kavramak için yeterli bir kaynak olmadığını düşündüm, özellikle de büyük ilgi gösterdiğim bir konu olan cinselliğe özgü, bu yüzden bilmediğim belirli kitaplara ve metinlere yaklaşmam gerekecekti.

Elimdeydi ve eminim ki Dr. Krugher'in kütüphanesinde özenle saklanıyordu.

Ancak Asklepios kliniği, geniş ve lüks odalarının yanı sıra, hastaların kullanımına sunulan ve bana yardımcı olabilecek bir kütüphaneye de sahipti. Dr. Krugher'in konuşması içimde çalkalanan ihtiyaçlara bir isim verme ihtiyacını ateşlemişti, kendimi şiddetli bir şevkle beni yok eden, beni bir köle, itaatkâr, ateşli arzularının nesnesi haline getiren bir adamın bedeni altında hareket ederken hayal ettiğim gece boyunca kafamı dolduran garip kaprislere.

Bu gizli ve ahlaksız fantezilerin diğer kadınlarınkine benzeyip benzemediğinden emin değildim, bu yüzden utanç, beni gerçekten anlayabilecek tek kişiyle bunlar hakkında açıkça konuşmamı engelledi. Her ne kadar Dr. Krugher'in diğerlerinden farklı olduğunu, özellikle de yargılamaya meyilli olmadığını fark etmiş olsam da, içimdeki karanlık ve mahrem olanı ona itiraf etmeye hala tam olarak hazır değildim ve bunun varlığını, ruhumdaki karanlık bir şeyi fark eden tek kişi olan Andy ile olan ilişkim sayesinde fark etmiştim: korkutucu bir hırsla, bunu yapabilecek biri tarafından evcilleştirilmesi gereken bir canavar.

O zaman benim doğam neydi?

Ona nasıl bir isim verebilirdim?

Dr. Krugher'inkiyle aynı mıydı yoksa farklı, zıt, tamamlayıcı mıydı?

Kafamı bir düzene sokamadım ya da bir çözüm önermeye çalışan çeşitli kaotik hipotezler arasında hokkabazlık yapamadım.

Onunla konuşmak zorundaydım. Tekrar tekrar.

Tekrar ve tekrar. Bir gece önce yaptığım gibi.

Kendimi teslim edebileceğim tek kişi oydu, benim gibi kafa karıştırıcı bir insanla başa çıkabilecek tüm becerilere sahip tek kişi oydu. Kaybolmuş bir hayvan gibi amaçsızca yürüdüğüm yalnız yolda pusula görevi görebilecek tek kişiydi. Arzuladığım tek kişi oydu; aşırı zekâsı, rafine zarafeti ve sakin bilgeliğiyle, genç yaşımdan itibaren alışık olmadığım ama üzerimde yıkıcı bir etkisi olan bir tür baştan çıkarma uygulamak niyetiyle zihnime sızabilen tek kişi.

Birlikte olduğumuzda hissettiğim heyecan sadece onun sonsuz güzelliğinden değil, aynı zamanda varoluş biçiminden de kaynaklanıyordu: yani

Benden uzak ve bu nedenle şaşırtıcı.

"Thea, kahretsin! Geç kaldık!" Juliette odanın bir ucundan diğerine zıplıyor, saçlarını uzun bir at kuyruğu şeklinde arkaya atmış ve üzerinde dalgalanan *grafit sarısı* elbisesiyle cep telefonunu arıyordu. Dr. Nørgård ve Dr. Ruiz'e telafi edici kanallar üzerine grup toplantısı için on beş dakika önce katılmış olmalıydık ama yaklaşan nişanımızı tamamen unutarak havadan sudan konuşarak vakit kaybetmiştik. Arkadaş olmadığımızı ona tekrar tekrar söyledim, ancak aramızda garip ve beklenmedik bir uyum oluşmuştu ve bu da benim sürekli huysuzluğumu en azından biraz olsun hafifletmişti.

Eğlenerek bir omzumu sayvanlı yatağın dikmesine yasladım ve onun kıpırdanışını izledim.

"Bir şey mi arıyorsun, sulu göz?" Bir elimle salladığım nesneyi görünce irileşen gözlerini kendime çektim.

"Ne zamandır sende?" Öfkeyle bana doğru yürüdü, beni korkutabileceğine inanmıştı. Hareketsizce bekledim ve kahkahalar atarak onu yakalamasına izin verdim.

"Bu kadar saf olman inanılmaz. Sen çok sevdiğin romanını kitaplığa geri koyarken masandan aldım. Benden başka kim almış olabilir ki? Bu odada senden ve benden başka kimse yok."

Juliette gürültüyle oflayıp puflayarak telefonunu elbisesinin göğüs cebine soktu. "Hiç hoş değilsin, biliyor musun? Hadi, gidelim!" Hızlı adımlarla odanın çıkışına doğru yürüdü ve ben de dudaklarımda hâlâ kalan bir gülümsemeyle onu takip ettim.

Koridorda tamamen farklı bir ruh hali içinde yürüdük: Ben sağlık ekibinden iyi bir azar iletme tehlikesi altında olmama rağmen sakindim, yanımdaki küçük kız ise çırpınışları yüzünden şeytan topuklarına basmış gibi görünüyordu.

Alaycı esprilerle onunla dalga geçmeye başladım, ta ki onun sinirli tepkisiyle dikkatim dağılıp önümdeki bir şeye ya da birine çarpana kadar. Göz kapaklarımı kısıtım ve alnımı ovuşturdum; iki büyük el beni kollarımdan sıkıca tutmuş ve yere düşmemi engellemiştir.

"Klinikte dolaşan körpe perilerle tanışmak her zaman bir zevktir."

Saten kurdeleler gibi parlak mavi gözleriyle bana bakan avukat Ryke'in sesini tanımam bir saniye sürdü

bana sarıldılar.

"Mitchell," dedim, aldığım darbenin yarattığı şaşkınlıkla.

"O gömleğin altında metal zırh olmadığına emin misin?" Avucumu alnına sürtmeye devam ettim ve kendini beden eğitimine adanmış bir adamın gibi geniş, sert göğsünü işaret ettim.

"Beni bir hoplite ile mi kıyaslıyorsun Thea?" Bacaklarımın dengesizliğinden endişelenerek beni tekrar kaldırdı. Sorusunu anlamadım ve kendini açıklamak zorunda kalacağının farkında olarak gülümsedi. "Oplita, Antik Yunan'da ağır piyade askeri idi ve genellikle vücudunu savaş çatışmalarından korumak için plaka zırh giyerdi." Sarı bir tutam saç alnına düşmekle tehdit ediyor, bir tutam saçın üzerinde asılı duruyordu.

"O zaman evet, bir hoplit kadar sertsin."

Avukat yüzünü bana doğru zorlukla eğdi ve sadece olgun yüz hatlarının görüntüsünü bana dayatmak için etrafımızdaki her şeyi örttü.

"Dikkatli ol. Bir çocuk için uygun olmayan konulara girme," diye fısıldadı müstehcen bir tonda. Kaskatı kesildim, bembeyaz kesildim; fark etmiş olmalıydı çünkü hâlâ bana yapışan ellerinin altında kollarımdaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler kifayetsiz kaldı, sadece ne kadar rahatsız olduğumu anlamasına yetecek kadar küçük bir nefes çıkardım. "Şaka yapıyorum Thea." Mitchell iyi niyetini anladığımdan emin olduktan sonra beni bıraktı. Yaşam alanımı geri almak için bir adım geri çekildiğimden sonra tekrar nefes aldım. Geçmişte bazı erkekler bana daha kötü ve çok daha açık imalarda bulunmuştu ama bunları yetişkin bir erkekten duymak beni daha çok korkutmuştu, belki de onlara benim yaşımdaki bir erkek gibi karşı koyamayacağımdan korktuğum için.

Juliette biraz şaşkın bir ifadeyle, "Merhaba avukat Ryke," diye araya girdi.

Mitchell onu ancak o zaman fark etmiş gibiydi: ince vücudunun en açıkta kalan kısımlarına uzun uzun baktı ve onları takdir etti.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyordun?" diye sorarak selamlaşmayı bir kenara bırakıp doğrudan en çok ilgilendiği şeyi sormayı düşündü.

Juliette kızardı. On iki yaşındaki bir kızın yapacağı gibi bir ayağını diğeriyle üst üste attı ve işaret parmağını diğer elinin yumruğunun içine soktu. Mitchell bakışlarını bu masum harekete dikti ama utancını köreltmek için hiçbir şey yapmadı, hatta bundan zevk alıyor gibiydi.

"Önemli bir toplantıya geç kaldık," diye cevap verdi aceleyle, sesi alçak ve titriyordu.

Avukat bir karar veriyormuş gibi bakışlarını benden kıza çevirdi, sonra dostça bir ses tonuyla genç kıza döndü. "Bana arkadaşınızla birkaç dakika izin verir misiniz? Birazdan size katılacak."

Juliette ne yapacağına karar verememiş bir halde bana baktı.

"Sen git, ben hemen geliyorum." Avukat Ryke'ın benden ne istediğini bilmiyordum, ona güvenmiyordum. Ancak benden çok daha zeki bir adamla yalnız kalmanın olası tehlikesi merakımı daha da arttırmıştı.

Juliette şüpheli bir bakışla yanımdan ayrıldı, ben onun yerine Mitchell'ın benimle konuşmasını bekledim.

Bana doğru döndüğünde yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Beni dirseğimden tutup klinikteki çok sayıda heykelden birinin yanına itti ve benimle mutlak bir mahremiyet anı yakaladı.

"Thea," diye haykırdı sesini alçaltarak. "Dün gece Efrem'in ofisinde, hastaları kabul etmek için belirlenen saatten çok sonra onunla birlikte olduğunu biliyorum."

Sırtımı arkamdaki Dor sütununa yasladım, karşı karşıya olduğum durumdan dolayı ağırlaşım ve zihnimde bir gün önce Dr. Krugher ile yaptığım konuşmayı canlandırdım. "Evet, ne olmuş yani?"

"O zaman işe yaramaz," diye uyardı beni, saatlerdir bastırmış gibi görüldüğü bir öfkeyle. "Amacının ne olduğunu anlıyorum. Ona sahip olamazsın: o evli. Ayrıca, doktorlarla konuklar arasında yakın ilişkiyi yasaklayan kurallar var. Beni harekete geçmeye zorlamayın."

"Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey," sözlerimi ezberlemesi için iyice taradım; bu kadar kişisel bir konuyu tartışıyor olmamız saçmaydı. "Sadece konuştuk. Bana normal bir hastaymışım gibi davranıyor. Daha fazlası değil. Sorun nedir Mitchell?"

Konuşmamızı duyacak kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, sonra bana doğru eğildi; sarı saçlarının uçları, düzgünce arkaya doğru kaymış, koyu renk ceketinin yakasının üzerinden kıvrılmıştı. 'Sorun şu ki, geldiğinden beri tek yaptığın kuralları çiğnemek. Bunu yaparak onu, pozisyonunu, işini, kendinizi ve beni ciddi risklere maruz bırakıyorsunuz. En başından, şiiirden itibaren harekete geçmeliydim.

Ama ben merhametli olmayı ve sana ikinci bir şans vermeyi tercih ettim. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Hayır. Bunu anlayamadım, belki de çok dikkatsiz olduğumdan ya da Dr. Krugher'in hipnotik cazibesiyle gözlerim kamaştığından, o kadar ki yaptıklarımın farkında değildim.

"Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum, Mitch." Tamamen spontane bir şekilde küçültücü bir ifade kullanmama izin verdim. İletişim kurma biçimimiz göz önüne alındığında, herhangi bir resmiyeti gereksiz kılacak bir güvenin çoktan doğmuş olduğu ikimiz için de aşikârdı.

Kolumu bırakacağına dair hiçbir işaret vermedi ve ben onun bedeni ile üzerimizde duran tanrıça Afrodite arasında sıkışıp kaldım.

"Efrem'in omuzlarında büyük sorumluluklar var. O, gençlik tutkularınızı kusabileceğiniz bir çocuk değil, hele hele bedensel zevklere kolayca yenik düşüp görevlerinin ne olduğunu unutan bir adam hiç değil."

"Niyetim onu ikna etmek değil..."

"Ofisine yarı çıplak geldin Thea," diye üstüme yürüdü, cevabımı bitirmemi beklemeden. "Buranın yasal temsilcisi olarak her şeyi bilmek benim görevlerim arasındadır."

Yanaklarımı alev alev bir sıcaklık kapladı, ama bu öfkemi engellemedi. "Ben çıplak değildim!"

"Gerçekten benimle çelişmeye çalışmak, hatta gerçeği inkâr etmek mi istiyorsun?" diye meydan okudu ve onu hafife almamam için gözümü korkutmak amacıyla dirsek eklemimi kavradı.

"Sen çok genç bir kızsın ve inan bana, seni üzmem istemiyorum ama şu anda durumun ne kadar hassas olduğunu bilmen gerekiyor. Eğer Dr. Markus oğluna olan uygunsuz ilginizi fark ederse, sizi göndermek için bir an bile tereddüt etmez."

İçimden ağlamak geliyordu; içimi yiyip bitiren bıktırıcı halsizlikten kurtulma ihtiyacı hissettiğim zamanlar dışında genellikle böyle bir şey olmazdı. İlk buluşmalarında büyükannesiyile aralarında geçen konuşmayı düşündüm ve kendi teorisini kullanarak onu kızdırmaya karar verdim.

"Kaç tane suçlu adamı savundunuz? Ve kaç masum adamı hapse gönderdin?"

Avukatın parlak gözlerini bir düşünce bulanıklığı gölgeledi. "Thea, adalet ve bilgelik arasında bir fark vardır. Şu anda sana bilgece tavsiyeler vermeye çalışıyorum."

"Dürüst bir adammışım gibi davranarak beni kandırmaya çalışmayın. Büyükanneye asla dürüstlük değerine göre hareket etmediğinizi açıkça belirttiniz, bu yüzden sevgili arkadaşınızın bir delilik veya zayıflık anında bir hastayla bir gece seks yapmak istediğini varsayalım, onu savunmak için tüm şüpheleri başka bir yere yönlendiremez misiniz?"

Mitchell güç ve kurnazlıkla dolu, yalancı bir gülümseme çizdi. "Elbette bunu yapabilirim."

"O zaman neden endişeleniyorsun Mitch?" Aramızdaki mesafe daha da daraldı. Beni bırakmaya isteksiz görünüyordu; tutuşu o kadar vahşi bir güç sergiliyordu ki, başka bir durumda bunu heyecan verici bulabilirdim.

"Daha açık olmaya çalışacağım." Tonu küntleştirdi ve cızırdadı; bakışlarımızı kilitleyecek kadar eğildi. İri cüssesinin beni hapsettiğini, okyanus tabanı kadar bulanık gözlerinin beni korkuttuğunu hissettim.

"'Tutku' kelimesinin gerçek anlamını biliyor musun, Thea?"

Mitchell benimle yavaş ve okşayıcı bir şekilde konuşmaya devam ederken, midemde dikenli bir huzursuzluk hissiyle başımı sallamakla yetindim. 'Etimolojik kökenine göre acı çekmek, ıstırap çekmek anlamına gelir. Her insan sürekli olarak iki karşıt boyuta karşı mücadele eder: akıl ve tutkular. İkincisi, çoğu zaman, insan kontrolünden kaçan her şeyin merkezinde yer alır. Bazen ruhumuzu ve davranışlarımızı koşullandırarak aklın onları haklı çıkarmasına ya da mahkûm etmesine neden olurlar..." Avuç içi dirseğimden kolumun dış hatları boyunca omzumun ince kıvrımını izleyene kadar yavaşça yukarı çıktı. "Tutkular, duygular, dürtüler herkesin kişiliğinin bir parçasıdır. Onları bastıran ve onlarla savaşanlar da vardır, onları analiz edip kabullenenler de..." Boynuma geldi, enseme dolaştı ve başparmağının hafif bir dokunuşuyla çenemi okşadı, tepkilerime dikkat etti. Temkinliydim, gergindim, tedirgindim ama bir an bile okşamasının nahoş olduğunu düşünmedim, sadece beklenmedikti. "İnsanlar uzun süre tutkuların kötü olduğuna ve iyiliği engellediğine inandılar, ta ki aklın körelttiği bir hazzla neden olduklarını keşfedene kadar. Onları yönetebilen, akıllı ve dürtüleri mükemmel bir dengede tutabilen adam çok tehlikelidir. Neden biliyor musunuz?" Kaba parmak uçları çenemin çizgisini takip etti, sonra derimi yaladı

ısıtılmış yanak ve lobun küçük eti kafatası şeklinde gümüş bir küpe ile süslenmiştir.

Nefesimi tuttum; hafifçe fısıldamadan önce onun uğursuz yakınlığını içimde hissettim: "Neden?"

"Çünkü tamamlandı, Thea." Yüzüme odaklandı, çocuksu yüz hatlarımdan büyülenmişti. "Her şeye sahip: rasyonellik ve içgüdü, bir insanın iyiliği ve bir hayvanın vahşiliği. Bir insanın ruhunda mevcut olduğunda onu yenilmez kılan iki silah." Kalbim çılgınca atmaya başlarken, hafif bir duman kokusu ile taze nefes yüzümü kapladı. Hiçbir kadın o berrak, fırtınalı gözlere ya da alışılmadık bir teslimiyetle ona yaslanma dürtüsü uyandıran genç, güçlü vücuda kayıtsız kalamazdı. "Sence 20 yaşındaki güzel, karasevda bir kızı ve onun saf cazibesini yok etmek ne kadar sürer?" Saçımın bir tutamıyla oynadı, işaret parmağının etrafında döndürdü. Şaşkınlıktan dolayı hemen gelmeyen bir cevap bekledi. Beni Dr. Krugher'e nasıl yaklaşmam gerektiği konusunda dikkatli olmaya teşvik edecek kadar korkuttuğunu düşünüyordu. Ancak, sarışın kilidi göğsüme koyarak uzaklaştığında, onu şaşırtmaya hazır bir şekilde başımı küstahça kaldırdım.

"Ya bir insanın iyiliği ve bir hayvanın vahşiliği 20 yaşındaki bu güzel kızın ruhunda bir arada bulunuyorsa?"

Düşündüğümün aksine, Mitchell sorum karşısında şaşırmamış, aksine büyülenmiş ve eğlenmişti. Pantolonuyla birlikte ona farklı ve zarif bir hava katan gri ceketini düzeltti, sonra gözlerini kısarak alttan bana baktı; kızarmış yanaklara, kehribar rengi gözlerindeki inatçı pırıltıya ve son olarak da dağınık saçlarına dikkat etti. "O zaman doğru kadın o olabilir."

Avukat Ryke sandığı kadar zayıf olmadığımı ve beni uyarmak için bir neden olmadığını fark etmişti.

Andy dışında erkeklerle hiç deneyimim yoktu ve bu kesinlikle aleyhime bir faktördü, ama güçlüydüm, kurnazdım, sezgilerim kuvvetliydi, kime güveneceğimi bilmekte ustaydım ve hepsinden önemlisi Dr. Krugher'in çözülmesi gereken cazip bir bulmaca haline geldiğinin farkındaydım.

Bende uyandırdığı korku büyük bir heyecan kaynağıydı, Mitchell'a açıklanamayacak kadar mahrem bir sırdı, çünkü o

anlardı ya da en kötü ihtimalle beni deli olarak görürdü.

Yeni bir coşku dalgasıyla dolup taşarak onu muzaffer bir gülümsemeyle selamladım ve telafi edici davranış toplantısının çoktan başlamış olduğu odaya yöneldim.

Multimedya beyaz tahtanın önünde duran Dr. Nørgård açıkladığı kavramları özetleyen diyagramlar arasında gezinirken gürültü yapmamaya çalışarak sessizce içeri girdim.

Juliette'in yan yana dizilmiş çok sayıda sandalyeyle tüm odayı aydınlatan büyük pencerenin yanında oturduğunu gördüm ve onun yanındaki koltuğa oturmaya karar verdim.

Oturur oturmaz "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Siyah yüksek belli pantolon, beyaz tişört ve diz hizasında bir elbise giymiş olan Dr. Ruiz'e bakarak sadece başımı salladım. Kısa bir an için onun yeşil gözleriyle karşılaştım; rahatsızlık hissi ruhumu tırmalamak ve bana ona yaptıklarımı hatırlatmak için geri döndü. Yüzünde benim saldırganlığım ile ilişkilendirilebilecek herhangi bir işaret kaybolmuştu, ancak onun da karşılaşmamızın her korkunç ayrıntısını hatırladığını ve o andan itibaren bana karşı tutumunun değişeceğini biliyordum.

"Bildiğiniz gibi telafi edici davranış, hasta kişinin genellikle ihlal ettiği bir beslenme kuralının ihlalini gidermeyi amaçlayan bir dizi eylemden oluşur. Ne şekilde? Yiyeceklerin tek kaçış yolu gibi görüldüğü duygusal zayıflık anlarına teslim olarak...' Bu arada diyetisyen açıklamasına tamamen akademik bir tonda devam etti. Gidiş gelişlerini dikkatle takip ettim: gayretli bir profesör gibi orada bulunan kızları gözlemledi ve interaktif ekrana yansıtılan içerikleri onlara işaret etti. "İhlalini telafi etmek için, daha sonra açıkça zararlı olan ve yuttuğu yiyecek miktarını ortadan kaldıran davranışlar uygular. Bunlardan ilki kendi kendine kusmadır."

Gergin bir şekilde annemin bileziğini çevirmeye başladım, anahtar şeklindeki kolyeyi baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Kimsenin bana bakmadığından emin olmak için etrafıma bakındım, çünkü ben de kendimi ıstırabın ağırlığından kurtarmak için bu tür davranışlara başvuruyordum. O anda amansız suçluluğumun herkes tarafından görülebileceğinden korktum ama kimse bana dikkat etmedi: Nasha bir kâğıtla oynuyordu.

Riley, bacaklarını açmış oturuyor ve sıkılmış görünüyor, oflayıp pufluyor ve ara sıra dikkatini Dr. Ruiz'e yöneltiyordu; Akemi ve Sophie gevezelik ediyor, muhtemelen diyetisyenin sözlerini ya da küçük dedikodularına konu olabilecek başka şeyleri yorumluyorlardı.

"Hem anoreksik hem de bulimik hastalar tarafından gerçekleştirilen bu uygulama, her birinin kendi kilosu üzerinde uyguladığı kontrol manisini tatmin eder. Başlangıçta güçlü, tatmin edici ve işlevsel bir strateji olarak ortaya çıksa da uzun vadede organizma için ciddi kısıtlamalara yol açar." Nørgård konuşurken kuru dudaklarını ıslattı, ardından alnındaki kahverengi bir kıvrımı silkeledi ve yürüyüşüne ara vermeden konuşmasına devam etti: kapıya ulaştığında geri dönüp aynı kısa mesafeyi tekrar kat ediyordu. "Yapılması gereken bir eylem olarak bağımlılık yapmasının yanı sıra, olumsuz duyguları daha az tolere edilebilir hale getirir ve dış minesinde geri dönüşü olmayan aşınma ve yemek borusu dokularının yırtılması gibi önemli fiziksel hasarlar yaratır..."

Biri omzuma elini koyarak dikkatimi dağıttı.

Arkamı döndüğümde Dr. Ruiz'in içten bir gülümsemeyle arkamda oturduğunu gördüm. Hafif makyajlı yüzüne baktım, alnında ya da şakaklarında oluşan küçük ifade çizgileri dışında iyice gerilmişti. Hemen özür dileme ihtimalini düşündüm ve içgüdüsel olarak pişmanlıklarımın taşmasına izin verdim: "Özür dilerim Dr. Ruiz. Ben..."

Başını iddialı bir şekilde salladı. "Hayır, Thea. Hiçbir şey olmadı. Beni incitmek istemediğinizi biliyorum."

"Ailem hakkında konuşmak benim için kolay değil," diye zar zor duyulabilir bir ses tonu kullandım, her ne kadar Dr. Nørgård'ın sessiz konuşmamızı fark ettiğinden ve durumu açıklığa kavuşturabilmemiz için bizi kasıtlı olarak görmezden geldiğinden emin olsam da.

Psikolog öne doğru eğilerek yaklaştı. "Biliyorum, Thea. Bu konuyu sakince ve özellikle de senin zamanın içinde ele alacağız. Birbirimizi daha iyi tanımamızı ve bana güvenmeyi öğrenmeni istiyorum."

Gövdemi daha fazla büküm ve dirseğimi sandalyenin arkasına dayadım; tereddütüm umuda dönüştü. "Ben de ona güvенеbileceğimi umuyorum."

Kadın düşündüğü bir şey için başını salladı. "Bunun olacağını göreceksin. Benim yanımda rahat olmanı sağlayacağım; bir hata yaptım, bundan sonra sana baskı yapmaktan kaçınacağım," diye kendinden emin bir şekilde söz verdi.

Bana karşı bu kadar anlayışlı davranması bana gerçek dışı geliyordu. Bunu hak etmediğimi hissediyordum, yüzleşmemizi oldukça farklı hayal etmiştim, ancak o benim kötü davranışımı anlamak için çok fazla gerekçeye ihtiyacı olmadığını kanıtlıyordu. O anda bana ne kadar hassas ve profesyonel olduğunu fazlasıyla göstermişti.

Bana ikinci bir şans verme girişimini hiçbir acı lekelemedi.

"Kaçınız egzersiz yapıyor?" Dr. Nørgård dikkat çekmek için ses tonunu yükseltti. İçgüdüsel olarak bakışlarımı ona doğru çevirdim ve psikologla konuşmamı kestim. Genç adam hastaları büyük bir titizlikle gözlemlerken birkaç kol yukarı doğru kalktı. Nasha'nın önünde adımlarını durdurduğunda dudaklarını şefkatli bir gülümsemeye dönüştürdü. "Hanımefendi, siz spor yapmıyorsunuz. Yalan söylemeyin." İşaret parmağını, kızı utandıran alaycı bir inkâr işaretiyle sağdan sola salladı.

"Ah, doktor," diye homurdanarak kolunu indirdi. "Beni bu kadar kolay çürütemezsiniz."

Doktor eğlenen yüz ifadesini gizleme zahmetine girmeden yürümeye devam etti. "Seni çok iyi tanıyorum canım." Bu sırada Juliette ve benim önümde durdu ve toplantıya katılmadığımı fark etti. Ani bir abartıya kapılarak ön kolumun çıplak derisini kaşımaya başladım, sonra da tekrar tekrar çimdikledim. Her nasılsa, acı benim arkadaşım olmuştu. Beni acı veren bir karanlığın içine çekmek için giderek içime tırmanan anıları bastırmayı başardı.

Dr. Nørgård hareketimi yakaladı ve bilinçsiz bir dürtüyle kendime zarar vermemi engellemek için bileğimi engelledi. "Thea," diye mırıldandı şefkatle boğuklaşmış bir sesle. Kendimi kontrolümü yeniden kazanmaya ve beni tamamen içine çekerek ince, ruhsuz bir et ve kemik yığınınna dönüştüren huzursuzluğun dışarı çıkmasına izin vermemeye zorladım.

Omuzlarımı gevşettim; tırnaklarımın altında parlak bir kızıl, neredeyse mor, çiziklerden parmak uçlarımı lekeledi. Elim

doktorun ince parmakları arasında sallanıyordu.

"Affedersiniz..." Mahcup bir şekilde nefesimi verdim.

Diyetisyen beni anlayışla karşılayarak gitmeme izin verdi. "Özür dilemenize gerek yok. Sadece size verdiğim bilgilere dikkat etmeye çalışın. Hastalığınızı bilmek, onunla nasıl başa çıkacağınızı ve onu nasıl yeneceğinizi anlamak için önemlidir."

Adam yarıda kesilen sohbete devam etmek üzere uzaklaşırken üzüntüyle başımı salladım. Az önce olanlara çok fazla odaklanmak istemediği açıktı, muhtemelen beni rahatsız bir duruma sokmamak için.

"Çok kızgın." Sophie kasıtlı olarak yüksek sesle yaptığı iğneleyici yorumunu gizleme zahmetine girmedi; Akemi kıkırdadı ve kulağına bir şeyler fısıldayıp hırpalanmış kolumu işaret etti. Kısa kollu tişörtüm onu örtmeme izin vermiyordu, bu yüzden akıl, delilik ve akılsızlık sürüleri lehine kaydığında neye dönüşebileceğimin kanıtı olarak onu görünürde bıraktım.

"Yani..." Nørgård aktrisin yanından geçti ve onu disipline geri döndürmeye yetecek uyarıcı bir bakış attı. "Aşırı fiziksel aktivite genellikle zorlayıcı davranışlarla sonuçlanır, özellikle de antrenman günlük kalori alımıyla orantısızsa. Sanılanın aksine, bu eleme davranışı durumu daha da kötüleştirme eğilimindedir: aşırı kalori tüketimine neden olur ve açlık dürtüsü yaratır, bu da kaygıya, suçluluk duygusuna ve olumsuz düşüncelere yol açar..."

Büyük cumbalı pencerenin pervazına tünemiş zarif bir sinek kuşunu fark ettiğimde dinlemeyi bıraktım. Cıvıldıyor ve sivri gagasını cama vurarak rengârenk kanatlarını çırpıyordu; tüyleri bir renk cümbüşü ve gökkuşağı parıltısıydı. Onu izlerken büyülenmiştim. Değerli bir taş kadar parlaktı, minik bir uçan çiçek, büyüleyici bir cazibeye sahip minik bir yaratık. Güneş ışınlarıyla birlikte metalik, neredeyse yanardöner yansımalarla kaplanmış hissi veriyordu.

Dikkatimin dağıldığını fark eden Juliette bana basit bir sinek kuşunun nesini bu kadar ilginç bulduğumu sordu, ama ben o küçük kuşu uzak anılarımdan birine yerleştirmeye odaklandığım için onu görmezden gelmeye karar verdim.

"Fiziksel aktivite daha fazla yiyecek gerektirir, bu nedenle hasta, az ya da çok miktarda yemek yediği düşüncesinin sporla telafi etme ihtiyacını uyandırdığı bir kısır döngüye girer..." Bu arada Nørgård, benim gözlerim başka yerde olsa da yeme bozukluklarını incelemeye devam etti. Sinsi bir melankoli hissi keskin pençeli bir canavar gibi göğsümü kavradı, nefes alışım hızlandı, avuçlarım terlemeye başladı. Odanın duvarları yeni açılmış bir şekerin ambalajı gibi kendi içine çökmüş gibiydi, güneş bulutların arkasına saklanırken psikolog ve diyetisyen iki siyah kar maskesiyle yardımsever yüzlerini gizleyen aşağılık varlıklara dönüştüler.

Bir halüsinasyon.

*Bu bir
halüsinasyon.*

Karanlık beni acıya boğmadan önce, eski Thea yerini geri almak için dönmeden önce, korku gerçekliği bulanıklaştırıp beni yeniden yaşamaktansa unutmayı tercih edeceğim bir geçmişe hüznle fırlatmadan önce bunu defalarca tekrarladım.

Neden giderek daha sık kendimi gerçeküstü ve acımasız bir boyuta fırlatılmış bulduğumu anlayamıyordum.

Hava bile farklı bir kokuya bürünmüştü, kan ve ölüm kokusu.

Annemin cansız bedeninde hissettiklerimin aynısını. Perişan bir halde sandalyemden kalktım ve herkesin şaşkın bakışları altında kaçtım.

Duvarlar boyunca görkemli bir şekilde dizilmiş, yenilginin sessiz seyircileri olan heykellerin arasından koştum.

Merdivenleri şaşırtıcı bir hızla çıktım, Juliette ile paylaştığım odaya ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Kapıdan girdikten sonra yapılacak en doğru şey rahat bir nefes alıp yatağa girmek, yumuşak battaniyelerin altında sıcacık yatmak ve kendimi bulmaya, kendimi tanımaya, kendimi yeniden biraz da olsa sevmeye çalışmak için kendi üzerime meditasyon yapmak olurdu ama ben banyoya gidip benimki kadar minyon bir vücudu alacak kadar derin olan büyük küveti doldurmayı tercih ettim.

Soyunmaya zahmet etmedim; sadece botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp uzak bir köşeye attım.

Öfke ve ıstırap içinde, aklımın son k ı r ı n t ı s ı n d a n da yoksun, önce bir ayağımı, sonra diğerini daldırdım, ellerimle sırtüstü uzandım

Leğen kemiğim, göğsüm ve boynum tamamen suya gömülene kadar seramik kenarlara sıkıca tutundum. Açık denizdeki bir gemi gibi batmadan önce son nefesimi aldım, oksijeni ciğerlerimde tuttum ve yanaklarımı şişirdim, sonra aşağı indim, gözlerim açık hiçbir şeye bakmadan durdum ve bir şey olmasını bekledim.

Herhangi bir şey.

Giysiler kurşun gibi oldu.

Saç kurdeleleri etrafımda gıdıklanıyor.

Veda etmek istediğim bir dünyaya ait boğuk sesler.

İçimdeki karanlığa karşı savaşmak için hep uçurumun kenarına gitmem gerekti. Annemin sesini duyabilmek, onu görebilmek ya da nazik dokunuşunu hissedebilmek için riske girmem, uçurumun kenarına ulaşmam gerekiyordu. Geçmişte birkaç kez, tam da hayatımı Şeytan'a sunduğum ve onu benden almasını istediğim sırada beni ziyarete geldiği olmuştu.

Annemi tekrar görmek istedim.

Ona hiçbir zaman onu ne kadar sevdiğimi söyleyememiş, her gece beni yatırdığında teşekkür edememiş, alnımdan iyi geceler öpücüğü aldığında ona gülümseyememiş ya da bana şefkat göstermeye çalıştığı çoğu zaman sert ve baskıcı öğütlerle beni rahatsız ettiğinde onu takdir edememiştim.

En sevdiğim insanı
kaybetmiştim. Kutup yıldızımı
kaybetmiştim. Referans
noktamı.

Benim tek gücüm.

Kötü bir evlat olmuşum, okulda hiç başarılı olamamıştım, onun başına bir sürü dert açmışım, benimle gurur duymasını sağlayacak hiçbir şey yapmamıştım ve en kötüsü, ölmeden önce bile onun hayal kırıklığını telafi edememişim.

Size katılmak isterim diye düşündüm, böylece özür dilemek için bir şansım daha olur anne.

Kıpırdamadan durdum, suyun altında.

Gücüm yavaş yavaş beni terk etmeye, kalbim yavaş yavaş atmaya başladı.

Parmaklarımı gevşetip kenarlarından çektim; parmaklarımın bilekten kesildiğini hissettim, kemiklerime kadar tenime işleyen ayaz kadar soğuklardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi: Belki de bu sefer acınası girişimimi tamamlayacaktım.

Göğsümdeki basınç artarken göz kapaklarımı kapattım; bu kesinlikle oksijenin son kalıntılarının bir işaretiydi, ama o küçük, hayati noktada bile fikrimi değiştirmedim.

Su taşmaya başladı ve açık musluktan fışkırmaya devam ederken zemini ıslattı.

Aç bir insan gibi kıvrınma ve havayla beslenmek için yeniden ortaya çıkma içgüdümü dizginledim.

Her şey sona ermek üzereydi, gerçekten.

İşleri hızlandırmanın bir yolunu bilmiyordum; sadece beklemek zorundaydım.

Bekledim, bekledim, bekledim... ta ki biri musluğu kapatıp muazzam bir güçle beni kalçalarımından tutup yukarı çekene, kişisel arafımdan, kendimi mahkûm ettiğim cehennemden çıkarana kadar.

Yakında beni tutsağı yapacak olan ölümden uzakta.

Öksürdüm ve büyük omuzlarıma yapışmadan önce beceremedim, o kadar büyüklerdi ki, benimle birlikte, çoğu zaman herhangi bir yargı kriterini, özellikle de sağduyuyu görmezden gelmeme neden olan çılgınlığı da taşıyabilirlerdi.

Islak kirpiklerle çevrili gözlerimi açtığımda, içinde en çelişkili duyguların hüküm sürdüğü iki mavi-yeşil irisle karşılaştım: acıma, rahatlama ve öfke.

O olduğunu anladığımda içimi ateşli bir heyecan kapladı.

Dr. Krugher kollarımı boynuna dolamama izin verdi, beni kaldırdı ve yerde kayarak beni de yanında taşıdı. Kucağına düştüm; bir tanrının gücünü çağrıştıran kudretli bedeni, benim küçük ve soğuk bedenimi savuşturarak darbeyi hafifletti. Sırtını duvara yasladı, ben de bir anlığına rahatlamak için başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarına odaklandım, hızlanmıştı. Korkmuş görünüyordu ve emin olmak için başımı kaldırdım. Bir eliyle yüzünü kapatmıştı, damarlı sırtında siyah bir kilit göze çarpıyordu, sanki orada, yanında olduğumu ve tam zamanında beni kurtarmaya geldiğini fark etmiş gibiydi. Diğer ise asla görmezden gelmemem ya da hafife almamam gereken bir erkek otoritesini sergilemek için inatla yanımı tutuyordu.

"Yapmamalıydı..."

"Sessiz ol Dorothea," diye azarladı beni, ben daha düşüncelerimi formüle edemedim. Kızgın ya da hayal kırıklığına uğramıştı, tam olarak yorumlayamıyordum ama sesi beni susturacak kadar sertti. Şakağımı göğsüne yasladım ve bir çocuk gibi kendi içime kıvrıldım.

Dr. Krugher bir kolunu sağına doğru uzattı, bir dolap kapağını açtı, altıma uzandı ve omuzlarıma koyduğu bir havlu çıkardı. Uzunluğumun kasılmalarını ve istemsiz titremelerini hafifletmek için derimi ovdu, ardından sokaktan aldığı ıslak bir kedi yavrusuna bakar gibi havluyu etrafıma sardı. Beni kollarına hapsederek yavaşça kucakladı ve beni yatıştırmak ve ısıtmak için sırtımı okşadı. Üzerimdeki tişörtü ve kalçalarıma yapışan sırlıslık şortu çıkarmam gerekiyordu ama odamın banyosunda birileri bizi birbirimize sarılmış halde yakalarsa durumun içinden çıkılmaz bir hal alacağı ikimiz için de açıktı.

Bu bizim ilk gerçek temasımızdı ve kalbimde onu farklı bir anla ilişkilendirmeyi tercih etsem de onu sonuna kadar yaşamaya karar verdim.

Yanağımı beyaz gömleğinin kumaşına sürttüm, güzel, baharatlı, erotik kokusunu içime çektim, sonra burnumun ucunu boynunun dibine, açık iliklerin arasına sürtecek kadar uzattım, burada bir et parçasının tadını çıkarmama izin verildi. Ona bir öpücük kondurmayı ya da bir ısırıkla işkence etmeyi düşündüm ama düşüncesi bile yüzümü kızartırken kendimi tuttum.

O adam benim tüm arzularımı, en ahlaksız arzularımı temsil ediyordu; ona karşı koymak imkansızdı.

"Bu kadar bilinçsiz olduğunuzu düşünmemiştim..." Doktor fazla yaklaşmamı engellemek için başını yana kaydırды; kaşları, erkeksi cazibesini gizlemeyen ama onu daha da vahşileştiren öfkeli bir ifadeyle çatıldı.

Üzerine çöktüm ve acı içinde iç çektim. "Korktu mu?"

"Sizce?" Kavernöz tınısında belirgin bir sitem sezdim.

"Evet," diye inatçı gururuma rağmen onayladım.

İşaret parmağımla göğüs hizasındaki bir düğmenin dış hatlarını çizdim, ardından topun dikişini takip ettim ve parmak uçlarımla hafif bir baskı uygulayarak heybetli kas yapısını hissetme fırsatını yakaladım.

Dr. Krugher bana esprili gözlerle baktı; keskin bir ciddiyet yüz hatlarını daraltmıştı. Yalnızca bakışlarıyla korkunç bir tehdit ifade etmesine, karanlık bir gökyüzü kadar karanlık ve anlaşılamayacak kadar kaçamak olmasına rağmen, kusursuz davranışının ve zarafetinin ardındaki derin gizem ilgimi çekmiş ve beni cezbetmişti.

"İyi olduğundan emin olmak için seni buraya kadar takip etmemiş olsaydım neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Anneme katılırdım ve..."

"Saçma sapan konuşma, Dorothea. Teslim olmak bir seçenek değil. Aslında, bana kalırsa, bir seçenek bile değil," diye sinirli bir şekilde itiraz etti. Göğsünün titreşimleri uzuvlarıma kadar uzanıyor ve hoş bir korkuya neden oluyordu.

Bir diken düğümünü yuttum ve onun çelik bloklar gibi ciddi ama sert gözleriyle karşılaştım. "Bana kızgın mısın?"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye açıkça itiraf etti. Çoğu zaman oldukça nahoş olma endişesi taşımadan düşündüklerini söylemeye alışkın olmalıydı. Gergin bir şekilde üzerine yürüdüm. Bacakları öne doğru uzanmış, hafifçe ayrılmışken sağlam kalçasının üzerine oturdum. Kalçalarımı onun kuadriseps kasına dayamıştım; kendimi daha da ortaya itip pubisinin üzerine çıkmam yeterli olabilirdi, ama bu yaramaz fantezi beni baştan çıkarsa da, bunu gerçekleştirme olasılığı beni korkutuyordu.

"Herkes istediğini yapmakta özgürdür, değil mi?"

"Benim kliniğimde olmaz," diye karşı çıktı otoriter bir tavırla.

İlk karşılaşmamızdan bu yana bana karşı sergilediği kararlılığı hissedince yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bazen keder insanları zararlı eylemlerde bulunmaya iter. Bunun haklı değil ama anlaşılabilir olduğunu bana kendiniz söylemiştiniz, hatırlamıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum ama bununla başa çıkmanın çeşitli yolları var. Bunlardan biri acıya neden olan nesneyi acının kendisinden ayırmaktır." Beklenmedik bir şekilde, bir yanağıma yapışan saçlarımı omzumun arkasına getirmek için salladı. Ürperdim ve onun bunu fark ettiğinden emindim. İradem üzerinde garip bir kontrol uygulamak için konuşması yeterliydi, ama dokunuşu bu gücü körükledi, herhangi bir düşünceyi veya tepki verme yeteneğini yok etti.

"Nasıl?" Dişlerimi güçlükle sıktım; soğuktan mı yoksa içinde bulunduğum durumdan mı bilemiyordum.

"Acıyı sadece hoş olmayan veya travmatik bir duyusal deneyim olarak değil, kendinizi tanımanın birçok yolundan biri olarak görmelisiniz. Kesinlikle kişisel ve öznedir. Farklı bir gerçekliğe ulaşmanızı, geçmişte kaybettiğiniz ya da şu anda etrafınızda olan insanlara karşı hissettiğiniz bağımlılığın üstesinden gelmenizi sağlayabilir, çünkü onların varlığının hayatınızı doldurduğuna inanırsınız. Herkes için bizi birine bağlayan göbek bağıni kesmemiz gereken bir zaman gelir ve ne yazık ki bu an neredeyse hiçbir zaman doğumla aynı zamana denk gelmez." Dr. Krugher, acı bir gerçeği yüzüme vurduktan sonra beni teselli etmek istercesine parmaklarını ıslak saçlarıma soktu ve nazıkçe taradı.

Şok olmuş bir halde doğrulup yüzüne baktım. "Bana annemi unutmamı mı söylüyorsun?"

Elinin yavaş hareketini izlerken alnını kırıştırdı ve başını eğdi; giysilerimden damlayan su damlaları onunkini ıslatıyordu ama umursamıyor gibiydi. "Sana er ya da geç onun yokluğunu kabul etmek zorunda kalacağını söylüyorum. Hiç kimse yas acısından kaçınamaz ama hayattaki bazı olayları engellemenin imkânsızlığından kaynaklanan acıdan kaçınabilirsiniz."

"Taştan bir kalbi var," diye itiraz ettim. "Böylesine önemli bir yas hakkında benimle bu şekilde konuşmaya cüret ettiğine göre hiç kimseyi kaybetmemiş demektir."

Adam gözlerini bana çevirerek nostaljik bir gülümseme ima etti. Karanlığın lekeleri, kasvetli bir bilgeliliğin ışıltısıyla karışarak zümrüt mücevherlere karıştı ve gerçek doğasının ne olduğunu tanımlamayı zorlaştırdı. Onu tanımlamak neredeyse imkânsızdı, sanki zaman içinde güçlenen sakin bir soğukluk duvarıyla korunuyordu. "Sizi temin ederim ki yıllar içinde değer verdiğim pek çok insanı kaybettim. Hem bu duvarların içinde hem de dışında."

"O zaman beni anlamalısın..."

"Seni anlıyorum Dorothea, sandığından çok daha fazla." Saçlarımı okşamayı bıraktı ve önce yere, sonra da ikimize baktı, ikimiz de sırlıslıkla olmuştuk. Üzerine uzandığım gömleği şeffaflaştırmış, karnındaki belirgin yarıklara yapışmıştı. Ona dokunmak için elimi uzattım ve bunu yaparken havlu aşağı kayarak omuzlarımdan birini ortaya çıkardı. Ancak ben ona dokunamadan doktor bileğimi yakaladı ve sıkıca kavradı. Parmakları kısıkaç gibiydi.

hassas cildimin etrafında tehlikeli. Agresif tutuşu beni çaresiz bırakmaya yetmişti. İniltili çığlığını duymazdan geldi ve ön kolunu çevirerek kendime açtığım çizikleri dikkatle inceledi. Bakışlarında bir farkındalık parıltısı belirdi ve sert yüz hatlarını daha da kararttı. "Ne oldu?"

"Size bunun bir vahşi kedinin işi olduğunu söylesem inanır mıydınız?" Dr. Nørgård'ın önünde olanları alaycı bir sırıtışla küçümsedim.

Doktor beni tuttuğu kuvveti azaltmadan bana acımasızca baktı; niyeti beni cezalandırmak ve bunu kafama iyice kazıyordu.

"Keder ruhunuzun bir köşesine atılamaz, aksine kabul edilmeli ve ele alınmalıdır. Bunun gerçekleşmesi için de sizden daha deneyimli kişilerle paylaşmanız gerekir. Seni incitmeye yönelik bu hafif girişim sana zevk değil ama rahatlama getirdi, değil mi Dorothea?" Yüzü benimkine yaklaştı ve bu soruyu hiç de zararsız olmayan bir tonda mırıldandı. Dudakları sol yanağımdaki gamzeyi belirginleştiren sinsi bir gülümseme sergilerken omurgamda alışılmadık bir erotik sarsıntı meydana geldi.

"Ben..." diye fısıldadım tereddütle. "... Daha iyi hissetmek için bildiğim tek alternatif bu."

"Dahası da var." Havlunun kenarından tutup tekrar omzuma yerleştirdi ve neden burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştığını anladım. "Öncelikle, sağlıklı ve sağlıklı somatik acıyı ayırt etmeyi öğrenmelisin."

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi kırptım. "Sağlıklı olan hangisi?"

Dr. Krugher herhangi bir açıklama yapmakta gecikmeden kalçamı öyle sert sıktı ki kaskatı kesildim ve gömleğini avucumun içine alarak onu kendime doğru çektim. Kalça kemiğim tamamen kırılana kadar çatlıyormuş gibi hissettim. Nefesim kesildi; parmakları leğen kemiğimin çukuruna acı veren hançerler gibi saplanmıştı ve beni kanatmaya hazırdı. Kolundan akan güç, gömleğinin kumaşı altında kendini belli eden kaslara şekil verdi; boynunda ortaya çıkan iki damar erkekliğini vurguluyordu.

İçgüdüsel olarak ensesine sarıldım ve alnımı çenesine bastırdım; sakalım zımpara kağıdı gibi çizildi.

Vücudum yumuşak bir şekilde onun ki ne uyum sağladı, teslimiyet o kadar belirgindi ki ikimize de kimin daha güçlü olduğunu kanıtladı.

Dr. Krugher hislerimde ustalastı ve iyi bir şarap garsonu gibi onların tadını çıkardı.

Bir eli yan tarafımı tutarken, diğer elini gömleğimin altından geçirerek beni nazikçe okşamaya ve bana verdiği keskin acıyı yatıştırmaya karar verdi. Parmakları soğuk tenime karşı sıcaktı. Parmak ucuyla göbek deliğimin etrafında küçük daireler çizip, bir damla su alıp yavaşça şortumun kenarına doğru ilerlerken içgüdüsel olarak karnımı kasıyordum. Karnımdan bir gerilim ürpertisi geçti. Ayrılmış dudaklarımla ona baktım, tek bir kelime bile edemiyordum, bu sırada hoş bir karıncalanma hissi uyluklarımdan ortasını tutuşturdu, kısa süre sonra nabız gibi atmaya ve şevkle titremeye başladı.

Genç bir kızın hissetmemesi gereken bir coşku. Onun için değil.

Ne yaptığını bilmiyordum, tek hissettiğim acı ve zevkti.

Küçük parmağının ucunu külotumun altından geçirip sıkı elastik bandın bıraktığı mazgallı izi takip ettiğinde, daha ileri gidebileceği, bacaklarımdan arasına girip en çok istediğim yerime dokunabileceği düşüncesiyle yüksek sesle inledim; nefesim boynunu yaladı, irkilmesine ve ikimizi de içimize işleyen katarsisten uyandırmasına neden oldu.

"Unutma ki başka acılardan kaçmak için acıya başvurmak istiyorsan, bu sağlıklı olmalı, kontrol edemediğin ürpermelere, şehvet titremelerine, hayal kırıklığı ya da memnuniyet çılgınlıklarına neden olmalı." Konsantre olmakta zorlansam da sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. "Güvenli bir ortamda, güvendiğin bir erkekle, asla yalnızken ve asla sorunlara bir çözüm olarak gerçekleşmemeli. Nörobiyolojik düzeyde, acı iyileştiricidir bile. Bunu benimle paylaşmak, benimle bu konuda konuşmak, *hissettiklerinizi* dinlememe ve duygularınızın akmasına izin vermek, ruh ve gerçeklik arasında bir bağlantı kurmak: bu sağlıklıdır. O küvette yapmaya çalıştığın şey kesinlikle sağlıklıdır." Beni dolaştırdıktan sonra belimden tuttu ve ayağa kalkıp benden uzaklaşmak için hareket etti.

Hâlâ halsiz ve nefes nefese, duvara doğru sürünerek ona baktım.

Daha önce, şefkatli ve özenli bir baba gibi ona sokulmama izin verdiğinde, bir süredir hissetmediğim derin içgüdüleri uyandırmak için bana dokunana kadar kendimi küçük ve çaresiz hissetmiştim. Yine de o anda, ciddi ve ayakta duran Dr. Krugher'in daha da itici bir etkisi vardı.

İnsanın kendini korunmuş ve tehdit altında hissedebileceği
bir dev gibi görünüyordu. Algid ve tutkulu bir adam.
Sakin ve sert.

Uzlaşmaz bir antitez.

"Neyin sağlıklı olup olmadığına benim yerime karar veremez." Onun kısa ve yoğun dokunuşunun yarattığı heyecanı hâlâ hissettiğim karnıma, sonra da hassas ve ağırlı hissettiğim yan tarafıma dokundum.

O doktor çıplak elleriyle bir insanı parçalayabilecek kapasitedeydi ki bu dehşet vericiydi.

Dr. Krugher dalgıç kıyafetini fark etti. Mavi pantolonu daha koyu bir renk almıştı. Sabırlı bir iç çekişle altın kol düğmelerini çözdü ve gömleğini dirseklerinin üzerine kadar sıyırdı. "Acıdan kaçma: onu geri alamazsın, sadece onunla savaşabilirsin. Eğer benimle paylaşmayı denersen, daha kolay olabilir."

Bakışlarıma karşılık vermedi; etrafına bakmayı ve hâlâ suyla dolu küvetin üzerinde oyalanmayı tercih etti.

"Neden?"

Dr. Krugher bana doğru döndü, gölgeli figürüyle yükseliyordu. "Hayatım boyunca hastalarımın psişik ve duygusal acılarını özümsemekten başka bir şey yapmadım. Onu hissetmeyi, taşınmaz hale getirmeyi, barındırmayı ama içimde kök salmasını yasaklamayı öğrendim ve kök saldığı nadir durumlarda da ondan nasıl kurtulacağımı biliyorum."

Bana doğru ilerledi ve eğildi, sonra beni ayağa kaldırmak için koltuk altlarımdan tuttu.

Havlu yere düştü ve tişörtün şeffaflığı o kadar belirgindi ki, altıma giydiğim siyah dantelli sutyeni gösteriyordu. Doktor şeklimden etkilenmemişti. Bir elini sırtıma koyarak beni lavaboya doğru itti, çıplak ayaklarım geçerken küçük ayak izleri bıraktı.

"Bana da öğretmelisin, biliyor musun?"

"Başka bir ortamda tanışmış olsaydık, sana çoktan bir ders vermiş olurum," dedi boğazını temizleyerek hemen bastırdığı belli belirsiz şehvet dolu bir tonlamayla.

"Anlamı ne?" Merakla döndüm, görüntümüzü gösteren aynanın önünde durdum: onunki muazzamdı, benimki kıyaslanamayacak kadar küçüktü.

Kaşlarını kaldırdı, bana daha fazla açıklama yapmaya hiç niyetli değildi. "Üzerini değiştir ve odana gidip saçlarını kurut. Burayı temizlemesi için birini göndereceğim, bu arada ben de seni dışarıda bekleyeceğim."

Banyodan çıkmadan önce onu bileğinden yakaladım. Doktor bu hareketimi büyük bir ciddiyetle izledi ve yapmamam gerektiğini söyledi, ben de o sinirlenmeden elimi çektim.

"Acımın bir kısmını ona teslim etmek için ona güvenmem gerekiyor." Benim mütevazı otuz yedi numaramdan çok daha büyük olan cilalı ayakkabıllarının parmaklarına baktım.

"Siz hazır olana kadar bekleyeceğim."

Başparmağımla göğüslerimin arasındaki boşluğu gıdıklayan bir damlayı aldım ve bana yönelttiği tavizsiz bakışlarıyla karşılaştım. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var..."

"Sanırım onları çoktan tahmin ettim, ama bana anlatmak istediğin anda dinleyeceğim." Gözlerini çiziklerime, sonra kalçalarımı saran şortuma indirdi ve yavaşça göğsüme yapışan ve her ayrıntıyı vurgulayan çamurlu tişörte doğru ilerledi, sonunda açıkta kalan boynumda durdu. "*Gerdanlığın* nereye gitti?"

Bir ayağımı yere sürttüm; kollarımdaki tüylerin diken diken olmasını görmezden geldim. "Unutmuşum."

"Asla unutmadan gereken bir şey var Dorothea: Sen savaşçı bir kızsın ve seni ilk gördüğümde sende gördüğüm cesareti bana da göstermeni istiyorum." Hafifçe başını sallayarak odayı işaret etti. "Yerleşmen için sana yarım saat veriyorum; bugün yalnız olmayacaksın."

Yüz ifadesi gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları daha da belirginleştirecek kadar derinleşince kızardım. "Mücadeleci bir insan bu şekilde davranmazdı..." Küvete baktım ve yaptığım aptallığın farkına vardım.

Dr. Krugher asil bir tavırla kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce son bir kez döndü. "Sadece bir anlık zayıflıktı. Bu konuyu sakince konuşacağız. Bu herkesin başına gelir."

Biri gelip hayatın bir değeri olduğunu ve zorluklara rağmen yaşamaya değer olduğunu anlamanız için size elini uzatana kadar vazgeçmenin en iyi karar olduğunu düşünün. Bir dahaki sefere acı sizi böyle bir ıstıraba maruz bıraktığında bana koşun."

Yüzüm umutla aydınlandı; gözümü kırıştırdım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Yapabilecek miyim?"

Yardımsever bir gülümsemeyele başını salladı. "Beni koklamaktan, bana sürtünmekten veya uygunsuz bir yaklaşımda bulunmaktan kaçındığınız sürece ne zaman isterseniz."

Onun uyarılarından birini beklemeliydim, bunun daha önce gerçekleşmemiş olması garipti.

Kim bilir ilerleyen saatlerde benim için kaç tane ayıracaktı?

Umursamaz bir yüz ifadesiyle kalçamı mermer leğene yasladım ve başımı salladım. "Maalesef bu anlaşmayı kabul edemem, üzgünüm."

Gözlerindeki parıltı yoğun bir tehditkâr ışıltıya dönüştü, o kadar rahatsız ediciydi ki beni korkutmak için başka bir şey yapmasına gerek kalmadan olduğum yerde donup kaldım. "O zaman merhametli olmayı bırakabilirim ve o noktada senin için daha kötü olur..."

16
Thea

*Beklenen kişi, beklendiği için,
zaten mevcuttur, zaten efendidir.*

PAULINE RÉAGE

Bir ömür geçirdiğiniz yerler ve bir ömür boyu sadece anılarınızı işgal eden yerler vardır.

Park da onlardan biriydi.

Tıpkı bir su perisi gibi, yeşil ve bozulmamış bir dünyada koşmayı seviyordum, düşüncelerimin uçmasına izin vermeyi, bulutları izlemeyi, beni kovaladıklarına inanmayı, parmağımla hatlarını çizmeyi ve olağanüstü figürleri temsil edebileceklerini hayal etmeyi seviyordum: bazen gökyüzünde bir gitar belirliyordu, bazen rock yıldızlarını oynayan dört çocuğun siluetleriyle büyük bir sahne, bazen bir kafatası, bir kartal veya gösterişli Mohawk kesimli bir insan yüzü.

Eski paçavralar giymiş, yıpranmış ayakkabılar ve düğümlenmiş saçlarla, hayaller ve müzik serpiştirilmiş bir şekilde kendi içime dönüyordum.

Annem dışında hiçbir şeyim ve kimsem yoktu.

Sadece ben ve o vardık ama bu mutlu olmam için yeterliydi. Sanki güneş ellerimdeymiş gibi mutluydum.

Kütüklerin arasına düşmemeye dikkat ederek parlak ışık ve ağaçların dar gölgeleri arasında koşuşturduğum pek çok Nisan öğleden sonrasından biriydi.

Annem banklardan birine oturmuş, her nüansı yakalamak ve boş tuval üzerinde neyi yeniden üreteceğini düşünmek için etrafına bakınıyordu.

Kendi deyimiyle *açık havada* resim yapmak, kendini deneyimlemesine ve tüm yaratıcılığının akmasına izin veriyordu. Sık sık doğadan enerji almaya, onun renklerinden ilham almaya ihtiyaç duyduğunu söylüyordu

Batı Hollywood'un kaotik karmaşasından uzaklaşıp özlemini duyduğu iç huzuru bulmak için... Böylece bütün günümüzü parkta geçirmeye başladık: O resim çiziyor, ben kelebek ya da sincap kovalıyor, kulaklıkla rock müzik dinliyor ya da akşam karanlığı eve dönme vaktini işaret edene kadar şarkılar ve yaratıcı melodiler doğaçlıyorduk.

"Dorie, etrafta koşuşturmayı bırak. Dizlerine bak. Hepsi soyulmuş!"

Annem, alnına düşmesini önlemek için saçaklarını tutan cafcacflı kareli bir bandana takardı. Tıpkı benimki gibi kalın sarı saçları vardı, uçları uzun ve dalgalıydı ve büyüleme gücüne sahip iki kehribar rengi gözü vardı.

'Anne, beni saatlerce burada seninle kalmaya zorlamakla kalmıyor, bir de kıpırdamadan oturmamı mı istiyorsun? Ne yapmamı? Şuradaki yaşlı adamlara mı bakayım?" Ayağımı yere vurarak, sakallı, koca yumru burunlu, gazete okuyan yaşlı bir adamı işaret ederken, daha ileride altmışlı yaşlarında ciddi bir kadın azarlıyor ve karşı tarafa koşmak için pençeleşen kanişinin tasmaını çekiyordu.

"Ben bir sanatçuyım ve çevremden ilham almaya çalışıyorum Dorie, ama dikkatimi dağıtmaya devam edersen bütün gün burada olacağız." Tulumunun bir askısını düzeltti, sonra oflayıp pufladı ve yeni fikirlerle dolup taşmayı umarak fırçanın cilalı ucunu çenesine vurmaya devam etti.

"Tamam, yürüyüşe çıkıp yolundan çekileceğim ve seni yalnız bırakacağım," diye mırıldandım.

"Çok uzağa gitme, seni görebileceğim bir yerde kal!"

Yüzümde çirkin bir ifade ile hiç bilmediğim bir yöne doğru yürümeye başladım: uysal anlar ile cesur isyan anları arasında gidip gelen asi bir çocuğun tipik surat ifadesi.

Bahar rüzgârı kollarımın çıplak tenini okşarken, annemin dinlemeyeceği küfürler savurarak bir taşı tekmeledim, sonra bir başkasını ve bir başkasını daha tekmeledim. Etrafta sadece iç karartıcı banklar, yemyeşil çalılar, alacalı çiçekler ve ilginç bir eğlence arayan kızgın küçük bir kızın etrafta dolaşmasına aldıriş etmeyen birkaç yoldan geçen vardı. Andy o gün yanımda olsaydı, muhtemelen beni nasıl eğlendireceğini bilirdi, ama

Onu iki haftadır görmüyordum ve yokluğu beni daha da üzüyordu.

"Saçmalık." Benimki henüz on yaşında olan genç bir bayana yakışan bir dil değildi, ancak yalnız olduğum ve kimsenin beni duyamayacağı düşüncesi, yetişkinlerden duyduğum kötü sözleri birkaç kez tekrarlamama neden oldu.

Tam o sırada, benim yaşlarımda küçük bir kız grubu şakacı ciyaklamalar ve çığlıklarla yanımdan geçti. İkisi uzun boylu ve sağlam yapılıydı, saçları iki atkuyruğu şeklinde düzgünce toplanmıştı; daha kısa ve minyon olan diğer ikisi de aynı görünüme ve sayısız çille süslenmiş kamufle edilmiş bir buruna sahipti: kesinlikle ikizdiler. Merakla onlara bakarken bir çakıl taşını daha tekmeledim ve istemeden koyu renk bir kot pantolona sarılı çapraz bacağıma isabet ettirdim.

Küçük taşın yarı örtülü kaval kemiğine çarparken çıkardığı sesi duyabiliyordum.

"Oops... Üzgünüm!" Elimi ağızma götürdüm, bu talihsiz aksilikten dolayı suçluydum.

Bir bankta sakın sakın oturan adam, kendisini kimin rahatsız ettiğini görmek için eski bir kitabı okumaya ara verdi. Çiçeksi bir efluviumun etkisiyle kendini her şeyden soyutlamış ve ancak o zaman etrafındaki gerçekliğin farkına varmış gibiydi.

Önünde hareketsiz durdum; gözlerini göremesem de güneş gözlüklerinin koyu camlarından beni dikkatle incelediğinden emindim. Tuhaf bir huzursuzluk hissi sırtımdan aşağıya doğru akarken, karnımda korkunç bir korkuyla karıştı.

"Sorun değil, ama git ve biraz daha uzakta oyna..." Bir eliyle beni uzaklaştırdı, sanki ben sinir bozucu küçük bir yaratıkmışım, etrafında vızıldayan ve bir an önce kurtulmak istediği bir sivrisinekmişim gibi.

"Ben oynamıyordum, efendim."

Efendim mi? Böyle çağrılmak için doğru yaşta mıydı?

Gitmeliydim: annem bana yabancılara güvenmemeyi, şeker kabul etmemeyi öğretmişti ama yine de, belki can sıkıntısından belki de umursamazlıktan, ellerimi arkama götürdüm ve topuklarımdan üzerinde geriye doğru sallandım, Andy'den daha yaşlı ama parkta yürüyen yaşlı insanlar kadar yaşlı olmayan o dev çocuğa baktım.

"Peki," diyerek beni başından savdı, sonra da benden ve varlığımdan rahatsız olmuş bir halde okumaya devam etti. Tüm dikkatini çeken kitabın başlığını yakalamak için başımı hafifçe eğmek zorunda kaldım: Pauline Réage'*ın Histoire d'O'su*.

"Ne okuyorsun?" diye ısrar ettim, sert ama uyumlu hatlara sahip yüzünü çevreleyen obsidyen gibi parlak siyah saçlarına bakıyordum. Esmer sakalı çenesini kaplıyor, beyaz tişörtü geniş gövdesini sararak biçimli kollarını görünür kılıyordu.

Adam sinirli bir şekilde iç geçirdi ve kitabı kucağına koydu. "Dinle çocuk, neye ihtiyacın var? Kayıp mı oldun?"

Onu daha iyi görebilmek için gözlüklerini çıkarmasını isterdim ama sade, gösterişli kıyafetinin vurguladığı bol lütufla yetinmek zorundaydım.

"Hayır." Başımı salladım; sarı saçlarım bir o yana bir bu yana savruldu. "Annem orada." Yaklaşık on bank ötedeki uzak bir noktayı işaret ettim. "Ve resim yapıyor, daha doğrusu resim yapacak bir şey arıyor. Ben de sıkıldım." Bir adım öne çıktım ve beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Seni ona götüreyim mi? Yoksa oraya kendi başına gidebilir misin?" İşaret parmağını sayfaların arasına sokarak kitabı yarım kapattı.

"Oraya kendim de gidebilirim ama şimdi seni rahatsız edemem." Sanki ona büyük bir sırrı itiraf edecekmişim gibi elimi ağzıma götürdüm.

"Biliyorsun, o bir sanatçı ve... bir *heves* bulması gerektiğini söylüyor." O ana kadar sert ve tek parça gibi görünen adam,

Sonunda gülümsediğini ima etti. "İlham demek istiyorsun."

Şaşkınlıkla göz kıptım. "Peki ben ne dedim?"

"Arzu."

"Bu da aynı şey değil mi?"

"Hayır, çocuğum. Aynı şey değil."

"Benim adım 'çocuk' değil." Ayağımı yere vurdum. "Benim adım Dorothea ya da isterseniz Dorie."

Beyefendi, çocuk ya da her neyse, burun deliklerindeki havayı daha da sinirli bir şekilde dışarı verene kadar sessiz kaldı. "Hiçbir şeyi tercih etmiyorum. Size annenize kadar eşlik edeceğim." Ayağa kalkmaya çalıştı ama ben herhangi bir yetişkini korkutacak bir tepki taklidi yaparak ondan önce davrandım: Titreyen bir çeneyle çaresizce ağlamaya başlayacakmış gibi yaptım. "Oh, hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır, ağlama, tamam mı?"

"Sen kötüsün." Sesim bile aldatıcıydı.

"Aman Tanrım." Adam avucuyla sakalını ovuşturdu. "Kötü biri değilim. Sadece seni annene geri götürmek istiyorum."

"Ve ben gitmek istemiyorum!" diye bağırdım ona, her zamanki öfke nöbetlerimden birinin sancıları içinde.

"Annen sana yabancılara karşı dikkatli olmanı öğretmedi mi? Ben bir yabancıyım, ya gerçekten kötü ya da tehlikeliysem?"

"Ya değilsen?"

"Değildin," diye düzeltti beni.

Kendine engel olamıyor gibiydi.

Kahretsin, çok titizdi!

"Nasıl?"

"Unut gitsin." Bana dilbilgisi dersi vermemeye karar verdi. "Dinle, kaç yaşındasın?"

"On, 24 Ekim'de on bir yaşıma giriyorum," diye belirttim, en azından biraz daha yaşlı görünebilirdim.

"Güzel." Sesi çok güzeldi, küçük ayaklarımın tabanlarını karıncalandıran ve midemi bulandıran rahatlatıcı, canlandırıcı bir melodi gibiydi. "Hani on yaşındayken böyle büyük bir parkta tek başına dolaşıp tanımadığın insanlarla konuşmaman gerekir ya?"

"Ama ben sadece seninle konuşuyorum ve seni biraz tanıyorum." Düşüncelerimde bir mantık payı vardı: Birkaç dakikadır didişiyorduk, yani artık bir yabancı değildi.

"Tanıştığın herkese güvenmemeyi öğrenmelisin yoksa çok kötü durumlara düşebilirsin," diye azarladı beni babacan bir tavırla.

Çocuksu bir saflıkla, sitemlerini duymazdan gelerek gizemli adamla saçma sapan tanışıklığımı sürdürdüm. "Kaç yaşındasın?"

Kendini bankın arkasına bırakmış, bir bileğini diğer dizine dayamıştı. Bu sert adam duruşu hoşuma gitmişti; Andy'de fark etmediğim bir erkekliği ifade ediyordu. "Seninkinin iki katından daha büyük."

Saymak için küçük bir elimi kaldırdım; sakın bir şekilde kararı bekledi. "Yani yirmi?"

"İki katından fazla dedim." Kitabı geri aldı ve okuduğu son sayfaya kadar açtı.

"Kahretsin! O zaman yaşlısın!" Hiç bu kadar yakışıklı bir ihtiyar görmemiştim: ne beyaz sakal, ne kırışmış saçlar, ne de kırışmış bir cilt

ve gevşek kaslar yok.

Gerçekten çok çekiciydi, annem onu severdi.

"Senin için, kesinlikle. Şimdi çocuğum, eğer can sıkıntını geçici olarak gidermede faydalı olduysam, annene dönebilirsin. Ne dersin?" Sorusunda kendinden emin bir beklenti sezmişim: Gitmemi bekleyemiyordu. Çocuklardan hoşlanmıyordu, Andy'nin aksine benimle arkadaş olmak gibi bir arzusu yoktu.

Sessizlik içinde, okumaya devam ettiği banktan çok da uzakta olmayan, yanı başındaki bir çalığı süsleyen bir çiçeğin yaprağında dinlenen bir kelebek fark ettim. Küçük bir adım attım ve o, en ufak bir dış uyarana dikkat kesilerek başını kaldırdı. Durdum.

"Ne okuyorsun?" İlk seferinde beni görmezden gelmişti, umarım bir daha yapmazdı. Bir kitap aşığı değildim, okula gitmekten bile nefret ederdim ama o hafif yıpranmış sayfalara neden bu kadar kapıldığını anlamak istiyordum.

"Çocuklar için kesinlikle uygun olmayan bir kitap."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum." Güneş gözlüklerini hiç çıkarmadan bir sayfa daha çevirdi. "Şimdi gidip başka bir yerde oynayabilir misin lütfen?"

Serin bir esintiyle kaplanmış boş banka baktım ve özlemle gülümsedim. "Yanınıza oturabilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz!" Korkutucu bir güç gösteren parmağını bana doğrulttu. Kendime bile dokunmadan geri çekildim ve neredeyse kendi adımlarımla tökezliyordum.

Ağlamamak için tüm gururumu ayaklar altına almak zorunda kaldım. "Neden?"

İki parmağını gözlüğünün altına soktu ve göz kapaklarını ovuşturdu; sinir krizinin eşiğinde gibiydi.

"Çünkü ben yetişkin bir adamım ve sen reşit değilsin. Sen benim kızım, yeğenim ya da bir arkadaşımın kızı değilsin. Birbirimizi tanımıyoruz ve şu anda ısrarın sadece beni rahatsız etmekle kalmıyor, aynı zamanda oradan geçip bizi birlikte görebilecekler için de çok sakıncalı."

Yetişkinlerin neden bu kadar heyecanlandıklarını ve önemli gördükleri kavramları vurgulamak için sık sık seslerini yükselttiklerini anlamıyordum; başımı yana eğdim ve bunu komik buldum.

"Adın ne senin?"

Sabırsızlıkla bir elini kalçasına vurdu. "Hiç bu kadar inatçı bir çocukla karşılaşmamıştım."

"Evet, Büyükanne Lizzie de bana böyle söyler." Gözlerimi devirdim.

"O zaman şöyle yapalım, madem beni dinlememeye ve dırdır etmeye karar verdin, orada kal, seni görmezden geleceğim." Şimdi boyun eğmiş, kucağında kitap, bacak bacak üstüne atmış, okumak için yüzünü eğmişti. Dakikalar geçti; sadece nefeslerimiz ve doğanın sesleriyle çevrili olduğumuz süre boyunca o kıvrak, biçimli vücuda hayran kaldım. Soluk bir güneş ışığı pazılarına vuruyor, yanık tenini ve ön kolunu kaplayan hafif koyu renkli kılları, geniş, çıkıntılı damarlar ağını gizlemeden parlatıyordu. Görünüş olarak bile Andy'den farklıydı: Taş çocuk çok daha narin ve daha az tehditkârdı. "Bana daha uzun süre bakacak mısın?"

Bana bakmadan konuştuğunda nefesim kesildi.

Sesi boğazımı sıkıyor gibiydi, o kadar ki cevap vermekte zorlandım.

Bacaklarımın ağırlaştığını hissederek, herhangi bir kaba tepkiye neden olmamak için birkaç metre uzağında, önündeki yumuşak çimlerin üzerine oturmaya karar verdim.

Adam fark etti ve yine kitabını indirerek beni incelemeye başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Ayaklarının dibinde oturuyorum... yani burada... çünkü beni orada istemiyorsun." Bankın, beni gittikçe daha da hararetlendiren sıcaktan koruyabilecek boş köşesini işaret ettim.

Terlemeye başladım ama beni biraz rahatlatabilecek serin bir çeşme aramamak için gösterdiğim fiziksel çabayı belli etmedim.

Kolundaki saate baktı, sonra tekrar bana döndü. "Saat öğleden sonra üç buçuk ve hava sıcaklığı yüksek, güneş çarpmasını ister misin?"

"Hayır." Elimin tersini nemli alnımda gezdirdim. "Ama seninle tartışmayı seviyorum, böylece sıkılmıyorum."

"Çocuklarla tartışmam."

Kalçalarımın üzerinde kıpırdandım; çimenler kalçalarımı ve yıpranmış şortumla zar zor örttüğüm uyluklarımı dürttü. Bacaklarımı çaprazladım ve ellerimle ayak bileklerimi kavradım, zar zor sallanıyordum.

"Peki... ne okuyorsun?"

Ağır bir iç geçirdi ve yavaş yavaş açđ değiştiren güneşten korunmak için merkeze doğru ilerledi. "Vazgemiyorsun, değil mi?"

Başımı o kadar sert salladım ki o da benimle birlikte salladı.

"Özellikle açık ama aydınlatıcı bir edebi eser."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım, sadece başımı salladım. "'Açık' ne demek?"

"Bu, büyüdüğünde okuyabileceğin anlamına geliyor."

"Senin kadar büyük mü?"

Bir an düşündü, sadece gözlük çerçevesinin üst kemerinin ötesinde çatılan kara kaşlarını seçebiliyordum. "Hayır, içki içebilecek yaşta olmanız yeterli."

"İçki içme yaşı?"

"Evet, yirmi bir yıl."

"Yani arasında..."

"On bir yıl," diye caka satarak tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

"Kahretsin, o kadar beklemem gerekecek!"

"Bu doğru."

"Saçmalık."

"Hey, genç bayan!" diye otoriter bir baba gibi beni uyardı.

İçimi çektim ve yalvarırcasına ona baktım; beni kovmayacağını umuyordum. "Bu kötü bir kelime değil, aslında siz yetişkinler bunu her zaman söylüyorsunuz..."

"Yapabiliriz."

"Bu haksızlık," diye mırıldandım nefesimin altında, sonra bacağımda bir şeyin kaynaştığını hissettim. Bunun bir karınca olduğunu gördüm ve parmak ucumla ezdim; falanksıma yapışmasına baktım ve tiksinierek kendimi bir ot parçasıyla temizledim.

"Güneşten uzak durmalısın yoksa kendini yakacaksın. Yanakların çok kırmızı," diye beni uyardı ve yüzümü izlediğini doğruladı. Garip bir şekilde yanaklarımda hissettiğim sıcaklık artmıştı ve güneşin bununla bir ilgisi olmadığından emindim. Utanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına yerleştirdim. O kadar uzundu ki uçları kısa tişörtümün çıplak bıraktığı sırtımın altını gıdıklıyordu. Bir kolumu arkaya doğru eğip böbreklerimi fırçaladım ve birkaç damla ter topladım. Eğer orada öylece oturmaya devam etseydim, bir buz saçağı gibi eriyebilirdim.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım; herkesin bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden nefret ederdim.

Adam omuzlarını silkti ve okumaya geri döndü. Bana uymaya hiç niyetim olmayan bir öğüt vermişti, bu yüzden yine kayıtsız sessizliğine gömüldü ve kararımın sorumluluğunu bana bıraktı. Ancak ben utangaç ve suskun bir çocuk değildim, sohbet etmeyi ve yoluma çıkan herkesin sabrını sınamayı severdim.

Bu büyüleyici yabancıya yeni bir konu açmak için etrafıma bakındım ve güzel bir sinek kuşunun önümde çırpındığını, sonra da yaprak dökmeyen ağaçlar ve çiçek korolaları arasında muhteşem akrobasi gösterileri yaptığını fark ettiğimde ona hayatımla ilgili bir şeyler anlatmaya karar verdim. "Biliyor musun, annem sinek kuşlarının resmini yapmayı seviyor," diye mırıldandım çocuksu bir ses tonuyla, gözlerimi ona çevirmekten kaçınarak. Eğer bir azar daha işitseydim, devam edemeyecektim. "Ona çok neşe verdiklerini ve küçük olmalarına rağmen dünyanın en küçük kuşları olduklarını söylüyor..." diye belirttim, "...kanatlarında inanılmaz bir güç var. Diğer kuşlardan bile daha yüksek hızlara ulaşabiliyorlar."

Arkamı döndüğümde beni izlediğini fark ettim.

Bu pozisyonda -ben çimenlikte otururken, o bankta- bir *gün* gönüllü olarak secde edeceğim, ona bedenimi, ruhumu ve itaatimi sunacağım bir tanrıya tapıyor gibiydim.

Sanki kader, insanlardan daha üstün bir güç, olayların değişmez gidişatını çoktan belirlemişti ve ben onu engellemek için hiçbir şey yapamazdım. Üzerimde hissettiğim cehennemi ateşten, boğazımdaki sıkı ipin göğsümü ve daha derinden kalbimi de sarmasından, kaderin geleceğimiz için öngörülemez ve belirsiz olaylar planladığı hissine kapıldım.

Sözlerimden etkilenererek kitabını kapattı ve tüm dikkatini kendisini bir an olsun rahatsız etmekten vazgeçmeyen baş belası kıza yöneltti.

"O, Güneş'in Savaşçısı olarak kabul edilir." Zarif sinek kuşuna hayranlık duymuyordu, bedenim adını koyamadığım garip duygularla kaplanırken bana odaklanmıştı. "Kimse onun büyüüne karşı koyamaz: küçük, saldırgan, inatçı, hepsinden önemlisi güzel. Havada süzülen bir gökkuşağı parçası. Bazı efsanelere göre, savaşta ölen yiğit savaşçıların reenkarnasyonunu temsil eder ve

Güneş Tanrısı'nın, dolayısıyla 'Güneş Savaşçısı' adının."

"Vay canına..." İşaret parmağımla ayak bileğimin çıplak derisinde daireler çizerken kendimi adamın bilgeliğine bıraktım. "Sizce küçük olmasına rağmen diğer kuşlar kadar güçlü olabilir mi?"

Siyah saçlarını geriye doğru düzeltti, her ne kadar asi bir tutam her zaman alnına kayma tehdidinde bulunsa da. "Daha da fazlası. Yüzleşemeyeceği hiçbir kötü hava yoktur. Kendine, kanatlarının gücüne güvenir. Yalnız ve bağımsızdır. Fiziksel yapı her zaman bir yaratığın kendi içinde barındırdığı güçle kıyaslanamaz."

Gözlerim coşkuyla parlıyordu, bir çocuğun hayatının etrafında döndüğü ve hiç kimsenin onu mahrum bırakmaması gereken o coşkuyla. "O zaman ben de bir sinek kuşu gibi olmak istiyorum. Onun gibi küçük ve güçlü." Meydan okurcasına yumruğumu omuz hizasına kadar kaldırdım, ama kısa süre sonra önlenemez hırsım yerini daha pişmanlık dolu bir düşünceye bıraktı.

"Yırtıcı hayvanlardan da kaçabiliyor, değil mi?"

Adam üzgün ifademi fark etti ve cevap vermeden önce kendisine birkaç saniye izin verdi. "Evlat, dünyada herkesten üstün olan tek bir büyük yırtıcı var. Onun ne gagası ne tüyleri, ne kürkü ne de pulları vardır."

"Ah," diye fısıldadım düşünceli bir şekilde, kafamda büyük ve korkunç bir şey canlandırarak. "Peki kim o?"

İlgi çekici, üstü örtülü bir şekilde korkutucu bir gülümseme, dolgun dudaklarında bir hilal profili çiziyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve doğrudan yüzüme baktı. Koyu renkli camlar bir bariyer görevi görüyordu ama beni onun erişilmez bakışlarının tetikleyebileceği güçlü iç titreşimlerden korumaya yetmiyordu. "Bu bir insan."

Bu vahiy beni çok sevindirdi.

Sözlerini tam olarak anlayacak ne olgunluğa ne de kötü niyete sahiptim, bu yüzden hareketsiz kaldım, çimlerin üzerinde oturdum, küçük ellerimi ayaklarımın etrafında kenetleyip öne doğru uzatarak ona baktım. Yüzüme düşen gölge ve korku perdesini fark etti, gergin ağzımı ve zar zor açılan gözlerimi fark etti, bu yüzden aceleyle rahat bir pozisyona geçti.

"Seni korkutmak istemiyorum. Kadın olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın ve tıpkı bir sinek kuşu gibi, kendini güç ve cesaretle donatmak zorunda kalacaksın."

hayatın zorlukları, iş sorunları, insanların kaprisleri, çileden çıkaran cazibeler ve çok daha fazlası..."

Bu konuda endişelenmek için hâlâ çok genç olduğumu düşünmek keyfimi yerine getirdi. "Zamanım var, değil mi?"

"Evet, bol bol var. Bu yüzden çocukluğunun tadını çıkar ve büyümek için acele etme." Gözlüklerini düzeltti ve ben aptalca bir yorumla oyalandım: gerçekten güzel bir burnu, güzel bir ağzı, güzel elmacık kemikleri vardı, erkeksi yüzü için mükemmeldi. Annemin bir tablosu için harika bir model olabilirdi. "Küçük kız?" diye ısrar ederek beni o hoş ve zarif yüz hatlarının büyüünden uyandırdı.

Ne dedi?

Oh, evet... büyümek için acele ettiğimi.

"Yanılıyorsun," diye kekeledim, kalbimin karnımda çırpınmasına neden olan garip bir duygunun pençesindeydim.

Biraz şüpheyile bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun? Burada durmuş benimle konuşuyor olman aksini gösteriyor."

"Buradayım çünkü sen iyisin."

Adam içini çekti ve daha da ciddileşti. "Geç oluyor, seni annene geri götüreceğim."

Dizlerimin üzerine çöktüm, topuklarımın üzerine oturdum; neden tekrar bu kadar sertleştiğini ve pişman olduğunu anlamak için başımı yana eğerek ona baktım.

"Neden?"

"Neden evet. Hadi gel." Ayağa kalktı ve korkudan neredeyse geriye doğru düşüyordu. Gerçekten dev gibiydi. Daha önce hiç bu kadar uzun birini görmemiştim, alışılmadık bir ihtişam, kıskanılacak bir heybet yayan muazzam bir adamdı.

Bulanık bir bilgelik ve asil bir güzellik konsantresi.

"Hayır, ah!" diye sızlandım.

"Sana karşı çok sabırlı davrandım. Artık yeter."

Beni onun kaba hakaretinden kurtaran şey, çalmaya başlayan bir telefonun sesi oldu. Adam isteksizce kot pantolonunun cebinden telefonu çıkardı ve ekrana hızlıca bir göz attıktan sonra cevap vermek için birkaç metre uzaklaştı. Israrı karşısında, döndüğümde beni anneme geri göndereceğinden emindim ve kim bilir onu bir daha ne zaman görebilecektim. Buluşmamızdan bir hatıra saklamak, yanımda bir şeyler götürmek isterdim.

Zamanla çocukluk yıllarımla birlikte solup gidecekken onu canlandırabilecek bir şey vardı yanımda.

Açıklanamaz bir endişenin hakimiyetinde, bankın üzerinde terk edilmiş halde duran kitabı gördüm ve düşünmek için çok az zamanım vardı. Bir geyik yavrusunun çevikliğiyle kitabı kapmak için öne atıldım, bu hareketin başımı belaya sokabileceğinin farkındaydım.

Adam görüşmeyi bitirip yanıma döndüğünde, elimde tuttuğum eski ve köşeleri biraz yıpranmış yadigârı hemen fark etti ve zar zor başını salladı; karşılığında ben de ona sinsi bir gülümseme verdim.

"Cidden kitabımı mı çalacaksın?" Ellerini, annemin beni nasihatlerinden biriyle uyarmak üzereyken yaptığı gibi yanlarına koydu.

"Onu çalmıyorum. Onu bana sen verdin."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Şimdi." Kalçalarımı arkamda saklayarak birkaç adım geri çekildim.

Biraz ilerledi, ihtiyatlı bir şekilde; kalçalarına ancak ulaştığımda bana bakmak için boynunu epey eğmek zorunda kaldı. "Çocuk, uslu dur ve onu bana geri ver."

"Hayır, o artık benim." Bir taşa takıldım ama neyse ki düşmedim. Kendimi çabucak toparladım ve kitabı kıskançlıkla, beni yakalayıp geri almak için sadece birazcık ihtiyacı olan, ancak garip bir nedenden ötürü harekete geçmeye niyeti yokmuş gibi görünen canavar devin pençelerinden uzak tuttum.

"Dorothea."

"Eğer bunu almama izin verirsen anneme geri döneceğim..." Bunun hakkında konuştuğumuzda ona ne dediğini hatırlayamıyordum, "... *eski şey*."

Benim geriye doğru attığım bir adımı, adamın ileriye doğru attığı bir adım izledi. Tehlikenin adrenalini bacaklarıma öyle bir hücum etti ki sendeledim, soluk soluğa kaldım ve nefessiz kalarak daha fazla toparlandım.

"O *eski şey* okuduğum romandı." Durakladı, benimle tartışmaya devam mı etse yoksa bıraksa mı diye düşünüyordu. "O bana ait ve bir çocuğun alması gereken eğitimin gerektirdiği gibi, onu bana geri vermelisin."

"Neden bu kadar önemli?" Parmaklarımı kaba kapağın etrafında sıktım. Belki de ellerimde değerini bilmediğim gerçekten değerli bir şey vardı.

Bana doğru ilerlemeye devam eden yabancı, devasa meşe ağacının yemyeşil zemine yaydığı böcek sınırından çıktı ve güneş bal rengi tenine vurarak beyaz tişörtüyle kontrastı artırdı.

"Bunu size açıklayamam."

"O zaman öğrenmek için saklayacağım."

Avucunu ağzından çenesine kadar, sanki sinirsel bir tikmiş gibi birkaç kez sıvazladı, sonra omuzlarını eğdi. "Tamam, sen kazandın. İnatçısın, devam etmenin bir faydası yok," diyerek teslim oldu, ancak zafer ilan etmekte gecikmedim çünkü yüz doksan santimetreyi aşan boyuyla bana bir parmağını doğrulttu, ben de geçilmez bir sınır koymaya kararlı bir şekilde gözlerimi kaçırdım.

"Sadece şu zaman okuyabileceksiniz..."

"... 'İçki içecek yaşa geleceğim'," diye alay ettim onunla, yeni bir ıvır zıvıra sahip olma fikriyle yanıp tutuşuyordum.

"Aynen öyle. Şimdi git. Annene koş." Geri çekildi ve beni ona bağladığını hissettiğim o görünmez ip gerildi, sonra da boğucu bir şekilde etrafımda sıkılaştı. Garip bir şekilde, mantıksız, çocuksu ıstırabım hiçbir anlam ifade etmese de ayrılmamızı istemiyordum. "Ve büyü," diye mırıldandı, bana sırtını dönmeden ve algente bir güvenle benimkinin karşısındaki patikada yürümeden önce.

Aşk kitaplarında ya da romantik filmlerde iki aşığın bir an bile birbirlerini aramaktan vazgeçemedikleri gibi, en azından son bir kez arkasını dönmesini umdum.

Ama adamın hiç tereddüdü yoktu.

Ne önemsiz bir duygusallık havasındaydı ne de bana heyecan verici hayaller yaşatmaya niyetliydi.

Gitti ve o günden sonra onunla bir daha görüşmedim.

Yatağında yüzükoyun uzanmış, dudaklarımın arasında tutmakta olan bir sigara, on yaşındayken tamamen yabancı birine verdiğim sözü tutmak için el koyduğum ve daha önce hiç okumadığım *Histoire d'O* kitabını okuyordum.

O tozlu eski roman o adam için neden bu kadar önemliydi?

Artık öğrenmekle ilgilenmiyordum; o zamanlar sadece meraklı bir çocuktum, gördüğüm ya da dokunduğum her şeyin ötesinde dünyayı bilmek ve öğrenmek için önlenemez bir arzum vardı, ama yirmili yaşlarımda işler değişmişti.

Ben değişmiştim.

Yine de, o toplantının, o adamın ve onun huzurunda hissettiğim duyguların anısı, içimde, ondan çaldığım ve kötü ruh halimi olağanüstü derecede iyileştiren romanda anlatılan skandal ve erotik hikaye kadar keskin, heyecan verici ve yakıcıydı.

Muhtemelen başka hiçbir kız O'nun hikayesini sevimli ve ilginç bulmazdı, özellikle de içinde işlenen acımasız temalar nedeniyle: sadomazoşizm, şiddet, itaat, boyun eğme ve aşk. Kurallardan çok uzak veya terbiyeye zararlı olduğu düşünülen belirli ihlallere genellikle izin vermeyen geleneksel aşktan farklı bir aşk.

Seks konusunda uyulması gereken ahlak kurallarını, yatak odasında da ahlakın gerçekten göz önünde bulundurulması gerekip gerekmediğini ya da karşılıklı güven, saygı ve rızanın, doğası ne olursa olsun, kişinin cinsel kargaşasını özgürce dışa vurabilmesi için yeterli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bunlar, belki de genç yaşımda nedeniyle kapsamlı cevaplar bulamadığım sorulardı, ancak kendime yakında, belki de benden daha fazla şey bilen biriyle derinlemesine araştıracağıma söz verdim.

"Hâlâ o kitabı mı okuyorsun?" Juliette renkli balon elbisesine uygun olarak beline inci bir kayış bağlamıştı. Kahverengi saçları iki uzun atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, hacimli kirpikleri iki kapuçino rengi gözbebeğini çerçeveliyordu, etkileyici ve büyüleyiciydi. Küçük kız, arabası ve büyülu şatosuyla bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu; tek ihtiyacı olan Beyaz Atlı Prens'ti.

Dumanı yukarı doğru üfledim, sonra gözlerimi romana çevirdim. "Evet."

"Um... Okumayı sevmediğini sanıyordum. Senin de kitapları sevdiğini bilmek güzel."

"Ne tür kitaplar olduğunu bilmesen iyi edersin..." İronik bir şekilde, Juliette'in belki de varlığından bile haberdar olmadığı erotik türü ima ediyordu.

"Hangi kitapları okuduğun önemli değil Thea, önemli olan anlattıkları hikâyeyi sana yaşatabilmeleri." Kayıtsızca, tüm odayı hoş bir esintiyle havalandıran geniş açık Fransız kapılarına doğru yürüdü. Geniş balkona çıktı ve dirseklerini korkuluğa dayadı, her gün aynı saatte yaptığı gibi bir şeye ya da birine bakmaya niyetlendi.

Merakla romanı kapattım ve ona katılmak için ayağa kalktım.

Çenesini avuçlarına dayamış olan Juliette tamamen büyülenmiş gibiydi, bakışları kim bilir neyin hayaline dalmıştı ve ağzı hülyalı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Birkaç dakika boyunca gizli arzularının nesnesine bir göz atmaya çalıştım, ta ki Mitchell Ryke'in bir elmas gibi parlayan sportif ve lüks BMW 8 serisinden indiğini fark edene kadar. Kapıyı kapattı, arabayı ilk gün beni ve büyükannemi de karşılayan valeye bıraktı, sonra mükemmel bir beyefendi edasıyla ana girişin kemerine doğru kendinden emin bir şekilde yürüdü ve gözden kayboldu.

"Oh, öyle mi?"

Sesimi duyunca nefesi kesilen Juliette'i gafil avladım, sonra dönüp tedirgin bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Avukat Ryke'i seviyorsun." Kıkırdadım, havada duman bulutları yoğunlaşırken dudaklarımın arasında yanan bir sigara vardı.

"Ne diyorsun sen, Thea!" diye canlandı. "Kesinlikle hayır!"

"Hayır mı? Ama yine de salyalarınız akıyor. Tam burada." Ağzının köşesini işaret ettim, Juliette de salya olmadığından emin olmak için hemen dokundu. Bunun üzerine ben kahkahayı patlattım ve o da sinirlenerek suratını astı.

"Gerçekten çok kötüsün." Utanç duyduğunda her zaman yaptığı gibi saç örgülerinden birini göğüslerine yaklaştırıp ince uçlarıyla oynadı. "O benim için çok büyük bir adam ve..."

"Seni fark etti." Daha fazla nikotin solurken bir omzumu duvara yasladım. "Onunla en son koridorda karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun? En az beş saniye boyunca elbisenin yakasında oyalandı."

Sanki ona bir tanrının heykeline karşı ona sahip olmak istediğimi söylemişim gibi gözlerini açtı. "Sana inanmıyorum. Beni asla fark edemezdi ve sonra..." Devam etmeden önce cesaretini topladı, "...umurumda değil."

"Evet, tabii..." diye şarkı söyledim ona. "Madem umurunda değil, neden onun gelişini görmek için sabah on bire kadar bekliyorsun?"

"Thea, lütfen." Beni geçmeye çalıştı ama ona engel olmak için camla arasına girdim. Küçük kız başını kaldırdı. Benden on santimetre daha kısa, daha zarif ve çok daha inceydi. Yine de o kadar saf ve zarif bir güzelliği vardı ki, kaçmaya çalıştığı anoreksiya sarmalına neden düştüğünü açıklayamıyordum. Henüz bu konu hakkında konuşmamıştık, bana sormasını önlemek için bilerek ona bu konuda hiç soru sormamıştım. Aynı anda hem benzer hem de farklı ciddi bir sorundan muzdarip olduğumuzu biliyorduk ama farkındalığın ve ardından gelen kabullenişin çalkantılı evresini paylaşmak kolay değildi.

Her biri kendi acılarıyla baş başa kaldı ve ellerinden geldiğince bununla başa çıktı.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, devam et. Bence bekar ve Thor'a benziyor!"

Benim yorumum onun acısını dindirdi ve yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

"Evet." Kaslı vücudundan ensesinde yarı uzun bıraktığı sarı saçlarına ve fırtınalı bir denizi çağrıştıran mavi gözlerine kadar Gök Gürültüsü Tanrısı'na ne kadar benzediğini fark etmemek imkânsızdı. "Ve kim bilir çekicinin altında ne var..."

"Thea!" Juliette küçük avuçlarıyla yanaklarını kapatacak kadar şiddetli bir şekilde kızardı. "Hadi ama, avukat Ryke'ı bu şekilde düşünmek istemiyorum... bu şekilde..."

"Çıplak mı demek istiyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bunun yerine düşünün. O harika, şehvetli, güçlü, erkeksi, tutkulu ve..."

"Aman Tanrım!" diye Mitchell'a adanmış cömert sıfatlar listesini yarıda kesti. "Ben hiç bir erkekle birlikte olmadım, tamam mı?" Benden ve alaycı saldırımdan kaçmak için yanımdan geçmeyi başardı ve odaya girdi.

"Ben de öyle, sulu göz." Onun aksine, yetişkin bir erkekle ilişki yaşama ve Andy ile paylaştığım geçmişle ne gibi farklılıklar olduğunu öğrenme olasılığı her zaman ilgimi çekmiş olsa da, Dr. Krugher dışında hiç kimseyle daha ileri gitmemiştim.

"Yani gerçekten... ile..." Motivasyonsuz bir telaşın çevrelediği odanın ortasını işaret etti. "Bir erkekle," son kelimeyi sanki itiraf etmek bir yükmiş gibi isteksizce söyledi.

Biraz daha duman soludum ve balkondan, açık pencerenin önünde durarak ona bakmaya devam ettim. "Akranlarından biriyle bile mi?"

Bakışlarımı kaçırarak başını eğdi. "Hayır."

"Yani sen bakır misin?" Onun için ateşli görünen ama benim için öyle olmayan bu ifşaat karşısında kayıtsız kaldım: İlk karşılaşmamızdan beri bunu hissetmiştim.

Juliette yanağının içini ısırdı ve benim olası yargılamamdan korunmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet."

"Bunun nesi yanlış? Ben senin yaşındayken kaybettim." Son bir nefes çektikten sonra sigarayı aşağıya attım, hiçbir misafire isabet etmemesini ve daha da önemlisi kimsenin fark etmemesini umarak odaya girdim.

"Sanırım hiç seks yapmayan bir tek ben varım." Boyun eğerek yatağın kenarına oturdu ve elbisesinin geniş eteğine gömüldü.

"Belki bu klinikte, ama dünyada değil." Okuduğum romanı elime aldım ve sayfaların arasına sıkıştırdığım yırtık bir kitap ayracıyla birlikte, daha sonra bitirmek niyetiyle başucu masasının üzerine koydum.

Bakışlarıyla her hareketimi takip ederken, "İnsanları nasıl neşelendireceğini gerçekten biliyorsun," diye kıkırdadı.

"Gördün mü? Birçok gizli yeteneğim var." Odanın işgal ettiğim tarafında hüküm süren sonsuz dağınıklığın içinde orayı burayı karıştırdım. Koltuğun üzerine yığılmış bir yığın giysiden çivili askıları olan kırmızı bir atlet aldım ve oldukça kısa, gri ve siyah kareli bir eteğin üzerine geçirdim.

"Sen... Andy Taylor'la mı yaptın?" Juliette'in sesi titriyordu. Belki de ilk kez biriyle seks hakkında konuşuyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

"Evet, babasının Range Rover'ının arka koltuğunda." Bright Demons'ın solisti ile sıradan bir yaz akşamında birbirimize sarılmış olduğumuz anıyı zihnimden kovmak için mücadele ettim. Tüm bu süre boyunca ona sarılmıştım, dizlerim kalçalarını kavırıyor ve tırnaklarım boynunun arkasını ve omuzlarını çiziyordu. Ondan bu pozisyonda beni kendi yapmasını istemiştım; bacaklarımın arasına girmesi ve ona vermek istediğim şeyi benden alması için ısrar etmişim. Andy

Birkaç kez reddetti, hatta öfkelen-di. Benden altına uzanmamı ve beni incitmek istemediği için sakın bir şekilde ilerlemesine izin vermemi istemişti ama ben onun tüm itirazlarını reddetmiş-tim. Kararlılıkla, fermuarı açılmış kot pantolonunun ötesine uzanan sertleşmiş aletini yakalamış, bir bakire için neyin rahatsız edici ya da acı verici olduğunu göz ardı ederek onu zevkimin dayanak noktasına yönlendirmiş-tim.

Acı dolu nefesleri, enerjik itiş kakışları ve libidomuzun coşkusunu artırmak için sabırsızca kalçalarımı hareket ettiren elleri hevesle karşıladığımda şaşırmış-tı. İnlemeler ve sızlanmalar, küçük protestolar ve kışkırtmalar arasında, ilk seferimi düşünmediğim için pişmanlık duymadan anın şehvetinin tadını çıkarmış-tım; ayrıca, bunun en iyisi olmayacağını biliyordum. Tıpkı umutsuzca daha *fazlasını* talep ettiğim ama Andy'nin bana asla veremediği sonraki seferler gibi.

"Peki nasıldı?" Juliette, kimseyle paylaşmadığı ama yaşamayı arzuladığı bir deneyimi -en azından teoride- derinleştirme merakıyla benden daha fazla bilgi almaya çalış-tı.

"Biraz çakırkeyiftim, bu yüzden tüm detayları hatırlamıyorum" diye yalan söyledim, böylece en derin fiziksel ve zihinsel yakınlıkta keşfettiğim şeyi ona açıklamamış olacaktım.

"Ah..." Bir an için sessizliğe gömüldü ve bir sonraki soruyu düşünmeye baş-ladı. "Ona aşık mıydın?"

Dönüp ona baktım, elimde çekmecedan çıkardığım bir çift file çorap vardı. "Eğer seks yapmak için aşık olmayı beklersen, ömür boyu bakire kalabilirsin."

Avucunu göğsüne koydu, şaşkındı. "Yani onu sevmedin mi?"

"Bilmiyorum," diye rahatça itiraf ettim. Üstelik aynı şüpheyi Andy'ye de ifade etmiş-tim, Juliette'e tekrarlamak benim için sorun değildi.

Birleştirilmiş kalçalarına ve güzel ayaklarını saran yüksek sandaletlerine baktı, düşüncelerinde kayboldu. "Önce romantik bir ilişki yaşamadan birinin bana dokunmasına asla izin veremem..."

"Benden farklısın ama bu seni yanlış yapmaz." File çoraplarımı giydim, ardından koyu renkli amfibilerimi ve üzerinde gözyaşı şeklinde parlayan bir taş bulunan siyah kadife yakamı taktım.

"Sen de haksız değilsin."

Saçımı düzeltip kabarık ve gevşek bıraktıktan sonra komodinin köşesinde duran romana baktım. Başlığı ve yazarın adını tekrar okudum, sonra dudaklarımı alaycı bir gülümsemeyle büktüm. "Umarım öyledir..."

O gün Asklepios'ta geçirdiğim ikinci çarşambaydı ve her hastanın Teichos'tan sarkan hasır sepetlerden birine bir not atarak bir dileğini, düşüncesini ya da kurtulmak istediği herhangi bir yükünü ifade etme fırsatını kullanabileceğini unutmamıştım.

Diğerleriyle öğle yemeğinden sonra Juliette bana Dr. Krugher için bir şey yazıp yazmadığımı sordu, ama önceki hafta erotik şiirle ilgili olanları ve odamın banyosunda onunla yaşadığımız garip durumu düşününce, duygularımı kâğıda dökecek durumda değildim. Duygularım o kadar karışık ki onları nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Öğleden sonrayı parmaklarımın arasına sıkıştırdığım zarif dolmakalem ve kucağımdaki gitarla bir şarkının sözlerini çizmeye çalışarak geçirdim, ama yazdığım her satır, kullandığım her kelime hiçbir zaman tam olarak doğru görünmedi, hiçbir zaman tam olarak etkili olmadı ya da etrafında bir melodi dizmeyi uzaktan bile düşünecek kadar uygun olmadı. Güneş batarken, ilham gelmediği fikrine teslim olarak gitarı kutusuna geri koydum ve Juliette yatağında uzanmış aşk romanlarından birini okurken uzun, rahatlatıcı bir duş aldım. Pek ev arkadaşı sayılmazdı: genellikle kendi cennet köşesine kapanmayı, kitaplarla çevrenmeyi, benim varlığımı bile unutmayı severdi. Can sıkıntısını yenmek için, ona güvenmek yerine, her zaman yapacak başka bir şey bulmalıydım, mümkünse bu yerin kurallarını çiğnememeliydim, bu yüzden kendimi beladan uzak tutmak için Büyükanne Lizzie ile telefonda yaklaşık iki saat geçirdim; klinikte kalışım konusunda ona güven verdim ve her şey yolunda giderse on dört hafta sonra eve döneceğimi söyledim.

Akşam saat dokuz oldu ve Juliette sinirlenmeye başladığında acı çeken bir ruh gibi odanın içinde dolaştım.

Ayakları yastığın üzerinde, sırtüstü yatan ve başı yatağın ters çevrilmiş kenarından sarkan küçük kız sıkıntıyla homurdandı. "Thea, kıpırdamadan duracak mısın?"

Sana bakmak başımı ağrıtıyor."

"O zaman bana bakma." Dumanı havaya üfledim ve filtreyi yavaşça tüketen küle baktım. Lucky Strike paketini neredeyse bitirmiştım; içinde sadece altı sigara kalmıştı, bu yüzden bütün gece onlarla idare etmek zorunda kalacaktım, özellikle de uykusuz geçirirsem.

"Gezintiye çıkmak ister misin?"

Başını komik bir şekilde eğdi, gövdesini zar zor döndürdü. "Bu saatte mi?"

"Ben herhangi bir yasak görmüyorum." Bu izmarit de masanın üzerinde duran ve artık günde yaklaşık on tane alabilecek kadar kullanışlılığı azalmış olan kalemlikte son buldu.

"Nereye gitmek istersiniz?" Bağdaş kurup oturdu ve gür saçlarını yüksek bir topuz haline getirdi.

"Bu dört duvar arasında daha fazla kilitli kalırsam delireceğim. Hava almam lazım." Ve bunda ciddiydim. Zaten korkunç bir duygusal dengesizlik yaşıyordum, Dr. Krugher'ı, sağlık ekibini ve Butler Hunberct ve Juliette dışındaki diğer insanları görmek göğsümde hissettiğim garip boğulma hissini ortadan kaldıracaktı.

"Tamam, ayakkabılarımı giyeyim ve dışarı çıkalım."

On dakika sonra, Juliette ve ben geniş, aşırı lüks ve parlak ışıklı koridorda yürüyorduk, görevlerini yeni bitirmiş ve kullandıkları tüm ekipmanlarla dolu el arabalarıyla yanımızdan geçen birkaç temizlikçi dışında çoğunlukla boştu: paspaslar, kovalar, süpürgeler, merdivenler. Böylesine büyük bir tesisi temizlemek için kim bilir kaç personele ihtiyaç vardı. Nazik bir şekilde

Merdivenlerden aşağı inmeden önce bir kadın ve bir erkeğe "iyi akşamlar" dedi.

"Dr. Krugher'ın ofisine gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" Juliette bunu sormamalıydı bile.

Gün boyu koridorlarda, açık salonlarda ve hatta bahçede doktorun varlığını aradım, ama zaman zaman sanki bir hayalin geçici izdüşümüyümüş gibi sırta kadem basıyordu. Bazı delilik anlarında, onun gerçekten var olup olmadığını ya da zihnimin bana oyun mu oynadığını merak ettim.

"Evet, biliyorum."

Küçük kız beni bileğimden yakaladı ve annesinin bileziğini şıngırdattı. "Niyetin ne Thea? Mesai saatleri **dışında** kimseyi kabul etmiyor.

kurulmuştur."

Kapısından çok da uzak olmayan, tanımsız bir noktada durduk. "Bunu ben de biliyorum. Sadece hala burada mı yoksa eve mi gitti diye kontrol etmek istiyorum."

"Sana ne ki?" Onu görme çılgınlığının nereden kaynaklandığını anlamak için gözlerimin derinliklerine baktı. Aslında ona ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum ama gururum bunu açıkça itiraf etmemi engelliyordu. Boğazımı temizledim ve duvardaki, içgüdüsel olarak doğa ve bedensel zevklerle bağlantılı bir Helen tanrısı olan ünlü tanrı Pan'ı tasvir eden devasa tabloya baktım. Pan, eski bir meşe ağacının yaprakları altında, yerde sırtüstü yatan küçük bir perinin üzerine eğilmiş, ondan kaçmaya çalışırken canavar kalçalarını kavırıyor, korkutucu ve büyüleyici bir üstünlük sergiliyordu. Uzun boynuzları, tüylü pençeleri ve göze çarpan toynaklarıyla Pan, güzel kızın içine korku salmış, ruhani yüzündeki ifade onun itici görüntüsünden ne kadar dehşete düştüğünü ele veriyordu. Bununla birlikte, oldukça bariz bir ayrıntı bu hipotezle güçlü bir çelişki yaratıyor gibiydi: uylukları birbirinden ayrılmış, ona boyun eğmeye hazırdı, şimdi yaklaşan cinsel eyleme teslim olmuştu. İlkel bir mücadele içinde, keçi benzeri varlık ve genç su perisi şehvetin yüce anını paylaşmanın eşiğindeydi. Tırnaklarını su perisinin etine geçirmiş olan Pan, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bastıramayacağı, önlenemez bir arzu taşıyordu; öte yandan kız, hiçbir önyargı ya da ahlaki ilke tarafından kısıtlanmadan, panik içinde ama aynı zamanda ezici bir erotik yükü ona doğru yükseldi; kaderinden kaçamadan, Pan tarafından tüm sınırların ötesinde egemenlik altına alınmaya mahkûm, doğanın harikulade bir yaratığıydı.

"Thea." Juliette dikkatimin dağıldığını fark etti ve elini yüzüme doğru salladı. "Oh, adamım..." Bakışlarımın gerçek bir açgözlülükle aydınlandığını fark edince fazla açıklamaya gerek olmayan bir sonuca vardı. "Ondan hoşlanıyor musun? Yani... bizim doktorumuz, *şu* doktor, ondan hoşlanıyor musun?" diye küçük bir çılgılık attı.

"Şşş... Birinin seni duymasını mı istiyorsun?" Çılgılık atmasını engellemek için ağzını kapattım. Başını salladı, bir şeyler mırıldandı, bunun üzerine onu serbest bıraktım.

"Oh, pardon!" diye haykırdı, şaşırılmıştı.

Burnumu buruşturarak yüzümü buruşturdum ve ne dediğini anlamaya çalıştım. "Bu bir çeşit: 'Oh, siktir' mi?"

"Evet," diye onayladı; sanki son sürat koşuyormuş gibi donakalmış görünüyordu. Belki de bu haber onu o kadar şaşırtmıştı ki, çok fazla heyecan duymasına neden olmuştu.

"O zaman 'Oh, siktir!' de." Ellerimi kalçalarımın yanlarına vurdum ve ani bir ciddiyet o neşe anını yırtıp atmadan önce eğlenerek güldü.

Sanki unutmuşum gibi, "O evli," diye hatırlattı bana. "Ve senin için çok büyük."

İçimi çektim ve ona yaklaşıp düşüncelerimi kısık bir ses tonuyla mırıldandım: 'Avukat Ryke bile senin için fazla büyük, ama bu seni balkonda aşk acısı çeken bir Juliet gibi Romeo'sunun onu fark etmesini beklemekten alıkoymuyor. Peki neden biliyor musun? Çünkü yanlış bir şey yapıyorsun, sadece uzaktan düşünüyorsun'.

Juliette kızardı ve dudaklarını sıkarak yanaklarını iki balon gibi şişirdi. "Ve bunu Dr. Krugher ile mi yapmak istiyorsun? Onu uzaktan düşünmek mi?"

Birbirimize bakarak birkaç saniye geçirdik; samimi olduğumu umuyordu, onu hayal kırıklığına uğratacağımı bile bile gerçeği söylemeye karar verene kadar cevabımı bekleyecek sabrı vardı. "Hayır. Sadece değil."

"Oh, lanet olsun!" Bu sefer önerime uydu ama küçük ağzı her zamanki küfürlerimden daha az agresif görünmesini sağladı.

"Sen delisin," diye fısıldadı. "Tamamen delirmişsin."

Bir omzumu silktim ve inkâr etmedim. "İstedığimi alırım."

"Her önüne geleni alamazsın. Riskleri, tehlikeleri ve sonuçları da tartmak zorundasın... Onu bir doktor olarak tanıyorsun, bir insan olarak değil, Thea. Onun kim olduğunu ya da bu duvarların dışında nasıl biri olduğunu benim ya da diğer konukların bildiğinden daha fazla bilmiyorsun." Etrafındaki tüm tesisi işaret etti. "Düşündüğünüzden farklı biri olabilir."

"Ya da daha iyi olabilir." Konuyla ilgili fikrimi değiştirmedim; ne kadar inatçı olsam da fikrimi değiştirmek zor olacaktı. Durumları deneyimlemem, insanları tecrübe etmem ve onları yargılamadan ya da kendi sonuçlarımı çıkarmadan önce iyice tanımam gerekiyordu.

"Seni duymamış gibi yapacağım." Juliette kindar bir hareketle kulaklarını tıkadı.

Tam karşılık verecektim ki ikimiz de yarı açık stüdyo kapısından gelen bir erkek sesi duyduk. Daha iyi duymak için gerildim,

Onu konuşmaması konusunda uyarmak için işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Mitchell'ın canlı, derin tonunu seçebildim.

"Oh, sevgili avukatın da burada," diye dudak büktüm; yan tarafıma dirsek atmaya çalıştı ama talihsizliğine bakın ki tam zamanında geri çekilme refleksi gösterdim. "Hadi gidelim."

"Ne? Nerede?" diye fısıldadı ayakları yere basarken.

Onu bileğinden yakaladım ve benimle birlikte arkasına saklandığımız Zeus heykeline doğru sürükledim.

"Sessiz olalım ve dinleyelim."

"Aman Tanrım. Eğer yakalanırsak sonumuz olur."

"Sus." Dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünerek, aralığından bir ışık huzmesinin geçtiği kapıya doğru ilerledim; sonra dört ayak üzerinde durarak, dikkatle kulağımı kapıya dayadım.

Kalın ahşap bariyerden boğuk ayak sesleri duydum, sanki biri gergin bir şekilde ileri geri volta atıyordu.

"Dün gece neredeyse saatimi Vanessa'nın bacakları arasında kaybediyordum..." Avukat Ryke güldü, muhtemelen bir kadınla paylaştığı oldukça sapkın bir anı düşünüyordu. Konu ilgisini çekmiş olabileceği için Juliette'e yaklaşmasını işaret ettim; bir ninja ihtiyatıyla bana katıldı ve korkuyla arkamda durdu.

"Çıkaramadın mı?" Dr. Krugher'in sesi doğrudan göğsüme çarptı ve karnımın kasılmasına neden oldu. Arkadaşınınkinden farklıydı: daha yoğun, stentorian, zaman zaman kavernöz, sanki yaşından çok daha yaşlı bir adama aitti. Tüm alanı doldurma, kalbi hafifçe titretme ve eti şiddetle pençeleme kapasitesine sahipti.

İnanılmaz bir kontrast.

"Bazı durumlarda kendimi sınırlamak ve çok zorlamamak için buna ihtiyacım var. Nasıl çalıştığınızı bilirsiniz..."

"Mitchell," diye iyi huylu bir şekilde onu uyardı, konuşmanın iş ortamı için uygun olmadığını düşünüyordu. O anda Sophie'nin avukat Ryke ile doktor arasındaki özel konuşmalar hakkındaki imalarını anladım. Muhtemelen geçmişte Akemi'nin yanındayken onları gizlice dinlemiş ve yasak içeriklerini öğrenmişti.

"Ne? Tanıştığım kadınların bazı uygulamalardan hoşlanması benim suçum değil..."

"Sizin de sevdiğiniz uygulamaları mı kastediyorsunuz?" Dr. Krugher'in tonlaması daha az sert ve yumuşaktı, neredeyse eğleniyordu.

"Ya da sen," diye karşılık verdi avukat, canlı bir alaycılıkla.

Juliette parmağıyla omzuma dokununca başımı kaldırıp ona baktım. "Hangi uygulamalardan bahsediyorlar?"

"Sana sonra açıklarım," diye dudaklarımla taklit ettim; gözlerini devirdi. Bir bakireyle onu üzmeden seksin en uç yönleri hakkında nasıl konuşabilirdim? Ayrıca, iki erkek arasındaki konuyu gerçekten tahmin edip etmediğimden emin değildim ama Mitchell'ın ifadeleri pek çok teoriye yer bırakmıyordu.

"Sana sordu mu?" Kimin olduğunu anlayamadığım ayak sesleri yavaş ve kararlı bir şekilde birbirini takip etmeye devam ediyordu. Hangisinin ayakta olduğunu görmek için daha fazla eğilmeliydim ama beklemeye ve temkinli olmaya karar verdim.

"Bana çok daha fazlasını sordu. Bu kadar cesur olduğunu düşünmemiştim. İlk gece utangaç ve çekingendi. Onu yatağa atmamın aylar süreceğini düşünmüştüm, ama bunun yerine..."

Dr. Krugher, "Bunun yerine sizi şaşırttı," diyerek sözlerini tamamladı.

"'Şaşırmak' çok olumlu bir çağrışım yapıyor, biliyorsun artık hiçbir şeye şaşırmama izin vermiyorum. Beni hazırlıksız yakaladığını söylemeye cüret edebilirim." Mitchell'ın kahkahası neşeli ve alaycıydı. "Demek istediğim, *Himeros*'un dışında, tam içine girmek üzereyken sizden durmanızı isteyen bir kadın bulmak zor çünkü cinsel eylem yerine *yumruk* atmayı tercih ediyor..."

Juliette ve ben bir an için birbirimize baktık; Juliette'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ben ise o anda ona ifade edemediğim şüphelerimi doğruladım, her ne kadar merakımı esas olarak *Himeros* kelimesi cezbetse de.

Bu da neydi böyle?

Uzun süredir soğuk zeminde duran parmaklarımla karıncalanmaya başladığını hissettim ve topuklarımla üzerine oturup avuçlarımla birbirine sürterek devam eden diyaloga dikkat kesildim.

"Bazı kadınlar, az ya da çok aşırı olsalar da, belirli uygulamalar için iyi bir fiziksel yatkınlığa sahiptir. Çoğu zaman bunların çok zevkli olarak görülmesi, kişinin bilinçdışı veya ilgili arzularını dinleme ve cinsel uyarılmanın artık engellenmediği bir güvenlik duygusunun ortaya çıkmasına izin verme ihtiyacından kaynaklanır. Bu bir

Vanessa'nın sana sorması iyi oldu. Şahsen ben cinselliğini tamamen özgürce yaşayan kadınlara her zaman hayranlık duymuşumdur." Dr. Krugher, arkadaşının sonunda daha iyi bir eş bulduğunu umarak onu övdü.

"Lütfen çıktığım kadınların psikanalizini yapmaz mısın?" Mitchell bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama ben yine de dostça bir ironi perdesinin ardına gizlenmiş bir kızgınlık sezdim.

"Affedersiniz. Mesleki önyargı," diye yanıtladı diğeri sakın bir ilgisizlikle, artık bilgisini işi dışındaki durumlara da yaymaya alışmıştı.

Meditatif bir sessizlik birkaç dakika boyunca konuşmalarını böldü.

Juliette ve ben, ikimizden biri stüdyodan çıkmak için kapıya ulaştığında kaçmaya hazırдық ama hafif bir iç çekişten başka bir şey duymadık.

"Efrem..." Mitchell'ın ciddi ses tonundan, sevgilisinin günahlarından çok daha zorlu bir meseleyle yüzleşmeye hazır olduğu anlaşılıyordu. "Sana söyleyeceklerimin seni mutlu etmeyeceğini biliyorum ama *Himeros*'a geri dönmelisin."

"Ben evlendim, Mitchell. Bir seçim yaptım." Dr. Krugher zorunlu bir sertlik sergiliyordu. Güçlü ve inatçı bir yapıya sahip olduğu kendinden emin tavırlarından, sert ses tonundan ve delici, çoğu zaman esrarengiz bakışlarından anlaşılıyordu. Büyükannesi ilk andan itibaren onu inatçı olarak tanımlamıştı ve ben de daha önce hiç ona tamamen katılmamıştım.

"Yanlış bir seçim yaptın ve bunu sen de biliyorsun. Dünyada telafi edilemeyecek hiçbir günah yoktur ve çözüm kesinlikle evlilik değildir."

"Peder Albert karıma her zaman ne der biliyor musun? Bağışlanmanın kesinliği tövbede yatar. Ve bende bundan eser yok, Mitch," dedi kasvetli bir şekilde, o kadar ki tenimde hissettiğim karanlık güçten ürperdim.

"Beni 20 yıldır tanıyorsun. Başladığımda çocuktum..."

"... ve durduğundan beri artık kendin değilsin."

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum." Doktorun sözleri sakın bir gerginlikle doluydu. "Özdenetimimin tükenmesini önlemek için çeşitli stratejiler biliyorum. Büyük bir irade gücüne sahibim."

"İrade gücün yeterli olmayacak Efrem. Sen sadece bir psikiyatrist değilsin, aynı zamanda bir erkeksin. Bazen seni anlayamıyorum." Avukat Ryke elini sert bir yüzeye, belki de sandalyenin kol dayanağına vurdu. "Kendinizi haksız yere cezalandırıyorsunuz. *Himeros*'ta tek yaptıkları bana seni sormak ve evlendiğini söylediğimde bana dehşetle bakıyorlar. Onların travmalarını ve ihtiyaçlarını anlayan tek kişi sendin. Onların referans noktasıydın. Derinlerde bir yerde, hala öylesin..."

"Beni ikna etmeye çalışma, Mitch." Dr. Krugher arkadaşını bastırmak için sesini yükseltti; sabrı tükenmek üzereydi. "Giselle'in bana her zaman ne söylediğini hatırlıyorsun, değil mi? 'Şeytan en büyük günahların sahibinin kendisi olduğunu düşünür, ama senin alçaklığını bilse fikrini değiştirir'. Benim için o yere geri dönmek hem heyecan verici hem de onarılamayacak kadar zararlı olurdu..."

İçimi çektim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Ne gibi hainlikler yapmıştı? Ve

Giselle kimdi?

Bu kadın ismini ezberledim, karısı olma ihtimalini düşündüm, ancak başka bir kadından bahsettiğini hissettim.

Yardım için Juliette'e baktım ama o da benim kadar ilgisiz bir şekilde omuzlarını silkti.

"Efrem, evlendiğin Fransız kadın için ahlaklı bir adam ve mükemmel bir koca olabileceğine kendini ikna etmiş olsan da, kendini daha uzun süre bastıramayacaksın..."

"Yeter Mitchell, yoğun bir gündü. Yoruldum." Dr. Krugher yorgunluktan ziyade boyun eğme hissi yayıyordu: sözlerinin görüldüğünden çok daha geniş bir anlamı vardı.

"Gerçek doğanız sizi pençelemeye başlasa ve bir zamanlar yaptığı gibi üzerinizde yeniden egemenlik kurmak istese ne olurdu? Bunu hiç düşündün mü?" Kapının diğer tarafında garip bir hışırtı duydum, sanki Mitchell bir giysi, belki bir ceket ya da palto giyiyordu.

"Bunu her zaman düşünüyorum..."

"Yani, hastalarınızı dinlemenin yanı sıra kendinizi de dinlemeye başlayın. Bence buna ihtiyacınız var."

Aklım başımda olmadığı için bize doğru yürüyen ayak seslerini fark etmedim. Juliette beni dirseğimden tutarak

Beni kalkmaya teşvik etti. Panik, durdurulamaz bir çığ gibi üzerimize çöktü. Kafamda dönüp duran sayısız sorudan bunalmış bir halde kendimi yukarı çekemiyor ya da en kötüsünden kaçınmadan kaçamıyordum.

Mitchell kapıyı açtı ve bizi orada yakaladı, yüzlerimiz asık, kollarımız bacaklarımız hareketsiz, iki meraklı küçük kız gibi, büyük bir hata yaptığımızın farkındaydık.

Birçoğundan biri.

Avukat bakışlarını birinden diğerine çevirdi.

Juliette ani bir cesaret dalgasıyla Dionysos heykeline doğru döndü, bense dizlerimin üzerinde öylece kalakalmıştım, yüzümdeki ifade en hafif tabiriyle şaşkındı.

"Çok iyi. İşte bu şaşırtıcı," diye şaka yaptı adam.

Transa benzer halimden uyanıp çakmağı aramak için yeri yokluyormuş gibi yaptım. "Hangi cehennemde bu?"

"Oh, Thea! Şu güzel vücuda bak Dionysos!" Juliette şaşırmış gibi yaparak tanrıyı işaret etti. "Bunu yapan sanatçı gerçekten harikaydı, sence de öyle değil mi?"

Bu arada Mitchell kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizim acınası kurtuluş çabamızın tadını çıkarıyordu. Ne de olsa umut en son ölür derler ama bizim durumumuzda bir mucize bile yeterli olmazdı.

"Evet, evet, olağanüstü..." Sanki değerli bir şeyi yanlış yere koymuşum gibi cilalı mermeri aramaya devam ettim, ta ki yanlışlıkla siyah, son derece parlak ve zarif bir ayakkabının ucuna dokunana kadar. Kısa süre içinde havayı doyuran ve bütün gün düşündüğüm büyüleyici adamın varlığını doğrulayan eşsiz aromatik, asil bir koku algıladım.

Gözlerimi kapattım, geniş bir nefes aldım, sonra tekrar açtım ve başımı klinikteki birçok heykele rakip olabilecek kadar büyük bir bedenin üzerine kaldırdım. Çalışma odasının kapısında, Mitchell'in yanında duran Dr. Krugher sert bakışlarıyla üzerimde ağırlığını hissettiriyordu, öyle ki uzuvlarımın hareketini engelliyor ve kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyordu. Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, saçlarım küçük silüetimin hatlarını takip ederek kollarımın yanlarına döküldü ve etekle örtülü kalçalarımın üst kısımlarını okşadı. Utanmadan, ondan korkmadığımı -en azından çok fazla korkmadığımı- belli etmek için ona baktım, sonra da ima ettim

son derece soğukkanlı olan sert ifadesini yumuşatmaya çalışmak için çekingen bir gülümseme takındı.

Oh, oh... bela!

"Dorothea. Juliette. Ne yapıyorsun?" Kırıksıklıklarındaki oluklar karanlık bir şekilde derinleşti, çenesini sıkıldığı için elmacık kemikleri çukurlaştı ve gözbebekleri uğursuz bir ışıltıyla parladı.

"Bekle." Mitchell onu göğsünden durdurdu. "Eminim bir açıklamaları vardır. Bırak konuşsunlar..." Alaycı sırıtışından, kendimizi içine soktuğumuz gülünç durumla ilgilendiği anlaşılıyordu; onları hangi önemsiz bahaneyle kandırmaya çalışacağımızı duymak için sabırsızlanıyordu.

"Şey... yani..." Juliette izole koridordaki varlığımızı haklı çıkaracak uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. "Thea'ya Dionysos'un harika özelliklerini anlatıyordum." Heykele bakmadan kolunu uzattı ve sonunda çıplak üyesini işaret etti. İki adam suçlayıcı noktayı fark etti: Dr. Krugher kaşlarını kaldırdı, görünüşe göre kayıtsızdı; avukat Ryke daha çok ilgisini çekti ve bu fırsatı biraz eğlenmek için kullandı.

"Ah, öyle mi?" Düşünceli bir şekilde elini ağzına götürerek köşelerini okşadı. "Tam olarak hangileri?"

Juliette işaret parmağını yanlışlıkla tanrının açıkta duran cinsel organına doğrulttuğunu fark etti ve utanarak kolunu geri çekti. "Thea'ya söylüyordum ki..." Daha az gariplikle devam edebilmek için boğazını temizledi. "... Dionysos ilkel olan her şeyin simgesiydi: içgüdüler, coşku, sarhoşluk. İlahi ve vahşi bir ruha sahiptir, bu yüzden yaratılışın özü olarak kabul edilir. Her canlı varlığın içgüdüsel yönünü, doğal dürtüler şiddetle patlamayı talep edebileceğinden, gerçek varlığını uzun süre bastıramayan uygar insanda bile devam eden irrasyonel kısmı temsil eder. İlahi bir bilgelik ve güçlü bir kuralsızlık eğilimi ile donatılmış olan bu tanrı, sadece boyun eğmez ruhu nedeniyle değil, aynı zamanda sayısız aşk ilişkisi nedeniyle de çelişki ve belirsizlik tanrısı olarak adlandırılmıştır, ancak sonunda Ariadne ile evlenmeyi seçmiştir," diye bir nefeste, sanki bir mitoloji ders kitabını yutmuş gibi, doktor ve avukatın ağzını açık bırakarak geveledi.

Mitchell Juliette'in sözlerini düşünürken ve Dr. Krugher onların hareketli jestlerini ve yüz ifadelerini dikkatle incelerken, iki adamın sessizliğinden yararlanarak ayağa kalktım.

"Ne kadar yerinde bir tanımlama, değil mi?" Avukat Ryke, bu sırada dizlerimin tekrar yere çökmesine neden olacak kadar tedirgin edici bir güç yayan arkadaşına döndü. Dr. Krugher diğerinin bakışlarına sadece birkaç dakikalığına karşılık verdi; bu süre zarfında ikisi de anlaşılmasa bir düşünce akışını paylaştı, ta ki ben doktorun gözlerini bana doğru çevirmesine neden olan küçük bir iç çekene kadar. Tek başına karanlık ve heybetli varlığı bile beni ve ayırım gözetmeksizin herkesi korkutmaya yetiyordu. Hala anlaşılamayan bir ikiliğin gerçekliğine yatırım yapan düşünceli bir hayranlıkla çevrili, içimde korkutucu bir duygu düğümü yaratma gücüne sahipti, o kadar ki gerginlik, dikkatinin olması gerekenden daha uzun süre oyalandığı dudaklarımı ayırmama neden oldu.

"Gerisini merak ediyorum. Thea'ya başka ne açıklıyordun?" Mitchell Juliette'e baskı yapmaya devam etti ve onu gözle görülür bir şekilde zorladı. Kucağında sıkıldığı ellerinin parmaklarına işkence ederken hem Dr. Krugher hem de ben gözlerimizi ona çevirdik.

Küçük kız daha fazla zarar göreceğinin habercisi olan bir inatçılıkla başını kaldırdı ve doğaçlama yapmaya çalıştı: "Ona Dionysos'tan Dionysos gizemlerinin, yani kutlama amaçlı ritüellerin türediğini de söyledim..."

"Yeter, Juliette!" Dr. Krugher onun maskaralığından bıkmış bir halde aniden sözünü kesti. "İnanılmaz bir beceriyle yalan söylüyorsun, ne yazık ki benim üzerimde işe yaramıyor. Sana neler oluyor böyle? Bu şekilde davranmak sana göre değil." Ona yaklaştı ve o anda oda arkadaşımın tatlı küçük yüzündeki tüm dehşetin yeniden ortaya çıktığını gördüm.

Mitchell, "Bazen keşke benim de bir psikiyatri diplomam olsaydı da kadınların cüzdanımla değil de benimle ilgilendiklerini net bir şekilde anlayabilseydim," diye şaka yaptı ama Dr. Krugher onu şımartmaya niyetli görünmüyordu ve sert bir bakışla onu susturmayı tercih etti.

Durum tırmanmadan ve Juliette benim yüzümden haksız yere ödeme yapmadan önce bir adım atmaya ve müdahale etmeye karar verdim.

"Aslında bu benim hatam," diye araya girerek o güne kadar tanıdığım en zeki ve esrarengiz adamla yüzleştim. "Sigara içmek için dışarı çıkmak istedim. Odada yasak olduğunu biliyorum, Fransız penceresi

Balkon sıkışmış durumda, belki de anlık bir arıza nedeniyle, bu yüzden Julie'den..." Daha inandırıcı görünmek için bir takma ad kullandım, "... beni dışarı çıkarmasını istedim."

Juliette'in önünde duran ama elleri kalçalarında bana doğru dönmüş olan Dr. Krugher giysilerimi inceledi, file çorapların eşkenar dörtgenlerinden görünen kızarmış dizlerime, sonra da boş avuç içlerime baktı.

"Öyle mi? Peki senin sigara paketin nerede Dorothea?"

Lanet olsun!

Yüksek sesle küfretmemek için kendimi zor tuttum; etek giyiyordum ve saklamış gibi yapabileceğim ceplerim bile yoktu.

Dudağımı ısırdım ve midemi tuttum, öğle yemeğinde yediğim az miktardaki yemeği reddedeceğimden korktuğum bir anlık gerginlikle kavruldu. "Dinle, ben..."

"Beni dinle, Dorothea." Bakışları delici, o kadar tehlikeli bir hal almıştı ki söylemek üzere olduğum saçmalıkları geri ittim. "Dünyada itaatsizlikten sonra en nefret ettiğim şey küçümsenmek ya da alay edilmektir. İkiniz de alçakgönüllülükle gerçeği kabul etmek, özür dilemek ve odanıza dönmek yerine bunu yapmaya çalışıyorsunuz."

"Aslında ben istedim..."

"Ne istedin?" Tamamen bana doğru döndü; heykelsi boyu uzaktan bile minyon figürümün üzerindeydi. Yaklaşmış olsaydı, korkakların en kötüsü gibi kaçmayı düşünebilirdim.

"Yetişkinler arasında geçen ve özel kalması gereken konuşmalara kulak misafiri olduğunuzu itiraf ediyor musunuz?"

Sesi duvarlarda yankılandı.

Kalçamı bir Dor sütununa çarpana kadar geri çekildim. "Ben... Yani, bu..."

"Efrem, onu korkutuyorsun." Mitchell bana doğru geldi ve ben hemen korunmaya muhtaç bir çocuk gibi arkasına saklanma fırsatını yakaladım.

Avukat Ryke hiçbir şeyden korkmadan beni korudu. Dr. Krugher bir kenarda durup olanları izledi ve arkadaşının tavrını ciddi bir saygısızlık olarak algıladı, çünkü olanlara müdahale etmemesi gerekiyordu. "Ciddi bir şey olmadı. Aynı hatayı bir daha yapmayacaklarından eminim."

"Mitchell, disiplinimi hoşgörüyle iletmiyorum." Avukatın geniş bedeninin arkasına saklanarak başımı yana eğdim, çünkü avukat huzurlu bir gevşeklikle aynı şekilde karşılık verdi:

"Öfke ya da aşırı şiddet de iyi bir alternatif değil, biliyor musunuz?"

Eğer Juliette taş kesilmişse, Mitchell bu farklı tartışmaya bir son vermeye hiç de istekli görünmüyordu. Dr. Krugher'den sadece iki santimetre daha kısa olmasına rağmen daha kaslı bir yapıya sahipti, sinirleri gerilmiş ve savunmaya geçmişti. Ancak benim yüzümden arkadaşıyla tartışmasını istemediğim için büyükannemden miras kalan tüm kararlılığımı kuşandım ve saklandığım yerden çıkıp durumla yüzleşmeye karar verdim.

"Yani gerçekten gerçeği bilmek istiyorsunuz, doktor?" Beni korumaya çalışan adamı geçtim ve doktordan birkaç adım ötede durdum; gözlerine baktım, şok edici sırlarla yanıyor gibi görünen ve benzer şekilde kaosla mantığı uzlaştıracak olan o güzel gözlere.

"Onu görmek istedim!" Bu çocukça itirafın içine pek çok duygu katmıştım. Kafam karışmış, aşağılanmış, etkilenmiş ve... baştan çıkarılmış hissettim. Sarhoş edici parfümü, kaslarını saran zarif takım elbisesi, her zaman çok düzgün olan siyah saçları, yontulmuş dudakları, belirgin çene hattı, bilgili ve sert bakışları tarafından baştan çıkarılmıştım.

Beni gördüğü ilk günden itibaren, hiçbir şey yapmadan, sahte vaatler ya da yanlış beklentiler olmadan beni baştan çıkarıyordu, ancak ona nasıl karşı koyacağımı, onu nasıl durduracağımı, iznim olmadan içimde sürünmesini nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum.

İç çekip yüzüne dokunmadan önce sakın bir kırılganlık parıltısı öfkesinin bulutlarını dağıttı. Bu durumdan hoşnut değildi. Söylediklerim ona hiç uymuyordu ama gerçeği öğrenmek istiyorsa bunu kabul etmesi de gerekiyordu.

"*Fluch*," diye mırıldandı kendi kendine. Bu Almanca bir kelime olmalıydı, belki de başkalarının duymasını istemediği bir küfür.

Juliette tek kelime etmeye cesaret edemedi; onun yerine yanımda duran avukat Ryke beni suçlayan bir bakış attı. Merhametinden, beni asla layık olamayacağı bir adama kendi fantezilerini yansıtan zavallı bir kız olarak gördüğünü anladım. Ancak ne onun ne de bir başkasının acımasını istemiyordum.

Gururla, eski Thea'yı geri getirdim, gereksiz aşk özlemleriyle vakit kaybetmeyen o kızı.

"Onu görmek istedim çünkü..." diye ekledim, telafi etmeye çalışarak. "Ona ihtiyacım var. Bana dün olanlar hakkında sakince konuşabileceğimizi söyledi..." Küvette yaptığım aptalca hareketten bahsediyordum, ne de olsa beni onarılamaz ve ölümcül sonuçlardan kurtaran oydu.

Dr. Krugher bana sonsuz gibi görünen saniyeler boyunca baktı: Yalan söyleyip söylemediğimi ya da onu görme arzusun arkasında gerçekten bu kadar önemli bir gerekçe olup olmadığını anlamak istiyordu. Ona bu arzusun gerçekte günden güne büyüdüğünü, her gece bana eziyet ettiğini ve birbiriyle çatışarak sınırsız bir mücadeleye yol açan libido ile akıl arasındaki içsel bir çatışmadan kaynaklandığını asla açıklayamazdım.

En ufak bir göz kırpmasıyla uyanan vahşi, yıkıcı bir dürtü.

Hayır, ona söyleseydim beni kapı dışarı ederdi!

"Güzel," diye cevap verdi sert ama teslimiyetçi bir tonlamayla. "Yarın öğleden sonra saat üç buçukta Teichos'un önünde buluşacağız. Ve konuşacağız. Geç kalmazsan çok memnun olurum Dorothea."

Kocaman gözler, kızarmış yanaklar ve böylesine zor bir adama karşı küçük bir zafer kazanmış birinin inanmaz gülümsemesiyle, sevinçten bayılmamak için tüm gücümle başımı salladım...

17
Thea

Şehvet tutkusuna hizmet edilecektir; o talep eder, savaşıır, zulmeder.

MARQUIS DE SADE

Çok heyecanlanmıştım.

O sırada hayalini kurduğum kişi benden on yedi yaş büyük, evli ve çocuklu bir adam olmasına rağmen, kendimi okul koridorlarında hayallerindeki çocukla tanışmayı bekleyen 15 yaşında bir kız gibi hissediyordum.

Kısacası, kalbin kalbin istediğini istediği doğrudur, ancak benimki muazzam, onarılamaz, kıyamet gibi bir hasar yaratma sürecindeydi.

Okuyarak geçirdiğim uykusuz bir gecenin ve Dr. Krugher'i tekrar ne zaman göreceğimi merak ederek sabırsızlığıma engel olamadığım bir sabahın ardından buluşma yerimize yaklaşık yirmi dakika erken varmıştım. Yoğun güneşe ve boğucu sığağa rağmen parmaklarım üşüyor, şakaklarım zonklıyor ve yüzüm kasvetli düşüncelerin etkisiyle solgunlaşıyordu. İlk randevusuna çıkan her genç kız gibi -tabir yerindeyse- birkaç saniyede bir sebepsiz yere gülümsememe neden olan mutluluk verici bir heyecan duygusunun hafiflettiği bulanık bir tedirginlik içinde boğuluyordum. Ondan böylesine ani bir teslimiyet beklemiyordum ama yine de içimden bir ses tetikte olmamı söylüyordu çünkü bir gün önce işgüzarlık yaptığı için korkunç bir cezayı saklı tutmuş olabilirdi.

"Seni yalnız bırakabileceğimden emin misin?" Juliette bana genel bir bakış atmak için başını sola doğru eğdi. Bana bir elbise giymemi tavsiye etti.

Açık renk elbise, tam istediğim gibi siyahtı, kalçaları yumuşak, beli dardı. İki ince askıyla çevrelenmiş, kumaşın sıkılığıyla hatları vurgulanan göğüslerin birleştiği yeri gösteren hafif bir yakası vardı. Oda arkadaşımın ısrarı üzerine file çorapları çıkarıp yerine sağ uyluğumda metal bir çember bulunan deri bir jartiyer kemeri takmıştım, ayağıma ise ayrılmaz botlarımı giymiştim.

"Evet, tabii ki."

"Bacakların titriyor, Thea." Sabit duramadan nasıl bir o yana bir bu yana sallandığımı fark etti.

"Biliyorum. Gergin olduğumda bana da oluyor." Mide bulantısı dalgaları yüzünden öğle yemeğini atladığım için midemin kasılmasından bahsetmiyorum bile.

Juliette sarsıntılı hareketlerimi yatıştırmak için ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol. Sadece doktorumuz."

"Evet, dünyanın en çekici, karanlık ve sert doktoru. Sizce benim yerimde başka biri olsa sakın kalabilir miydi?" Belki o zaman aşırı kaygımın kaynağı üzerine düşünürdü.

Genç kız **g ü n e ş t e n** korunmak için elini alnına götürdü, kapuçino rengindeki güzel teni yoğun parıltı altında parlıyordu.

"Gerçekten de zor bir durum ama bundan yararlanın. Onun tüm dikkatini çekmek her gün nasip olmuyor."

Şınavı yukarı ittim ve ona göz kırptım. 'Ekipmanı hazırladım, küçük de olsa işe yarayabilir,' diye şaka yaptım.

Juliette kısa bir değerlendirme için gözlerini göğsüme dikti. "Bence tüm erkekler göğüslerden hoşlanır, boyutları ne olursa olsun."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bizi üç buçuktan ayıran o beş dakika da çok çabuk geçene kadar samimi bir kadın dayanışmasını paylaştık: Dr. Krugher'in bana katılacağı zaman.

"Belki de gitsem iyi olacak." Juliette onu bir yerlerde görebilmek için etrafına bakındı ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Evet, zaten yarın seninle konuşacağını söyledi, seni burada bulmaması daha iyi olur," diye kabul ettim.

Başını salladı, her zamanki gibi gülümseyerek ve sevecen bir tavırla, sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve bahçeye doğru koşarak beni

büyük Teichos arkamda.

Küçük bir rüzgâr, el yapımı bordürün ötesinde filizlenen rengârenk frezyaların ağırlığı altında hafifçe sallanan hasır sepetleri karıştırdı. Yaprakların hışırtısı ve kuşların cıvıltısı doğanın sessizliğini dolduruyordu; daha ileride, gölette, dekoratif olmanın yanı sıra değerli bir destek görevi gören bir dizi taşın üzerine bir kupa olarak yerleştirilmiş orantısız çapadan su fişkırıyordu. Başka hiçbir ses kalbimin atışını bastıramıyor gibiydi; kalbim, cenaze ritmiyle, delirmiş bir pervaneden daha beter kıpırdanıyordu. Bir kolumla belimi sardım, diğerini mor yakamı okşamak için kaldırdım ve kendimi sakinleştirmek için uzun nefesler almaya çalıştım. Altın sarısı saçlarım güneşin sıcaklığını emerek sırtımı ısıtırken, vücudumun çeşitli noktalarında hafif bir ter tabakası tenimde parlamaya başladı.

Güçlü duygulardan mı yoksa özellikle yüksek bahar sıcaklığından mı daha fazla terlediğimi bilmiyordum, her halükarda o gelene kadar düzgün bir görünüm sergilemeyi umuyordum.

Başparmağımın etini ısırdım, boynumdan ikiz damlalar topladım ve bahçenin bir kısmını kaplayan kaldırımında birinin varlığını hissettiğimde donakaldım. Onu görmeme gerek yoktu, karanlık aurasını algıladım, beni iten ve yenilmez bir güçle kendine çeken güçlü bir enerji akışı gibiydi. Teichos'un beyaz tuğlalarına baktım, arkamı dönmeden önce yeterince yaklaşmasını bekledim. Yanaklarımın alevlendiğini, hızlı nefes alıp verdiğim için göğsümün daha fazla ortaya çıktığını ve bacaklarımın o kadar güçsüzleştiğini hissettim ki dik durmakta zorlandım.

"Dorothea."

Sesi ruhumu sarhoş edici bir senfoni gibi gıdıklarken döndüm. Sakindi, kasvetliydi ama içten gelen bir erkeklikle parlıyordu. Arkasında görkemli kliniği ile Dr. Krugher, eklektik bir ressam tarafından resmedilmiş eski bir tanrı gibi çarpıcı yemyeşil bir fon üzerinde yükseliyordu; hoş olmayan ayrıntılardan yoksun ve karizma ile dolu yüzü, en muhteşem çiçeklerin güzelliğini bile gölgede bırakıyordu.

"Sonunda geldi. Kadınları bekletmemen gerektiğini biliyor musun?" Güneş gözlüğü takmasına şaşırmamıştım; uzun zamandır ışıkla ilgili sorunları olduğunu fark etmiştim, özellikle de çok parlak ya da kör edici olduğunda. Ona nedenini sorabilirdim ama bunu uygun bir zamanda yapmayı düşündüm.

"Yani 'bayanlar'." İri cüssesi benimkini gölgeleyene kadar birkaç adım ilerledi ve bana kavurucu ışıklardan serin bir sığınak sağladı. "Zaten dakikliğe alışkınım; saat üç buçuk. Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç dakika öncesinden beri." Muğlak konuştum. Onunla buluşmadan önce saatlerce beklediğimi ve randevuya çok önceden geldiğimi söylemeyi uygun bulmadım.

"Güzel." Sessiz bir gayretle bana beyaz dikişli, gri, ağır bir yün sweatshirt uzattı. "Bunu giy lütfen."

Bana doğru uzattığı koluna baktım ve neredeyse yüzünde bir kahkaha patlatacaktım. "Şaka yapıyor, değil mi?"

Geniş omuzlarını örten ve kolalı bir şekilde dizlerine kadar inen beyaz paltosuyla bir yandan giysiyi kabul etmemi beklerken, diğer yandan kalçasının üzerinde gevşemiş bir şekilde küçük bir su şişesini tutuyordu. "Seninle dalga geçebilecek birine benziyor muyum?"

"Belki de elbisemle ilgili bir sorunuz vardır? Çok mu kısa?" Kuşkusuz öyleydi. Birkaç saniye boyunca elbisemi inceledi. Bakışlarının gücünü ve yanından geçerken bıraktığı ateşli izleri hissedebiliyordum, sanki her küçük kanatçıkta deri yanıyordu; kendimi küçülttüm, o kadar küçülttüm ki başka bir şey eklemeye cesaret edemedim.

"Çok kısa olduğunu düşünüyorum ama bununla ilgili bir sorunuz yok. Daha önce başka bir yerde görmediğim farklı bir şeyiniz yok."

Onun kötü sözlerine alınsam mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasam bilemedim. "Gördüğüm kadarıyla iltifatlarla arası pek iyi değil."

Belirgin rahatsızlığımdan memnun olmuş görünüyordu. "İstesem olabilirdim ama hastalarımın birine hitap etmem uygun olmaz."

"Sebebi bu mu yani?" diye ısrar ettim, belki beni güzel bulduğunu ya da birlikte olduğumuzda onun da göğsünde garip hisler hissettiğini söyleyerek daha fazla şey söylemesini umuyordum.

"Dorothea." Burun deliklerinden nefes verişine bakılırsa, benden herhangi bir kışkırtma duymak istemediğinden emindim. "Seninle tanışmayı teklif ettiğim için beni pişman etme, üstelik kuralların belirlediği zamanın dışında. Sizi dinlemekten mutluluk duyarım, ancak bana anlattıklarınız benim işimle ve sizin psiko-fiziksel durumunuzla ilgili olduğu sürece. Anlaşıldı mı?"

Sözlerindeki acıyı yuttum ve ona karşı çıkmamak için kendimi zor tuttum. "Temiz."

"Şimdi eşofmanını giy," diye emretti sertçe.

Küstahça güldüm ve ayakkabımı tabanını temizler gibi küçük bir çim yığınınına sürttüm, sonra da saçma isteğini düşündüm.

"Yani şaka yapmıyorsun?"

"Hiç de değil," diye iddialı bir şekilde onayladı.

"Kaliforniya'dayız ve Nisan ayındayız." İnanmayarak avuçlarımı kaldırdım. "Burası yaklaşık yirmi yedi derece." Koyu renk pantolonu ve gömleğinin yanı sıra paltosuna da dayanabilmesi yeterince kötüydü, bu yüzden kışlık bir sweatshirt ile örtünmeyi kabul edemezdim.

Dudakları daha da sert bir kıvrım aldı. "Kaç derece olduğunu biliyorum ama bu, bugün benimle konuşmak istiyorsan bunu takman gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Sen tamamen aklını kaçırmışsın!" Sabrımı tamamen kaybettim.

"Nedir bu? Beni maruz bırakmak istediğin bir tür akıl oyunu mu? Ben buradan gidiyorum!" Sert ön koluna omzumla vurarak onu geçtim. O kadar uzundu ki bir merdivenle bile ona ulaşamazdım. Kliniğe doğru yürüdüm, bu esnek olmayan ve inatçı adamdan uzaklaştığım her adımda kalbimin ağırlaştığını hissettim, ta ki onun sesi öfkeli isyanımı durdurana kadar.

"Eğer gidersen, benimle konuşman için sana bir daha fırsat vermeyeceğim." Her zamanki soğukkanlılığıyla jestimin kaçınılmaz sonucunu açıkladı. Durakladım, gözlerimi kapattım, öfke, gurur ve kararsızlıktan bunalmışım. Ne yapmalıydım? Saçma emrini görmezden mi gelmeliydim yoksa geri dönüp dişlerimi sıkmalı ve beni nereye götüreceğini öğrenmek için onun bariz çılgınlığına uymalı mıydım? Bir omzumun üzerinden ona bakmak için zar zor döndüm; orada duruyordu, gururlu, güçlü, kendinden emin ve kontrolünden çıkma tehdidinde bulunduğu bile durumun kontrolünü elinde tutuyordu. Mantıkla yönlendirilemeyecek kadar gençtim, tehlikenin çağrısına karşı koyamayacak kadar gençtim, bu yüzden arkamı döndüm ve göz açıp kapayıncaya kadar onun yanına vardım.

"TAMAM." Eşofman üstünü elinden kaptım ve giydim. "Bakalım ne tür bir oyun oynamak istiyor." Fermuarı çenemin altına kadar çektim. O kadar genişti ki içinde dans edebilirdim; yabancı kokusundan Dr. Krugher'a ya da tanıdığım başka birine ait olmadığı anlaşılıyordu.

"Güzel, belki de birbirimizi anlamaya başlıyoruz, sen ve ben." Bana baktı, itaatimden ve tişörtümün kenarından memnun bir şekilde

Kalçalarını, elbisesinin eteklerini ve deri jartiyer kemerini görünür hale getirerek, kendini ifade etmeden gözlemledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum ona, içgüdülerine yenik düşmüş asi bir çocuğun kızgınlığıyla.

"Ve şimdi gidelim."

Kendimi onun arkasına bıraktım. Birlikte, tamamen tırmanıcı bitkilerle süslenmiş büyük demir kemeri geçtik. Ortam biraz masalsı olsa da, Dr. Krugher ve ben prens ve prensesin mükemmel stereotiplerinden çok uzaktık; aramızda masalsı, aşk hikâyelerinin aldatıcı gerçekliğine benzer hiçbir şey yoktu.

Çoğunlukla tuhaf bir şeydik.

Dikenler, siyah güller ve korkutucu satirlerle dolu bir hayat yaşadık.

Kaçak periler, dilleri dolaşmış çocuklar ve zehirli cezalandırıcı heykeller.

Bir defne çelenginin ardına gizlenmiş sırlar ve bir Dor tapınağı tarafından gizlenmiş günahlar.

Dr. Krugher ona yetişebilmem için daha yavaş yürüyordu.

"Yani..." Ona ne diyeceğimi tam olarak bilmiyordum, özellikle de sessizce durduğu, bakışları bir çiçek halısının üzerinde dolaştığı ve dudakları pastoral bir durgunluk içinde mühürlendiği için. "Kaç yıldır evlisiniz?"

Güneş gözlükleri deniz mavisi gözlerini görmemi engelliyordu ama bana ters ters baktığından emindim. "Bu benim işimle ilgili değil, Dorothea."

Açıkçası bana özel hayatıyla ilgili bir şey anlatmaya istekli görünmek yerine hatırlatmak zorundaydı ama ben korkusuzdum ve caydırılmamaya karar verdim. "Sadece cevap veremez mi?"

Arsız bir gülümseme ağzını oydu. "Karım hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Hayır!" Hayal kırıklığımı bastırdım; onun hakkında bilgi edinmekle ilgilenmiyordum. Günlerini birlikte geçirdiği ya da her gece yattığı bir karısı olduğu düşüncesi beni hiç mutlu etmiyordu. "Ona sadece ne kadar süredir evli olduğunu sordum."

"Üç yıl," diye cevap verdi rahat bir iç çekişle.

Ona çok yakın ya da çok uzak olmamaya çalışarak adımlarımı zar zor yavaşlattım. "Sadece üç mü?"

"Az mı görünüyorlar?" Büyüleyici kahkahası omurgamı okşadı. Bir elini laboratuvar önlüğünün cebine soktu ve boş bir sıraya baktı. "Babam evliliğin büyük bir sonuca neden olduğunu iddia ediyor."

"Hangisi?"

"Sıkıntılarla dolu bir hayat." Yine gülümsedi, bariz kötümserliği kınadı. "Rahipler müstakbel eşlerine böyle şeyler söylemez."

Meraktan açgözlülükle, ona bir soru daha sormaya karar verdim. "Madem mutlu değil, neden boşanmıyor?"

Dr. Krugher ciddi ve kayıtsız tavrını sürdürdü, benim müdahaleminden hiç etkilenmemişti. "Mutlu olmadığımı söylemedim, Dorothea."

"Ama görüldüğü gibi..." Ağır sweatshirt'ün altında yoğun bir sıcaklık yoğunlaşmaya başladığında yüzümdeki birkaç saç fırçaladım. "O..." Her küçük rüzgârda onun kokusunun özünü hissederken karnımda gizlenen arzu karmaşasını zapt ettim. "Sen yakışıklı bir adamsın. Bunu sana ilk söyleyen ben olmayacağım, sanırım bunu zaten biliyorsun. Dünyadaki tüm kadınlara sahip olabilir, her gece eğlenebilir ve evde onu bekleyen bir eş hakkında endişelenmeden istediği kişiyle bol bol seks yapabilirdi. Özgür olabilecekken zincirler içinde bir hayatı seçti..."

Yürüyüşünü yavaşlattı ve bakışlarının karanlık camları aşır benimkileri aradığını hissettim. "Yani her şeyi dış görünüşe mi indirgiyorsun? Yakışıklı bir erkeğin başka kadınlarla cinsel ilişkiye girmesini engellemek için evlenmesi gerekmez mi?"

Perde değiştirerek melodik şarkılar söyleyen kuşların cıvıltıları, ıssız banklar, canlı, güneşli çiçekler... Her şey bizi sadece seslerimizin dolaştığı ciddi, bozulmamış bir sükunetle sarmaladı.

"Yakışıklı bir adam asla sadık değildir." Onu takip etmeye devam ettim, eşofmanımın etekleri hafif bir ıslaklık oluşmaya başlayan kalçalarımın sürtünüyordu. "Alınmak yok, ha."

"Alınmadım." Bir an için dudaklarını düşünceli bir çizgi halinde sıktı. "Güzelliği sadakatsizlikle ilişkilendirmenize ne sebep oldu?"

"İnsan bir ömür boyu aynı kişi yi sevemez, özellikle de onun durumunda. O bir tür nefes kesici görünümlü ilah. Bunun farkında mı acaba? Bir kadını ayaklarının dibinde diz çöktürmek için tek yapması gereken parmaklarını  ıklatmak." Daha hassas olabilirdim ama spontanlık benim bir  zelliğimdi ve doktorun buna aldırmayacağını umuyordum.

"Dorothea..." Tam zamanında beni azarladı; iltifat için mi yoksa küfür için mi bilmiyorum.

"Küfür etmem hoşuna gitmedi mi? Ya da onu d ş nmenden?" Ellerimi tamamen örten eşofmanımın uzun kollarıyla oynadım. Bu arada, açık gökyüzünde toplanan kalın bulutlar da komik diyalogumuza tanık olmak istiyordu.

"Bu bağlamda uygunsuz dilden hoşlanmıyorum. Bundan ka ının."

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Ofladım. "Her neyse, düşüncelerime katılıyor musun, katılmıyor musun?"

"Ne yazık ki hayır." Cebinden bir limonlu şeker çıkardı ama diğer eli su şişesiyle meşgul olduğu için a amadı. "Aldatmanın estetikle bir ilgisi yoktur ve herkesi eşit derecede ilgilendirir. İnsanların cinsel zevklerini tatmin etmek için ya da partnerlerine karşı duyguları söndüğünde aldattıklarına inanmaya alışkınız, ancak bir kişinin dürtülerini ya da duygusal ihtiyaçlarını başka bir yerde gidermesine neden olan başka birçok neden vardır." şekeri cebine geri koydu ve sanki gideceğimiz yer hâlâ çok uzaktaymış gibi her boş bankın yanından geçmeye devam etti.

"Mesela?" Nefes alış verişimde belli bir yavaşlama olduğunu fark ettim ama ona, vücudumun en mahrem yerlerini  imdiklemeyi başaran hareketlerine dikkat kesildim.

" rneğin, genellikle yanlış anlama, dinleme veya diyalog eksikliği, tamamen farklı yaşam veya düşünme biçimlerinden kaynaklanabilen ilişkideki memnuniyetsizlik..."

Dikkatim dağılmış bir şekilde işaret parmağımın tırnağını kemirmeye başladım, siyah minenin kalıntılarını dişlerimle sıyırdım. "Bana karını bu yüzden mi aldattığını söylüyorsun?"

Dr. Krugher o kadar ani bir şekilde durdu ki güvenli bir mesafede durdum; yüz hatları ters bir ifadeye büründü. "Sizi ilgilendirmeyen şeyleri itiraf etmemi sağlamak için size işşa ettiklerimi yanlış anlatmayın."

Beni öğrenmiş olmasına rağmen, yine de özel hayatıyla ilgili birkaç ayrıntı daha sıkıştırmaya çalıştım. "Yani sadık bir adam mısınız?"

Etrafına bakındı, takip edeceğimiz yolu işaret etti ve tekrar yürümeye başladı. "Karım kişiliğimin içini dışını bilir. Bazı erkekler için tasma ve kayış bir eldiven gibi oturur, bazıları içinse çok sıkıdır. Ben ikincilerden biriyim."

Geride kalmamak için biraz hızlanmak zorunda kaldım. "Bu bir metafor, değil mi?"

"Ya da gerçek bir durum. Bakış açınıza göre değişir." Ses tonundaki günahkâr notayı kaçırmadım, o kadar ki karnımı ısıttı.

Boğazımı temizledim ve kendimi kayıtsız kalmaya zorladım, zihnimde evcilleştirilmiş hayvanlar gibi sürünen, yakışıklı bir Hanımefendinin ya da yakışıklı bir Efendinin yanında tasmayla yürüyen erkeklerin görüntüsünü canlandırmamak için. "Peki sadık mı, değil mi?"

Dr. Krugher alt dudağını yalayarak güneşin parıltısında daha da parlak hale getirdi. "Bugün olduğum şey dün olduğumdan ya da yarın olacağımdan farklı, bu yüzden size kesin bir cevap veremem. Her şey değişkendir."

Şaşkınlıkla başımı salladım ve alnımı kolumla sildim; verdiği anlaşılmaz cevaplar en az o cehennem sıcaklığı kadar sinir bozucuydu.

"Kahretsin, fikirleri karıştırmakta gerçekten çok iyisin."

"Ya da onları açıklığa kavuşturmak için."

"Ve ayrıca başımı ağrıtmak için."

"Ya da doğru söylemek gerekirse, kafa. Ne de olsa benim işim bundan ibaret."

"Tanrım, onunla tartışmak imkansız!"

'Zor ama imkansız değil,' diye tersledi beni.

"Çeyrek saattir... tartışıyoruz," diye dalga geçti, ta ki gözüne çarpan bir şeyi fark edene kadar. "Burada bekle."

Yemyeşil bir menekşe çalısına doğru yürüdüğünü ve her zamanki leylak renginden farklı olarak siyaha çalan şeytani bir bordo tonunda taç yaprakları olan bir tanesini kopardığını gördüm. Bacaklarımin üzerinde sallanarak bir ağacın gölgesinde sabırla onu bekledim, ta ki o bana dönüp narin taç yapraklarını nazıkçe gösterene kadar. "Hiç siyah menekşe gördün mü?"

Kokusunu almak için eğildim, hoş bir kokuydu ama çiçeği tutan adamınki kadar şehvetli değildi. Ona, taze ve sarhoş edici özünün, küçük çiçeğinkini bile bastıracak kadar güçlü ve koku alma duyumu hafifçe okşayacak kadar müdahaleci olduğunu itiraf etmek için samimi bir beyanda bulunmayı düşündüm, ama sadece sapı kavrayan uzun, erkeksi, zarif parmaklara baktım. "Hayır, asla."

"Menekşe Yunanlıların en sevdiği çiçektir; bir zamanlar bu çiçeğin inceliğini öylesine yüceltmişlerdir ki Atina'nın yüceliğinin sembollerinden biri haline gelmiştir. Eski bir efsaneye göre Zeus'un en sevdiği çiçekmiş. Tanrı, su perisi İo'ya aşıkta ama onu karısı Hera'nın kıskançlığından korumak için onu beyaz bir düveye dönüştürdü. Su perisi kendisine uygulanan kader için ağladığında, Zeus onun gözyaşlarını sadece kendisinin tatmasına izin verilen menekşelere dönüştürdü."

Dolgun dudaklarının yavaş hareketini, dilinin bembeyaz ve dümdüz dişlerinin arasında salınışını, güçlü çenesini ve asil elmacık kemiklerindeki yanık deriyi dikkatle izledim. Dr. Krugher'in güzelliği o kadar hipnotize ediciydi ki, herkesi etkisi altına alabilirdi.

"Ben de zavallı su perisi gibi aynı riski alabilir miyim?" Ondan başka hiçbir şeye bakamıyordum. Dünyanın en büyük harikası orada, tam karşımdaydı, öyle ki başka bir yere bakmam imkânsızdı.

Doktor, sadece sıcaktan değil, kızarmış yüzüme doğru eğilerek ağzını benimkine yaklaştırdı ve titreyerek, onunla ne yapmak istediğini öğrenmek için hevesle ağzını açtı. Onu diliyle yağmalayabileceğini, sert hareketlerle şımartabileceğini ya da bağırsaklarımı çoktan alevlendirmiş olan tutkulu arzuyla ona boyun eğmemi sağlayabileceğini hayal ettim. Bu hareketin korkunç sonuçlarına rağmen, eğer isteseydi, beni orada, parkın ortasında bile soymasına ve külotumun altına girmesine izin verebilirdim. Ancak, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle, küstah fantezilerimin her nüansını yakalamış gibi görüldüğünde ve daha fazla yaklaşımadan öylece durduğunda hayalim bir sabun köpüğü gibi patladı. "Eğer uslu bir kız olursan Dorothea, küçük İo'dan çok farklı bir kaderin olacak..."

Gürültüyle yutkundum ve bakışlarımı güneşin yanardöner sivri uçlarıyla ısıldayan yumuşak siyah saçlarına diktim. Sol lensinde daha uzun bir tutam vardı; onu düzeltme içgüdüsünü bastırdım. O benim

parmaklarıyla taradı, sonra diğer eliyle menekşeyi törensel bir nezaketten çok ondan kurtulmak için bana uzattı. Artık gerçeklikle bağlantım kopmuştu, gözlerimi onun yüzünden ayırmadan kabul ettim.

Koyu renkli yaprakları kokladım ve kirpiklerimi kırıpıştırdım. "İyi bir kız olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Dr. Krugher güldü; sol yanağında bir gamze vardı ve içimden onu okşamak geldi. "Biraz disiplinle sen de öyle olacaksın."

"Ya istemezsem?"

"İçinde bulunduğumuz durumda önemli olan sizin ne istediğiniz değil, benim sizin için en iyisinin ne olduğuna karar vermemdir."

"Peki benim için en iyisi ne?"

"Bir hasta gibi davranın ve sorunlarınızla ilgilenin." Yine arkasını döndü ve ben yine kendimi sanki etrafı aydınlatan bir ışık kaynağıymış gibi onu takip ederken buldum.

"Bakın, bu lanet kliniğe adımımı attığımdan beri bir hasta gibi davranıyorum!" Sinirlendim, bir anlık öfke ve hayal kırıklığına uğradım. Bir an için beni öpebileceğini, dudaklarını dudaklarımda hissetmek için bana kısacık bir şans verebileceğini düşünmüştüm, bunun yerine elime geçen tek şey sapı avucumun içinde ezilmiş siyah bir menekşeydi.

Elde edemeyeceğim bir şeyi istemek sinir bozucuydu.

"Bana sesini yükseltme." Arkasını döndü ve devasa cüssesi tam da istediği etkiyi yarattı. Sessizliğimi korudum ve tüm hoşnutsuzluğumu ortaya koyan bir surat ifadesiyle ona baktım. "Sinir krizi geçirmek yerine bana geçen gün o tuvalette neler olduğunu anlat. Bu toplantıyı verimli hale getirmeye çalış."

Kaşlarımı o kadar kaldırdım ki neredeyse saç çizgime ulaşacaklardı. "Üretken hale getireyim mi?"

"Başka kim olacak? Seni dinlemek için buradayım ve sana soru sormamı istemediğine göre, o küçük kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlatmanı bekliyorum." İşaret parmağıyla onu gösterdi ve asık suratımı yumuşatacak bir gülümsemeyi ima etti. Ciddi kalmak, ona sıkıntımı göstermek için çaba sarf ettim, ta ki ağzımın kenarları kendiliğinden yukarı doğru kıvrılana kadar.

"Seninle konuşmadan önce şu tişörtü çıkarabilir miyim?" Tenimden gelen mide bulandırıcı kokuyu hissedebiliyordum. Terliyordum, sıcak bana yardımcı olmuyordu.

Ağır giysiyi tolere edin ve elbise artık bana yapışıyordu.

"Hayır." Çok kararlıydı.

Lanet olsun!

"Neden?" diye umutsuzca sızlandım.

"Çünkü sana söylediğimde çıkaracaksın."

"Çok kontrolcüsün, biliyor musun?" diye elimle işaret ederek zavallı menekşeyi bir o yana bir bu yana salladım.

"Senin gibi biriyle farklı davranamazdım."

"Sebebi bu değil." Fermuarı açma isteğıyle fermuarı sıyırdım ama doktorun çalkantılı bir tepkisiyle karşılaşmamak için vazgeçtim. "O gerçekten böyle biri; benimleyken sadece bunu belirtmekten hoşlanıyor."

Dr. Krugher kahverengi sakalını ovuşturarak ona söylediklerimi düşündü. "Bu iyi bir nokta."

Dostum, biliyordum!

"Ne..." Bana ters ters bakarken son harfler dilimin ucunda kayboldu. Göremesem de, karanlık camları delip geçtiğini ve açık, zorlayıcı bir uyarıyla göğsüme çarptığını hissettim.

"Dorothea, çok önemli bir şeyi bilmelisin." Tınısı ciddileşti, alçaldı ve bulanıklaştı. Bana yaklaştı, sadece varlığıyla kendini bana dayattı, o kadar ki onun tarafından ezilmemek için birkaç adım geri çekildim. "Bana bir daha herhangi bir şekilde saldırgan ifadelerle hitap edersen, Hunberct'e senin için bir taksi çağırmasını ve seni kliniğimden çıkarmasını emrederim. Ben senin ne akrabam, ne arkadaşım, ne de küfrü aşan bir dili benimseyecek kadar güven duyduğun bir insanım." Kulağımın yanına eğildi, sakalı elmacık kemiğimi kaşıyordu. "Yeterince açık olabildim mi yoksa sana en kötü yanlarımı göstermemi mi istiyorsun?" diye fısıldadı zarif bir zalimlikle.

Gömleğinin yarı açık yakasına baktım, gizlediğı irisleriyle buluşamadım. Gözlük taktığı için minnettardım çünkü onaylamamasına ve bunu yüzüme vurma gücüne dayanamıyordum.

"Gömleğimin altından bana dokunma özgüvenine izin var mı?" Gururumun taşmasına izin vererek tereddüt etmeden onunla yüzleştim. Ayrıca, o da hatırladı

Ona neler olduğunu, beni nasıl okşadığını ve aynı zamanda yan tarafımı sıkarak zevk ve acıyla nefes nefese kalmamı sağladığını anlattım. "Bunun için üzgün olduğumdan değil, sadece kurallarının nasıl işlediğini anlamak istiyorum..."

Hiçbir tepki vermedi, sadece basit bir fizyolojik uyarandan çok bir rahatsızlık hissiyle ilişkilendiremediğim hafif bir yutkunma oldu. Adam, genellikle her insanın ruh halini yöneten duygulara karşı bağışıklı görünüyordu. "Bunu senin için yaptım, kendim için değil. Sonunda anladığın şeyi anlamana yardımcı olmak için."

"Yani benden hoşlanıyor mu?" Sadece içime işleyen utanç ve aşağılanmayı gizlemek için alttan almaya çalıştım. Onun sitemlerine maruz kalmak iyi bir duygu değildi, özellikle de bu kadar soğuk ve sert bir şekilde.

"Yani, kendinize acı çektirmek istiyorsanız, kendinize zarar vermemeyi öğrenmelisiniz. Gerçekten incitmemeyi yani." Su şişesinin kapağını açtı ve bir yudum almaya karar verdi. Hareketini takip ettim, elinden kapıp son damlasına kadar içmek için can atıyordum.

"O gün gerçekten kendime zarar vermek istedim."

Dr. Krugher susuzluğunu giderdikten sonra, güneşin parıltısı altında mermer bir heykel gibi ışıldayan gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Bu şaka yapılacak bir konu değil."

"Hiç de şaka yapmıyorum. Sadece ona söylüyorum..."

"Yeter!" diyerek beni hemen susturdu. "Cesur olduğunu mu düşünüyorsun? Bu hareketin seni onurlandırıyor mu? Vazgeçmek bir insanın yapabileceği en korkakça harekettir. Hayat bir armağandır, Dorothea. Annen bunu hatırlamanı isterdi."

İçten içe incindiğimi hissettim. Hiç kimsenin, en azından onun, onun hakkında konuşmasına izin verilmemeliydi. Öfkemi tutamadım, gözlerim yaşlarla parladı. "Annem hakkında konuşma, buna hakkın yok!"

"İnanıyor musun? O zaman neden buradasın?" Avucundaki plastik şişeyi sıkıca kavradı ve ağır basınç nedeniyle çıtır çıtır bir ses çıkardı.

"Çünkü büyükannem istedi!" Her geçen saniye dayanılmaz bir ısı kaynağına dönüşen kocaman sweatshirt'ün içinde boğuluyordum; öfke daha sonra rahatsız edici hissi körükledi.

"Bana yalan söyleme, yapamayacağını biliyorsun. Bana gerçeği söyle."

Geri adım attım ve bana kaçacak bir yol bırakmadan ilerledi. Nereye kaçabilirdim ki? Büyük bir parkın ortasıdaydım.

kliniğin girişinden. "Kesin şunu!"

"Bana neden burada olduğunu söyle, Dorothea." Dr. Krugher üzerimde yükseliyor, otoritesiyle peşimi bırakmıyor ve sanki istemediğim ama duymayı umduğum bir şeyi itiraf etmem için beni ikna etmek istemiş gibi sempatik ama aldatıcı bir ses tonuyla beni pohpohlamaya çalışıyordu.

"Hayır..." Yavaş yürüyüşünü engellemek için ellerimi ileri uzattım. Sırtımı, orantısız gölgelerini bedenlerimizin üzerine düşüren bir kavak ağacının devasa kabuğuna çarptım.

"Hadi ama Dorothea, bunu kendine itiraf etmelisin." Avuçlarım göğsünü sıyıramadan durdu. Yapraklar, çıplak kalçalarımı okşayan ve bahar sıcağından bir an olsun kurtulmamı sağlayan bir rüzgârla sallandı. Saçlarım kaba sapın köşeli çıkıntılarına takıldı, omuzlarım ve kalçalarım bacaklarımda dolaşan gerginliği hafifletmek için ona yaslandı, yabani dikenler baldırlarımı tırmaladı.

"Çünkü ben..." Bir yudum suyla canlanan dudaklarına baktım, yalamaya davet eden canlı bir ten pembesiydi. "Çünkü ihtiyacım var..."

"Ben," diye öyle ciddi bir tonlamayla fısıldadı ki, asla kabul etmeyeceğim bu gerçeğin ardında gizlenen güçten ürperdim. "İhtiyacın olan benim. Sana yardım etmek için buradayım. Ben senin düşmanın değilim. Böyle düşünmeni kesinlikle istemiyorum."

"Az önce beni klinikten atmak istediğini söyledi..." Böylesine samimi bir bağlantı dilimde onun adını tatmama neden oldu: Efrem. Telaffuz etmeden hayal gücümde yankısını duydum. Bizi ayıran aşırı resmiyet bariyerini yıkmak istedim ama bu girişimimi hoş karşılamayacağını biliyordum.

"Ancak bana saygısızlık etmeye devam edersen," diye yatıştırıcı bir ses tonuyla açıkladı. "Siz genç kızlar sadece size uygun olanı dinlersiniz, değil mi?"

"Siz yetişkinler boş yere sinirleniyorsunuz."

"Beni aşağılamak ya da kışkırtmak size 'hiçbir şey' gibi mi geliyor?"

"Seni kışkırtmak mı?" diye şaka yaptım, onu bana boyun eğmeye ikna edebileceğim çeşitli ilginç yolları gözden geçirdim. "Henüz başlamadım doktor..."

Hiçbir endişe belirtisi göstermeyen anlamlı bir gülümsemeye benimle alay etti. "Benimle çalıştığından o kadar emin olma."

"Bu bir erkek, değil mi?" Sinirle parmaklarımı deri jartiyerin altına sokup onunla oynadım, diğer elimle de kurusa bile büyük ihtimalle kıskançlıkla saklayacağım menekşeyi tuttum.

"Ben diğer erkeklerden farklıyım. Beni büyülemek kolay değil."

Onun fethedilmesi zor bir adam olduğunu zaten tahmin etmiştim, ancak zayıf yönünü keşfetmiş olsaydım, hedefi vurmanın ve umduğumu elde etmenin uzak bir ihtimal olduğunu görebilirdim.

"O halde sizi çeken nedir?"

Dr. Krugher derin bir iç çekti; küfredecek sandım ama tek yaptığı ciddi soğukkanlılığını korumak için arkasını dönmek oldu. "Seninle bu konuşmayı yapmamalıyım bile; bu uygunsuz. Bu kadar yeter." Sinirlendiği belli olan bir hareketle alnını kaşdı ve tekrar geri çekilerek taze kokusunu özlememe neden oldu.

"Senin hakkında ve iki gün önce olanlar hakkında konuşmak için buradayız, saçma sapan şeylerle vakit kaybetmek için değil."

Sözlerindeki acılık havayı o kadar soğutmuş gibiydi ki kaşlarımı çattım. "Zamanımızı boşa harcıyor gibi mi görünüyoruz?"

"Sen değil misin?"

"Onun yanındayken zaman değerlidir, boşa harcanmaz." Andy'ye karşı bile hiç bu kadar klişe olmamıştım; doktorla olan durumu basit bir oyun olarak gördüğüm açıktı. Ona tatlı cümleler, baygın gülümsemeler, iğrenç iltifatlar savurmak, beni delirmekten alıkoymak, Asklepios'taki haftalarım boyunca aklımı başımda tutmak ve aynı zamanda direncini kırmak, yetişkin bir adamın irademe boyun eğdiğini görmek için duyduğum çocuksu arzuyu tatmin etmek için tasarlanmış bir planın parçasıydı; gezegendeki en ulaşılmaz erkek örneğini seçmiş olmam bu meydan okumayı daha da heyecanlı hale getiriyordu. Şimdiye kadar kimse beni reddetmemiş ya da geri çevirmemişti, kendi adıma hiç kimseye gerçekten aşık olmamıştım ve bunun onunla da olmayacağından emindim: evli bir psikiyatrist ve bir çocuk babası. Kısacası, çok genç olmama rağmen hayatımı onunkine bağlayabileceğime inanacak kadar aptal değildim. Bir rock yıldızı olmayı, Amerika'yı ya da mümkünse dünyayı dolaşmayı, grubumla eğlenmeyi ve henüz yaşamadığım tüm deneyimleri yaşamayı hayal ediyordum. Dr. Krugher, bir daha asla açmayacağım bir hafıza çekmecesinde yavaşça ayırdığım hoş bir anı olarak kalacaktı. Yine de,

Ondan ayrılma ve onu bir daha görememe ihtimalini düşünmek kalbimde güçlü bir sızıya neden oldu, o kadar ki nedenini bilmesem de nefesim kesildi.

Bana ne haltlar oluyordu?

"Dorothea, iyi misin?" Dalgın ifademi fark etti ve yüzüme muzip bir gülümseme yerleştirmek için acele ettim.

"Harika, bok gibi ter kokmama rağmen. Şu lanet tişörtü çıkarabilir miyim?" Tişörtü yumruk yaptım ve bir anlığına yapışkan tenimden uzaklaştırdım.

"Bana sormaya devam ettikçe, senin için her şeyi daha da berbat edeceğim. O yüzden dur."

Kibar bir sessizlik içinde on beş dakika daha yürüdük. Yorgun ve susuz, ben adımlarımı güçlükle sürüklerken o imrenilecek bir dayanıklılık gösteriyordu. Belki bir sporcuydu, sağlıklı alışkanlıklara ve sağlıklı beslenmeye kendini adanmış bir adamdı ve bir doktordan başka bir şey bekleyemezdim ama kendimi, cam sıcaktan yüzümde patlayana kadar hayatta kalacağım kaynayan bir şişenin içinde kilitli hissettim. Daha fazla dayanamadım, soyunmam, bir litre su içmem ve ferahlatıcı bir duş almam gerekiyordu.

"Sanırım öleceğim..." diye yorumladım arkasından, kalan azıcık gücüme güvenerek. "Ayaklarım acıyor." Bitkin bir halde ve onun da aynı fikirde olduğunu umursamadan kendimi büyük bir kavak ağacının esintisi altında yere bıraktım. Zar zor açtığım bacaklarımı öne doğru uzattım ve avuçlarımın üzerine yaslandım. Dr. Krugher kutup yüzünde bir endişe perdesiyle durakladı.

"Ayaklar mı?" diye tekrarladı düşünceli düşünceli. "Bir bakayım." Arkasına döndü ve dizlerinin üzerine çöktü; elbisesinin kenarı yumuşak çimlerin üzerinde zarif bir pelerin gibi uzanıyordu ve güzel kokusu benimkine karıştı, kesinlikle daha az kokuluydu.

"Hayır!" Onu uzaklaştırmak ve bana dokunmasını engellemek için ona doğru koşmaya çalıştım ama doktor beni hareketsiz kılmak için bileğimi zahmetsizce kavradı. Kavrayışı inatçıydı, karşı çıkışımı umursamadığını anlamama yetti. İradesi benimkini kavradı ve bunu başka kadınlarla milyonlarca kez yapmış birinin güveniyle bastırdı. Başını eğerek botumun bağını çözdü ve kayarak çıkardı. Ayak başparmağımın dış hatlarındaki morumsu çürüğü incelerken ılık hava acıyan tenime çarptı, sonra bacağımı zorlukla bükerek

ayak bileğimde iğrenç bir su toplamasının oluştuğu yeri kontrol ettim. Yüzüm utançtan kızardı. Beni bu şekilde fark etmesini planlamamıştım: terli, üstü başı dağınık ve o kadar üzgün bir haldeydim ki giydiğim seksi elbise bile baştan çıkarıcı görünmeme yardımcı olamayacaktı.

"Çok uzun saatler boyunca amfibi giymekten kaçınmalısınız. Bunlar da üzerinize tam oturur."

Görüş alanından çıkmak için bacağımı altına aldım; Dr. Krugher dirseklerini dizlerime dayamış ve ayakkabım iki parmağımdan sallanır halde kaldı.

"Onlar annemin hediyesi..." diye mırıldandım, menekşe kucağımda ve sırtım kamburdu. "Başka hiçbir amfibi çifti benim için aynı değere sahip olamaz." Bazen anılarımı paylaşmanın ne kadar önemli olduğunu fark etmeden konuşuyordum. Kalbimi açtığım tek kişi Büyükanne Lizzie'ydi, gerçi doktorla birlikte hayatım hakkında başkalarına söyleyemeyeceğim şeyleri açıklamaya her zaman tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum.

"Sonsuzlukta 'birine' değer vermek bir insanın en büyük arzularından biridir..." Doktor hafifçe kirlenmiş ayakkabıma baktı, düşüncelere dalmıştı. "İnsan güzel şeylerin geçiciliğini kabul etmeyi öğrenmelidir, çünkü istikrarsızlık hayatın anlamıdır."

Onu anlamak her zaman kolay olmuyordu ama yine de mantığını takip etmeye çalışıyordum. "Bir ebeveynin ortadan kaybolmasını kabullenmenin kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Size söylediklerimdeki ikircikliliği kavramaya çalışın. Kadimlik sadece güzel şeylerle ilgili değil, aynı zamanda çirkin veya alçakça şeylerle de ilgilidir. Eğer güzel olan her şey ebedi olsaydı, acı veren her şeyin de ebedi olması gerekmez miydi?" Sesinin notalarında süzıldüm, benimkinin ötesinde bir olgunluğun sonucu olan bu bilimsel sözler üzerinde düşündüm. "Dünyanın bir dengeye ihtiyacı var, bu yüzden insana bir uzlaşma öneriyor: her şeyin bir sonu var. Hem mutluluğun hem de acının."

Sertliği yumuşatmak için çıplak ayak parmaklarımı büktüm ve gözlerimi onun koyu renkli lenslerine sabitledim. "O zaman yaşadıklarımın sonu yok gibi görünüyor, inan bana..."

"Yaşadığımız her durumun değerini koruyarak bir sonu vardır, Dorothea. İnsan sevdiklerinden sırf artık orada değiller diye vazgeçmemeli, aksi takdirde bu hiçbir şeye değer veremediğimiz anlamına gelir çünkü ne yazık ki hayattaki her şey fani."

"Seni anlayamıyorum..."

Dr. Krugher çizmemi çimenlerin üzerine koyarak onu almamı sağladı, ancak uyluklarım açıkta, uzuvlarım yorgun ve göğsüm kabarmış halde hareketsiz kaldım. 'Keder bir derstir: Kederin yok ettiği şeyi hayat yeniden yaratır. Annen öldü ama o bir çift ayakkabıyla hayatta kalmadı. Her geçen gün bağınıza verdiğiniz değerle hayatta kalıyor, ona duymaya devam ettiğiniz sevgiyle hayatta kalıyor ve o orada olduğu sürece..." Başımı işaret etti. "Ve orayı." İşaret parmağını kalbinin üzerine indirdi. "O sonsuza kadar yaşayacak, kimse onu senden alamayacak. Ölüm bile."

İçime bir parça umut aşıladıktan sonra, onun yükseldiğini, her şeyin üzerine çıktığını gördüm.

Çenesini dik tutarak ve bakışlarını gizleyerek önündeki her şeyin ötesine bakabilirdi.

Dr. Krugher için gökyüzünü gözlemlemek yeterli değildi.

Sonsuzluğu aradı, tüm duyularını ufka çevirdi, çünkü cevaplarını orada bulacaktı.

Görkemli ve gururlu bir yürüyüşle benden çok da uzak olmayan bir banka ulaştı ve o geçerken doğa yeniden canlanıyor gibiydi.

Ağaçlar daha yemyeşil oldu, çiçekler sanki onun güzelliğiyle gözleri kamaşmış, bedenlen ve ruhen onu karşılamak için bekleyen bir kadının dönmüş kalçalarıymış gibi korkunç bir yavaşlıkla açıldı.

Dr. Krugher bahar kokuyordu ama içinde yaz sıcaklığının yorucu ateşini barındırıyordu.

O diğerleri gibi bir adam değildi, belki de bizim dünyamıza ait bile değildi.

O mistik bir enerji, yaşam ve özgürlüktü. Bir muammalar uçurumu.

Karanlık bir gizem, ölümün kendisinden bile büyük.

"Buraya gel." Oturduğunda, ona katılmam için bana işaret etti. Sadece birkaç metre yürümem gerekiyordu ama ağrıyan ayağıma baktım ve ayağa kalkmamın imkânsız olduğunu düşündüm.

"Nasıl yapacağım? Acıyor." Hiç deneyimi olmayan bir çocuğun kanayan bir yarayı iyileştirmeye çalışması gibi avucumla okşadım.

Doktor yanındaki su şişesini bankın kenarına koydu ve benim yüz ifadem açgözlülükle şişeyi kapıp hepsini mideye indirme isteğimi ele verdi.

"İstersen sürünebilirsin." Belirleyici gibi görünse de, özellikle de bariz bir kötü niyetle söylendiği için çok belirsiz olan bir alternatif önerme cüretinde bulundu. Mesaj açıktı: *Susadın mı? O zaman bana gel, çünkü ben sana gelmeyeceğim.*

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ayakkabıya baktım, giymekte tereddüt ettim, sonra tekrar birkaç adım ötemde oturan adama baktım. "Sen normal bir doktor değilsin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Bu kadar geç fark etmiş olmam onu eğlendirmişe benziyordu. Yaprakların arasından süzülen güneşin zayıf ışınlarının yansıttığı bir dizi puantiyenin altında bir bacağını çaprazladı ve ne yapacağıma karar vermemi bekledi. Beni ağır bir sweatshirt giymeye zorlamış, kavurucu güneşin altında birkaç kilometre yürümemi sağlamıştı ve o anda bana susuzluğumu giderme şansını tek bir şartla sunuyordu: boyun eğmek.

"Beni cezalandırıyor, değil mi?" diye tahmin ettim gururlu bir gülümsemeyle. "Avukat Ryke ile konuşmasına kulak misafiri olduğum için. Bu çok açık,' diye düşündüm yüksek sesle, beni duyacağının farkındaydım.

Erkeksi yüz hatlarında, beni büyüleyen ve içten içe özlemini çektiğim korkunç bir şeyi gizliyor gibi görünen gölgeler vardı. Sonra, eğer o beni cezalandıracaksa, benim de onu aynı şekilde cezalandıracağımı düşündüm. Utanmadan eşofmanımın yakasını göğüs kafesime kadar açtım ve elbisemin lila yakasını ve kışkırtıcı yakasını gösterdim. Sıcak havanın kalçalarım vurduğunu hissederek dört ayak üzerinde eğildim ve yavaşça, onun sessiz dikkatinden kaçmayan kalçalarımı sallayarak ona doğru süründüm. Ayakkabısız, ter içinde ve iki yumuşak perde gibi yüzümün kenarlarını kaplayan uzun saçlarımla, beni ondan ayıran mesafeyi yürüdüm. Utanç duygusunun beni durdurmasına izin vermedim, daha ziyade performanslarımda sergilediğim cesaret ve özgüvene sarıldım, büyük, rock'a aç bir seyircinin önünde çalmak zorunda kaldığımda, önümdeki adam aç görünmese de, yavaş ilerlememle artan güçlü bir memnuniyetle doluydu.

Huzuruna vardığımda, avuçlarımı taş bankın üzerine, bacaklarının iki yanına koydum, dizlerimin üzerine yükseldim ve ayak bileğini hafifçe ayırarak uyluklarımın arasına sıkıştırdım. Dr. Krugher arkalığa yaslandı, dirseğini arkalığa dayadı ve sol elini sarkıttı

Altın alyansı güneşin yansıması altında parlıyordu. Bir an için, başka bir kadına olan bağlılığını mühürleyen yüzüğü fark etmemi sağlamak için bu küstah pozu verdiğini düşündüm, ancak ayak bileğinin Venüs'ün hassas tepesine daha sert bastığını hissettiğimde, niyetinin benimle dalga geçmek olduğunu anladım. Sanki kalçalarımı dayayabileceğim küçük bir sandalyeymiş gibi ayağını yukarı doğru eğdi ve ben de o anın güçlü hislerine dayanamayan dizlerimin üzerinde titreyerek davetini kabul ettim. Dr. Krugher beni arzu içinde bıraktı; hareket edebileceğimi ve kaslı kaval kemiğine sürtünebileceğimi biliyordu ama bunu yapmayacağımı da düşünüyordu çünkü benim gibi utanmaz bir kadın için bile çok fazla olurdu.

"Senin yaşındaki kızlarda beni ne eğlendiriyor biliyor musun?" Nefesi kontrollü, sesi baştan çıkarıcı ama duygusuzdu. Artan heyecanımın sıvı bir zevk halinde külotuma taşmasını engellemek için kıpırdamadım. "Tüm dünyanın kendi ellerinde olduğunu düşünenlerin kabadayılığını sergiliyor ve erkeklere vücudunuzu sunmanın onları manipüle etmek için yeterli olduğunu düşünerek onları hafife alıyorsunuz..."

"Ben... Ben seni manipüle etmek istemiyorum." Bilinçsizce ona yaklaşmak için öne doğru eğildim. Diz kapağı karnıma bastırdı ve bir an için havasız kaldım.

"Oh hayır mı?" Dr. Krugher işaret parmağını yakamın altına soktu, çengel attı ve beni kendine çekti. Yüzüme nefes vermek için eğildiğinde bu hareketin sertliği şaşkınlıkla inlememe neden oldu. "Hiç zorlayıcı baştan çıkarma diye bir şey duydun mu, Dorothea?"

Boynumdaki kadife kurdelenin uyguladığı hafif baskı, sanki boğazımda bir ip varmış gibi soluk soluğa kalmama neden oldu. Bu davranışı karşısında üzülsem mi şaşırsam mı bilemedim, kesinlikle şaşırmıştım.

"Hayır," diye cevap verdim boğuk bir iniltiyle.

"Yeme bozuklukları genellikle libido yokluğu veya tam tersine aşırı cinsellik gibi diğer semptomlarla ilişkilidir. Hastalar, hatta bazen atipik anoreksiya nervoza hastaları bile, seksi ve bıkıtırıcı cinsel partner arayışını içlerindeki derin boşluğu doldurma ihtiyacıyla ilişkilendirir." Başparmağıyla bir aşığın güveniyle çenesini okşamasına izin verdi. "Seks ve yemek kavgası, kendilerini tüketmelerine izin verdikleri iki uyuşturucu. Sen Dorothea, o boşluktaki dünyayı ve onunla birlikte tanıştığın erkekleri de yutmak istiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, bileğini kalçalarımın arasından kavradım, sadece koşulsuz bir dürtüyle kendi üzerime kapandım. Bir yılanınki kadar sıkı ve tehlikeli olan kavrayışından kendimi kurtarmaya bile çalıştım ama ayağını kalçamın yarığına sıkıştırdı ve beni kaval kemiğine kilitlemek için öne doğru itti. Dengemi kaybederek avuçlarıma tutundum ve mahremiyetim kemiğin sertliğine başka bir şeymiş gibi yapıştı. "Baştan çıkarılmaktan çok baştan çıkarmayı seviyorsun ve kendini onlardan daha güçlü hissetmek için erkekleri zayıflatmayı seviyorsun. Senin için onlar kullanılıp atılacak oyuncaklar. Beni de onların arasına katmak istiyorsun, beni yemek, sonra da iki parmağını ağzına sokup kusmak ve benden kurtulmak istiyorsun. Ancak sevgili çocuğum, hesaba katmadığın dezavantaj, zihninin benden sakladığı hiçbir şey olmaması ve kendimi senin tarafından yutulmama izin vermeyeceğim. Senin şartlarınla değil." Başından beri sergilediği cazip gülümseme farklı, daha aldatıcı ve sinsi bir şeye dönüştü.

"Ne... bu ne anlama geliyor?" diye kekeledim, hiç beklemediğim bir acımasızlıkla okunmanın utancıyla.

"Şu anda hedeflediğiniz şey, karşınızdaki erkeğin zararına cinsel tatmine ulaşmaktır, bunun ben ya da bir başkası olmasının sizin için hiçbir önemi yoktur. Bana olan ilgini, sana boyun eğdiğimi görmenin heyecanını yaşamaktan aldığın zevk için tetikledin, ama ikimiz de biliyoruz ki bu boşluğu kısa süre içinde başka bir erkekle doldurmaya çalışacaksın, tıpkı şimdiye kadar tanıştığın erkeklerde olduğu gibi," dedi tüyler ürpertici bir sakinlikle, yine de beni ona ne düşündüğümü söylemekten alıkoyamadı.

"Aslında herkesle yattığımı düşünüyor." Yakasını tuttuğu elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve o da beni bıraktı, sanki ait olduğu yer orasıymış gibi bacak bacak üstüne atmış ve hala kalçalarımın arasına sıkışmış bir şekilde sakince oturuyordu.

"Gıda, seks ve duygusallık arasındaki paralellige dikkat edilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Seks hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ben..." Parmaklarımı bankın üzerinde sıkarak tırnaklarımı taş yüzeye geçirdim.

"Kaç partnerin olduğu umurumda değil Dorothea, ben erkek cinsine hitap etme niyetinle ilgileniyorum."

"Tekrar söylüyorum: İlk adamla yatmıyorum, eğer düşündüğün buysa."

"Senin için öyle umuyorum, çünkü bence en iyisini arzulayabilirsin. Sen zeki bir kızsın ve kesinlikle sevgi verme ve alma yeteneğine sahipsin. Ve yalnızlığını gidermek ya da güvensizliğini bir erkeğin kollarında hafifletmek için spazmodik bir ihtiyaçtan değil, duygularını onlara karşılık verebilecek birine, seni seven ve saygı duyan birine verme ihtiyacından." Nefesimin kesildiğini, alnımın terlediğini ve yanaklarımın kızardığını fark ettiğinde, nihayet içebilmem için bana su şişesini uzattı. Ne de olsa, tam da istediği gibi ona doğru sürünmüştüm ve bu küçük ödülü fazlasıyla hak etmiştim.

"Kahretsin, babama benziyor." Dudaklarımı onun da dudaklarını yerleştirdiği yere yerleştirmek bana çok samimi bir paylaşım gibi gelse de, onu öfkeyle yakaladım ve narin yüzlü ve ince yapılı bir genç kızdan ziyade bir mağara adamına yakışan zarafetle içtim.

"Ben senin baban değilim ama gerçekleri görmene yardımcı olmak benim görevim."

Çenemden aşağı süzülen birkaç damla suyu silmek için eşofmanımın kolunu ağzıma sildim ve bu sinir bozucu konuşmadan bıkmış bir şekilde başımı salladım. "Gitmek istiyorum." Ayağa kalkmaya çalıştım ama Dr. Krugher beni yanaklarımdan tutarak aynı pozisyonda kalmaya zorladı. Baş ve işaret parmaklarının yüzümü deforme edecek kadar etime battığını hissettim. Parlak bir güzelliğe ve zarif hareketlere sahip bir adamın nasıl olup da böylesine ilkel ve huysuz bir yönünü gizleyebildiğini anlayamıyordum. Giderek artan bir öfkeyle inledim; bana aklından geçenleri söylemeye hazır bir şekilde çenesini sıktı.

"Bu durum bir oyun değil, anlıyor musun?" diye fısıldadı, benim dörtlüla koşan ukalalığımı korkuya dönüştüren bir acelecilikle. "Ve ben de sırf eğlenmek için senin isteğine göre hareket ettirilecek bir kukla değilim."

"Bunu bir eğlence olarak görmüyorum." Kocaman eli yüzümdeki kavrayışını gevşetmek için hiçbir işaret vermezken bu kelimeleri anlaşılır bir şekilde telaffuz etmekte zorlandım.

"O zaman yavan baştan çıkarma taktikleri benimseyerek beni hafife alma, çünkü kendi egosunu tatmin etmek için bir kadının bacaklarının arasına girmekten memnun olacak türden bir adam olduğumu düşünüyorsan, hedeften çok uzaksın." Beni öyle ani bıraktı ki, geri tepmenin etkisiyle kalçalarımın üzerine düştüm. Neyse ki yumuşak çimenler darbeyi hafifletti ve ben de küçük bir çığlık atmakla yetindim.

gerçek acıdan çok şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Dr. Krugher ayağa kalktı; bu açıdan bakıldığında daha da muazzam ve korkutucu görünüyordu.

"Hadi gidelim artık. Yarım saat içinde geç kalmamam gereken önemli bir görüşmem var." Geniş adımlarla üzerime yürüdü ve emrettiği şeyi yapmamı beklerken sakince bir şekerin paketini açtı.

Topallayarak amfibiyi aldım ve giydim.

Bir elimde menekşe, diğerinde küçük şişe ve kalçalarımın arasında tatminsiz bir halsizlikle onu aynı yoldan geri takip ettim.

"Şu lanet olası tişörtü çıkarabilir miyim?" Son bir kez daha denedim ama artık bitkin ve terli bir halde tişörtü giymekten vazgeçmişim.

"Hayır." Limon aromalı ikramının tadını çıkardı, narenciye kokusu burnuma geldi ve gecikmeden yola devam etti.

"Neden?"

"Çünkü kliniğe gittiğimizde cezan sona erecek, Dorothea."

Kültürlü ve sert olduğu kadar esrarengiz de olan bu olağanüstü adamdan iki şok edici ve korkunç gerçeği anladım: Birincisi, arkadaşları veya meslektaşlarıyla yaptığı özel konuşmalara kulak misafiri olmaktan kaçınmam gerektiği, ikincisi ise ona bir daha itaatsizlik etmeden önce milyonlarca kez düşünmem gerektiği.

18
Thea

*Erkekler düşündüklerinden
daha ahlaklıdır
ve çok daha ahlaksız
hayal edebileceklerinden daha fazla.*

SIGMUND FREUD

"Yani bana seni kızgın güneşin altında kışlık bir kazakla kilometrelerce yürüttüğünü mü söylüyorsun?"

Juliette hâlâ buna inanmakta güçlük çekiyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Hiç kimse

Dr. Krugher'in böylesine tavizsiz ve aynı zamanda acımasız bir jest yapabileceğini düşünmemiştim. Beni kollarına alabilir, bir çalının serin esintisi altında birkaç dakika daha dinlenmeme izin verebilir ya da böylesine aşırı bir ceza tasarlamaktan kaçınabilirdi. İlk başta ağır giysiyi iffetsiz kıyafetlerim yüzünden önerdiğini düşünmüştüm, öyle olsaydı buna güler geçerdim, ama her şeyi en başından beri planlamıştı çünkü davranışlarım saygısızca ve saygısızcaydı.

"O tam bir piç."

Kütüphaneye giderken sıra sıra dizilmiş heykeller arasında yürürken ruh halim asık suratlı ve küçümseyici bir hal almıştı.

Pazar günü olduğu için yapılacak özel bir faaliyet ya da sağlık ekibiyle yapılacak bir görüşme yoktu, bu yüzden sadece garip cinsel fantezilerimi değil, aynı zamanda daha ilginç bir şeyi araştırmaya başlama fırsatını değerlendirecektim. İçimde, doğru kitabın cinsel fantezilerimi aydınlatmama yardımcı olacağına dair bir umut vardı.

Ruhumda barındırdığım ve Dr. Krugher'den başka kimseyle konuşmadığım şüpheler.

"Şey, evet. Kesinlikle yüce gönüllü değildi." Juliette plastik çubuğu parmaklarının arasında tutarak bir lolipop emdi ve olanları düşündü. "Kulak misafiri olmanın kötü bir fikir olacağını söylemiştim."

"Siktir et." Öfkeyle mırıldanarak geniş koridorlarda ilerlememe izin verdim. "O ve onun lanet kuralları."

Oda arkadaşım pişman tavrımı eğlenceli bularak güldü. "Biliyor musun, sayende doktorumuzun bilmediğim bir yönünü keşfediyorum."

"Ve kim bilir başka neler saklıyor..." Ayak seslerimiz duvarların arasında yankılanıyordu. Yemek odasına giden merdiveni geçerken, zarif pirinç süslemeleri olan büyük bir kapıya geldik. Juliette kapıyı açtı ve ben de onu takip ederek içeri girdiğimde beni hemen kâğıt ve söğüt ağacı kokusu karşıladı. Hiç bu kadar güzel bir kütüphane görmemişim: odanın genişliğini vurgulayacak kadar yüksek sonsuz raf sıraları, çeşitli dikdörtgen masaların arasına yerleştirilmiş heybetli heykeller, rahat koltuklar, yaldızlı sütunlar ve büyük avizeler. Tonozlu tavan sonsuzluk hissi veriyordu, mermer zemin bronz yansımalarından oluşan bir nehir gibiydi ve büyük kemerli pencereler okuma odasını aydınlatıyor, en gizli köşelerde hoş gölgeli alanlar yaratıyordu.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandım mest olmuş bir şekilde.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Juliette gülümsedi, sonra da sakın sakın bazı büyük ciltleri yeniden düzenleyen bir kadına doğru yürüdü. "Merhaba, Bayan Ferguson." Kadın dönüp burnunun ucundan çıkan yuvarlak gözlüklerinin üzerinden bize baktı; yüzündeki kırışıklıklara bakılırsa altmış yaşından fazla değildi. Mavi bir bluz ve siyah bir pantolon giymişti, elindeki kitabı bırakıp bize doğru yaklaştı.

"Juliette, seni tekrar görmek ne güzel." Kadın bakışlarını ondan benimkine çevirdi ve siyah tişörtümü süsleyen cehennem alevlerini işaret etti. "Ah, kim bu güzel kız?"

"Thea Jensen, ben yeni bir..." Doktorların bize ne demeyi tercih ettiklerini hatırladım ve hasta terimini bir kenara bıraktım. "... Misafir."

"Rica ederim, Thea." Bayan Ferguson, Büyükanne Lizzie'ninki kadar nazik ve rahatlatıcı bir tavırla misafirperverliğini gösterdi. "Hangi konuda

Size yardımcı olabilir miyim?"

"Arkadaşımın bir kitaba ihtiyacı var..." Juliette geniş raflara baktı, tek başımıza nereden başlayacağımızı bilemeyeceğimizi ve yardımın kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu.

"... zorlayıcı baştan çıkarmadan bahsediyorum," diye belirttim.

Kadın kaşlarını çattı, neredeyse kaşlarını birleştirecekti. "Bu Dr. Krugher'ın bir isteği mi?"

"Pek sayılmaz." Sırf büyük patronun izni olmadığı için kitabı okumamı yasaklamayacağını umuyordum. "Ama bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Hmm..." diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Burada böyle kılavuzlar var mı bilmiyorum. Genellikle doktor onları ofisinde saklar."

Bu, onunla doğrudan konuşmam gerektiği anlamına geliyordu ve aldığı cezadan sonra onunla konuşmak istediğimden pek emin değildim. Aksine, ondan uzak durmak kafamı toplamama yardımcı olacaktı, özellikle de kısa ve uygunsuz temasımızdan sonra: Ayak bileğini kalçalarımın arasına erkekçe bir tavır ve pervasız bir cesaretle nasıl bastırdığını canlı bir şekilde hatırlıyorum. Benim gibi utanmaz küçük bir kıızı nasıl tatmin edeceğini bilen bir adam tarafından öpülmenin ve dokunulmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek bütün gece gözümü bile kırpmamıştım.

"Cinsel sapmalarla ilgili bir şey mi?" Sorunlarımdan en az birine atıfta bulunabilecek bir kılavuz bulmaya tekrar çalıştım.

Juliette bana boş boş baktı, en samimi konuşmalarımızda bile ona hiç bahsetmediğim bu tamamen beklenmedik istek karşısında şaşırmıştı.

"Senin için mi?" Kadın şaşkın görünüyordu.

"Eğer buradaysam kesinlikle birkaç vidam gevşemiştir, değil mi?" Ukala bir sırıtışla şakağımı işaret ettim ama ikisi de ironimi uygun bulmadı.

"Um... Thea sadece çok meraklı." Juliette lolipopu dudaklarının arasına sıkıştırdı ve çubuğu dişlerinin arasında tutarak güldü.

Kadın göz kapakları titreyerek bizi izledi ve durumun tuhaflığını düşündü. Yine de bir psikiyatri kliniğindeydik, hiçbir şey onu şok etmemeliydi. "İşte, emin değilim..."

"Bakın." Yaklaştım ve elimi omzuna koydum; Bayan Ferguson böyle mahrem bir yaklaşıma alışık olmadığı için irkildi.

"Bana sadece ilgilendiğim şeyi nerede bulabileceğimi söyleyin, ben de sizi daha fazla rahatsız etmeden çekip gideyim. Ne dersin?"

Juliette sanki felç geçirmiş gibi yüzünde sahte bir gülümsemeyle utancını kamufle etti; onun yerine bana dehşetle bakmayı bırakmasını bekledim. İsteğimi yirmi küsur yaşındaki birinin kaba küstahlığıyla değil de daha kibar bir şekilde ifade etmemi tercih edeceğinden emindim.

"Bana kesin bir başlık verirseniz, bilgisayarımdaki katalogda arama yapabilirim, aksi takdirde..." Kadın boş masalar ve ampul fırırlarıyla dolu alanı işaret etti. "Konuları ve elimizdeki çeşitli başlıkları gösteren işaretleri takip edin. Kitaplar arasında serbestçe dolaşabilir ve okumayı bitirdiğinizde onları yerlerine geri koyabilirsiniz. Ancak kitapları ödünç almak istiyorsanız, bir form doldurmanız gerekecek..."

"Tamam, teşekkür ederim." Juliette'i bileğinden tutup sürükleyerek götürdüm, yoksa kütüphaneci konuşmayı asla kesmeyecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye yakındı Juliette.

Seçkin yazarların yarı büstleri, süslü heykeller ve oymalı sütun başlıklarıyla çevrili uzun koridorda körlemesine yürürken "Bizi kurtaracağım," diye mırıldandım.

"Tuhaf bir kurtuluş anlayışınız var."

"Evet, biliyorum. Oldukça müsrifimdir," diye övündüm onu bırakmadan önce.

Birlikte rafların her sırasına asılmış çeşitli tabelalarda *psikoloji* ya da *psikiyatri* ifadesini aradık. Oda arkadaşım küçük pembe ağzında lolipopuyla göz kapaklarını kısararak grafik süslemelerle bezenmiş kaba ve süslü kapakları incelerken, ben ilk kez böylesine lüks bir kütüphaneye ayak bastığımı düşünüyordum. Kendimi rahat hissettiğim ya da alışkanlıklarına uygun bir yer olmadığı kesindi, ama yine de o büyüleyici atmosfer, kâğıt kokusu, keşfedilmemiş dünyaları keşfetme ya da bilinmeyen bilgilerle dolu tozlu sayfalara dalma arzusu bende, renkli bir lunaparkın bir çocukta uyandırdığı şaşkınlığın aynısını uyandırıyor gibiydi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Juliette, mükemmel durumdaki ciltli kitaplarla dolu belirli bir rafa odaklanarak. Ayak parmaklarının üzerinde durarak küçük bedenini gerdi ve bir tanesini çıkarmak için kolunu uzattı.

"Bu kitap yeme bozuklukları hakkında." Elini başlığın üzerinde gezdirdi, parmak uçlarının altında blok harflerin rahatlığını hissetti. "Yani bu..." iki kişinin gizlice bir şeyler planlamasına özgü yumuşak ama hareketli bir konuşma duyunca sözünü kesti. Dehşete kapılmıştı ve dikkatini bu belirsiz konuşmaya vermişti; ben ise onun aksine daha sakindim ve kimin, özellikle de neden tartıştığını merak ederek muzip bir sırıtışla ona bakıyordum.

"Bakalım kimmiş." Juliette'in kitabı kaydırıldığı aralıktan bakmak için eğildim. Ellerimi rafa dayayıp dengemi korumaya çalışırken neredeyse yüzümü iki büyük cilt arasındaki boşluğa sıkıştıracaktım.

"Thea." Juliette hafif bir sitem fısıltısıyla beni gitmeye teşvik etmek için gömleğimi çekiştirdi.

"Sessiz ol." Ona pis bir bakış attım ve tekrar hedefe odaklandım.

Kavgaya karışan genç kadınlara odaklandığımda, gördüğüm şey özellikle ilgimi çekti: güzel Sophie Queen ve çekici Riley Adams bir türlü sonuçlandıramadıkları bir pazarlığın ortasında gibiydiler. Aktris, diğerinden kendisine daha büyük miktarlarda bir şey almasını istiyordu; Riley ise dışarıdaki bağlantıları sürdürmenin ve her zaman paçayı kurtaracağı umuduyla oda kontrollerinden kaçmanın kolay olmadığını söylüyordu.

"Bu da ne..." Söylediklerine bir anlam veremiyordum; bölük pörçük cümleleri birleştirip mantıklı bir söylem çıkarmak kolay değildi. İki kız mırıldandı ve kaçamak bakışlarla etraflarına bakındı. Bir mal, belki de uyuşturucu satın almak için pazarlık yaptıklarını düşünebilirdim ama Sophie o kadar ileri gidecek türden bir yıldız değildi. Röportajlarında birkaç kez hiç esrar bile içmediğini söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını bilmek benim için imkânsızdı ama konuşmalarının konusunun başka bir şey olduğundan emindim.

"Şimdilik sana sadece bunu verebilirim." Riley sabırsızlandı ve deri ceketinin altından içinde poşetler ya da belki de tabletler olan beyaz bir ilaç kutusu çıkardı.

Sophie derin bir nefes aldı ve memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle sert pakete baktı. "Bana en az üç tane söz vermiştin."

"Şimdi sakin ol, Kraliçe. Ve defol git." Riley ilaçları Sophie'nin avucunun içine itti ve Sophie birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla ilaçlara bakarak ilaçları kabul etti.

"Ne kepçe ama," dedim içimden, Juliette'e yol vererek bakmasına izin verdim. Küçük kız eğilmek için parmaklarını rafa yerleştirdi, sonra şaşkınlıkla göz kapaklarını oynattı.

"Aman Tanrım!" Juliette'in nutku tutulmuştu. Sophie'nin formunu korumak için anorektiklere başvurmasına şaşmamalıydı. Her zaman dış görünüşüne takıntılı olmuş, bunu sıkı diyetler ve aşırı sporla korumaya çalışmıştı. Ancak asıl ciddi olan, her ikisinin de dürüst Dr. Krugher için çok değerli olan üç numaralı kuralı ihlal ediyor olmalarıydı. Daha önceki toplantılarımızdan birinde, benim öğrenmem ve diğerlerinin de hatırlaması için bu kuralı kendisinin telaffuz ettiğini hatırladım, ama görünüşe göre kurala uymayan tek kişi ben değildim.

O anda zihin hızla ünlü Hollywood aktrisinin kariyerini gözden geçirdi: Ona atfedilen kötü şöhret, meslektaşlarına karşı acımasız ve sinsi olmasından kaynaklanıyordu. İş tekliflerini sabote etmek ve başrolü kapmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu; başarıya o kadar takıntılıydı ki, kendisiyle asla rekabet edemeyecek olanlara karşı bile sık sık iğrençliği ortaya çıkıyordu. Çeşitli durumlarda bana karşı da motivasyonsuz bir hoşnutsuzluk gösterdiğinden, beni gecikmeden hemen harekete geçmeye iten zor bir karar verdim. Cep telefonumu şortumun cebinden çıkardım, flaşı devre dışı bıraktım ve Juliette'i, onlar uzaklaşmadan önce kamerayı iki kıza doğrultması için hareket ettirdim.

"Thea, ne halt ediyorsun?"

Onu görmezden geldim ve sırayla birkaç fotoğraf çektim: Birinde iki yüz mükemmel bir şekilde tanınabiliyordu, diğerinde Sophie yönergeleri okumak için paketi ters çeviriyordu, bir diğerinde ise Riley'ye ödeme yapmak için cüzdanından banknotlar çıkarıyordu. Farklı anları yakalamak için çekmeye devam ettim, hepsi keskin ve uzlaşmacı, bu sırada aklıma şeytani bir düşünce geldi: Bir gün beni sıkmaya veya herhangi bir şekilde kışkırtmaya karar verirse, Sophie'ye şantaj yapmak için bunları ona karşı kanıt olarak kullanabilirdim.

"Kes şunu." Juliette beni itti, sendeledim ve son çekim bulanıklaştı. Düşmesini engellemek için telefonumu kavradım ve nefretle bana tüm küçümsemesini gösteren küçük kıza baktım. "Senin böyle biri olduğunu düşünmemiştim Thea."

Bakışlarındaki hayal kırıklığı beni suçlu hissettirdi. "Ne gibi?"

"Çok kötü," diye mırıldandı. "O resimlerle ne yapacaksın?" Tespit edilme riskini göze alarak sesini yükseltti.

"Şşş... Kapa çeneni. Siktir," diye sinirli bir fısıltıyla ona seslendim.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Senin suç ortağın olmak istemiyorum. Eğer demek istiyorsan..."

Onu susturmanın tek yolu onu üzme idi. Bu yüzden yanına gittim, ensesinden tuttum ve dudaklarımı onunkilere bastırarak iffetli, heybetli bir öpücük kondurdum. Dudaklarının benimkilere yapıştığını hissettim, çilek ve sütün tadı temasımızı yumuşattı ve daha tatlı hale getirdi. Küçük elleriyle beni kalçalarından uzaklaştırmaya çalışırken göğsü karnıma çarpıyordu. Uzaklaştığımda yüzünün pembe bir renk aldığını ve sanki utanmazca sahiplenmişim gibi nefesinin kısaldığını fark ettim. Bırakmadan önce başımı salladım ve iki kızın varlığımızı fark edip etmediğini kontrol etmek için eğildim.

"Sophie'nin alışkanlıkları ya da Riley ile olan ilişkileri umurumda değil. Sadece bana saldırmaya karar verirse kendimi savunabileceğim güçlü bir silaha ihtiyacım var ya da..." İri kahverengi gözlerine bakarken ağzımda onun özünün tadını aldım, "... sana."

Garip bir sessizliğe gömülen Juliette tek kelime etmedi. Ne olduğunu anlayarak parmak uçlarıyla dudaklarını ovuşturdu, sonra dalgın bir ifadeyle yanağının altında tuttuğu lolipodu yavaşça oraya soktu. "Buna inanmıyorum. İdolüm az önce beni öptü," diye yorum yaptı abartılı bir vurguyla.

Kafamı kaldırdım ve onu geçip kütüphane çıkışına yöneldim.

"Nereye... nereye gidiyorsun?" Saçları ve renkli kumaşları dalgalanarak peşimden koştu.

"Araştırma yapma isteğimi kaybettim." Veda etmeden ya da Bayan Ferguson'a yardımları için teşekkür etmeden yoluma devam ettim.

"Havaya ihtiyacım var." Bahçeye ulaşır ulaşmaz bir sigara içmeyi de düşündüm.

"Seninle gelebilir miyim?" Juliette bana yetişmek için sıçradı. "Oh, yakında görüşürüz Bayan Ferguson." Aceleyle elini sallayarak

kütüphaneci ve benimle birlikte koridora çıktı.

"Hayır," diye kesin bir dille karşı çıktım. "Bir taahhüdüm var."

Ya da ertelemeye hiç niyetim olmayan bir randevu demeliydim.

Aradan koca bir hafta geçmesine rağmen, çiçekler ve altın sarısı saçlar giymiş su perisi, on bir yaşındaki bir çocuğun parktaki banka bıraktığı, şiirsel satırları arasında kendisine yönelik açık ve kesin bir davet içeren şefkatli notu unutmamıştı:

*Gelecek pazar görüşürüz. Aynı
saatte.
Joël*

Öğleden sonra saat beşte, parkta boş banklar, gösterişli gül çalıları ve yeşil kavak sütunları arasında ıssız bir patıkada yürüyordum. Güneş bulutların arkasına sığınmış, doğayı altın örtüsünden mahrum bırakmış ve nihayet yaz yaklaştıkça her geçen gün daha da dayanılmaz hale gelen yoğun boğuculuktan bir anlık mutluluk vermişti. Şortumun halkalarına takılı zincirler ince bir çınlamayla birbirine vuruyor, spor ayakkabılarım yumuşak saplarını büken mis kokulu çimenleri dövüyor, kısa beyaz üstüm bahar havasının ısıtmasına rağmen tenimin kuru kalmasını sağlıyordu.

Joël ile tanıştığım bankı bulmak için etrafıma bakındım; renkli sümbül çalılarının arasında yer alan tek bank olduğu için onu tanıyabilirdim. Aradığım salkımları bulana kadar yaklaşık on dakika yürüdüm ve hedefime ulaştığımda gülümsedim.

"Nereye gittin..." diye fısıldadım kendi kendime, bir önceki Pazar günü beni rahatsız eden küçük çocuğu bir yerlerde, belki de bir ağacın arkasında saklanırken yakalamaya çalışıyordum. Daha önce yaptığı gibi benimle dalga geçmek için gizlice beni gözetlemiş olsaydı şaşırmazdım, belki de sadece benimle dalga geçmek isteyen bir çocuğun yazdığı basit bir nota yanlılıkla önem vermiştim; Asklepios'ta özgürlükten, dışarı çıkmaktan ve sağlık ekibi ve hastalar dışındaki insanlarla sosyal ilişkilerden mahrum kalmak ruh sağlığıma hiç fayda sağlamıyordu. Moralim bozulmuş bir halde bankta otururken şunu fark ettim

kimse yoktu ve belki de gerçek bir randevu yoktu. Bir aptal gibi bir çocuğun oyununa gelmiştim; yirmili yaşlarımıdaki ben, iyi giyimli bir velet tarafından kandırılmıştım. İnanılır gibi değildi. Kendimi tokatlasam mı yoksa saflığım için kendimi tebrik mi etsem bilemedim. şüphe içinde bir sigara yaktım ve ilk dumanını çektim. Yalnızdım, çitlerin ve çalıların arasında kaybolmuştum, bu yüzden kliniğe dönmek için tekrar yola çıkmadan önce tek yapabildiğim bir Lucky Strike'ın tadını çıkarmaktı. Ancak bir erkek sesi bir anlık durgunluğumu bozdu: Yüksek ve gürültülü bir sesin tenime işlediğini ve duyularımı sarhoş ettiğini duydum.

"Sana hep ne söyledim? Azim ve eğitim gerektirir."

Dudaklarımın arasında bir sigarayla, melodik vokallerini takip ederek konuşan adamı aradım ve bir profesyonel aşinalığıyla top sürerken benden birkaç metre ötede onu gördüm. Top sağ dizinden sol dizine sıçradı, yukarı uçtu ve ayak bileğine geri indi, mükemmel bir denge içinde kaval kemiğine yapıştı. Simsiyah saçları her hareketinde parlıyordu, yüzü konsantre bir ifadeye bürünmüştü ve karşısındaki ocuk daha az usta manevralarla topu ondan almaya çalıştığında içten bir gülümseme belirdi. "Hayır, Joël. Topun rakip tarafından en az savunulduğu anda harekete geçmeli ve ayağının ucunu kullanmalısın," diyerek ona doğru tekniği açıkladı, topa sahip olmayı sürdürdü ve kendisini engellemeye çalışan küçük çocuğu engellemek için arkasını döndü. Adamın vücudu çocuğun daha ince olan vücudundan çok daha üstündü; bir kot pantolonla sarılmış bacaklar bir sporcuya yakışıyordu, yüksek ve sıkı kalçalar bir futbolcununkini andırıyordu. Onları daha önce başka vesilelerle fark ettiğimi, uzun elbisenin engeline rağmen canlı hayalimde çeşitli şekillerde takdir ettiğimi ve taptığımı hatırladım. Bacakların ve bileklerin itişip kakışmasıyla adam mümkün olan en kısa sürede kendini kurtarmayı başardı; ocuk tökezledi ve kalçalarıyla birlikte yere düşerek sinirli bir inilti çıkardı. "Bağcıklar, Joël." Adamın önünde duran Dr. Krugher topu bir ayağının altına aldı ve elini kalçasına dayadı.

"Egzersiz sırasında gevşemesini önlemek için iyi bir düğüm atmanız gerektiğini size kaç kez söylemem gerekiyor?"

Terleyen ve yorulan, bacakları öne doğru uzanan ocuk ayakkabılarını tuttu ve lastik çivileri parmaklarının altında ezdi. Çocuğun pişmanlık dolu dudak büküşü babasını yumuşattı ve babası sevgi dolu bir i çekişle

Dizler. "Hayatta neredeyse her zaman düşersin Joël, önemli olan eskisinden daha güçlü bir şekilde ayağa kalkacak cesarete sahip olmaktır." Joël'in dağınık saçlarını düzeltti ve onu pes etmemeye, kolayca vazgeçmemeye çağırdı çünkü her küçük başarısızlık en büyük başarıya yol açabilirdi ve oğlunun bu ahlakı kavraması önemliydi. "Yoruldu mu? Biraz ara verelim mi?" diye endişelendi, oysa oğlunda en ufak bir gevşeklik belirtisi yoktu. Enerji ve canlılık dolu görünüyordu, sanki bedeni her türlü fiziksel efora dayanabilecek durumdaydı. Çocuk başını aşağı yukarı salladı ve kendisine uzatılan eli kabul ederek ayağa kalktı. O anda onlara bakarken yakalanmaktan, böylesine samimi ve tanıdık bir ana izinsiz girmekten korktum. Kalkıp gitmek için rüzgârdan daha hızlı koşmayı düşündüm, ama Joël bana doğru dönüp gerçek bir şaşkınlık ışıltısıyla parlayan gözlerini kocaman açtığında, bacaklarımın titremesini boşuna kontrol etmeye çalışarak sessizce sigara içmeye devam ettim. O Pazar onunla buluşmayı planlamıştım, kesinlikle babasıyla değil.

Bu rahatsızlığı hiç düşünmemiştim, ancak olmuştu ve durumla doğrudan yüzleşmek zorundaydım.

Çocuk beni selamlamak için bir kolunu kaldırdı ve bakışlarını bana çeviren Dr. Krugher'in de dikkatini çekti. Onu içimdeki acılara hiçbir ferahlık vermeyen istilacı bir okşayış gibi üzerimde hissettim. O bana baktığında hep böyle olurdu: ateş gibi bir kızarıklık midemi yakar, her yerimde yoğun bir yankılanmaya neden olurdu, öyle ki birkaç saniyeliğine nöronlarım çalışmayı durdururdu. Öfkeli bir telaşla, yanan sigarayı dudaklarımın kenarında tutarak gergin bir gülümseme takındım. Joël bana doğru koştu; Dr. Krugher ise acele etmeden ve heyecan duymadan ılımlı bir tempoyla onu takip etti. Refleks olarak, tedirginliğim yerini beni gördüğüne pek de sevinmediği hissine bıraktı; en azından oğlu kadar sevinmemişti.

"Merhaba, Jo." Küçük adam bana ulaştığında, onu ilk karşılaşmamızda avucumun içinde işaret ettiği lakapla selamladım. Bana baktı ve merakla kollarını açtı: *Gerçekten burada mısın?* Bana sormak ister gibiydi. "Evet, buradayım." Havaya duman üfledim ve hafifçe öne eğilerek gizli bir tonda fısıldadım: "Unuttuğumu mu sandın?"

Çocuk yanağını ısırды, düşündü ve sonra başını salladı. Belli ki mesajının duyulmasını beklemiyordu.

"Benimle dalga geçtiğini düşündüğüm halde buradayım. Notunun gerçek nedenini bilmek istediğimi bil," diye tehditkâr bir şekilde onu uyardım.

Joël geri adım attı ve arkasındaki dağ gibi adama çarptı. Dr. Krugher bir elini onun omzuna koruyucu bir şekilde koydu ve her zamanki ciddiyetiyle bana baktı.

"Merhaba Dorothea." Sesinde duygudan yoksun, plastik bir samimiyet vardı.

"Merhaba." Ben de aynı nezaketle karşılık verdim, her ne kadar onun kibirli pozisyonu karşısındaki ikincilliğim beni zorlasa da. Sadece bu da değil. Dirseklerine kadar kıvrıldığı beyaz gömleği ve sade kot pantolonuyla öyle acımasız bir cazibeye sahipti ki, bir müminin Tanrı'sına duyduğu hayranlığa benzer bir hayranlık hissettim. Boğazım kuruduğu ve kalbim orantısız bir şehvetle dolup taşıdığı için, vücudumun sayısız sinyali her an beni yalanlayabilecek olsa da, duygularımı kontrol altında tutmaya ve vurdumduymaz görünmeye çalıştım.

"Burada ne yapıyorsun?" Zarif ve soğuk bir tonlamaya sahip tınısı, bileklerime dolanmış bir ip gibi beni yavaşça kavradı: heyecan verici ve tehlikeli, en küfürlü fantezilerin ama aynı zamanda en tutkulu arzuların başlangıcı.

"Temiz hava almaya ihtiyacım vardı doktor." Daha kadınsı bir duruş sergilemek için bir bacağımı çapraz yaptım. Şort o kadar kısaydı ki, yıpranmış kenarların ötesinde ceplerin astarı görünüyordu; sigara havada duman girdapları oluşturarak gözlerimi kısmama neden olurken, gözleri bir an için çıplak kalçalarımın dinlendi. Güneş gözlüğü takmamıştı; pırıl pırıl gözbebeklerinde, dar gözbebeğinin etrafında dairesel olarak dönen yoğun zümrüt yeşili kürelerle çevrili okyanus mavisini spiraller vardı. Kenarları is gibi siyah olan uzun kirpikleri bu renk kontrastını daha da muhteşem kılıyordu. Bununla birlikte, oğlunun gözleri de heterokromatik bir renk oyunuyla ifade edilen nadir ve özel bir güzelliğe sahipti: irislerden biri sıcak, yanan toprağı, diğeri ise uçsuz bucaksız bir kırı çağırıyordu.

"Yalnız mısınız?" Dr. Krugher düşüncelerimin ipini kopararak etrafına bakındı. Muhtemelen yanımda birilerinin olmaması onları takip ettiğim ya da daha da kötüsü varlığımın tesadüfi olmadığı şüphesini uyandırmıştı.

"Evet."

"Nasıl olur? Bugün Pazar. Birlikte vakit geçirebilirdiniz..."

Joël onu susturmak için bileğini çekerek sözünü kesti, sonra elini göğsüne vurarak kendini işaret etti. Ona bu buluşmayla bir ilgisi olduğunu itiraf etmeye çalışıyordu ve babası zekice bir kavrayışla bunu hemen anladı. "Seninle vakit geçirmesini mi istedin?"

Çocuk kıkırdadı ve başını salladı. Parmağıyla beni işaret etti, sonra işaret parmaklarını ağzının kenarlarına götürdü ve üzgün bir ifadeyi taklit ederek aşağı doğru büktü.

"Dorothea sana üzgün görünüyor muydu?" diye devam etti Dr. Krugher, çocuğun hareketlerini yorumlayarak; çocuk yine başını salladı ve anlamını çözemediğim bir dizi işaret yaptı. "Size üzgün göründü ve bu yüzden, onunla ilk karşılaştığınızda, sizi tekrar görmesini istediniz."

Joël tam olarak anlaşıldığı için memnun bir şekilde iç çekti. Babası elini terli saçlarında gezdirdi ve ona gülümsedi. "Onun arkadaşı olmak ister misin?"

Çocuk başını bana doğru eğerek ciddi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. Bu kez üzerinde şeytan izi olmayan beyaz bluzumun üzerinde oyalandı ve alnını kırıştırdı. Üzerimdeki *gerdanlığa* bakarak bedenime doğru yürüdü ve naif bir merakla yavaş adımlarla yaklaştı. İnce parmaklarını yakanın kancasından sarkan küçük kafatasının üzerinde gezdirmek için kolunu uzattığında kıpırdamadan durdum, sonra Dr. Krugher'a döndü ve başını onaylarcasına salladı: *Evet, yaparım.*

"Ben de senin arkadaşın olmak istiyorum."

Joël bana beni rahatsız eden bir yoğunlukla baktı. Bu çocuk babasıyla aynı keskin zekâya ve yaşitlarından farklı bir duyarlılığa sahipti. Beklenmedik bir şekilde elleriyle yanaklarımı sıktı ve başparmaklarıyla mekanik bir şekilde belirsiz bir gülümsemeye dönüşen dudaklarımın köşelerini yukarı çekti. Dilini damağıma vurarak benimle ve kendiliğinden boyun eğişimle gurur duyduğunu gösterdi.

"Gülümsemeni istiyor. Seni üzgün görmekten hoşlanmıyor, özellikle de bundan sonra onun arkadaşı olacaksan." Dr. Krugher onunla oynadı; çocuk ona sinsi bir bakış attı, sonra kıkırdadı ve kirli şortu bol tişörtüne uyararak koşmaya başladı. Topa uzandı ve topa vurmaya çalıştı.

Top sürerken babasını taklit ediyor, bileğinde birkaç saniyeden fazla dengeleyemediğinde homurdanıyordu.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir futbolcu geçmişi var mı?" Onunla her yalnız kaldığımda içimi kaplayan gerginliği yumuşatmaya çalıştım. Genellikle sigara içmek beni rahatlatırdı ama Dr. Krugher kısa bir mesafe uzaktayken hiçbir şey beni sakinleştiremezdi.

Bana opalesan gözlerini göstermeden önce gökyüzünün gittikçe bulutlanmasını izledi. "Ben sadece bir psikiyatristim."

"Sadece bir psikiyatrist'," diye tekrarladım derin bir hayranlıkla dolu şakacı bir tonda. "Los Angeles'ın en ünlüsü, dünya yıldızlarının başvurduğu tek kişi. Ne olabilir ki?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve bir omzunu silkti. "APA'da otuz yedi binden fazla üye var, ne yazık ki psikiyatri alanında uzmanlaşan tek kişi ben değilim." APA, psikiyatristlerin dünyadaki en büyük meslek örgütüydü ve o da muhtemelen kendisini çocukken aynı eğitimi almaya ikna etmiş olan babası Dr. Markus kadar bu örgütün üyesiydi.

"Çok mütevazı." Nezaketen, dar gömleğin sarmaladığı geniş göğsünden başka tarafa bakmalıydım ama onun mükemmel, erkeksi formunun büyümesine karşı koyamadım.

"O zaman yeterince akıllıym demektir." Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Kendinin ve yaşamın sınırlarının farkında olan bir insan kaçınılmaz olarak bilge bir insandır."

"İlk görüşmemizde bana buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"İyi hatırlıyorsun." Bankta yanıma oturdu. Boğazımda bir endişe düğümü oluştu, öyle ki bir duman dalgası daha salmadan önce öksürdüm.

"Futbolu sever misin?" Oğluyla oynamış olmasına rağmen terli ya da dağınık değildi. Giysileri temizdi, tıraş losyonunun erkeksi kokusu ve pahalı bir parfümle karışmış taze bir koku yayıyordu.

"Evet, on sekiz yaşına kadar antrenman yaptım. Genç bir çocukken *Deutsche Fußballnationalmannschaft*'a katılmayı hayal ederdim," dedi ana dilinde, "Alman milli futbol takımı.

Garip bir şekilde kendimi Almancaya çekilmiş buldum: Almanca konuştuğunda sesi daha da sert ve iddialı çıkıyordu, sanki söylediği her şey, en basitleri bile, katı bir emir gibi geliyordu.

"Deutsche... fu... mashft...?" Söylediklerini tekrarlamaya çalıştım, ama imkansız görünüyordu ve var olmayan bir şey çıktı. "Adamım, dili çok zor."

Bir dirseğini bankın arkasına dayadı ve Joël'i gözden kaçırmadan gülümsedi. "Krugher'in Amerikan aksanıyla nasıl telaffuz edildiğini biliyor musun?"

"Telaffuz edemediğimi söylemenin kibar bir yolu mu bu?" Kıyafetlerimi kirletmeden önce külü yere dökmek için filtreye vurdum.

"Aynen öyle." Mor dudaklarının yavaş hareketini izledim. Kendine güveni hoş bir güç, kaslarının esnekliği vahşi bir güç yayıyordu. Bitmek bilmeyen bir özlemle sigarayı ağzıma götürdüm ve kendimi onu düşünürken kaybettim; sanki doğanın içine dalmış, en küçük ayrıntılarda bile fark edilebilen hükmedici doğasıyla büyüleme yeteneğine sahip bir satirdi: bacaklarını iki yana açmış, sırtını şiddetle dik tutuyor ve etrafından sızan her yaşam damlasını yakalamaya niyetli ihtiyatlı bakışları.

"Avrupalı olmanız benim suçum değil." *Avrupalı bir doktor, seksi ve çekici*, ama bunu söylememeyi tercih ettim. "Sorduğum için özür dilerim ama göbekli, yuvarlak gözlü, bıyıklı doktorlara ne oldu?"

Sol yanağındaki gamze gülümsemesini bekliyordu. "Genelleme, özel türün en büyük düşmanıdır, biliyor musun?"

"Siz 'özel türden' misiniz?" Kendi kategorisindeki erkeklerden kesinlikle farklıydı. Sadece aranan güzelliği nedeniyle değil, aynı zamanda davranışları çoğu zaman rahatsız eden gizem havasını maskeleyemeyi başarsa da, içine sinmiş olan ve ince anlarda etrafındakilere nüfuz eden, kin ya da tehdidi ifade eden, genellikle acımasız aura nedeniyle.

"Onlar gibi olmasam da, kendilerini spora, vücut bakımına ve mükemmeliyetçiliğin saplantılı arayışına adanmış birçok meslektaş tanıyorum ve sizin tanımladığınız gibi 'göbekli, gözlüklü, bıyıklı' meslektaşlar da tanıyorum," diye sakın bir alaycılıkla tekrarladı.

"Bana Doğa Ana'nın cömert bir ödülü olarak mı böyle görüldüğünü söylüyorsun?"

"Size hepimizin aynı olmadığını ve bir insanın imajının içinde bulunduğu mesleğe göre belirlenmediğini söylüyorum." Benimle konuşurken gözleriyle oğlunu takip ediyor, gerekirse müdahale etmeye hazır bekliyordu. "Joël, o taşlara dikkat et!"

Tamamen bana odaklanmadığı için sinirlenmişim ama yine de ondan benim yaşımdaki bir erkekten bekleyeceğim türden bir sohbet bekleyemezdim: kaygısız ve ebeveynlik gibi külfetli bağılılıklardan uzak.

Gergin bir şekilde şortumun kenarından bir iplik çektim ve bir tüyün yavaşlığıyla havada süzülmesine izin verdim.

"Görünüşe göre senin hakkında bir şeyler daha anladım: genellemelerden nefret ediyorsun, narsist değilsin, evlisin ama bunu zaten biliyordum, bir çocuğun var ve karına son derece sadıksın." Daha baştan çıkarıcı yanıma ortaya çıkarmak için kalçamın büyük bir bölümünü nasıl göstereceğimi biliyordum, bu yüzden yan dönerek bacağımı salladım ve bakışlarını doğal ışığın yansımalarıyla daha da aydınlık olan süt gibi tenime çektim. Dr. Krugher deniz yeşili gözlerini düz göbeğimin ve balkonlu sütyenimin açıkta bıraktığı yuvarlak göğüslerimin üzerinde gezdirdi; bulanık bir gönül rahatlığı hissettim: O anda ona karşı tamamen kayıtsız değildim.

"İlginç çıkarımlarınız arasında doğru olan sadece üç tane var," diye olgun bir adama özgü kurnazlıkla beni yalanladı.

"Nedir onlar?"

"Neden sana söyleyeyim ki?"

"Neden olmasın?"

"Keşfetmenin hazzını daha ödüllendirici buluyorum, özellikle de sizin gibi beklemeyi bilmeyen ama öğrenmesi gereken genç kızlar için."

"Beklemeyi öğrenmek mi?"

"İstediklerini elde ediyormuş gibi yapmadan kazanmayı öğrenin."

"Hiçbir şey iddia etmiyorum." Gizlenemeyen bir küstahlık sesimi doğal olmaktan çıkarmış, gerçek niyetimi ele vermişti.

Dr. Krugher başını güçlükle salladı ve beni iyice inceledi, kimsenin ona yalan söyleyemeyeceğini ya da ondan gerçeği saklayamayacağını anlamamı sağlamaya hazırdı. "Seninle konuşurken sık sık dudaklarını ıslatıyor ve benimkilere bakıyorsun, sigaranı titreyen parmaklarıyla bileğine rağmen tutuyorsun

teslimiyetçi bir tavırla gevşemiş, sanki zihninizde içinde bulunduğumuz ortama veya duruma pek uymayan bir fantezi hayal ediyormuşsunuz gibi gergin bir şekilde ayak parmağınızı dairesel dönüşler yaptırıyorsunuz. Kesinlikle bir şey talep ediyorsunuz ve sorun şu ki bunu benden saklayamazsınız çünkü vücudunuzun sinyallerini kodlayabiliyorum. Fark etmediklerinizi bile." Her ne kadar varlığı rahatlatıcı ve hoş olsa da, etkileşime girdiği herkesi en ince ayrıntısına kadar analiz etme becerisi nedeniyle zaman zaman istilacı da olabiliyordu.

"Ah, domuz..." Sözlerimi unuttum ve devam etmek için cesaretimi topladım. İnkâr etmek anlamsız olacaktı, nasıl bu kadar sezgisel olabildiğini anlayabilirdim. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Futbol kariyerini seçmemem tesadüf değil." Joël'e bir bakış attı, daha çok pratik yapması gereken sol dizinin aksine, daha pratik olduğu anlaşılan sağ diziyile top sürmekle meşguldü.

Rahatça oturdum ve bir bacağımı altıma aldım, önceki karşılaşmalarımızda algıladıklarımın sadece bir serap mı yoksa gerçeğin somut bir yansıması mı olduğunu öğrenmeye niyetliydim. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Rica ederim."

"Açık ve dürüst olacağım," diye bastırdım, "onu çekici bulduğumu fark ettiğinden beri..." O kadar utandım ki yanaklarım alev aldı, ama artık kendimi kaptırmıştım ve risk almaktan başka bir şey yapamazdım. "...beni çekici buluyor musun?"

Dr. Krugher küçük bir kelebeğin bir çim sapının üzerine konmasını ve canlı renklerini yakalamasını izledi. Görünüşe göre çevremiz benden daha ilginçti. "Bunu bana soracağını biliyordum."

"O zaman söyle bana," diye ısrar ettim endişeyle.

"Dorothea," diye itiraz etti.

"Kırılmayacağım ama anlamam önemli..." Çünkü tek başıma olsaydım onun tavırlarını asla anlamlandıramazdım. Aramızda bir temas olmuştu - kısa, belirsiz, şehvet uyandırıcı - ama olmuştu. İkimiz de aksini iddia edemez ya da o anlarda hissettiğimiz duyguları açıklığa kavuşturma görevinden kendimizi muaf tutamazdık.

"Seni çekici buluyorum ama bu seninle yatacağım anlamına gelmiyor." Devam etmeden önce Joël'in yeterince uzaklaştığından emin oldu.

Benim de açık sözlü ve dürüst olacağımı söylemeyi unuttum. Umarım sizi üzmemiştir. Sesinin sertliği, onu kesinlikle hiçbir şeyin üzmeyeceğini, hele bu konuşmanın hiç üzmeyeceğini anlamamı sağladı.

"Vay canına..." dedim acı acı. "Yani onu tamamen iğrendirmiyorum."

"Basit çekim ve cinsel çekim arzusunun iki farklı biçimidir."

"Ne fark eder ki?" Lucky Strike'in yanık yerini bankın pürüzlü yüzeyine sürttüm; en azından onun yanında olduğum sürece izmariti yere atmaktan kaçınacaktım.

"Müzik için, kitaplar için, tıp için ya da..." birkaç dakika tereddüt etti, beni yanlış umutlandırmamayı umarak, "... senin için," diye mırıldandı. "Tam tersine, beni duygusal olarak da etkileyebilen bir kadına karşı cinsel çekim hissedebiliyorum. Senin yaşındayken farklıydım, gerçekten ne istediğimi tam olarak anlayamıyordum. Bugün zihinsel çekim aynı zamanda cinsel çekim anlamına da geliyor. Birincisi yoksa ikincisi de yoktur."

Onun mantığını yakaladım, o kadar konsantre olmuştum ki kaşlarımı çattım. "Beni cinsel olarak çekici bulmuyor çünkü..."

"Neden duygularının akmasına izin vermiyorsun, ruhunu tanımama, içinde ne olduğunu hissetmeme izin verme Dorothea." Gözlerini gözlerime diktiğinde, korkunç bir farkındalığın ıstırabının içimden geçtiğini hissettim: Dr. Krugher demir gibi bir iradeye sahipti. Karşılığında ona bedenimden daha fazlasını vermezsem şehvete ya da kışkırtmak için çok uğraştığım arzuya boyun eğmeyecekti.

"Neden benim için değil?" Nefesinin gücüyle meme uçlarım kabarıyor ve söylediği her zayıf hecede kalbim çılgınca atıyordu. Duyguları hissetmek istemiyordum, onlardan nefret ediyordum, bu yüzden onunla tek bir gece bile geçirsem duyguların yok olacağına ve beni geçmiş yılların kayıtsızlığında boğulmaya terk edeceğine ikna olmuştum.

"Genç olduğunuz için içgüdülerinizi takip ediyorsunuz. Tutkularınızı her şeyi kapsayacak şekilde yaşar ve onları arzularınızla uyumlu hale getirirsiniz; bu arzular bir kez tatmin edildikten sonra bir başkası için kapanıp tekrar açılır. Büyüdüğünüzde, dış uyaranlar ile bilinç arasında mükemmel bir denge kurabileceksiniz."

"Daha önce hiç yaşlı bir adamdan etkilenmemiştim..."

Cevap olarak sert bir kahkaha attım. "O zaman yenilikten etkileniyorsun. Benden değil."

"Kahretsin, çok inatçısın!" Elimi her zamanki gibi dağınık saçlarımda gezdirdim. "Her şeyi ve herkesi psikanaliz ettiğini sanıyor, bazen yanılabilceğini hiç düşünmüyor."

"Başkaları hakkında yanılıyor olabilirim ama kendim hakkında değil," diye inatla karşılık verdi. "Sana cevabımı verdim ve işler değişene kadar da öyle kalacak."

"Nelerin değişmesi gerekiyor?"

"Düşün," diye mırıldandı, sinir bozucu bir düğüme takılmış parmaklarımla hareketini takip ederek. "Bunu yapman için seni birkaç kez teşvik ettim zaten."

"Neyi düşüneceksin?" diye sordum ona bıkkınlıkla.

"Açıktım."

"Hiç de değil," diye ısrar ettim.

"Bundan daha fazlası olamam Dorothea."

"Ama bana hiçbir şey söylemedi!"

"Daha fazlasını yaptım: Sana *anahtar* verdim," diye itiraf etti, anlaşılmaz bir gizemle doluydu. "Çok gençsin ve anlamak için bazı şeyleri açıklamama ihtiyacın var ama bana bu konuda daha fazla soru sorma." Bana bakmayı kesti. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini sıkarak ilk gerginlik belirtisini gösterdi, ama ben itiraz etmedim ve ona son bir soru sormak için eğildim.

"Ne hakkında? Bana olan ilgisi hakkında mı?"

Belki de neyi kastettiğini tahmin etmiştim: *Anahtar*, benimle kurmak istediği duygusal ve zihinsel bir bağdı, bu olmadan vücuduna ulaşmak mümkün olmayacaktı. Adam sayısız kadının yatağını ısıtmıştı, eğlenmek için genç bir kıza ihtiyacı yoktu. Bunu bana kırıcı bir şekilde açıklamaktan kaçınmıştı, ancak onay bir an sonra geldi.

"Senin için şu anki cinsel cazibe eksikliği hakkında," diye karşılık verdi atonik bir şekilde. O anda Joël topu bize doğru fırlattı ve Dr. Krugher çevik bir hareketle tam zamanında topu yakaladı ve yüzüme gelmeden tek eliyle topu engelledi. Çocuk gülümseyerek ve gizli konuşmalarımızdan habersiz bize doğru koştu. Babası onun idolü, hayat öğretmeni, futbol hocası ve oyun arkadaşıydı. Bir hastayla belirsiz konuşmalar yapmaması gerekiyordu, arzu ya da seks hakkında konuşmaması gerekiyordu, ama yine de

Benim. Onu sürekli kışkırtan ve tahrik eden bendim, günlük hayatına girip onu bozmak isteyen bendim. Benim bu tavrım, on bir yaşındaki bir çocuğa zarar verebilir, babasına olan saygısını ve güvenini yitirmesine neden olabilirdi; karısını aldatmayı seçmiş olsaydı, aile dengelerini sonsuza dek bozacak olan bir adama.

"Hâlâ mükemmel nişan alman gerekiyor, Joël." Dr. Krugher ayağa kalktı ve topa vurdu, genç çocuk göğüs vuruşuyla topu durdurmayı başardı. Parktaki bir önceki yürüyüşümüzde edindiğim bilgileri düşünürken aklıma bir düşünce takıldı: Bana üç yıldır evli olduğunu söylemişti ama küçük Jo on bir yaşındaydı, yani bir şeyler tutmuyordu. Anne ve babası evlenmeden önce doğmuş olabileceği, çocuğun annesinin başka bir kadın olabileceği ya da Dr. Krugher'in dul bir erkek olduğu ve uzun bir aradan sonra şimdiki eşiyle aşkı bularak oğlunu tek başına büyütmeye karar vermiş olabileceği ihtimallerini düşündüm. İçimdeki açıklanamaz bir his ikinci gerçeğe meylediyordu, çünkü bu aynı zamanda bana herhangi bir düşünce veya ruh halinin sızmasına izin vermeden baktığında bakışlarında algıladığım karanlığın nedenini de açıklıyordu.

Yas tutmanın ve her gün bununla yaşamamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum.

Dr. Krugher sırtı bana dönük bir şekilde durdu. "Size küçük bir not yazdı, değil mi?"

Başımı kaldırdım ve onun güçlü sırtına baktım. Bu açıdan daha da heybetli görünüyordu. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Son derece soğuk bir ifadeyle arkasını döndü ve dehşet içinde iç çekti. "Joël seçici mutizmden muzdarip. Öğrenme, anlama ve dil kullanımı iyi olmasına rağmen, tipik olarak gelişmekte olan çocukları etkileyen nadir bir durumdur. Kendini güvende hissettiği ortamların dışında ya da yabancıların yanında konuşamıyor. Evde, eşim ve benimle birlikte çok konuşur, ancak diğer bağlamlarda kaygı üstün gelir ve onu uzun süreli sessizliğe zorlar. İletişim şekli, jestler dışında, yazmaktır. Birkaç gün önce bana altın saçlı bir kıza şiirsel bir not yazdığını söyledi. Onun sen olduğunu fark etmemiştim."

Oğlu muhtemelen ona buluşmamızdan ya da o vesileyle Dr. Markus'la da tanıştığımdan bahsetmemişti. "Evet, çok hoş bir jestti."

"Senden kesinlikle hoşlanıyor," dedi, sevgi dolu gözlerle topu kovalayan küçük adama bakarak.

"Bu bir sorun olabilir mi?" Yanında durmak için ayağa kalktım.

"Joël bana çok benziyor. Çekingen ve utangaç, ama seni seçtiyse bir nedeni olmalı..."

"Öğrenmekten mutlu olacağım." Onun yakınlığı nedeniyle yanaklarımın kızarmasına aldırmadım. Her zamanki atılganlığıma hiç uymayan bir huşu ve utangaçlıkla dolup taşıdığını hissettim. "O gerçekten zeki bir çocuk. Sen şanslı bir adamsın."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu başıma gelebilecek en iyi aksilikti."

Ayakkabımın burnunu diğer bacağımın bileğine sürttüm ve onun iyi çizilmiş profiline baktım. "Beklenmedik mi?"

"Hiçbir zaman çocuk istemedim," diye itiraf etti açık yüreklilikle.

"Ah..." diye fısıldadım, Joël'in doğum hikâyesinin ne olabileceğine dair beynimi yokladım. "Yani Jo'nun annesi tarafından tuzağa mı düşürüldü?"

"'Çerçeveselendi' mi?" Ancak o zaman az önce söylediği sapkınlık için bana pis bir bakış attı. Bunu o kadar güçlü algıladım ki irkildim.

"Şey, evet..." diye mırıldandım ve aşırı ciddiyeti beni umursamaz hissettirmeyi başardığı için birkaç adım geri çekildim. "Hani bir kadın hareketleri ve baştan çıkarma taktikleriyle bir erkeği tuzağa düşürmeye çalışır ya? İşte bunu kastediyorum."

Sözlerimi safça olduğu kadar komik de bularak güldü. "Zekâ, zekânın kraliyet örtüsünün ardına saklanır, Dorothea. Zeki adam aynı zamanda kurnazdır; aldatıcı durumlar karşısında körleşmesi ya da ikna olması pek olası değildir."

"Yani yanılıyor muyum?"

"Tamamen," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ancak sizinle bazı konular hakkında konuşmak uygun değil."

"Neden? Çok mu gencim?" diye alay ettim, beni önemli konuşmalar yapmaktan aciz bir velet olarak görmesini saçma buldum.

"Çünkü benim özel hayatım seni ilgilendirmiyor, Dorothea. Sabrımı yitirmeden önce bunu anlaman iyi olur." Bu azarlamanın şiddeti kaskatı kesilmeme ve sessizliğe gömülmeme neden oldu. Kırılmamalıydım. O da

Bu şekilde duymayı beklemesem de zaten bildiğim bir şeyi söyledim: Sinir bozucu ve düşmanca bir tonda, bulanık ve buzlu, neredeyse kötü bir bakışla ilişkili olarak.

"TAMAM..." Sigara paketini şortumdan çıkardım ve ondan uzaklaştım. "Tamam," diye tekrarladım sıkıntıyla; Joël gerginliğimizi fark etti. Topu babasının ayaklarının dibine bıraktı ve kaşlarını çatarak bize baktı. "İşime burnunu sokmak istediğinde bunu aklında tutacağım. Aslında... şu andan itibaren benden uzak durun. Beni unutun. Beni görmezden gelin. Ve hepsinden önemlisi..." Paketi avucumun içinde buruşturarak parmağımla onu işaret ettim. "Bana bir daha dokunma."

19
Thea

*Cehennem boş
ve tüm şeytanlar burada.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Suçluluğun ne olduğunu hep merak etmişimdir.

İnsan ruhunu ancak bir hatadan sonra, ahlaksızlık eylemlerini engellemek için bir rehber görevi gördükten sonra etkileyen en karmaşık duygulardan biridir.

Suçluluk duygusu geç müdahale eder, içgüdü davranışı onarılamaz bir ihlale sürüklediğinde, hata ahlakı çoktan kirlettiğinde, vicdanı lekelediğinde, muazzam bir hasara yol açtığında.

Pişmanlık ve utancın yanı sıra, yetişkin bir adamı baştan çıkardığım ve bunu oğlunun huzurunda bile yaptığım için pişmanlık duyacağımı biliyordum ama bu duygunun bu kadar korkunç olacağını beklemiyordum.

İçinde bulunduğum ortama, yaşadığım zor döneme, iki yıldır yaşadığım yalnızlığa, annemin ölümüne tutunarak kendimi haklı çıkarabilirdim ama her şeyin sorumluluğunun bana, zihnime ve sapkın dürtülerime ait olduğunu inkâr etmek korkakça olurdu.

Andy'nin nesi vardı?

*İlişkimizde yanlış olan neydi? Benim yaşımdaki
erkeklerin nesi vardı?*

Hiçbir şey, yine de her zaman izinsiz girmeye, kendimi sağlıklı durumlara atmaya, aşk gibi saf bir duygudan veya seks gibi fiziksel bir anlayıştan daha fazlasını talep etmeye çalışıyordum.

Daha ne vardı?

Daha fazlası gerçekten var mıydı?

Yoksa asla bulamayacağım bir şeyi sonsuza kadar aramak mıydı?

Sorular içimi kemirdi, içimi kemirdi, o kadar ki yumruklarımı gözlerimin etrafında dönmeyi bırakana kadar şakaklarıma vurdum.

"Eve gitmek istiyorum." Dizlerimi göğsüme çektim, yemek odasındaki sandalyeme büzüldüm. Dehşet içinde herkese baktım, şaşkındım, kendi halime bırakılmıştım.

"Thea, sadece üzgünsün. Ne olduğunu açıklamak ister misin?" Dr. Nørgård'ı kimin çağırdığını bilmiyordum, belki Hunberct ya da başka biri. Kızlar yüzlerinde şaşkın ifadelerle yerlerine oturmuş, çorbaları hâlâ dumanı tüterken, hain sırtışıyla durumdan keyif almış bir şekilde meyve kemiren Sophie hariç; odanın köşesinde ellerini kucağında kavuşturmuş duran uşak, gri gözlerini benden diyetisyene çevirip hiç müdahale etmeden sahneyi suçsuzca izliyordu.

"Bana soru sormayın, lütfen. Gitmek istiyorum." Bu sadece bir heves ya da küstahça bir talep değil, gerçek bir ihtiyaçtı. Büyükannemi ve Andy'yi, özellikle de onu tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Dr. Krugher'ı ve yalanlarımı öğrendiğinden beri ondan haber alamamıştım, arayı düzeltmeye, gözlerinin içine bakmaya ve en iyi arkadaşımın hâlâ orada olduğundan, on yıl boyunca beni beslediği sevgiyi bana verdiğinden emin olmaya ihtiyacım vardı. Beni anlayabilecek ve her gün yeni hatalar yapmama neden olan kafa karışıklığım konusunda bana tavsiyelerde bulunabilecek tek kişi o olacaktı.

"Sana neler olduğunu anlamam gerekiyor, Thea." Suskunluğuma rağmen Dr. Nørgård yine de görünürdeki dengesiz davranışım için bir açıklama aramaya çalıştı. Dr. Ruiz arkasından yere fırlattığım porselen tabağa odaklanmıştı. Mermer zeminde oraya buraya saçılmış kırıklar vardı. Çorba damlaları boynuma, tişörtüme ve eteğime bulaşmış, bana pis bir görüntü vermişti. Bu arada kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum, o kadar yüksekti ki her şeyi bastırıyordu, büyük bir şey yaptığının ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımın farkındaydım.

"Karnım ağrıyor ve eve gitmek istiyorum," diye ısrarlı bir ayın gibi tekrarladım. Nørgård elini sakallı yüzünde gezdirdi, sorularıyla beni rahatsız etmeye devam mı edecekti yoksa isteğimi gerçekten değerlendirecek miydi emin değildi. Psikolog birkaç adım ilerledi ve makul bir mesafede durdu. "Adrian, sen de bu sabah kahvaltıyı reddettin," dedi ve bu hareketini düpedüz bir rezalet olarak değerlendirdim, öyle ki ona öfkeyle baktım.

Bunu ifşa etmesi için ona kim izin vermişti?

"Neden, Thea?" Diyetisyenin sesi daha dramatik ve ısrarcı bir ton aldı. "Diyet planı sizi ikna etmemiş olabilir mi?"

Başımı salladım. Yemek planının bununla hiçbir ilgisi yoktu, daha doğrusu bu beni endişelendiren binlerce şeyden sadece biriydi. Kollarımı dizlerime dolayarak koruyucu kabuğuma çekildim. Daha önce, benim için özel olarak hazırladığı öğle yemeğinin tadına bakmakta tereddüt ettiğimi fark eden Madam Monique ile tartışmış ve on dakikadan fazla bir süre yemem için ısrar etmiştim. Hissettiğim kibir ve kısıtlanmışlık duygusu, öfkeli bir tepki vermeme neden olmuş ve bunun sonucunda tabağımı havaya fırlatarak birini yaralama riskini almış ve arkadaşlarımı dehşete düşürmüştüm.

"Sonra ne olacak?" Dr. Nørgård'ın bakışları samimi bir anlayışla berraklaştı. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Hayır, ona ne annemin öldüğü gün olanları ne Andy'ye duyduğum nostaljiyi ne de psikiyatrist arkadaşşıma karşı hissettiğim mantıksız çekimi itiraf edemezdım. Çenemi dizlerime dayadım ve buruşuk bir peçeteye baktım, sofranın geri kalanıyla eşleşmişti ve kaşığı parmaklarının arasında çeviren, bitirmek yerine çorbayla oynayan Nasha'nın tabağının yanına bırakılmıştı.

"Bu pandomim bitti mi? Huzur içinde öğle yemeği yemek istiyorum." Sophie uzun takma kirpiklerini kırıştırdı. O gün eksantrik ve renkli bir makyaj yapmıştı; göz kapaklarını aydınlatan dekoratif simlerin köşelerinde iki küçük elmas, değerli çiy taneleri gibi parlıyordu.

"Queen, neden daha az yüzeysel olmaya çalışmıyorsun?" diye azarladı Riley, sadece yirmi dört saat önce yakalanma ve kovulma riskini göze alarak yasaklı uyuşturucuları temin ettiği kızıdan gizlemeye çalışmadığı bir kızgınlık duygusuyla

Klinikten uzaktaydı. Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu anlamak kolay değildi: Sophie ona çok güvenmiş olmalıydı, çünkü böylesine tehlikeli bir sırrı herhangi biriyle paylaşamazdı.

"Sen kendi işine bak, sürtük." Sophie ona şimşek hızıyla, sadece kendisinin bir açıklama getirebileceği bir morlukla dolu bir bakış fırlattı; Riley sırtıttı ve sandalyenin arkasına öyle bir güvenle yaslandı ki, bu kibirli aktrisin kızarmasına neden oldu.

"Thea..." Juliette bana ulaşmak için masanın etrafında döndü ama Dr. Nørgård elini göğsüne götürerek daha fazla yaklaşımadan onu durdurdu.

Tehlikeli değildim, aynı odayı paylaşmaya alıştığım mızımız bebeğe asla zarar vermezdim ama doktor aynı görüşte görünmüyordu.

"Sadece onu teselli etmek istiyorum," diye mırıldandı sıkıntılı bir yüz ifadesiyle.

"Şimdi olmaz, Juliette," diye azarladı diyetisyen onu, girişimine tahammül edemeyerek.

"Thea, çalışma odama gidip biraz konuşmak ister misin? Sadece sen ve ben." Dr. Ruiz, beni rahatsız eden düşüncelerimi ona özel olarak açmam için ikna etmeye yönelik güven verici bir yaklaşım sergilemeye çalıştı ama arsız bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Ayağa kalkamıyorum" diye bağırdım, ancak orada bulunanlardan hiçbiri beni neyin engellediğini tahmin edemedi.

"Neden?" diye ısrar etti, ince sandalyeye kıvrılmış bedenimin her hattını inceliyordu.

"Neden olmasın?"

"Thea, bizimle dalga geçmene gerek yok. Sana yardım etmek için buradayız." Dr. Nørgård meslektaş adına araya girdi ve cevabımı sadece zaman kaybı olarak değerlendirdi.

"Seninle alay etmiyorum. *Şeytan'ın lanetlenmiş ruhlarla dalga geçtiği kadar hayat da benimle dalga geçiyor.*" Andy'yle birlikte yazdığımız son şarkıdan bir mısra mırıldandım; her bir kelimenin kalbimde ağırlık yaptığını ve sırtıma keskin kıymıklar gibi saplandığını hissettim. Onu özlemiştim, günlük hayatımızı özlemiştim, bana taktığı sinir bozucu lakabı özlemiştim, sarılmalarını ve gülümsemelerini özlemiştim.

Bizimle ilgili her şeyi özledim.

"Dinle, Thea." Nørgård sabrını kuşanmıştı, beni zihnimin daldığı bir anlık araftan çekip çıkarmaya kararlıydı. "Bunun senin için kolay bir zaman olmadığının farkındayım. Duygular genellikle bir hastanın kontrolü dışındadır, özellikle de işleme ve tedavi aşamasında. Bu yolculuğa harika bir başlangıç yaptınız ve hepimiz size ve iyileşmenize inanıyoruz, ancak işbirliği yapmanıza, bize neyin yanlış olduğunu söylemenize ihtiyacımız var, böylece her birimiz kendi deneyimlerimizle daha iyi olmanıza yardımcı olabiliriz."

"Ve lanetlenmiş ruhlar için çare yoktur," diye devam etti küfür dolu mısraları mırıldanarak. "Size verecek hiçbir şeyleri yok. Acımasız ve kimerik, kırbaçlanmayı bekliyorlar. Biliyor musunuz? Kırbaç düzeltir, iğrendirmez. Beyinleri yanıtor, onlara yardım etmeyi ummayın. Evet, ateşlerine dikkat edin. İkna edici ve yıkıcıdır. Sizi yutmak için çeker. Sizi öldürmek için yer bitirir. Evet, onların ateşinden sakının. Eğer yanarsanız, kimse sizi kurtaramaz..." Biraz hayal gücüyle Andy'nin cızırtılı sesini, gitarımın kirli ve agresif sesini, bas gitarın daha karanlık ve güçlü sesini ve son olarak davulun tekmeleyen ritmini duyabiliyordum. Koyu renk giysiler, zincirler, çiviler ve ürkütücü bir bandana giymiş olarak, hayranlık ve heyecan dolu bir seyirci kitlesinin önünde grubumla birlikte sahneye çıkmanın heyecanını yaşıdım.

"Kendilerini uhrevi bir Tanrı kadar iyi olarak sunarlar, ama acımasızca size bir bardak zehir sunarlar. Her şeyin bozulduğu yozlaşmış bir aşk. Orada durup size yalvardıklarını mı sanıyorsunuz? Üzgünüm ama onlar sadece sizi silahsızlandırmak istiyorlar. Onlara dokunun, yanan etlerinden beslenin ve sonra kaçıp gidin. Aksi takdirde bedlam sizi yakalayacak," diye fısıldadım titreyen bir sesle, kaslarımda ürperti dolaşıyordu.

"Lanet olsun, Thea! Bu Bright Demons'ın en iyi şarkılarından biri. Andy Taylor'ın sesi harika!" Akemi ve Sophie bana tiksintiyle bakarken Nasha doğaçlama performansımı alkışladı.

"Nedir o? Şeytani şeyler mi?" Aktris bir çileği ısırıp ve çiğnedi, yüzündeki o saf tiksinti ifadesini silmeden.

Andy'yi ve benimle birlikte hayranlarımızı tatmin edecek şarkı sözleri bulmak için harcadığı çabayı "Bu yaratıcılık, sürtük," diye savundum. Bir şarkı yazmak ya da bu şarkıyı saçma ya da akılda kalıcı olmadan, her kelimesi işe yarayacak ve modüle edilecek bir melodiye uyarlamak kolay değildi.

"Andy Taylor, bana kalırsa, sadece becerilebilir olduğu için başarıya ulaştı, kesinlikle şiirsel sözler yazdığı için değil. Bununla birlikte

Küçük ağzıyla şarkı söylemek dışında pek çok şey yapabilirsin." Uzun, parlak saçlarını omzunun üzerinden düzeltti ve onun gerçeklerden uzak, haince imalarına kendi kendine güldü. Belki de onu besleyebilecek tek yiyecek iğrençlik olduğu için katı ve sağlıksız diyetler yapıyordu. Andy bizim neslimizin sıra dışı yeteneğe, kıskanılacak bir sanatçılığa ve çılgın bir orijinallığe sahip birkaç çocuğundan biriydi; onun adına layık değildi.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ondan bahsetme bile." Sandalyemden fırlayıp ona bir tokat atmak istedim ama alçakgönüllülük duygusu beni kıpırdamamaya zorladı, özellikle de sağlık ekibine ayağa kalkmama nedenimi açıklamak istemiyorsam.

"Bu kadar yeter." Nørgård bu anlamsız tartışmaya bir son verdi.

"Kimse sizi iyi geçinmeye zorlamıyor, ama en azından birbirinize saygı göstermenizi bekliyoruz."

"Satanistlerin bana yaklaşmasına izin vermiyorum, negatif enerjileriyle beni kirletiyorlar." Sophie, yaşam alanını işgal etmemi engellemek için doğaçlama bir ritüel taklidi yaparak ellerini sıkı.

"Çok aptalsın." Ona orta parmağımı gösterdim ve o da bana sahte bir uçan öpücük verdi.

"Kes şunu dedim!" diye devam etti diyetisyen, kendini tekrar etmekten yorulmuştu.

"Adrian, burada neler oluyor?" Dr. Krugher aniden yemek odasının kemeri altında belirip meslektaşlarını şaşkına çevirince hava birden gerildi. Kızlar hemen tetikte bekledi, tıpkı onu başıyla selamlayarak içeri davet eden uşak Hunberct gibi. Ancak yakışıklı psikiyatrist son anda yaratılan sahte sessizliğe aldanmadı ve hızlı adımlarla odaya girip Dr. Nørgård'ın önünde durdu. Birkaç dakika boyunca onu tarttı, yaklaşık iki kafa kadar üzerinde yükseliyordu. Genç adam onun buz gibi bakışlarını uzun süre üzerinde tutamadı. Narin yüz hatlarında rahatsız edici bir huzursuzluk belirdi ve bunu masanın üzerindeki bir parça ekmeğe bakarak gizlemeye çalıştı.

"Thea ve Sophie hararetli bir şekilde tartışıyorlardı ve ben de onları tekrar düzene sokmaya çalıştım." Boğazını temizledi, kendisinden daha deneyimli ve daha sert bir duruşu olan meslektaşının utancını giderecek bir şeyler söylemesini bekledi. Sonuçta yanlış bir şey yapmamıştı ama yine de Dr. Krugher'in hoşnutsuzluğunu ifade etmek üzere olduğunu hissetti.

Bu arada psikiyatrist bir panter zarafeti ve bir bekçi köpeği koklayıcılığıyla tüm odayı taradı ve yere saçılmış porselen parçalarına baktı. Ayakkabılarının tabanıyla kasıtlı olarak üzerlerine bastı ve bazılarının gıcırdamasına neden oldu.

"Peki ya bunlar?" Dr. Ruiz'e doğru dönerken bir azı dışından diğerine geçirilen şekerin sesini duydum.

İkincisi ellerini karnının alt kısmında birleştirdi ve sırtını dikleştirdi.

"Thea, Monique'e karşı öfkeli bir tepki gösterdi."

"Hmm..." diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık 15 dakika önce."

"Peki neden çağrı cihazından hemen bana ulaşılmadı?"

"Üst katta olduğumu sanıyordum." Sinirli bir şekilde yutkundu, "Koğuşların arasında."

"Nina," diyerek otoriter bir tavırla onu arkasına aldı ve sadece bedeninin gücüyle yavaşça psikoloğun uzunlamasına silüetine doğru ilerleyerek, az önce yarı yüksek göğüs dekoltesine indirdiği başını kaldırmasını sağladı. "Nerede olduğumu, kiminle olduğumu ya da ne yaptığımı düşündüğünüz umurumda değil. Bu gibi durumlar ortaya çıktığı anda derhal bilgilendirilmeyi talep ediyorum. Hatırlayacağını mı düşünüyorsun yoksa günlüğüne bir hatırlatma yazmamı mı tercih edersin?" Adam eğilip kızın yeşil gözlerinin içine bakarken kendi gözlerini de somurtkan bir ifadeye büründürdü. Onun korkutucu yakınlığını hissetti, içinde kıpırdanan bir şeyi zapt etmek istercesine bir elini karnına koydu ve nefesini kaybetti, bir an için onun bu kadar yakın olmasının etkisine ihanet etti.

"Hayır, Efrem. Her şey açık. Sizi rahatsız etmek istemedim," diye kendini haklı çıkarmaya çalıştı ama Dr. Krugher burnunun tabanını parmaklarının arasına sıkıştırdı, laboratuvar önlüğünün bir kanadını geri çekerek bir elini kalçasına koydu ve birkaç dakika düşündükten sonra, öfkeyle parlayan yeşilimsi mavi gözleriyle onu bastırmak için geri döndü.

"Nina, 'rahatsız etmek' bir faaliyetin gerçekleştirilmesi sırasında uygunsuz müdahalelerle kesintiye uğratılması anlamına gelir. Hastalarım benim işim ve onlar söz konusu olduğunda, her türlü bilgi görevlerimi mümkün olan en iyi şekilde yerine getirmeme hizmet edebilir. Bu nedenle, bir dahaki sefere beni 'rahatsız etmek' konusunda daha az endişelenir ve zamanında hareket ederseniz memnun olurum."

"Kesinlikle," diye utanarak kabul etti. "Bir daha olmayacak."

"Umarım öyledir," diye yanıtladı sabırsızlıkla. "Ve aynı şey senin için de geçerli, Adrian." Arkasında çaresizce başını sallamakla yetinen diyetisyene de döndü. "Bugün benim için çok yorucu bir gün, en azından sen bunu daha da kötüleştirmemeye çalış."

Gergindi ve bunun nedeni meslektaşlarının ihmali gibi görünmüyordu; onlar daha çok o çalışma sabahı boyunca biriken stresi boşaltabileceği bir çıkış noktasıydı. Çok meşgul olmalı, şımarık yıldızlarla ve asi konuklarla sohbet ediyor olmalıydı: onların psiko-fiziksel sorunlarını tespit etmek sadece büyük bir profesyonellik değil, aynı zamanda sert bir konsantrasyon da gerektiriyordu. Bununla birlikte, duygusal gerginlik de kayda değerdi. Bir daha asla tekrarlamamayı umduğum iğrenç bir jestin niyetlerini silip süpürdükten sonra banyoda bana yönelttiği sözleri hatırladım ve zihnimde tekrar ettim: *Hayatım boyunca hastalarımın psişik ve duygusal acılarını özümsemekten başka bir şey yapmadım. Onu hissetmeyi, taşınmaz hale getirmeyi, barındırmayı ama içimde kök salmasını yasaklamayı öğrendim ve kök saldığı nadir durumlarda da ondan nasıl kurtulacağımı biliyorum.*

Mesleğinde, sadece hastaların rahatsızlıklarını anlamak değil, aynı zamanda onları kendine dahil etmek ve hikayeleri, rahatsızlıkları ve zihinleri aracılığıyla onları kendi teninde deneyimlemek gerekiyordu; buna rağmen, ödenmesi gereken bedel, mutsuzluğun gerçekliğin tutarlı bir parçası olduğu bilgisiyle böyle hale getirilen ıstırap, üzüntü veya öfke dolu karanlık günlerle yüzleşmekti: bazen ruhun kendisinde bulunan, bazen de insandan insana aktarılabilen bir insanlık durumu. Dr. Krugher başkalarının acılarını üstlendi ve kim bilir nasıl kurtulma olasılığına rağmen, kendi olumlu duygularını felç ederek ve onun gibi güçlü ve istekli bir doktor için bile ağırlığı dayanılmaz hale gelen zayıflatıcı bir aşırı duyarlılık durumunda yaşayarak tüm kötülüğü özümsemi.

"Thea'dan çalışma odamda benimle konuşmasını istedim ama reddetti. Bu sabah kendinde değil." Kendini toparladıktan sonra Dr. Ruiz, Dr. Krugher'e resmi bir tavırla hitap etti ve Krugher'in beni izlemesini sağladı. Cazibesini görmezden gelmenin zor olduğu otoriter yüzünde kaşlarının otoriter bir şekilde büzüldüğünü gördüğümde uzun bir heyecan hissettim.

"Pekâlâ. Ben hallederim, siz devam edin," diye duyurdu. Meslektaşları ona karşı çıkmaya cesaret edemedi ve odayı terk etti.

"Beni onunla yalnız bırakın lütfen," diye ekledi masada oturan kızlara hitaben, onlar da teker teker onun emrine uyarak ayağa kalktılar.

"Hunberet, sen kal," diye buyurdu sonunda. Kâhya bir milim bile kıpırdamadı ama çenesindeki belli belirsiz kasılma gerginliğini belli ediyordu. O da en az benim kadar kaçmak istiyordu. Dr. Krugher, hatlarını örten ama dokusunu örtmeyen önlüğünün altında kaslarını sıkılaştıran bir hareketle parçaların üzerinden geçerek bana ulaştı. Bir sandalyenin arkalığından tutup kenara çekti ve korkmuş ve temkinli bir pozisyonda büzülmüş olan ince bedenimin önüne oturdu. Bakışlarının kaba bir okşayış gibi bedenimi kadifeleştirdiğini hissettim. O gün onda nazik olan hiçbir şey yoktu, sadece soğuk ve yakıcı gözlerini vurgulayan koyu bir örtü vardı. Bir tükürük yumağını yuttum ve çaresizce terk edilmiş bir bardaktaki suya bakarak durdum, sabit nefesini ve yontulmuş dudaklarından akan taze limon kokusunu hissettim. Dr. Krugher ağzını açmadı ve onun varlığında neden bu kadar huşu içinde hissettiğimi anladım: birbirimizin zıttıydık. Güzel kıyafetleri içinde muhteşemdi, laboratuvar önlüğü benimkinin ötesinde bir bilgeliğe işaret ediyordu, bakışları aşılmaz ve karizması kıskanılasıydı; ben dağınıktım, kirli kıyafetlerim ve dağınık bir hayatım vardı.

"Onun burada ne işi var?" Dizlerimin göğsümü daha sıkı bir savunmayla kavramasına rağmen sessizliği bozmaya karar verdim. "Düne kadar benimle konuşmak bile istemiyordu." Onun anlaşılmaz aurasından bunaldığımı hissettim ama yine de küstahlığımla ona meydan okumayı başardım.

Tam bir sükûnet içinde dirseğini masanın kenarına dayadı ve parmaklarını ince işlemeli masa örtüsüne vurdu. "Sana özel hayatımın seni ilgilendirmediğini söylemiştim, seninle konuşmak istemediğimi değil," diye belirtti. "Bugün üzüldüğün şey bu mu?" diye tahmin etti ve hemen özür dilemek için acele etti.

"Kaba olmak istememiştim."

Alaycı bir sırıtış beklenmedik cevabımı bekliyordu. "Kendine bu kadar önem verme. Kötü ruh halim sana bağlı değil."

İşaret parmağıyla masa örtüsünü süsleyen çiçeğin nakışını izledi ve hakaretime hiç şaşırmamış bir şekilde gülümsedi. "Emin misiniz? Yine de bana öyle geliyor ki bundan incinmişsiniz."

"Düşünmem gereken başka sorunlarım var. Bana olan güvensizliği umurumda bile değil!" Karnımın alt kısmındaki bir ağrı, dişlerimin arasından kısık bir çığlık atmama neden oldu; bana ne olduğunu sormadan fark etti.

"Bu güvensizlik değil, Dorothea. Bu profesyonellik." Bir bacağına çaprazladı ve elini taze meyvelerle dolu bir tabağa uzattı. Madam Monique'in Sophie için kesmiş olduğu bir dilim elmayı aldı ve dudakları kapalı bir şekilde çiğneyerek ısırdı.

"O zaman profesyonelliği umurumda bile değil."

"Öfkenizle neyi ifade etmeye çalışıyorsunuz?" Benimle etkileyici bir sakinlikle konuştu, sanki iş dışında olan ve hakkında herhangi bir drama yapmamanın uygun olduğu konuları tartışıyormuş gibi.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Özellikle de onun için."

"Mmh..." Bir dilim elma daha aldı, tadına baktı ve parmaklarını peçeteyle sildi. "Soruyu yeniden soracağım: Öfkenle bana ne ifade etmeye çalışıyorsun?" *Beni ifade etmeye* alışkındı, bu yüzden çalkantılı ruh halimin sebebinin kendisi olduğuna inanıyordu.

"Neden sana karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyorsun?"

Dr. Krugher temiz bir bardak aldı, içine su doldurdu ve bana cevap vermek için zaman ayırarak içti. Bu kayıtsız tavır ve sorunlarıma karşı rahatsız edici bir üstünlük duygusu beni sinirlendiriyordu. Biraz da değil.

Bunu tepki vermem için bilerek mi yapıyordu?

"Çünkü bunu hissediyorum." Camdan yansıyan güneş ışınlarının parıltısına baktı. Camı parmaklarının arasında tuttu ve daha iyi incelemek için kaldırdı; soluk yanardöner iplikler, örtüsü yoğunluğunu azaltarak daha az zarar verici hale getiren kapalı perdeden süzülüyordu. Mümkün olduğunca, gözleri daha da parlaklaştı, gökyüzünün ve denizin güzelliğiyle yarışan iki zümrüt taş.

"O yanılıyor."

"Öfke genellikle başkalarıyla ilişki kurmanın bir yöntemidir. Çoğu durumda öfkeyi tetikleyen kişi tarafından duyulmak ya da tanınmak içindir. Bunda yanlış bir şey yok, bu varlığımızın bir parçası." Bardağı masanın üzerine koyarak işaret parmağıyla bardağın kenarını yavaş bir dairesel dönüşle çizdi ve kafamda imana kadar şehvet dolu imgeler uyandırdı

Sol yüzük parmağındaki tüm fantezileri silip süpürdü, çünkü aynı fantezilerin somut olarak gerçekleştiği bir kadın zaten vardı.

Ve kesinlikle ben değildim.

"Kızgın değilim," diye yalan söyledim, ıstırabımı gizleyerek.

"Yere bir tabak attın, Dorothea." Bariz olanı göstermek için yere bulaşan çorbaya baktı, sonra tekrar bana odaklandı. "Öyle olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Düşüncelerim artık anlamlandıramadığım kelimelerden oluşan kaotik bir labirentte dolanırken, dolgun dudaklarının arasında biten bir çileği kaptı. Belimde yoğun bir ateşin yandığını hissettim ve sarhoş bir ifadeye bürünmemeye çalıştım.

Adam cehennem gibi şehvetliydi.

"Kimse beni hayatında istemiyor." Ağzımı yaladım, meyvenin dibini tuttuğu uzun parmaklarının arasındaki sıkı sapa baktım. "Andy onun yüzünden telefonlarıma cevap vermiyor, büyükannem onun yüzünden beni sürekli ziyaret edemiyor," diye onu açıkça suçladım. "O kadar sinir bozucu olduğunun ve artık ona katlanamadığının farkında mı?"

"Belki de beni iradene boyun eğdiremediğin için sinir bozucuyumdur?" Bir öncekinin kaderini takip eden bir başka çileğe el koydu.

"Hayır, çünkü uzun zamandır fark ettiğim bir şeyi inkar ediyor."

"Tam tersi." Devam etmeden önce yutkundu. "Tüm hastalarımın hayatlarından etkilendiğim gibi senden de etkilendiğimi inkâr etmedim."

"Ben de bunu anlamıyorum." Aramızda dolaşan kafa karışıklığı daha da canlandı ve başımı ağırlaştıracak noktaya geldi. "Benden etkilendiğini ve etkilenmediğini tek bir anda söyleyebiliyorsun, hatta beni diğerleriyle aynı seviyeye koyabiliyorsun."

"Ne tür erkeklere alışsınız bilmiyorum ama ben farklı olduğumu size çoktan itiraf ettim." Her şeyin hakkını veren bir efendinin soğukkanlılığıyla arkasına yaslandı ve damağındaki son çilek kalıntısının tadını çıkardı.

Ne bakışlarındaki ciddiyetten ne de tavrındaki özgüvenden korktum ve ona 'O kadar da değil, çünkü dürüst görünmüyor' dedim.

"Öyleyim. Dürüst olmayan bir adam benden farklı davranır ve mesleğinin değerlerini bir..." Kabul etti

Devam etmeden önce bir an düşündü; dudaklarından dökülmek üzere olan şeyi yeniden değerlendirmek için duraklıyor gibiydi, sonunda basit bir "küçük kız" ifadesini daha anlamlı olan "*siktir*" ifadesine tercih etti.

Ürperdim, beni düşünmesinden dolayı derin bir rahatsızlık hissettim. "Ben küçük bir kız değilim."

"Bizi ayıran yıllar sayesinde, öylesin."

"Senin yaşlı olman benim küçük ya da olgunlaşmamış olduğum anlamına gelmez."

"Yaşlı bile mi?" Şaşırmış gibi yaptı, ancak bunu yalanlayan bir sırıtış vardı. "Demek beni gücendiriyorsun, çocuk."

Herkesin sevecen bir anlam yükleyeceği, ama onun söylediğinde baygınlıktan çok muziplik gibi görünen bu yakıştırma karşısında kızardım. "Bana kız ya da çocuk dersen sen de beni gücendirirsin."

"Bunu güzel bir lakap olarak düşün."

"Güzelmış, kıcımın kenarı!"

"Hep böyle kaprisli misin?"

"Daha da fazlası olabilirim."

"Çocuk musun, değil misin?"

"Ben..." Utanç içinde durakladım; sonunda beni istediği gibi başa döndürmeyi başarmıştı. "Hayır, değilim!"

Dr. Krugher doğuştan gelen bir duygusallıkla alt dudağını yaladı ve ardından bir dirseğinin üzerine çıkararak çenesini başparmağına dayadı ve işaret parmağının tersiyle kahverengi sakalını ovuşturarak daha az sert ve daha düşünceli bir duruş sergiledi. "Kovalanmayı seven ama yakalanmayan bir geyik *yavrusunun çorbasızlığıyla* hareket ediyorsunuz; formlarınız yumuşak, yeni çiçek açmış ve davetkâr; yeni deneyimlere olan hevesinizi kaçınılmaz olarak erkeklere aktaran kadınsı bir enerji yayıyorsunuz, ancak genç bir kızla aynı sabırsızlığa ve umursamazlığa sahipsiniz. İstediginizi hak etmeden elde etmeyi talep ediyorsunuz. Başkalarına özgürlüğünüzü kısıtlama ve sizi toplumun mükemmeliyetçi ideallerine göre şekillendirme hakkı veriyorsunuz. Tartışmayı sevmiyor, bedeninizle kışkırtmayı tercih ediyorsunuz. Ben de dahil olmak üzere çevrenizdekileri küçümsüyorsunuz, çünkü kimsenin sizinle aynı acıyı hissetmeye layık olmadığına inanıyorsunuz, bu yüzden kendinizi anlamsızlıklar içinde kaybediyorsunuz, kendinizi kendi dünyanıza kapatıyorsunuz ve en yüzeysel yanınızı gösteriyorsunuz, çünkü bu bağ kurmamak için tek silahınız." "Evet Dorothea, sen bir çocuksun, çünkü korkularınla yüzleşmeyi öğrenmelisin.

En çok hak edene güvenin ve büyüün, gelişin, kendinizi iyice tanıyın ve her şeyden önce kendinizi sevin."

Kalbim göğüs kafesinde davul gibi çarpıyordu; öfkelenmeliydim, belki de bende tetiklemeği umduğu şey öfkeli bir tepkiydi, ama onu itaatkâr bir şekilde dinledim ve ancak o zaman şiddetle karşılık verdim. "Eğer beni incitmeye çalışıyorsan, bil ki başarısız oldun doktor," diye dudak büktüm, bir başka şarkımın dizelerine tutunarak. *"İstediğim sürece kafamın içine girmene izin vermeyeceğim. Derinin altında süründüğümü, etini parçaladığımı ve onu yiyip bitirdiğimi hissedeceksin. Beynini zehirleyeceğim ve her şeyin bir tuzak olduğunu anlayacaksın. Şeytan, kızgın dilli bir yilandır, parçalanmış bir ruhla çıkacaksın. Her zaman günah işlerim, ama asla hata yapmam. Bu sadece bir giriş, beni bir kahinmişim gibi dinle."*

Gözleri hararetli bir uğursuz ışıkla parladı; sözlerimin anlamı ilgisini çekmişti ama ne korkmuş ne de bastırılmıştı. Mutlak bir vurdumduymazlıkla çenesini sıvazlamaya devam etti, sonra yalancı bir gülümseme ima etti. "Annemin yoğun okuma saatleri ayırdığı İbranice İncil'de peygamber Yeşaya, Lucifer'i 'Sabah Yıldızı', 'Işık getiren' olarak adlandırır ve böylece Şeytan'ın Şeytan'a karşılık geldiği yorumunu çürütür. Söylediğiniz ayetler ne kadar düşündürücü olursa olsun, benim üzerimde korkutucu bir etkisi yok. Gerçek Şeytan farklı kılıklara bürünme yeteneğine sahiptir, Dorothea, çoğu zaman o kadar aldatıcıdır ki ayin sırasında onu fark etmek hiç de kolay değildir. Seni temin edebileceğim tek şey, senin yaptığın gibi kendini ilan etme hatasını asla yapmayacağıdır..."

Sıcak, alçak tınısı ayaklarımın tabanından kulaklarımın ucuna kadar içimde soğuk bir ürperti yarattı; kendimi daha sıkı sıktım ve ona sıkıntılı bir şekilde baktım. "Bu konuda çok şey biliyor."

"Oldukça bilgiliyim, evet," diye onayladı. Bilgili olmaktan da öte, Şeytan'ın taktiklerini ilk elden biliyor gibiydi, sanki gerçek kötülüğünü tatmış ve bir kısmını altın bir postun altında iyi gizlenmiş olarak içinde saklamış gibiydi. "Şarkı söylerken sesinizin bir denizkızını çağrıştırdığını söyleyen oldu mu hiç?"

Çıplak ayak bileklerimi okşadım, hala göğsümde toplanmış olan dizlerimi onların arasına bastırdım ve spor ayakkabılarımı sandalyenin kenarına bastırdım. "Bana onun çok güzel olduğu söylendi..."

"Güzel" çok genel bir sıfat. Esrarengiz, tanınabilir ve özel bir yoğunluğa sahip, dikkatleri üzerine çekebilen ve

bütün bir seyirci. Biliyor musun, daha sık şarkı söyleyen benim gibi birini bile baştan çıkarabilirsin," diye şaka yaptı, onu baştan çıkarmanın ne kadar zor olduğunu farkındaydı. Kim bilir karısı bunu nasıl başarmıştı ve ondan önce kaç kadın onu büyülemeye çalışmıştı.

"Bu bir yalan." Çenemi diz kapağının üzerine koydum, çocuksu bir surat ifadesi takındım.

"Her erkek birçok farklı şekilde büyülenebilir, sadece en etkili olanı tahmin etmeniz gerekir."

"Bence sizin gibi biri için on altı hafta yeterli değil."

Hunberct uşağı boğazını temizleyerek bizimle aynı odada olduğunu hatırlattı; Dr. Krugher varlığının farkında olarak ona boş bir bakış attı. Bunu asla unutamazdı ama yine de hiçbir şeyden korkmadan benimle etkileşime girmişti. Hunberct duyduklarını ağzından kaçırabilirdi ama doktorun sakinliğinden, sağduyusundan emin olduğu sonucunu çıkardım.

"Konuşmamıza başka bir yerde devam etmeyi tercih eder misiniz?" Bu bir sorudan ziyade, onu çalışma odasına ya da bize daha fazla mahremiyet sağlayabileceği başka bir yere kadar takip etmemiz için örtülü bir davet gibiydi. Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve parlak gözlerinin anında yakaladığı bir tedirginlik gösterdim. "Bana güvenmiyor musun?" diye yanlış anladı. "Ben senin doktorum, Dorothea. Sadece konuşacağız."

Dr. Krugher onunla ateşli bir tutku gecesi teklif ederse samba dansı yapacağımı henüz tam olarak anlamamıştı. Kıkırdayarak düşüncelerimi yüksek sesle açıklamamayı tercih ettim, ancak aklımdan neler geçtiğini anlamak için kaşlarını çattığını gördüm.

"Ondan değil." Yerdeki çorbanın şampanya rengindeki damarlarına karışan sarımsı sıvısına baktım. "Yapamam..." Gerginlikten soğuk soğuk terledim, karnımdaki kramplar arttı. "Ayağa kalkamıyorum." Dr. Ruiz'e yalan söylememiştim ve ona da yalan söylemeyecektim. Tek umudum bana inanması ve bunun yavan bir bahane ya da dalga geçme olduğunu düşünmemesiydi.

"Ne sebeple?" Beni dikkatle inceledi. Keskin inkârımın nedenini anlamaya çalıştı ama hiçbir şey şüphelerini gideremeyince bana doğru eğildi. Sandalyenin yan kenarlarını kavradı ve beni kendine doğru çekerek tahta ayaklarımın mermer üzerinde gıcırdamasına izin verdi. Ancak kokusunun beni içine çektiğini hissedecek kadar ona yaklaştığımda durdu. ile

Erkeksi bir hakimiyetle parmaklarını dizlerimin iç kıvrımına soktu ve herhangi bir rıza beklemeden beni bir kelebeğin krizaliti gibi nazıkçe açmaya teşvik etti. Sanki onun güçlü ve kararlı elleri beni istediği gibi şekillendirebilir, kırabilir ve yeniden biçimlendirebilirmiş gibi bir aidiyet duygusuyla dolup taşarak, ayaklarımı yere basana kadar bacaklarımı aşağı doğru itmesine izin verdim. Utanarak onları zar zor birbirinden ayırdım ve gözleri kurnaz ve dikkatli bir şekilde uyluğumun iç kısmından alttaki pedin ince kumaşına kayan kıpkırmızı damlayı incelerken eteğimin kenarını avucumun içinde sıktım. Kırmızımsı leke külotuma da bulaşmıştı ama neyse ki o bunu göremiyordu.

"Hunberct..." dedi sesinde buz gibi bir aciliyetle, engelimin nedenini kavramıştı. "Git ve kızların odalarına ulaşip ulaşmadığını kontrol et lütfen." Bu, çok hassas bir anda bana uygun bir mahremiyet sağlamanın bir yoluydu.

Adam odadan çıktığında ve Dr. Krugher, çok daha kötü şeyler yaşamış birinin sakinliğiyle, kalçalarımın arasındaki beneklere bakmak için geri döndüğünde, hayatım boyunca kıskançlıkla koruduğum haysiyetimin benden sökülüp alındığını hissettim. Kimseye böyle bir yakınlığa izin vermemiştim, Andy'ye bile.

Cesaretim kırılmış ve boyun eğmiş bir halde bacaklarımı kapattım, alçakgönüllülüğümün son kırıntısını da korudum.

"Ben... Ben bilmiyordum," diye geveledim ve olanlara aceleyle bir gerekçe sundum. "Sinirlendim, belki de çok sinirlendim ve vücudum buna dayanamadı..."

"Atipik anoreksiya nervoza da tipik anoreksiya nervoza kadar adet düzensizliği içerir. Bu beklenen bir şeydi," diye açıkladı bakışlarını yüzüme kaldırarak. "Dahası, bu hastalıktan muzdarip hastalar, genellikle dürtüsel veya şiddet içeren davranışlarla kendini gösteren özel bir kırılganlıktan muzdariptir. Öfkelenmenize neyin sebep olduğunu bana söylemek ister misiniz?" Ne irkildi ne de benden uzaklaşmayı düşündü. Dirseğini masanın kenarına dayadı ve sanki kafamda yanıp sönen mantığı kavramaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Bu yakınlıkta dudakları karşı koymakta zorlandığım gerçek bir cazibeye dönüştü.

"Hayır..." diye fısıldadım.

İçini çekti ve birkaç saniye boyunca katı bir sessizlik içinde kaldı, sonra da inadından vazgeçmeyen bir canavarın inadiyla devam etti

bir et parçasını bu kadar kolay yiyemezsiniz. "Durumunuzu en başından beri incelediğimde -Dr. Ruiz'e yaptığınız saldırı, küvette yapmak üzere olduğunuz hareket, bugün arkadaşlarınızla masada otururken gösterdiğiniz öfkeli tepki- insanların düşünmesini istediğinizden çok daha büyük bir travma yaşadığınız sonucuna varıyorum. Ve bana bunu anlatmanı istiyorum, Dorothea..."

Bir an için gözlerini aydınlatan kendinden emin parıltı ve derin, anlayışlı tınısı ona güvenmeyi ve itimat etmeyi düşünmeme neden oldu. Ona her şeyi açıklayabilir, beni uzun zamandır baskı altında tutan karanlıktan kurtulabilirdim ama bunun yerine başımı salladım ve kendimi basit bir "Neden?" sorusuyla sınırladım.

"Çünkü travma, içinde taşıdığın ve benimle yüzleşmeye karar vermediğin sürece kurtulamayacağın bir acı." Yüzümün hatlarını titizlikle inceledi, sarı saçlarım iki *boşluklu topuz halinde toplanmıştı*, birkaç dalgali tutam ince boynumdan aşağı kayıyor ve zar zor fark edilen göğüslerimi gıdıklıyordu. Makyaj yapmamıştım, iyi görünmüyordum. Yüksek, aşırı yuvarlak elmacık kemiklerimden, basit bir gülümsemeyle neredeyse kulak memelerime ulaşan geniş, etli ağzımdan nefret ediyordum. Badem şeklindeki gözlerimden, kalkık burnumdan ve sağ yanağımı süsleyen üç koyu renkli benimden nefret ediyordum ama o beni gülünç ve çocuksu gösteren tüm bu kusurlarıma hayranlık duyuyor gibiydi.

"Bahsedilecek bir travma yok," diye inkar ettim. "Başka insanların yanında yemek yemeye dayanamıyorum, hepsi bu."

Dikkatimi masa örtüsünün çiçekli işlemesine verdim ve karmaşık çizgilerini inceledim.

"İç gözlemin ne kadar acı verici olabileceğini biliyorum Dorothea. İçinizde bir kırılma, egonuzda bir yarılma hissedersiniz, anılar acı verir ama yaşadıklarınızı işlemenize ve üstesinden gelmenize yardımcı olmak için gereklidirler." Dr. Krugher beni incelemeye devam ediyor, ona vermeye hiç niyetim olmayan cevaplar arıyordu. O anda hem sevecen hem de nefret doluydu.

"Kendimi düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Kendinden kaçmak travmanın bir sonucudur."

"Sadece ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını söylüyorum!" Karnıma bir kramp girdiğini hissettim ve dişlerimi sıkarak avucumu karnıma bastırdım. Rahatsızlığımı fark etti ve bu durumun

Geçmişimin paylaşmak istemediğim kısımlarını ona itiraf etmem için beni zorladı.

"Yalan söylediğini biliyorum ama ısrar etmeyeceğim." Acıdan kasılmış karnıma baktı ve adet kanamasının bıraktığı kırmızı izleri acımasızca süzdü. "Bugün bunu düşünmek için bile pek uygun bir durumda değilsin. Dinlenmeye çalış." Ayağa kalktı. Vücudu o kadar genişti ki, tek bir bakışla bütününü yakalamak benim için imkansızdı, bu yüzden neredeyse dizlerine kadar uzanan elbisesine takıldım.

"Umarım seni üzmemişimdir..."

Oturduğu sandalyeyi düzeltti, sonra odada bizden uzakta, büyük pencereye bakan bir noktaya baktı ve karanlık düşüncelere daldı. "Üç yıl önce, senin yaşlarında, anoreksiya nervoza hastası bir kız, sevdiği çocuğa üç haftalık hamile olduğunu öğrendi ve gücünü geri kazanmak ve hamilelik sırasında herhangi bir komplikasyondan kaçınmak için Dr. Nørgård'ın programına katılmaya karar verdi. Bir akşam annesiyle gürültülü bir tartışmanın ardından bir dondurma yedi ve kendini cezalandırmak için saatlerce kustu. Ertesi gün düşük yaptı. Onu kan gölü içinde yerde yatarken buldum ve suçluluk duygusuyla kendine zarar vermesini önlemek için ona yardım etmek zorunda kaldım."

Sözleri soğuk bir pişmanlıkla doluydu. Hastayla yaşadıklarından çok, mesleğiyle ilgili olanlardan dolayı üzüntü duyuyordu. Dr. Krugher'in başkalarının hayatını kurtarma sorumluluğu vardı ama bunu her zaman başaramıyordu. Bu vakada, bir çocuğun kaybı kendi hatası olmasa da, bunu önlemek için hiçbir şey yapmamış olmanın çaresizliği hala yakasını bırakmıyor gibiydi.

"Korkunç olmalı..." Ona sarılmak, acısının ağırlığını birlikte taşımak, benim de ihtiyacım olan insan sıcaklığını ona vermek istedim. Çocuksu bir hareketle kolumu uzattım ve elbisesinin kenarını avucumun içinde kavradım, zar zor çektim.

Bana bakmak için yüzünü eğdi ve alnını kırıştırdı, onu açıkça yasaklanmış olan basit fiziksel temastan başka bir şekilde rahatlatma niyetimi hissetti. Zarif bir şekilde, sıcak bir gülümsemeyle bana teşekkür etti. Işıltılı gözleri nefesimi kesmeyi ve beni psikolojik bir duruma sokmayı başardığında nezaket formülleri işe yaramazdı

Huşu. "Soruna cevap vermek gerekirse, Dorothea: Hayattaki tüm çirkinlikleri biliyorum, bu yüzden beni şok etmek zor."

Bakışlarımızın kilitli kaldığı, zımni bir teselliyle sarmalandığı birkaç dakikalık sessizlik geçti. Parmaklarım elbisesinin kumaşını sıkıca kavarken, kirpiklerimi kırpıştırdım, karşı çıkamadım; onun yerine, sadece üç ayaklı bir sehpanın görkemli alevi gibi ateşli bir sıcaklık yayan varlığıyla dolu o kısacık huzur anının tadını çıkardı.

"Efrem, sonunda buradasın!" Avukat Ryke telaşla odaya daldı. şık bir takım elbise giymiş, gömleğinin yakasında çatallı bir güneş gözlüğüyle bana kaçamak bir bakış attı ve hızlı adımlarla ona doğru ilerlemeden önce aceleci bir selamla yetindi. "Benimle gelmen gerekiyor. şimdi." Onu hareket etmeye teşvik etmek için elini onun pazusuna doladı. Endişeli ifadesinden çok ciddi bir şey olduğu ve Dr. Krugher'in müdahalesinin neredeyse gerekli olduğu anlaşılıyordu.

"Mitch." Arkadaşı telaşla ona baktı. "Neler oluyor?"

"Ben'le ilgili. Yaklaşık bir saat önce odasından çıktı ve geri dönmedi. Nerede olduğuna ya da bu sefer neyin peşinde olduğuna dair bir bilgi yok," diye bilgi verdi, beni ve her şeyi dinliyor olma ihtimalimi görmezden gelerek.

Dr. Krugher'in yüzü önemli ölçüde değişti, bulanık ve gölgeli bir hal aldı. Çenesi belirgin çizgisini vurgulayacak kadar kasıldı, avuç içi yumruğa dnşti ve çevresinde oluşturduğu sakin adam imajını bozmamak için özenle dizginlemek zorunda olduğu bir öfkeye işaret etti.

"Tamam, bana bir dakika ver. Burada bekle." Ben ne olduğunu anlamadan Dr. Krugher beni bileğimden tuttu ve ayağa kalkmamı sağladı. Avukat Ryke'in gözü sandalyenin kadife döşemesine takıldı; doktor elinden geldiğince üzerine bir peçete attı ama Mitchell artık kazayı fark etmiş ve utançla sıklığım kalçalarımı incelemeye başlamıştı. "Dorothea'yı odasına götüreceğim." Doktorun parmakları cılız eklemimin etrafındaki kavrayışını sıkılaştırdı ve dış hatlarını oyan hançerle delinmiş gl dövmesini kapattı.

Arkadaşı fark ettiği ve anladığı şeyi sorgulamadan, "Tamam ama acele et," diye karar verdi.

Aceleyle avukatı geride bırakıp yemek odasından çıktık. Yılmadan doktora ayak uydurmaya çalıştım, adımları o kadar uzundu ki zıplayarak telafi etmek zorunda kaldım. Sanki ben bir vagon, o da bir lokomotifmiş gibi beni çekti ve zorlandığımı hissetmesine rağmen yavaşlama belirtisi göstermedi.

"Bekle," diye mırıldandım nefes nefese. "Neden koşuyoruz? Neler oluyor?"

"Şimdi olmaz Dorothea," diye sert ve kontrollü bir tonlamayla beni kovdu.

Duvarlar boyunca göze çarpan çeşitli heykeller arasında, sanki askeri bir tatbikata katılmışlar gibi etrafta koşuşturan operatörler gördüm. Alarmin kulakları sağır eden sesi duyulduğunda garip bir tehlike hissi daha da arttı. Daha önce duyduğum anı, yani Dr. Ruiz'e ofisinde yapılan saldırıdan sonrasını zihnimde yeniden yaşamak kaçınılmazdı, bu yüzden sesi tekrar duymak beni huzursuz ve rahatsız bir duruma sürükledi. Bir elimle kulağımı kapatırken, diğer elim hala Dr. Krugher'in sıkıca kavradığı yerdeydi.

"Yapamam... Ona ayak uyduramam..." Tökezledim ama dengem tehlikeli olmasına rağmen düşmemeyi başardım. Bana aldırmadan, bize doğru koşan adamlardan birine eliyle işaret etti, sonra da emir verecek kadar durdu.

"Collins, girişteki muhafızları uyar. Kliniğin her odasını, koridorunu, köşesini arayın. Bahçeyi, parkı, her yeri. Her yerde olabilir ve çok tehlikeli..."

Sesi sadece dramatik değil, aynı zamanda rahatsız edici bir notaya büründüğünde ürperdim. Dr. Krugher birinden kolayca korkacak türden bir adam değildi ama bu isim -Ben- onu uyarmıştı, o kadar ki ona *tehlikeli* demişti.

Biz ters yönde ilerlerken operatör başını salladı ve koşmaya devam etti.

"Bütün bu yaygara da neyin nesi, söyler misin?" Beni tuttuğu yer tenimi yakıyordu, bu yüzden soğuk ve karıncalı hissettiren sarkık parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım.

"Hayır," diye sertçe cevap verdi ve tek başıma ilerlemem gereken bir dönemeçte durdu. Bileğimi bıraktı ve güvende olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı. "Beni dikkatle dinle, Dorothea. Şimdi içeri gir.

Juliette ile kal. İzin alana kadar oradan çıkmayın. Anlaşıldı mı?"

Hareket etmekte özgürdüm, sıkılı elimi g ö ğ s ü m e götürdüm ve ağrıyan noktaya masaj yaptım. "Neden?"

"Bir kez olsun yaygara koparmadan bana itaat eder misin, küçük kız?" diye azarladı, ses tonunu beni ürkütecek kadar yükseltti.

"Sebebini bilmek istiyorum," diye homurdandım, ona bakarak. "Artık bu lanet klinikte yaşıyorum!"

Burnundan nefes verdi ve avucunu yüzünde gezdirdi, benden ve inatçılığımın sıkılmıştı. "Söz veriyorum, eğer beni dinlersen seni Andrew'la tanıştıracam."

Neydim ben?

Mızımızlanmaması için uzlaşma önerebileceğiniz bir çocuk mu?

Dudaklarımı birbirine kenetledim, öfkeli bir küfür çiğnedim ve öfkeyle ona baktım. "Andy'yi kullanarak beni manipüle etmekte çok iyi!"

"Dorothea." Sanki beni eğip kocaman elleriyle tokatlayacakmış gibi adımı telaffuz etti. "Eğer bana itaat etmezsen, burada kalacağın sürenin sonuna kadar seni ziyaret etmesini yasaklarım. Seçim senin."

Şaşkınlık içinde, kaşlarımı çatarak geri çekildim.

Sözünü tutacağını biliyordum, ne de olsa Büyükanne Lizzie'ye de aynısını yapmıştı, bu yüzden ona meydan okumak aptalca bir hareket olurdu. Teklifini görmezden gelebilir ve orantısız gururumu ön plana çıkarabilirdim, bunun yerine kalbim en iyi arkadaşşıma tekrar sarılabılme fikriyle umutla doldu.

Doğru kararın ne olacağı benim için netleşti.

"Yani?" Uzun bir süre bana baktı, çeşitli seçenekleri değerlendirdiğimi ama en iyisinin onu daha fazla yemlememek olduğunu biliyordu.

"O sadece..." Dilimi ısırdım ve geri çekildim. Andy Taylor'a ve ona olan sevgime lanet ettim, sonra Dr. Krugher'a ve onun şeytani, otoriter cazibesine de lanet ettim. "Odama gidiyorum ve oradan çıkabildiğim kadar çıkmayacağım." Bunu söylemek bana büyük bir çabaya mal oldu. Bakışlarında narsist bir kendini beğenmişlik görmeyi beklerdim ama onun yerine sadece içten bir rahatlama hissettim: Dr. Krugher beni korumak istiyordu.

"Güzel. Tavrımı yanlış anlamayın. Sizin ve tüm hastalarımın güvende olması önemli" diye kendini haklı çıkardı. **B**u arada, alarm

Dr. Krugher'in yüzleşmek zorunda kalacağı korkunç bir tehlikenin yaklaştığını gösteren çığlıklar odada duyulmaya devam ediyordu. "Şimdi gitmem gerekiyor. Oyun oynama ve odana git," diye öğüt verdi, işaret parmağıyla beni göstererek. Belki de onu takip etmediğimden emin olmak için birkaç adım geriye doğru yürüdü, ardından geniş koridora yönelip Avukat Ryke'in yanına gitti.

Kıpırdamadan durdum ve köşede kaybolana kadar ona baktım.

O adam benim için en kör öfkenin, en çılgın cazibenin, en tatmin edilmemiş arzusun ve en huzursuz merakın filizlendiği tohumdu.

Bu ikincisi içimde çoğaldı, ta ki istemsizce patlayıp büyük bir soruya dönüşene kadar...

Ben de kimdi?

20
Thea

Normal bir insan olarak sorunlarınızı çözmek için ilk kez işe yaradığınızda deliliği ciddi olarak düşünmeye başlayacaksınız.

SIGMUND FREUD

RÜYALAR gerçeğin tuhaf bir biçimidir.

Freud, rüya düzeyinde yeniden üretilen her şeyin bir şekilde deneyimlediklerimizden ya da belleğin gün ışığına çıkaramadığı anılardan kaynaklandığını ileri sürmüştür. Bunu deşifre etmek zordur ama imkansız değildir. Rüyalar genellikle, insanın derinliklerinde kök salmış, bilinçten uzak ama aynı derecede belirleyici olan gizli ve yasak arzuları anlamak için bir anahtar görevi görür.

Herkes . bizden sahip olduğu a boyut psişik boyut içinde içinde Çeşitli ihtiyaçlar gelişir: tutkularımızın gizli nesnesine karşı libido, sevilen birinin kaybından duyulan keder, hayatın güvencesizliğine dair korkular veya kişinin hedeflerine ulaşamama kaygısı.

O sırada, tam da Asklepios'a geldiğimden beri, elini boğazıma dolamış ve güçlü aletini kalçalarımın arasına pompalayan iri bir adam tarafından duvara doğru itildiğim fantezisi farklı ayrıntılar kazanmıştı: artık bir yabancı ya da kafamdan yansıyan bir gölge değildi. Bilinçaltım bu adama sert hatlara sahip bir yüz ve etrafındaki her şeyi gölgede bırakacak kadar gizemli ve korkutucu iki mavi-yeşil göz yakıştırmıştı. Hayranlık uyandıran bir erkeklikle yüklü güçlü vücudu, tırnaklarımı ona batırma ve mükemmelliğini azaltabilecek kanlı çizikler atma dürtüsünü uyandırıyor; karnımda çok zevkli ve acı verici olan şişkin ereksiyon, onunki kadar gösterişli ve kibirliydi

Usta. Geniş omuzları, kâbuslarımın uçurumuna düşmemek için tutunabileceğim bir kaya gibi görünüyordu; etli, acımasız dudakları, içimdeki ateşi söndürmek için içebileceğim taze bir kaynak gibiydi. Adam sert ve vahşi hareketleriyle göğüslerimi tokatlamaya bayılırdı, sonra onları sert avuçlarının arasında sıkarak soluk tenimin soluk bir menekşeye dönüşmesini hayranlıkla seyrederdi; meme uçlarımı ısırmaya ve emmeye bayılırdı ve ancak istediği gibi kızarıp acıdıklarında dururdu; Leğen kemiğime acımasız darbeler indirmeyi, beni yüzüstü duvara döndürmeyi, kalçalarımı tutup ayırmayı ve en ahlaksız niyetlerle daracık mağaramı keşfetmeyi seviyordu; tüm alçakgönüllülüğü, tüm sınırları ve tüm bekareti ortadan kaldırmayı seviyordu.

"Kadınların birden fazlası vardır, küçük Dorie," diye benimle alay etti ve başka kimsenin girmesine izin vermeyeceğim yere girmek üzereyken şeytanca güldü. İşte o anda, bir insanın paylaşabileceği en küfürlü birliktelikte, kendimi hissettim, vücudumun en mahrem kısmını ona teslim etmenin tek istediğim, beni tamamlayan, tamamen ona bağlı kılan şey olduğu bilgisini kalbimde hissettim.

Hiç kimse beni, karanlık hayallerimin erkeğine izin verdiğimden daha fazla ele geçiremezdi.

Ve itaatkâr küçük bir kızın çaresizliğiyle, ağzım ısırıklarla dolmuş ve yanağım duvarın sertliğine bastırılmış halde ona adının ne olduğunu sorduğumda, orgazma giden yolculuğu yavaşlattı, terli göğsünü sırtıma dayadı, penisi kalçalarımın arasına güçlü bir şekilde yerleşti ve yavaş, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla cevap verdi: "Efrem..."

Uykudan sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde çıktım.

Tenimden hafif bir sıcaklık yayılıyordu, bu da alnıma dokunup iki damla ter toplamama neden oldu. Etrafıma bakındım ve klinik odasında, Los Angeles'ta olduğumu, arkamda, üzerimde ya da içimde karanlık bir adam olmadığını anladım. Başımı salladım ve korkunç hayaletler gibi zihnime musallat olan ahlaksız arzulara alaycı bir şekilde güldüm. Muhtemelen bir daha asla Dr. Krugher'la, onu hayalini kurduğum kıyafetlerden, çekingenlikten ve ahlaktan yoksun karanlık adamla ilişkilendirmeden konuşamayacaktım.

Hayal ettiğim versiyonunu, dürüstlük ve doğrulukla dolu gerçek versiyonuna tercih ediyordum, ancak bu, kimseye bahsetmeden çılgın fantezilerime gömdüğüm bir sır olarak kalacaktı.

"Uyan bakalım uykucu." Juliette banyodan sıska vücuduna sardığı bir havluyla çıktı. Duş almıştı ve köpük banyosunun kokusu nefesimden yayılan daha keskin kokuyla karıştı. Yüzümü buruşturarak komodinden nane şekeri paketini aldım ve bir tanesini ağzıma attım.

"Saat kaç?" Çıplak ayaklarımı yere koydum ve kendimi gözlemledim: Odama döndüğümde aceleyle üzerimi değiştirmiş, kirli eteğimi bir çift kot şortla, tişörtümü de sade leylak rengi ekose bir bluzla değiştirmiştım.

"Saat on dokuz." Juliette tuvalet masasından bir fırça aldı ve gözlerini benden ayırmadan nemli saçlarında gezdirmeye başladı.

"Saat on dokuz mu?" Zihnimden kaç saat uyuduğumu saydım: yaklaşık altı saat.

"Evet." Uçlarına dolanan bir düğümün üzerine atladı. "Regl döneminin seni yorduğunu söylemiştin, sonra da uyuyakalmışsın."

"Evet, hatırlıyorum." Elimin tersiyle bir gözümü kırıştırdım, sonra parmak eklemlerimi bir yanağıma bastırdım ve onun sıcaklığını hissettim.

Juliette hemen kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece bir rüya gördüm." Titreyerek ayağa kalktım. Başım dönüyordu ve kendimi halsiz hissediyordum. Yemek yememiştım, karnım ağrıyordu ama mutfığa gidip dişlerimin altına bir şeyler koymaktansa, boşluk ve teslimiyetten oluşan acımı çiğneyip yutmayı tercih ettim. Açlık duygusunu hissettim ama kendimi bildiğim en kötü yollarla cezalandırma ihtiyacına tekrar teslim olmamak için yemek yemekten kendimi alıkoydum: kusmak ya da müshil almak.

"Ne rüyası?"

Juliette'in yanından geçtim; ne yazık ki, ayna ve balkonun yanı sıra, yatağımdan oldukça uzakta olan banyoyu da paylaşıyorduk.

"Ahlaksız insanların en kötüsünü bile utandıracak o sapkın rüyalardan biri," diye acı acı alay ettim, ne kadar tuhaf olduğumu düşünerek. Küçük kız ona söylediklerimi düşünüyor gibiydi; kesinlikle neyi kastettiğimi tahmin etmek için gerekli deneyime sahip değildi, ne de

uzaktan hayal edebiliyordu. Juliette saflığı on yaşındaki bir kızın saflığına benzeyen bir kıza benziyordu. Bakire olmasının yanı sıra, ilk gerçek öpücüğünü bile almamış olduğundan şüpheleniyordum.

"Dışarıda herhangi bir haber var mı? Dışarı çıkabilir miyiz?" Lavabonun kenarına eğilip yansımama bakmadan önce sesimi yükselttim. *Uzay topuzlarından* biri kulağımın yanından aşağı inmiş, diğeri ise dik ve yuvarlak bir şekilde açıkta duruyordu. Her halükarda, kendime bir ayar vermek için ikisini de çözmeye karar verdim.

"Bilmiyorum." Juliette ona izin vermediğim bir güvenle bana katıldı. "Henüz bize haber vermediler." Bir omzunu kapının pervazına yasladı ve işaret parmağının tırnağını ısırды, bir eliyle de havluyu göğsünün üzerinde tutuyordu.

"Bu çok garip." Üzerine bolca diş macunu dökmek için diş fırçamı aldım. "Ben adında bir adamın odasından kaçtığını söylüyorlar..." Dişlerimi ovarken ona doğru döndüm. Sanki ona kötü bir ruhun lahdinin ortaya çıkarıldığını söylemişim gibi solgunlaştığını ve nefesini tuttuğunu gördüm.

"B-Ben?" diye kekeledi, üzerini örten beze daha sıkı yapışmıştı.

"Evet..." Ona cevap verirken çenemden aşağı bir damla diş macunu süzüldü. "Onu tanıyor musun?"

Komik ve çok kadınsı bir şekilde dudağını ısırды, sonra başını salladı. "Ne yazık ki evet. Buradaki herkes onu tanıyor. Uzak durulması gereken bir adam."

Gözlerimde sağlıksız bir merak parıltısı belirdi. "Neden?"

"Çünkü o deli, Thea." Juliette tehlikeden ne kadar etkilendiğimi ve benim de ne kadar tehlikeli durumlara doğru giden davranışlarda bulunduğumu uzun zamandır sezmişti; onu görünürdeki sakinliğinden uyandıran da bu sezgiydi. "Bu odadan çıkmaya cüret edersen seni yatağa bağlarım!" diye tehdit etti, beklediğinden farklı anladığım bir göndermeyle.

Arsız bir sırıtışla ağzımı çalkaladım ve kuruladım. "Bunu bana bir erkek teklif etseydi daha erotik bulurdum."

Dudaklarını acı bir şekilde sıktı. "Şaka yapma, durum ciddiden de öte."

Diş macunu tüpünü açık bırakarak, bana vereceği dersi kendime saklamak için onun yanından geçtim.

"Bütün gün odamda kilitli kalamam, tamam mı?" Dayanamıyordum, yürümeye, nefes almaya, nerede olduğumu düşünmemeye ihtiyacım vardı; bir kafeste, bir mahkum gibi saatlerce kalmak işe yaramayacaktı.

"Peki sen ne yapmak istiyorsun?" Juliette arkamdan geldi, her yerinden su damlıyordu.

"O delinin seni bulup parçalar halinde bana geri gönderme riskini göze mi alıyorsun?"

"Oh, lanet olsun." Onun sözlerini bastırarak gür bir kahkaha attım. "Bu bir korku filmi değil, Juliette!"

"Daha da kötüsü!" diye düzeltti. "Sadece bizi barındırmayan bir psikiyatri kliniğindeyiz."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak onu anında azarladım: "Çok sayıda operatör, tesisin çevresinde korumalar, eğitimli bir sağlık ekibi ve..."

"Ve serbest dolaşan bir psikopat," diye tedirginlikle sözlerini tamamladı. "Ben'i tanı mıyorsun, sadece kısa bir süredir buradasın. Onun neler yapabileceğini bil miyorsun. O son derece deli bir adam ve şu anda senin de en az onun kadar deli olduğunu düşünüyorum!" diye dehşet içinde bağırdı. Kırgın bir şekilde bir adım geri çekildim ve ona ifade edemediğim ama hissettiğinden emin olduğum bir hayal kırıklığıyla onu soğuk bir şekilde tarttım. Ne söylediğinin farkına varan küçük kız üzüntüyle başını eğdi. "Özür dilerim..." diye mırıldandı titreyen bir sesle. "Ben... ben..."

"Sen öyle sanıyorsun." Ona omuz silktim, öfkemi kayıtsız bir tavrın arkasına sakladım. Cep telefonumu ve Lucky Strike paketini almak için masaya doğru yürüdüm, ardından dolabın yanındaki terk edilmiş amfibi botlarımı giydim ve bağladım.

"Hayır, sanmıyorum... Sadece..." Yaklaştığını duydum, adımları zayıf ve belirsizdi. İlk gün rujunun ucuyla yere çizdiğim çizgiyi geçmedi, ama sanki hala orada olduğunu hayal ediyormuş gibi bakışlarını indirdi, sadece fiziksel değil, her şeyden önce duygusal bir sınırı sınırlayan kırmızı bir çizgiyle kazınmıştı: Onu yanımda istemiyordum, arkadaşım olmasını ya da benimle herhangi bir şekilde bağ kurmasını istemiyordum.

"Unut gitsin," diye sözünü kestim. "Beni işe yaramaz saçmalıklarla beslemene ihtiyacım yok." Onu görmezden gelmeye çalıştım ama o beni kolumdan tuttu ve sanki kalbini göğsünden söküp çıkarmışım gibi bana baktı.

"Özür dilerim, Thea. Benden nefret etme. Niyetim seni kırmak değildi. Ciddiyim," diye mırıldandı gözyaşlarının eşiğinde; o küçük yüzü ve şaşkın gözleriyle kim bilir kaç kişiye acıyabilirdi ama ben buna kanmayacaktım.

Ona ne sempati ne de acıma hissi vermeden, sadece kızgınlıkla omuz silktim. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Thea!" diye umutsuzca seslendi.

"Yarına kadar benden uzak dur." Kapıya doğru ilerledim ve iterek açtım. "Gerçekten, sonsuza dek!"

Acımasız davrandığımı, belki de abarttığımı biliyordum.

Acıya daha fazla acı çektirerek karşılık vermek benim alışkanlığımdı. Herkese kelimelerin ağırlığını öğretiyormuş gibi davrandım, oysa onları ilk kullanan bendim, çoğu zaman hafifçe. Sayısız durumda kıldım, incittim, hayal kırıklığına uğrattım ve yalan söyledim, ancak her gün yeni ve daha kötü hatalar yapmak için elimden geleni yapmama rağmen, bunu yapmaya hakkım olduğunu düşünerek kendimi sorgulanamaz yargıç olarak belirledim. Ancak Juliette ergenlik dönemim hakkında biraz daha fazla şey bilseydi tepkim haklı olabilirdi: sırf etek giymekten, uzun saç takmaktan ya da yaşıtım kızlarla ilişki kurmaktan nefret ettiğim için okul arkadaşlarım birçok kez beni aşağılayıcı sözler sarf etmişti. Koyu renk kıyafetleri, renkli dövmeleri, yakaları, çivileri ve zincirleri tercih ederdim. Yaşıtlarım avluda gizli aşk yaşadıkları çocuğu görmek için beklerken, ben en sevdiğim grupların röportajlarını okumayı, rock müzik dinlemeyi ve hepsinden önemlisi kimin daha iyi esrar sarabildiğini görmek için Andy ile oynamayı tercih ediyordum. Okul müdürü tarafından o kadar çok uzaklaştırılmış ve çağrılmıştık ki annem beni Kanada'ya, hayatımda tanıdığım en katı ve tutucu kadınlardan biri olan arkadaşı Flor'un yanına göndermeyi düşünmüştü; neyse ki Büyükanne Lizzie onu bundan vazgeçirmişti, yoksa Andy'yi ve onunla birlikte Parlak Şeytanlar'a katılma fırsatını da kaybedecektim. Arkadaşımdan bahsetmişken, ona hiç cevap vermediği yaklaşık elli mesaj yazmıştım. Andy Taylor kendini nasıl arzulatacağını biliyordu, kadın hayranlarına ve görünüşe göre bana karşı da bu stratejiyi kullanıyordu. Umarım Dr. Krugher bana

Onunla tanışmak ve konuşmak için gerçekten bir şansım vardı; özellikle o felaket günlerinde dost bir yüz görmek beni neşelendirirdi.

Düşüncelere dalarak odadan çıktım, başımı iki yana çevirdim ve durumu değerlendirdim: koridor boştu, alarm çalmayı kesmişti, bizim katta hiçbir operatör dolaşmıyordu.

Yeşil ışık yandı mı?

Tedirginliğimi belli eden taşikardi ile merdivenlere doğru hafifçe yürüdüm. Cesaretimi topladım ve duvara yakın ilerledim, şüpheli sesler algıladığımda heykellerin arkasına saklandım. Kendimi büyük bir ganimet çaldıktan sonra yakalanmamak için hızla kaçmak zorunda kalan bir hırsız gibi hissediyordum. Eğer biri beni yakalarsa, özellikle de Dr. Krugher, yaptığım yanıma kâr kalmayacaktı. Onun öfkeli yüz ifadesini kafamda canlandırmamaya çalıştım: hayal etmek bile korkudan titrememe neden oluyordu.

Alt kata sağ salım vardıktan sonra Dr. Krugher'in ofisine kısa bir bakış attım ve kapıyı açıp beni etrafta dolanırken yakalayabileceği korkusuyla kaçmaya başladım. İki operatör ana kapıdan girip bekleme odasını geçerek kadın sesini tanıdığım Melanie'ye katıldılar ama onlar beni fark edemeden parmak uçlarımda geri dönüp ilk kez batı kanadı merdivenlerini kullandım.

Kâhya Hunberct bana kliniğin o bölgesini hiç göstermemiş, sadece tıbbi ekibe ayrıldığını ima etmişti ama devam etmemi yasaklamak yerine, etrafı gezmem için beni teşvik etti.

Dekor tüm binanın dekorunu yansıtıyordu: Yunan heykelleri yol boyunca ziyaretçilere eşlik ederek onları Helen dünyasına daldırıyor, çeşitli boyutlardaki pastoral tablolar büyük duvarları süslüyor ve cumbalı pencereler koridoru karartan ağır perdelerle örtülüyor, kristal duvar aplikleri tarafından yumuşak bir şekilde aydınlatılıyordu. İyi aralıklarla yerleştirilmiş üç kapı fark ettim: Kime ait olduklarını ya da neyi gizlediklerini bilmiyordum. Son bir panoramik bakışla etrafta kimsenin olmadığından emin oldum ve rastgele birini seçtim. Elimi kapı koluna uzattım, parmaklarım titredi, onarılamaz bir hata yapma korkusu beni birkaç dakika tereddüt ettirdi, ama artık Dr. Krugher'in emrini çiğnemiştım; zamanında durmuş olsaydım bile, yine de

Onun iznini beklemeden odamdan çıkmıştım. Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak önümdeki kapıyı açmaya çalışıyordum ki arkamdan biri beni yakaladı. Tepki verecek ya da ne olduğunu anlayacak zamanım yoktu. Çılgılık atmamı engellemek için iri, nasırlı bir avuç ağzımın üzerine bastırıldı. Sıkı bir tutuşla bileklerim arkamdan kilitlendi ve bir kukla gibi isteğim dışında sürüklendim. Panikle tekmeledim ve inledim. Korktuğumu ya da bunaldığımı göstermek için yaptığım kurnazca bir hareket değildi ama içgüdülerim mantığa yer bırakmıyordu. Sırtımda hissettiğim sert göğüsten ve göğsüme bastıran kolumun gücünden saldırganın bir erkek olduğu sonucunu çıkardım. Duman ve sandal ağacı kokusuyla karışan erkeksi bir parfümün istilacı olacak kadar keskin kokusu da bunu doğruluyordu. Dehşete kapılarak ağzımı kapatan eli dişlerimle tırmaladım ve ondan kurtulmaya çalıştım ama adamın parmakları yüzüme yapışan bir ahtapotun dokunaçlarına benziyordu. Keskin bir gıcırtı, dizlerimin yere çarpması ve bir kapının aniden çarpıldığını duyduğum anda göz kapaklarımı kapattım. Her kimse beni serbest bırakmış ve aynı zamanda beni o kadar sert itmişti ki ne olursa olsun yere düşmüştüm.

Carponi, soğuk mermeri hissederek herhangi bir şey aradım: keskin bir nesne ya da sadece bir kaçış yolu.

Etraf zifiri karanlıktı; piç herif muhtemelen beni yavaşlatmak ya da benimle oynamak için ışığı açmamıştı. Belki de korkumu özümsemekten ve bundan hastalıklı bir eğlence çıkarmaktan zevk alıyordu.

Konuşabilir, ona tükürebilir ya da onu gücendirebilirdim ama beni incitebileceği korkusu dilimi ısırmama ve temkinli olmama neden oldu.

Sakin ol Thea, dedim kendi kendime, mantıklı.

Gözbebekleri karanlığa uyum sağlamak için büyüdü.

Hızlanan nefesim, boğa güreşine hazırlanan bir boğaninkine benzer şekilde daha yavaş ve daha derin, onunkiyle birlikte havayı doyurdu.

Varlığını hissedebiliyordum, kokusunu alabiliyordum ama ne kadar uzakta olduğunu tespit edemiyordum ve bu da endişemi artırıyordu.

Odayı net bir şekilde görememe fikrinden korkarak biraz hareket ettim. Dışarıdaki ışığın yokluğundan pencerelerin olmadığı ihtimalini düşündüm ve çevredeki alanın Dr. Krugher'in çalışma odası gibi tam olarak düzenlendiğini varsaydım. Eğer muazzam heyecana

Klostrofobi hissi de eklenmiş olsaydı, netliğimi tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım, bu yüzden bu ayrıntıyı görmezden gelmeye çalıştım: eğer pencereler olmasaydı, kaçmak için başka alternatifler bulacaktım.

Umuda sarıldım; ölecektim ama o gün değil, o koşullar altında değil ve aklını kaçırmış lanet olası bir yabancınn emriyle değil.

"Sakin ol, bücür."

Beklenmedik bir anda adam konuştu ve tüm duyularım alarma geçti.

Sesinin tınısını ezberledim: cızırtılı, çakıllı, çok fazla sigara içme alışkanlığı olanlara özgü bariz bir ses kısıklığı vardı.

Ona cevap vermeye çalıştım ama boğazımdan çıkan küçük bir iniltiydi ve ona tüm şaşkınlığımı gösterdi.

"Pardon?" Benimle alay etme cüretini bile gösterdi. "Benden korkuyor musun?"

Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda kulaklarımı zorladım. Başımı sağa çevirdim, çünkü oradan geliyorlardı ve refleks olarak dizlerimin üzerinde geri adım attım.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Titrememeliydim ama kendimi durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Göğsünde gırtlaktan gelen bir kahkaha yankılanmadan önce durdu. Bir çingiraklı yılan gibi üzerime süründüğünü ve o karar verene kadar oradan çıkmayacağımı ilan ettiğini hissettim.

"Beni aramaya geldin. İyi bir kız gibi küçük odanda kalmalıydın. Bunun yerine, umursamazlığın seni bana getirdi. Onur duydum, biliyorsun."

Benimle alay etmekten zevk aldığı açıktı; tanıştığı herkesi manipüle etmeyi ve dehşete düşürmeyi seven bir deli olmalıydı. Onun kim olabileceği şüphesi kafamda şekillenerek gerçek bir farkındalığa dönüşmüştü. Kliniğın her yerinde aradıkları hastanın bu olduğunu tahmin etmek kolaydı.

"Sen... Sen Ben misin?"

Sözlerine zalim bir kahkaha eşlik etti. "Benim bir ilah olduğumu düşünebilirsin, ya da her ne sikim istiyorsan, eğer bu seni sakinleştirecekse."

"Beni saptırma, seni psikopat!" diye bağırdım umutsuzluğun eşiğinde. Ne yapacağımı ya da bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Eğer gerçekten de adam

Odadaki Ben'di - Juliette'in beni hakkında uyardığı Ben -, onunla tanışmayı kesinlikle istemiyordum. Ne yazık ki düşüncesizliğim bana pahalıya mal olmuştu. "Lütfen bana zarar verme," diye yalvardım ona, hâlâ körü körüne geri çekiliyordum.

"Görüyorum ki benim hakkımda çoktan bilgilendirilmişsin, bücür, ama korkacak bir şey yok." Bir ayakkabının burnu dış uyluğuma değdi ve sarsılarak geri çekildim. Tepkimle eğlenen Ben acımasızca güldü. "Ne? Bir erkeğin okşamalarına alışık değil misin?"

Belki de beni kötü biri sanmıştı?

Böyle düşünülmenin kalp kırıklığı, cesaretimi yeniden canlandırarak tepki vermeme neden oldu. "Tanımadığım erkeklere değil!"

"Genç bayan önce iyice tanışmayı tercih ediyor. Haklısınız. Ne kadar kaba..." Bir el omzumu tutmaya çalıştı ve ben omuz silktilim. Ben tam olarak nerede olduğumu bulmak için eğilmişti; sesimin ona yol gösterebilmesi için benimle alay ediyordu. Ona verdiğim cevaplar, benim konumumu bulmasına ve karanlığın zorluğundan kurtulmasına yardımcı oluyordu.

"Bana dokunma, benden uzak dur." Ben ayağa kalkıp kaçmadan önce o daha hızlıydı: dirseğimi yakalayıp beni yukarı çekmeyi başardı. Çığlık attım ama Ben asla karşı koyamayacağım bir kaba kuvvete sahipti. Ağzımı kapattı ve beni bir kukla gibi döndürerek sırtımı göğsüne yasladı. Yaydığı yoğun kokunun etkisiyle, diğer eliyle çaresiz inlemelerimi boğarken kolunun belime dolandığını hissettim. Mücadele etmeye çalıştım ama beni maruz bıraktığı kısıtlama hareket özgürlüğü vermiyordu.

Beni hareketsiz hale getirmeyi başarmıştı.

"Şşş... Sen çok küçüksün. Direnmeye devam edersen kendini inciteceksin." Burnunun ucuyla kulağımın arkasını okşadı, lobuma değen sıcak nefesi beni ürpertti. "Ve ben bunun olmasını istemiyorum."

Pelvisini bana doğru bastırırken başımı salladım; tavırları bana fısıldadıklarıyla tezat oluşturuyordu. Nefes alış veriş derinleşmişti, bu da sesini yükselten ve kalp atışlarını hızlandıran artan arzunun bir işaretiydi. Nasıl görüldüğünü görmesem de, üzerinde hissettiğim vücut, kaynağı olmayı asla istemeyeceğim cinsel ihtiyaçlarla dolu genç, gürbüz bir erkeğe benziyordu; kalçalarımın arasında sertlik kazanan penis sessiz bir çığlığa neden oldu.

Sadece bacaklarının gücüyle beni duvara bastırana kadar ileri itti.

Gözlerimi açtım, en koyu karanlıktan başka bir şey göremedim ve bir damla yaş yanağımdan süzülerek parmaklarını dudaklarımda sıkıca ıslattı. "Ağlama." Bu fikri pekiştirmek ve feryadımı şiddetle susturmak için beni sarstı. "Ve her şeyden önemlisi, kendini gözünde fazla büyütme," diye kıkırdadı. "Çok tatlısın ama sana kötü davranmayacağım. Bağırmayacağına söz verirsen seni bırakırım."

Yanağımı soğuk duvara dayayarak başımı sallamayı başardım; boyun eğmek zorunda kaldığım korkaklıktan utanıyordum ama o durumda başka türlü davranamazdım.

"Bu bir evet mi?" Kaba sakal, serbest elmacık kemiğime hoyrat bir okşayışla sürtündü ve dikenlerle dolu bir gül gibi acıdı. Adam aşağılık ve ahlaksızdı, bu yüzden onu hiçbir şekilde kışkırtmamalıydım. "Beni becermeye kalkma," diye sertçe uyardı beni. "Yoksa çok kötü olurum, bücür."

İtiraz etmedim ya da yerimden kıpırdamadım: şaka yaptığını ya da yalan söylediğini düşünmem için hiçbir neden yoktu.

Kıpırdamadan durdum, her köşeli açıyla en yumuşak kıvrımlarıma dalan ve onlardan şehvetli bir şehvetle zevk alan fiziğinin sertliği karşısında donup kaldım.

Bir yaprak gibi titredim ve düşman eli ağızımdan uzaklaşana ve bedenim onun bıkırtıcı baskısından kurtulana kadar nefesimi tuttum. Bir rahatlama hissi ciğerlerimi yeniden canlandırdı, ancak dizlerim oluşturduğum gerilime dayanamadı ve bükülerek yere kaymama neden oldu. Sürekli bir tetikte olma hali içinde sırtımı duvara döndüm ve sığınacak bir yer ya da korunaklı bir köşe aramak için duvara sokuldum.

"Bu daha mı iyi?"

Beni her an dövebileceği ya da öldürebileceği için endişesinin samimiyetinden şüphe ettim. Bir delinin elinde vahşice ölmekten kurtulmak için çığlık atmazdım ama dövüşmeyi bırakacağımı düşündüyse çok yanılmıştı.

"Bana yaklaşma. Bana kendimi tekrar ettirme!"

Adamın gözünü hiç korkutmazdım, hatta sanki benim konuşmamı beğenmiş gibi kıs kıs güldü.

tavır. "Vahşi doğa ve egzotik çiçekler kokuyorsunuz. Aynı anda hem mücadeleci, hem agresif hem de kırılgansınız. Bir kadında sevdiğim nitelikler..."

Kaşlarım bir o yana bir bu yana sıçradı, belli bir noktada durmadı. "Psikopat olmanın yanı sıra sapıksın da."

"Genetiği suçla," diye karşılık verdi alaycılıktan uzak bir hazırlıkla.

"Adın ne senin?"

Gerçekten sohbet etmek mi istedin?

Orada mı? O durumda mı?

Henüz uyanmadığım bir kâbusun içinde olduğumu düşünerek elimi yüzümde gezdirdim, sonra parmaklarımı saç çizgimden geçirerek alnımda durdurdum. "Bu durum normal değil!"

"Bu klinikte normal olan hiçbir şey yok. Buna alışın." Ani bir metalik *klik* sesini çakmağın alevi izledi; sigaranın yanma noktası karanlığın içinde hareket etmeye başlayan tek ışık kaynağıydı. Ben sigara içmeye başladı; közler yukarı doğru hareket ettiğinde bu onun nefes aldığı anlamına geliyordu ve bu nedenle yüzü benden yaklaşık yirmi adım ötedeydi.

Oda hakkında kesin bir bilgisi olmamasına rağmen, herhangi bir mobilyaya ya da eşyaya takılmadan ya da çarpmadan nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Basit bir sezgi miydi, iyi bir yön duygusu muydu, yoksa içinde bulunduğumuz alanı tam olarak biliyor muydu?

"Uzun zamandır burada değilim." Aramızdaki mesafeye rağmen dizlerimi göğsüme çektim ve kabuğuna çekilmiş bir salyangoz gibi geri çekildim.

"Öte yandan ben o kadar uzun süredir buradayım ki gördüğüm, duyduğum ve deneyimlediğim her şeyi sıralayabilirim. Bu bir inançtır." Sözleri havada kehanet gibi süzülürken korlar yanmaya devam etti, şimdi dumanla lekelenmişti. Onunla konuşabileceğimi hiç düşünmemiştim; sakinleşmemiştim, bir şey beni temkinli olmaya ama iletişim kurma arzusuna karşı çıkmamaya itti. Belki de ihtiyacı olan tek şey buydu ve onu evcilleştirmek için doğru araç bu olduğu sürece, en azından uysalmış gibi davranacaktım.

"Dr. Krugher'ı mı tedavi ediyorsunuz?" diye sordum, stratejik bir suç ortaklığı kurmayı umarak.

"Bir psikiyatristin hastalarını tedavi etmesinin iki yolu vardır, bücür." Daha fazla nikotin soludu ve yumuşak bir nefesle dışarı attı. "Birincisi onları hiç tedavi etmemek; ikincisi ise onları delirtmek. Sence hangisi daha kötü?"

"İnsan zaten deliyse, daha fazla deliremez," diye tekerleme söyler gibi cevap verdim; neredeyse hiç kıpırdamadı ve sola doğru hareket ettiğini görebiliyordum.

"Ya bunun yerine hastayı deli olduğuna ikna eden doktor ise?" K z aşağıya doğru kaydı ve işaret parmağının bir hareketiyle külü sallıyormu  gibi sallandı.

"Neden yapsın ki?" D   nmek için durakladım.

"   nk  ahlaksız bile olsa kendi kurtulu una yol açan ilkeleri takip etmek ve ağza alınmayacak gerçekleri koruyanları yok etmek daha rahattır," diye cevap verdi beni  zmeyi başaran bir kızgınlıkla. İçimdeki endişe yumağını yuttum ve sakın kalmaya çalıştım. Benimle sinirlenmeden sakın sakın konuşmaya devam etmesini istiyordum.

"Hangi ağza alınmayacak gerçeklerden bahsediyorsun?" Israrcı pozisyondan dolayı ağrıyan kalçalarımın üzerinde hareket ederken çıplak bacaklarımı birbirine sürttüm.

"Ben tehlikeli bir insanım..." diye tekrarladı acı bir ironiyle, "... yapabileceklerim yüzünden değil, s yleyebileceklerim yüzünden. Uzun süreli alınan psikotropik ilaçlar hafıza bozukluklarına neden olur. O bütünsel bir psikiyatrist. Eminim bunu herkese olduğu gibi size de belirtmiştir." Verdiği kısa ara, anlattıkları üzerinde d   nmemi sağladı. "Ve buna rağmen, buraya geldiğimden beri onları hiç kesemedim, alımlarını sınırlayacak veya kesecek alternatif bir tedavi önermeyi hiç d   nmedim. Bu lanet şey ancak beni yüreksiz, beyni sulanmı  bir sebzeye d n  t rd ğ nde duracak." Dı lerini kızgın bir canavar gibi gıcırdattı.

"Sizinki çok ciddi bir suçlama, bunu biliyorsunuz değil mi?"

Belki de farkında değildi; bir hasta olarak kim bilir hangi rahatsızlıktan muzdaripti. Gerçeği inançlarından ayırmadan Dr. Krugher'i her şey için suçlayabilir ve sonuç olarak asılsız iftiralarla onu incitebilirdi.

"Merak etmeyin, sağ kolu onu savunmak için hazır olacaktır."

"Avukat Ryke kendisi için  alı ıyor." Mitchell'a yanlışlıkla kendisi için çalışıp çalışmadığını sorduğumda bana söylediklerini tekrarladım.

Arkadaş.

Korkunç bir kahkaha benimle alay etti. "Ve sen ona inanıyorsun?"

"Yapmamak için bir nedenim yok."

"Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlar!" Sesi aceleci bir azarlama gibiydi. "Ve şimdi takım elbise giymiş iki komplocu piç oldular. Bunu bir an önce anlamanız iyi olur."

"Saçma sapan konuşuyorsun!" Şüpheler sinsi küçük örümcekler gibi üzerime üşüşmeye başlasa da inatla ikna olmayı reddettim.

"Kendimi kurtarmaya çalışıyorum, bücür." Sesi bastırılamaz bir acıyla doluydu, o kadar ki göğsümde hafif bir acıma hissi yarattı.

"Sadece bu."

"Bana saldırdın..." diye hatırlattım ona, hâlâ karnının sırtıma yaslandığını ve sivri kalçalarının popoma baskı yaptığını hissediyordum.

"Seni becerebilirdim; isteseydim hâlâ becerebilirdim..." diye mırıldandı haince, kendini mahrum bıraktığı bir zevkin tadını çıkararak. "Giydiğin güzel şortu çıkar ve beni o küçük ateşli amcığın sok, ama niyetim bu değil."

"Kendini ifade ediş tarzından bunu anlayamazsın," diye küçümseyerek yorum yaptım. Biri bana küfürlü ifadelerle hitap ettiğinde heyecanlanırdım, ancak uygun bir bağlam ve bağlantı olması önemliydi, ki o anda bu eksikti.

Ben nasıl hareket edeceğini çok iyi bilen bir şahin hassasiyetiyle tekrar hareket etti, korlar filtreyi yuttu ve yavaşça zayıfladı, ta ki onu söndürene ve o parlayan kıvılcımlardan geriye küllerden başka bir şey kalmayana kadar. "Eylemler önemlidir."

"'Niyetler' ile 'eylemler' arasındaki çizgi genellikle çok bulanıktır." O zayıf ışık parıltısından mahrum kaldığım için artık nerede olduğunu tam olarak tespit edemiyordum, bu yüzden hareketlerini izlemek için işitme duyuma güveniyordum.

"Ne zaman duracağımı biliyorum ve sen de bunu kanıtladın," dedi lapidary bir kararlılıkla.

Bu küstah tavır, her zaman hazır cevap ve her yere yayılmış üstü kapalı bir kibir, bana Dr. Krugher'i ve onun kendisine yönelttiğim hiçbir şaka ya da ima karşısında şaşırmayan ses tonuyla karşılık verme yeteneğini hatırlattı. Her ne kadar farklı olsalar da, iki adamın ortak bir yönü var gibiydi.

Görünüşü ilgimi çektiği için konuyu başka bir yöne çekmeye karar verdim. "Neden kendini göstermiyorsun?"

Onun yüzüne bakmayı talep edeceğim anın gelmesinden korkarak içini çekti. "Ben eskiden olduğum kişi değilim. Kendimi bile tanıyamıyorum..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birisini varlığını elimden aldı, ruhumu söküp aldı ve kimsenin bana geri veremeyeceği içsel bir parçamı öldürdü."

Beni etkilemek için melodramatik bir senaryo okumuyordu; sözlerinde derin bir acı vardı, o kadar rahatsız ediciydi ki nefesimi kesecek kadar içimde hissettim.

"Seni görmeme izin ver. Ben senden daha kırgınım, seni asla yargılayamam." Ve bu gerçektir.

İnsanın kendi bedenini inkâr etmesini benden daha iyi kim anlayabilirdi?

Ayak seslerini duydum, sanki ağır botlar giymiş gibi biraz yavaş ve sürükleyici, sonra bir lamba yandı ve adam kendini gösterdi.

Ani ışıktan gözlerim kamaştı, gözlerimi kısıtım ve bir elimle kendimi korudum; renklere alışana ve görünüşüne odaklanana kadar beyaz flaşlar görüşüme çarptı.

Büyük maun masanın önünde duran korkunç Ben, güzelliğın timsali değildi ama büyüleyici bir sertliğe, kışkırtıcı bir çekiciliğe, hayal kırıklığı ve acının ortasında belli belirsiz bir ipucundan başka bir şey kalmayan bir kabalıkla karışık bir çekiciliğe sahipti. Görünüşe göre hayat kalbini öylesine bozmuştu ki, yüz hatlarını çarpıtmış, onları kaba ama katı çizgiler haline getirmiş, bunların arasında ona bir alçak havası veren aşağılık içgüdüler gizlenmişti. İnce yapılı olduğun söylenemezdi: 1.80'den uzun boyluydu ve korkusuz bir askerinki kadar büyük iki kolu vardı. Biraz solmuş ve boynu yırtılmış sade gri bir tişört kaslı göğsünü sarıyordu; dizleri yırtık bir kot pantolon sağlam bacaklarını sarıyordu.

Sanki her sessiz düşüncemi algılamış gibi sırtı ve arkasındaki koltuğa oturarak bana tüm yüzünü gösterdi: Sol kaş kemeri, göz kapağında dikey olarak biten uzun bir yara iziyle yaralanmıştı ve eski yarayı kireçliyordu.

Muhtemelen bıçak ya da keskin bir silahla yapılmış. Saçlar kulakların üzerinden tıraş edilmişti ancak kafatasının geri kalanında daha kalındı, agresif ve saygısız bir Mohawk kesimi şeklinde düzenlenmişti. Sakal dağınıktı ve çok belirgin olmayan ama şehvetli bir ağzı gizliyordu. Gözleri sıcak bir açık kahverengiydi ve mersin yeşilinin ışıltılı parıltılarıyla kaynaşmıştı.

Neden utandığını bilmiyordum: Görünüşü, kusurlu olmasına rağmen, herhangi bir kadına takdir edilebilir, hatta çekici gelebilirdi.

"Şaşırdın mı?" Kendisini alamayacak kadar küçük görünen koltuğa uzandı. Bacaklarını gevşetti ve avuçlarını yastıklı kolçaklara dayadı.

Ondan başka hiçbir şeye bakamıyordum, vahşi karizmasının büyüüne kapılmıştım. "O kadar da kötü değilsin..."

"Diyelim ki bir zamanlar sokak köpeğine benzemiyordum." Başparmağıyla yara izini kaşdı, sanki henüz kabullenmemiş gibi varlığını vurgulamak isteyen bir hareketle. Başına korkunç bir şey geldiği, birinin gözlerini oymaya ya da onu öldürmeye çalıştığı belliydi ama o bu izleri taşıyarak hayatta kalmıştı.

"Seni temin ederim ki kendinle ilgili ilk fark ettiğin şey o yara izi değil," diye garip bir şekilde itirafta bulundum ve ısrarcı görünmesini engellemek için bakışlarımı kaçırdım.

Bulunduğum açıdan etrafa baktım. Dr. Krugher'inkinden daha rahat bir çalışma odasıydık.

Sol tarafta, arkasında altı kapılı bir kitaplığın görkemli bir şekilde hüküm sürdüğü büyük bir masa vardı; işçiliğin klasik incelikle işlenmesi rafine doğruluğu vurguluyordu.

Sağ tarafta, cilalı zeminde göze çarpan iki zarif açık kadife dormeus ile çevrili küçük bir kristal masa vardı; duvarda yüksekte, altın çerçeveli harika bir resim, bir havuzda yıkanan dört periyi tasvir ediyordu. Doğal pozlarda resmedilmiş kıvrımlı vücutlarında, kahverengi areolalarından kabarık meme uçlarına kadar çıplaklıkları açıkça görülüyordu. Uzun kahverengi saçlarının arasında, taçları ıslak buklelerin arasından filizlenen çiçek sapları vardı; ikisi karınlarına kadar tamamen suya batmış, sadece ince omuzları ve dolgun göğüsleri görünüyordu; bir başka bakire ise bir kayanın üzerine oturmuş, yüzü gökyüzüne dönüktü, göz kapakları tam bir mutluluk halinde kapalıydı ve elleri bacaklarının arasında gizlenmiş, yıkanma eylemiyle meşguldü.

Uyluklarının arasındaki Venüs bineği ve şefkatli kadınlığı açıkça görülebilen son su perisi, su aynasının üzerinde yüzen şeffaf bornozuna uyacak şekilde yaprakları güzel beyaz güllerle iç içe geçmiş bir çelenk düzenlemek için parmaklarını başına doğru uzattı.

"Su perilerinden hoşlanıyor..." Ben de aynı resme bakıyordum, gerçi odada başkaları da vardı ama hiçbiri bu kadar açık ve şehvet dolu değildi. Sanki o savunmasız ve teşhir edilen genç kadınlardan biri gerçekten benmişim gibi kızardım ve gergin bir şekilde dudağımı ısırdım.

"Ona kim?" Kendime rağmen, dirseklerini dizlerine dayamış meditatif bir pozisyonda eğilmiş olan adama baktım.

"Aldanmamaya çalış." Ben bana merhamet dolu bir hüznle baktı; deli olarak görülmesi saçmaydı ama kötülüklerinden kaçışı olmayanların acıma duygusunu bana sakladı.

"Kim tarafından kandırıldım? Daha açık ol." Hâlâ gümüş ve altın süslemeli, iki kulplu bir vazoun yanında büzülmüş, kendini açıklamasını ve bu kadar gizemli olmayı bırakmasını bekliyordum.

"Büyüleme gücüne sahip olanların kötülükleri karşısında hepimiz kurban ya da köleyiz." Parmaklarımı birbirine geçirdim ve sekiz eklemime dövme olarak işlenmiş harfleri fark ettim. İlk bakışta deşifre etmek kolay değildi ama biraz konsantrasyonla onları okuyabildim. Her parmağın yaklaşık yarım falanksını kaplıyorlardı. Sağ elin başparmağında stilize bir haçla birlikte *g-o-o-d* kelimesi kazınmıştı; sol elde ise yüzük parmağında bir boğa kafatasıyla birlikte *e-v-i-l* kelimesi vardı.

İyi ve kötü, bireyi ve toplumu yöneten iki güç.

İnsan zihninin çoğu zaman netleştirmeden böldüğü, birleştirdiği veya karıştırdığı iki boyut.

Ben bu konudaki kafa karışıklığını ifade etmek istedi mi?

Yoksa bu sadece etrafında gereksiz varsayımlar inşa ettiğim bir sanat biçimi miydi?

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." Tüm düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki zamana ve anlaşılmaz konuşmamıza döndüm. Çenesini kırdı; tişörtünün kumaşının yapıştığı, gergin, şişkin pazularının üzerinden usulca inen belirgin yamukluğu fark ettim.

"Büyülü görünen her şey aldatmacadır, bücür. Bunu unutma." Kulağını uzatıp benim duyamadığım bir şeyi dinlemek için boynunu zar zor eğdi.

Sonra bir an için gözlerini kapattı ve uzun bir nefes aldı.

"Geliyorlar."

Odanın dışında ayak sesleri ve tedirgin sesler yankılanıyordu ama ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiştim. Sessiz bir teslimiyetle Ben, iki operatörün aniden kapıyı açarak stüdyoya girdiği anda ayağa kalktı. Ben ayağa fırladım ve ayak parmaklarımı kıvrarak kendimi duvara yasladım, o ise itiraz etmeden dirseklerinden tutulmasına izin verdi.

Onlarla yüzleşmeye hazırdı ama düşündüğüm şekilde değil.

"İyi akşamlar beyler," diye alay etti onlarla, üzerlerinde en az on santimetre yükselmişti. O kollarla bir saniyede onları çözüp yere indirebilirdi ama yine de onlara alaycı bir sırıtışla karşılık vermekle yetindi.

"Hadi, Benjamin. Yürü." Adamlardan biri Ben'in ona attığı sert bakışa aldırmadan onu yürümeye teşvik etti. Diğerisi ise arkasında durmuş, herhangi bir kaçma girişimini engellemeye dikkat ediyordu. Stüdyodan ayrılmadan önce Ben bana doğru döndü ve şaşkın yüz ifademle karşılaştı.

"Yakında görüşürüz, bücür," diye arsızca göz kırparak söz verdi, sonra öne doğru itildi ve görüş alanımdan kayboldu.

"İçeride bir kız var." Adamlardan biri açık kapının ardındaki birine haber verdi.

Korkuyla dizlerimi göğsüme bastırdım, zorla götürülmekten, soru ve suçlama bombardımanına tutulmaktan korkuyordum. Ani titremelerle sarsılırken gözlerimi çalışma odasının eşiğine odaklayıp beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra Dr. Krugher içeri girdi, ardından avukat Ryke geldi.

Her ikisi de koyu renk kıyafetler giymişlerdi, önlük giyen ilki hariç, puslu bir aura ile örtülmüş, işkencemin koruyucuları olan iki baştan çıkarıcı şeytan gibi yürüyorlardı.

Doktor, Mitchell'in ilgi çekici, yardımsever bir çekiciliği varken, karanlık, ezici bir öz yayıyordu.

Varlığımı fark ettiklerinde durdular, tam bir şaşkınlık içinde yere yığıldılar ama ikisi de şaşırılmış görünmüyordu. Doktora bakmaya cesaret edemedim ve suçlulukla gözlerimi kırıştıtarak onun ince siyah ayakkabılarına baktım. Ağırılığı hissettim

Bakışlarının ve doğuştan gelen erkeklik havasının, içimde dolaştığını hissettiğim yoğun bir erotik yükün deposu.

Eğer Ben'in yanında kendimi rahatsız ve tehlikede hissettiysem, Dr. Krugher'in yanında kendimi çıplak ve çaresiz hissettim.

Bu farklı bir tehlike algısıydı: İkincisiyle cehennemi bir duygu şenliği, içimde büyüyen gizli bir şehvetin ağızda bıraktığı tat, yozlaşmış arzuları uyandıran doğal olmayan bir şehvet, beni her cezbedtiğinde ve yasak olanın gücüyle ittiğinde azalmak yerine şeytanlaştırmaya devam eden aç bir zevk hissediyordum.

"Dorothea." Bombastik tınısında hissettiğim karşıtlık beni irkiltti. "Seni burada bulduğuma neden şaşırmadım?"

Çenemi dizlerime dayayarak kirpiklerimin altından ona baktım. Korkmuş köpek yavrusu tavrım onu yumuşatmadı, sert bir sorgulamayla bana bakmaya devam etti.

"Kızgın olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Ama açıklayabilirim..."

Mitchell, birkaç metre ötede duran arkadaşına takılarak, "Sana emredilen şeyi yine görmezden gelmene neyin yol açtığını gerçekten merak ediyoruz, Thea," diye araya girdi.

İstirap içinde, ellerimin tersiyle gözlerimi kırıştırdım ve bir hıçkırığı zorlukla bastırarak nefes aldım. Kendimi uygunsuz, yanlış ve her şeyden önemlisi aptal hissetmeme neden olmamalarını umuyordum ama yardım işareti olarak bir avuç bana uzatıldığında şaşırdım.

Dr. Krugher eğilerek elini uzattı ve beni ayağa kalkmaya davet etti. Birkaç dakika tereddüt ettikten sonra içgüdülerimin etkisiyle kabul ettim ve çaresizce ona sarıldım. Saldırıya uğramıştım. O anlarda hissettiğim adrenalin öylesine güçlü bir şaşkınlıkla akıp gitmişti ki kendimi güçsüz ve dengesiz hissediyordum. Doktor önce kasıldı, jestime hazırlıksızdı ama kolları kalçalarına dolanıp önlüğünün altına girdiğinde, rahatsızlığımı anladı ve beni reddetmemeye karar verdi. Şefkate ihtiyacı olan bir çocuğa sahip bir baba gibi sırtımı ve gevşek saçlarımı nazikçe okşadı.

Ben'in kötü niyetli imalarına rağmen, kendimi onun yanında korunmuş ve güvende hissediyordum.

Belki de paramparça olmuş kalbim sonunda onu parça parça bir araya getirebilecek birini bulmuştun?

Onu anlama fırsatını boşa harcamazdım.

Yanağımı karnına dayadığımda, gömleğini gözyaşlarımla ıslatmaktan ya da Mitchell'in bizi izleyip yanlış sonuçlar çıkarmasından endişe etmedim.

Bırak ne istiyorsa düşünsün.

Klinik kurallarının canı cehenneme!

Dr. Krugher tek kelime etmeden içimi dökmem için bana birkaç dakika verdi; sonuçta hatalı olduğum ve bunun farkında olduğum dışında söylenecek bir şey yoktu. Yavaşça elini saçlarımla arasına soktu ve enseme doladı. Nazik ama iddialı bir tutuşla beni başımı eğmeye zorladı ve başparmağıyla çenemi yukarı itti. Ahlaksız denecek kadar güzel olan benekli gözleriyle yüzümü Ben'in bıraktığı herhangi bir iz var mı diye taradı.

"Canını yaktı mı?" Otoriter ses tonu meme uçlarımla karıncalanmasına neden oldu; neyse ki sütyen giyiyordum ve fark edemedi.

Kokusu burun deliklerime işlerken ve duyularımı güçlü bir alkollü kokteyl gibi sarsarken başımı zar zor salladım. Hafifçe kızarmış, çatlamış dudaklarımda oyalandı; gözbebekleri büyüdü, irislerinin opalesansını körelten bir cehennem saldı ve daha önce hiç hissetmediğim bir tür yakınlık tarafından nüfuz edildiğini hissettim.

"Seni herhangi bir şekilde tehdit ya da taciz etti mi?" Beni bedeninden uzaklaştırdı ve elleriyle yüzümü sararak vücudumu tepeden tırnağa iyice inceledi. "Bana anlatabilirsin Dorothea," diye ekledi endişeyle. Yine başımı salladım ve avuç içleri hala kurumuş gözyaşlarıyla kaplı yanaklarıma garip, onarıcı bir sıcaklık aşıladığında rahat bir nefes aldı. İyi olduğumdan emin olunca onda bir şeyler değişti. Yüz hatları karardı, gölgeler köşeleri sertleştirdi ve keskinleştirdi. "Sen umursamaz küçük bir kızsın!" diye azarladı beni soğuk, değişmiş bir tını ile. Bana dokunmayı bıraktı ve elmacık kemiklerimin narin kızarıklığı, böyle bir tepkiye hazırlıksız olduğum için utançla yüklü ateşli bir kırmızıya dönüşürken geri adım attı. "Sorumsuz, inatçı ve pervasız!" diye devam etti öfkesini kusarak. "Onunla yalnız kalarak büyük bir tehlike atlattın. Başına bir şey gelmediği için şükret.

Hiçbir şey, yoksa Bayan Curtis'e yeğenin nasıl bu kadar dikkatsiz ve söz dinlemez olduğunu nasıl açıklayacağımı bilemezdim!"

Korkunç bir kederle, sadece kendimi korumak ve onun dokunuşuyla hissettiklerimi kovalamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunun farkındayım."

Benim ve avukat Ryke'in önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı; öfkesi arttıkça ayak sesleri duvarların arasında gürlüyordu.

"Hayır, yok. Tanrı aşkına!"

"Efrem." Kapı aralığında duran Mitchell, arkadaşına abartmaması gerektiğini hatırlatarak onu yatıştırmaya çalıştı ama adam bıkkınlıkla devam etti.

"Aksini söylememe rağmen odanı terk ettin. Bir noktada beni küçümsemeyi ve aptal yerine koymayı bırakacak mısın?" Önümde durdu ve ısıltılı gözleriyle beni delip geçecek kadar eğildi; benimkiler amfibilerinin uçlarına kadar indi. "Yoksa gerçekten bana sırtını mı dönmek istiyorsun Dorothea?" diye fısıldadı kışkırtıcı bir şekilde.

Sıcak nefesi yüzümü okşayarak beni onu öpmeye ve aynı zamanda ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya davet ediyordu. "Seni aptal olarak görmüyorum ve kimseye karşı gelmeye niyetim yok, en azından sana."

"O zaman kes şunu!" Sinirlendi ve yüzüme beklenmedik bir tokat yemiş gibi sarsıldım. "Burada her şey sana borçluymuş gibi davranmayı bırak çünkü bir otelde değilsin, kurallarını hiçe saydığın bir klinikte ve dinlemediğin bir doktorsun. Böyle devam edersen seni Asklepios'ta tutmaktan vazgeçeceğim," diye teklif etti, bu sert alternatifi gerçekten düşünmeye kararlıydı.

"Ne?" Şok olmama rağmen başımı kaldırıp onunla yüzleşecek cesareti buldum. "Bunu yapamaz! Büyükanne söz verdim..."

Dr. Krugher mantık dinlemedi ve ellerini kalçalarına koyarak bana saf ateşten bir bakış attı, itirazlara ve öfke nöbetlerine adanmış uzun dilimi yaktı. "*En başta* sen umursamıyorsan, benim ne kadar umursayabileceğimi düşünüyorsun?"

Kirpiklerimden yaşlar süzüldü ama ağlamamak için kendimi zor tuttum, ona yıkıldığımı görme zevkini tattırmamak için. "Bana yardım etmeli, benimle uğraşmamalı!"

"Ben bir psikiyatristim, Dorothea!" diye karşılık verdi tartışmamızdan yorulmuş bir halde. "Senin okul arkadaşın değilim. Ben insanları tedavi ederim. Bu benim işim değil."

Asi bir genç kızın huyunu hoş görmek benim görevim. Bu nedenle, burada kaldığınız süre boyunca bu şekilde davranmaya devam ederseniz, yarın sabah bile sizi taburcu edebilir ve sizi emanet edebileceğim başka bir sağlık ekibi bulabilirim."

"Öyle mi yani..." Küçümseyici bir kahkaha pişmanlığıma eşlik etti; kaşlarını çatı, yüzünü çatan hafif kırışıklıklar onu daha da çekici ve korkutucu hale getirdi. "Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor, değil mi?" diye hayal kırıklığıyla yorum yaptım. "O tam bir pislik!"

Cevap vermesini beklemedim; bir ispinozun devasa bir dağa çarpmasına benzer bir omuz darbesiyle onu geçtim ve stüdyodan çıkmaya başladım.

Avukat Ryke geçmeme izin vermek için kenara çekildi. Beni yalnız bırakacağını düşünmüştüm ama onun yerine koridorda beni takip etti ve bileğimi zıpkınladı.

"Thea, bekle!"

Tutuşunun gücü arkamı dönmeme ve ona direnmek için kolumu çekmeme neden oldu. "Bırak beni şimdi!"

"Sakin ol, sadece konuşmak istiyorum." Mitchell, sonucunu tahmin etmenin kolay olduğu bir çekişme başlatan bir güçle beni sıkıştırmaya devam etti: Düşündüğümde daha inatçı olan bir adama karşı hiçbir şansım olmayacaktı.

"Sana güvenemem!" diye bağırdım öfkeyle. "Beni ona geri götürmeni istemiyorum!"

"Yapmayacağım. Merak etme." Mitchell kısa bir an için beni serbest bıraktı, sonra kaçmamı engellemek için çevik bir hareketle omzumdan tekrar yakaladı. Avuçları üzerimde ağır ağır kayıyor, kendimi aşırı güçlü bir çapa tarafından tutulan küçük bir tekne gibi hissetmeme neden oluyordu. "Sakin ol..." diye tekrarlardı, genellikle yorumlanması zor niyetleri gizleyen o sakın ses tonuyla.

Son bir hıçkırıktan sonra ıslak kirpiklerim, kızarmış burnum ve ağlamaktan şişmiş elmacık kemiklerimle ona baktım. Boyun eğerek onu dinledim ve o da teslimiyetimi onay olarak kabul edip beni aşağıya inmeme için merdivenlere doğru yönlendirdi. Tüm bu süre boyunca yanımdan ayrılmadı ve beni bir an olsun gözünün önünden ayırmadı.

Bekleme salonuna vardığımızda Melanie, ben sırtım bahçeye dönük olarak kadife Chester'a oturana kadar oturduğu yerden bize baktı. Mitchell önümdeki küçük masadan dergileri aldı ve oturdu. Neredeyse komikti.

Böylesine heybetli bir adamın böylesine rahatsız edici bir desteğin üzerinde oturabilmesi. Gökyüzü rengindeki gözleri, sallanan ruh halimi üstü kapalı bir şekilde değerlendirmek için beni iyice inceledi.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, ısrarlı sessizlikten endişelenerek. "Belki biraz su?"

Ona cevap vermedim ve Melanie'nin boynunu büküğünü, kaşlarını çatarak bana baktığını fark ettim. Onun acıma duygusu beni rahatsız ediyor, inatçı sessizliğini uzatıyordu. "Thea, lütfen. İşbirliği yapmaya çalış." Mitchell bana içinde bulunduğumuz durumu anlamaktan aciz küçük bir kızmışım gibi davranıyordu.

O anda dikkatimi ona çevirdim ve pişmanlıkla gözlerimi kıstım. "Bana ne istediğini söyleyecek misin?"

"Hayır, hanımefendi. Bana bu şekilde hitap edemezsiniz," diye beni sakince uyardı. Açık bir azarlama sırasında bile bu kadar ılımlı olabilmesi şaşırtıcıydı.

"Israr etmeseydiniz odama geri dönecektim. O yüzden burada olduğum için minnettarım." Ukalalık ediyordum ama ikimiz de onu takip etmekten başka çarem olmadığını biliyorduk. Avukat Ryke bir şeyi kafasına koyduğunda en az arkadaşı kadar inatçı bir adamdı.

"Sana yardım etmek istediğimi takdir ediyorsun ve beni dinlemeye çalışıyorsun." Bir dirseğini dizine dayayarak öne doğru eğildi ve diğer eliyle, dalgalı uçları lastikle toplanacak kadar uzun olmayan sarı saçlarını düzelterek güçlü boynunu okşadı. Gece mavisi gömleği, kaslarının tonikliği konusunda şüpheye yer bırakmıyordu, cesur erkeksi hatları kesinlikle gözden kaçmıyordu. 'Ben çok tehlikeli bir insan, Thea. Ve görgü kuralları konusunda hiç de bilgili değil. Yapmaması gereken bir şey yaptıysa ya da söylediye bana söylemek ister misin?"

Kalçalarımı sıktım ve ellerimle kanepenin kenarına tutundum. "Ne demek istiyorsun?"

Avukat Ryke gözlerini kısarak titreyen bacaklarıma, sonra da denenmiş yüzüme baktı. "Seni taciz etmeye çalıştı mı?"

"Beni sorguya mı çekiyorsun Mitch?" Herhangi bir zorlama kullanmamasına, ifadelerimi kaydetmemesine ya da not almamasına rağmen, sanki Ben ile yaşadıklarımın kesin sonuçlarını analiz etmeyi amaçlayan bir soruşturmaya tabi tutuluyormuşum gibi görünüyordu.

"Soruşturma altında değilsiniz." Hafif sakalının kısmen örttüğü dudaklarını sakınleştirici bir gülümseme süsledi. "Bana yalan söyleme, bazı sorulara cevap verme ya da hiç cevap vermeme hakkına sahipsiniz, yeter ki gerçeği benden gizlediğiniz takdirde, suçluluk duygusunun sizi bu geceden gelecek günlere kadar rahatsız edebileceğinin farkında olun..."

"Kahretsin," diye alaycı bir şekilde fısıldadım. "İçimi dökmemi sağlamanın yolu."

"Ben sosyalleşmeyi ya da başkalarının sempatisini kazanmayı sevmez. Konuşmaları ya da jestleri hiçbir zaman kendi başına bir amaç değildir, ancak mantıklı ve yapılandırılmış bir tasarıma göre hesaplanmıştır." Avukat Ryke araya girerek Melanie'den küçük bir şişe su getirmesini istedi. Kadın tereddütsüz kabul etti ve atık kâğıt dolu bir çöp sepetinin yanındaki otomattan kendisinden isteneni temin etti.

"Ne o? Bir suçlu mu?" diye sordum kuşkuyla, asistan şişenin boynunda iki ters çevrilmiş kâğıt bardakla bize geri dönerken.

Mitchell, Melanie'ye teşekkür edip bizi yalnız bırakmasını işaret etmeden önce, "Onun gibi bir şey," diye belli belirsiz karşılık verdi. "Akıl hastalığı ile suç arasında bir paralellik var." Şişeyi açık bacaklarının arasına yerleştirdi, kapağını açtı ve her iki bardağı da doldurarak birini bana uzattı, ben de memnuniyetle kabul ettim. "Birçok yargıç, sanıkların eylemlerinde psikiyatrik bir bozukluğun asemptomatik ifadesini bulur, bu nedenle uzun hapis cezaları yerine terapötik eylemlere başlamalarına izin verirler, ancak bu onların masum oldukları anlamına gelmez."

Suyu küçük yudumlarla yuttum, kurumuş boğazımı serinlettim; avukat beni taklit ederek camın arkasından bir polis memurunun ihtiyatıyla bana baktı: bir kanun adamından çok bir gizli polis gibi.

"Bana gayet normal göründü," diye yorum yaptım. "Sadece kızgın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor."

"Sana bunu düşündüren ne?" Dudaklarını yaladı, sonra şişeyi ve bardağı bir kenara bıraktı ve kendini tamamen benim hikâyeme adadı.

"Bana saldırdı ve beni o odaya itti ama bana kötü davranmadı. Yine de bunu yapsaydı, böyle bir canavara karşı kendimi savunamayacağımı biliyordu." Vahşi ve saldırgan bir adam tarafından ele geçirilme düşüncesi tüylerimi ürpertti.

anlık bir çıkış ya da bien zevkini içine boşalttığı bir kap olarak kullanılır.

Böyle bir iğrençliği yapabilir miydi?

"Demek ki böyle genç bir kızı bağışlama nezaketini göstermiş." Mitchell ona karşı keskin bir küçümseme gösterdi; Ben'e hiç saygı duymuyordu ve hatta onun sağduyusuna şaşırmıştı. "Seni üzen özel bir şey söyledi mi?"

Karşılıklı şakalaşmalarımızı hatırladım ve aklıma takılan bir cümle üzerinde durdum: "Büyüleme gücüne sahip olanların kötülükleri karşısında hepimiz kurban ya da köleyiz".

Mitchell kaşlarını çatı ve bana doğru daha fazla eğildi, birkaç kez yaptığım gibi bakışlarından kaçmamı engellemek için bardağı elimden aldı. Açık ve doğrudan göz teması talep ediyordu.

"Birinden bahsedip bahsetmediğini biliyor musunuz?"

Hızla sorulan tüm bu sorular başımı fena halde ağrıttı. Alnımı ovuşturdum ve derin bir nefes aldım. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Mitch?"

"Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anladın?" diye çıktım. "Adamın sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama bana zarar vermedi."

Mitchell bardağımı avucunun içinde buruşturarak şekilsiz bir plastik parçasına dönüştürdü. "Ondan uzak dur, Thea. Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın bana ya da Dr. Krugher'a rapor et. Ben güvenilir bir insan değil."

Boynunun sağ tarafında filizlenen boğumlu damarı ve sanki garip bir öfke onu içten içe yiyip bitiriyormuş gibi şakağından geçen bir diğer damarı fark ettim. Aniden ortaya çıkan tehditkâr görüntüsünden etkilenmişim ve başımı salladım, "Bunu aklımda tutacağım."

Mitchell bir elini yüzünde gezdirerek hafif çıkık elmacık kemiklerindeki kırışıklıkları düzeltti. Pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkarmak için bir bacağı uzattı ve içinde kaç tane olduğunu kontrol etmek için paketi açtı. "Bizi dinlemeyi öğrenmelisin, yoksa ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirsin." Bir tanesini dişleriyle çekip çıkardı ve çakmağına uzanırken dudaklarının arasında sallanmasına izin verdi.

Tiyatral bir şekilde homurdandım. "Gördüğünüz gibi, zarar görmedim. Şiddetli korku dışında."

"Thea, bugün senin için iyiydi ama bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin." Saç kesme makinesini bulduğunda, klinikte sigara içmenin yasak olduğunu çok iyi bildiği için avucunun içinde tuttu.

"Yorgunum, Mitch." O gün çok fazla stres biriktirmiştım; bunu bedenimdeki yorgunluktan ve zayıf uzuvlarımdan hissedebiliyordum. Bitkin bir halde yanıma yığıldım, ellerimi yanaklarımdan altına koydum, başım ağırlaşmıştı ve şakaklarım yüksek sesle çarpıyordu, yalvarırcasına avukat Ryke'a beni yalnız bırakması için bakıyordum.

Ayağa kalktı ve işaret parmağıyla orta parmağı arasında tuttuğu sigarayla yukarıdan bana baktı, bir an önce tadını çıkarmayı arzuluyordu. "Seninle odana kadar yürümemi ister misin?"

Birisi benim yerime "Hayır, ben yaparım" diye cevap verdi.

İddialı ve otoriter ses tonundan kim olduğunu hemen anladım ve kaskatı kesildim. Mitchell'a beni ona geri götürmemesini söylemişim ama sonunda o bana geri dönmüştü.

Bana eziyet etmekten neredeyse zevk alıyor gibiydi. Uykusuz bir halde, kapanmak üzere olan göz kapaklarıma karşı mücadele ediyor, derin bir secdeye kapanıyordum. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlayamıyordum ama midemin guruldamasının üzerinden birkaç saat geçmiş olmalıydı. Belli belirsiz bir cesaret beni harekete geçmeye ve bana yaklaşan, sedir ve bergamot kokusuyla beni saran adamı cehenneme göndermeye zorladı ama bedenim hiçbir emre yanıt vermedi ve ağzım hafif bir inilti dışında hiçbir ses çıkarmadan açıldı. Mutlak bir hafiflik hissine terk edilmiş bir halde, iki güçlü kol omuzlarımdan altından ve dizlerimin çukurundan süzülerek beni yukarı kaldırıp sıcak ve alımlı bir göğse doğru tuttuğunda kendimi havada süzülürken hissettim.

Ondan nefret ediyordum, ona katlanamıyordum ama tek yaptığım düşündüğümün tam tersini yapmak oldu: Gözlerimi kapattım ve başımı boynunun kıvrımına yasladım.

Orada dileyebileceğim kadar rahat, hoş bir sığınak buldum.

"Evine git, Mitchell. Yarın görüşürüz." Dr. Krugher arkadaşını selamladıktan sonra beni de yanına alarak koridora çıktı. Küçük sıçrayışlarla merdivenlere doğru ilerleyen ayak seslerini hissedebiliyordum ve bacaklarımda hafif bir sertlikle merdivenleri çıktım. Andy'nin Philip Morris'e ilaç verdikten sonra benzer bir anı paylaştığımız zamanı düşündüm.

bana teklif etmişti ve ben de kendiliğinden oluşan bir gülümsemeyle ona aynı anıyı hatırlatacak bir soru sordum.

"Onu tutabilir miyim?" İşaret parmağımı arsızca gömleğinin iki düğmesi arasındaki aralığa sokup tenini sıyırdım. Karın kaslarının bir dilimini çizdiğimde ne kadar formda olduğunu fark ettim. Vücudu sağlığının baharında bir sporcunun vücuduydu: güzel, dinç ve herkesi iradesine boyun eğdirecek vahşi bir karizmaya sahipti.

"Beni bir 'pislik' olarak görsen bile..." diye tekrarladı biraz kızgınlıkla, "...bana sarılmana asla engel olmadım. Ne kadar acı çekiyor olursan ol, Dorothea."

İçimi çektim ve bir parmağımı daha soktum. İlmekleri zorladım, küçük açıklığı genişlettim ve karnını okşamak için tüm elimi soktum. Kaslarında hafif bir kasılmayla tepki verdi ve erotik sıcaklığı hissederek sevindim.

"Yarın beni gönderecek misin?" Avucumu hareketsiz tuttum ve ısındım. Beni ona dokunmamam için zorlamamış olması garipti; belki de ruhuna girmeyi, ona karşı hissettiğim sinir bozucu çekimi yavaş da olsa kabullenmesini sağlamayı başarıyordum.

"Yapmamı ister misin?" Yatak odamın kapısına vardık, kapıyı açtı ve beni kollarına alarak içeri girdi. Juliette'i kontrol etmek için omzunun üzerinden eğildim ve onu yatağında, yan yatmış uyuklarken gördüm, bilgisayarı yastığının yanındaydı ve oyuncuların sesleri odada yankılanırken bölümü devam eden bir Netflix dizisini açmıştı.

"Hayır," dedim içtenlikle, küçük kızın bizi ne görebildiği ne de duyabildiği düşüncesiyle sakinleşerek. "Katlanabildiğim tek pislik sensin. Başka bir tane daha istemiyorum."

Dr. Krugher burnunu zorlukla kırıştırarak yatak örtüsünü geri çekti ve beni çarşafların üzerine yatırdı. Sanki beni soyup yatağa yatırmak artık bir alışkanlık haline gelmiş gibi ayakkabılarımı çıkardı ve ardından beni göğüslerime kadar yatırdı. Pijama giymediğimi biliyordu ama şortumu ya da bluzumu çıkarmamı istemedi: Bu tavrını bir tür saygı olarak anladım ve takdir ettim.

Daha önce de yaptığı gibi gideceğini düşünmüştüm ama yatağın kenarına oturduğunda şaşırdım. Koyu renk gömleği sırtına kadar uzanıyor, günahkâr çizgisini belli ediyordu. Yeşilimsi mavi gözleri, abat-jour'un zayıf ışığının aydınlattığı yarı aydınlıkta ışıltıyor gibiydi

mükemmel bir profil. Bu adam bir tanrı tarafından kadınları baştan çıkarmak ve akıllarını şiddetle yakmak için yaratılmış olmalıydı, yoksa neden böyle her şeyi tüketen ve rahatsız edici hisler hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Sessizlik içinde garip küçük çiçeklerle süslü abajura baktı, sonra yanına yerleştirilmiş yumuşak oyuncağa baktı: deri bir tırnak ve elektro gitarla donatılmış küçük bir maymun. Annemin çok sevdiğim, ama o anda durumun yetersizliğinden dolayı yüzümü kızartan bir hediyesi: yatağında oturan yetişkin bir adam, hala çocuksu olan ve genellikle herkesten sakladığım bir parçamı keşfediyordu.

Dr. Krugher yumuşak bir gülümsemeyle kağıdı aldı ve elinde sıkarak dikkatle inceledi; boğazımı temizledim ve olgun bir domates gibi kızardım.

"Çok güzel," diye yorum yaptı, ben de onun varlığının, muazzam erkeksi cazibesiyle, odanın çocuksu dekoruyla nasıl gözle görülür bir şekilde çatıştığını fark ettim.

"Göründüğü gibi değil," diye kendimi haklı çıkarmak için acele ettim; güldü ve yumuşak berenin başındaki bir tutam saçı düzeltti. Alyans parıldayan altın yansımalar yaydı ve göğsümde bir sandık kadar ağır, garip bir rahatsızlık hissettim.

"Belirli bir duygusal bağlılık duyduğumuz nesneler için yaş sınırı yoktur." Başını öne eğdi, siyah bir tutam alnına düştü ve sol göz kapağının uzun kirpiklerine dayandı.

"On altı yaşına bastığımda annem vermişti." Yan döndüm, pelvisinin etrafında bir kedi yavrusu gibi kıvrıldım ve bir avucumu yastığımın altına sakladım. "Doğum günümü kutlamaktan her zaman nefret etmişimdir," diye mırıldandım, hayatımın bastırmak için çok uğraştığım bir parçasını dile getirdim. "Annem hamile olduğunu öğrendiğinde, o sırada partneri olan adam ve babam, basit bir kaza olduğu için kürtaj yaptırmasını istediler. Annem bunu yapmaya cesaret edememiş ve hamileliği sürdürmüştü ama babam ben doğmadan önce annemi terk etmeye karar vermiş ve anneme onun sadece kendisini eğlendiren ve bir aile kurmaya niyeti olmayan bir fahişe olduğunu söylemiş. Bu adama karşı uzun zamandır beslediğim ve yıllar içinde o kadar büyüyen nefreti dilimde hissettim ki, her gün çoktan ölmüş olması için dua ettim. "Size söyleyeceklerim çok kaba gelebilir ama

Annemin soyadını gururla taşıyorum ve tüm kalbimle onu hamile bırakan varlıkla asla karşılaşmamayı umuyorum." Ona *baba* demek hak etmediği bir onurdu. Dr. Krugher hiçbir şey söylemeden her şeyi dinlemişti; doldurulmuş hayvanı komodinin üzerine bıraktı ve bakışlarını masanın hemen üzerindeki duvara serpiştirilmiş Guns N' Roses posterlerine kaydırды.

"Ne yazık ki, eylemlerinin sorumluluğunu almaktan aciz erkekler var. Babanızın niyeti ne olursa olsun, onu doğumunuzun harika ve beklenmedik bir şeyi temsil ettiği yüksek güçler tarafından kullanılan bir insan aracı olarak düşünün. Dorothea 'Tanrı'nın Hediyesi' anlamına gelir ve kesinlikle annen için sen..." Bakışlarını ciddiyetle bana çevirdi ve gömleğinin belirgin pazularını kavradığı noktaya bakarak yanağındaki bir damla gözyaşını toplamak için acele ettim. Beni anlayabilmesi, içimi okuyabilmesi ve karmaşık ama zekice cevaplarla beni yüreklendirebilmesi, beni düşündürebilmesi hayret vericiydi.

"O adamdan nefret etmenin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?" Kıskanılacak bir bilgelik ve hipnotize edici bir güzellikle yanan gözleri, etime dokunmadan bile tokat atacak kadar şiddetliydi.

"Bazı insanlar vardır ki zamanımızı harcamaya değmezler, çocuğum. Ne aşk için ne de nefret için." Kulağımın arkasındaki bir tutamı nazikçe okşadı ve bu samimiyetten yararlanarak işaret parmağının tersiyle çenemi okşadı. Omurgamdan aşağı uzun bir ürperti aktı ve bacaklarımı çarşafın altında hareket ettirmeme neden oldu. "Birinden nefret etmek iç huzuru bastırır, zihinsel dinginliğe zarar verir ve kalbin olumlu duygular hissetmesini engeller. Tüm insanların beklediğimiz gibi olmadığını kabul etmeyi öğrenmeli ve enerjimizi kendimizi geliştirmeye, çoğu zaman huzura ulaşmamızı engelleyen acının üstesinden gelmeye harcamalıyız." Parmak ucuyla boynumdan aşağıya, kulağımın altına indi ve orada durup kalp atışlarımın ne kadar hızlandığını hissetti. Şehvetli bir gülümsemeyle gergin ve utanmış olduğumu hissetti; sinsice o gizli okşayıştta oyalandı, sanki nazlı bir çocuk gibi yorganın altına saklanmadan önce ne kadar direnebileceğimi görmek ister gibiydi.

"Sana hakaret ettiğim için özür dilerim." Kendimi çok ateşli hissediyordum, bu yüzden konuşmayı, kendimi ona atma ve onu müstehcen öpücüklere boğma çılgın fikrini geçersiz kılabilecek bir şeye yönlendirmek zorundaydım.

"Bana saygısızlık edenlere karşı çok az toleransım olmasına rağmen, böyle önemsiz şeyler için kin tutan bir adam değilim." Dalgın bir şekilde avuç içini böbreklerimin hizasında şiltenin üzerine koydu ve gövdesini bana bakacak şekilde bükerek kalçasını dizlerime dayadı. Bu erkeksi tavır karşısında hemen soluğum kesildi, öyle ki üzerime eğilmemiş ya da yatağıma girmemiş olmasına rağmen nefesim daraldı.

"Seni kırmak istememiştim. Sanırım gerçekten böyle şeyler düşünmediğimi biliyorsun..." Ona söylediğim *şeyleri* tekrarlamadım ama bunları çok iyi hatırladığından emindim.

Dr. Krugher zımnı özrümü kabul etti ve gözlerini kırıştırarak beni lambanın yumuşak ışığı altında daha da yoğunlaşan irislerinin rengine hayran bıraktı; güzel olmalarına rağmen anlatılamaz sırlar ve sinsi bir karanlık barındırıyor gibiydiler. "Onları düşünsem bile, fikrini değiştirmek için çok çalışırdım."

Komik bir yüz ifadesiyle burnumu kırıştırdım ve başımı salladım. "Senin biraz fazla kontrolcü, sert ve katı olman bana zor geliyor, biliyor musun?"

"Haklısın. Benim bundan daha da kötü olabileceğimi düşünüyor," dedi merak uyandıran ve üstü örtülü bir şekilde muzip bir tını ile. "Ama umarım bunu öğrenme şansın olmaz..." Alnıma bir öpücük kondurmak için uzandı. Bu kez bunun gerçek olduğundan ve bir rüyanın sonucu olmadığından emindim; yumuşak ağzı heybetli ama etkilenmemiş bir hareketle tenimde durduğunda, yorganı boynuma kadar çektim ve kendimi hem utançtan hem de içimde bir alarm zili gibi titreşen korkudan sakladım.

Bunu muzip bir uyarı olarak algıladım: *Ne yaptığına dikkat et, çocuk.*

Derin sesinin tam da bu kelimeleri fısıldadığını duyar gibiydim; o kadar etkilenmişim ki kıkırdadım.

Bunu fark etti ve ayağa kalktı, işini bilen ve bunu kanıtlamaya hevesli birinin gururlu gülümsemesini saklayarak. "Gitsem iyi olacak, Dorothea."

Aslında bu ikimiz için de daha iyi olurdu, aksi takdirde düşüncesizce bir hareket yapabilirdim, hatta ondan kalmasını ve kahramanı olduğu sapkın rüyayı gerçekleştirmesini isteyebilirdim. Bedenim

onun yakınlığına tepki gösterdi, sohbetten daha fazlasına ihtiyaç duydu.

"İyi geceler doktor," diye kırık bir Almanca ile cevap verdim.

Doktor memnun oldu ve çıkışa doğru yürümeden önce şöyle dedi: '*Dir auch, Kleines Äffchen*'.

Heykel gibi fiziği birkaç adımda kapıya ulaştığında, bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve Juliette'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona baktım, sonra güçlü sırtına ve atletik kalçalarına bakmak için geri döndüm.

"Hayır, bekle bir dakika. Bu ne anlama geliyor?" Saçma görünmemek için söylediklerini tekrarlamaktan kaçındım ama bilmek istiyordum, lanet olsun!

Beni merak içinde bırakarak, alt karnımı alevlendiren ve göğsümü yakıcı bir iple sıkı tutan sadist bir alaycılıkla dolu, son derece erkeksi bir gırtlak kahkahasıyla gitti.

Lanet olsun sana, Dr. Krugher!

21
Thea

*Bu kadar vahŖi bir canavar yoktur
bir gram acıması olmayan bir
adam. Ama bende hiç yok,
Yani ben bir canavar değilim.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Fırsat terimi üzerine dŖnyordum.

Fırsat nedir?

Uygun koŖullarda arzu ettiğimiz bir Ŗeye ulaŖmanın somut olasılığını fark etme, bir fırsatı yakalama ve bunu hedeflerimize ulaŖmak için kullanma becerisi.

Dr. Krugher bu fırsatı çok zarif dolmakalemiyle iliŖkilendirdi.

Benim için yazmanı istiyorum, tıpkı senin için çaldığım gibi: aynı niyetle, demiŖti ve o zamandan beri sözleri her gün kafamın içinde dönüp durdu, kesin bir anlam aradı.

Bahçede bir bezin üzerine baędaŖ kurup oturdum, kalemimi dudaklarıma götürdüm ve üzerine not aldığım her mısranın ardından birkaç dairesel karalamanın geldiği kâğıda baktım. DiŖlerimle kapağı süsleyen küçük elması kemirdim ve gürültülü bir Ŗekilde homurdandım.

"Ne oldu?" Yanımdaki yarı emekli Juliette, Nicholas Sparks'ın bir kitabını okuyor ve kalın mavi kurdeleli, geniŖ kenarlı hasır Ŗapkasının altından ara sıra bana önyargılı bakıŖlar atıyordu. Abartılı iekli elbisesi ve kpelerle eŖleŖtirilmiŖ inci kolyesi onu zarif bir aristokrat gibi mağrur gösteriyordu.

"Bugün bir 18. yüzyıl asilzadesi gibi görüldüğünün farkında mısınız?" Közü yavaş yavaş tükenirken sigaradan nefes aldım. O gün hava o kadar sıcaktı ki, küçük kız ve ben ihtiyacımız olan huzuru bulmak için kendimizi güneşe maruz bırakmaya ve rahatlamaya karar vermiştik: o okumak için, ben de şarkı yazmak için.

Tartışmamıza rağmen konuyu yeniden açmamaya, özrünü kabul edip son noktayı koymaya karar vermiştim; sonuçta arkadaş değildik, olmayan bir ilişkiye önem atfetmem için bir neden yoktu.

"Oh, kes şunu! Vintage modayı seviyorum." Juliette ayak bileklerini çaprazladı. Küçük elbise neredeyse dizlerine kadar geliyor, bacaklarının çoğunu örtüyordu. Sadece ipeksi omuzları, esnek kolları ve ince kaval kemikleri güneş ışınlarının tadını çıkarabiliyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, vücudunun bu kısımlarında teni koyulaşmaya başladı ve zeytin tenini güzelleştirdi.

"On sekiz yaşındasın, Juliette Obrien. Ve bir modelsin. Deri elbiseler, kalçalar ve seksi tangalar giyiyor olmalısın," diye kıkırdadım Lucky Strike dudaklarımın arasındayken.

Kocaman ekru gözlerini araladı ve başını sallayarak kalın kahverengi saçlarını bir o yana bir bu yana savurdu. "Tanrım! Ben bunu yapamazdım!"

"Er ya da geç sana bu konuda bazı tavsiyelerde bulunacağım," diye ısrar ettim; ısıltılı güzelliğini kat kat kumaşların, küçük kız ayakkabılarının ya da çocuksu fiyonkların ardına gizlemesi düşünülemezdi. Büyümeyi, ergenliği bir kenara bırakıp kadın olmayı, vücudunun ve onu erkeklere karşı nasıl kullanacağını farkında olmayı kabul etmeliydi.

"Bunu kabul edeceğimi sanmıyorum." Bir saattir üzerinde çalıştığı romanın bir sayfasını daha karıştırdı ve konuşmamızı bu şekilde bölmeye çalıştı.

"Böyle görünerek bir erkeğin dikkatini asla çekemezsin, bunu bil. Özellikle de senin iki kadın yaşındaysa..." İmalarım onu şaşırttı ve başlığın gölgesinde bile narin bir kırmızımsı renk alan elmacık kemiklerini ateşe verdi.

"Thea!" Şaşırmış bir halde kitabı kalçalarına çarptı.

"Hey, avukat Ryke'tan bahsetmiyorum," diye haklı çıktım sahte bir masumiyet tonuyla.

"Evet, elbette," diye mırıldanarak okumaya geri döndü. "Sanki buna inanıyormuşum gibi," diye ekledi kısık bir sesle.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, kliniğe geldiğinde ağzının suyu akmak yerine onunla meşgul olmalısın." Elimin tersini terli alnımda gezdirdim. Tenimin çok sıcak olduğunu hissettim ve kendimi yakmadığımdan emin olmak için üstümün ince askısını geri çektim ve bronzlaşmaya başladığımı fark ettim. Nihayet tüm kış mevsimi boyunca beni karakterize eden soluk süt beyazı tenimden daha iyi bir ten gösterebilirdim.

"Yine başlama," diye azarladı beni. "Bunun yerine bana Ben ile görüşmenin nasıl geçtiğini anlat. Tek parça halinde burada olmana şaşırdım." İyi olup olmadığını ve özellikle de üzerimde herhangi bir saldırganlık ya da şiddet belirtisi olup olmadığını anlamak için vücudumun her köşesini dikkatle inceledi.

"Bence hepiniz dedikodu dinlediğiniz için adam hakkında olumsuz düşüncelere sahipsiniz." Mitchell'a olan aşkıyla dalga geçmenin keyfi, daha ciddi bir düşünceyle yok oldu. "Birini yargılamadan önce geçmişini, bugününü ve onu olduğundan farklı kılan nedenleri bilmek önemlidir..."

Juliette bir kaşını kaldırdı ve bana daha iyi bakabilmek için işaret parmağıyla şapkasının kenarını kaldırdı. "İnsanlar deli olmayan bir adamı neden delilikle suçlar ki?"

"Uyuşturucu kullanmadığım ve hiçbir bağımlılığım olmadığı halde Instagram paylaşımlarımın altında bana 'uyuşturucu bağımlısı' demesiyle aynı nedenden dolayı," diye azarladım onu ve yıllardır yaşadığım bir gerçeği dile getirdim. Kuluçkaya yatmış bir halde, kobalt tonlarındaki parlaklığı yankılanarak nefes kesici bir manzara oluşturan gölete vuran ışık huzmelerine baktım. Hayat veren bir esinti çıplak kürek kemiklerimi ve çıplak kalçalarımı okşuyor, eteğimin kenarından yükseliyordu. Yüzen nilüferlerin arasında, şeffaf bir alan üzerindeki renkli boya sıçramaları gibi, düşüncelerimin gölgeleri kazınmıştı. Gözlerimi kapattım, tıslayan bir rüzgâr gibi ruhumun çatlaklarından hışırdayarak geçen ıstıرابı bastırmaya çalıştım. Mide bulantısı dalgasıyla, açlığın yorucu hissini hafiflettiğim kahvaltıyı reddetme dürtüsüyle savaştım ve derin nefes aldım. İçimdeki fırtınayı dindirmek garipti.

Etrafta doğa sakın ve sessiz bir şekilde iki genç kızın acı ve hayal kırıklığıyla dolu sohbetini izlerken içten içe öfkeleniyordu.

"Thea, her şey yolunda mı?" Juliette beni bir omzumdan tutup sarstı.

Gözlerimi yeniden açtım ve içinden çıkmakta zorlanacağım bir keyifsizlik haline dalmadan önce hızla bir nefes daha duman çektim. Ciğerlerimi zehirli özle doldururken korlar haritanın yarısını yuttu ve anında rahatladığımı hissettim. "Evet."

Juliette rahat bir nefes aldı. "Suskun kaldığında beni endişelendiriyorsun..."

"Düşünüyordum da..." diye mırıldandım, sonra sadece belirli bir tınısını seçebildiğim uzak bir ses duyunca kulaklarımı zorladım: sadece bir kişiyle ilişkilendirilebilecek yüksek sesli, zorba ve karizmatik. "Kafam o kadar karışık ki Andy'nin sesini bile duyabiliyorum." Kendi kendime gülerek başımı salladım. Küçük kız omzunun üzerinden bakmak için gövdesini büktü ve hemen yanıma dokundu.

"Belki de Andy Taylor bekleme odasında olduğu içindir?" Juliette'in şaşkınlığı arkamı dönmeme neden oldu.

"Ne?" Yarı açık pencerenin ardında en iyi arkadaşımın Melanie'ye acele etmesini ve bir şeyler yapmasını ima edencesine eliyle işaret ettiğini görünce ayağa fırladım. Kar tarlası gibi platin sarısı saçları ve kaymaktaşı teni siyah tişörtünün üzerinde göze çarpıyordu; sayısız dövmesi ince kollarını sarıyor, lanet olası aurasını işaretliyordu; gri tonları bariz olan koyu renk kot pantolonu kalçalarından hafifçe sarkıyordu, o kadar ki pahalı boxer şortunun lastiği dışarı çıkıyordu. "Bu gerçekten o!" İnanmakta güçlük çeksem de, yıpranmış defteri ve dolmakalemi çantama koydum, omzuma attım ve koşarak uzaklaştım.

"Onu görmem gerektiğini söyledim. Şimdi!" Cam pencereye yaklaştıkça ne dediğini daha net duyabiliyordum. "Ne demek odasında değil?" Andy ellerini kalçalarına koymuş, ben Fransız penceresini geçip odaya girene kadar nefesinin altında küfrediyordu. Onu yeniden gördüğüme sevinerek arkasından sarılıp sıkıca kavradım. Dr. Krugher'e beni ziyaret etmesine izin verdiği için minnettardım, her ne kadar bunu hak etmemiş olsam da, ona tekrar itaatsizlik ettikten sonra değil. Umudumu bile kaybetmiştim ama Andy orada, kanlı canlı olduğu için, son birkaç gündür hissettiğim tüm acı, bir anlığına bir parçama gömdüğüm küçük bir anıya dönüştü.

"Taş bebek," diye mırıldandım sevinçle, ama o aynı karşılamayı göstermedi. Aniden döndü ve beni iterek birkaç adım sendelememe neden oldu. Şaşkınlıkla ona baktım; aceleciliğinin nedenini anlamamıştım.

"Senin neyin var böyle?"

"Neredeydin?" Sert bir ses tonuyla cevapladığı tek şey buydu. Günlerdir birbirimizi görmemiştik, mesajlara ya da aramalara cevap vermemişti ve kendini bu kadar öfkeli gösterme cüretini göstermişti.

"Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi. Beni görmezden geldiğini hatırlatırım. Sana bir şey olduğunu bile düşündüm!" Dağınık görüntüsüne, gözlerinin altındaki koyu halkalara ve çukurlaşmış yanaklarına bakılırsa, sanırım haklıydım.

"Bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?" diye araya girdi menajerimiz Victor Donovan, o anda farkına vardım. Sanki gerçekliğe fırlatılmışım gibi, başçı Steve ve davulcu Jimmy'nin de uzun Chester'ın üzerinde oturduklarını ve bakışlarını bana diktiklerini fark ettim; son olarak pastel pembe saçlarından oluşan bir bulut, kollarını kavuşturmuş, ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırarak en azından ona el sallamamı bekleyen Halima'nın varlığını gösterdi.

Bana ne oluyordu?

Artık grubumu tanıyamıyor muydum? Arkadaşlarımı?

"Çocuklar..." diye fısıldadım, yabancılaşmıştım. Mutluydum ama bunu gösteremiyordum.

Şaşkınlıkla birbirlerine boş boş baktılar. Cevap veren tek kişi Steve oldu ve basit, soğuk bir "sana da merhaba" dedi.

"Dinlenme odasında özel olarak konuşmak için iznimiz var," diye araya girdi Victor. "Thea, bize nerede olduğunu gösterebilir misin?" Elini sırtıma koyarak daha fazla zaman kaybetmeden hareket etmemi istedi ama o kadar öfkeliydim ki hiçbir şey yapamadım.

"Siktir," diye geveledi Andy, tereddütümden rahatsız olmuştu. "Kendimiz buluruz." O koridorda rahat adımlarla yürümeye başlamadan önce Melanie hızla tezgâhın etrafından dolandı ve kibarca yolu göstermeye karar verdi.

Çok unutulmaz bir gün olacaktı.

Victor'un gelip gitmeleri başımı ağrıtmaya başladığında büyükbabamın saati dakikaları geri alıyordu.

Onu uzun zamandır görmemiştim; biraz kilo almıştı ve özellikle kulaklarının kenarlarındaki kırılmiş saçları kırklı yaşlarına vurgu yapıyordu. Kum rengi keten bir gömlek ve mavi bir pantolon giymiş, gözlüğünün şakağını dudaklarına götürüp kemirmeye başlamıştı, olumsuz düşünceleri işlerken her zaman yaptığı gibi ve bunları dışa vurmada n önce kendine birkaç dakika izin vermişti.

"Thea, konuşmamız gerek..." Bana nasıl olduğumu ya da terapimin nasıl ilerlediğini sormaya tenezzül etmemişti; bize sadece stratejik tavsiyeler veren, bir grup olarak bizi yönlendiren, ancak kariyerlerimizi ve dolayısıyla en çok hedeflediğı şeyi, yani başarıyı tehlikeye atmadıkça sorunlarımızla ilgilenmeyen alaycı bir adam olmuştu.

Arkadaşlarımın ciddi yüzlerine baktım: Steve ve Jimmy sırasıyla orta masanın diğerk tarafındaki iki koltukta oturuyorlardı, Halime yanımda bir elini kendi elinin arasında tutuyordu, Andy ise perdesi omuzlarına değen büyük pencerenin önünde durmuş hâlâ tırnağını ısıırıyordu.

"Büyükanne Lizzie iyi mi?" Telaşlanmıştım.

"Sana söylemem gereken şey büyükannele ilgili değil. Bayan Curtis iyi," dedi Victor; en azından başına kötü bir şey gelmiş olma ihtimalini ortadan kaldırmıştım. Tekrar rahatlamaya başladım ama çok fazla değil. En kötüsünün gelmekte olduğunu biliyordum.

"Yani?" dedim sabırsızlıkla.

Victor karşımda durmuş, çengel burnu yüzünün büyük bir kısmını kaplarken küçük gözleriyle bana bakıyordu. "Andy seni en son ziyaret ettiğinde neler olduğunu anlattı..."

İçten bir hayal kırıklığıyla en yakın arkadaşıma ters ters baktım. Müdürümüze bilgi vermekten kaçınabilirdi ama her zamanki gibi son marifetini itiraf etmeyi ve başımızı belaya sokmayı tercih etmişti.

"Eğer o sigaradan bahsediyorsanız, biz..."

"Dr. Krugher'ın Andy'ye karşı şiddet içeren bir tutum sergilediğı doğru mu?" Victor doğrudan sorunun özüne girdi ve ondan önceki kısmı sanki hiçbir önemi yokmuş gibi görmezden geldi.

şarkıcı pencere pervazından geriye doğru eğildi ve cevabımı merak ederek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"şiddet içeren bir tavır mı?" diye şaşkınlıkla tekrarladım.

"Bunu hiç düşündün mü Thea?" Andy sabırsızlandı. "Ne oluyor lan! Onun ne yaptığını biliyorsun!"

"Andy, lütfen. Sessiz ol," diye tembihledi Victor onu sakinleşmesi için.

Kendisine tokat atıldığını hatırladım, ancak Dr. Krugher'in tepkisini, nedenlerini analiz etmeden bağlamından koparamazdım: ağır bir şekilde tahrik edilmişti, dahası benim ve sağlık durumum hakkında endişelenmişti. Şiddet uygulamaktan zevk aldığı için değil, Andy'yi, onun kabalığını ve işlediği fiili cezalandırmak için şiddet uygulamıştı.

"Ben..." diye mırıldandım, doktoru korumak için samimi bir ihtiyaç hissediyordum.

"Hatırlamıyorum."

"Ne, bu saçmalık!" Andy Victor'a yaklaştı ve ince bedeniyle onun üzerinde yükseldi. "Bana vurdu. Ve bunu çok iyi hatırlıyor!" Yöneticiye çıkıştıktan sonra bana doğru döndü ve bakışlarıyla beni katletti. "Neden onu koruyorsun?"

Tedirginliğimi belli etmekten kaçındım; yalan söylemek hiçbir zaman kolay olmadı ama bu durumda gerekli olduğunu hissettim. "Ben kimseyi korumuyorum."

Halima beni kuşkuyla izliyor, pembe parlatıcıyla kaplı ağzının kenarını ısıırıyordu.

"Oh, hayır mı?" Alaycı bir kahkaha şarkıcının dudaklarını büktü. "Bilmediğim bir şey mi var acaba?" diye kötü niyetle ima etti "Onunla yatıyor musun?"

Victor dehşet içinde nefesini tuttu. "Andy, aman Tanrım!"

Şaşkın bakışlarımdan, uzuvlarımdan hareketsizliğinden ve Dr. Krugher'in sağlıksız ilgisinin fark edilmesinden rahatsız olan Andy kendini kaybetti ve öfkeyle ilerledi.

"Senden 20 yaş büyük, Tanrı aşkına!"

"Aslında on yedi," diye aptalca kıkırdadım; Victor onu gömleğinden yakaladı, kumaşı avucunun içine aldı ama Andy kararlı görünüyordu.

"Umurumda değil, o daha fazlasını gösterir! O senin baban olabilir!"

"Of ne Cehennem vardır Sen neden bahsediyorsun?"

Victor çekildi geri ve Genç adam dehşete kapılmış bir halde gözlerini birinden diğerine çevirdi.

"Thea, takım doktoruyla bir ilişkin mi var? Andy'nin iması doğruysa, bu çok ciddi bir durum olur."

"Ben kimseyle yatmıyorum!" Ayağa kalktım. "Onu saçma sapan konuşmaya iten şey hastalıklı kıskançlığı!" Gözlerimi ona dikmişim.

İnkar.

"Saçmalık mı?" Andy o kadar gergindi ki gri gözleri iki buz kütesine dönüşmüş, etraflarına siyah kalemle vurulan ağır darbelerle daha da sertleşmişti. "Ona nasıl baktığını gördüm. Kafandan neler geçtiğini de görüyorum. Seni tanıyorum!"

Beni o kadar iyi tanıyor muydu ki böyle talepkâr bir adama kolayca aşık olabileceğimi düşündü?

Alaycı bir gülümsemeyle ona yine karşı çıktım. "Ben öyle düşünmüyorum."

"O senin doktorun! Lanet olsun!"

Çocuğun aşırı öfkesinden korkan Victor aramıza girdi. En iyi arkadaşım bana asla zarar vermezdi, ancak uyuşturucu kullanmaya başladığından beri öfkesi sık sık normal sınırlarını aşıyor ve çalkantılı ve abartılı tepkilere neden oluyordu.

"Andy, sakın olur musun? Tanrı aşkına!" Menajerimiz artık onu uzak tutmak için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu; şarkıcı duygularını yönetmekten aciz bir canavara benziyordu.

"Bana gerçeği söyle Thea, yoksa yemin ederim onu mahvederim!" Andy, Victor'un omzunun üzerinden bir kolunu uzattı - ondan birkaç santim daha kısaydı - ve işaret parmağını Dr. Krugher'ı hedef alan açık bir tehditle bana doğrulttu.

"Oğlum, yeter!"

"Seni becermesine izin veriyor musun? Ha?"

Juliette'ten başka kimseye itiraf etmediğim gizli bir arzunun iplerini derinlerde bir yerde çeken bu gereksiz suçlama karşısında nefesim kesildi.

"Ne? Hayır!" Böyle düşünmüş olma ihtimali beni şaşırtmıştı.

"Blake Harris'e söylediğin gibi bana da yalan söyleme!" Andy geçmişte yaptığım hatalardan dolayı hala büyük bir kin besliyordu; Halime'nin arkadaşı Blake de bunlardan biriydi....

"Yine mi bu?" Tartışmamızın şiddetiyle kollarımı iki yana açtım. "Onun hakkında sana hiç yalan söylemedim."

"Elbette, bu arada ona verdiğin partideki oral seks." Dudaklarını tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle sıktı. "Ne iyi bir kız..."

İşlerin nasıl gittiğini bilmesine rağmen, benim hakkımda tamamen çarpıtılmış ve yanıltıcı bir imaj çizmeye kararlı bir şekilde inançlarından vazgeçmedi. "Sarhoştum ve bunu sen de biliyorsun!"

"Siktir git, Thea!" Andy bir elini saçlarında gezdirdi ve parmaklarını sinirli bir şekilde karıştırdığı sarı saç tellerine geçirdi.

"Tamam, tamam, bu kadar yeter. İkinizin arasında çözülmemiş sorunlar olduğu bana açık görünüyor, ancak şunu bilmek istiyorum..."

"Bana vurdu, Victor!" Andy üzüntüyle omuz silkti, sonra soluklanmak için geri çekildi. "Sana söylediklerimi sorgulamayı bırak. Sana neden yalan söyleyeyim ki? Bir şey saklıyorsun ve onu savunmak istiyorsun. Değil mi tatlım?" diye acımasızca imalı bir tonda söylenmeye devam etti. "Sen de mi onun önünde diz çöktün?"

"Andy, aşırı tepki veriyorsun, kes şunu!" Müdürümüz onun böyle konuştuğunu duymaktan bıkmıştı. "Kontrolden çıktın!"

"Senden nefret ediyorum." En iyi arkadaşım son iki yıldır biriktirdiği tüm hıncıyla bana saldırdı. "Bekâretinden kurtulmak için beni kullandığın için, beni kendine aşık ettiğin için ve gelen ilk erkek için beni bir pislik gibi terk ettiğin için senden nefret ediyorum!"

"Bu doğru değil..." diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Böyle bir şeyi nasıl düşünebilir?

Onu hiç kullanmamış ya da ona ihanet etmemiştim, ancak Andy duygularına hiçbir zaman tam olarak karşılık veremediğim için aksini düşünüyordu.

"Bu doğru!" diye haykırdı. "Senin hakkında uyarılmışım ama seni korudum çünkü seni seviyordum. Başka hiç kimse bana senin kadar zarar veremezdi. Ve en kötüsü de beni yok etme gücünü sana ben verdim. Suçlu benim." Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı; bakışlarında beni de inciten bir acı parıltısı geçti. Kimse müdahale etmeyi düşünmedi; herkes sessiz kaldı, sakinleşmesi ve öfkesinin yatışması için ona baktı.

Steve sakince bileğinden bir lastik geçirerek uzun kahverengi saçlarını düşük bir atkuyruğu şeklinde topladı; Jimmy bir bacağı salladı ve kısmen alnına düşen sarı bukleler arasından başını kaşıdı. Hâlâ koltukta oturan Halime, erkek arkadaşına birkaç bakış fırlattı ve kendinden emin bir şekilde gerginliğin azalmasını bekledi.

"Andy, kızgınsın ve doğru düşünemiyorsun." Tekrar sinirlenmesini önlemek için bu sözleri nazikçe mırıldandım. "Benim de sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Hâlâ da önemsiyorum. Sen benim için en

hayatımda büyükannemden başka önemli bir şey yok." Kolunu okşamak için uzandım ama o geri adım attı.

"Beni manipüle etmeyi bıraktın." Öfke, hâlâ canlı ama sönmek üzere olan bir alev gibi hafifçe de olsa yeniden ortaya çıktı. "Artık bu kadar saf olmayacağım, Thea."

"Andy, kes şunu," diye tısladı Victor dişlerinin arasından, sonra dikkatini salonun girişine yöneltmek için pazularını sıktı. Şarkıcının gıybetini dinlememesi gereken biri gelmişti, bu yüzden konuyu kapatmak gerekiyordu. "Oh, merhaba, doktor." Müdür profesyonel tavrını özetledi. Kaşları hâlâ sinirli bir şekilde seğirmesine rağmen yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. Arkamı dönmeden, sisli bir özün tüm mekânı doldurduğunu ve orada bulunanların ruhlarını gücüne boyun eğdirdiğini hissettim. Tek yaptığım yavaşça nefes almaktı; kalbim o kadar hızlanmıştı ki kulaklarımda çarptığını duydum. "Onun hakkında konuşuyorduk..." Victor olanları itiraf etmeye karar verdi, muhtemelen rol yapmanın pek bir yararı olmayacaktı.

"Duydum," diye onayladı Dr. Krugher ciddi ve doğal bir ses tonuyla. "Çok..." onunla alay etmek için en uygun terimi düşündü, "... tatlandırılmış diyebilirim."

Adamın ayak sesleri salona doğru ilerlerken Victor'un rengi dramatik bir şekilde soldu. "Umarım alınmaz. Buradaki çocuklar tartışıyorlardı ve..." Başparmağıyla alnını kaşdı. "Kullandığım uygunsuz dil için özür dilerim. Gençler nasıldır bilirsiniz, her şeyi biraz abartmaya meyillidirler..." diyerek gergin bir sırıtışla bizi haklı çıkardı.

"Sinir bozucu, kıcımin kenarı!" Andy öfkeyle benden çok uzakta olmayan geniş kanepenin köşesinde duran doktora baktı. Kolçağın üzerinden bir an için onu görebildim: her zamanki koyu ve zarif kıyafetini gizlediği laboratuvar önlüğünü giymişti; kuzguni saçları lanetlenmiş olduğu kadar güzel bir yüzü çerçeveliyordu, renkleri yaratılıştaki en parlak olan yarı saydam gözler onlara hayranlık duyan herkeste yavaş ve eziyet verici bir azaba neden oluyordu.

"Andy," diye onu azarladı Victor, artık tüm hınç dolu müdahalelerinin yersiz olduğunu düşünüyordu.

"Elbette, anlıyorum." Dr. Krugher laboratuvar önlüğünün cebinden bir limonlu şeker çıkardı; onları gerçekten seviyor olmalıydı, çünkü birkaç kez

Kendimi onların tadını çıkarırken yakalamıştım. Uzun, manikürlü parmaklarıyla çevik bir şekilde hareket ederken, kişiliğinde derinlere kök salmış bir duygusallığa işaret eden kağıdı açtı, ardından kağıdı göğüs cebine koymadan önce ağzına attı.

"Eski sigara tiryakisi mi?" diye sordu Victor gizli bir ses tonuyla, belki de odaya sinmiş olan ve azalmak yerine giderek daha da şiddetlenen tedirginliği azaltmak için.

Doktor dudaklarının bir köşesini zar zor kaldırdı, tatlılığın tadını çıkarmak için çenesini bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. 'Hiç bağımlılığım olmadı, Bay Donovan. Şekersiz, vitamin açısından zengin şekerleri severim. İşim çok zor, günlük fiziksel ve zihinsel yorgunluğu dengelemem gerekiyor."

"Bir ahlaksızlığı başka bir ahlaksızlıkla telafi ettiğini sanıyordum."

"Sigara içmek kötü alışkanlıklarımdan biri değil."

"Lafı açılmışken..." Victor Andy'ye oturmasını söyledi; şarkıcı isteksiz olsa da itiraz etmedi ve Steve'in oturduğu koltuğun kolçağına oturdu. "Bu klinikte sahip olduğunuz gücü aşırı kullanarak küçük bir çocuğu tokatlamak da kötü alışkanlıklarınızdan biri olabilir mi?"

Dr. Krugher'in göğsü yavaşça ve uysalca inip kalkıyordu; ne yüzünde kas gerginliği vardı ne de uzaktan bile kadınların fantezilerini tetikleyen çetrefilli vücudu. İnsanı dehşete düşürecek kadar erkeksi bir otorite yayıyor ve kalçalarının ortasında libidoyla titreşiyordu.

Böylesi bir erkeksilikten etkilenen Halime kulağıma doğru eğildi ve çilek kokulu dudaklarıyla kulağımı okşadı. "Siktir, bu çok seksi..." diye kendinden geçmiş bir şekilde fısıldadı; ben de onu susturmak için koluna dirsek attım. Sonra bir de baktım ki erkek arkadaşıyla tartışıyor. Aslında Steve, kız arkadaşının doktora gösterdiği aşırı ilgiyi fark etmiş gibiydi. Ancak tepki verememiş, sadece kıskançlıkla kıza bakmakla yetinmişti.

"Cevap verecek bir şeyiniz yok mu? Ben de hikâyeyi bir de sizden dinlemek isterim." Bu arada müdür, Dr. Krugher'in cevap vermesini bekledi ama o, zarif ve ağırbaşlı bir tavırla, Victor gibi yetenekli ve kurnaz bir adamı hayrete düşürerek onu gözlemlemekle oyalandı.

Daha önce hiç kimse başaramamıştı.

"Hikâyeyi bir de senden dinlemek isterim Efrem. Ayrıntılarla dolu olsun, teşekkürler." Mitchell her türlü selamlama ya da nezakete aldırmadan odaya girdi. Arkadaşının sırtını sıvazladı ve bir parça kibirle bozulmuş büyüleyici bir güvenle yanından geçti: büyük balıkların arasında yüzmeye alışkın bir köpekbalığıydı.

"Sen de kimsin?" Victor kaşlarını çatı ve kendisinden daha genç ama en az onun kadar tecrübeli ve deneyimli olan bu adama baktı.

"Avukat Mitchell Ryke. Asklepios kliniğinin ve tıbbi ekibinin yasal temsilcisiyim." Elini uzattı ve karşısındaki de ona karşılık verdi, şaka yapmaktan başka çaresi yoktu. Victor başını kaldırarak avukatın zarif yüz hatlarını, rüzgârda kurumuş gibi hafifçe dağılmış sarı saçlarını ve işadamı kılığına girmiş bir paralı askerinkine benzer, dikkat çekici bir canlılık sergileyen endamını dikkatle inceledi.

"Oh, ben..."

"Victor Donovan, grubun menajeri," diye söze girdi Mitchell, zaten her şeyden haberdardı. "Dr. Krugher ile tartışmaya karışan adam kim?" Etrafına bakındı, sandalyelerde oturan grup üyelerini gözden geçirdi.

"Andy Taylor." Menajer onu işaret etti ve şarkıcı, hiçbir tehlikeyle, en azından yetişkinlerle ve onların dünyasıyla yüzleşmekten korkmayan birinin her zamanki agresif ve cesur ivmesiyle ayağa kalktı.

"Pekala, Andy." Avukat onun yanına gitti ve elini omzuna vurarak onu sarstı, eski bir dostun suç ortaklığıyla kendine çekti. "Şimdi hikayeyi bir de doktordan dinleyelim, ondan sonra nasıl davranacağımıza karar vereceğiz: Onu işlediği suçtan dolayı mı mahkum edelim, yoksa seni yaptığın şeyi ihmal ettiğin için mi mahkum edelim, çünkü sanırım müdürün tüm gerçeği bilmiyor," diye mırıldandı kaba bir suçlayıcı tonlamayla; güzel camgöbeği mavisini gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Değil mi evlat?"

Victor gözlüğünün şakaklarını açıp kapattı, avukatın belirsizliği karşısında sinirlenmişti. "Ne gerçeği?"

"Tahmin ettiğim gibi." Mitchell bir kahkaha attı. "Ben de yirmili yaşlarımdaydım ve yaramazlık yaptığım zamanlarda hep p a ç a y ı sıyırmaya çalışırdım..." Zihninde, daha önce yaptığı yaramazlıkları hatırlıyor gibiydi.

genç ve umursamaz bir şekilde arkadaşına bakıp başını salladı. "Rica ederim Efrem. Gerçekleri kendi bakış açına göre ifade et."

Dr. Krugher ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu, sonra Mitch'in kendi tarzına pek de uygun olmayan tiyatral tavırlarına sinirlenerek içini çekti. "Andrew, Dorothea'yı bilmeden uyuşturucu kullanmaya teşvik ederek kliniğime uyuşturucu soktu. Onları bu odada, bu kanepede, kurallarımı ihlal eden samimi tavırlar içinde yakaladım ve ne yazık ki hepsi bu kadar değil. Andrew, kızın akli melekelerinin tam yerinde olmadığı, gözle görülür bir şekilde kafasının karışık ve sersemlemiş olduğu bir sırada onu cinsel ilişkiye girmeye teşvik etmeye çalışıyordu. Müdahalemin ardından çocuk sert tepki gösterdi. Onu terbiye ederek yatıştırmaya çalıştım ancak bunun bir işe yaramayacağını anlayınca düzeni sağlamak için tokat attım. Açıkçası niyetim kendimi aklamak değil, tüm sorumluluğunu üstlendiğim davranışımı haklı çıkarmak," diye bitirdi sert bir tonda, itirafından hiç endişe duymuyordu; Victor bile kendini ifade edişindeki soğukkanlılığa şaşırmıştı.

"Mükemmel. Bunun bir tahsil edilemezlik vakası olduğunu söyleyebilirim..." Avukat bir eliyle işaret ederken, diğer elini Andy'nin omzunda sıkıca tutuyordu. "Alacak tahsilatından bahsetmiyorum, bir an için para konusunu kapatalım," diye şaka yaparak Victor'a sinsice göz kırptı. "Dr. Krugher sana tokat attığını itiraf etti, evlat, ama bana öyle geliyor ki, özellikle az önce açıklanan koşullar göz önüne alındığında, yaptığından daha farklı davranamazdı. Kısacası, davranışında herhangi bir hukuka aykırılık yok. Elbette bir şikayette bulunabilirsiniz, ancak..." Avukat, Andy'nin etrafında onu sokmaya hazır sinir bozucu bir yaban arısı gibi vızıldıyordu. "Dr. Krugher aynı şeyi size yapsaydı ne olurdu?" Şarkıcı kaşlarını çatı, Mitchell'a ve onun kibir dolu yavaş yürüyüşüne şüpheyile baktı. "Bir düşünün: Bir hastanın eski erkek arkadaşı, tanınmış ve gelecek vaat eden bir grubun solisti, Los Angeles'taki ünlü bir özel kliniğe uyuşturucu sokuyor, kızı bunları alması için teşvik ediyor ve..." devam etmeden önce etkili olması için durakladı, "Şok edici: Onu istismar etmek için bir odaya götürüyor."

Andy kaskatı kesildi ve yumruklarını sıkarak kendini saldırmaktan zor alıkoydu. "Onu taciz etmek mi? Sen neden bahsediyorsun be?"

"Cinsel birleşmeden başka zamparalık eylemleri de vardır, ama bunlar daha az ciddi değildir." Keskin bir kurnazlığa sahip olan Mitchell, şarkıcının savunmaya geçtiğini fark etti, ancak ondan bir tepki gelmesinden korkmadı; eğer korksaydı, ona karşı koyabilirdi. "Az önce belirtilen koşullar altında, aracı mağduru kendisi *üzerinde* ya da kendisiyle herhangi bir cinsel nitelikte eylemde bulunmaya zorlarsa, bu bir suç teşkil eder. Dahası, Thea bariz psikolojik ve duygusal işlev bozukluklarına neden olan bir yeme bozukluğundan muzdariptir ve bu da onu özellikle zayıf bir denek haline getirmektedir. Kısacası sevgili Andy, sadece kendi itibarını değil, grubun ve saygıdeğer menajerinin itibarını da zedelemiş olursun. Dahası, aç gazeteciler için güzel bir yemek olursun..." Victor'un kalbini kırdığının farkında olarak, son sözünün aklında kalması için ona anlamlı bir bakış attı.

"Aman Tanrım." Müdür alt dudağını baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Açıkçası niyetim sizi kararınızdan vazgeçirmek değil." Mitchell ellerini kaldırdı. "Sizi sadece yeterince sakin düşünmeye çağırıyorum..."

Avukat tehlikeli bir sırtlan gibi önünde yürürken Andy gözleriyle onu takip etmeyi bırakmadı. "Ne piç ama..." diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

"Bence sen Victor, grubun için en iyisini istiyorsun: kariyerlerinin bu aşamasında bir ceza davası, haute couture bir takım elbisenin üzerindeki silinmez bir leke gibi olur: bakması güzel ama giymesi imkansız." Menajer ve Andy arasında durdu ve ikisini de dikkatle izledi.

"Benim babam da bir avukat. Büyükbabam ne derdi biliyor musun?" Andy içgüdülerini kontrol altında tutamayarak dişlerini sıktı. "Mezar kazıcılar gibisiniz: Kazanmak için adaleti ve onunla birlikte tüm gerçeği gömüyorsunuz."

Mitchell bu kötü niyetli hakareti memnuniyetle karşıladı ve entelektüel şakalaşmalardan delice bir zevk alıyormuş gibi karşılık vermeye hazırlandı. "Şunu söyleyebilirim ki bizler özel insanlarız: bazen yasalara, bazen de gerçeğe değer veririz. Ancak babanız ya da benim hakkımda bu kadar olumsuz düşünmenize üzüldüm."

"Avukat Ryke haklı, Andy." Victor numaralı gözlüklerini taktı; burnunun kamburuna oturan çerçeveleri ve kalın camlarıyla koyu renk gözleri daha da küçük ve çökük görünüyordu.

"Ne?" Andy şok olmuştu.

"Siz ve Dr. Krugher arasında sadece büyük bir yanlış anlaşılma oldu, bu da bir özürle çözülebilir..."

"Hayatta olmaz! Ben kimseden özür dilemem!" diye öfkeyle bağırdı. Dr. Krugher'in sinsi bir adam olduğuna ve avukatın ondan daha sinsi olduğuna inanıyordu; ikisine de asla boyun eğmeyecekti. "Ona hastalarıyla uğraşıp uğraşmadığını sorun çünkü Thea'ya bakışından hiç de inanmanızı istediği kadar profesyonel görünmüyor!"

O zamana kadar her şeyi soğukkanlılıkla dinlemiş olan Dr. Krugher, tüm şüpheleri en açık cevapla ortadan kaldırarak kendini savunmaya karar verdi: "Ben evliyim, Andrew.

Şarkıcı tüm nefretini ortaya koyan alaycı bir kahkaha attı. "Evlilik kesinlikle sadakatle eş anlamlı değildir."

"Benim ailemde öyle," diye reddetti doktor, korkunç bir sertlikle. "Kutsal ayinlere çok saygı duyuyoruz."

"Sen Yahudi'sin, değil mi?" Victor gözlerini kırptırdı; soruda eleştiri yoktu, sadece merak vardı. Müdür devam etmeden önce doktor başını salladı: "Soyadınızdan dolayı Alman olduğunuza ikna oldum. 'Almanlara' pek sempati duymuyorum...' son kelimeyi aşağılayıcı bir şekilde vurguladı. Şaşıarak elimi ağzıma götürdüm. Dr. Krugher alınabilir ya da aynı şekilde karşılık verebilirdi; Victor'un böyle korkunç bir gaf yapması çok saçmaydı.

Öfkeli bir tartışmaya tanık olacağımdan korkarak endişelendim, ancak Dr. Krugher'in sakinliği tüm korkuları ortadan kaldırdı.

"Karışık bir soydan geliyorum Bay Donovan," diye cevap verdi soğukkanlılıkla; Victor'un düşüncesi onu zerre kadar rahatsız etmemişti, sanki onun ne düşündüğü umurunda değilmiş gibi.

"Ah..." Müdür, rahatsızlığını zar zor gizleyerek boğazını temizledi. 'Elbette tüm Almanları kastetmiyordum,' diye önemsiz bir şekilde telafi etmeye çalıştı.

"Yani?" Andy, iki adamın konuşmasına sabırsızlanarak dikkatini tamamen başka bir şeye yöneltmeye karar verdi ve doğrudan doktora döndü.

"Daha önemli şeylerden bahsedelim: Thea'ya ilgi duyuyor musun, duymuyor musun?"

"Çocuk pes etmeyecek..." Durumdan sıkılan Mitchell piyano sırasına oturmaya karar verdi; dalgın bir şekilde bir bacağını çaprazladı ve arkadaşına uygun gördüğü şekilde cevap verme fırsatı vererek bekledi.

Victor bana doğru döndü; bakışlarında zımni şüpheler yörüngeye girmeye başladı ve bu şüpheler doktorun sessizliğiyle daha da yoğunlaştı. "Thea." Adımı söylediğinde elimi Halima'nınkinden çekip ayağa kalktım, o anda herkesin benden mutlak samimiyet beklediğinin farkındaydım. "Dr. Krugher size karşı hiç karışık tavırlar sergiledi mi?"

İçgüdüsel olarak ona baktım: Bunca zamandır olduğu yerde durmuş, bana derin derin bakıyordu. Olimpos'tan kovulmuş gezgin bir tanrıya benziyordu, insanlar arasında kayıtsızca dolaşırken ben, bilinçsiz bir yirmili yaşların utanmazlığıyla, beni yakamdan tutup kendisiyle birlikte taşımasına izin verecektim.

Bana konsantre olarak, zihnimi okuyor ve tüm ahlaksız mantığımı seziyor gibiydi, hafif baştan çıkarıcı bir gülümseme ima ederken tüm tüylerim diken diken oldu.

Salona girdiğinden beri beni ilk kez görüyordu.

Çok küçük ve dar olan siyah gözbebekleri, irislerin mavi-yeşilinin ortaya çıkmasına izin veriyor, inanılmaz bir bağlantı hissettiğim karanlık arzularla örtülüyordu: mantığım onları işleyemese de bir parçam onları anlayabiliyordu. Psikiyatride böyle bir fenomen var mı bilmiyordum ama tüylerimin diken diken olduğunu, tüylerimin diken diken olduğunu ve göğsümden yanaklarıma doğru yakıcı bir sıcaklığın yükseldiğini hissettiğime emindim. Dr. Krugher ağzıma baktı, sanki ateşli bir dil az önce ona boyun eğdirici bir şehvetle yaklaşmış gibi otomatik olarak açıldı. Şehvet dolu, güçlü ve silahsızlandırıcı bir hisle sarmalanmış, karanlık aurayla birlikte beni neredeyse gözyaşlarına boğacak kadar tahrik etmeyi başaran cinsel ve şehvet dolu cazibesi beni sersemletti.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Hayır," diye fısıldadım, bakışlarımı müdürüme kaydırarak.

Evet, Victor. Sık sık kalçalarım ya da göğüslerime bakardı ve ben her seferinde son derece memnun olurum.

"Uygunsuz okşamalar mı?"

"Kesinlikle hayır."

Evet, Victor. Odamın banyosunda, elini gömleğimin altına soktu ve beni külotumun eteklerine kadar okşadı; o anda daha ileri gitmesini ve beni becermesini diledim.

"Eşdeğer provokasyon mu?"

"Hayır, hiç de değil."

Evet, parkta ayak bileğini kalçalarımın arasına soktu ve müstehcen bir şekilde mahremiyetime bastırdı. Beni öpmek için eğilmesini ya da onun için soyunmamı istemesini diledim.

Kesinlikle aynı fikirdeydim.

"Açık cinsel göndermeler içeren kelimeler veya ifadeler?"

"Asla."

Olan oldu Victor: bana başka bir bağlamda bana iyi bir ders vereceğini söyledi. Dahası, benden onun için sürünmemi istedi ve ben de memnuniyetle yaptım.

Mitchell, beklenmedik inkârlarımın neden olduğu yorucu gerginlik içinde parmaklarını klavyenin kapağına vurarak cevaplarımı düşündü. Dr. Krugher şaşkınlığını demirden bir anlaşılmazlık duvarının arkasına gizledi.

Paylaştığımız her şeyi itiraf edeceğime gerçekten inanıyor muydu?

Bunu asla yapmazdım ama nedenini açıklayamıyordum; tek bildiğim doğru olanın bu olduğuydu çünkü onu şımartmışım ve ilgime hiçbir zaman karşılık vermemiş olmasına rağmen birkaç kez onu kışkırtmışım. Yine de çoğu zaman şifreli ve anlaşılmaz olan hareketleri rastgele ya da anlamsız değildi; ikimiz de bunun yakından farkındaydık.

"Pekâlâ." Victor avuçlarını gökyüzüne kaldırdı. "Her şey iyi bitiyor o zaman."

"Yalan söylüyor, lanet olsun!" Andy yine çıldırmaya başlamıştı, söylediklerimden hiç ikna olmamıştı. "Şu anda bile onun kışına bakıyor! Bunu görmedin mi?" Kolunu uzatarak Dr. Krugher'ı işaret etti, o da dudaklarının kenarını hafifçe kaldırarak eğlenerek başını salladı.

"Fark eden tek kişinin sen olması çok kötü, Andy." Mitchell onu arkasından yakaladı ve omzundan tutarak sarstı. "Uyuşturucu kullanımını azalt evlat. Uzun vadede sanrılara ve halüsinasyonlara neden oluyorlar," diye mırıldandı şarkıcıyı daha da sinirlendiren alaycı bir alaycılıkla. "Batı Hollywood'a iyi yolculuklar. Sizi selamlıyorum: Katılmam gereken acil bir duruşma var," diye ekledi ve sakın bir şekilde kapıya yönelip çıkmadan önce.

Andy ılık atma ya da bir Şeyleri kırıp dökme isteğini bastırarak elleriyle yüzünü kapattı, sonra hızlı adımlarla Dr. Krugher'e doğru yürüdü ve açık bir meydan okuma hareketiyle önünde durdu. Adam irkilmedi, aşılmaz kararlılığıyla soğukkanlılığını ve soğukkanlılığını korudu, ama Andy'nin de gözü korkmadı. Tam tersine. 'Er ya da geç gerçek ortaya çıkacak. Ve sen ve senin lanet olası 'bekçi köpeğin' cehenneme gideceksiniz,' diye itici bir cümle kurdu. "Birlikte."

Bir saat sonra grup Victor eşliğinde ayrıldı ve ben de olanlardan dolayı kendime acıyarak odama kapandım.

Andy, Dr. Krugher hakkında ona yalan söylediğim için benden nefret ediyordu ama son olayların bir süredir içinde yanan ve bir türlü yok edemediği kinini daha da artırdığından şüpheleniyordum.

Ayrılığımızı atlatamamış, Dr. Krugher'in yakışıklılığını göz ardı ettiğimi ve daha da önemlisi, doktorun onu savunmak için hiçbir Şey yapmama rağmen kendisine tokat attığını kabullenememişti. Dahası, bu adamdan son derece etkilendiğimi hissetmiş ve müdürümüzün soruları karşısında onunla aramızda herhangi bir temas ya da yakınlaşma olduğunu açıkça reddettiğimde bunu daha da teyit etmişti.

En iyi arkadaşıma karşı her zaman açık bir kitap olmuşumdur; ona asla yalan söyleyemez ya da gerçeği ondan saklayamazdım çünkü bakışlarımdan ya da davranışlarımdan bunu ayırt edebilmesi kaçınılmazdı. Dr. Krugher etraftayken vücudumun gizlediği arzuları ya da gözlerimi onun yontulmuş yüzüne küstahça yerleştirdiğimde gözlerimi dolduran açgözlülüğü tamamen anladığından emindim.

Bir an için, orada olmayan, hatta var olmayan bir Şeyi inatla koruduğum için pişmanlık duydum.

Bunu neden yapmıştım? Aklımdan ne geçmişti?

Kafa karışıklığı içinde Dr. Krugher ile konuşmak, onunla yüzleşmek ve kararında neyin etkili olduğunu anlamama yardımcı olmasını ummak için acil bir ihtiyaç hissettim, çünkü hiçbir Şeyi, hatta neden böyle davrandığımı bile anlayamıyordum.

"Thea, iyi misin?" Juliette beni kontrol etmek için açık banyo kapısının üzerinden eğildi.

Yıkandıktan sonra, etrafıma sardığım sefil bir havluyla yere, bir köşeye çömelmişim. Su damlacıkları nemli tenimden aşağı kayarken, mermer duvarları ve duş kabinini bir buğu perdesi kaplamıştı.

"Hayır, her zamanki gibi." Bir elimi yumuşak bir topuz haline getirdiğim saçlarımda gezdirdim. İşaret parmağımı lastiğin içine soktum ve gevşeterek omuzlarımdan üzerinden kaydardım.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye ısrar etti küçük kız temkinli bir ses tonuyla. Bir ayağını diğerinin üzerine sürttü ve tek boynuzlu beyaz çoraplar ve pudra pembesi ipek pijamalar giydiğini fark ettim.

"Beni yalnız bırak, Juliette." Kendimi kendi karanlığında kaybetmek, onu hatırlamak ve havadan sudan konuşmaktan başka bir şey istemiyordum. Ayrıca, her şey dağılıyordu. Her şey kontrolden çıkmıştı ve bana kalan tek alternatif bu zihinsel karmaşanın içinde debelenmek ve onunla yaşamaktı.

Ev arkadaşım kapalı klozete bakıp yemek yedikten sonra ne yaptığımı tahmin etti; lavabonun üzerine yerleştirilmiş müshil kutusu gibi küçük ayrıntılardan yemekten nasıl kurtulduğumu anlamayı öğrenmişti.

"Dr. Ruiz'le konuşmalısın..." diye önerdi, sesinde biraz korku vardı. Sorunlarıma burnunu sokmaması gerektiğini çok iyi biliyordu, ama yine de riske girdi, hem de bir rant uğruna.

"Evet," diye güldüm ve kalçalarımı defalarca çimdikleyerek oluşturduğum morluklara baktım. "Eğer beni kızdırırsa, yüzüne birkaç güzel çizik daha atarım. Ne dersin?"

Juliette başını salladı, bir eliyle kapının pervazına tutunuyordu. "Sen aynı hatayı yapmazdın..."

"Sen böyle düşünüyorsun, sulu göz, ama ben değil." Ayağa kalkıp kendimi aynaya doğru sürükledim; ayna kararmış olsa da yüzümü donuk bir şekilde yansıtıyordu. Temizlemek için avucumu üzerinde gezdirdim ve gözlerimle karşılaştım: altın kıvrımları baştan çıkarıcı tonların dansında kırmızımsı tonlarla birleşen iki kehribar mücevher. Onlara bakmaktan çok nefret ediyordum çünkü kaybettiğim ve kimsenin bana geri vermeyeceği kişinin gözleriyle aynıydılar.

18 Ağustos'ta...

Nasıl unutulur?

"Saat kaç?" diye sordum küçük kıza; zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Juliette diğer elinde tuttuğu cep telefonunun ekran kilidini açtı ve dijital saati göstermek için bana doğru çevirdi: saat onu yirmi geçiyordu.

Dr. Krugher'in görüşmeleri saat 19.00'da sona erdi, dolayısıyla kendisiyle özel olarak görüşmek için ondan randevu istemem ya da muhtemelen Melanie ile iletişime geçmem gerekecekti, ancak bekleyecek ya da şüphelerim üzerinde daha fazla duracak sabrım yoktu.

Eğer bu adam bana garip davranışlarının nedenini açıklamayacaksa, ki bunu müdürümden ve Andy'den gizlemiştim, ne pahasına olursa olsun bazı cevaplar almak için etkili bir strateji bulacaktım. Ayrıca, onun için örtbas ettim ve onu savundum, bu yüzden bir kez ve herkes için bu kadar gizemli olmayı bırakmasını ve dürüst olmasını talep ettim.

"Thea, ne yapıyorsun?"

Ben odada çıplak dolaşırken Juliette de beni banyodan çıkarken takip etti. Andy'nin bana verdiği grunge kafataslı siyah tişörtü ve çekmecenin bir gözünden çıkardığım beyaz dantelli külotu giymek için havluyu yere bırakmıştım. Makyajımı yapmadan ve saçımı taramadan spor ayakkabılarımı giydim ve odadan çıkmaya karar verdim. Niyetimden ürken Juliette beni durdurmak için bileğimden yakaladı. "Hangi cehenneme gidiyorsun?" Beni alttan süzdü, kıyafetime şaşırmıştı. Tişört kasıklarımı ve popomu zar zor örtüyordu; onu giymem tesadüf değildi.

"Hemen döneceğim." Ben irkildim, o da kiminle buluşmak için acele ettiğimi anlayarak elini yüzünde gezdirdi.

"Başını belaya sokacaksın ve *onun* da başını belaya sokacaksın..." Beni bu işin peşini bırakmaya ve özellikle de fevri davranmamaya ikna etmeye çalıştı ama ben inatçıydım, özellikle de haklıysam.

"Benim için birkaç şeyi açıklığa kavuşturmalısın." *Ve çabucak.*

Juliette düşünceli bir şekilde iç yanağını ısırdı. "Doktorumuz mu?"

"Başka kim olacak?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Onun mükemmel olduğunu düşünüyorsun ama inan bana hiç de öyle değil."

Onu alt ettim ve kendimi ona bir daha cevap vermemeye zorladım, özellikle de beni tekrar caydırmaya çalışırsa.

Dışarı çıktıktan sonra, koridorda ve merdivenlerde gizlice yürüdüm, ekipteki herhangi bir personel veya doktor tarafından şaşırtılmamaya dikkat ettim. Dr. Nørgård ve Dr. Ruiz koridorlarda dolaşıyor olabilirdi, bu yüzden duvarlarda yankılanan seslere özellikle dikkat ettim.

Nefes alış verişimi düzenledim; adımlarım o kadar hafifti ki, biraz şansla fark edilmeden geçebilir ve Dr. Krugher'in ofisine engelsiz bir şekilde ulaşabilirdim.

Alt kata ulaştığımda, av, hayvan ve orman tanrıçası, bekâret ve namusun koruyucusu Artemis'in heykelinin arkasına saklandım. Ona bütünüyle bakmak için boynumu uzattım: yay ve oklarla donanmış genç bir kadın olarak tasvir edilmişti, dizlerinin üzerine kadar uzanan kısa bir chiton giyiyordu, kemerinden bir sadak sarkıyordu. Tüm klinikteki diğer heykeller kadar gerçekçi ve görkemliydi. Bir anlık bir kararsızlık içinde nefesimin altında ona bir lütuf için dua ettim: "Sevgili Artemis, bakire olmasam ve aradığın iffete sahip olmasam da, en azından şimdi beni korumaya çalış. Sana söz veriyorum, diğer Olimpos tanrılarının küçük penislerine bakmayı bırakacağım. Hayır, belki de bu çok çekici bir vaat değildi; tanrıların neden küçük cinsel organlarla tasvir edildiğini hep merak etmişimdir ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. "Hayır, tamam. Çok ileri gittim. Sana söz veriyorum o zaman..." Uzaktan gelen sesleri duyunca durdum. Merakla elimi Dorik sütunun pervazına koydum ve bakmak için eğildim. Uzun Chester ve küçük masa dışında, duvarın açısı Melanie'nin biriyle programlar ve görüşmeler hakkında konuşmaya niyetli olduğunu görmeme izin vermedi. Asistanın dikkati dağılmıştı, bundan daha iyi bir fırsat olabilir miydi? *Ya şimdi ya hiç, diye* kendimi cesaretlendirdim ve ürkek bir geyik yavrusu gibi, Artemis'i ve onun ilahi korumasını bana bahsedebileceği boş umudunu terk ederek beni stüdyodan ayıran son yolu yürüdüm. Gideceğim yere vardığımda kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım ama kapının açıldığını ve diğer tarafta kalıcı bir sessizlik olduğunu fark edince izin istemeden içeri girdim. Rahat bir nefes alarak kapıyı arkamdan ihtiyatla kapattım. Tahmin ettiğim gibi, Dr. Krugher orada değildi ama masanın üzerindeki lamba ve onunla birlikte, sadece bir süreliğine uzaklaştığının işareti olan, kabartmalı tavandaki birçok spot ışığı yanıyordu.

Döndüğünde onu güzel bir sürpriz bekliyordu.

Klimalar tarafından hoş bir şekilde havalandırılan oda taze ve davetkârdı; sedir kokusunun tatlı bergamot notalarına karıştığı temiz koku beni sarhoş etti. Bu kadar güçlü ve erkeksi bir kolonyanın içimde şiddetli bir karıncalanmaya neden olabilmesi şaşırtıcıydı.

Kontrolümü korumaya ve odağımı kaybetmemeye çalıştım; onun stüdyosunu işgal etmemin nedeni, tüm mekâna nüfuz eden özün beni ele geçirmesine izin vermek değil, kendisini bana açıklaması için onu ikna edecek kusursuz bir taktik benimsemektir. Bir elim göğsümde, yavaşça ilerledim. Büyük masanın önünde, ilk karşılaşmamızda büyükannemle oturmaya bile korktuğumuz iki koltuk vardı. Dudaklarımı çatlatan gülümseme, bakışlarım üzerinde bir yılanın oyulduğu taş kalemlige kayınca kayboldu; ön kapıyı süsleyen aynısı. Göz yerine iki kırmızı elmas, bana doğru bakıyor ve gitmem için beni tehdit ediyor gibiydi.

"Kahretsin..." diye fısıldadım; bir hata daha yapmıştım.

Her ayrıntıyı zenginleştiren altın, hiyeratik lüks, yüksek kitaplıklar ve büyük deri koltuğun hemen arkasındaki duvara yapıştırılmış sayısız sertifika, bana bir kez daha o adamın ihtişamını, aramızdaki uçurumu hatırlattı, sadece yaş veya deneyim farkından dolayı değil, her şeyden önce nasıl bir hayat sürdürdüğümüzden, ait olduğumuz dünyalardan dolayı.

Bir tedirginlik hissi birkaç adım geri atmama neden oldu.

İçgüdülerim hemen oradan çıkıp Juliette'in yanına dönmemi söylüyordu; Dr. Krugher izinsiz girdiğimi fark etmeyecekti, tehlikede olmayacaktım, cezalandırılmayacaktım ve rehabilitasyonuma uysalca devam edecektim.

Git buradan, Thea. Git buradan, diye bağırdı vicdanım ama ben onu duyamadan biri kapının kolunu büktü, ileri doğru itti ve menteşeler gıcırdayarak onun girişini haber verdi.

Göz kapaklarım titreyerek saklanmayı düşünerek etrafıma bakındım.

Ama nerede?

Koltukların arasında mı? Masanın altında mı? Bir perdenin arkasında mı?

Pencere olmadığı için perde de yoktu.

Lanet olsun.

Kelimenin tam anlamıyla lanetlenmişim.

Adam eşikten geçerken geri adım attım, başı elinde tuttuğu bir belgeye eğilmişti. Bileğimle sandalyenin bir ayağına vurarak hafifçe hareket ettirdim; başını kaldırdı ve nefesim kesildi.

İşte o zaman beni gördü.

Koyu renk kaşları çatık bir ifadeyle ortaya doğru kavislendi, belirgin elmacık kemiklerinin altında yanakları çukurlaşarak ona korkutucu bir ciddiyet verdi. Alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşti, tıpkı irisleri karanlık bir bulanıklıkla parıldayan gözlerinin köşelerindekiler gibi. Kollarımı arkaya doğru uzattım ve masanın kenarına tutunarak popomu masaya yasladım. Şehvetli bir poz vermem gerekirdi, ama bunun yerine midem boşluğun etrafında gerilmeye devam ederken öğürme refleksimi zar zor zapt ettim, endişe tarafından yutuldum. Dr. Krugher bir şey söylemedi, bunun yerine kıyafetlerimi inceledi ve hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü: beni onaylamıyordu ya da sadece orada bulunmamı onaylamıyordu. Ona dönüp baktım: Koyu renk gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, damarlar ellerinin arkasından ön kolları boyunca dallanarak büyüleyici bir enerjiyle yüzeye akıyordu; yanık ten, Andy'ninki kadar pürüzsüz olmasa da onun kadar sıkı ve belirgin, yoğun bir kas yapısını öpüyordu. Geniş göğsünde, köprücük kemiklerinin altında, iki düğme iliklerinden fırlamak üzereymiş gibi görünüyordu, çok dar kumaşın içinde sıkışan göğüs kasları üzerindeki baskı o kadar güçlüydü ki.

Yaşlılarımdan farklı bir görünüme ve belirgin bir olgunluğa sahip bir adamın ilgimi neden çekebildiğini anlayamıyordum, bu da onu dayanılmaz derecede günahkâr yapıyordu.

Belirgin bir tereddütle ağzımı açtım ama o sabırlı bir iç çekişle konuşmaya başlayınca sustum: "Şortunu mu unuttun Dorothea?"

Uygunsuz *kıyafetimi* fark etmişti; leğen kemiğimden aşağısı neredeyse yarı çıplaktı. Dr. Krugher açıkça kalçalarımın baktı, ben de bir ayak bileğimi diğerinin üzerinden geçirerek kalçalarımın arasına sıkıştırdım, çünkü korkmuş çocuğu dışarı atmanın zamanı gelmişti. Küstah bir sırıtışla, onun sık pantolonunu kare şeklinde keserek ilgiye karşılık verdim.

Oturduğu yerde sessiz olmasına rağmen dikkat çekici bir çıkıntısı vardı. Sophie kim bilir hangi vesileyle onu dinçliğinin doruğunda görmüştü ve yeteneklerini övme biçimine bakılırsa, gözlemlerini doğrulayabilirdim: Doktor güçlü bir fiziğe sahipti, boyutları iyi orantılıydı.

Diğerlerinden daha küçük ya da daha az çekici olarak tanımlanabilecek hiçbir parçası yoktu.

Tabiat Ana ondan hiçbir şeyi esirgememiş gibiydi; o kadar ağır ve sert olan sesi bile saygı ve bağlılık uyandırıyor.

"Külot giydiğim için bana minnettar ol..." Onu kışkırtacak cesareti nereden bulduğumu ben de bilmiyordum ama bunu yaptığıma memnundum.

Çenesindeki bir seğirme, aşırı cüretkârlığımı pek takdir etmediğini gösteriyordu. "Ne istiyorsunuz?" Kapıyı kapattı; stüdyoda neler olup bittiğini herkesin görmesi gerektiğine dair ahlaki kuralı çiğniyor ve görüşmemizi meraklı gözlerden gizlemeyi tercih ediyordu. Bu da beni tetikte tuttu ama soğukkanlılığımı korudum.

"Onunla konuşmak için."

"Güzel." Bana doğru yürürken üzerime atılacağından, belki de kolumdan tutup beni kovalayacağından korktum ama bunun yerine yanımdan geçip masanın etrafından dolaştı. Göz ucuyla onu takip ettim, boynumu zorlukla büküm ve elindeki belgeyi ahşap rafa çarptığını gördüm. "O zaman çalışma odamdan çık, Melanie'den randevu al ve bir dahaki sefere düzgün giyinmiş olarak gel."

Tamamen arkamı döndüm ve aptalca bir dürtü ile kendimi örtmek için gömleğimin eteklerini avucumun içinde sıktım. Ona sakın bir tonda ve haklı bir gerekçeyle cevap vermeyi düşündüm, ancak zehirli bakışı gerginliğimi körükleyerek tepki vermemi sağladı.

"Onu ben savundum!" diye saldırdım ona. "Bunun farkında mısın?"

Dr. Krugher sandalyeyi hareket ettirdi ama oturmadı. Lambanın yanına yerleştirilmiş çeşitli kâğıtlar arasında bir kalem aradı ve bulduğunda bazı kâğıtları imzalamak için eğildi. "Sizden bunu yapmanızı istediğimi hatırlamıyorum."

Kendini böyle mi haklı çıkarmaya çalışıyordu?

"Bana dokundu, birkaç kez ve oldukça kötü niyetle. Bunu itiraf edebilirdim ama inkar ettim."

"Pişman mısın?" gibi önemsiz bir cevap verene kadar bana hak ettiğim değeri vermeden o belgelerin alt kenarına adını ve soyadını yazmaya devam etti.

Zarif ve kendinden emin parmaklarının kusursuz bir el yazısıyla imzasını nasıl attığına, iri elinin bana verdiği dolma kalemin aynısını nasıl tuttuğuna baktım: aynı renk, aynı elmas, aynı altın E.K. amblemi.

"Hayır, ama bana güvenebileceğini anlamış olmalı." Bana neler olduğunu bilmiyordum; cesaretim acı veren bir hayal kırıklığına dönüşmeye başlamıştı. "Ben küçük bir kız değilim. Benimle işini şansa bırakmazdı." Dr. Krugher göz kapaklarını kırıştırdı ve dokunulmamış kâğıdın üzerine yuvarlanan kalemi bıraktı, sonra gözlerini tekrar açtı. İrislerinde zümrüt yeşili, akuamarin dalgaları üzerinde dans ediyordu, mutlak, neredeyse kimerik bir mükemmelliğin ipucunu veriyordu. klasik özellikler ve parlak siyah saçlar.

"Ne için risk almayacağım, Dorothea?" Her zamanki otoritesiyle ellerini kalçalarına koydu.

Alt dudakımı dişlerimin arasına aldım ve ağızdan göz kırptım. "Bana olan ilgisi yüzünden."

Gülmemek için kendini zor tuttu ve bakışlarını küçük ısırmalarla beslediğim hafifçe kızarmış ağzıma indirdi. "Bakış açımı açıklamama rağmen hâlâ böyle mi düşünüyorsun? Beni hayal kırıklığına uğrattın, çocuğum."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın çünkü sürekli benimle dalga geçiyorsun!" Bana her zaman konuşmalarını anlayamayan aptal küçük bir kızmışım gibi davrandığı için sinirleniyordum.

Bunun üzerine, sanki bu fikir ona cazip gelmiş ve müstehcen bir fanteziyi derinden gıdıklamış gibi güldü. "Aslında henüz yapmadım."

"Ve sana ne diyorum biliyor musun?" Onu dinlemeden devam ettim. "Bu çok sinir bozucu!"

"Oh, evet, öyle. Bunu deneyimlediğinizde fark edeceksiniz..." Cevabında garip bir kötü niyet seziyor gibiydim, ancak bunu tam olarak anlayamıyordum.

Öfkeden kör olmuş bir halde sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye çalıştım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bunu bana açıklamayı uygun bulmayarak başını salladı ve asık suratlı bir tavırla topardı. "Çalışma odamdan çık, Dorothea."

"Yoksa ne yapar?" diye meydan okudum, kollarımı kavuşturarak. "Beni kovar mı?"

Gözlerini kaplayan bulutlar, hayal edebileceğimden daha kötü bir kötülük yapma niyetinin ve yeteneğinin habercisiydi. Bir yanımda bunun mümkün olduğuna inanmazken, diğer yanımda doğuştan gelen ve iyi gizlenmiş bir zalimlik seziyordu. "Bravo ve bu senin için iyi bir deneyim olmayacak."

"Belki bana 'çakarsa' olabilir."

Bunu ne söylemeliydim ne de abartmalıyım; en sevdiği oyuncağı elinden alınmış, küfür arzularıyla yozlaşmış küçük bir kız çocuğuna benziyordum.

Dr. Krugher öfkeyle öfkelenmişti, öyle ki yanakları çenesiyle birlikte gerilmiş gibiydi; yüz ifadesindeki sertlik, öylesine öfkeliydi ki anında paniğe kapılmama neden oldu.

Aceleyle masadan uzaklaştı, onu solladı ve bir tank gibi üzerime geldi, böylece saldırısına karşı kendimi hazırlayacak zamanım olmadı.

"Tamam, oyun bitti." Aniden beni dirseğimden yakaladı ama ona direnmek için ayaklarımı yere doğru uzattım. "Küstah küçük kızlara katlanamıyorum, özellikle de sınırları aşanlara."

Beni kendine doğru çekti ve ne kadar minyon olsam da kendimi onun göğsünde buldum. Görünürdeki mükemmelliğinin ardında bir tuzaklar tarlası yattığından hep şüphelenmiştim; adam herkesten aşırı kurnazlıkla gizlediği çekici bir tehlikelilik yayıyordu, ama benden değil. Bana kendini gerçek özünü gösteriyordu: açgözlü ve çıkarıcı. Küçük ellerimi karnına koydum, parmaklarımı gömleğinin kumaşı üzerinde açtım ve ipek gibi yumuşak bir şekilde kaydığını hissettim; ancak Dr. Krugher dokunuşumdan rahatsız olarak beni ayağa itti ve tutuşumu sıkılaştırdı.

Orada bulunma amacımı hatırladım, bu yüzden cesaretimi kaybetmedim. Ona yetişmek için çabaladım. Birkaç kez tökezledim ama beni tutuşundaki azim düşmemi engelledi. Neredeyse kapıya varmıştım ki, ayak parmaklarımla uzanıp omzuna dokunmayı başardım.

"Onlara dayanamıyor ama dokunuyor," diye yaramaz bir kedi yavrusu gibi kulağına mırıldandım. "Bunu şimdi bile yapabiliyor, biliyor musun? Benimkilere serbestçe erişebiliyor..."

"Kes şunu!" diye susturdu Dr. Krugher ve onu baştan çıkarmanın imkânsız olduğunu bir kez daha teyit etti. İçgüdüsel olarak boştaki elimle ön kolunu kaşıdım; bunu tahmin edemedi ve erkeksi bir iniltiyle beni bıraktı, yaralı noktaya baktı. Çılgınca hareketlerim yüzünden dengemi kaybettim ve sırtımı kapıya çarptım; bu darbe beni acıyan bir hayvan gibi inletti.

Doktor benden biraz uzakta tırnaklarımın açtığı yaraları inceliyordu. Yeni yırtılmış etin üzerinde, açık deri kanatlarının arasında hafif bir kızılık derinleşmişti.

Yüzeyseldi ama açıkça görülebiliyordu ve yakıcıydı.

"Benim iyi olmadığımı düşünüyor." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, neredeyse iki metre boyunda, taş gibi sert pazuları olan ilkel bir canavarla güreşmek zorundaymışım gibi zorlukla nefes alıyordum. "Bunu bana birkaç kez açıkça belirtti, o zaman neden bundan faydalanmıyor?"

Hâlâ inanamıyordu ve jestime şaşırılmıştı, bir yaprak kadar nazik ama bir fırtına kadar güçlü bakışlarını üzerime dikti ve gözlerini temkinli bir şekilde kıstı. "Kendini değersizleştiren sensin Dorothea, ben değil. Ben o tür bir adam değilim."

"Öyle." Kollarımı kendime dolayarak ona kırılganlığımı ve zayıflığımı bir nebze olsun gösterdim. "Aksi takdirde bana dokunmazdı ve ben de onu korumak için yalan söylemezdim."

Dr. Krugher ön kolundan aşağı kaymaya başlayan kan damlacıklarından çok benim değişen ruh halimle ilgileniyor gibiydi; çizikleri tartışmamızı istediğim konunun önüne geçmişti.

"Ben sadece sizin kışkırtmalarınıza tepki gösterdim."

"Yani onları seviyorsun?" diye ısrar ettim, vücudumun titremesine uygun olmayan bir küstahlıkla.

Bana sırtını döndü ve masasına doğru yürüdü; misafir dağıtıcısından bir kâğıt mendil aldı ve sıyrıklarına sürmeye başladı.

"Eğer onlardan hoşlansaydım, fark ederdin."

Onu incittiğim için kendimi suçlu hissettim ama tartışmaya kendimi kaptırdığım için özür dilemeyi düşünmedim. "O bir yalancı. Sana inanmıyorum!"

"Lanet olsun, Dorothea!" Elindeki mendili sinirli ve sabırsız bir hareketle koltuğun üzerine fırlattı. Yaralarını sarmak ya da dezenfekte etmek umurunda değildi; bunu sadece benden uzaklaşmak için yapmıştı.

"Ben evliyim." Döndü

Onu daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydim ve kendimi kapıya yaslayıp ortadan kaybolmak istedim. "'Evli' demek, her gece beni evde bekleyen ve saygısızlık etmek istemediğim bir kadını var demektir. Bu senin için açık mı değil mi?"

Benim için her zaman açıktı ama doktor bunu daha önce düşünmeliydi. Durdurulamaz bir yangını başlatan fitili tetiklemeden önce. Hayalperest değildim, yanılsamalar içinde yaşamıyordum, imkansız bir aşk ilişkisinin fantezisini kurmuyordum, sadece onun alışılmadık tavırlarını değerlendirdim ve bir açıklama talep ettim.

"Karınıza bir hastanın gömleğinin altına dokunduğunuzu söylediniz mi? Çünkü biliyorsun, bana kalırsa ona zaten saygısızlık ettin."

Dr. Krugher'in insanlık dışı bir öfkeyle bana doğru yürüdüğünü gördüğümde dilimi ısırarak istedim.

Sağıma soluma baktım; bana doğru atıldığını duyar duymaz ondan kaçmak için yana doğru sıçradım ama silahsızlandırıcı bir hızla beni boynumdan yakaladığında çığlık attım. İri eli zahmetsizce boğazımı sıktı; parmakları beni kulaktan kulağa sardı ve o kadar sıkı sıktı ki, iki avucumla bileğini kavradım, küçük ve çaresiz, derinin artık akmadığı yerde ağarmasına neden oldu.

Öfkeli bir hırıltıyla beni sertçe kapıya çarptı ve üzerime yapıştı, ölümcül olduğu kadar samimi bir baskıyla beni güçlü bedeniyle ezdi. Ciğerlerim havasız kalmış, daha fazlasını depolamak için mücadele ediyordu. Bu arada başını bana doğru eğdi; ele geçirilmiş bir canavar gibi kokumu şehvetle içine çekerken siyah bir bukleye yanağımı okşadı. Saf dehşet uçurumuna düşmüş parlak, puslu gözlerimi kıstım ve Mitchell'in bir süre önce bana söylediklerini hatırladım: *'Tutkularını yönetebilen, mantığı ve dürtüleri mükemmel bir dengede tutabilen adam çok tehlikelidir. Neden biliyor musun? Çünkü o eksiksizdir, Thea. Her şeye sahiptir: akılcılık ve içgüdü, bir insanın iyiliği ve bir hayvanın vahşiliği. Bir insanın ruhunda mevcut olduğunda onu yenilmez kılan iki silah'.*

Belki de neden bahsettiğini anlamıştım, o anda bunu net bir şekilde algılamış ve gerçek bir şekilde göstermiştim.

Endişe verici bir sıcaklık göğsümde alevlendi ve şakaklarımın arasında patladı; nefeslerim kısaydı, bu tezahüre karşı koyamayacak kadar kısaydı

vahşi. Kulaklarımda garip bir uğultu başladı. Boynumu hapseden sıkı kavrama karşısında korkuyla irkildim ama göğüs uçlarım onun göğsüne yapıştıkça kabardı. Bacaklarım tekmelendi; külotunun kalçasının sertliğine sürtünmesi yetersiz bir zevk hissetmeme neden oldu, o kadar sapıkça ki kendimden utandım.

Yavaş yavaş uzuvlarımda o öfkeli çırpınışı daha fazlası için sarsıcı bir ihtiyaca, vücudumu sarsan ve bu yaralayıcı hareketin şiddetlendirmeye devam ettiği titremeleri bastırmak için acı verici bir çabaya dönüştü.

Beni boğabileceği ve sonra müstehcen bir şekilde öpebileceği düşüncesi utangaç bir inlemeye neden oldu.

Ben kıpırdandıkça çıplak tenime sürtünen pantolonunun sıcak kumaşıyla tezat oluşturan hafif bir nemlilik seksimi yıkadı.

Önce sabırsızca kıvranıyor, nefes almak için can atıyordum; sonra uyandırdığı garip sapkınlığı beslemesi için yalvarıyor ve pençeliyordum.

Tüm o korku ve zevk, acı ve ıstırap kasırgası içinde tutunabildiğim tek şey, huzursuzluk ve kurnazlık dolu iki kirli kıymık gibi içime saplanan ve beni silinmez bir şekilde işaretleyen gözleriydi.

Sanki adam bana gerçekte kim olduğunu gösteriyor, onu kabul etmem ya da sonsuza dek bırakmam için bana meydan okuyordu.

"Efrem..." diye seslendim ona, dilimde tatlı ve acı, yıkıcı ve canlandırıcı bir tadı olan belli belirsiz bir fısıltıyla. İçimden çılgılık atmak ve ağlamak geliyordu ama hiçbir şey yapmadım; içimde bir şeyler parçalanıyordu. Dokunuşu beni sıvılaştıracak güce sahipti.

"Çok inatçısın Dorothea," diye mırıldandı sıcak nefesini saçlarımdaki kıkırdakta hissederek. "Küçük bir çocuk gibi tepki verebileceğini düşünerek bir adamı uçuruma sürüklüyorsun. Sarhoşluk ile gerçek tehlike arasındaki farkı bilmiyorsun." Bacağını kasıklarına daha sıkı bastırarak beni kalçalarımı iyice ayırmaya zorladı. "Sana iyi bir kız olmayı öğretmek zorundayım. Kibar ve itaatkâr, aksi takdirde korkarım pek iyi anlaşılamayacağız." Yüzü o kadar yakındı ki kısa sakalını burnumun ucuyla tarayabiliyordum. Kötü kokuyordu ve

Cinsel günahlar; öylesine yasaklayıcı ve ezici bir suçlama yayıyordu ki, tekrar inlememek benim için imkansızdı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Parmakları beni sıkıca tutarken ona karşı koymak için boynumu uzattım. Yeterince nefes alabilmemi sağlamak için tutu unu biraz gev etmi ti ama kendini dayatmaya devam etti, tatmin edilmek için can atan arzusunun kabarı ını hissetti imde r zg rın hareket ettirdiği bir ipin üzerindeki ip cambazı gibi sendelememe izin verdi. "Beni becermek mi?"

Ba  ve işaret parmaklarıyla beni uyarmak ve susturmak için acı veren bir baskı uyguladı. "Bana ilk adımla hitap etmen için sana izin vermedim Dorothea."

"Tamam, Dr. Krugher." Utanmaz bir gülümseme yi zorladım. "Bana ne yapmak istiyorsunuz?" Soruyu yeniden ifade ettim ve ona istediği resmi üslupla hitap ettim.

"Sana bir ders vereceğim." Halsiz bir  ehvetle sa larımin meyvemsi kokusunu içine çektiğini hissettim. "Beni dikkatle dinle ve sana s yleyeceklerimin anlamını kavra."

Sivri diz kapağı mahremiyetimin titreşen kıvrımlarına bastırırken odaklanmak zor olacaktı. Bunu biliyordu, tahrik olduğumu hissedebiliyordu, bu yüzden  rkmeyi d   nmedi, özellikle de biraz rahatlama arayışı içinde pelvisimi zayıf bir şekilde hareket ettirdi imde, ama külotumun kuma ı nemli labia majora'ma yapı ıp tatmin edilmeyi talep eden o sinir bozucu karıncalanmayı artırdıkça durumu daha da k t le tirdim.

"Lütfen, devam et..." diye alaycı bir sesle karşılık verdim; sesim zar zor duyuluyordu, midemde kıpırdanan güçlü hisler ve karnımın alt kısmına işkence eden küstah isteklerle donukla mı tı.

"Hatırlamaya değer bulduğum Yunan mitleri arasında Tantalus'un ki de var," diye e lenerek başladı, kalçalarını yavaşça  ne doğru itip dizinin üzerine kayarken. "Biliyorum  ocu um, zihninin şu anda farklı türden bir ihtiya ı karşılamaya yönelik olduğunu biliyorum ama dikkatli olman önemli," diye mırıldanarak beni hareketsizli e zorlamak için g  s n  bana bastırdı. Burnumu g mle inin yakasına sürterek erkeksi kokusunu ve göğüs kafesinin sertliğini kokladım, ama acımasızca dış baldırıma bir tokat attı ve deh ete d   m   bir  i likla irkilmeme neden oldu. "Dikkat et dedim!"

"Ah!" Parmaklarının taciz ettiği deri yanmaya ve zonklamaya başladı; bakmak için boynumu eğmek istedim ama diğer elime sıkışmıştı. İlk kez onda Andy'de ya da başka birinde hiç karşılaşmadığım bir sadizm sezmişim. Onu kıskırtmak, ona meydan okumak ya da sabrını yitirmesine neden olmak, varlığının vahşi ve zorlayıcı bir parçasını harekete geçirmek için yeterliydi.

"Yani..." Nefes alıp veriyordu ama yine de kontrollüydü.

"Tantalus, bir bireyin başaramayacağı her şeyin kişileştirilmiş halidir. Zeus ve su perisi Pluto'nun oğlu olan Tantalos, tanrılar tarafından o kadar sevilirdi ki ölümsüzlerin masasına oturmasına ve onlarla birlikte ziyafet çekmesine izin verilirdi. Çeşitli kabahatler işlediğinde ve *xenia* kurallarını ihlal ettiğinde her şey değişt i: hem ev sahibinin hem de misafirin uyması gereken yazılı olmayan adetler sistemi. İhtiyacı olanları ağırlamanın tanrılar için kutsal bir görev olduğunu bilmelisiniz. Tanrılar katı ama aynı zamanda çok yardımseverdi. Tantalos bu iyilikseverlikten faydalanarak kendi oğlu Pelops'u öldürdü ve onu yemek olarak servis etti. Tanrılar onun yaptığı iğrençliği fark ettiklerinde, onu cezalandırmaya karar verdiler ve Tartarus'a atarak sonsuz susuzluk ve açlığa mahkûm ettiler." Zar zor fısıldanan kelimelerin vakur sesi üzerinde dolaşırken, belimi kavradığını hissettim ve diğer eli boğazıma bir ip gibi sıkıca yapışmışken elinin ne kadar küçük olduğunu fark ettim. "Sana bu efsaneyi neden anlattığımı biliyor musun Dorothea?"

Zayıf bir şekilde kendimi ona sürtmeye devam ettim; hassas alt kıvrımların arasındaki nabız gibi atan et yumrusu şişmeye başladı, uyluğunun sert kası tarafından sonuna kadar zorlandı. "Beni yamyamlıkla etkilemek için mi?"

"Tanrılar yamyam değildi, yani hayır." Dr. Krugher, gerçek ihtiyacım farklı bir nitelikte olsa da, dizimi neredeyse üzerine oturmama izin verecek şekilde yukarı iterek beni eğlendirmeye karar verdi.

"O zaman ne için?" Sırılsıklam külot yavaş sürtünmeyi daha da hassas ve zevkli hale getirirken dudağımı ısırdım. Klitorisime ulaşan şişkinlik dayanılmaz hale geldi. Kalbimin göğsümden fırlayacağından korktum; göğüslerim ağırlaşt ı, okşanmaya, tokatlanmaya, ısırılmaya ve nihayet öpülmeye heveslendi.

"Efsane bize, bir arzu tatmin edildiğinde, onu aynı tatmini talep eden birçok başkasının izlediğini öğretir. Bunlar insana eziyet eder ve onu sürekli ve amansız bir özlemin işkencesine maruz bırakır.

Bugün bu arzuya teslim olsaydınız, tatmin o kadar kısa süreli ve aynı zamanda o kadar yaygın olurdu ki, tamamen tatmin edilmesi imkansız, sonsuz bir özlemden muzdarip olurdunuz. Her zaman daha fazlasını isterdiniz ve onu doyurmanın imkânsızlığı size sadece acı verirdi."

Gömleğini yumruklarımın arasına aldım ve gözlerimi kısıtım; konuşmaya devam etmesini, sesinin alçak, derin tınısıyla beni baştan çıkarmasını istiyordum. Patlamak, uzuvlarımı serbest bırakmak ve karnımda biriken gerilimi serbest bırakmak için kontrol edilemeyen ihtiyaç, yanaklarımın kızarıklığında, sırtımdan aşağı akan titremelerde ve bana bir mola vermesi için ona işkence edene kadar acıtana kadar seksimi dizine bastırmamda açıktı.

"Söylediklerimin yarısını bile duymadın mı?" Dr. Krugher esprili bir sırıtışla başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Dudağımın şeklini bozdu ve parmağının ucunu tükürüğümle ıslatarak uygunsuz düşüncelerimi kışkırttı; parmağını hemen çekmeseydi yakalayıp emecektim. "İstediğin şeyi sana vermeyeceğim. Seni cezalandırmak zorundayım, çocuğum. Özür dilerim ama benden nefret edeceksin," dedi acı bir şekilde, uzaklaşmadan önce.

Birden dizimin ıskaladığını, boynumun yeniden ton kazandığını, nefesimin ciğerlerimi canlandırdığını ve pelvik kaslarımın hiçbir şeyin etrafında sıkılaşmadığını hissettim.

Tamamen boşluğa.

Orada, onun önünde kendime dokunabilirdim ama buna cesaretim yoktu.

Kalçalarımı kapatarak kendime doğru eğildim; haz retikulumu ortada yoğunlaştı. Hangi erkeklik organının onu kendi erkekliğiyle doldurabileceğini hayal ettim; titredim ve leğen kemiğimi salladım, bu da ıssızlıkla birlikte, yüce ama tamamlanmamış bir coşkuya akana kadar yorucu bir baygınlığı kovaladı.

Ona eşlik etmesi gereken erkekten yoksun, böylesine dayanılmaz derecede yalnız bir orgazm yaşamaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Nefes nefese, ellerimi kasıklarımın bastırarak yere düştüm, iç kasılmalar durana kadar soluklar ve kırık inlemeler arasında kaldım.

Gerçeğin farkına vararak bakışlarımı yukarıdan bana bakan Dr. Krugher'a çevirdim; gözlerinde ürkütücü bir güç ve kötücül bir sapkınlıkla kararmış açgözlü bakışlar vardı.

Bana dokunmadan bile bana hükmetmişti.

Şok edici ve harikaydı.

"Aslında ondan nefret ediyorum..." diye tısladım, kendimi iğrenç bir şekilde ıslak ve tatminsiz hissediyordum. O da tanık olduğu bu küçük gösteriden rahatsız olmuştu, çünkü pantolonunun altından penisinin sağa doğru uzandığını ve kalçasına kadar ulaştığını fark ettim. Güçlü, kalın ve uzundu, o kadar uzundu ki kumaş yırtılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Onun içimde, kirlettiği yerimde hareket ettiğini hayal etmek hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Böyle bir adam beni incitecek, itaatkâr, damgalanmış, açık, kırılmış ve özlemini duyduğum seks türünü bahşedecekti. "Sanırım soğuk bir duşa ihtiyacım var." Kalbim delirmiş gibi atıyor, bedenim ulaştığı doruktan titriyordu; o kadar şişmiş ve aşırı duyarlıydım ki artık külot giymeye bile dayanamıyordum.

Doktor otoriter bir tavırla bana doğru geldi ve kalkmama yardım etti. Beni dirseğimden tutup kaldırdı; kokusu farklıydı, daha yoğun, yakıcı bir cinsellikle doluydu ve başıma kadar giderek daha fazla zevk titremesine neden oldu. Artık beynimin kısa devre yaptığının farkında olduğu için gülümsemeyi ima bile etmedi.

Hem büyük ereksiyonum hem de benim yüzümden son derece sinirlenmiş bir halde kapıyı açtı ve beni dışarı iterek sendelememe neden oldu.

"İkimizin de soğuk bir duşa ihtiyacı var, Dorothea. Şimdi odana git ve düşün. Bugünlük yeterince zarar verdin."

Öfke ve hayal kırıklığıyla kapıyı suratıma çarptı ve beni yalnız bırakıp olanları düşünmeye daldı...

22
Thea

*En eski günahları en yeni
yöntemlerle işliyorsunuz.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Geceyi uykusuz geçirmiştım.

Yastığı bacaklarımın arasına koyarak kendimi çarşafın arasına atmak, bir canavar sürüsü gibi içimde kıpırdanan arzuların kargaşasını bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Sabahın üçünde, ter içinde ve nefes nefese, Juliette eski bir pelüş tavşana sarılmış mutlu bir şekilde uyurken, elimi külotunun altına sokmuş ve zevk parmak uçlarımdan altın gibi taşıp bana asgari bir tatmin sağlayana kadar gözlerimi sıkımdım. Otoerotizm yapmayalı aylar olmuştu, çünkü atipik anoreksiya beni ele geçirmiş ve cinsel alanımı bile etkilemişti. Ancak Dr. Krugher ile tanıştığım andan itibaren, kendime dokunmak için duyduğum doğal dürtü yeniden uyanmış gibiydi. Tüm bu süre boyunca onu üzerimde çırılçıplak, kudretli penisini titreyen kalçalarımın arasına sokmuş, tırnaklarımı her vuruşta erkeksi bir şekilde sallanan esnek sırtına geçirirken hayal ettim.

Onu ikinci kez böyle müstehcen bir durumda rüyamda gördüm.

Gerçekte benden esirgenen o tüketen haz, bir kâbus gibi boğucu olmaya başlamıştı ve sahip olamadığım birinin özlemini çekmekten bıkmıştım.

Adam soğuktu ve kendini kontrol etmekte zorlanıyordu, ancak son görüşmemizde göze çarpan ereksiyonu ilgisizliğini açıkça yalanlamıştı. Bu çekimin olasılığı

Ona karşı hissettiklerim kısmen karşılık buldu, bu da bana engellerinin yakında yıkılacağına ve kristal berraklığındaki bakışlarında birkaç kez gördüğüm tutkulu şehveti bana göstereceğine dair umut verdi.

Birlikte olduğumuzda ne karım ne de küçük Joël vardı; eğer mantığım beni davranışlarımı yanlış ve onun evliliğini hiçe saymamı utanç verici bulmaya ittiyse, içgüdülerim beni tüm ahlaki ilkeleri çiğneyerek ters yöne sürükledi. Başımı belaya sokmayı, isyan etmeyi, haddini aşmayı, istediğini elde etmeyi seven bir yanım vardı çünkü hayat beni en önemli insandan mahrum bırakmıştı. Bu nedenle anı yakalamayı, kalbimi sarsabilecek duyguları deneyimlemeyi öğrenmiştim. İki yıldır yaşadığım boş ve anlamsız gündelik hayata bir *anlam* arıyordum ve evli bir adamın bana bu anlamı verip veremeyeceği umurumda değildi.

Orada kaldığım sürenin sonuna kadar dolu dolu yaşayacaktım.

Tüm düşüncelerden arınmış bir halde, hoş bir esinti sırtıma ve çıplak kollarıma vururken boynuma masaj yaptım. Otuz dakikadan fazla bir süredir bahçede, göleti ve büyük Teichos'u geniş bir açıdan görebildiğim yemyeşil bir çitin altında bağdaş kurmuş oturuyordum.

Çarşamba günü olduğu için konuklar hasır sepetlerin içine koydukları notlar aracılığıyla Dr. Krugher ile iletişim kurma fırsatına sahipti. O sabah Nasha'nın duvara doğru yönelip frezyaların üzerine eğildiğini ve ortasına kim bilir hangi sırrı içeren bir kağıt parçası sakladığını gördüğüm ilk kişi olmuştu. Bunları bizim bilmemiz mümkün değildi çünkü sadece psikiyatrist bunları okuyabilir ve daha sonra özel bir görüşmede hastayla doğrudan tartışabilirdi. Her ne kadar önemli itirafların bir kağıda dökülmesi fikrini onaylamasam da, Dr. Krugher'in girişimini kesinlikle faydalı ve orijinal buldum. Bütüncül branşın dogmalarını takip ettiği için, önerilerinin veya projelerinin her birinin kendi idealleriyle mükemmel bir şekilde uyumlu, açık ve anlaşılır bir planın parçası olduğundan şüpheleniyordum. Ancak bu durum, Ben'in tuhaf karşılaşmamızda bana açıkladığı şeyle tezat oluşturuyordu. Doktor, her ne olursa olsun, zihinsel bozukluklarını tedavi etmek için ilaç vermeye meyilliydi. Yine de bana ve büyükannesine ilaç tedavisine yalnızca aşırı zorunluluk durumlarında başvurduğunu açıklamıştı.

Yani Ben, durumu farklı şekilde tedavi edilemeyen hastalardan biri miydi? Yoksa Victor'un da ima ettiği gibi Dr. Krugher gücünü kötüye kullanıyor ve Ben'i başka nedenlerle psikotropik ilaçlar almaya mı zorluyordu?

Gerçeğe ulaşmak kolay olmadığı gibi, Ben'in Dr. Krugher ve Mitchell'e karşı derin bir öfke beslemesine yol açan nedenlerin özüne inmek de kolay değildi.

Ona ne yapmışlardı?

Neden onlardan bu kadar nefret ediyordu?

Sigarayı dudaklarıma götürüp bir nefes daha çektim ve kâğıda not etmeyi başardığım birkaç satıra baktım. Bir şarkı yazmaya çalışıyordum ve zor da olsa kıtalar anlamlı bir şekil almaya başlamıştı. Birden üzerime devasa bir gölge düştü ve güneşin parlayan ışığını gizledi. Önce gökyüzünün bulutlandığını sandım ama başımı kaldırdığımda heybetli bir boz ayı gibi üzerimde yükselen bir adam gördüm.

"Merhaba bücür," dedi kibirli bir sırtışla.

Bana böyle seslenen tek kişi...

"Ben..." Şaşkınlıktan neredeyse öksürecektim.

Bahçede ne işi vardı? Klinikte serbestçe dolaşabilir miydi?

İlk seferinde olanları hatırlayarak, bana zarar verebileceği korkusuyla kaskatı kesildim.

İçgüdüsel olarak, yoldan geçen operatörleri onun varlığından haberdar etmek için etrafıma bakındım ama adam üstü kapalı bir kahkaha atarak dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Her hareketimi izleyebilecekleri bir elektronik bileziğim var. Nerede olduğumu biliyorlar, içiniz rahat olsun."

Sol bileğine sarılı izleme cihazını gerçekten fark ettiğimde yeniden nefes aldım; küçük ekranda içinde bulunduğu alanı gösteren küçük yeşil bir ışık yanıp sönüyordu. Hırpalanmış görüntüsü ilgimi çekti, morumsu çürüklerle benek benek olmuş kaslı kollarına baktım, sonra basit beyaz tişörtünün göğsündeki her kas lifini, göze çarpan trapezius ve çıkıntılı deltoidlerini ortaya çıkarışına. Kesinlikle boks ya da kickboks gibi bir dövüş sporu yapıyordu.

"Sana ne oldu?" diye sormak için kendime izin verdim, gözümü çirkin morluklardan ayırmadan.

"Biri beni üzdü." Kalçamın yanında duran sigara paketime baktı ve çenesiyle işaret etti. "Bana bir tane mi teklif ediyorsun?"

Onu aldım ve kendisine yardım etmesi için kolumu uzattım.

Ben dişleriyle bir Lucky Strike çekti ve giydiği takım elbisenin solmuş pantolonundan yakmak için bir makas çıkardı.

"Seni dövdüler mi?" Küçük bir nezaketle paketi göğsüme fırlattığında hemen kaptım.

"Ne yazık ki saygı görmek için kendi yöntemlerimi benimsiyorum, onlar sadece uyum sağlamaya çalışıyor," diye yanıtladı dudaklarının arasındaki filtreye. Yani birine saldırmıştı ve o kişi de başka türlü davranmadığı için ona aynı sertlikte mi vurmuştu? Misafirleri dövmek etik değildi ama Ben kesinlikle görgü kurallarının işe yaramadığı türden bir adamdı.

"Hangi hastalık için tedavi görüyorsunuz?" Arkasında, üç kata bölünmüş, neoklasik tarzda, heybetli ve zarif devasa bir klinik duruyordu. Çeşitli rahatsızlıklardan muzdarip başka konuklar da olduğunu biliyordum ama daha fazla sorun çıkarmamak için yasak bölgelere girmekten özenle kaçınmışım.

Ben burnundan duman çıkardı ve sanki eteğimi yırtıp altına bakmak için sabırsızlanıyormuş gibi bacaklarımın üzerinde gereğinden fazla oyalandı.

"Size daha önce de söyledim. Sağlığım çok iyi. Beynimle oynamaya çalışan o."

Onunla Dr. Krugher'ı kastediyordu.

Her zaman yanımda taşıdığım dolmakalemi dizime vurdum ve bir güneş ışığı irislerime vurduğunda gözümü zar zor kıstım.

"Söyledikleriniz çok saçma, bunu biliyorsunuz, değil mi? Sana inanamıyorum." Ona yalan söylememeye karar verdim. Belki benim fikirlerim umurunda bile değildi ama onun saçmalıklarına inanacak kadar aptal olmadığımı bilmesini sağlamak daha iyiydi.

Ben, bir öncekinden daha derin bir nefes daha çekti, sonra dumanı tekrar havaya fırlattı ve taurin boynunu bir o yana bir bu yana eğerek gerdi. "Neden buradasın?"

Bir an için onu görmezden gelmeyi düşündüm, ama suçlu bir sırıtışla göz kırptığında onu üzmemenin daha iyi olacağını düşündüm ve biraz

dostane bir ilişki kurun. "Nadir görülen bir anoreksiya nervoza türünden muzdaribim."

Ben aşırı zayıflığın olmadığını fark etti ve küçük olmalarına rağmen push-up sütyenin desteği sayesinde kırmızı üstten taşan göğüslerinin üst kısmına bakma fırsatını yakaladı. "Anoreksik gibi görünmüyorsun."

"Çünkü benimki atipik ya da gizli bir anoreksiya." Kalemimle işaret ettim. "Aslında göremezsiniz ama oradadır."

"Vay canına," diye şaka yaptı, sigarayı baş ve işaret parmakları arasında tutarken ucu avucunun içinde ters dönmüştü. "Ve şimdi sana inanmam gerekiyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ben külün düşmesi için başparmağıyla filtrenin tabanına hafifçe vurdu. "Sorunuz görünmüyor ama orada ve bunun için sözünüze inanmalıyım. Ancak sen aynı şeyi benim için yapamazsın. Bu haksızlık değil mi?"

Haklıydı.

Dr. Krugher'e yönelttiği ve kendisinin iddia etmesine rağmen hiçbir mantık bulamadığım imalara atıfta bulunuyordu.

"Ayağa kalk," diye ima etti, kavramı pekiştirmek için iki parmağını bükte.

Kaşlarımı kaldırarak defteri göğsüme bastırdım ve kaçmaya hazırlandım. Lucky Strike'ı yere atma zahmetine bile girmedim; Dr. Krugher fark etseydi, ona sunacak bir gerekçe bulurdum: örneğin, haydut görünümlü bir deliden kaçmak üzere olduğum gibi.

"Hadi ama, seni incitmek istemiyorum. Sadece sana ne gördüğümü göstermek istiyorum."

Onun isteğini yerine getirmek için değil, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istediğim için ayağa kalktım. O anda Ben'in bana karşı somurtkan ya da kötü niyetli bir tavrı yoktu ama yine de içimi rahatlatmayan garip bir sinsilik seziyordum.

"Bana sadece beş dakikalığına güvenebilir misin? Senden başka bir şey istemiyorum."

Onu geçmeden beni dirseğimden yakaladı ve vücuduna bir nefes kadar yaklaştırdı. O kadar yakındı ki daha da mamut gibiydi ve ben ona karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. "Ben..." Beni bırakması için yalvardım ama şaşkın bakışlarımı karşılamak için başını eğdi.

"Sadece beş dakika, Thea."

Adımı nereden biliyordu?

Dikkatimi çektiğinde, ilgimi çektiğinin farkında olarak kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. Kimliğimi nereden bildiğini öğrenmek için ona sorular sorabilirdim ama tahmin etmek zor değildi: Oldukça tanınmış bir rock grubunun gitaristiydim. Benim ya da Bright Demons'ın diğer üyeleri hakkında bilgi edinmek için Google'da ya da herhangi bir çevrimiçi sitede gezinmek yeterliydi. Üstelik klinikte cep telefonu, tablet ya da bilgisayar gibi cihazların kullanımına ilişkin bir yasak da yoktu, yeter ki kodlanmış ve dolayısıyla izleniyor olsunlar.

"Tamam, beş dakika," diye kabul ettim, kararsız da olsam.

İri parmaklarını kolumdan çekmeden Ben arkamda pozisyon almak için etrafımda dolaştı.

Bir eliyle saçımı omzumun üzerinden alıp kulağıma yaklaştığında donup kaldım. Çenemdeki gür sakallar küçük kulak mememe değdi ve ben de o gelmeden önce yeni şarkı için fikirlerimi not ettiğim küçük deftere daha sıkı sarıldım. Dolma kalem, çizgiyi aşmaya kalkarsa bir silah olarak kullanma umuduyla avucumun içinde kaldı.

"Gerginsin. Rahatla..." diye fısıldadı gırtlaktan gelen ve özellikle dolgun bir sesle.

Baştan çıkarıcı fısıltıları beni yatıştırmak yerine daha da tedirgin etti. "Bu kolay değil. Yapman gerekeni yap. Bana uygunsuz bir şekilde dokunmaya kalkarsan taşaklarını tekmeleyeceğimi bil."

Çok geç olmadan durumu açıklığa kavuşturmak en iyisi.

Ben keyifle güldü. "Taşaklarımı önemsiyorum, bu yüzden seni korkutacak bir şey yapmam. Şimdi, bak." Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayla, ellerini başımın yanlarına koyarak istediği yere yönlendirdi. "Benim gözlerim ol, Thea." Üzerinde nilüferlerin yüzdüğü, yuvarlak taç yaprakları bulut beyazından saman sarısına dönen, geniş, kösele yapraklarla çevrili, berrak, parlak gölete baktım.

"Sana büyümlü görünen her şeyin bir aldatmaca olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Nefesi tenimi okşadı. Başımı salladım, şakaklarıma ve kulaklarıma bastıran avuç içlerinin sesimi boğduğunu hissettim. "Neden orada bir havuz değil de bir gölet olduğunu hiç merak ettin mi?"

Göğüs kasları omuzlarıma bastırırken yavaşça başımı salladım.

"Çünkü özellikle dengesiz klinik koşullara sahip misafirlerin varlığında, suyla dolu bir havuz, sağlık ekibinin kontrolünden çıkabilecek eylemlerde bulunmak için iyi bir teşvik olabilir: hastalardan biri boğulabilir veya boğulma nedeniyle başka birini öldürebilir. Sadece elli santimetre derinliğindeki bir havuzda böyle bir şey pek mümkün olmaz."

Teorisinin ne kadar doğru olabileceğini düşünerek kaşlarımı çattım.

"Şimdi sağ tarafa bakın. Büyük ve ünlü Teichos."

Başımı bir kuklaymış gibi hareket ettiren Ben olmasına rağmen beyaz duvara baktım. Yine üzerime eğildi, Lucky Strike'ı ağzının kenarından sarkıttı. "Bunu hastalarının dramatik itiraflarını okumak ve onları korkak bir adam gibi ele geçirmek için değil, yazdıklarından, aksi takdirde hiçbirinin sözlü olarak kendisine asla ifşa edemeyeceği daha karmaşık travmaları ve deneyimleri deşifre etmek için tasarladı."

Teichos'u yaratma fikrinin, konuklarının ruhlarının en derin ve en mahrem zayıflıklarına bir göz atma ihtiyacından kaynaklandığını düşünmüştüm; Dr. Krugher'in her zaman içinde bulunduğu meslekle yakından ilgili bir amaçla hareket ettiği açıktı.

O da bana karşı manipülatif stratejiler benimsedi mi?

"Dikkatli ol. Şimdi işler daha da ilginçleşiyor..." Ben bir elini kalçama koydu; diğer eliyle sigarayı işaret ve orta parmakları arasında tutarak içine çekti. "Şuradaki iki küçük kıızı görüyor musun?" Parkın girişine yakın bir yerde durmuş hararetli bir şekilde tartışan Sophie ve Riley'den bahsediyordu. Kollarını kavuşturmuş olan aktris, kendisine bariz bir hevesle el kol hareketleri yapmaya devam eden çift cinsiyetli güzel şarkıcıyı azarlamak için sabırsızlanıyormuş gibi telaşlı bir şekilde başını sallıyordu.

"Evet," diye mırıldandım, iki kıza bakmayı bırakmadan ona zar zor bir profil verdim. "Eee?"

"Hepinizin kadın olduğunu ve dahası aynı yaşta olduğunuzu fark ettiniz mi?"

"Akranlar mı?" Ev arkadaşlarımdan kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, ancak benden çok büyük olmadıklarından emindim.

"Hiçbiriniz yirmi yaşından büyük değilsiniz. Yirmi yaşındakilere kafayı takmış durumda. Yaşlı kadınları ya da genç kızları ağırlamayı kabul etmez."

"Hadi ama..." diye kıkırdadım. "Bu sadece bir tesadüf olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sandal ağacı ve tütün kokusu burun deliklerimi sıkıştırırken, yeşille beneklenmiş o kalın ela gözleriyle beni dikkatle izliyordu. "Burada ne kadar kalmanı planlıyor?"

"On altı hafta."

"Peki 21 yaşına girdiğinde?"

"24 Ekim'de."

"Yani doğum gününden önce Asklepios'tan çıkmış olacaksın," diye akıl yürüterek kendi tezini doğruladı.

"Bu da ne..."

"Bekle, bekle. Odaklanmana ihtiyacım var." Omzuma doğru eğildi, çenesiyle omzumu fırçalarken eliyle içeride ağır bir perdeyle örtülü pencerelerden birini işaret etti. "Doğal ışıkla ilgili sorunları olduğunu fark etmiş olmalısın, değil mi? Evlenmeden önce ağır bir sinir krizi geçirdi ve bu yüzden Almanya'ya gitmek zorunda kaldı ve uzun aylar boyunca klinikten uzak kaldı. Bildiğim kadarıyla, o nevrasteni döneminde her iki gözünü de yaralamaya çalışmış ve retinasında geri dönüşü olmayan bir travmaya neden olmuş. Bu konuda neredeyse hiç konuşmazdı; ben sadece Los Angeles'a döndüğü gün yerel bir gazetenin ünlü psikiyatrist Markus Krugher'in oğlu Dr. Efrem Krugher'in iyileştiğini ve babasının yanında çalışmaya devam etmeye hazır olduğunu duyurması sayesinde biliyorum."

Oldukça rahatsız edici hikayesi beni ürpertti, ancak inatçı olduğum için buna da bir açıklama bulmaya çalıştım. "Hepimiz hayatta kötü zamanlar geçiririz. Bu dedikoduyla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum..."

"Bu dedikodu değil. Adam depresif durumundan hiçbir zaman tam olarak kurtulamadı, hala hasta. Mesleğini icra etmemesi gerekiyor. Dahası, bazı günler açık bir zihinsel dengesizlik belirtileri gösteriyor: normalden farklı konuşuyor ve davranıyor, sanki bir başkası onun yerini alıyor ve bunu kontrol edemiyor. Bu gibi eylemleri gerçekleştirecek kadar şiddet yanlısı ve tehlikeli hale geliyor..." Ben başparmağıyla sol kaşının üzerindeki uzun yara izini işaret etti. İçgüdüsel olarak aramıza mesafe koymak için geri çekildim. "Kimse beni dinlemiyor çünkü o piçi bir odaya kapatıp anahtarını atmaktansa tüm bu pisliği buraya gömmeyi tercih ediyorlar."

Dr. Krugher tarafından incitildiğine inanamıyordum, dahası onun hakkında konuşma şekli beni rahatsız ediyordu, bu yüzden inatla başımı salladım. "Yalan söylüyorsun."

Ben sabırsızca kollarını iki yana açtı. "Sana yalan söylemekle ne gibi bir çıkarım olabilir ki?"

"Peki bunun yerine beni uyarmakta ne gibi bir çıkarınız olabilir?" diye çıkıştım.

"Buraya en son gelen sizsiniz. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve keşke sen de benim gibi o adamın kim olduğunu ve neden kaçmanın senin için daha iyi olacağını anlamaya başlasan. Belki ben burada çürüyeceğim, o bana uyuşturucu pompalamaya devam edecek ve sonunda beni öldürecek, ama sen..." Sophie ve Riley'ye derin bir şefkatle bakmadan önce yutkundu, "... siz ve diğer kızlar kendinizi kurtarmak için hâlâ bir şeyler yapabilirsiniz..."

"Peki ya avukat Ryke?" diye sordum. "O da mı suç ortağı?"

"Avukat Ryke'a susması ve işini yapması için Dr. Markus tarafından yüklü bir ödeme yapılıyor, o da Efrem'i savunuyor ve onu gerçeği bilen herkesten koruyor. Elbette hepsi para için. Mitchell büyük bir adamdır, tüm şehirdeki en etkili avukatlardan biridir: babası eski bir bölge savcısı, annesi bir yargıçtır. Bu alanda çok tecrübeli ve çok zeki. Ona dikkat edin. Ona güvenmeyin."

Bayan Curtis, Mitchell'in sözlerini hatırladım, bir avukatın işi amaç ve zevk açısından bir fahişeninkiyle karşılaştırılabilir: ikisi de para için sevişir.

Aklımın mantıklı bulmayı reddettiği bu bilgiyi özümsemeye çalışırken, Ben kliniğin girişine baktı ve aniden kızgın bir boğanın aceleciliğiyle bana doğru ilerledi.

Yüz kiloluk kas gücüyle üzerime gelip beni belimden yakalayarak kendine çekmeden önce "Oyunumu tut," diye duyduğumu sandım. Kafası sanki kauçuktan yapılmış gibi zıplıyor, sarı saçları sırtımda sallanıyordu, ben de onu geri itmek için eğiliyordum. Beni yan tarafımdan sıkıca tutarak göğüslerimden birini kabaca sıktı ve ağzımın köşesinden elmacık kemiğime kadar ince ince yaladı. Yanıma gelmesine izin verdiğim için ne kadar aptal olduğumu düşünerek çılglık attım ve çırpındım ama yumruklarım dağ gibi bir adama zayıf bir şekilde çarptı.

"Ne halt ediyorsun sen? Bırak beni, seni manyak!" Saldırısından kaçmak için onu itmeye ya da geri çekilmeye çalışmanın bir faydası yoktu.

Çok güçlü, çok aç ve çok kararlıydı.

Dehşetten soluk soluğa kaldım ve nefesim kesildi; kendimi kızgın dev bir tarantulanın ağına yakalanmış küçük bir kelebek gibi hissettim. Yine de pes etmedim. Ona tokat atmak için elimi kaldırdım ama Ben, hızlı reflekslerle bileğimi pençeledi ve kolumu acıyla büktü. Çaresiz bir çığlık atarak kurtulmaya çalıştım ama o, pazularını şişirerek beni döndürmek için kolumu arkamdan büktü. Boğuk bir iniltiyle göğsüne vurdum ve ben ona tekrar vuramadan, ellerimi çenemin altında, göğüs kafesime yaslayarak hareket özgürlüğümü engelledi.

Böylece kapana kısıldım, çırpındım ve yardım için bağırdım, beni tuttuğu inadı daha da acımasız hale getirmekten başka bir şey yapamadım.

Soğuk terler dökmeye başladım, kalbim şakaklarımda zonklamaya başladı. Kaçışım yoktu.

"Sakin ol, bücür," diye fısıldadı, popoma sürtünerek. "Yakında beni götürecekler ama şu anda senin işbirliğine ihtiyacım var."

Ne hakkında atıp tuttuğunu anlayamadım; panik nedeniyle her şeyi işlemeden veya tam olarak anlamadan dinledim. Taktığı bileklikte küçük bir kırmızı ışığın yanıp söndüğünü fark ettim, bu ışık o anda operatörleri saldırganlığına karşı uyarıyordu; gözlerimde bir umut ışığı yandı, ancak beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Bırak beni dedim, seni sapık herif!" Ben beni hareketsiz tutmaya çalıştıkça kıvranmaya devam ettim, sinirsiz göğsüne yapıştım. Bir tiksinti duygusu öğürmememe neden oldu, midemdeki acı ruhumu parçaladı.

"Biliyor musun, farklı koşullar altında çığlık attığını duymak isterdim, belki de seni iyi etmek için güzel kalçalarının arasına kayarken." Ön koluyla göğsümü sıktı, kendinden geçmiş bir şekilde inliyordu. "O zaman sen de bundan hoşlanırdın, değil mi? Yaşlı bir adam tarafından küçük bir orospu gibi becerilmek. Küçük arkadaşlarına anlatacak haddini aşan bir şeyin olurdu." Kalçalarının arasındaki sert aleti ovmak için daha iyi eğildi; midem bulanarak göz kapaklarımı sıktım.

"Beni öldürmeni tercih ederim," diye tısladım soluk bir sesle, kasvetli sözleri beni yıkmaya çalışırken.

"Seni becermeyi tercih ederim." Onun kadar uzun boylu ve gri üniformalı iki iri yarı adam beni savunmaya koşmadan önce kulağımın dibinde güldü. "Mitchell bizi konuşurken gördü ve bunu kesinlikle Dr. Krugher'a rapor edecek." Ses tonunu hızla değiştirdi. "İnkâr ediyorsun. Yapma.

Konuşmamızı kimseye ifşa etme. Sana ilgi duyduğumu ve seni taciz ettiğimi farz et," diye fısıldadı telaşla, operatörler onu tutup benden uzaklaştırırken. Sert tutuşundan kurtulduğumda tökezleyerek öne doğru yürüdüm, çimenlere bastım, dolma kalemle birlikte defter de elimden kaymıştı. "Küçük kıçını suratıma soktun, küçük kız. Özür dilerim, orada olacağını düşünmüştüm..." Bana göz kırptı ve maskaralığa başladı.

Yani daha önce numara mı yapıyordu?

Üzerimde hissettiğim ereksiyona bakarak ona inanıp inanmayacağımı bilemedim.

Adamların onu pazılarından tutup zorla benden uzaklaştırmaya çalıştıklarını gördüğümde nefesimi tutmaya çalıştım.

"Benjamin, seni iğrenç ahlaksız adam," diye hakaret etti ikisinden biri. "Dr. Krugher öğrenene kadar bekle!"

"Pantolonunun içinde tutamıyorsun, değil mi?" diye azarladı diğeri onu.

Bir avucum göğsümdeyken kalbimin çılınca attığını, sırtımdan aşağı ter boşaldığını ve bacaklarımin dengemi bozacak kadar sallandığını hissettim.

Kendimi hiç bu kadar kırılgan ve güçsüz hissetmemiştim.

Istırap, bastırmaya çalıştığım sessiz gözyaşlarını tetikledi, ta ki amansız hıçkırıklar omuzlarımi sarsmaya başlayana ve kendimi bir çocuk gibi ağlarken bulana kadar.

Böyle tepki vermek bana göre değildi, hiç bu kadar zayıf olmamıştım.

Bu tehlikeli durumla bile yüzleşecek cesareti bularak göz kapaklarımi kırıştırdım ve bulanık bir görüşle defterimi ve kalemimi almak için dizlerimin üzerine çöktüm; dalgın dalgın kliniğin girişine baktım, avukat Ryke elleri şık pantolonunun ceplerinde bana bakıyordu.

Yani Ben yalan söylememişti.

Mitchell ne zamandır oradaydı?

Olanları ve içinde bulunduğum durumu fark etmiş olmasına rağmen, ne müdahale etti ne de endişeli göründü, sadece üzgündü. Üzerime eğilerek gözlerini kısmakla yetindi, hıçkırarak ağlayan ve hala korkunun sardığı bedenime baktı, sonra sessiz bir iç çekişle ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı, ekrana bir şeyler yazdı ve birini aramak için kulağına götürdü.

Kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Kaç edebi eserde uşak bir suçun potansiyel şüphelisi dir?

Kaç filmde belirsiz ve ikiyüzlü görünüy or?

On dakika boyunca niyetinin ne olduğunu ve klinikte nasıl bir rol oynadığını anlamak için Hunberct'e baktım.

Dr. Krugher ona güveniyor gibiydi, hatta bir şekilde ona ihanet edeceğimden korkmadan onun yanında bana karşı açık saçık tavırlar sergiliyordu. Bu durum bana adamın yıllardır Krugher'ler için çalıştığını ve zamanla sadece personelin değil, onların hayatlarının da ayrılmaz bir parçası haline geldiğini düşündürdü. Görevleri sadece tesisin günlük operasyonlarının sorunsuz bir şekilde yürütülmesini denetlemek ya da hizmetçileri, şoförleri, bahçıvanları ve kliniğin sorunsuz çalışmasına katkıda bulunan diğer herkesi denetlemekle sınırlı değildi, aynı zamanda aracı bir rol oynadığı Dr. Krugher'e mutlak itaati de içeriyordu: ona herhangi bir şey hakkında bilgi vermek ya da tersine, yaptığı herhangi bir iletişimden konukları haberdar etmek.

Yirmi dakika önce bu amaçla odanın kapısını çalmış, hem Juliette'ten hem de benden giyinmemizi ve doktorun olağ andışı ziyareti için hazır olmamızı istemişti.

Neden bizi çalışma odasına çağ ırmamış ve Hunberct'i gönderip odasında beklememizi söylemeyi tercih etmişti?

Bir şeyler yolunda gitmiyordu; şüphelerimi gidermek için açık kapının önünde duran adamın ciddi ve kayıtsız tavrını derinlemesine inceledim. Elleri arkasında kenetlenmişti, bakışları gri ve kayıtsızdı, beyaz saçları ensesinde düzgünce toplanmış tı: hiçbir şey heyecan ya da endişe belirtisi göstermiyordu.

Her zaman bu kadar sağduyulu ve asla müdahaleci olmama yeteneğini kıskanıyordum.

Hatta ona Dr. Krugher'in ruh halinin nasıl olduğunu bile sordum, ama o beni basit bir omuz silkmeye geçiştirdi.

Endişeyle bakışlarımı Halime'nin benim için yaptığı yeni tasmalara çevirdim: Biri beyazdı ve ortasında güzel bir kırmızı fiyonk vardı; diğ eri ise siyahtı ve gözbebeklerimin rengiyle uyumlu kehribar bir mücevherle süslenmişti. Bunlar iyi şans tılsımlarıydı, bu yüzden ilkin i tahta kutuya koydum ve ikincisini iyi geleceğini umarak taktım.

Dr. Krugher ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, özellikle de ofisinde olanlardan sonra.

Onun önünde orgazm olma düşüncesi bile yanaklarımın ve kulaklarımın kızarmasına neden oldu.

Nasıl davranırdı? Utanmış hisseder miydi?

Mesafeli mi yoksa daha dostane ve gizli mi olurdu?

Herhalde avukat Ryke, Ben'le yaşadığım talihsizlikten onu haberdar etmişti; yani doktor ya benimle konuşmak ya da beni azarlayıp cezalandırmak istiyordu; her halükarda ziyareti nezaketen olmayacaktı.

Yatağının kenarında oturan Juliette bana bakıp duruyordu, bu sefer ne yaptığımı merak ediyordu. Ona Ben'den bahsedecek zamanım olmamıştı. Odaya girer girmez, yabancı ellerinin hissini silmek için banyoya koşmuştum, bu yüzden en kötüsünden korkan benim aksime, Dr. Krugher'dan ne bekleyeceğini bilmiyordu.

"Oh, işte buradasınız. Lütfen içeri buyurun." Hunberct kenara çekilerek hem doktorun hem de avukat Ryke'in geçmesine izin verdi.

Demek tek başına değil, bir arkadaşıyla gelmişti. Lanet olsun!

İçgüdüsel olarak sandalyeye yerleştim, kıyafetlerimin dağınık yığını popomla kaydurdım ve gergin bir şekilde açık avuçlarımı dizlerime sürtmeye başladım. Dr. Krugher'in yüzüne bakacak gücüm yoktu. Sadece elbisesinin kenarlarından kalçalarına doğru sarkan pantolonuna baktım.

Hava nefes alınamaz hale geldi.

Henüz konuşmamış olmasına rağmen, gerginliğini içimden akan ve vücudumun her parçasını zehirleyen bir enerji akışı gibi hissediyordum.

İtaatkâr ya da korkak görünüp görünmediğim umurumda değildi, bu uzun süreli sessizlik Ben'in sözlerini düşünmemi sağladı: *İnkâr et. Konuşmamızı kimseye anlatma. Sana ilgi duyduğumu ve seni taciz ettiğimi farz et.*

Ona müsamaha göstermiş olsaydım, suç ortağı olurdum ve en azından saldırganlığının gerçek niyeti konusunda ona şüpheyile yaklaşmak zorunda kalırdım.

Mitchell'i görevden almak için gerçekten bir rol oynamış mıydı?

Kimse bana kesin bir şey söyleyemiyordu ve ne yapacağıma bir an önce karar vermem gerekiyordu...

"Dorothea." Dr. Krugher adımı söylediğinde omurgamdan aşağı yoğun bir ürperti yayıldı. Durumun ağırlığı, onun sert sesiyle birleşince neredeyse dayanılmaz bir hal aldı.

Görkemli bir şekilde sadece gözlerimi kaldırdım ve başımı öne eğdim.

Bir çocuk benden daha cesur olabilirdi, ki o anda kim bilir hangi kabahatten suçlu görünüyordu. Göz kapaklarım ağlamaktan şişmiş, burnum kızarmış ve Ben'in istenmeyen dokunuşundan dolayı midem bulanıyordu. "Benimle biraz konuşmak ister misin?"

Beklediğim gibi, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi, sanki ona duyduğum arzuyu ya da bedenime verdiği hazzı hissetmemiş gibi mesafeli ve son derece rahattı.

Buz gibi kayıtsızlığı beni hayal kırıklığına uğrattı ve mümkün olduğunca düşmanlığımı artırdı: Onun için hiçbir değerim yoktu, sadece bir hastadan başka bir şey değildim.

Ne düşünüyordum ki?

Sarılmak mı? Öpücük

mü? Bir beyanat, belki?

Gergin bir şekilde parmaklarımı büktüm ve kırmızımsı yarım aylar bırakana kadar tırnaklarımı uyluğuma geçirdim.

Görünürdeki sakinliğine karşı ihtiyatlıydım: bu şekilde poz verdiğinde sadece beni işbirliğine ikna etmeye çalışıyordu. Deneyimli bir psikiyatrist olabilirdi ama ben kolayca kandırılabilir bir aptal değildim, bu yüzden cevap vermedim.

"Dorothea..." İlerledi ve taze, baharatlı, saran kokusu aşırı yakınlığımı bekliyordu. "İyi misin?" Yüzüme bakmak için dizlerinin üzerine eğildi. Bu davranış çok tuhaftı.

O sert, otoriter ses tonu neredeydi?

Yine sustum; inatçı bir inat çizgisi oluşturmak için dudaklarımı geri çektim. Ayrıca, iletişimsel isteksizliğe alışkın olmalıydı, küçük Joël de benzer bir rahatsızlıktan muzdaripti.

İçini çekti, her zamanki gibi sabırlıydı. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Mitchell'in arkasından odayı bütünüyle incelemesini izledim: pembe duvarlar, sofistike ve zarif mobilyalar, çocuksu yumuşak oyuncaklar ve

Oraya buraya saçılmış kadın kıyafetleri. Benim ve Juliette'in yaşını gösteren bir dizi ayrıntı: ergenlikten henüz olgunlaşmamış bir olgunluğa geçiş aşaması.

Her iki adam da renkli çiçeklerden oluşan bir tuvalin üzerindeki kocaman siyah noktalar gibi görünüyordu.

Varlıklarıyla itici ve rahatsız ediciydiler; iki sıradan genç kız olan bizlerle, kendi bölgelerinde avlanan iki yalnız kurt olan onlar arasındaki farkı işaret ediyorlardı.

Dr. Krugher dikkatleri tekrar kendi üzerine çekmek için parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Buradayım ve seninle konuşuyorum Dorothea," diye mırıldandı kararlılıkla.

İşte bu, baskın damga ve otoriter tutum.

Başımı sallayarak işbirliğimi kabul etmeyeceğini ima ettim ve içten içe nedenini anlamasını umdum.

"Sana kaç kere bana güvenebileceğini söyledim?" Parlayan gözleri içime, derimin altına giriyor ve bastırılmış duygularımı yakalıyor gibiydi. "Eğer bana ne düşündüğünü söylemezsen, sana yardım edemem."

Seninle samimi bir an paylaştığımı, sana en savunmasız yanımla gösterdiğimi düşünüyorum ama sen hiç olmamış gibi davranıyorsun.

Gözlerimin onun önünde dökmek istemediğim yaşlarla dolduğunu hissettiğimde göz kapaklarımı indirdim.

Dr. Krugher ellerini küçük koltuğumun kolçaklarına yerleştirdi ve beni bükülmüş kaslardan ve patlayan kemer sıkmadan oluşan bir kafese hapsetti. "Çalışma odamda olanlar yüzünden mi?" diye tahmin etti; telaşla Mitchell ve Hunberct'e baktım, konuşmamıza odaklanmıştım. Başını belaya sokmadan nasıl karşı koyabileceğimi düşünürken, "Bunu unutmadım," diye devam etti. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak uygun değil. Kendini rahatsız hissetme. Hissettiğin, ruhundan gelen ve akan her şey kim olduğunu bilmeni, benliğinin derinliklerine inmeni, ne istediğini anlamayı ve cevaplar bulmanı sağlar. Benimle paylaştıkların seni korkutmasın." Kalbimi hızlandıran hafif bir gülümseme ima etti; o kadar çok kızardım ki yanaklarım yandı. "Zayıf değildin, böyle düşünme. Sadece bir deneyimin sende bir duygu uyandırmasına izin verdin. Bunu, içinden geçmekte olduğun kendini tanıma yolculuğunun ilk adımı olarak düşün. Bir şeyleri anlamana hizmet etti. Değil mi?"

Senden etkilendiğimi ve kısıcak bir sürtünmenin tüm çekingenlikleri yok etmeye yettiğini fark etmemi sağladı. Bir elin boğazımda, beni sana ve benden kurtulma, beni çözme ya da beni istediğin şekilde memnun etme isteğine bağlayan ölümcül pençende boğulmaktan hoşlandığımı anlamama hizmet etti.

Fantezilerimin var olduğunu, gerçek olduklarını ve onları içten içe bildiğinizi fark etmeme yardımcı oldu.

Onları nasıl uyandıracığınızı, nasıl evcilleştireceğinizi ve tatmin edemeyecek olsanız bile nasıl tatmin edeceğinizi biliyorsunuz.

"Bana şimdi cevap vermene gerek yok," diye önledi, böylece bizi dinleyenlerin huzurunda aceleci davranmamış olacaktım. "Sadece kendini yanlış hissetmeni istemiyorum. En azından bana karşı."

Dizlerinin üzerine çökmüş, işe yaramaz küçük bir kızın ayaklarının dibinde secde eden görkemli bir ilah gibi görünüyordu: onun rolü bu değildi ve bakışlarının sönük ışığı bunu gösteriyordu. Bu uysal itaat pozisyonunda bile, tüm odaya yayılan ve her şeyin, hatta benim yaydığım nefesin bile efendisi olduğunu kanıtlayan atalardan kalma bir üstünlük sergilemeyi başardı.

"Ona Ben'le ne olduğunu sor. Onları birlikte gördüm ve çok üzgündü," diye araya girdi Mitchell kollarını kavuşturarak. Camgöbeği mavisi gözleriyle tezat oluşturan koyu renk ceketini geniş omuzlarının üzerinde uzanıyor, sadece yakışıklı ve çekici görünümünü değil, daha da önemlisi temkinli duruşunu vurguluyordu.

Dr. Krugher bana odaklanmaya devam etti. "Ben ile aranızda neler geçtiğini bana anlatmak ister misiniz? Sizi kırdıysa, incittiye, size karşı düşmanca ya da şiddet uyguladıysa..."

Dudaklarımı ayırdım, yaladım, çatladıklarını hissettim, sonra usulca konuştum.

"Sanırım bana karşı bir ilgisi var..." Ses zayıf ve güçlkle çıkıyordu, ses telleri boğaza sürtünüyordu.

Dr. Krugher cevabımı analiz etti ama şüpheyle baktı. "Size itiraf etti mi?"

"Um." Kulağa önemsiz bir hece gibi geliyordu ama o bunu evet olarak anladı.

"Aldanma Efrem," diye araya girdi avukat Ryke. "Onları sessizce sohbet ederken gördüm ve yakındılar. Thea, Ben'in arkasında olmasına aldırmıyor gibiydi," diye imalı bir şekilde konuştu. "Ona bahçenin ve kliniğin bazı bölümlerini gösteriyordu ama beni fark eder etmez tavrını değiştirdi ve kulağına bir şeyler mırıldanarak ona saldırdı."

Kahretsin.

Üzülme, Thea, üzülme.

"I..." Salyalarım akmaya başladı, alnım ve göğsüm ter içinde kaldı.
"Ne gördüğünü bilmiyorum Mitch, ama yanıyorsun."

"Gerçekten mi evlat?" diye sinsi bir sırıtışla bana meydan okudu, itiraf edene kadar bana baskı yapmak niyetiyle Dr. Krugher'ın arkasından dolanıyordu. "Duruşma sırasında kaç müvekkilime hakimi suçsuz kararına ikna etmek için masum konuşma ya da tavır takınmalarını önerdiğimi biliyor musun? Bir kişinin kötülüğün varlığını kavrayamadığını pekiştirmek için uygun yüz ifadeleri bile vardır. Arkadaşınızın kullandığı taktik benim çok iyi bildiğim eski bir numaradır. Bir dahaki sefere ona gidip başkasını becermesini söyleyin."

"Mitchell!" diye karşılık verdi Dr. Krugher.

"Bu kadar soytarılık yeter Efrem. Bırakın konuşsun," diye ısrar etti ve sözünü kesti. Hâlâ önümde diz çökmüş olan psikiyatrist arkasını döndü, onu yola getirmeye hazırdı. "Eğer benim yöntemlerimi kullanmama izin verersen, sen de kendi yöntemlerini kullanırsın. Bir kez daha sözümü kesersen seni odadan dışarı atarım."

Avukat Ryke başını salladı; büyük pazuları gerginlikten titriyordu. "Size avukatınız olduğumu hatırlatmak isterim. İşimi yaparsam özür dilemem gerekir mi?"

Doktor sakince, "Savunmama müdahale etmek ve yetki alanımı işgal etmek tamamen farklı iki eylemdir," diye cevap verdi.

"Bu Ben'le ilgili," diye belirtti Mitchell. "Durumun ciddiyetini anlamıyorsanız, korkarım size açıklamak zorunda kalacağım."

Dr. Krugher ayağa kalktı ve kendini kabul ettirmek için zor kullanmak anlamına gelse bile roller hiyerarşisini yeniden kurmayı gerekli buldu. "Bana hiçbir şey açıklamana ihtiyacım yok Mitchell. Bana her şeyi bilen biri gibi davranmaktan kaçın. Los Angeles'taki tek avukat sen değilsin." Bakışlarını hâlâ kapının önünde özenle duran Hunberct'e çevirdi. "Buradaki her biriniz işe yarıyorsunuz ama vazgeçilmez değilsiniz. Yarın bile hepinizi değiştirebilirim, eğer bu beni memnun ederse ve yeni bir personel için ödeme yapmama izin verirse." Mitchell'a derin bir ciddiyetle bakmaya devam etti. "Ve yeni bir avukat da. Bu yüzden bana nasıl hitap ettiğinize dikkat edin. Sabrımın bir sınırı var ve sen bunu biliyorsun."

Avukat Ryke acı veren gerginliği yatıştırmak için gülümsedi. "Beni 20 yıldır tehdit ediyorsunuz ve ben hep buradayım. Ne yazık ki bensiz yapamazsınız. Ben en iyisiyim."

"Er ya da geç uyarılarımı uygulamaya koyma zamanı gelebilir. Beni hafife alma," diye karşılık verdi arkadaşı, fikrini değiştirebileceğinden emin bir şekilde.

"Pekala," diye güldü diğeri, hiç de korkmamıştı, "ama babana karşı sorumluluk al."

Ben, *Avukat Ryke'a Dr. Markus tarafından çenesini kapatıp işini yapması için yüklü bir ödeme yapıldığını* söylemişti ve Mitchell'ın cevabı da bunu doğrular gibiydi.

"Şimdi sessiz ol. Beni rahatsız etmemeye çalış ve onunla konuşmama izin ver."

Dr. Krugher bana doğru döndü ama eğilmek yerine önümde durdu. Soğuklaşmıştı, gözleri kararmıştı; az önce kurduğumuz suç ortaklığı kırılan bir cam kavanoz gibi paramparça olmuştu. "Mitchell'ın bana söyledikleri doğru mu?"

Alt dudağımı ısırdım, boynumda çok sıkı *duran gerdanlığı* okşadım ve bir kez daha hiçbir şey söylemedim. Juliette yatağından eğilip Mitchell'ın görüş alanını kapatan figürünün ötesine baktı ve kısa bir an için benim solgun yüzümü fark etti.

"Bu aşırı tepkisizlik sağlıklı değil, Dorothea." Dr. Krugher sabırsızlık göstermeye başladı. "Kendine empoze ettiğin bu kayıtsızlıktansa ağlamayı, çılgılık atmanı ya da bana hakaret etmeni tercih ederim," diye mırıldandı. "Eğer seninle benim aramda güven yoksa, aramızda herhangi bir bağ kurmam mümkün değil. Ne zihinsel ne de duygusal."

Anahtar.

Parkta ona benden etkilenip etkilenmediğini sorduğumda bana bahsettiği anahtardı.

Ancak dürüst olamazdım, ona gerçeği söyleyemezdim: ne Juliette'in ne de Mitchell'ın önünde.

Ben, Dr. Krugher ile hâlâ çok zayıf olan ilişkiyi bozan korkunç şüpheler aşılamayı başarmıştı ve bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Tamam. Bana cevap vermek istemiyor musun? O zaman başka bir şekilde davranmamda fayda var." Doktor Hunberct'e kapıdan ayrılıp kendisine katılmasını işaret etti. "Odayı ve banyoyu arayın. Kliniğe müşil sokup sokmadığını kontrol edin," diye emretti.

Umursamıyormuş gibi yapmalıydım ama dikenler kalçama battığında ve paniğe kapıldığımda ayağa fırladım.

"Ne? Neden?"

"Ah, sonunda bir tepki, Dorothea." Dr. Krugher sadistçe memnun oldu. "Seni bu kadar ilgili gördüğüme sevindim."

O benimle alay ederken, odanın içinde dolaşan uşağı gözden kaçırmadım: Eşyaları hareket ettiriyor, çekmeceleri, kapıları açıyor ve suçlayıcı ilaçları aramak için eşyalarımı karıştırıyordu.

"Ne yapıyor bu böyle?" Mahremiyetimi kasıtlı olarak ihlal ettiği için onu işaret ettim. "Hunberct, lanet olası dur!"

Avukat Ryke adamın yoluna çıkmamak için kenara çekildi ve Juliette'in önünde durarak onun bu kadar yakın olmasından dolayı kızardı.

"Dr. Nørgård kilonuzun artmadığını fark etti, Dorothea. Bu nedenle kliniğe sokulması kesinlikle yasak olan buharlaştırıcı maddeler aldığınızdan şüpheleniyor. Yönetmelikleri okuduysan bunu biliyor olmalısın." Dr. Krugher yavaşça yürümeye başladı, uşağın gizli müshilleri ortaya çıkarmasına yardım edip etmemeyi düşünüyordu. "Yine de Hunberct'in meslektaşımın endişelerinin yersiz olduğuna dair beni temin etmesi gerekecek."

Ellerimi iki yumruk haline getirdim ve dişlerimi sıktım. "Hunberct o pis ellerini benim eşyalarımına sokamaz! Ben geldiğimde bavulları zaten aramışlardı!"

"Hunberct bir emri yerine getiriyor, Dorothea. Ve hiç kimse bana itaat etmekten kendini muaf tutamaz." Etrafına bakındı, odanın her köşesini inceledi.

"Nerede olacaklarını merak ediyorum..." diye mırıldandı, sanki kaçan küçük fareleri arıyormuş gibi, oysa mevcut olan tek küçük fare bendim.

"Sakin buna cüret etme!"

"Cesaret edeceğim, çocuğum. Ve göreceksin ki onları bulacağım. Nereye koydun onları? Ayakkabılarının içine mi?" Gardırobun köşesine terk edilmiş amfibilere gözlerini dikti ama uşak ondan önce davranıp kontrol etmeye gitti. Onları aldı ve içinde bir şey olmadığından emin olmak için ters çevirdi. "Ya da yastık kılıfının içinde?"

"Yanımda hiçbir şey getirmedi. Yemek planına uyuyorum" diye kendimi savundum. "Eğer kilom artmıyorsa belki de sağlık ekibinize elinizden geleni yapıp yapmadığınızı sormalısınız!"

Dr. Krugher masaya yaklaşmak için bana sırtını döndü.

Uzun boylu, heybetli ve profesyonel kıyafeti içinde o kadar büyük görünüyordu ki, etrafındaki alan çok küçük görünüyordu.

Beni görmezden gelerek önce *boğucu* ilaçlarla dolu kutuyu açtı, sonra da alttaki çekmeceleri açarak müshil ilaçlarının bölmelerin en altında olup olmadığını kontrol etti. "Her hastanın durumunu kendim izlerim. Meslektaşlarım bana danışmadan kendi başlarına karar veremezler. Bu nedenle tıbbi durumunuz hakkında da sürekli bilgilendiriliyorum." Çekmecelerden birini kapattı ve yatağa doğru dönerek battaniye ve yastığa göz attı. "Evet, yemek planına uyuyorsun Dorothea, ama her zamanki gibi bazı aksaklıklarla..." Elleriyle yastığı sıktı; pazuları kasılarak gücünü gösterdi. Gerginleşti ve kendini kontrol etmek için mücadele ediyor gibiydi. Sonunda yastığı yerine fırlattı, derin bir iç çekti ve sormak için döndü.

"Onları nereye koydun?"

Ses tonunun sertliği karşısında ürperdim. "Ona hiçbir şeyim olmadığını söyledim!"

"Beni her şekilde kandırmaya çalışıyorsun, değil mi? Buraya adım attığın ilk günden beri bunu yapıyorsun. Benim bir embesil, saçmalıklarla beslenecek bir aptal olduğumu düşünüyorsun. Bunun beni nasıl çileden çıkardığını bilemezsin Dorothea, ama anlamanı sağlayacağım..." Bana attığı hınzırca alay dizlerimin titremesine neden oldu. Bazen gülümsemesi Ben'inkinden daha tehditkâr ve uğursuz olabiliyordu. "Bana onları nereye koyduğunu söyle. Haydi."

Geri çekilirken Hunberct'in aralık bıraktığı dolap kapağına çarptım ve başımı şiddetle salladım. "Benim... Benim hiçbir şeyim yok..."

"Tamam. Bunu sen istedin," dedi ve komodine dönüp küçük maymunu, annemin bana verdiği yumuşak oyuncağı, hayatımdan daha çok değer verdiğim görünüşte anlamsız bir nesneyi kapmadan önce. Bir öfke dalgasının etkisiyle, sonuçlarını umursamadan oyuncağı geri alması için üzerine yürüdüm.

Ceza lanet olsun!

"Onu bana ver. O benim!"

Dr. Krugher pelüşü yukarı kaldırarak ona ulaşmamı engelledi.

Nasıl yapabilirim?

Neredeyse iki metrelik bir Adonis'ti ve ben onun göğsüne bile ulaşamıyordum.

Bir elini ileri uzatarak beni uzak tutmaya çalışırken etraftan atladım: yeterince yaklaştığımda beni geri itti, ama

Bana zarar vermemek için uyguladığı baskı o kadar zayıftı ki, hâlâ onun üzerinde kalabiliyordum.

"Ver onu bana!" diye öfkeyle bağırdım; arkasını döndü ve ben de fırsattan istifade yumruklarımınla sırtına saldırdım. Ne irkildi ne de inledi, bu da onunki kadar güçlü ve dirençli bir cüsseye indirilen darbelerin zavallı darbeler olduğunun bir işaretiydi.

Sanki ellerim kauçuktan yapılmış ve beton bir duvara çarpıyormuş gibiydi.

Ona bağıırıp öfkemi kusarken biri arkamdan önümü kesti, beni çelik gibi sardı ve bileklerimi çenemin altından kavrayarak beni doktordan uzaklaştırdı ki ona daha fazla zarar vermeyeyim.

"Yeter, Thea. Yeter." Mitchell'ın sesini kulağımın dibinde duydum ama beni sıkıca göğsüne bastırırken kıvranmaya ve çılgınca tekmelemeye devam ettim.

"Ver onu bana..." diye fısıldadım bitkin bir halde. "Lütfen!"

Dr. Krugher pelüş gitarı yokladı, olması gereken yumuşaklığı değil sert dokusunu hissetti. Boynun kenarı boyunca gizlenmiş fermuarı buldu, yakaladı ve ses kutusuna doğru çekti, kutu açıldı ve yarısı boş müshil kutusu yere düştü.

Keşfedildiğimi anlayınca çığlık atmayı ve çırpınmayı bıraktım, Mitchell beni hâlâ kendisine yakın tutsa da, gerçek bir zorunluluktan çok güvenlik nedeniyle.

Doktor bir eliyle sakalını ovuşturdu; ayağının ucuyla ilaçları ona doğru hareket ettirerek tam olarak aradığı şey olduklarından emin oldu, ardından ahır yatağın üzerine fırlattı. "Sana onları bulacağımı söylemiştim," diye onayladı, bana değil yere bakarak. Yüzü karardı, yeniden canlanan tınısı alçak, korkutucu bir sese dönüştü. 'Bana yalan söyleyemezsin. Benden hiçbir şey saklayamazsın. Benden kaçamazsın. Beni engelleyemezsin. *Yapamazsın* Dorothea. Bunun farkına varmaya başlamalısın." Başını kaldırdı; cehennem güzel vücudunu gölgelemiş ve ikisini de ebedi lanetlenmeye mahkûm etmişti. Siyah bir tutam alnının bir yanından aşağı kaymış, ona düzensiz bir görünüm vermişti; gözbebekleri o kadar dardı ki, akuamarin rengi irisler şiddetli ve yakıcı tutkularla alev alev yanıyor gibiydi.

O iblislerin tekrar içinde kıpırdadığını gördüm, parmaklıklarının üzerinde çırpındıklarını, tekmelediklerini, keskin köpek dişleriyle üzerlerine salyalarını akıttıklarını gördüm.

Fırtınalı ve hiddetli, beni arzuluyorlardı, kendilerini bana dayatmak, bana bir ders vermek, benden beslenmek ve beni cezalandırmak istiyorlardı.

Korkuyla Mitchell'in karnının alt kısmına dirseğimle vurdum ve o da beni bırakmadan elini gevşetti. Sonra başparmağını bileklerimden birine dolayarak ısırıldı ve beni serbest bırakmak zorunda kaldı.

"Kahretsin..." diye sövdü, parmağı acıyordu. "Hunberct, Juliette'i yanına al ve kapıyı kapat!" diye emretti.

Uşak küçük kızı dirseğinden tutup çıkışa doğru götürdü ama ben onlara ulaşip onlarla birlikte kaçamadan Dr. Krugher beni tek koluyla belimden yakaladı ve geriye doğru sürükleyerek yüzüstü yatağa fırlattı. Ben şiltenin üzerinde zıpladım, küçük maymun yere düştü; inanılmaz bir beceriyle bir dizini kalçamın yanına koydu ve uzanıp bileklerimi başımın üzerine hapsederek beni hareketsiz kalmaya zorladı. Üzerimde yükseldi ve sadece çılgın niyetini gerçekleştirmek için eğildi.

"Neyin peşinde bu?" Nefes nefese kaldım, yüzümü zar zor başka tarafa çevirdim.

Bir eliyle beni tutarken, diğer eliyle eteğimi böbreklerimin üzerinden kaldırdı ve dantel bir külotun zar zor örttüğü popomu ortaya çıkardı. Gerçekten böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordum, üstelik Mitchell'in huzurunda. "Bırakın beni!"

"Çocukken sana verilmeyen azarı hak ediyorsun Dorothea." Şimdiye kadar bu kararı sadece beni cezalandırmak için değil, tamamen kaprislerinden dolayı vermişti. Fantezilerimde bu fikir bana birkaç kez dokunmuş olsa da hayatımda hiç şaplak yememiştim. Yine de isyan etmem ve beni bırakması için hırlamam doğaldı ama Dr. Krugher'in tutuşu Ben'inkinden farklı olarak güçlüydü. İkincisiyle kendimi kapana kısılmış hissetmişim ve ıstırap hiçbir ahlaksız düşünceye yer bırakmamıştı; öte yandan doktorla, sanki dokunuşu üstün bir cinselliği ortaya çıkarıyormuş gibi vücudumun her yerinde dönen bir zevk hissettim.

"Bana yapmak istediği şey normal değil!" diye bağırdım.

"Peki bana itaatsizlik etmeye devam etmek sana normal geliyor mu?"

İlk vuruş sağ kalçama oldu ve düşündüğüm kadar acımadı bile, bu sadece bana bahşedeceği erotik yüceltmenin başlangıcıydı. Sadece biraz inledim, garip bir merakla

Görünüşte masum olan ama ikimizde de hissedilir bir cinsel gerilime ihanet eden bir durumda ne hissedeceğimi öğrenmek.

"Ona itaatsizlik etmedim!" diye bağırdım, Mitchell ısırığının izini incelerken ve sarı kaşlarını dişlerimin bıraktığı görünür kesiklere çatarken.

"Yapıyorsun. Bunu her zaman yapıyorsun, çünkü kaba ve nahoşsun. Bugün çok ileri gittin. Ben olayıyla başlayıp müşhillerle bitirdin." İkinci tokat, bu kez sol kalçaya, bir öncekinden daha sertti ama her zaman ölçülüydü; bu sadece bir ön sevişmeydi ve ardından gerçek ceza gelecekti. Yavaş yavaş ritmi artırdı, yumuşak, acıtan avucuyla bana vurdu. Tuhaf bir karıncalanma hissi etkilenen bölgelerden ensemeye doğru yayılmaya başlayıp sırtımdan aşağıya doğru inerken popomu kasıp kaslarımı sertleştirdim.

"Şimdi bir misafirle bile konuşamayacak mıyım?" Ayağa kalkmak için dirseklerimi kaldırdım ama bir eliyle bileklerimi hiç zorlanmadan ve bırakmaya niyetli olmadan bir arada tutmayı başardı.

"Ben'le olmaz. Bunu zaten açıkça yasaklamış görünüyorum." Vuruşlar hızlandı ve şiddetlendikçe can yakmaya başladı. Önce bir kalçama, sonra diğerine, ayrım gözetmeksizin, inanılmaz bir hassasiyetle. Protesto sesleri çıkardım, kıpırdandım ve yalnız kalmak için tüm çaresizliğimi ona gösterdim. Kalçalarım, her darbeden önce gelen hava değişimine karşı bile hassaslaştı.

"Ah, acıyor!" Bu büyük şiddet ortamında kendimi, babası tarafından iyi bir dayak yiyen yaramaz küçük bir kız gibi hissediyordum. Dr. Krugher, kaba ve haddini aşan davranışlarına rağmen, her tokadı güçlü bir tensel ve manyetik yük ile doldurmayı başardı. Bu sadece anlamsız tokatlar dizisi değil, bana nelerden hoşlandığını, tartıştığımız ilk andan beri bana ne yapmak istediğini, onu neyin tahrik ettiğini ve neye alışık olduğunu anlatmanın bir yoluydu, çünkü hareketlerinin hiçbirisi doğaçlama değildi, farkındalık ve deneyimle doluydu.

Bir iz bırakmak istedi.

Hem içimde hem de
dışımda.

Ve başaracağından emindim.

"Evet Dorothea, acıtıyor. Tıpkı seninle dalga geçilmesi ya da akli dengesi yerinde olmayan kişilerle tehlikeli bir durumda olduğunu bilmenin 'canını yakması' gibi.

Seni taciz ediyorum," diye azarladı beni. "Poponu sertleştirme. Kasların gergin olursa daha fazla acı hissedersin; ancak gevşersen, ısı yavaş yavaş genişleyecek ve morluklar birkaç gün içinde geçecek" diye talimat verdi ve zaten sıcak ve yanan kalçalarımın daha fazla tokat atmaya devam etti.

Güçlü, titiz ama yine de katlanılabiliyordu.

"Sen lanet olası bir despotsun!" diye hakaret ettim ona, öfke doluydum. "Bir çürümüş. Kibirli, kendini beğenmiş bir sadist!"

"Oh, öyle mi? Bana saygısızlık etmeye devam mı ediyorsun?" diye alay etti. "O zaman dersini alana kadar sana ne kadar sadist ve küstah olabileceğimi göstereceğim." Yavaş ve kontrollü tempodan daha hızlı ve daha sıkı bir şaplak dizisine geçti. Ağır eli sanki deri bir kırbaçmış gibi çok ağırlaştı. O bana nasıl bir piç olabileceğinin kanıtını verirken, sıcaklık hissi kıcımlı buz küpleriyle dolu bir küvete daldırma arzusu uyandırdı.

Muhtemelen kim bilir kaç gün boyunca oturamazdım.

"Yeter," diye mırıldandım nefes nefese. Alnımı yatağa koydum ve seans hala uzun ve yoğun görünse de durmasını bekledim.

"Emin misin? Yeterli mi?" diye hesaplanmış bir kötü niyetle ima etti ve bir an için öfkesi dağıldı.

Sıcaklık çevre bölgelere yayılıyor, külotun gizlediği mahrem merkezde bile hassas titremelere neden oluyordu. Birdenbire durmasını isteyip istemediğimden emin olamadım ama o bunu çoktan hissetmiş gibiydi.

"Bilmiyorum..." diye kekeledim parlayan gözlerle; sadece bir parça gururumu korumak için ağlamamıştım. Ruhumun derinliklerinden gelen duyguların su yüzüne çıktığını ve üzerimde hissettiğim ağırlığı hafiflettiğini hissettim. Bu cezayı hak etmiştim, acı çekmeyi hak etmiştim ama hissettiğim şey acıdan çok hoş bir esenlik ve huzur duygusuydu. Kısa süre sonra inlemelerim çarşafı karşı hafif inlemelere dönüştü. Dr. Krugher'in şiddetli bir dürtüsü olarak başlayan bu geçici oyun, şüphelerimin çoğunu tükettiğini kanıtlıyordu: varlığımın sapkın bir yönünü okşayabilmiş, onu kavrayabilmiş ve bana göstermek için çekip çıkarabilmişti, çünkü orada olduğunu, içimde var olduğunu ve sadece tatmin edilmesi gerektiğini keşfetmişti.

Darbelerinin gücünde algıladığım hükmetme ve ezme duygusu, ayağa kalktığımda üzerime çöken aşağılanmayla birleşti

Onları almak için hareketsiz kalmam, bana verdiği şeyin şimdiye kadar istediğim her şey olduğunu fark etmemi sağladı.

Yüksek sesli bir nefesle, heyecan külotumu ıslattı; Dr. Krugher fark etti ve duvarlardan erkekçe bir kahkaha yayıldı. "Ne pis, ahlaksız bir çocuk. Cezalarım böyle mi tepki veriyorsun, Dorothea?"

Bu arada Mitchell, Juliette'in yatağına oturmuş ve dirseklerini dizlerine dayamış bir vaziyette sessizce etrafı izliyordu. Utançtan nefesim kesildi, ona söylemek istediğim her şeyi iptal etti: örneğin gitmesini ya da bana o uygunsuz şekilde bakmamasını. Isırgan gülümsemesi ve muzip bir memnuniyetle parlayan derin gözleri, popomun arkadaşı tarafından şiddetle okşanmasını görmekten büyük zevk aldığını anlamamı sağladı. Doktorun bunu takdir edeceğini bildiğinden, dolaylı olarak katkıda bulunmak, sadece bakışlarının gücüyle beni bastırmak, böylece uzuvlarımı ve bağırsaklarımı alevlendirmek için beni yeterince sersemletmek için kalmıştı. Belki de işini bitirdiğinde ona teşekkür edecek ve birlikte kaba erkek şakalarıyla olayı yorumlamaktan zevk alacaklardı.

"Eğer sızlanmamı duymayı umuyorsan abartmalısın çünkü buna dayanabilirim." Gözyaşlarımı tutmak için göz kapaklarımı sıkarak Dr. Krugher'a sataşmaya devam ettim. Kanlı bir kırım olduğundan emindim, yakında belirgin morluklara dönüşecek olan kırmızımsı çizgilerle işaretlenmişti.

Birden durdu.

En çok işkence gören sağ kalçamı kendini beğenmiş bir şekilde okşadı, sonra parmaklarını omurgamdan ensemeye doğru gezdirdi, saçlarımın arasından geçirdi ve başımı yaslamak için acımasızca geriye doğru çekti; bu doğal olmayan pozisyonda sapkınlıkla parlayan gözlerine baktım.

"Bana karşı gelmeyi bırak, Dorothea. Şu andan itibaren kurallara uymak zorundasın." Sıcak nefesi kulağıma çarptı. "İlkten sona." Dizleri hâlâ yatağa gömülüyken nefesi kesilmişti, göğsü gergindi, dudakları sıkı ve sertti, pantolonunu çözme ve beni başka bir şekilde alt etme dürtüsünü iletliyordu.

"Fazla umutlanma. Sana meydan okumayı seviyorum. Lanet bir ceza beni durdurmaya yetmeyecek, aslında... bu beni deli gibi tahrik ediyor," diye şeytanca gülümsedim.

Mitchell odanın arkasından alaycı bir sırıtışla, "Yanlış hamle, evlat," diye yorum yaptı.

Dr. Krugher'in bakışlarında bir şey parladı ve beynini bulandırdı.

Bana şaplak atmaya devam ettiğinde onu tekrar kışkırttığım için acı bir pişmanlık duydum, bu sefer aldırış etmeden, herhangi bir oyun amacı olmadan, geri çekilmeden veya abartmaya zahmet etmeden.

Ne de olsa ondan ben istemiştim.

Ne pervasız bir aptal!

Bir çığlık attım ve kendimi kurtarmak için bileklerimi sıktım, ama o sanki kemiklerimi ezmek istiyormuş gibi elini kısaç gibi bileklerimin etrafına sıkıştırdı.

Kalçalarımın birleştiği yere, neredeyse cinsel organıma yakın bir yere, sonra daha yukarıya, kalçalarımın tepelerine ve tekrar aşağıya, önceki seansın hâlâ taze olan izlerini takip ederek vurdu.

Ve sonra uzun süren acı beni gözyaşlarına boğdu.

Devam etmesini engellemek için pelvisimi bir o yana bir bu yana kaydardım ama Dr. Krugher durdurulamaz görünüyordu, şiddetli bir şehvetle hareket ediyordu.

O anda ona her şeyi verebileceğimi, beni istediği gibi kullanabileceğini ve benim ona engel olamayacağımı anladım.

Benimki ne küçümseme ne de zorlamaydı, sadece şaplak atmanın onun ve farkında olmadan benim zevkime açılan bir kapı olduğu fikrinden tahrik olmuşum.

Paylaştığımız şeylerde aşırıya kaçan bir şey yoktu.

Onu her zaman ve ısrarla kışkırtmış, gücendirmiştim: bu işkencenin, kendi iradesini kabul ettirmek ve çok disiplinsiz ve asi olan benimkini cezalandırmak için beni maruz bıraktığı cezanın nedeni buydu.

Sabrının ipinin kopmasını bekledim ve sonunda koptu.

Tüm enerjisini kullanmadığından emindim, yine de her darbe bir kemer kadar sert, kalçalarımın arasındaki bir itme kadar sertti; inlememek için ağzımı kapattım ve alt karnımdaki titremeleri durdurmak için karnımı geri çektim.

"Ben... affedersiniz..." Dizlerimi büktüm ve gülünç bir şekilde isyan etmeye çalışan küçük bir kız gibi ayak bileklerimi salladım. Hatalı bir şekilde sırtımı dikleştirdim ve acıyan popomu daha fazla dışarı çıkardım, böylece ona daha iyi tokat atma şansı verdim.

"Korkarım bunu duymadım, Dorothea," diye acımasızca öfkелendi, başımı gözyaşlarımla ıslanmış çarşafıara bıraktım, dudaklarım ardına kadar açık ve boğazım buz gibi sesinin soğuk esintisiyle sarılmıştı.

"Affedersiniz. Bir daha olmayacak!" Ona bir daha meydan okumayacaktım, özellikle de kendimi ona karşı koyma imkânım olmadan bedeninin gücüyle kısıtılmış bulacaksam. Ellerimle kendimi savuşturma içgüdüsü, o tutuşunu gevşetirken bileklerimi çekiştirmeme neden oldu.

Ruhundaki şehvet kasırgası yatışmış, aklı başında bir rasyonalite durumuna gerilemiş gibiydi.

"Umarım senin için öyledir." Tokatların şiddeti, son ve hafif bir patlama sesi duyulana kadar yavaş yavaş kesildi. Dr. Krugher üzerime çöktü ve kıpırdamadan durdu, artık mor olan yüzümün sol tarafını izlerken hıçkırıklarımı dinledi. Parmak uçlarını küçük kalçalarımda kalan parmak izlerinin üzerinde gezdirirken ürperdim, kendini beğenmiş bir şekilde sanat eserine hayranlıkla bakıyordu. Popomun yandığını, klitorisimin külotumun hafif kumaşına sürekli sürtünmesinden dolayı hassaslaştığını hissettim. Bakışlarıyla, külotuma yapışan ve onu ıslatan küçük arzu damlalarını ortaya çıkaran mahremiyetimde oyalandı. Islanmıştım ve o da bunu fark etmişti. Tamamen tatmin olmuş bir şekilde, sert ve sıkışık hissettiğim bileklerimi bıraktı, sonra bir elini başımın yan tarafına koydu ve kulağıma ulaşmak için beni ağırlaştırdı. "Artık bana itaatsizlik etme, *Kleines Äffchen*..." Yatağın kenarına oturdu ve kısa bir süre sonra beni koltuk altlarımdan tutarak kendi kucağına aldı. Sersemlemiş ve hala sarsılmış olsam da kollarında sıkıldığımda, popom o kadar ağrıyordu ki, onu kalçasına bastırmak beni hoş bir sıcaklıkla sarmaladı.

dayanılmaz.

"Şimdi daha iyi olacaksın..." Başparmağıyla yanağımı hafifçe okşadı. *Nasıl oluyordu da aceleci ve sert bir tavırdan şefkatli ve nazik bir tavra geçebiliyordu?* "Duygularını asla bastırmamalısın, başkalarının onları anlamayacağından korksan bile. Onlar senin burada, dünyada kalmanı, varoluşuna ve etrafındaki insanlara bağlı olmanı sağlar."

Burnumu kaldırdım ve elmacık kemiğimi elbisesinin kolalı kumaşına sürttüm, akan rimelle lekelenip lekelenmediğini umursamadan. "Yani duygularını uyandırmak için hastalara şaplak mı atıyorsun?"

"Hayır." Avucunu boynunun arkasına kaydırarak orayı da uysalca okşamama izin verdi. "Sadece seninle oldu çünkü işe yarayacağını biliyordum..."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım ve kendimizi birbirimize yakın bulduk, birleşmiş ve karışık nefeslerimizin yoğunluğuyla tamamen batmama izin verirken birbirimizin irislerinde yansıdık. "Nasıl emin olabilir ki?"

"Güçlü bir duygu uyandıracak ve içinizdekilerin su yüzüne çıkmasını sağlayacak bir eylem gerçekleştirmem gerekiyordu. İnsanların tutarsızlıklarının, ahlaki açıdan neyin doğru neyin yanlış olduğunun ötesinde, hastalarımı ne olduklarını ve ne olmak istediklerini göstermeye, korkularının üstesinden gelmeye çalışıyorum."

Küçük burnumu zar zor kırıştırdım ve işaret parmağımın boğumuyla tek bir damla gözyaşını sıktım. "Bana öyle geldi ki, onun da içindeki şeyi serbest bırakmaya ihtiyacı vardı..."

"Kesinlikle," diye onayladı ciddiyetle. "Senin için yaptığım şeyi kendim için de yaptım. Duygular, ruhumuzda var olan ve çoğu zaman 'içler acısı' olan arzuları ve yönleri uyandırır. Sırf kendinizi dinlemek istemediğiniz, gerçekte kim olduğunuzu bilmek istemediğiniz için etrafınıza ördüğünüz korku bariyerlerini yıkmanız gerektiğini anlamanız için size bunu tattırdım. Kişiliğimizin karanlık tarafları genellikle bizi korkutur, şaşırtır veya kafamızı karıştırır, ancak onları görmek ve anlamak kendimizle temasa geçmemizi sağlar. Onları kabul etmek huzurlu olmamızı sağlar."

Kaşlarımı çattım; olanlardan sonra psiko-felsefi kavramlar hakkında konuşuyor olmamız çok saçmaydı. "Yani bana şaplak atmanın, genellikle hissetmekten korktuğum için bastırdığım bir duygu akışını benimle paylaşmana izin verdiğini söylüyorsun..."

Garip bir şekilde, sözlerinin beni derinlemesine istila ettiğini, bilinçaltımı sarstığını ve gördükleri ve bana anlatmaya çalıştığı şey aracılığıyla içime işlediğini hissettim.

"Bravo," diye övdü beni pek de yüce gönüllü olmayan bir gülümsemeyle; artık adamın içinde ne kadar iyi ama bir o kadar da kötü niyetli bir şeyler olduğunu anlamaya başlamıştım. "Yavaş yavaş ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Hâlâ tahrik olmuş bir halde kalçalarımı sıktım ve sanki bedenim maruz kaldığı fiziksel ve duygusal yükten henüz kurtulamamış gibi ani bir baş dönmesiyle sarsıldım. "Kendimi tuhaf hissediyorum, sarhoş gibiyim..."

Başımı göğsüne yasladım; parmaklarının nazik hareketleriyle saçlarımı köklerinden uçlarına kadar taramaya başladı.

"Senin için her şey yeni ama ben *senin kim olduğunu* zaten biliyorum Dorothea. Sadece sana göstermem gerekiyor."

Onun taze kokusunu içime çektim, baştan çıkarıcı cesaret ve erkekse ateşin zengin bir karışımı, sonra mutlulukla göz kapaklarımı kapattım. "Olduğum şeyin annemin ölümüyle bir bağlantısı olabilir mi?"

"Sanırım öyle, çocuğum," diyerek beni okşadı, çıplak kalçamı okşadı ve yavaş bir şehvetle eteğimin kenarına kadar uzandı, "ama sana onay vermek için tam güvenine ihtiyacım olacak."

Eli dizime doğru inip parmak uçlarıyla tenimi gıdıklarken kıkırdadım ve memnuniyetsizlik içinde kıvrandım. "İnsanlara kolay kolay güvenmem..."

Kalbinin ritmik atışlarını sanki bir süre önce benim için çaldığı Beethoven senfonisi gibi dinlerken, "Bana güvenmek zorundasın," diye şart koştu. "Bu Cuma klinikten çıkacaksın. Buna ihtiyacın var."

Birdenbire yorgunluktan uyandım, ebeveyninden normale dönmek için izin alan küçük bir kız gibi mutluluktan havalara uçtum. "Dışarı çıkabilir miyim?" diye sordum şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Dr. Krugher etkilenmiş bir ses tonuyla, bitkin yüzümü aç, sinsi gözlerle süzerek. "Benimle birlikte."

23
Thea

*Çünkü sana güzel diye yemin ettim ve seni parlak
sandım, sen ki cehennem kadar siyah, gece kadar
karanlıksın.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Bir aynanın arkasındaki iç dünya nedir?

Bazen bunu yanlışlıkla basit bir mobilya parçası olarak düşünürüz.

Gözlerimiz, ötesine bakamadan, kendimizle bağlantı noktasını, gerçek kimliğimizi, ne olduğumuzu ve ne olmak istediğimizi göremeden yansıyan görüntüyü yakalamaya alışmıştır.

Çocukluğumuzdan beri onunla birlikte yaşadık; Kendimizi gözlemledik, geleceği hayal ettik, yetişkin olarak ne olacağımızı merak ettik ve şimdi bile, gençliğin kaygısızlığını aştıktan sonra, oraya, o cilalı yüzeyin önüne geri dönüyoruz - kanaatkar, aldatıcı veya aldatıcı - ve ona bakıyoruz, fiziksel kusurlarımızı, öznelliğimizi arıyoruz ve kendimizi bizi ayıran özle değil, çevremizdeki dünyayla, toplumun talep ettiği ve kişilerarası ilişkilere daha kolay uyum sağlayabilecek kuklayla değerlendiriyoruz.

Bazen *dışarıdan* görüldüğümüzün *içimizdekiyle* örtüştüğünü, dışsal uzlaşının bizi kişi olarak belirlediğini ve ancak bu sayede takdir edildiğimizi veya saygı gördüğümüzü hissedebileceğimizi düşünürüz; bazen de çeşitliliğin bizi kalabalıktan çok fazla uzaklaştırdığını ve kendi bireyselliğimizi erdemleri ve kusurlarıyla kabul etmek yerine başkalarının istediklerine uymak için kirlenmemize, yeniden değerlendirilmemize ve yeniden yaratılmamıza izin vermenin daha iyi olduğunu düşünürüz.

Ancak başkalarının yargıları ve görüşleri ne kadar önemlidir?

*Görünmek ne kadar
önemlidir? Var olmaktan
daha mı önemlidir?*

Ben... bunun yüzünden mi hastalandım?

Benim için ayna korkunç bir düşmandı, yansımam çarpık bir algıydı, yansıtılan görüntü kendimle ilişkilendiremediğim bir şeydi.

Sanki bedenimi tanıımıyordum, sanki içinde kendimi tanıımıyordum ve yabancılik hissi kirli bir çamur gibi üzerime yapışmıştı.

Özellikle de o gün.

O gün kendimi daha da önemsiz, daha kusurlu, daha berbat ve olmak istediğim kişiden daha da uzak gördüm.

"Kahretsin!" diye söylenerek ellerimi yeni fayanslanmış saçlarımda gezdirdim. Yüzüme ağır bir makyaj yapmıştım, ancak dudaklarımı daha da hacimli göstermemek için ruj sürmekten kaçınmıştım. Her zaman çok etli olmuşlardı ve bu nedenle, özellikle okuldaki erkekler, tüm bunların bana sadece derin ve yorucu bir rahatsızlık verdiğinin farkında olmadan, beni pohpohlamak amacıyla bana sık sık müstehcen yorumlar yapmışlardı. Genel olarak dış görünüşümü hiçbir zaman beğenmemiştim: Ne uzun boyluydum ne de dolgun. Göğüslerim bir ergeninkilere, yüzüm de en azından yirmili yaşlarda olduğunu kanıtlama umuduyla makyaj yapan bir kız çocuğununkilere benziyordu; anneminki gibi pembe tenli ve minyon yapılı olmamdan bahsetmiyorum bile. Üzerimde hiçbir kıyafet güzel durmuyordu, hiçbir şey bana yakışmıyordu ya da belki de hiçbir şey giymek için uygun değildim. Ancak kendimi ve görünüşümü mahkum ettiğim bilişsel çarpıklığın asla geçmeyeceğinden, iyileşemeyeceğimden ve aynanın içinde boğulacağımdan, ona çarpıp parçalanacağımdan ve benden geriye kırık bir cam yığınının başka bir şey kalmayacağından korkuyordum.

"Thea, harika görünüyorsun. Neyin var?" Juliette bütün öğleden sonra bana akşam için doğru elbiseyi seçmemde yardımcı olmuştu. Ona Dr. Krugher'in teklifinden bahsetmişim ama dayaktan bahsetmemiştim. Her iki kalçamda da gözle görülür izler olmasına rağmen şaplak olayını atlamıştım: morumsu morluklar ve daha koyu, neredeyse siyah çürükler cildimi mürekkep lekeleri gibi kaplamıştı, öyle ki geceleri yatakta sırtüstü yatmak ya da sırtüstü durmak benim için zor oluyordu.

Doktora ve onun sert cezalarına burun kıvrımadan veya küfredmeden doğru şekilde oturmak.

"Bundan hoşlanmıyorum, Juliette. Hiç hoşuma gitmiyor. Beni gördün mü? Bir sörf tahtası benden daha çekici olurdu," diye mırıldandım panik içinde. Saat yedi buçuktu ve önümüzdeki yarım saat içinde Dr. Krugher'a bekleme odasında, Melanie'nin bankosunun önünde katılmam gerekiyordu.

İşte tam o sabah, Hunberct'i beni uyarması için göndererek bana bir randevu vermişti.

"Çünkü farkına bile varmadığın kusurlara takılıyorsun. Sen çok güzelsin, Thea." Juliette uzun kahverengi kirpiklerini kırıştırarak her zamanki nezaketiyle beni yatıştırmaya çalıştı. "Ayrıca, bu siyah. Koyu renk giysiler içinde rahat hissettiğini söylemiştin." Arkamda durarak, bana zorla giydirdiği dar kılıf elbiseye hayranlıkla baktı: İnce askıları ve göbeğe kadar uzanan ön fermuarı olan, açılırsa yakayı daha derin, daha agresif ve gösterişli gösterecek bir yakası vardı. Kumaşın ince bedenimi ikinci bir deri gibi vurgulamasından hoşlanmasam da gardırobumdaki giysiler arasında en zarif olanıydı.

Batı Hollywood'dan pek bir şey getirmemiştım, dahası Dr. Krugher ile çıkma ihtimalini de düşünmemiştim.

Davetini nasıl anlayabilirdim ki?

Bir randevu ya da basit bir iyilik gibi mi?

Juliette bana önceki aylarda da onunla ve diğer hastalarla dışarı çıktığını söylemişti; onları her zaman Cuma günleri klinik dışına, farklı yerlere ama aynı terapötik amaçla götürüyordu. Bu yüzden, ondan etkilendiğim ve onu sadece psikiyatristim olarak değil, daha fazlası olarak görmem gerektiği inkar edilemez olsa da, hiçbir yanılsamam olmamalıydı...

"Bilmiyorum." Başımı eğdim ve ellerimle kıvrımlarımın izini sürerek bazı görünmez kırışıklıkları giderdim. "Çok kısa, belki de onun gibi biri için yeterince sofistike değil. Pahalı ya da değerli kıyafetlerim yok." Üzüntüyle iç çektim. "Bu da eski bir paçavraya benziyor." Başımı salladım; düz sarı saçlar kalçamın tümseklerini gıdıklayarak bacaklarımın titremesine neden oldu. Oralarım o kadar hassas ve acılıydı ki, bir tüyün geçişi bile dişlerimi sıkmama neden oluyordu.

"Öyle değil. Size yakışıyor ve narin hatlarınızı güzelleştiriyor. Güven bana. Kadınsısın ama kaba değilsin." Juliette yanımdan geçip yatağın yanına bırakılmış ayakkabılara uzandı, onları aldı ve iki işaret parmağından sallandırdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu sinsice.

"Stiletto yok. Amfibilerimi giyeceğim." Yüksek sandaletler, topuklu ayakkabılar ve alışılmış görünümüme uygun olmayan herhangi bir çift ayakkabı giymeyi reddettim.

Juliette suratını astı. 'Sana onları memnuniyetle ödünç vereceğimi söylemiştim. Neden onları giymek istemiyorsun? Bu elbise için mükemmel olurlar."

"Hayır! Enne-o," diye azarladım. "Israr etme."

"Ah." Omuzlarını gevşetti ve reddetmeme gücenerek ayakkabılarını yere fırlattı. "Sen bilirsin o zaman, nasıl olsa inatçısın." Kasıla kasıla beni geçerek yatağına ulaştı, yastıkların arasına daldı ve bir gün önce başladığı göz yaşartıcı romanını okumaya devam etti.

"Şimdi benimle bir daha asla konuşmayacak mısın?" Çıplak ayağımı yere vurdum ve ellerimi kalçalarımaya dayayarak ona baktım.

Beni görmezden geldi ve bir sayfayı çevirdi, büyük bebek gözlerinin kaymasına izin verdiği satırlara kapıldı. "Aynen öyle."

"Çok kaprislisin Julie."

"Bunu senden duymak iltifat sayılır," diye mırıldandı, ayak bileğini havada sallayarak. "Ve şimdi sen devam et ve benim yardımım olmadan hazırlan." Alaycı bir gülümsemeyi saklamaya çalıştı ama başaramadı.

Bunun üzerine masanın üzerinde duran saate baktım ve bileklerime kadar uzanan botlarımı giymek için eğildim. "Senin saçmalıklarla vakit kaybetmeye devam edersem randevuma geç kalacağım," diye mırıldandım, bağcıkları tavşan düğümüyle sıkmaya çalışırken tek ayağımın üzerinde zıpladım.

Juliette, "Bu bir randevu değil," diye belirtti.

"Her neyse, yarın sana haber veririm." Sigaraları ve cep telefonunu, büzgüsüne toka görevi gören bir zincir örülmüş siyah bir kova çantaya koydum, sonra gardıroptan kısa deri bir küpe çıkarıp taktım.

"Gece yarısına kadar seni kliniğe geri götürecektir." Juliette bana baktı, sonucu zımnen onaylıyordu. "Yani ben uyanık olacağım ve sen de bana nasıl geçtiğini anlatacaksın."

Bunu biliyordu çünkü onunla benzer bir deneyim yaşamıştı; bu fikir beni rahatsız etti, sanki o adam bana aitti ve onu başka biriyle paylaşma olasılığını kabul edemezdim, ancak...

Karısı dışında mı? Ciddi misin, Thea? Hadi be!

Kesinlikle mantıksız ve gülünçtüm.

"Bana büyük bir 'Bacağımı kır' dileği ver." Yakamın bana yeterince şans getirmesi gerektiği halde, küçük kızıdan batıl bir dileğimi yerine getirmesini istedim.

"Buna ihtiyacın yok," diye cevap verdi Juliette uçan bir öpücükle. Ben de hızlı bir el hareketiyle karşılık verdim ve odadan çıktım. *Evet, çıktım.*

Ben'in sözleri beni Dr. Krugher'in gerçek sorunları konusunda endişelendirmişti. Ona tam olarak inanmasam da anlattıklarında doğruluk payı olduğundan şüpheleniyordum, bu yüzden doktorla yapacağımız bu gezinin sadece bilgilerimizi derinleştirmekle kalmayacağını, aynı zamanda o iki gün boyunca mücadele ettiğim birçok şüpheyi daha iyi araştırmama ve gidermeme yardımcı olacağını umuyordum.

Göğsümdeki duygu yoğunluğuyla koridordan aşağıya, merdivenlerden ana salona doğru yürüdüm.

Sesleri duyduğumda Melanie'nin yalnız olmadığını fark ettim; utangaçlığımdan köşeyi dönüp kendimi göstermek yerine, bir elim omzumda duvara yakın durarak dışarı baktım.

Saat sekizdi ve Dr. Krugher bankonun önünde kağıtları imzalıyor, bir yandan da asistanına o akşamki sorumluluğun kendisine ait olacağını ve söz konusu hastanın -yani benim- gece yarısına kadar kliniğe dönmüş olmam gerektiğini açıklıyordu. Melanie ne itiraz etti ne de konuşmak istediğini belirtti, sadece kibar bir gülümsemeyle başını salladı. Öne çıkıp onları selamlasam mı yoksa beni fark etmesini mi beklesem bilemedim ama karar vermek için zamanım olmadı çünkü doktor bana doğru döndü ve sırtım Plüton heykeline dönük, hareketsiz ve mahcup bir şekilde durduğumu fark etti. Uzun bir süre bana baktı, siyah amfibilerimi, çıplak bacaklarımı, kısa elbisemi ve düz, garip bir şekilde düzgün saçlarımı inceledi, sonra gözlerini kısarak kehribar taşıyla süslü kadife gerdanlığıma baktı ve imzalanacak son belgeye odaklanmaya devam etti.

"Orada ne yapıyorsun, Dorothea?" diye sordu bana dalgın dalgın; o beni düşünmeyi çoktan bırakmıştı, benim bakışlarım ise onun kömür grisi takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle belirginleşen heykelsi fiziğine takılmıştı. Kuzguni saçları özenle kesilmişti, bir tutam alnının sol tarafına düşüyordu, sakalı daha kısaydı ve yeni tıraş edilmişti. Bu cinsel cazibeye sahip adama karşı hürmet ve hayranlık duymamak mümkün değildi; güzelliği ustacaydı, hareketlerinin zarafeti yüzünün güçlü iradeli hatları ve vücudunun yıkıcı erkekliği ile mükemmel bir uyum yaratıyordu. Efrem Krugher insan formunda ifade edilen en yüksek mükemmellik idealiydi: birbiriyle olağanüstü bir şekilde kesişen simetri ve muhteşem oranlar. "Eee?" diye karşılık verdi sabırsızca.

Ona bön bön bakmıştım, bu yüzden onunla konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Kıyafetim bu akşam için uygun mu?"

Dr. Krugher başka bir bakışla vücudumu inceledi. Ne düşündüğünü anlamak zordu, beni takdir mi ediyordu yoksa benden iğreniyor muydu asla tahmin edemiyordum. "Gecenin türüne uygun olması gerekmiyor Dorothea, ruh halinize uygun olması gerekiyor. Böyle giyinmek seni rahatlatıyor mu?"

Önyargıyla Melanie'ye baktım, o da tüm kadınların suç ortaklığıyla başparmağını yukarı doğru kaldırdı. Sıkı dudaklarımla ona gülümsedim ve başımı salladım, "Evet."

"Güzel, o zaman gidebiliriz." Son kâğıdı da imzaladıktan sonra asistana el sallayarak veda etti ve çıkışa doğru onu takip etmemi işaret etti. Asklepios'taki terapötik yolculuğuma başladığımdan beri ilk kez özgürlüğün bir parçasını tatmıştım. Bunun bir daha olacağına dair hiçbir hayalim olmasa da, o akşamın tadını çıkarmak ve hiçbir şey düşünmemek istedim: ne Dr. Ruiz ve onunla yaptığım görüşmeler, ne Dr. Nørgård ve diyet programı, ne de Andy ve son tartışmamız hakkında.

Birkaç saatliğine yemek sorunu olmayan, kalbine karanlık çökmemiş ve zaten kendini adanmış bir erkeğe ilgi duymayan yirmili yaşlarında normal biri olmak istedim.

Dr. Krugher'in bir kez olsun benim kadar özgür olduğunu, oğlu olmadığını ve doktorum olmadığını iddia ederdim.

Ana girişin otomatik kapılarından geçtikten sonra temiz akşam havasını içime çektim; güneş artık batmıştı, bahçe ve

Park, çevredeki karanlığı incelten sokak lambaları tarafından belli belirsiz aydınlatılıyordu. Dr. Krugher'ı, büyük fıskiye'nin önünde duran mat siyah renkli lüks AMG Mercedes'e giden çakıllı yolda takip ettim. Anahtarsız giriş düğmesine bastığında ön LED spot ışıkları koyu kırmızı renkte parlıyordu. Bir limuzinle ve bir şoför eşliğinde gideceğimizi tahmin etmiştim, şahsi arabasında tamamen yalnız olacağımızı değil.

Şaşkınlık adımlarımı yavaşlatmama ve kıpırdanmama neden oldu; tam bir şaşkınlık içinde durduğumda Dr. Krugher tereddütümü fark etti.

"Arabamın plakası takip edilemez, Dorothea. Korkacak bir şey yok," diye beni rahatlattıktan sonra kapıyı açtı ve dirseklerimi sunroof'a dayayarak kendimi sabitlediğim yerden ayrılmamı bekledi. "İmzaladığınız sözleşme uyarınca, mahremiyetiniz kesinlikle korunmaktadır."

İmajım konusunda endişelendiğimi, birinin beni takip edebileceğini ya da onun yanındayken fotoğrafımı çekebileceğini düşünüyordu, tereddütümün arabası gibi mahrem bir alanı paylaşma olasılığından kaynaklanabileceğini hiç düşünmemişti.

Alt dudağımı ısırarak paranoyamı kovmaya ve içeri girmeye karar verdim. Kapıyı benim için açmadığına sevinmiştim: Erkeklerin nezaketini takdir ederdim, ama kadınları baştan çıkarmak için gösterdikleri -genellikle yapmacık ve korkakça- aşırı kibarlığı değil. Dr. Krugher öyle bir adama benzemiyordu; gerçekten de kibar ve zarif olmasına rağmen hiçbir zaman abartılı bir tören havasına girmemişti.

Kokpitin içinde, kırmızı vurgulu koltukları kaplayan ince derinin kokusu beni sardı; gösterge panelinde dijital kontroller ve en az bir tablet kadar büyük bir ekran vardı. Her kromatik ayrıntı ayna gibi parlatılmıştı, o kadar temizdi ki yansımamı net bir şekilde yansıtıyordu.

"Emniyet kemerinizi bağlayın lütfen." Sürücü koltuğuna oturan doktor, ancak ben isteğini yerine getirdikten sonra motoru çalıştırdı. Çok uzun boylu olduğu için koltuğu daha iyi ayarladı, böylece bacaklarım pedallara kadar uzanıyordu, sonra rahatladı ve bir elini vites koluna koydu, diğerini direksiyonun etrafında tuttu. Hareketlerinden olgunluğu anlaşılıyordu.

Andy'de ya da diğer çocuklarda hiç fark etmediğim bir şeydi bu: hayat tecrübesinin ve aramızdaki farkın altını çiziyordu. Yola çıktığında ve ilk gün büyükannemin arabasıyla geçtiğim ağaçlı yoldan yürümeye başladığında, küçük iniltiiler çıkarmadan ya da pelvisimi bir kalçamdan diğerine kaydırmadan hareketsiz oturmak zordu.

Bana yan gözle baktı. "İyi misin?"

"Şaplağı yedikten sonra kığım acıyor," diye aceleyle itiraf ettim, arabanın en ufak sarsıntısında uyanan keskin acıdan rahatsız olmuştum. "Ve içimden bir ses bundan memnun olduğunu söylüyor." Odamda olanlardan beri onu görmediğim için -sanki benden kaçmak için bilerek ortadan kaybolmuş gibiydi- sonunda bana yaptıklarını ona karşı kullanabilirdim.

"Gerçekten de, evet." Memnun bir gülümsemeyi ima etti. "Ceza yine de cezadır, Dorothea."

"Elbette..." Bakışlarımı pencerenin ötesine, tesisin dönümlerce alanını kaplayan koyu karanlığa çevirdim. "Stüdyona verdiğim 'hasarı' nihayet çözebildin mi?" Açıklama yapmadan neyi kastettiğimi tahmin edebileceğinden emindim: orgazmımı ve ardından gelen ereksiyonu.

Yalan söylemenin, inkâr etmenin ya da aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmanın bir faydası yoktu.

Avuç içi direksiyonda açık, yavaşça sağa, sonra sola döndü, beni bir o yana bir bu yana sürükledi. "Evet, eve gelir gelmez çözdüm. Karım bilmeden minnettar oldu."

Açıklanamaz bir sancı midemi delip geçti. "Yani iki gece önce onu benim yüzümden becerdi," diye çıkarsadım ürpertici bir samimiyetle; sesimdeki değişiklik kaşlarını çatmasına neden oldu. "Gördünüz mü doktor? Kışkırtmalarım işe yarıyor."

Seni benim kollarım yerine bir başkasının kollarına götürmek için kullanışlıdır.

"Eğer merak ediyorsanız, bu açıdan bakıldığında üç yıldır kocalık görevlerimi övgüye değer bir istikrarla yerine getiriyorum." Sanki karısıyla yaşadığı seks hayatını gerçekten önemsiyormuşum gibi bu konuda şaka yapma cüretini gösterdi. Bir an için meşgul olduğunu ve onu baştan çıkarmaya çalışmamam gerektiğini hatırlatmak için bu konudan bahsettiğinden ya da bu kez tepki almak için beni kışkırtmaktan zevk aldığından şüphelendim.

Ona elektrik verdim; eğer yapabilseydim, onu tokatlardım. "Seksi bir 'görev' olarak mı göstermek istiyorsun? Buna hiç inanmıyorum."

"Ne yazık ki, eşler arasında öyle." Vücudumun bir başka rahatsız edici sallanışını bir başka bükülme izledi. "Cinsel ilişkiden kaçınmanın ve kadınınızı tatmin etmemenin yasal sonuçları olabilir. Mitchell burada bizimle birlikte olsaydı, ihmalkâr eşin maruz kalacağı cezaları size tam olarak açıklardı."

Kucağımdaki çantayı tutarak kıs kıs güldüm. "'Maalesef' mi?" diye tekrarladım.

"Karınızla seks yapmak size ağır geliyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdi sakın bir şekilde, "ama bazı konularda farklı düşüncelerimiz var...

sorunlar."

Bu konuya girmemeliydim, biliyordum ama yine de merakıma yenik düştüm; dahası, onu daha yakından tanımak için bana verdiği güvenden yararlanabileceğimi düşündüm. "Ne önemi var?"

"Boş ver, bu tür konular için yeterince büyük değilsin," diyerek beni kovdu ve vites değiştirdi.

Sıkıcılığından rahatsız olarak ona yaklaşmak için zorlukla eğildim, ancak kemer beni tutmak için sertleşti. "Bacağını kapıya dayayıp otuz bir çekecek ya da başka bir erkeğin önünde kışına şaplak atacak kadar 'yaşlıyım', değil mi?" Teninden yayılan erkeksi tıraş losyonu kokusunu içime çektim. Omuzlarını sallayan küçük titremeyi ve çenesini kasma şeklini kaçırmadım.

"Sözlerine dikkat et Dorothea," diye azarladı beni soğuk bir şekilde, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Ben sadece size ne olduğunu açık bir şekilde anlatıyorum." Hafif bir homurdanmayla yerime döndüm. "Ben acıyla ödüyorum ve karın bundan zevk alıyor. Bu haksızlık değil mi?"

"Yatak odamda ne yaptığımı ya da yapmadığımı size açıklamak, hatta haklı çıkarmak zorunda olmam haksızlık gibi görünüyor."

"Yatak odanızda ne yaptığınız ya da yapmadığınız umurumda değil, ama beni karınızın bacaklarının arasına girmek için bir teşvik olarak kullanmayın."

"Bilmediğin şeyler hakkında konuşma Dorothea," diye azarladı beni, bu kez beni susturan bir bakışla. "Hiçbir teşvike ihtiyacım yok, hele seni kim bilir hangi karanlık nedenlerle kullanmak için hiç. Bu gece bana neden düşmanca davrandığını anlamıyorum." Dişlerinin arasından iç geçirdi, sabırla silahlanmıştı

Ki bu benim için gerçekten çok zordu. "Biliyor musun, bir kadınla birçok şey yapmayı seviyorum... onunla kavga etmek dışında."

"Ben bir kadın değilim," diye azarladım onu hoşnutsuzlukla. "Çocuk olduğumu düşündüğünüzü kendiniz söylediniz."

"Doğru, güzel ama çok küstah bir çocuk." Gececeğimiz büyük kapının yanında durmadan önce alaycı bir gülümseme gizledi. İsimlerini ve görünüşlerini çok iyi hatırladığım muhafızlar onu çevreledi ve o da camını indirdi.

"İyi akşamlar Dr. Krugher," diye haykırdı Alf, yanımda kaba bir tavırla duran ve doktorun randevusu konusundaki samimiyetimi sorgulayan adam. "Gidiyor mu? Yoksa dönmeyi mi planlıyor?" diye sordu ona iyi huylu bir şekilde. Ses tonu bana karşı kullandığından oldukça farklıydı: Daha az profesyonel ve her şeyden önce daha düşmanca olduğunu hatırlıyordum.

"Birkaç saat içinde döneceğim," diye bilgi verdi doktor. "Benim için kapıyı açın ve kliniğe giren ya da çıkan herkesi izlemeye devam edin." Kapıyı açmaya hazırlanan Thomas'a da başıyla işaret etti. Kısmen rahatsızlığımdan, kısmen de utancımdan fark edilmemek için koltuğa yaslandım, ancak ikisi de kokpitin yarı karanlığında hafifçe gölgelenen figürüme odaklanmaya çalıştılar. Dr. Krugher'in yalnız olmadığını anladılar ama uygunsuz sorularla mahremiyetini ihlal etmelerine izin vermediler.

"Teşekkür ederim, iyi akşamlar," diye selamladı onları, biz geçerken kapanan demir bariyeri aşarken.

Yolculuk alışılmadık bir sessizlikle devam etti.

Dr. Krugher araba kullanırken zaman zaman gizlice bana bakıyordu; sadece beni izlerken yakalamaktan ne kadar keyif aldığımı ve güzel arabasında yapabileceğimiz unutulmaz ve müstehcen şeylerin hayalini kurarken yanaklarımın nasıl alevlendiğini ona göstermemek için fark etmemiş gibi davrandım. Dikkatimi dağıtmak için ona dinleyecek rock şarkıları bulmak için radyoyu açıp açamayacağımı sordum, ama o kendi çalma listesini başlattı, sesi çok fazla açmamam için beni korkuttu çünkü bu onu rahatsız ediyordu. Onun dünyası hakkında daha fazla bilgi edinmek için meraklandığımda, iyi bir piyanist olarak klasik müziği ve ayrıca 1970'ler ve 1980'lerin meşhur müziklerini sevdiğini keşfettim. Sevecen bir tavırla onunla eski kafalı bir adam olarak dalga geçtim; o da öyle olduğunu ve neredeyse

Kırk yaşındayken benim yaşımdaki çocukların idollerini idol edinmiş olamaz.
Çocuklar.

Beni ve akranlarımı bu şekilde tanımlıyordu.

Tartışmamak için alınganlığımı dizginlemeye ve Elton John'dan Queen'e uzanan şarkı listesini onunla birlikte dinlemeye karar verdim.

Yüksek sesle mırıldanmak, başımı sallamak ya da ellerimle bazı gitar sololarını taklit etmekle uğraşmadım; bunun yerine, daha ciddi ve sert doktor işaret parmağını direksiyona vurarak ritim tuttu ve ara sıra bana birkaç baştan çıkarıcı gülümseme verdi, özellikle de karısının pek hoşlanmayacağı bir hareket yaptığımda. Elbise kalçalarımın üzerinde her yükseldiğinde etek ucunu aşağı doğru çekiyordum, ta ki göz ucuyla onun açıkta kalan bacaklarına baktığını fark edene kadar, bu şekilde bırakıp bana istediği kadar bakmasına izin verdim.

Vites değiştirirken yanlışlıkla elinin tersiyle bacağıma dokundu ve tenimde hissettiğim gıdıklanmaya güldüm; bu birkaç kez oldu ama sonuncusu biraz inlememe neden oldu ve o da sertleşti.

Eğlenceli atmosfer ağır bir şekilde yasaklandı.

Aramızda dolaşan şehvet havayı yakıcı ve hırçın hale getirmişti.

Rahatsızlığımı hafifletmek için Dr. Krugher, Chris Isaak'ın *Wicked Game* şarkısının sesini biraz açtı; dostça bir tonda bana bunun en sevdiği şarkılardan biri olduğunu itiraf etti, ben de en az otuz yıllık olduğunu söyledim, o da bana gülerek müzik zevkini biraz eski moda bulduğumu daha önce kendisine ima ettiğimi hatırlattı, ancak beni memnun etmek için bunları değiştirmeyeceğini söyledi.

Yaklaşık çeyrek saatlik bir yolculuktan sonra, varış noktamızın Askleprios'tan kısa bir mesafede olduğunu ve hatta aynı görüldüğünü fark ettim: Helenik esintiler taşıyan çok katlı, neoklasik ve zarif bir yapı.

Dr. Krugher arabayı geniş bir otoparka çektikten sonra birlikte *Himeros* adlı lüks binaya çıkan devasa merdivenlere doğru yürüdük. Mitchell'in arkadaşıyla yaptığı özel konuşmaya kulak misafiri olduğumda bu binanın adını zaten duymuştum. Merak içinde, kendimi giriş kapılarına doğru yönlendirilmesine izin verdim.

otomatik olarak geçmemize izin verdi, bunun üzerine Dr. Krugher'i zaten tanıyormuş gibi ismiyle selamlayan bir kapıcı tarafından karşılandık, gözlerim salonun dekorunda gezinirken: tavandan sarkan dört kristal avize, ustaca dekore edilmiş duvar panellerinin ve beyaz, altın pigmentli zeminin beyazlığını ortaya çıkarıyordu. Sağ tarafta, klasik, ince işçilikli bir dormeuse ve iki kapitone koltukta, görkemli oymalara sahip bir sehpa ile ayrılmış, birbirleriyle sohbet etmeye niyetli birkaç konuk oturuyordu; sol tarafta, resepsiyon masasının arkasında, ellili yaşlarında, kibar ve nazik bir ifadeye sahip bir adam dikkatimizi ona vermemizi bekliyordu. Avlunun etrafı tavanı destekliyor gibi görünen heybetli sütunlarla çevriliydi; mobilyaların altından fildişine kadar değişen açık renkleri ve gümüş varaklı süslemeler odaya eski dünyanın cazibesini, tıpkı Asklepios gibi yemyeşil antik Yunan'ı çağrıştıran bir sınıf ve asaleti veriyordu.

"Beni gerçekten otele mi götürdü?" diye fısıldadım Dr. Krugher'e. Elini tembelce böbreklerimin üzerinde öyle bir güvenle tutuyordu ki yüzüm kızardı. Benimle temas kuruyor olması fikri beni rahatsız etmiyordu. O anda bana bakmak yerine sanki özel birini arıyormuş gibi etrafına bakmayı tercih etse de bu beni gururlandırdı ve dikkate alındığımı hissettirdi.

"Aslında bir tatil köyü," diye düzeltti beni, kulağımın dibine eğildikten sonra. "Seni kendi evime götüreceğimi mi sandın Dorothea?" dedi beni kızdıran bir ironiyle. "Gel," diye ekledi suratımı astığımı bile fark etmeden. Onu takip ettim çünkü avucuyla beni resepsiyon görevlisine doğru itti.

"Dr. Krugher, sizi gördüğüme sevindim," diye haykırdı nazik adam. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ellerini tezgâhın üzerine koyarak her türlü talebine hemen hazır olduğunu gösterdi.

Doktor da aynı nezaketle karşılık verdi. "İyi akşamlar Bay Paul, iki kişilik bir masaya ihtiyacım var."

Adam, genç bir kızın böyle yetişkin bir arkadaşla ne yapabileceğini merak eden birinin ilgili ifadesiyle bana baktı.

"Beni sormaya bile tenezzül etmiyorsun Efrem?" diye araya girdi olgun, kadife gibi bir kadın sesi. İkimiz de arkamızda hareketsiz duran, konuşan kadına doğru döndük. Güzel olduğunu söylemek

indirgeyiciydi: yumuşak ve kışkırtıcı formunu güçlendiren mercan kırmızısı saten bir elbise giymiş, bir çift ince topuklu ayakkabı üzerinde bir balerinin can sıkıcı zarafetini koruyarak bize doğru ilerliyordu. Yerde süzülüyor, yere neredeyse hiç dokunmuyor gibiydi. Doğal dalgalarla şekillendirilmiş maun rengi saçları, doktorun gözlerinin bir an için üzerinden kaydığı büyüleyici göğüslerini zar zor kapatan baştan çıkarıcı yakasına doğru uzanıyordu.

"Bu doğru değil. Ben de seni arıyordum, Giselle." Elini sırtımın alt kısmında tutan Dr. Krugher, kadının yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etmek için eğildi. Yüksek ayakkabılar giymesine rağmen, ona ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde uzanmak zorunda kalmıştı. O anda kadının yanağını okşayışını ve onunla konuşurken kullandığı, mırlamak üzere olan bir kedi yavrusu gibi ilgi çekici tonu gözden kaçırmadım. Kadınlara samimi bir şekilde yaklaşmak doğal bir eğilim gibi görünüyordu, ancak her hareketi şeytani bir baskınlık ve çekicilikle doluydu, onları bastırabilir ve içlerinde dizginlenemez bir ahlaksızlığı kışkırtabilirdi.

Elmacık kemikleri kızaran Giselle ona büyümlü bir şekilde gülümsedi, sonra geçici sersemliğinden uyandı ve bakışlarını bana indirerek ince bedenimi tümüyle inceledi. "Peki sen kimsin?" diye sordu merakla, adamın pazularına yapışarak.

"Hastalarımından biri: Dorothea, Giselle. Giselle, Dorothea," diye tanıttı Dr. Krugher bizi.

Dolgun dudakları kiraz rengi rujla kaplı kadın bana elini uzattı, ben de biraz utanarak elini sıktım. "Eğer onun hastasıysanız, ünlü biri olabilirsiniz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sizi daha önce bir yerlerde görmüş gibi hissediyorum." İki parmağının ucunu çenesine götürüp düşünceli düşünceli vurdu. O kadar yakındı ki, parlak, zeytin rengi tenini, yoğun, büyüleyici çivit mavisi gözlerini ve inatçı, bağımsız ve kendine güvenen bir kadına özgü narin ama sert yüz hatlarını görebiliyordum.

"Ben bir rock grubunun gitaristiyim." Dalgınca yakama dokundum; ilgi odağı olduğumda ve baskıya dayanamadığımda bunu sık sık yapardım.

Giselle alnına vurduktan sonra ısrarla beni işaret etti. "Seni orada gördüm: YouTube'da videoların çok popüler ve Instagram'da sana adanmış hayran sayfaları var. Bright Demons'ın bir parçasısın, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim sıkılmış dişlerimin arasından; biri beni tanıdığına ya da kim olduğumu öğrendiğinde hep rahatsız olurum.

Bu arada Dr. Krugher, ya beni korumak ya da ben sağ salim kliniğe dönene kadar yanımdan ayrılmayacağını bildirmek için yanımda kalarak şakalaşmalarımızı alaycı bir şekilde takip etti.

"Seni *Himeros*'ta ağırlamak bir onurdur, sevgilim." Giselle beklediğimden daha samimi ve nazikti, sonra doktora dönerek kaburgalarına dirsek attı. "Ve sen beni uyarmadan bu güzel kızla buraya mı geldin?"

Bana gösterdiği sabrın aynısını ona da göstererek iç çekti. "Bunu öngöremedim."

"Ne zamandan beri bazı şeyleri önceden göremiyorsun Efrem? Senden daha fazla kendini kontrol edebilen birini tanımıyorum," diye şaka yaptı kadın, bir arpın sesi kadar narin bir kahkaha atarak. "Umarım en azından reşittir," diye ekledi kuşkuyla. "Sen kaç yaşındasın, canım?"

Sorusunda suçlayıcı bir ton sezmiş olsaydım cevap vermezdim ama Giselle samimi ve parlak karakterli bir kadına benziyordu, bu yüzden ona yaşımı açıklamakta bir sakınca görmedim: 'Yirmi'.

"Yirmi. Aman Tanrım!" diye şaşırdı. "Ben otuz dört yaşındayım. Evet, biliyorum, bana yaşlı olduğumu söylemeyin," diye şaka yaptı. Ona iyice baktım, ilk bakışta göz ardı ettiğim ayrıntıları yakaladım: belirgin elmacık kemikleri olan oval yüzü mükemmel derecede pürüzsüzdü. Yaklaşık bir metre boyunda, yeni açmış bir şakayık gibi kokuyordu ve mevsim meyveleri kadar tazeydi.

Gerçekten kendine yaşlı mı diyordu?

Her kadın bu çarpıcı görünümü isterdi.

"Sanmıyorum, Giselle," diye dürüstçe yorum yaptım. Birden, yanılmaz kadınsı içgüdülerimin etkisiyle, bana yöneltilen bakışları algıladım. Etrafı taradım ve dormeuse üzerinde oturan iki adam gördüm: ikisi de kolalı takım elbise giymiş ve pahalı kravatlar takmışlardı; altın yüzüklerle süslü parmaklarının arasında tüten purolarını tutuyorlardı. İçlerinden biri likör dolu bardağın arkasından dikkatle bana baktı. Kadehi dudaklarına götürdü ve yanındaki arkadaşına bir şeyler fısıldadı; o da diğerinin ilgisini neyin çektiğini anlamak için bana baktı. Beni çoktan soydukları ve iri bedenlerinin arasına sıkıştırdıkları küstah fantezilerini hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak Dr. Krugher'i kuşattım ve neredeyse işini bitiriyordum.

ve yanlışlıkla ayakkabısına bastım. Elini omzuma koydu; beni iteceğini sandım ama onun yerine beni kendine çekti ve neyim olduğunu merak ederek alnını kırıştırdı ama geri çekilmedi. Bana suç ortaklığı yaptı, zayıf nefesler verirken uzandığım göğsünün sıcak desteğini verdi.

Beni üzen ne olursa olsun, o oradaydı.

O benimleydi: Korkacak bir şeyim yoktu.

Adamlar onun varlığının farkına vardıklarında, ısrarla bana bakmayı bıraktılar, haylaz sırtışları yavaşça kayboldu ve sıradan sohbetlerine geri döndüler.

"Bu kızdan hoşlanıyorum." Bu arada Giselle, sanki ben orada değilmişim gibi, gizli bir ses tonuyla benim hakkımda iltifatlar yağdırmaya başladı. Sadece doktorla konuştu, ona Asklepios'ta ne kadar süredir tedavi gördüğümü ve daha ne kadar süre orada kalacağımı sordu. Dr. Krugher, hastalarıyla olan profesyonel ilişkisini karakterize eden gizliliğe saygı göstererek, benim yeme problemimi açığa vurmadı.

"Bay Paul'e restoranda boş bir masa olup olmadığını sormuştum." Konuşmadan sıkılmıştı, neden orada olduğumuzu açıklamaya karar verdi.

Giselle ona baktı, heykelsi vücuduna ve mermerden oyulmuş gibi görünen sert yüz hatlarına hayran kaldı, sonra bir kaşını kaldırdı. "Eğer istersen, birden fazla bile olabilir. Beni uzun zamandır aramamış olsanız da, gözüm hep üzerinizde, Doktor."

Doktor... Bu, ona taktığı lakap olmalıydı, birbirlerini uzun zamandır tanıdıklarının ve iyi arkadaş olduklarının bir işaretiydi.

Dönüp onu takip etmemizi istediğinde, sırtından aşağı dökülen parlak saçlarını ve dar elbisesiyle yuvarlaklığı vurgulanan biçimli poposunu inceledim. Dr. Krugher'a yan gözle baktım ve onu da benim gibi kadına hayran hayran bakarken yakaladım ama o hiç istifini bozmadı ve yolu gösteren çekici kadından ziyade çevresine odaklandı.

Ciddiydi, belki de fazla ciddiydi; hiç bu kadar kontrollü ve düzgün bir adamla karşılaşmamıştım.

Giselle gibi bir kadınla başka kim birlikte olabilir ki?

Kadın, yokluğunda genellikle saygısızca davranmayan bir kocaya sahip olduğu için gerçekten şanslıydı.

Bana karşı takındığı tavır, sadık ve vefalı bir yol arkadaşına atfedilecek türden bir tavır değildi. Yine de ona olan hayranlığım, sanki her gün yeni teyitlerle suladığım bir fide gibi büyümeye devam etti.

Gülümseyerek, doğrudan ana lobiye bağlanan geniş salona doğru onu takip ettim.

Bardakların ve çatal bıçakların gümüşü sesleriyle birlikte yumuşak bir şamata restorana girişimizi bekliyordu. Zengin tarz lobidekiyle aynı şıklığı yansıtıyordu; bordonun şehvet uyandıran bir tonu masa örtülerini ve döşemeli sandalyeleri kaplıyor ve ardından güçlü tonlarda beyaz zemin ve ahşap panel süslemeleriyle karışarak lüks bir dokunuş sağlıyordu. Birkaç altın renkli üfleme cam kolye ile sağlanan aydınlatma, samimi ve çekingen bir atmosfer yaratacak kadar yumuşak ve zarifti. Çoğunlukla iki ya da dört kişilik olan masalar, renkli su altı spot ışıklarıyla aydınlatılan açık havuzun geniş bir manzarasını sunan cam bir pencerenin yanına yerleştirilmiş bir masa dışında tamamen doluydu.

Müşterilerin arasından geçerken, en meraklılarından gelen garip bir vızıltı duydum: bazıları bariz bir kibirle beni izliyordu, diğerleri ise oldukça şaşırmıştı. Muhtemelen odadaki en genç kişi bendim ve dahası en çekici adamı yakalamış olan da bendim. Birlikte gerçekten tuhaf bir çift gibi görünüyorduk: basit siyah paçavralar giymiş transgresif rock yıldızı ve haute-couture gri takım elbisesi içinde güzel bir elmas gibi göze çarpan prestijli psikiyatrist. Dışarıdan bakıldığında oldukça sıra dışı görünüyorduk; bir araya geldiklerinde garip, neredeyse rahatsız edici bir uyum oluşturan iki uzlaşmaz insan.

"Herhangi bir şey için beni nerede bulacağını biliyorsun." Masamıza gelen Giselle, onun sırtını kurnazca okşadı. Son bir gülümsemeyle vedalaşmadan önce "Afiyet olsun," diyerek bizi selamladı. Erkekler onun davetkâr kıvrımlarına hevesli bakışlar atarken onun kıpırdanarak uzaklaşmasını izledim; o anda odağı kendine çevirdiği için ona minnettardım. Yerime oturduğumda ciğerlerimde tuttuğum havayı dışarı verdim ve sandalyenin arkasına asmak için deri çiviği çıkardım. Hâlâ insanların benim hakkımda konuştuklarını, dedikodu yaptıklarını ve rahatsız edici yorumlar yaptıklarını duyabildiğimi düşündüm ama bu düşüncenin gerçek bir paranoyaya dönüştüğünü düşünerek rahatlamaya ve her şeyden önce kötü düşüncelerin akşamımı mahvetmesine izin vermemeye çalıştım.

Dr. Krugher ceketinin karın hizasındaki düğmesini çözdü ve önüne oturarak ısrarla beni izledi. "Rahatsızsın," diye yorum yaptı; bu bir sorudan çok gerçek bir gözlemdi.

İç çekerek cep telefonumu çantamdan çıkardım ve yere bıraktım. "Birazcık."

Dr. Krugher bir garson tarafından kendisine sunulan menüyü aldı, ben de öyle yaptım. "Neden en genç sizsiniz?"

"Çünkü hepsi bize bakıyor. Daha doğrusu bana bakıyorlar, çünkü ergenlikten yeni çıkmış bir rockçının senin gibi bir adamla ne işi olduğunu anlamıyorlar..." Meze listesini değerlendirirken masanın altında bacaklarımı salladım. Yemek yemek zorunda kalacağım fikri, özellikle de onun önünde, beni hiç heyecanlandırmıyordu. Kalorileri kontrol edemezdim, yiyecekleri doğrayamazdım ya da kiloma daha az zarar vereceğini düşündüğüm şeyleri seçemezdim; belki yemeğimi fark etmemesi için muzip konuşmalarla ya da baştan çıkarıcı tavırlarla dikkatini dağıtabilirdim ama bunu başaracağım ve onun da, kendisi gibi kurnaz olduğu halde, buna kanacağı o kadar kesin değildi.

"Ya da benim yerimde olmayı diledikleri için bana bakıyorlar," diye mırıldandı alt karnımda hafif bir sancıya neden olan üstü kapalı erotik bir tonda.

"Bu erkekler için geçerli," diye karşılık verdim. "Peki ya kadınlar?"

O geçerken herkes dönmüştü; dinç güzelliği, takım elbisenin zarafetiyle gizlenen kasların tonikliği ve evcilleşmemiş, otoriter aurayı işaret eden baş döndürücü yükseklikten etkilenmişlerdi.

"Size bakıyorlar çünkü sizin yerinizde olmak istiyorlar. Bu çok açık," diye cevap verdi biraz da kibirle.

Beni gülümsetmeyi başardı; demek ki iyi görüldüğünün ve kadın hormonlarına hitap ettiğinin farkındaydı, her ne kadar hepsinin ona verdiği belirsiz sinyallere kayıtsızmış gibi davransa da. "Bazen kibirli oluyorsunuz doktor, bunu biliyor musunuz?"

Gülümsedi ve sol yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Biliyorum, umarım sakıncası yoktur."

"Hayır." *Onun yerine ben seviyorum.* "Giselle... burada, burada mı çalışıyorsun?"

"Kendisi tesisin müdürü ve sahibidir." Ben basit bir salata ya da sebze yemeği sipariş etmek isterken, o ne seçeceği konusunda kararsız bir şekilde menüye göz gezdirdi ama koyu renk saçlarının alnının yanından göz kapağına doğru düşüşü dikkatini dağıttı. Yumuşak görünüyordu ve

Dokunulduğunda pürüzsüzdü; her yeri gibi temiz ve hoş kokuluydu. Birkaç kez tenini koklama fırsatı bulmuştum; sedir ağacının asil aromasını çağrıştıracak kadar taze ve aynı zamanda cehennem ateşi kadar sıcaktı.

"Aslında iyi olduğu kadar taşaklı bir kadına benziyor. Arkadaş mısınız?" İkisi arasında samimi bir uyum sezmiştim: Giselle, Dr. Krugher'e karşı inkar edilemez bir hayranlık duymasına rağmen, sanki artık onu ağabeyi olarak görüyormuş ve ona karşı hissettiği duygusal bağlılığın üstesinden gelmiş gibi sakin bir teslimiyetle gülümsemişti.

"Evet, uzun yıllar boyunca," diye hayranlıkla cevap verdi. "Onunla tanıştıgımda senin yaşlarındaydı. Çok iyi bir kadın."

"Belli oluyor," diye kabul ettim. "Ayrıca çok da seksi," diye ekledim, daha çok kendini ifade etmesini, düşüncelerini bana açmasını sağlamak için. Menü'nün üst kenarından ona baktım ama Dr. Krugher aldanmamıştı. Güzel Giselle'e herhangi bir iltifatta bulunmadan sadece hafifçe başını salladı ve ardından sipariş edilecek yemeklere odaklandı.

Yani onunla ilgilenmiyordu, en azından cinsel olarak.

Neden umurumda olsun ki?

İyi bir ikiyüzlü olarak karısını benimle aldattığını kabul ederdim ama onu başka kadınlarla aldattığını kabul etmezdim.

Tamamen mantıksızdı ve pek inandırıcı değildi.

Thea, kendine karşı dürüst ol!

Beni başkalarıyla aldatmasını kabul edemeyeceğim için onun ilgisinden zevk alan tek kişi olmak istedim.

Tamamen saçma olsa da gerçek buydu.

Bir ilişkimiz yoktu. Neredeyse sevgili bile değildik, ancak ilişkimiz en normal ilişki olarak tanımlanamazdı. Benimle olan niyetini keşfetmek, ona yemeğin ne için olduğunu sormak isterdim ama cevaplardan korkuyordum. Bu yüzden karanlıkta el yordamıyla ilerlemeyi tercih ettim, şüphe girdabına daldım ve o inkar etse de karşılıklı bir çekim yaşayan iki insana uygun, adil bir gerçeklik yaşadığımıza inandım.

Vücudundaki her lif bana sahip olma arzusunu haykırırken neden bana karşı bir şey hissetmiyormuş gibi davranıyordu?

Garson tekrar yanımıza geldiğinde Dr. Krugher bir Alman yemeği sipariş etti. O anda, Almanların spesiyalitelerini bilmenin mümkün olduğunu keşfettim.

İlk başta kuşkuluydu, sevmeyeceğimden korkuyordu ama ben ısrar ettikçe beni şımarttı ve bir çocuk gibi neşelenmemi sağladı. Büyük bir ilgiyle, patatesin her türlü hazırlanışını sevdiğini fark ettim, şaşırtıcı olmayan bir şekilde genç adam masamıza patates içeren çeşitli yemeklerle döndü: salatalık ve mayonezli iki patates salatası, yumurtalı ve kaparılı köfte, pişmiş sebzeli patates krepleri ve kısa sürede tüm masayı dolduran çeşitli atıştırmalıklar. Dr. Krugher ayrıca benim için bir şişe su ve kendisi için yarım kadeh *Eiswein* sipariş etti; onu durdurmasaydım daha fazla şey ekleyecekti, zaten yutacak kadar içmiştim, tuvalete gidip kusma isteğime engel olabileceğimi umuyordum. Her ihtimale karşı, midemi doldurmak, açlığımı bastırmak ve aşırı yememi önlemek için bol bol su içtim.

"Bunlara ana dilinizde ne deniyor?" Çatalımla kreplerden birini tuttum ve inceledim: üzerine elma sosu sürülmüştü ve davetkâr bir koku yayıyordu.

Bitirmekte olduğu salata tabağının yanına koymadan önce bez peçeteyi zarıfçe dudaklarına götürdü. "*Kartoffelpuffer*."

Ne zaman Almanca konuşsa, göğsümde bir ürperti oluşuyor ve tam kalçalarımın arasına bir şimşek gibi çakıyordu. Kalçalarımı oynattım, artık iyileşmekte olan morlukların hassas etimde alevlendiğini hissettim ve o da bana bilerek gülümserken bunu fark etti.

"Peki ya bunlar?" Masanın ortasında duran köfteleri işaret ettim. Dr. Krugher sorularımın gerçek bir meraktan kaynaklanmak bir yana, onu kıskırtma arzusundan kaynaklandığını anlamıştı çünkü ses tonu değişmiş, sertleşmiş ve ciddileşmişti ve ben onu son derece çekici buluyordum.

"*Königsberger Klopse*," diye yanıtladı sıkılmış bir küçümsemeyle. "Oynamayı bitirdin mi, Dorothea? Biz yemek yerken seni alay ederken görmenin hiç de kibar bir davranış olmadığını bil."

Yaramaz bir gülümsemeyle sebzeleri tabağıma taşıdım, bıçakla onları mümkün olduğunca küçük lokmalar olacak şekilde kestim. 'Dostum... Almanca benim için gerçekten telaffuz edilemez. Sen uzun süre Amerika'da yaşamana rağmen çok iyi konuşuyorsun. Almanya'ya sık gider misin?'

"Doğduğum şehir olan Berlin'de bazı akrabalarım var. Oraya en son üç yıl önce, evlenmeden önce gitmiştim."

Ben'in sözleri kafamda dönmeye başladığında güçlükle çiğnedim: *Evlenmeden önce ağır bir sinir krizi geçirmiş ve bu yüzden Almanya'ya gitmek zorunda kalmış ve uzun aylar boyunca klinikten uzak kalmıştı.*

Çatal bıçak parmaklarımın arasında titredi; yüksek bir sesle tabağın üzerine kaymasına izin verdim ve içgüdüsel olarak kucağında duran peçeteyi avucumun içine aldım.

Dr. Krugher endişeyle kaşlarını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

Onunla açıkça konuşmak, dürüst olmak istiyordum ama gerçeğin ancak kirli oynarsam ortaya çıkacağını hissediyordum. İnsanlara rol yapmayı sevdiğimden değil, ama yalan söylemekte oldukça iyiydim ve ne sakladığını ve hastasının imalarının doğru olup olmadığını öğrenmek için bunu onunla yapmak tek yol gibi görünüyordu.

"Hayır..." diye fısıldadım. "Zaten doydum. Daha fazla yiyebileceğimi sanmıyorum." Hepsi lezzetli olmasına rağmen aslında çok az yemeğin tadına bakmıştım. Asklepios'ta olanların, en azından birkaç saat boyunca düşünmek istemediğim şeylerin ıstırapı midemi sıkamak ve ruh halimi karartmak için geri döndü. "Sakıncası yoksa tuvalete gideceğim."

Garsonun kaliteli şarapla doldurduğu kadehin uzun sapını parmaklarının arasında kavradı ve dudaklarına götürerek bana acımasızca baktı.

"Dorothea, kusmak için tuvalete gitmeye niyetliysen gitmesen iyi edersin, çünkü seni takip eder ve zorla dışarı çıkarırım. Ne kadar umursamaz olabileceğimi görmek istemezsin," diye tehdit etti. "Şaplak sana bir ders vermiş olmalı."

İçgüdüsel olarak omuzlarımı çökerttim ve arkalığa yaslanıp gevşedim, çünkü o beni ayağa kalkmaya ve acımasız cezalarından birini daha uygulamak için onu harekete geçirmeye cesaretlendirdi. Buğulu avizelerin altında gözleri daha koyu bir renk aldı, karanlık, keskin bir zümrüt yeşili.

"I..."

"Ye." Çatal bıçağı hâlâ yarısı dolu olan tabağıma doğrulttu. "Ve beni kızdırma."

Yüzümü buruşturarak hâlâ sıcak olan tabağa baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Aç değilim."

"Çok fazla su içtin ve sürekli yemek doğradın. Vücudunun beslenmeye ihtiyacı var." Kadehi hâlâ parmaklarının arasında tutuyordu; biraz daha eklemeyi düşündü, sonra tekrar düşündü ve şaraptan bir yudum aldı.

"Ben zayıf değilim," diye hatırlattım ona, ama o bunu asla unutmadı.

"Bunun olmasını engellemek istiyorum. Atipik anoreksiya nervozanın tipik hale dönüşmesi çok nadir değildir. Bu yüzden, yemek yiyin." Bardağını bıraktı ve patates salatasına döndü.

"Lütfen..." diye sızlandım. "Beni zorlama."

"Zorlamanın ne olduğunu bilmiyorsun, Dorothea. Benimki basit bir tavsiye."

Avuçlarımı kalçalarımın altına sürttüm ve etrafıma bakındım: Düz kızıl saçlı, dar elbiseli bir kadın bizi izliyordu. Bakışlarını benden Dr. Krugher'e çevirdi ve sanki şehvet dolu düşüncelerle ağırlaşmış gibi vücudunu tarayıp başını yana eğerek onun üzerinde oyalandı. "O halde size ilk adınızla hitap etmeme izin verirseniz yemek yiyeceğim," diye şart koştum. Kadınların en çok arzuladığı adamla aynı masadaydım ve onun güzel Yahudi adını telaffuz etme ayrıcalığına bile sahip değildim.

"Dorothea," diye azarladı beni, çatal bıçak takımını zarif bir duygusallıkla tutarken.

"Birlikte yemek yiyoruz ve aramızda kimsenin profesyonel olarak değerlendiremeyeceği şeyler oldu doktor." Onu etkilemek için durgun bir ton kullandım ve gözleri benimkileri işaret etmek için kalktığında işe yaradı. "Size 'siz' dememe izin verin."

"Kesinlikle hayır," diye sıkıca belirtti.

"Peki, yine de yapacağım," diye karar verdim muzip bir gülümsemeyle. Aramızda böylesine katı bir resmiyet bariyeri olmasının hiçbir anlamı yoktu. Gereksiz ve uygunsuzdu, en azından benim için. "Ee, Efrem..." İsmi dilimi kavuruyor, yakıcı bir sıcaklıkla sarıyor ve sanki az önce beni öpmüş gibi kirli okşama hareketleriyle kucaklıyor gibiydi. Beş sıradan harf, bir an için nefesimi kesip gerçeklikle bağlantımı kaybetmeme neden olacak güce sahipti. Kalbim küt küt atıyordu ve anlamlı bir cümle kuramıyordum ama o huzursuzca boğazını temizledi. Böyle bir adamı rahatsız etmiş olmamın saçma olduğunu düşündüm ama yine de memnun olmuştum. "Biliyor musun, doğal ışıqla ilgili sorunların olduğunu fark ettim. Gözleriniz o kadar güzel ki sizin için bir ceza gibi. Yoksa yanılıyor muyum?"

Efrem sertleşti ama belli etmemeye çalıştı. Sandalyesinde sinirli bir şekilde kıpırdandı, ceketini kasılan pazularının etrafında sıkıştırdı.

Bir an için nefesimi kesen karanlık bir güç yayıyordu. "Hayatta her şey için ödenecek bir bedel vardır, Dorothea."

Dirseklerimi masaya dayadım ve yaklaştım; elbisemin örgüsü küçük göğüslerimin üzerinde geriliyordu. "Seninkiler gibi süsenleri hiç görmemiştim. Bana Hint Okyanusu'nun sularını hatırlatıyorlar," diye fısıldadım muzipçe. "Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum..." Yan gözle, Dr. Krugher'in kızı mı yoksa metresi mi olduğumu anlamaya çalışmak için tavırlarımı dikkatle inceleyen kadına baktım; şaşkın ifadesi beni eğlendirdi. Kararsızca ince elmas kolyesine dokundu ve yanında oturan adama bir şeyler fısıldamak için eğildi.

"Kendini topla ve benimle böyle konuşma." Efrem sinirlendi; yemeyi bıraktı ve bana ters ters baktı.

"Seninle nasıl konuşacağım?" Sırf onu kıışkırtmak için aptalı oynadım.

"Büyüleyici bir kedi yavrusu gibi, işte böyle." Dudaklarına götürmeden ve yavaşça çiğnemedi önce bir top eti gergin bir şekilde içine soktu. Dudaklarının şekli hoşuma gitmişti: belirgin, ahenkli ve dolgundu ama ciddiyetini vurgulayacak kadar da sertti.

"Kızgınlık döneminde dediğini sanıyordum." Düzgün kesilmiş sakalının çevrelediği ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum; fark etmişti ama yine de beni rahat bırakmadı.

"Ben aptal değilim Dorothea. Sıradan bir erkek seni yanlış anlayabilir, öte yandan ben senin sevilme, kendini tanıma ihtiyacını diğerini kabul ederek hissettiğini ve içindeki boşluğu beni kullanarak doldurmaya çalıştığını biliyorum." Şarabından bir yudum daha aldı ve bardağın üzerinden bana yenilmez bir güvenle baktı. "Öyleyse ye ve numara yapmayı bırak. Kızardığında ya da asi bir çocuk olduğunda seni tercih ediyorum, en azından bana seni cezalandırmak için iyi bir neden veriyorsun."

Sakin bir şekilde oturdum ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. İçimin derinliklerinden hüznü taşıyordu, sanki bir anda onu getirebilmişti. "Bir an için bile olsa beni psikanalize tabi tutmadan duramıyorsun, değil mi?"

Kadehi yere koymak için öne doğru eğildi. "Bütüncül bir psikiyatrist olmayı sadece hastalarımın hastalıklarını tedavi etmek için değil, duygularını da kontrol altına almak için seçtim. Bugün bilim, Freud'un uzun zamandır öngördüğü şeyi doğruladı: psikoloji ve psikiyatri ruhu iyileştirir. Ben de yıllardır bu dogmanın peşinden gidiyorum. İtiraf etmeliyim ki tanıştığımızdan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Bastırdığın *sana*.

Gülümsemeyi seven *sana*, korkmadan ve acı çekmeden yaşayan *sana*, dünyayı yiyip bitiren ve büyükannenle, arkadaşlarıyla, müzikle mutluluğu bulan *sana*. Öldürmek için çok uğraşan *sana*. Gerçek Dorothea'yı tanımak istiyorum." Şeytan'ın yüzündeki bakışları, acı beni gerçeğe döndürene kadar kısa bir an için içinde yüzdüğüm bir cennet parçasına dönüştü.

"Eminim onu kurtarmak istiyorsundur," dedim hüzünlü bir gülümsemeyle.

Efrem düşünceli bir tavırla göz kapaklarını kısarak baktı, sonra sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Gözlerinin arkasında görebiliyorum: hassas, korkmuş, kaybolmuş. Yalnız ve umutsuzca yardıma ihtiyacı var."

"Yardım istemek zayıflar içindir, doktor. Ben zayıf değilim." Aksini kabul etmek gururun yerini almak demekti ve bende o kadar çok vardı ki kendimi onun kollarına atıp beni içimdeki işkencelerden kurtarması için yalvarmaktansa acımın içinde çürümeyi tercih ettim.

"Yardım istemek kendi kendimizin efendisi olmak, ne algıladığımızın, ne hissettiğimizizin, daha iyi hissetmek için ne yapabileceğimizizin ve başkalarının bizim için ne yapabileceğinin farkında olmak demektir. Bu zayıflıkla ilgili değil, farkındalıkla ilgilidir. Zamanla bunu öğreneceksiniz..."

O sırada garson geldi ve aramızda oluşan hassas yakınlığı bozdu. Başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu ve Efrem kibarca reddederek hesabı istedi. Çocuk döndüğünde, Dr. Krugher hesaba bakmama izin vermeden ödemeyi yaptı. Bir centilmen gibi bana yemek teklif etti, sonra garsonun kulağına bir şeyler fısıldadı, o da başıyla onayladı.

Ne itiraf ediyorlardı?

"Gidebiliriz." Arabanın anahtarlarını aldı ve pantolonunun cebine koydu. Saat daha dokuz buçuktu, beni çoktan kliniğe geri götüreceği fikri beni üzüyordu. Deri ceketimi giydim, çantamı ve cep telefonumu aldım ve ayağa kalktım. Efrem masaların arasında kayarak ilerlediğimiz süre boyunca bana ayak uydurabilmek için beni ilerletti. Melanie'ye açıkça belirttiği gibi, o gece onun sorumluluğunda olduğum için, durumu kontrol etme ve beni suçlayabilecek ya da küçümseyebilecek kişilerden koruma yönteminin bu olduğundan şüpheleniyordum. Lobiye girdiğimde, çıkışa yönelmek için sola döndüm, ancak Efrem göğsümü ateşe veren bir azimle beni ensemden yakaladı ve yörüngemi değiştirerek beni sağa çevirdi.

"Bazen gerçekten kabalaşıyorsun." Beni bıraktığında, parmaklarının arasında tuttuğu derimin yandığını hissettim. Bazı durumlarda kabalıktan da öte, onun oldukça öngörülemez olduğunu düşünüyordum.

Gülümsedi ve beyaz rengiyle duvarlara karşı kamufle olmuş büyük bir asansöre giden koridora doğru yürüdü. Gitmiyorduk ve bulunduğumuz yer bir tatil köyüydü; üst katlardan birine ulaşmak üzere olduğumuzu fark etmem uzun sürmedi. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Başımı eğip yanımda duran ve cep telefonunda bir şeyler yazan Efrem'e baktım.

"Birazdan öğreneceksin." Çatık kaşlarıyla arama kayıtlarını kontrol etti, *Lili* ismi en az on iki kez geçmişti. Casusluk yapmamalıydım ama o benden daha güçlüydü; ona benimle kalmasının sorun olup olmadığını ve karısının nerede olduğunu bilip bilmediğini sormayı düşündüm ama boş vermeyi tercih ettim.

"Merak ediyorum." Kadın kahkahaları koridorda yankılanırken amfibilerimin üzerinde sallandım. Arkamı döndüğümde iki kadının bize doğru yürüdüğünü ve asansörü beklemek için arkamızda durduğunu fark ettim.

"Tatlı istemiyor musun?" Efrem iPhone'u cebine geri koydu ve arkadan aydınlatmalı tuş takımındaki düğmeye tekrar bastı.

"Um?" diye sordum dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Tatlı..." diye tekrarladı, dönüp beni kasvetli bir şekilde izledi.

"İstemiyor musun?" Kızarmış yanaklarımla sözlerine muzip bir anlam yükledim;

Boğazım kurudu ve okuldaki en seksi öğretmenin önünde bir kız öğrenci gibi nefes nefese kaldım. "Ne tür bir pasta olduğuna bağlı."

Etrafımıza ürkütücü bir sessizlik çöktü; kahkahalar kesildi ve dikkatler bizim muğlak konuşmamızda toplandı. Asansörün kapıları açıldığında Efrem bana el salladı ama iki kadın da onun bu nezaketinden faydalanıp lezzetli bir avı hedeflemiş ve ona kancayı takmaya niyetli birinin esnek kalçalarıyla beni takip ettiler. Efrem kadınlara nereye gittiklerini sorma zahmetine girmeden üst katın düğmesine bastı ve aynaya yaslandı. Bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirdi ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak şık ceketinin fermuarını açtı. Onun yanında, çaprazlama dururken, her ikisinin de aç gözlerinin güçlü vücudunda gezindiğini ve ona hayranlık duyduğunu görebiliyordum. Onları dikkatle inceledim: biri sarışındı,

Diğeri kıvrıcık saçlı, daha koyu tenli ve badem şeklinde iki güzel gözlüydü. Arkadaşından daha uzun boylu ve daha dolgun olan bu kızın üzerinde mavi, dar bir elbise vardı ve yakası karın hizasındaydı; kabarık meme uçları ince kumaşa baskı yapıyordu. Kıs kıs gülerek arkadaşına doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı; diğeri söylenenleri dikkate almış görünüyordu ve Efrem'in mükemmel profiline gereğinden uzun süre baktı.

"Kızınız çok güzel..." Sarışın doğrudan ona hitap etti, beni bir sohbet başlatmak için kullanmış olmaktan mutluydu. Muhtemelen reşit olup olmadığını ya da yanındaki adamın gerçekten babam olup olmadığını merak ediyorlardı. Dr. Krugher otuz yedi yaşın üzerinde görünüyordu, ben ise ince yapımdan dolayı genç bir kıza benziyordum; bu durum bazılarında hayal kırıklığı ya da küçümseme, bazılarında ise merak ya da ilgi uyandırmış olabilirdi.

"O benim kızım değil." Efrem bacağını kaydırıp ve gerildi; o, birinin mahremiyetini ihlal etmesinden hoşlanmıyordu, ben de birinin bana bir velet gibi davranarak varlığını küçümsemesinden hoşlanmıyordum.

"Oh!" diye haykırdı sarışın, şaşırmıştı. "Belki de nişanlısıdır?" diye alaycı ve meraklı bir ifadeyle karşılık verdi; onun alyans taktığını fark etmişti, yani benim takmadığımı gayet iyi biliyordu, ama istediğini elde etmek için her türlü kartı oynardı.

Efrem sakın bir tavırla, "İkisi de değil," diye cevap verdi.

Kıvrıcık saçlı kadın, kendisini reddetmeyeceğini umarak rimel sürülmüş uzun kirpiklerini kırıştırarak, "O halde, daha sonra müsait olursanız, bizimle bir içki içebilirsiniz..." diye teklifte bulundu.

"105 numaralı oda," diye ekledi arkadaşı, Efrem'in kabul edeceğinden emindi. Sürekli yaltaklanan bakışları herhangi bir jestten daha anlamlıydı: O gece birlikte olduğu zavallı kızı uyuttuktan sonra güzel bir *üçlü ménage à trois* için kendilerine katılmasını istiyorlardı. Kadınsı feromonların fazlalığından rahatsız olarak onun tepkisi üzerinde durdum: Efrem iki kadının niyetini sezmiş ama sanki hiçbirini dikkate değer değilmiş gibi soğukkanlılığını korumuştur. Benden başka kimse, çünkü zümrüt gözleri

benimkiyle iç içe geçip beni rahatlatmaya, bana güven vermeye, iki sevgilinin suç ortaklığını aktarmaya çalışıyordu.

Ben diğer erkekler gibi değilim, der gibiydi, seni iki yabancıyla yatman için yalnız bırakmayacağım, çocuk: Sana tatlı vereceğim.

"Korkarım bütün akşam meşgul olacağım, ama davetiniz için teşekkür ederim," diyerek nazik bir gülümsemeyle reddetti, o kadar şehvetliydi ki ikisi de büyülenmişti.

Dr. Krugher kolay kazanılacak bir adam değildi ve bunu çok iyi biliyordum; durum oldukça eğlenceli bir hal aldı: Eğer iki kadın onu baştan çıkarmak için bu kadar az şey gerektiğini düşünüyorsa, o zaman onlara *küçük kızının* neler yapabileceğini gösterme fırsatını değerlendirecektim.

Gülerek kabin duvarından uzaklaşıp onun önünde konumlandım; Efrem nöbet tutuyordu, aptalca bir şey yapacağımın farkındaydı ve çizgiyi aşarsam beni durdurmaya hazırdı.

"Ee, baba..." İsteyerek çocuksu bir ses kullandım; ellerim yaklaşmak için kalçalarını tırmaladı. "Çok ama çok yaramazlık yaptın. Küçük kırım hâlâ acıyor." Gözlerimi kırıştırdım, çocuksu bir dudak bükmeyle hoşnutsuzluğumu vurguladım ve beni dinlemek için ona vurmayı bırakan iki kadına ters ters baktım. "Çok sert davrandın. Arkadaşının önünde bu kadar sert davranmamalıydın." Koluna hafifçe vurdum; Efrem gülümsemedi ya da uysal veya alaycı bir ifade ima etmedi. Tam tersine, sanki bana tekrar, hatta daha acımasızca vurmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Gerçekten sapığın tekisiniz ama bu halinizden bile hoşlanıyorum doktor." Aramızdaki mesafeyi kısalttım, şakağımı göğsüne yasladım ve kalçamı leğen kemiğine bastırdım. Bu pozisyonda gözlerimi, böylesine iğrenç bir durum karşısında dehşete kapılan iki kadının dehşete kapılmış gözlerine dikebildim.

"Haklısın." Efrem saçlarımı okşamak için elini saçlarımın arasından geçirdiğinde nefesim kesildi; parmaklarını altın buklelerin arasında gezdirirken bir kedi gibi inledim. "Küçük kırım daha iyi bir muameleyi hak ediyor çocuğum. Söz veriyorum sana bunu telafi edeceğim ve buna bayılacaksın..."

Şaka yaptığından artık emin değildim; sesi o kadar soğuk ve bulanıktı ki, bir an için iki kadınla aynı huzursuzluk beni de sardı. Şimdi koyu mavi-yeşil renkte parlayan gözbebekleri, üstü kapalı zevk vaatleri ve ortaya çıkıp yozlaşmayı bekleyen gizli bir erotizmle canlı görünüyordu.

Filizlendiğini, büyüdüğünü ve zaptedilemez şeytani bir güç gibi havada genişlediğini hissettim.

Birkaç dakika içinde üçümüz de kimin av kimin avcı olduğunu anladık.

Eğer mantığını cinsel dürtülerine bağlayan ip kopmuş olsaydı, hiçbirimiz o kulübeden yara almadan çıkamazdık.

Böylesine muazzam bir adam, karanlık bir yüzle, yaratabilir ve yok edebilir, zevk ve acıyı elinde tutabilir, sahip olabilir ve boyun eğdirebilirdi.

Asansörün kapıları zil sesiyle açıldığında iki kadın ve ben aynı anda irkildik. Önce ikincisi dışarı çıktı, koşturarak; Efrem elini sırtımın dibine koydu ve beni kendisiyle yürümeye davet etti.

Bacaklarımın titrediğini, dizlerimin güçsüzleştiğini, kalbimin kaburgalarımın arasında attığını hissedebiliyordum.

Ateşim vardı ve hiçbir makul sebep olmaksızın mahremiyetim zonkluyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Onu takip etmeme rağmen, zamanımızın geri kalanını nasıl geçireceğimizi öğrenmek istediğimden pek emin değildim, ancak onunla yalnız kalma olasılığı beni çoktan kendinden geçirmişti. Şaşkınca etrafıma bakındım. Oda klasik, bembeyaz ve görkemliydi, antik bir tapınak gibiydi: mermer duvarlardan pirinç tokmaklı pantografli kapılara, enest tanrıları, dik falluslu satirleri ve genç kaçak perileri tasvir eden pastoral resim çerçevelerine kadar.

"Bir süitte."

Koridorun sonundaki son odaya varmadan önce verdiği tek cevap buydu.

Numarası olmayan tek kişi.

Göze çarpan tek şey, çeneleri ardına kadar açık, kendi etrafında kıvrılmış devasa bir altın yılan süslemesiydi...

24
Thea

*Dudaklarımı sıyrıyor;
ve o tepeler kuru olacaksa,
Zevk çeşmelerinin olduğu yerde, daha aşağılarda dolaşır.*

WILLIAM SHAKESPEARE

İlk defa bir süite ayak basıyordum.

Ağzım açık hayranlıkla baktım: dekor görkemli, seçkin ama biraz kasvetliydi. Siyah ve altının hâkim renkleri, ana lobide beni karşılayan beyazlığı bastırmıştı. Duvarlar görkemli süslemelerle bezenmiş koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı. Giriş holü, ortasında karşılıklı yerleştirilmiş iki uzun bordo koltuk ve mermer destekli cam bir sehpanın yükseldiği bir oturma alanına doğrudan bağlanıyordu. Kristal sarkıtları ışıkların parıltısında ışıldayan basamaklı avize, lüks şöminenin üzerindeki plazma TV'den bütün bir köşeyi kaplayan bar dolabına ve tüm mobilyaların koyu tasarımını yansıtan taş yarımadaı klasik mutfığa kadar her ultra modern eşyayı vurguluyordu. Klasik altın rengi duvar aplikleriyle aydınlatılmış kısa bir koridor, içinde birden fazla yatak odası ve banyo olduğundan şüphelendiğim üç bitişik kapıya açılıyordu.

Ne yapacağımı bilemeden rastgele bir noktada durup etrafımda sergilenen çeşitli mitolojik temalı eserlere baktım: bazıları büyüleyici, bazıları ise oldukça rahatsız ediciydi. Her halükarda merakımı uyandırmayı başardılar, öyle ki özellikle kakmalı bir konsol masasının üzerinde asılı olan ve beş su perisiyle birlikte bir satiri tasvir eden bir tablonun büyüüne kapıldım: ikisi تنها bir gölette yıkanırken diğer ikisi de تنها bir gölette yıkanıyor.

keçiye benzeyen varlığı kollarından tutarak bir çalılıktan dışarı sürükledi ve suya attı. Satir direnmeye çalışıyordu, toynakları toprağa sıkıca basmıştı, diğerlerinden daha küçük olan ve sadece şeffaf bir sabahlıkla örtünen beşinci su perisi ise onun önünde diz çökmüştü ve küçük ellerini onun kıllı kalçalarında kenetleyerek kocaman erkeklik organını dudaklarının arasına almıştı. Sahnenin şehveti ve kötülüğü beni rahatsız etti, erotik içeriğinden dolayı değil, yanımda bir erkek olduğu için ve bu resimlerin çağrıştırdığı görüntüler aramızda tatmin olmama riski taşıyan istemsiz bir cinsel gerilime neden olabilirdi.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Efrem, sanki hiçbir zaman tam olarak rahatlamamış ya da anları daha hafif yaşayamamış gibi, her zaman fazla otoriter olan kavisli sesiyle sessizliğe saldırdığında nefesim kesildi.

Arkamı döndüm, ellerim dirseklerimde kenetlenmiş, bir kirpi gibi kendime kilitlenmiştim. "Bir likör." Sadece performans öncesi grubumla tadına bakmaya alışkındım ama o zaman bile haddimi aşmaktan çekinmezdim. Buna ihtiyacım vardı.

Efrem aynı fikirde görünmüyordu ve mevcut çeşitli içecekleri gözden geçirdi. "Alkolsüz, meyve suyu ya da limonata arasından seçiminizi yapın."

Başımı yana eğdim, şaşırmıştım. "Ciddi misin sen?"

"Kesinlikle. Henüz yirmi bir yaşında değilsin ve benim yanımda alkol almayacaksın." Ceketini çıkarıp deri bir taburenin üzerine koydu; gözlerim poposunun şekli üzerinde gezindi, omuzlarının genişliğine göre iki belirgin ama sıkı kıvrım. Tek kelimeyle mükemmel.

Inebetita, cevap vermeden önce boğazımı temizledim: 'Jägermeister'i severim. Alman içkisi, eminim biliyordur. Telaffuzuma da gülmeyin. Benimle dalga geçerse diye kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup savunma pozisyonu aldım, ama hiç dalga geçmedi. Haftalardır soyadını bile yanlış telaffuz etmeme rağmen bir kez bile.

Esprili bir gülümseme ima etti. "Elbette onu tanıyorum ama senin için fazla güçlü."

"Ben böyle olmasını tercih ederim." Hâlâ içkiden bahsediyor olduğumuzu umuyordum ama bakışlarını kaplayan bulut bana düşüncelerinin başka bir yöne kaydığını gösteriyordu. "Ayrıca, tok karnına içerim, bana bir zararı olmaz."

"Tok karnına mı?" Yuttuğum az miktardaki yiyeceği ima eden bir ses tonuydu bu. "Her neyse, hayır dedim Dorothea."

"Siktir! Sen benim babam değilsin!" Bana davranış şekli sinirimi bozuyordu, beni bakılması gereken bir bebek olarak değil de bir kız olarak görmeye başlamasını istiyordum. "Zaten birkaç kez sarhoş oldum ve evet, arkadaşlarımla partilerinde bile sarhoş oldum. Bir kadeh içki için gerçekten tartışmak istiyor musun? Yirmi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?" Bana hiç çılgınca bir şey yapmadığını, hiç hata yapmadığını, mantıksız kararlar almadığını ya da sonradan pişman olacağı hareketlerde bulunmadığını söylemesi için ona meydan okudum.

Bir ebeveyn gibi değil, bir erkek gibi davranmasını istedim. Bu ne istediğim ne de ihtiyacım olan şeydi.

"TAMAM." Belki de daha fazla tartışmamızı önlemek için isteksizce pes etti. "Benden tadacaksın. Bir damladan fazla değil." Çevik hareketlerle bir bardak aldı, şişeyi açtı ve yaklaşık üç parmak döktü, ardından iki buz küpü ekledi.

Çantanın zinciriyle oynayarak nefesimi verdim.

Onunla birlikte olmak için birkaç saatim vardı, daha sonra beni kliniğe geri götürecekti ve eğer zamanı iyi değerlendiremezsem, bu gezi acı verici bir şekilde sonuçsuz kalacaktı: Ona yaklaşamayacaktım ya da Ben tarafından bana aşılana şüphe selini ortadan kaldıramayacaktım.

"Buraya gel." Parmak uçlarını cama vurdu. Alyans sanki çağırıyormuş gibi şingirdadı. Dayanılmaz bir rahatsızlık içinde, durum kontrol edilemez bir hal alırsa kaçmaya hazır bir şekilde ceketimi giyerek ilerledim. Efrem, ona ulaşmak için yavaş bir tempoda yürüdüğüm süre boyunca bana dikkatle baktı. Karşısında kıpırdamadan durduğumda bardağı dudaklarıma götürdü; bir yudumdan fazlasını içmeyeyim diye bardağı bana vermedi, benim için tuttu. "Yavaşça," diye emretti. Bardağın ağzı ağızma değdiğinde hafifçe eğdi. Pürüzsüz sıvı önce dilimin üzerinde, sonra da kalın ve yakıcı bir şekilde boğazımdan aşağı kaydı. "Yut..." diye fısıldadı, gözlerini likörün damağını istila edişinden ayırmadan. Ancak zihnim aynı isteğin çok daha mahrem bir durumda gerçekleştiğini hayal etti ve utançtan yanaklarım kızardı. Elimi tutmak için onun elinin üzerine koydum ama Efrem bardağı iterek biraz daha yudumlamamı engelledi. Suratım asık bir şekilde alt dudağımı yaladım.

Tadını hafifleten melodik ve ısrarcı bir hale. Keyifle tadını çıkarırken bana "Nasıl?" diye sordu.

"Taze ve tatlı. Bu kadar şekerli olan birkaç likörden biri olduğu için seviyorum."

Efrem dudaklarını benim koyduğum yere koydu ve sanki yüksek alkollü bir içecek yerine tatlı su içiyormuş gibi bir yudumdan fazlasını yuttu. "Ben daha acı severim ama mızımızlanmayasın diye seni şımarttım."

"'Sızlanmanı önlemek için' mi?" Alaycı bir şekilde gülümsedim; istemsiz bir hareketle ağzını yaladı ve ben de etkilenmekten kendimi alamadım.

"Benimle daha sık dalga geçmeyi öğrenmelisiniz, doktor." *Doktor* kelimesi o akşam onu rahatsız eden muzip bir tonlamaya bürünmeye başlamıştı, ancak henüz bu kelimeyi kullanmayı bırakmamı emretmemişti.

"Neyse ki sağduyum sizin düşüncesizliğinizin önüne geçiyor ve mantıksız davranmamı engelliyor." Uzun Chester'lardan birine doğru yürüdü ve oturdu, bacaklarını açarak erkeksi, askılı bir poz verdi. "Benden ders alması gereken sensin Dorothea." Dirseğini kolçağa dayadı ve elindeki bardağı umursamazca çevirdi.

"Bazen gerçekten kibirli oluyorsun. Beni buraya neden getirdiğini öğrenebilir miyim?" Hafif bir yutkunmayla tedirginliğimi ona gösterdim; vücudumun her hareketine dikkat ediyor, beni analiz ediyormuş gibi dikkatle inceliyor ve aynı zamanda kendimi ne kadar koruyabileceğimi görmek için beni kışkırtıyordu.

"Sakin ol çocuğum," diye mırıldandı asık suratlı bir sırıtışla. "Sabırlı ol. Buraya otur." Avucunu anlamlı bir davetle kızın kalçasına vurdu.

Gerçekten üzerine oturmam mı gerekiyordu?

Bu fikir bana cazip geldi; tüm varlığımla bunu arzuluyordum, ancak alt uzuvlarıma yayılan ve amfibilerimin üzerinde sallanmama neden olan titremeyi nasıl hafifleteceğimi bilmiyordum. Bir şey beni tedirgin ediyordu, genellikle erkeklere karşı gösterdiğim özgüvenden yoksundum.

Kaç kişiyi kandırmıştım?

Kaç tanesini baştan çıkarmış ve onlarla seks yapmadan terk etmişim?

Ve kaç tanesiyle sırf ayaklarımdan dibine düştüklerini görmenin zevki için ilgileniyormuş gibi yapmıştım?

Dr. Krugher için durum böyle değildi; asla böyle olmayacaktı ve ben bunun nedenini anlayamıyordum.

"Haydi, Dorothea. Bütün geceyi sana ayıracak vaktim yok..."

Küstah kibrine güldüm: belki de alkol onu daha küstah yapmıştı ya da belki de bu onun karakterinin sonunda bana gösterdiği bir yönüydü.

"Bu birkaç saatle idare edeceğim doktor." Yaklaştığımda, isteğini yerine getirecek zamanım olmadı çünkü beni bileğimden yakaladı ve güçlü bir şekilde çekti. Çanta yere düştü ve kığım kendini onun sert bacaklarına acı verici bir şekilde bastırılmış buldu. Bir kolu beni kararlılıkla çevrelerken, göğsüyle beni tamamen kuşattı. Hızına şaşırarak iniltili bir çığlık attım ve göğsümde durmak bilmeyen bir çarpıntıyla kaskatı kesildim.

"Elbiseni beğendim, çocuğum." Kulağıma fısıldayarak konuştu; erkek parfümüyle karışan acı tatlı likör kokusu içimi ürpertti. "Bana daha iyisini göster."

Dikkatli bir şekilde döndüm, dudaklarını dudaklarıma değdirmemeye özen gösterdim, her ne kadar olmasını istediğim şey bu olsa da, tıpkı hayal ettiğim gibi. "Benden istiyorsun..."

Efrem hiç vakit kaybetmedi ve bu kez daha doğrudan bir istekte daha bulundu. "Deri çiviye çıkar." Sözcüklerle rica ediyordu ama hareketleriyle beni hemen itaat etmeye zorluyordu. Bir eliyle ceketimin kumaşını bir omzumdan çekti; işi kolaylaştırmak için kollarımı arkama uzattım, böylece ceketimi çıkarabilecekti. Ceketini çıkardığında yere attı ve açıkta kalan boynuma, sonra çıkık köprücük kemiklerime ve son olarak da kapalı fermuarın arasından zar zor görünen göğüslerimin dekoltesine baktı. Normal kiloda olmama rağmen son birkaç aydır kilo vermişim; formum ne Giselle'inki kadar dolgundu ne de sağlıklı bir kadınıninki. Ancak Efrem beni asla başkalarıyla kıyaslamaz, aşağılamaz ya da alay etmezdi. O benim psikiyatristimdi, yaşadığım sorunu biliyordu ve bana saygı duyuyordu.

"Kızardığında çok lezzetli görünüyorsun. Vücuduna hayran olduğumda utanmana gerek yok..."

Ellerimi yumruk yapıp bacaklarıma üzerine koydum ve dizlerime baktım. "Hayran olunacak çok az şey var."

"Bunu söylüyorsunuz çünkü güzelliğin sadece estetik faktörle ilgili olduğuna ve daha da ciddi, mükemmellikle eşleştiğine inanıyorsunuz."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Öyle değil mi?"

Bana sıkıca sarılırken diğer eliyle biraz daha likör yudumladı. "Kusurlu olan ve kusurluluğu içinde mükemmel bir şekilde dengelenmiş olan her şeyi severim," diye yanıtladı kafa karıştırıcı mantığıyla.

"Kusur olarak gördüğünüz şey sizin bir parçanızdır. Sizi eşsiz kılan bir 'ekstra değer'den başka bir şey değildir. Olduğunuz gibi olduğunuz için, sahip olduklarınız ve size verilenler için minnettar olmalısınız. Kabullenme süreci karmaşıktır ama beden ve zihnin uyuma ulaşması için faydalıdır." Tekrar içti; Adem elması davetkâr bir şekilde sallanıyordu: Onu tam oradan, boynundan öpmek, ısırmak ve ertesi gün akşamımızı hatırlatacak bir iz bırakmak istedim.

"Çok konuşkansınız doktor bey. Konuşmak dışında başka bir şey yapabiliyor musunuz?" diye takıldım ona. Bardağı ağzına götürmek için her kaldırdığında gömleği kolunu sarıyor, güçlü kaslarını öne çıkarıyordu; ölçsüz tutku anlarında bana yapacağı hamleleri engellemek için tırnaklarımı geçirmem gerekse bile geçerli bir destektir bu.

Dr. Krugher yatakta nasıldı?

Haftalardır onun hakkında hayaller kuruyordum; fiziği ve kurnazlığıyla, herhangi bir aşığı tarif edilemez şekillerde doruğa çıkarabilecek deneyimli bir adam olduğundan şüpheleniyordum...

"Daha fazlasını nasıl yapacağımı biliyorum ama elimden geldiğince seninle iletişim kurma fırsatını da küçümsemiyorum." Son bir yudum daha aldı ve bardağı sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğildi. Dengemi kaybettim ama beni daha sıkı tutarak düşmemi ya da alternatif olarak ayağa kalkmamı engelledi.

"İlk görüşmemizden beri iletişim halindeyiz. 'İletişim kurmanın' başka yolları da olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O bana cevap vermeden bir garson, içinde bir tepsi meyve, bir dilim kek olan bir tabak ve bir buz kovaşına sıkıştırılmış bir şişe şampanya ile tadına bakmak için iki flüt bulunan kristal raflı, gümüş kaplama pirinçten küçük bir arabayı iterek odaya girdi. Kapıyı çalmamıştı çünkü muhtemelen birisi izin istemeden içeri girmesine izin vermişti ve o kişi tam altımda oturuyordu. Efrem ona teşekkür etti ve cömert bir bahşış verdi, adam da bunu memnuniyetle kabul etti; bize kibarca iyi akşamlar diledi ve kapıyı arkasından kapatarak bir an önce oradan ayrıldı.

"Dorothea, seninle sınırları aşmak niyetinde değilim. Bunu anladığını sanıyordum ama anlaşılan senin için hâlâ açık değil." Efrem sanki hiçbir kesinti olmamış gibi sohbetimize devam etti. Ben ise endişeyle az önce önümüze konan lezzetlere bakıyordum. Beni bunları yemeye zorlayacağından şüpheleniyordum, bunun benim için psikolojik olarak yorucu olacağını farkındaydım.

"Bundan korkuyorsun..." Daha fazla yemek yeme fikrinden korkarak yutkundum; bacaklarının üzerinde endişeyle kıpırdandım ve beni sabit tutmak için etrafımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Karına söylememden mi korkuyorsun? Ya da sana aşık olup ciddi bir ilişki talep edeceğimden ve başını belaya sokacağımdan mı? Ben öyle bir kız değilim. Hiç kimseyi sevmedim ve şimdi de sevebileceğimi sanmıyorum. Siz kadınların karşı koyamayacağı erkeklerden birisiniz, ama bu sizin için kendimi kaybedeceğim anlamına gelmiyor. Duygularımı uzun zaman önce kaybettim, doktor."

Bu korkunç itiraftan sonra kalbim yerinden fırladı ve içimde hala çok taze olan bir acıyı tekrar yaşama korkusu ve ıstırapı içime doldu.

"Sevgiyi acı çekmekle ilişkilendiriyorsunuz çünkü şimdiye kadar sevdiğiniz tek kişiyi kaybettiniz ve bu durum bağları deneyimleme şeklinizi olumsuz etkiledi. Bunun tekrar olmasından ve tekrar acı çekmekten korkuyorsunuz." Efrem el arabasına doğru eğildi; meyve tepsisine uzanması ve dudaklarına yaklaştırdığı bir çileği çalması yeterli oldu.

"Başlama yine..." Başımı sallayarak bir elimle savuşturdum.

"Ne yapmak için?" İsteksizliğimle eğleniyor gibiydi. "Sana yemek yedirmek için mi yoksa ne düşündüğümü açıklamak için mi?"

"Her zamanki gibi beni psikanaliz etmek için."

Neyse ki ısrar etmedi ve onu ağzına götürmeye karar verdi; çilekleri gerçekten seviyordu. "Sana psikanaliz yapmıyorum, Dorothea. Sadece sohbet ediyoruz."

"Neden onun yerine beni öpmüyorsun?" Bu küstah teklif karşısında duyduğum utancı gizlemeye çalıştım ama omuzlarımdaki gerginlikten ve aniden duygusallaşan yüzümden bunu hissetti. "Bunu çok daha fazla takdir ederim."

Efrem düşünceli bir şekilde inledi, o kadar ciddileşti ki gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar büyüleyici oluklara dönüştü. "En azından tatlıyı yersen seni ödüllendireceğim. Benim için cezadan fazlası var çocuğum."

Şaşkınlıkla kıkırdadım. "Nedir bu? Şantaj mı?"

"Bir uzlaşma," diye düzeltti beni. "Ben kadınlardan hiçbir şeyi esirgemeyen ama karşılığında her şeyi talep eden bir erkeğim." Parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı, tepkimi ölçmeye çalıştı. Beni üzmemek ya da benden isteyeceği her şeyi kabul edip edemeyeceğimi görmek istiyordu.

"Ne demek istiyorsun...'her şey'?" Kekelememek için kendimi zor tuttum ama endişe dilimi yoğurdu.

"Her şey, küçük Dorie." Beni çağırdığı, hayalini kurduğum ama gerçekte duyacağımı hiç düşünmediğim lakabını vurguladı. Bana *Dorie* demesine izin verdiğim tek kişi annemdi, ama o andan itibaren garip bir şekilde ona da izin vereceğimi biliyordum. Telaffuz ediş şekli hoşuma gitmişti. "Eminim başka hiç kimse senden bunları talep etmemiştir."

Bakışlarının derinliklerinde, beni korkutmak yerine ilgimi çeken karanlık ve acımasız bir şey gördüm; ateşin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen yanmak için duyduğum o lanet arzu.

"Benim yaşma göre mi?" Bir eliyle parmaklarını yan tarafımda gezdirip elbisemin hafif kumaşını okşamaya başlayınca gerildim.

"Aynen öyle. Küçük bir çocuğun benim talep edeceğim şeyi talep etmesi çok zor." Efrem tekrar eğildi, bu kez arabadan üzerinde krema ve vişnelerle kaplı bir dilim çikolatalı kek bulunan tabağı aldı.

"Neden?" İhtiyatlı bir şekilde lezzetli görünen ama tatmayı reddettiğim pastayı takip ettim.

"Çünkü bir erkeğin ihtiyaçları farklıdır, Dorothea." Efrem benden izin almadan tabağı bacaklarımin üzerine koydu, dengede tutmak için sıktım; soğuk porselen içimi titretti. Çay kaşığı aldı ve bir parça kesmek için batırdı, sonra ağzıma doğru yönlendirdi. "Aç. Uslu ol, hadi."

İnanamadım.

Ne yapmak niyetindeydiniz?

"Tanrım, hayır, lütfen," diye yalvardım ona, çünkü hem yemek istemiyordum hem de beni beslemesi onun için oldukça utanç verici olacaktı.

Efrem bir kaşını kaldırdı, kendini kabul ettirmeye kararlıydı. "Sinir krizi geçirme. Devam et. Yavaşça..."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o bu fırsatı değerlendirerek kaşığı içeri soktu ve küçük bir parça kek verdi, ben de isteksizce kabul ettim.

Nefesimin altında bir şeyler mırıldandım, eli sağ göğsümün kemerinin altına bastırırken onu gülümsetti. Belim o kadar küçüktü ki avucu beni sarıyor gibiydi.

"Yeter." Kalın çikolata damağımı tatlandırıp onu reddetmek için kasılmış olan mideme inerken, dilimle alt dudağımdan yumuşak kremadan bir virgül aldım.

"Yeterli olduğunda söyleyeceğim, Dorothea. Aç kapıyı, hadi. Biraz daha..." Bir öncekinden daha büyük bir parça kesti ve beni tekrar doyurdu. Başımı sallayabilir, inleyebilir ya da onu şiddetle reddedebilirdim ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden direndim ve ona uydum. Ağzımı açtım ve pandispanyanın yumuşaklığını tadarak kabul ettim. Dudaklarımı kapattığımda Efrem çay kaşığını son derece yavaş bir şekilde geri çekti ve ben onun beni içine çekebilen, ikna edebilen ve acımasız güzellikleriyle beni baştan çıkarabilen esrarengiz gözlerinde kayboldum. "Hoşuna gitti mi?" Eli kalçasından aşağı kaydı ve elbisesinin eteklerinin ötesindeki çıplak tenini okşayarak dış uyluğundan yukarı doğru acımasızca devam etti.

"Evet, ama..." Sesinin kadifemsi, boğuk tınısı, beni okşayan parmakları, en ufak hareketinde yaydığı güzel koku ve boynuma değen ılık nefesi dikkatimi dağıtmıştı. Sanki o anda bir şişe viskinin tamamını içmiş ve başım dönmüş gibiydi.

"Ama?" diye devam etmem için beni zorladı, çatal bıçak havada asılı duruyordu.

"Bu hayal ettiğim türden bir pasta değil..." Bunu söylerken kızardım.

"Biliyorum..." Çay kaşığını yerleştirdi ve tabağı arabaya koymak üzere bacaklarımdan aldı. "Kısa bir süreliğine de olsa beni memnun ettiğin için..." diye belirtmeye dikkat etti, "... ödüllendirileceksin. Yatak odasına git. Soldan üçüncü kapı. Otur ve beni orada bekle." Beni sertçe kalçalarımın tutup kaldırdı, sonra popom yüzüyle aynı hizaya geldiğinde, kalçama acımasızca vurarak şaplak acısını canlandırdı.

"Ah!" Nefes nefese kaldım ve dehşet içinde ona baktım, masaj yapmak için avucumu arka tarafıma götürdüm; Efrem baştan çıkarıcı bir sırıtişla parladı.

"Git dedim," diye tekrarladı, özür dilemeden, sanki bana dokunmaya ve istediği her şeyi yapmaya hakkı varmış gibi. Ve ben açıklanamaz bir şekilde heyecanlanmışım.

Aceleyle çantamı yerden aldım ve onun talimatlarını izleyerek ışıklı koridora doğru yürüdüm. İçimde gürleyen tek ses

Kulaklarımda tedirgin ayak seslerim ve heyecanlı nefes alış verişlerim vardı. Heyecan beynimi bulandırır da, onun beni kırma niyetine inanmıyordum. Bir yandan, aklında başka bir şey olduğundan, tüm bu durumun farklı ve iyi olmayan bir sonu gizleyebileceğinden şüpheleniyordum; diğer yandan, benden gerçekten etkilenmiş ve sonunda bırakmak istiyordu. İki seçenekten hangisine meylettiğimi bilmiyordum ama ancak kaçmadan gerçeğe yüzleşirsem anlayacaktım.

Gösterdiği üçüncü kapıyı açtığımda kendimi, mahremiyeti garanti eden zengin bordo renkli ipek brokarlarla çevrili, sayvanlı lüks bir yatağın bulunduğu geniş bir odada buldum. Her iki yanda, çekmeceleri altın kulplarla donatılmış iki siyah lake ahşap komodin vardı. Etraftaki gotik ve ampul tarzı, akkor mumlarla süslü büyük avize, duvarlardaki ahşap işçiliğiyle uyumlu koyu renkli zemin halısı mistik bir çağrışım, tehditkâr bir şehvet ve dayanılmaz bir huşu hissi yaratıyordu. Her türlü sapkın arzusunu tatmin etmeye hazır, şımarık ve alçak bir hükümdarın odasına benziyordu. Kalbim kaburgalarımda çarparken, yatağın kenarına yürüdüm ve orada kendimi tanrıların en güçlüsüne sunmak için bekleyen bir kurban gibi oturdum.

Garip bir tedirginlikle çantayı karnıma bastırdım ve önümde, isteyene genellikle bir çiftin mahremiyetinde yaşananların hoş bir görüntüsünü vermek için yerleştirilmiş iki koltuk fark ettim. Üstlerinde, zalim ve şehvet düşkünü tanrıların resimleri, kaçmak, bir taksi çağırmak ve hızla kliniğe dönmek yerine o odada kalarak ne kadar büyük bir tehlike atlattığım konusunda beni uyarıyor gibiydi. Sertçe yutkundum. Efrem'in yakında bana katılacağını ve benden tam olarak ne beklediğini söyleyeceğini umuyordum, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Daha doğrusu, arkamdaki yatak birkaç fikir öneriyordu ve hepsi beni korkutuyor, hepsi onu kışkırttığım, er ya da geç kopacağını bildiğim ipi çektiğim ve bizi bu noktaya getirdiğim için pişman olmama neden oluyordu: *Gerçekten erotik bir tesiste bir fahişe gibi becerilmek istiyor muydum? Hangi sebeple?*

Takdir edilmek için mi?

Kendime çekici olabileceğimi kanıtlamak için mi?

Vücudumda yanlış bir şey olmadığını?

Annem beni, davranış biçimimi ve her şeyden önemlisi mantığımı hayal kırıklığına uğrattırdı.

Ben öyle değildim.

Görünüşte ahlaksızlıkların hakim olduğu, seksin yozlaştırdığı, orantısız seçimler ve kötü davranışlar arasında kaybolmuş pervasız küçük kız gerçek ben değildim.

O gerçek Thea değildi.

Endişeyle çantamı karıştırıp Lucky Strike paketini buldum, bir sigara çıkardım ve telaşımı yatıştırmak, soğukkanlılığımı korumak ve korkmuş görünmemek için yaktım. Hayatımda daha kötülerıyla karşılaşmıştım, bu yüzden Dr. Krugher'ın her isteğinin üstesinden gelebilirdim.

Kapı açılıp Efrem içeri girene kadar nikotinin tadı beni birkaç saniyeliğine sakinleştirmeyi başardı.

Kaşlarını sertçe çatarken ve burnunu kırıştırırken havadaki güçlü kokuyu koklamaktan hiç zevk almadı ve tüm hoşnutsuzluğunu ifade etti.

"Sigara içmeyi bırakmalısın." Kapıyı kilitlemeden kapattı, bu da onun tutsağı olmadığım ve istediğim zaman gidebileceğim anlamına geliyordu, ikimiz de kalacağımı, aptal merakımın mantığımın önüne geçeceğini bilsek de.

"Neden?" Uzun bir nefes çektim; Efrem sigarayı tutarken parmaklarımın nasıl titrediğini fark etti. "Hayır, dur, söyleme. Eminim sağlıklı değildir, değil mi?"

"Doğru." Yaklaştı, figürümü kareledi ve ben de içgüdüsel bir hayranlıkla yaklaştım: Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, erkeksi ön kolları boyunca kıvrılan damarları ortaya çıkarmıştı. Metal tokalı deri kemeri dar leğen kemiğinin etrafını şehvetli bir şekilde sararken, yumuşak pantolonu uzun bacaklarını çevreliyordu.

"Sana tekrar söylüyorum: Sen benim babam değilsin." Sigarayı dudaklarımın arasında tuttum ve başımı meydan okurcasına kaldırdım.

Kibirli, sert yüz hatları olan yüzü sert bir ifade aldı. "Heyecanlandığında özellikle saldırganlaşıyorsun, yine de senden birkaç kez bana güvenmeni istedim." Durdu ve ağızındaki sigarayı almak için elini uzattı.

"Yarın sabah başka bir kadının yanında uyanacak bir adama güvenmek? Çok kolay değil, biliyor musun?" Sigarayı içeceğini sanmışım ama onun yerine işaret ve orta parmağının arasında tuttu, sonra başparmağıyla filtrenin tabanına iki kez dokunarak külü elbisemin yakasına düşürdü. Karnımı kasarak ayağa fırladım ve onu üzerimden çıkarmaya çalıştım ama çok hızlı bir şekilde göğüslerimin arasındaki küçük boşluğa kaydı.

"O zaman doktorunuza güvenebilirsiniz." Efrem benim tepkime aldırmadan döndü ve iki koltuk arasındaki yüksek masanın üzerinde duran kül tablasında sigarasını söndürmeye gitti.

Kendimi temizlemek için fermuarımı göğüs kafesimi geçecek kadar indirdim ve bakışları etin o kısacık görüntüsünde hoş bir şekilde oyalandı, onu takdir etti.

"Öyle kalsın. Kapatma," diye emretti; tek bir küstah hareketle beni manipüle etmeyi başarmış, bana sormadan istediğini elde etmişti.

"Ne piç ama." Kolumu onun yanına bıraktım ve bana bakmasına ya da beni yargılamasına izin verdim. Kendimi ne güzel ne de onun gibi bir adamla eşit hissediyordum, yine de gözlerindeki ışık, beni de etkisi altına alana kadar içinde şiddetle dönen çılgın şehveti bana aktarıyordu.

"Haklısın," diye onayladı. "Öyleyim, Dorie." Bana döndü ve beni iyice inceledi, aç bir aslan gibi etrafımda dönüyordu, ama kendi kendinin efendisiydi, içgüdüsünün onu yönetmesine izin vermeyecek kadar yetenekliydi, ta ki onu takip etmeye karar verene kadar. Bana ne yapabileceğini ya da benim onun için ne yapabileceğimi düşündü. Göğsüm nefes nefese kalmıştı. Titremeleri bastırmak için nefes almayı kesmem gerekirdi. Uzun uzun bakar bakmaz meme uçlarım patladı. Efrem için her şey, kontrol ve hâkimiyetin şehvetin kendisinden daha değerli olduğu bir oyun gibi görünüyordu. Tavırlarında skandal, ahlaksızlık, sefahat, tehlike çılgınlıkları atan bir şeyler vardı. Bakışları küstahça üzerimde dolaşıyor, en olgunundan en çocuğuna kadar her esnek kıvrımda ve masum çizgide oyalanıyor, onu şımartıp şımartmayacağını ve özellikle de *nasıl* şımartacağını düşünüyordu.

Arkamda durduğunda, leğen kemiğinin sırtımı sıyırdığını ve bir elinin karnıma bastırıldığını hissettim, böylece ona tamamen yapıştım; kalbim ağrıyacak kadar hızlı atmaya başladı, göğsünün sıcaklığı beni her yerimden sardı.

Efrem tepemde dikiliyor, kendimi kapana kısılmış gibi hissettiriyordu.

"Ufak tefeksin ama orantılısın." Saçlarımla konuştu, güzel kokuyu içine çekti. "Ve ayrıca ateşlisin, gerginsin... heyecanlısın." "Heyecanlıyım."

Avucum yavaşça aşağı kaydı ve nefesimi tuttum, çıkardığı şeyi doğrulamamak için dudaklarımı sıktım. "Burada bir zonklama hissediyorsun, değil mi?" Parmaklarını karnıma, göbeğimin hemen altına bastırdı ve içten içe bir kasılmaya neden oldu. "Ya da burası?" Tekrar aşağı indi ve başparmağıyla pubisimi sıyrarak yukarıdan aşağıya doğru yavaşça ovdu. Kalçalarımı sıktım; dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve utandığımı hissettim. "Bir erkeğin kendisiyle kaç şekilde oynayabileceğini öğrenmek için sabırsızlanan küçük bir kız gibisin. Şimdi sana elbiseni çıkarmanı, yatakta dört ayak üzerine düşmeni, güzel vücudunun her köşesini bana göstermek için kalçalarını ellerinle açmanı emretsem... Bana itaat edersin." Dilinin ucuyla kulak mememi okşadı, sonra muzip bir kahkahanın gırtlaktan gelen sesi yavaş fısıltısına eşlik etti. "Sana hangisini tercih edeceğini sorsam, seçmeme izin verirsin. Bana güvenirdin. Sadece bana güvenirsin, *Kleines Affchen*." Kışkırtıcı bir sertlikle elbisesinin eteklerini avucunun içine aldı. Yukarı doğru çekebilir ya da şiddetle yırtabilirdi, bunun yerine göğsümün sertliğine ek olarak sırtımın tabanını hoyratça dürtten bir başkası daha varken tenime karşı ağır bir nefes almakla yetindi.

Boynumu eğerek başımı ona yasladım ve kasıklarına dokunmak için ayak parmaklarımdan üzerinde yükselmeye çalıştım ama Efrem beni durdurmak için kalçalarımı tuttu. Daha ileri gitmemi istemiyordu, girişimimden neredeyse rahatsız olmuştu. "Anlaşılan tek heyecanlanan ben değilim doktor..."

"Ne yazık ki bir erkeğin arzusunu gizlemesi zordur. Özellikle de bu kadar büyük olduğunda..." diye mırıldandı muzipçe, tamamen başka bir şeye atıfta bulunarak. Arkasında hissettiğim güçlü dokudan, şakasının erkeklerin sıklıkla paylaştığı bir övünme duygusundan değil, her açıdan iyi inşa edilmiş güçlü bir fiziğe sahip olmanın gerçek farkındalığından kaynaklandığını anladım.

Tam karşılık vermek üzereydim ki ellerinin beni terk ettiğini ve beni saran sıcaklığın hiçliğe karıştığını hissettim. Efrem uzaklaşmış, beni ona duyduğum arzuyla ve onunla birlikte tatmin edilmemiş bir şehvetin kargaşasıyla baş başa bırakmıştı.

Sendeleyerek ve tutkuyla yanarak yatağa oturmaya karar verdim; bacaklarım o dayanılmaz gerilimin ağırlığını ayak bileklerime zincirlenmiş gibi hissediyordu. Nefesimi tutmaya çalıştım, yanaklarıma dokundum ve taşıkardım arttıkça avuçlarımla onları serinletmeye çalıştım.

Bu sırada Efrem karşımda durmuş, esprili bir şekilde bana bakıyordu. "Tatlı ağız ve aziz, zevkin sıvı köpüğünü dilsiz bir ayinle yavaşça akıtan, sanki ağız meyveymiş ve meyve ağız olmuş gibi dik formu yavaşça yalayan..." Carlos Drummond de Andrade'nin bir süre önce bir kâğıda yazıp Teichos'un sepetlerinden birine attığım şiirinin ilk dizelerini ezberden okudum, böylece onu bulup okuyabilir ve imamı yakalayabilirdi. Başımı kaldırdım. Çatık kaşlarımla ona sormaya korktuğum sayısız soruyla karşılaştım; yaklaştı ve tüm dikkatimi vermeme sağlamak için çenemi iki parmağının arasına aldı. 'Bir erkeği erotik bir şiirle baştan çıkarmak yeterince kolay Dorothea, küçük kız arkadaşınla onunla dalga geç ve anlayış göstermesini umarak bundan kurtul. Bunu şimdi yap. Karşımda, sana engel olacak ya da seni cesaretlendirecek kimse olmadan. İstediyini elde etmekte ne kadar iyi olduğunu göster bana. Senden büyük erkekleri baştan çıkarmanın alışkanlığın olduğunu bana ima etmiştin, bunu bana kanıtla. Bu senin şansın çocuğum." Başparmağıyla çenemi okşadı, gözlerimi daha fazla onun gözlerinde tutmaya cesaret edemedim. Efrem beni bıraktı ama önümde ayakta durmaya devam etti. Yüzümün hizasındaki leğen kemiği, başka hiç kimsede görmediğim bir çıkıntıyı ortaya çıkarmıştı. Bir an için içimden kalkıp banyoya ya da başka bir odaya kaçmak, ondan ve orantısız aletinden uzaklaşmak geldi. Eğer o şiirde söylenenleri gerçekten uygulamaya koymuş olsaydı, beni alt etmek ve ona saygısızlık etmemem gerektiğini göstermek için aletini ağızıma sokmaktan ve kaba ve acımasız hamlelerle boğazımdan aşağı itmekten çekinmezdi.

"I..." Bir parmak ucumu çantanın zincirine geçirdim ve onu astım. Haklıydı: Bir otel odasında, savunmasız ve tamamen onun iradesine maruz kalmış bir adamı baştan çıkarmak kolay olmayacaktı.

"Haydi, Dorothea." Gitti ve karşımdaki koltuğa oturdu. Bir bileğini diğer dizinin üzerine geçirdi ve ellerini kavuşturmuş, tam bir sükûnet içinde bekledi. "Sana küçük bir kızmışsın gibi davrandığımda siniyor ve isyan ediyorsun. Şimdi sana bir kadın gibi davranma fırsatı veriyorum. Beni baştan çıkar."

Ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Andy ile baştan çıkarıcı yönü hakkında hiç endişelenmemiştim: nerede olursa olsun seks yaptık, hızlı ve beceriksizce, denemeyi ve her gün kendilerinin yeni yönlerini keşfetmeyi seven bir çift gibi. Efrem farklıydı.

Daha fazlasını, ona veremeyeceğim bir şeyi. İçgüdüsel olarak en doğal görünen şeyi yaptım: Ayağa kalktım ve elimi elbisemin askısına götürüp indirdim ama o sıkılarak başını salladı. "Senden beni baştan çıkarmanı istedim, soymanı değil."

Kafam karışmış bir şekilde başımı yana eğdim. Ciddi bakışları ve sessiz bir sitemle kilitlenmiş dudakları rahatlamama, gevşememe yardımcı olmuyordu. Bu yüzden üzgün, korkmuş ya da şaşkın olduğumda yararlandığım tek enerji kaynağına güvendim. Halsizliğimi bastırabildiğim, her türlü olumsuzluğu bastırabildiğim ve mantığa tutunabildiğim tek yaşam kaynağına.

"Bu gece senden başka kimse yok. Sen benim en sevdiğim erkeksin, benimle bir nargile iç." Diz çöktüm. Bir an baldırlarımın üzerine oturdum, sonra arsızca dört ayak üzerine kalktım ve yavaşça ona doğru ilerledim. Daha önce de parkta beni sürünürken görmüştü; bundan ne kadar keyif aldığını ve benim de ne kadar keyif aldığımı hâlâ hatırlıyordum. *"Sen çok mükemmelsin ama ben melek değilim. Beni bir korse içinde görmeyi hayal ettiğini biliyorum. Eminim öyledir."* İlerledim ve yakında grubuma sunmak üzere yazdığım bir şarkının mısralarını söyledim. *"Deli olduğum fikri seni cezbediyor. Zırhımı kıramayacaksın. Gölgeler çırpınıyor. Canavarlar vahşice koşar. Bu gece beni öpün, bağlayın ve sonunda çarpın."* Ona hınzırca gülümsedim ve o da pozisyonunu değiştirdi. Bacaklarını ayırdı, sessizce her sözümü dinliyordu. *"Benim olmadığını biliyorum. Gel iblislerimin arasında yürü. Benim olmadığını biliyorum ama arzular bizi zayıflatır."* Ona yaklaşmaya devam ederken halının yumuşaklığının tenimi okşadığını, avuçlarıma sürtündüğünü hissettim. *"Ona döndüğünde kim olduğunu unutacaksın. Her zaman bana ihtiyacın olacak. Oh, seni vahşi satir. Şunu unutma: Reddedilen su perisi eninde sonunda kadeh kaldıran kişi olacaktır."* Önüne geldim ve dirseklerimi kalçalarına dayayarak dizlerimin üzerinde durdum. Sahibine ulaştığı için mutlu olan bir köpek yavrusu gibi çenemi onun kuadrisepslerine dayadım ve şiddetle göz kırptım. "Ne diyorsun sen? Seni az da baştan çıkardım mı?" Efrem hiç yumuşama belirtisi göstermiyordu; iddialı, kendine güvenen, ikna edilmesi zor bir erkeğin sert tavrına sahipti. Hiçbir kadın ona boyun eğdiremez, böylesine inatçı, katı ve kontrolcü bir erkeği kendi iradesine boyun eğdiremezdi. "Bana daha ne kadar direnebileceğini sanıyorsun?" Kararsız parmaklarımla uyluğunun iç kısmını avuçladım, tehlikeli bir şekilde pantolonunu geren ereksiyona doğru ilerledim. Onun

Güneşte sarmaşık gibi parlayan gözleri, kim bilir hangi düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde zarif kıvrımlarımda yavaşça gezindi. Çenesini sıvazladı, düşünceli ama durgun, beni titretme gücüne sahip, ölümcül olduğu kadar güçlü o şeytani cazibeyi uyguladı. İşte o zaman ağzının köşesi yukarı doğru kalktı ve tüm güvensizliğimi emip ondan beslenmenin sağlıklı kayıtsızlığını gösterdi. "Bana ne istediğini söyle..." diye meydan okudum, tıpkı her zaman yapmayı sevdiğim gibi. Bu arada avuç içi yavaş yolculuğuna devam etti ve pantolonunun kasıklarından yukarı çıkarak vücudundaki en sıcak noktaya bastırdı. Kabarıklığını hissetme şeklim inanılmazdı. Elimin altında daha da şişiyor, akışkan kanla fişkırıyor ve şehvetle nabız atıyor gibiydi. Benzer şekilde, pelvislerim boşluğun etrafında sıkılaştı ve gevşedi, tekrar tekrar, onu içine almak için çileden çıkarıcı bir özlem duyuyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu alaycı bir tavırla; koltukta daha da aşağı kayarak kendini bana doğru itti ve avucumu doldurdu. Sanki demir bir sopayı sallamak üzereymişim gibi görünüyordu. *Kocaman* bir demir direk. "Onu orada daha uzun süre tutacak mısın yoksa hareket ettirecek misin?" Beni devam etmeye davet etti. Beni reddedebilir, durmamı isteyebilirdi, bunun yerine ona zevk vermemi talep etti. Sadece okşamak onu ayartmak için yeterli olmazdı, bu yüzden çok daha fazlasını yapmam gerekirdi. Şaşkınlığımı fark eden Efrem ikimiz adına karar verdi. Pelvisini avuçlarımda altında yavaşça sallamaya başladı. Her kasının kendine ait bir hayatı var gibiydi, yavaş ve baştan çıkarıcı bir esnemeyle kasılıyor ve gevşiyordu, ben ise büyülenmiş bir şekilde ona hayranlıkla bakıyordum. Elini benimkinin üzerine koydu ve aşağı doğru yönlendirdi, böylece penisinin tabanını ve skrotumunun diğerlerinden daha hassas ve yumuşak olan bir kısmını da tutabildim. "Bundan sonra kendi başına devam edebilir misin çocuğum? Yoksa yardımına ihtiyacın var mı?" diye sordu alçak ve gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. Nefes almadı ama gergin boynu ve hevesli bakışları ona eziyet eden arzuyu açıkça ortaya koyuyordu.

"Tek başıma devam edebilirim." Elini çektiğinde, telaşlı parmaklarımla tokasını çözmeye çalıştım, bu sırada başımın bacaklarının arasına eğildiği müstehcen görüntüler aklımdan geçti, ağzım beni boğmasını umduğum büyük et tıkacını almaya hazırdı. Bu sinsî fantezi beni irkiltti. Açmayı başarana kadar parmaklarım birbirinin üzerinde tökezledi. Hiç vakit kaybetmeden kemerini çözdüm ve düğmeyi açmaya çalıştım ama burada daha büyük bir zorlukla karşılaştım. Her şey

Sabırsızca içini çekip bileklerimi birbirine kenetlerken, bu gariplik benim rahatsızlığımı artırıyor ve onun libidosunu azaltıyordu. "Boş ver. *Steh auf*," diye Almanca emretti ama şaşkınlığımı fark ederek anında tercüme etti: "Ayağa kalk".

Hayır, onun yönetimi ele geçirip bana beceriksiz biri gibi davranmasını istemedim....

"Bekle, yapabilirim..." Onun gücüne karşı koymak faydasızdı. Efrem beni kendine çekmeyi başardı. Beni üzerine oturttu, elbisem kalçalarımın üzerine gerilmişti, elleri kalçalarımı kavrarken leğen kemiğinin yanlarını dürtüyordum. Şaşkınlık dolu bir çığlık atarak tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve şaşkınlıkla ona baktım. "Yapma... yapmak istemiyor musun?"

"Yapamam." Yanağımı nazikçe okşadı. Bana daha ileri gidebileceğimizi düşündürdüğü için özür dilemek istiyordu, aynı zamanda aramızdaki o kısa teması bana kendini asla vermeyeceğini fark ettirmek için tasarlamış gibiydi. "Özgür bir adam olsaydım seninle ilgili hiçbir endişem olmazdı ama içinde bulunduğumuz durumda geçemeyeceğim bir çizgi var." Başparmağıyla alt dudağımı dişlerinin arasında düzleşip deforme olana kadar ezdi.

"Yine de, en azından senin tadına bakmak istediğimi inkâr edemem, Dorothea..." Aniden, dudaklarımın arasından geçirdi ve son aşamasına kadar içeri almak için onları açmamı sağladı. "Hepsini içine çek. İşte iyi bir kız." Tükürükle dolması için bir o yana bir bu yana çevirdi. Parmak ucu dilimle buluştu. Daireler çizdim, ılık, hafif tuzlu derisinin tadına baktım, sonra Efrem parmağını geri çekti ve çok daha müstehcen bir şeyi taklit ederek inatla geri itti. "Evet, böyle..." Çıkardığında oldukça parlak olduğunu gördü ve tatmin oldu. "Seninle geçirdiğim bu birkaç saat içinde, beni her şekilde memnun etmeye istekli olduğunu anladım..." Kalçalarımı sıkarak sertleşmiş penisin üzerinde daha iyi pozisyon almamı sağladı. Taze kokusu beni bir battaniye gibi sararken, onu kalçalarımın arasında sert bir şekilde hissettim. İznini almadan gömleğinin yakasını kavradım ve bana kıllı göğsünün baştan çıkarıcı görüntüsünü veren yakasından içeri baktım. Gömleğinin düğmelerini açmak, onu durgun öpücükler ve şehvetli okşamalarla şımartmak isterdim, ta ki onun inlediğini, altımda titrediğini, en az benim kadar istekli olduğunu duyana kadar. İçgüdülerimi dizginleyemeyerek onun üzerinde zayıfça sallandım; Efrem kısık bir iniltiyle göz kapaklarını kısarak tam o noktaya baktı.

Vücutlarımız birbirine sürtünüyordu. Yanaklarım yanıyor ve hareketlerim sabırsızlıktan beceriksizleşiyor olsa da beni böyle ilgili görmek hoşuna gidiyordu. "Sakin ol çocuğum." Ellerini çenemin altına getirmek için bileklerimi kavradı ve yüzümden bir santim uzağa eğildi. O anda kontrol etmekte zorlandığı iki zümrüt gibi parlak gözbebeklerinde şiddetli dürtüler kıpırdandı. "Bunu doğru yapacağız: O yatağa uzanmanı ve benim için kendine dokunmanı istiyorum."

İsteğinin anlamını kavradığımda ağzımı açtım. "Senin için kendime dokunmak zorunda mıyım?"

"Evet." Beni temastan mahrum bırakarak ayağa kalkmamı sağladı ve ben heyecanla, elbisem dağılmış ve nefesim kesilmiş bir halde tekrar önünde dururken bana baktı. "Bir konserde sahne almak üzere olduğunu hayal et. Ben senin seyircin olacağım. Tek yapman gereken bacaklarını açmak ve benim için çalmak..."

Daha önce hiçbir erkek benden böyle bir şey istememişti.

Şaşkınlıkla saçlarımı bir omzumun üzerinden kaydurdum ve ipek perdelerin arasında hüküm süren geniş yatağa bakmak için döndüm. Kendimi onun için çırılçıplak bırakarak bir erkeği şımartabilecek miydim? Kendimi bu kadar savunmasız ve cinsel olarak açıkta göstererek? Utanç verici olmasına rağmen bir parçam kabul etmek istiyordu, birçoklarının sağduyuya aykırı bulduğu o çarpık, bilinçsiz içgüdüleri takip etmek istiyordu. Efrem, en ufak bir aşağılanma hissinin bile mantığımı eğip bükmeye ve ne Andy'nin ne de bir başkasının başaramayacağı doğuştan gelen dürtüleri uyandırmaya yettiğini uzun zaman önce anlamış gibiydi. Farkında olmadan hep zıttımı aramıştım; bana acı çektirebilecek ve önyargıları, yargıları ya da kınamaları geçersiz kılarak baskın bir rol oynayabilecek birini. Efrem, içimdeki en yıkıcı parçayı bastırmadan ya da inkar etmeden yatıştırarak içsel mücadeleme bir son verebildi. Bir gün atölyesinde ona bazı fantezilerimin varlığından bahsetmiştim, bunların ne olduğunu ya da hangi koşullar altında farkına vardığımı hiç belirtmemiştim ama o bunları biliyordu. Beni analiz etmesi ve gerçeğe ulaşması çok kısa sürmüştü: isteği bunun açık bir teyidiydi. Yavaş ama kararlı adımlarla yatağa doğru yürüdüm ve arkamı döndüm. Efrem hâlâ oturuyordu, dizlerini ayırmış, sırtını sandalyeye dayamış, ona itaat etmemi bekliyordu. Hafif terli avuçlarımla elbisemin yumuşaklığını hissettim. Kalçalarımın hatlarını, her gün nefret ettiğim ve reddettiğim o şekilleri sanki bana ait değilmiş gibi okşadım.

Bakışları bana odaklanmıştı, asık suratlı ve dalgındı. Soyunurken ellerimi elbisemin kenarının altına soktum ve kalçalarımı hafifçe hareket ettirerek başparmaklarımı külotumun lastiğine soktum ve ayak bileklerime kadar kaydardım. Bir ayağımı, ardından diğerini kaldırdım ve yana doğru hareket ettirerek çözdüm. Efrem daha fazlasını görebilmek umuduyla bacaklarımın birleştiği yerdeki küçük et parıltısına bakmaya başladı. Sonra kumaşı kasıklarına kadar kaldırdığımda onu tatmin ettim. Sağ taraftaki stilize dövmeyle keşfettim, bir yazı, on dört yaşındayken gizlice deriye kazıdığım dört basit kelime. Efrem'in alt dudağını yalayışından bunu fark ettiği ve takdir ettiği anlaşılıyordu ama içinde yanan ateşi buzdan bir hapishaneye hapsederek ağırbaşlı kalmayı tercih ediyordu.

Yatağın kenarına oturduğumda kendimi kollarımın üzerinde geriye doğru sürükledim ve yarı yatar pozisyonda kalçalarımı zar zor hareket ettirdim. İçimi kaplayan pişmanlık duygusu, utanç verici bir şekilde teşhir edilmenin verdiği rahatsızlıkla birleşince yüzüm kızardı ve hafif bir iç geçirdim. Hareket edemiyordum. Birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdum, bir şey söylemesini ya da belirsizliği ortadan kaldırmama yardımcı olacak başka emirler vermesini bekledim.

"Ben bir şey görmüyorum, Dorothea. April," dedi işaret parmağını refleks olarak çene sakalının altına sürterek. Onları hâlâ birbirinden ayırıyordum ama yeterince değil. "Daha fazla," diye emretti sertçe, kölesinin gecikmeden boyun eğmesi gereken bir efendi gibi. Onları daha da açtım, elbisemin kumaşı gerildi ve kalktı, tüysüz seksimi tamamen ortaya çıkardı. Sanki sıkılacak, yalanacak ya da ısırılacak lezzetli bir meyveymiş gibi baktı; kalçalarını oynattı ve bir kedinin alçak kükremesine benzer erkeksi bir çığlık attı. "Onları bu şekilde tut. Şimdi kendine dokun."

Birkaç dakika tereddüt ettim: Elimi göbeğimden aşağı indirmeden önce derin bir nefes almak için çukurlaşan karnımın üzerine koydum. Soğuk parmak uçlarım pürüzsüz tümseği sıyırdığında irkilerek elbisemin kenarına bastım. Gergin bir şekilde yanağımın içini ısırdım ve Efrem'in gümüş gibi parlayan gözlerine baktım, odanın yumuşak parlaklığı yüzünün köşelerini gölgeleyerek onları daha keskin hale getirse de. Gülünç görünmekten korktuğumu ve aynı zamanda onu heyecanlandıran ve ne isterse istesin onu kendisinin yapma gücünü veren küçük bir kızın çocuksu saflığıyla yeni bir şey deneyimlemenin sarhoşluğuna kapıldığımı hissetti. Ona hayrandım: güzel, heybetli, o koltukta zarif bir şekilde uzanmış

İşaret parmağımı küçük et tomurcuğunun üzerinde gezdirirken utanmazlık. Kaçırdım ve masaj yapmaya başladım; tenim ürperdi ve titredim. Oda, yarı açık büyük Fransız penceresi tarafından hoş bir şekilde havalandırılıyordu, yine de üşüdüğümü hissettim. Belki de onun sıcaklığını özlemiştim. Bana söylediği ateşli sözler ya da vücudunun sertliğiyle ortaya koyduğu arzu yeterli değildi: Bir erkeğin sahip olmayı arzuladığı kadına yapması gerektiği gibi bana uzanmasını ve beni ısıtmasını istiyordum.

"Göster bana, Dorothea." Sesi değişmişti; alçak bir bariton, neredeyse ismimin sessiz harflerini bastıran bir hırıltıydı. Nefesi derinleşti, çenesi söyleyeceği müstehcen kelimeyi çiğnerken kasıldı.

İşaret ve orta parmağımla vajinanın dudaklarını açtım; parmak uçlarımla baskısı altında bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıldıklarını hissettim. Efrem pembemsi vulvaya öyle delici bir bakışla baktı ki kalbim boğazımda atana kadar hızlı atmaya başladı. Üzerimdeki etkisini, titreyen parmakları beni ona açtığı anda ortasından çiy gibi berrak küçük bir zevk damlası taşıdığı anda fark etti.

"Tam olarak böyle, seninle aynı pozisyonda ya da altımda, karnımdaki o boşluğu, o sıkıcı tatminsizlik uçurumunu doldurmamı ve tüm acıları sona erdirmek için kendimi kalçalarının arasına sokmamı bekleyen birçok kadın gördüm, ama hiçbir..." diye mırıldandı şehvetin zonklayan tınısıyla, yine mahremiyetimde oyalanarak. "Hiçbiri senin kadar davetkâr görünmüyordu, çocuğum." Bana saldırma, beni kırma, beni yok etme, bana tecavüz etme ve sonra aynı kötülüğü tekrarlamak için beni yeniden yaratma, beni şekillendirme, beni biçimlendirme dürtüsünden kendini zor zapt eden bir canavar gibi dudağını yaladı. Bir dehşet dalgası beni soluk soluğa bıraktı; az önce gördüklerini ondan saklamak için nafile bir çabayla tüm avucumla kendimi kapattım. Bacaklarımı sıkarak, çaresi olmayan büyük bir karmaşa yaratmış küçük bir kız gibi ona baktım.

Lanetlendim. Kelimenin tam anlamıyla lanetlenmişim.

Tepkimle eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar mı? Küçük odanızda yalnızken kendinize böyle mi dokunuyorsunuz?"

Yatak odamda kendime dokunmak.... bana ahlaksız bir adamın ahlaksızlığıyla bakan bir adamın önünde bunu yapmaktan oldukça farklıydı.

"Bunu bu şekilde yapamam," diye mırıldandım, kendimi bir dirseğimin üzerinde tutarak.

"Bana yardım etmelisin..."

"Ah, evet?" Efrem keyifle gülümsedi. "Sana dokunmamı ister misin?"

Eğer yaklaşmasına izin vermeseydim, o küstah gösteri kim bilir ne kadar daha devam edecekti ve eminim ki ben bunu başaramayacaktım. Onun temasını, sıcaklığını, varlığını, sesini bir süredir göğsümü işgal eden dayanılmaz yalnızlığa tercih ediyordum. Onu tüm varlığımla istiyordum ve bunu anlamasını istiyordum. "Bu hoşuna gitmez miydi? Çok hoşuma giderdi." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım; Efrem bakışlarımdaki muzipliği fark etti ve tüm çekingenliğini bir kenara bırakmaya karar verdi.

"Ne küçük bir fingirdek," diye yorumladı ayağa kalkarken. Kemerini pantolonunun kenarından sarkıyordu ama kapatmak aklına gelmemişti. Bu ayrıntının dışında dikkatimi çeken başka bir şey daha vardı, o da cep dikişine kadar yan duran güçlü ereksiyonu. Titizliğimden ön kolumun büyüklüğüne baktım, sonra da o güzel takım elbisenin altında sakladığı koluna.

Aman Tanrım.

Bir an için aklıma kapıya ulaşip kaçma fikri geldi ama Efrem beni engellemek için her şeyi yapardı, özellikle de onu bu kadar utanmazca kıskırttıktan sonra. Tek makul alternatif onu beklemek, korkumu gömmek ve anı yaşamaktı. Bana ulaştığında, kapalı bacaklarıma hayal kırıklığıyla baktı. İçgüdüsel olarak ona bir göz atmak için elimi ortadan çektim ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, böylece küçük kesiklerden damağımdaki kanın tadını alabiliyordum. Beni bu kadar durgun ve müsait, tamamen çaresiz gören Dr. Krugher endişesini, hoşgörüsünü, nezaketini, ölçülülüğünü silip süpürdü, ta ki ondan geriye Efrem Krugher'in vahşi şehvetinden başka bir şey kalmayana kadar: gölgelerle örtülü adam, içinde karanlık bir sandığı koruyan ve tıpkı bir hayvan gibi doğal iştahından asla vazgeçmeyen adam.

Tam da Mitchell'ın tahmin ettiği gibi.

"Elimde olsa sana öylece dokunmazdım çocuğum..." dedi ekşi bir sırıtışla ve ayak bileklerimi tutup aniden iki yana açtı. Korku içinde çığlık attım. Efrem yatağa tırmandı ve devasa cüssesiyle üzerimi örttü. Bir elini başımın yanına koydu ve dizlerini öyle bir açtı ki

Kalçalarımı açık tutmak zorunda kaldım. İnanılmaz bir şekilde üzerime eğildiğini ve dilinin ucuyla işkence görmüş dudaklarını yalayarak kırmızımsı damlacıklardan temizlediğini gördüm. Siyah saçları alnımı gıdıklıyor, likör emdirilmiş sıcak, sarhoş edici nefesi, sanki Şeytan'ın okşamasıymış gibi yüzümü okşuyordu. Gözbebekleri daraldı, içinde benim teslimiyetimden başka hiçbir şeyin var olmadığı kafa karıştırıcı gezegenlerle çevrili iki uzak evrene dönüştüler. Parmakları hızla aşağıya doğru inerken kolu bedenlerimizin arasından kaydı ve giysilerimizin altında kayboldu. Tırnaklarımı ensesine geçirdim ve başparmağını zaten şişmiş ve zonklayan klitorisimin üzerinde döndürmeye başladığında sırtımı dikleştirdim. Alnını benimkine yasladı ve sonunda o dokunaklı yalnızlık hissi yavaşça dağıldı. Ben bir nesne, beni kullanmak isteyen bir zalimin zevkine maruz kalan bir meta değil, sadece kendisini yargılamayacak tek adamla birlikte olmayı seçme ayrıcalığını kendine tanıyan bir kızdım. Geçmişle yüzleşmek, kendimi yanlış görmekten vazgeçmek ve arzularımı onları kabul edecek olanlarla paylaşmak istiyordum: Efrem beni tamamladı. Duygu yoktu, ilişki yoktu, ama birleşmeye, kirli bir şehvet ve farklı bir erotizmle kirlenmiş pastoral dünyalarına dalmaya yazgılı bir su perisi ve bir satir kadar tamamlayıcıydık...

Bizim gibi olmayanlardan farklıydı.

"Acı çok fazlaysa beni durdur. Tek istediğin buysa beni neşelendir." Yumuşak kıvrımları okşadı, sanki çok uzun süre beklemiş ve bana dokunmak dünyada özlemini çektiği tek şeymiş gibi memnuniyetle iç çekti. "Lanet olsun... Sırılsıklam olmuşsun," dedi sertçe; dokunuşunun altında taşmaya başlayan kontrolsüz heyecanım için beni azarlıyor gibiydi. Efrem iki parmağını daha aşağıya, hassas yarığın girişine doğru hareket ettirirken kızarmış yanaklarımla utanca karşı savaşmaya çalıştım. Sınır tanımayan okşamalarının aramızdaki yakınlığı tetiklemeye yetmesi ve bedenimin bu kadar kolay erimesi fikri onu hem gururlandırıyor hem de sinirlendiriyordu.

Hâlâ olanlara inanamıyorken bakışlarımı bacaklarımın arasına sakladığı eline indirdim. Onun bu kadar yavaş hareket ettiğini, avucunun kasıklarına süründüğünü görmek tuhaftı. Tuhaftı, evet, ama o kadar tahrik ediciydi ki nefes alışım daha da yoğunlaştı. Hiç durmamasını, sonsuza kadar devam etmesini istiyordum. Böylesine yakın erkeksi vuruşlarla büyülenmişim,

Avucumu ensesinden çenesine doğru hareket ettirdim. Kaba sakalının üzerinde gezdirdim ve başparmağımla elmacık kemiğindeki onu korkunç derecede yetişkin gösteren küçük kırışıklıkları düzelttim; hatlarını çizdiğimde ağzını açtı: nemli ve etliydi, beni öpmüş olsaydı kim bilir ne yıkıcı hisler duyardım. Öğrenmek için zorlukla eğildim, ama Efrem beni sabit tutmak ve cesaret etmemi önlemek için alnını benimkine bastırdı. Bu arada parmakları vulvamın kenarlarında hafifçe geziniyor, daireler çiziyor, alay ediyor, işkence ediyor, yapışkan sıvılar parmak uçlarını ıslatmış olsa da içine girmeden girişte oyalanıyordu. Başparmağının altında klitorisi önce gerildi, sonra dokunuşu agresifleştikçe kabardı, daha fazlasını elde etmek için inat etti. "Kendini tutma çocuğum. Boşalırken sesinin nasıl çıktığını duymama izin ver," diye ısrar etti, ben inlememek için dudaklarımı ısırmağa devam ederken; sadece kısa, heyecanlı iç çekişler çıkardım ve asla çıkamayacağımdan korktuğum o öfkeli unutuşta kendimi kaybetmemek için gözlerimi sıkıca kapattım. "Utanacak bir şey yok. Benimleyken olmaz," diye beni rahatlattı; kendinden emin, uzman hareketlerinden sersemlemiş bir halde ona cevap vermedim. Avucunu leğen kemiğime bastırarak orta parmağıyla büyük dudaklarımı ayırıp acımasızca boğumuna kadar girdiğinde nefesim kesildi. Kırılgan duvarlar onu karşılarken titredi, tıpkı benim onu başka hiç kimseyle hissetmediğim kadar derinden hissetme fikriyle titrediğim gibi. İnledim ve onunla buluşmak için kalçalarımı yataktan kaldırdım. Tepkilerime, özellikle de bedenimin neyi tercih ettiğine dikkat eden Efrem parmağını eğerek içimdeki hassas bir noktaya dokundu, aklımı kaçırmama neden oldu ama bir kez daha sesimi çıkarmadım. Ona üstü kapalı bir şekilde meydan okumamdan etkilenmiş bir şekilde güldü ve sonra oyununu hızlandırarak ikinci parmağını daha az nazik bir şekilde soktu, öyle ki hafif bir acı hissiyle irkildim. "Hayır mı? Küçük denizkızı sesini duymama izin vermeyecek misin?" Omuzlarını pençeledim ve parmaklarını yavaş ama ısrarlı bir şekilde içeri ve dışarı kaydırırken karnımda şiddetli bir zevk uyandırarak yükseldim. "İki yeterli değil mi?" Parmaklarını her geri itişinde vajinamın arka duvarına biraz baskı uyguluyor, zevkin kalçalarım da yayılmasına izin veriyordu; mükemmel bir günahkâr gibi beni nasıl büyüleyeceğini biliyor, hiç acımadan beni kendine bağlıyordu.

"Üç mü, dört mü yoksa tüm eli mi istiyorsun?" Yüzük parmağıyla zaten genişlemiş olan cinsiyetine dokundu, ancak cevabımın da doğruladığı gibi aşırı uygulamalara aşına olmadığını hissederek bunu tanıtmakta tereddüt etti.

"Hayır, lütfen. Artık yok," diye güçsüzce nefes aldım. Bu benim için çok fazlaydı. Gömleğini yumruklarımın arasına aldım ve buruşturdum. Efrem meydan okumayı üstlenmişti ve kazanmaya niyetliydi ama ben daha önce yaklaştığı kadınlar gibi her konuda onunla birlikte olamıyordum.

Neyse ki ısrar etmedi ve güçlükle mırıldandığım yalvarışıma saygı göstererek üçüncü parmağını isteyerek geri çekti.

"Yani, bırak kendini..." Adımlarını hızlandırdı.

Sabırsızlıkla gömleğinin ilk düğmelerini açarak ilk günden beri beni gizlice sarhoş eden o baştan çıkarıcı kokuyla ıslanmış göğsünün asil tenini kokladım ve dudaklarımı vücudunun her yeri gibi erkeksi olan seyrek, dikenli kıllarla kaplı göğüs kafesinin üzerinde gezdirdim. Yeni bir şey keşfettim, onu o zamana kadar tanıştığım erkeklerden ayıran bir şey; onu asla unutmayacağımı, Efrem'in onları gerçekten hak eden birini beklemek yerine aptalca yaşitlarına harcadığım tüm *ilkler* olacağını biliyordum.

"Seni çıplak hissetmeye ihtiyacım var..." diye fısıldadım; artık dilimi erotik taleplerle dolduran düşüncelerin kontrolü bende değildi. Küçük bir inilti mermer göğsüne çarptığında Efrem ürperdi.

"Bu gece olmaz. Acele etmeyin. Anın tadını çıkar..." Aceleci bir tavırla, huylarımla nemlenmiş parmaklarıyla elbisemin yakasına uzandı ve aşağı doğru çekerek açık fermuarından iki dolma gibi fırlayan göğüslerimi ortaya çıkardı. Bir dirseğinin üzerinde asılı durarak onlara baktı: yuvarlak areolalarını bir madeni para gibi ve küçük düğmelerini elmas parçaları gibi inceledi. Küçüktüler, zar zor şekillenmişlerdi, bir ergeninkine benziyorlardı. Kendimi onun açgözlü bakışlarından saklamak için kolumla üzerimi örtmeye çalıştım ama bileğimi yakaladı ve kıpırdamadan durmamı söyleyerek otoriter bir tavırla yatağa çarptı. İzlenmekten hoşlanmıyordum, vücudumun incelenmesinden hoşlanmıyordum. Gözlerinin durduğu yerde tenimin yandığını hissettim; öfkeliydiler, şehvetle alevlenmişlerdi: beni becermek için duyduğu çaresizliği, bana direnmenin zorluğuyla karışık güçlü şevkini dışa vuruyorlardı. Beni henüz olgunlaşmamış bir kız olarak görüyor olabilirdi, yine de nefesini içine çekti, beni bir yudumda yutmak istercesine ağır bir şekilde etrafımda dolaştı. "Neden sütyen giymediğini anlayabiliyorum." Başparmağı ile orta parmağı arasında bir meme ucunu önce nazikçe okşadı, sonra acıyana kadar bükte. "Sen ve bakireler

Yaşınız gereği utanmaz periler gibi ortalıkta dolaşıp erkeklerin donlarında tufan yaratıyorsunuz. Ve bu sizi eğlendiriyor, değil mi?"

Dişlerimi sıktım ve göz kapaklarımı sıkarak acı içinde inledim. Daha fazlasını istiyordum. Bunu fark etti ve elini göğsümün birleştiği yerin altına getirdi, daireler çizip tarttı, sonra da sanki koparıp suyunu içmek için ağzına götürmek istiyormuş gibi sertçe sıktı.

Çılgılık atma isteğimi bastırdım; dokunuşu çok sert ve kabaydı ama yine de içimde inanılmaz bir ateş yaktı. "Ben sadece seni kışkırtmayı seviyorum..."

Efrem cevabımı takdir etti, hatta bir an için gururu okşandı ama kısa süre sonra o erkeksi rehavet anı yerini bana hükmetme ve başlattığı şeyi devam ettirme ihtiyacına bıraktı. Yaramaz gözlerini benimkilere dikerek, acıyan meme ucumun üzerine eğildi ve diliyle yalayarak yüksek sesle nefes almamı sağladı. Etrafında daireler çizdi, ucuyla yaladı, yüzümün her nüansını yakalamak için bana bakmayı bırakmadan üzerine üflledi. Sıcak ve soğuk hissi beni soluksuz ve sabırsız bıraktı; içimdeki her şey titremeye başladı.

"Tanrım, devam et..." diye ısrar ettim; daveti kabul etti ve yakıcı bir şehvetle dudaklarının arasına kilitledi, tükürüğünün nemli sıcaklığıyla doldurdu ve arzuladığı kabarıklığa ulaşana kadar ağzının derinliklerinde emdi. Bir an için görüşüm bulanıklaştı, göğsüme bir sıcaklık doldu, ama Efrem sakinleşmedi: yukarı fırlayan göğsümü tokatladı, sonra avucunun içine bastırdı, hala sert ve hassas hale gelen meme ucunu düşündürüyordu. Ve tekrar: sıktı, çekti, derin emdi ve tokatladı. Küçük düğme tümsekleşti. Morarıncaya ve ağrıyıncaya kadar ırzına geçmeye devam eden o hariç, herhangi bir erkek bununla tatmin olabilirdi. Kılcal damarlar yırtıldı, her tarafta bir hematoma oluşmaya başladı. Ona devam etmesi için tekrar yalvardım, sonra durmasını, sonra devam etmesini söyledim. Faydasız zırvalarımı görmezden gelmeye kararlı olan Efrem, başımı arkaya eğmeme neden olan yavaş bir işkenceyle beni her ikisinin de sınırına götürerek zevk ve acı vermeye devam etti. Elimi saçlarına attım ve sıktım; beklediğim kadar yumuşak ve güzel kokuluydu. Onu karıştırdım ve sonra cazibesi beni kelimelerin yapabileceğinden daha fazla zorlamayı başardı. Artık tamamen kaybolduğumu fark eden Efrem, parmaklarını aniden saçlarıma arasına soktu.

Şiddetli sürtünme beni sarsıyor ve istemsiz bir itaatkârlıkla leğen kemiğimi sallıyordum. Beni hazır ve erişilebilir buldu, iç baskıyı tatmin etmeye hevesliydi, kalçalarım arasındaki o boşluk doldurulma ihtiyacıyla karnımı kasıyordu.

"Bakire değilsin ama yine de çok darsın. Anladığım kadarıyla herhangi bir 'oyuncak' kullanmıyorsun. Değil mi çocuğum?" Şimdi ağrıyan göğsünü bırakarak ağzını diğer meme ucuna götürdü ve acımasız, açgözlü, sapık dudaklarıyla ona daha da acımasız bir muamele yaptı. Onu içeriye doğru ezerek rehin aldı. Basınç göğsümün her tarafına yayıldı, sonra dişlerinin arasına çekti ve sanki boşluğa düşüyormuşum gibi ani bir sarsıntıya neden oldu. Onu daha da açığa çıkarmak için parmaklarını areolasının kenarlarına bastırırken onu çılgınca emdiğinde çığlık attım. Kan akışı durdu ve deri olgun bir erik rengini aldı, onu uyuşturmak için verdiği nefeslere bile duyarlıydı. Ancak onu serbest bıraktıktan sonra tekrar nefes alabildim, dilinin cömert hareketleriyle özür dileyerek inlemelerimi şımartıyor ve acımı artırıyor gibiydi. Bana bir kadının göğsüyle yapılabilecek her şeyi, en acımasız okşamaların bile ne kadar zevkli olduğunu göstermek istiyordu.

"Hangi oyuncaklardan bahsediyorsun?" diye boğuk bir iniltiyle nefes verdim; vücudumun hangi kısmına odaklanacağımı bilemiyordum. Ağzıyla göğüslerime işkence ediyor, parmaklarıyla kalçalarımın arasını zorluyor, erkeksi, çakıllı sesi kulaklarıma boğuk geliyordu.

"Bana zaten cevap verdin Dorothea." Efrem tekrar boynuma tırmandı, *gerdanlığı* dişlerinin arasına aldı ve nazıkçe çekiştirdi. "Bir gün bu küçük mücevhere güzel bir tasma eklememiz gerekecek..." Nemli dudaklarını çeneme doğru sürükledi ve belirsiz bir gülümsemeyle dudaklarımı ısırdı. Yıllardır ruhuma bulaşmış olan sessiz, yozlaşmış karanlık, onun yarattığı imgeyi takdir etti ve kendimi ahlaken doğru olanla kesinlikle ahlaksız olan arasında kalmış, yağmalanmış hissetmeme neden oldu. Sakal narin cildimi tırmaladı. Burnumun ucunu yanağına sürttüm ve tekrar bir öpücük çalmaya çalıştım, ama saçlarımı avucunun içine aldı ve aşağı çekerek beni yerime geri koydu. Beni omzumla köprücük kemiğim arasından ısırdı, dişlerini bir hayvanın vahşiliğiyle geçirdi ve yine çığlık attım, bu sefer daha fazla hayal kırıklığıyla. Acı, kıyafetlerine ısrarla sürtünmesi, göğsünün göğsümü sıkıştırması, dizlerinin uyluklarımı açık tutması, hareketlerinin vahşiliği, onun

Beni iptal eden ve kuşatan varlık, kendimi daha fazla tutmamı engelledi. Spazmlar bir anda beni ele geçirdi. Başımı boynunun kıvrımına eğdim, sanki o da artık duramıyormuş gibi içime şiddetle sokmaya devam eden parmaklarının etrafında sıkıldım, sonra zevkimi şiddetle sürdürmek için pelvisimi salladım. Gömleğini kavradım, yumrukla bürüştürdüm, dudaklarını dudaklarıma bastırması ve bana cennetten bir parça vermesi için umutsuz bir çabayla onu kendime çektim, ama Efrem böyle bir şey yapmadı.

"Gel, çocuğum..." diye kulağıma fısıldadı, bir eli enseme sarılmıştı, diğeri ise şimdi damlayan, uyarıların yoğunluğunu titizlikle dozlayan samimi ve kadınsı dayanak noktasına hızla ilerliyordu.

Karnım çekilirken, nefesim kesilirken ve görüşüm bulanıklaştıkça titredim ve bacaklarım kasıldı, bana sadece karışık bir renk patlaması verdi. Orgazm beni sular altında bıraktı ve şimdiye kadar yaşadığım en ezici orgazmdı. O kadar güçlüydü ki, daha önce kendime verdiklerimin hepsini boşa çıkarmıştı. Efrem kasılmalar azalana ve parmakları iç uyluğumda nemli izler bırakarak dışarı çıkana kadar üstümde yattı. Nefes nefese, dirseklerine dayanarak üzerimde ağırlığını hissettirirken ısılandığımı farkında olmadan altında kıvrılmış bir şekilde kaldım. Boynundaki damarın zonkladığını, teninin ısındığını, kaslarının bastırılmış şehvetle şiştiğini hissedebiliyordum. Utanarak yüzümü kolumun kıvrımına sakladım. Yatak, yanımda keyifle yatan Efrem'in ağırlığı altında sarktı, gerçeklikle yeniden bağlantı kurmama izin verecek kadar uzaklaştı.

"Sorun yok." Beni rahatlatmak için saçlarımı okşadı ve eli sırtımı ovma için aşağı doğru inerken ona sarıldım. Göğüslerimin, tıpkı kalçalarım gibi, onları istismar ettiği için yandığını fark ettim. Her iki durumda da hareketlerimi etkileyen dayanılmaz bir acı içindeydim, şiddetli halsizlik azalma belirtisi göstermediğinden beni inletiyor ve soluk soluğa bırakıyordu. "Titreme. Hissettiğin şey çok doğal. Şimdi geçecek," diyerek beni teselli etti ve her şeyin, hatta doymak bilmez bir canavar gibi içimi parçalamaya devam eden annemin ölümüne dair kederin bile geçeceğine dair bana güven veren o güvenle beni teselli etti. "Her şey geçer. Her zaman geçer Dorothea, sadece güçlü ve kendinden emin olmalısın..."

Kokusu daha yoğun ve keskin hale gelmişti; küçük burnumu çıplak göğsüne sürttüm ve parmaklarımı hâlâ düğmeleri açık olan gömleğinin yakasında gezdirdim. "Ne düşündüğümü nasıl tahmin edebiliyorsun?"

Kısa saçlarıyla oynayıp birkaç kez çekiştirdiğimde Efrem sertleşti. Yaydığı erkeklik beni sersemletti; onun tarafından sarhoş edilmiş gibi hissettim, o ilahi fiziğin her kasını, her köşesini, en gizli olanları bile okşama ihtiyacı duydum. "İşim gereği hastaların duygularını nasıl okuyacağımı biliyorum. Ben empatik bir adamım."

"Tutkulu olduğu kadar, diyebilirim ki," diye ekledim muzipçe.

Kahverengi kirpiklerinin altından, içgüdülerine teslim olduğunda içine işleyen öldürücülüğü maskeleyen ısırmacı bir dinginlikle bana baktı. Avuçlarının kasıklarına vurduğunu ya da alçak ses tonuyla onu memnun etmemi emrettiğini düşününce kalçalarımı birbirine sürttüm.

Efrem son derece talepkâr ve cömert bir aşık olmalıydı, bir kadının iyiliğini kendi iyiliğinden bile önce düşünmeye istekliydi. Kendini kontrol ettiğinden, sadece küçük bir parçasını ortaya çıkardığından ve içinde daha dizginlenemez bir şehvet barındırdığından emindim.

O zaman bile, beni izlerken ya da okşayışlarımın dokunuşunu özümserken, aşırı bir açlığa, kasıklarına baskı yapan bariz şişkinlikte kendini gösteren karanlık arzulara karşı mücadele ediyor gibiydi.

Yakınımda olmama, her türlü talebe ve ihtiyaca boyun eğmeme ve hazır olmama rağmen nasıl oluyor da böylesine çileden çıkarıcı bir gerginliğe katlanabiliyordu?

Karşılığında benden bir şey istememişti, bir öpücük bile vermemişti.

"Eve gider gitmez *onunla* seks yapacaksın, değil mi?" Göğsüne doğru konuştum, cevap vermesini beklemek için çömeldim.

Efrem içini çekti, sırtımın hizasında yürüdü ve elini bir kalçama koyup sıktı. Bir inilti mırıldandım ve yanağımı sıcak tenine bastırarak kendimi ona doğru ittim. "Benim sana veremeyeceğim bir şeyi kabul etmeye hazır değilsin. Senin için karımı terk etmeyeceğim. Onu dünyadaki başka hiçbir kadın için terk etmem Dorothea," dedi iddialı bir şekilde. Sesi göğüs kafesinde gümbürdüyor, benimkinde yankılanıyordu. Ruh hali değişmişti, sinirlenmişti. Sakince, parmaklarını yarığa sokana kadar popomu okşamaya devam etti; elbise kalçalarımın arasına sıkıştı ve ben inledim.

Parmak uçları ince kumaşın üzerinde hâlâ dokunulmamış dar yüzüğü sıyrıp geçti. Belki de dikkatimi konuşmamızdan uzaklaştırmak istiyordu, ama kızarmış olmama rağmen dikkatimi toplamaya çalıştım. O akşam taleplerinin sona ermesini umuyordum.

"Peki... az önce ne oldu yani?" Paylaştığımız şey için onu suçlayamazdım. Bunu isteyen bendim, ancak bundan sonra ne yaşayacağımın pek farkında değildim. Her şey benim için yeniydi, kendimi nasıl bir karmaşanın içine sokacağımı fark edecek kadar deneyimim yoktu.

Efrem arkamı bıraktı ve daha da aşağıya, bir kalçamın arkasına indiğinde tekrar nefes aldım. 'Tam olarak kulağa geldiği gibi bir anlamı var: Senin oyununa geldim ama kendi şartlarımla. Bir hastamla yatamam. Artık beni fethetme hevesinden vazgeçmiş olmalısın ya da en azından durumu netleştirmiş olmalısın.'

"Sonunda benden etkilendiğini kendine itiraf ettiğini sanıyordum..." Gözlerinin içine bakmak yerine, göğüs kaslarının hilallerinin birleştiği noktaya baktım. Bir şey kalbimi sıkıştırıyor ve ciğerlerimi sıkıyordu; belki suçluluk duygusu, belki de cennetin küçük bir tadına baktıktan sonra cehennemime geri dönmüş olmanın hayal kırıklığı.

"Kabul etsem bile gerçek değişmeyecek." Efrem umutsuz ifademi fark etti ve çenemi kaldırarak bir kadına çok şey verebilen ve aynı zamanda ondan her şeyi alabilen muhteşem akuamarin gözleriyle beni istila etti. Olumsuz düşüncelerin gelgit dalgasıyla boğulmuş bir halde, az önce içlerini kaplayan kaynayan zevke kıyasla soğuk olduklarını hissettim. "Benimle bu konuşmayı yapacak kadar yetişkinsin: Az önce sana yaptığım şeyden pişman değilim ve bunun sorumluluğunu alıyorum, ama bir seçeneğin var Dorothea. Mitchell'e gidip olanları rapor edebilir ve seni takip edebilecek yeni bir psikiyatristle birlikte başka bir tıbbi ekibe sevk edilmeyi isteyebilirsin. Ya da benimle, Asklepios'ta kalmaya devam edebilirsin, benim her zaman meşgul bir adam olduğumu ve olacağımı, başka yerlerde de işlerim olduğunu bilerek."

Sözlerindeki acı duyguyu yakalayarak bakışlarımı indirdim. "Karinizi da içeren kısıtlamalar tabii ki..."

Efrem yanaklarımı kavradı; baş ve işaret parmakları yüzümün yanlarına battı ve ağzımı boyun eğdirici bir otoriteyle bükte. "Ve Joël," diye fısıldadı dudaklarımdan bir nefes. "O herkesten önce gelir."

Diğer. O çok hassas bir çocuk, düşmanca bir aile ortamında büyümesine izin veremem. Eşim ve ben onun her şeyiyiz, sahip olmayı hak ettiği ebeveynleriz. Mükemmel olmasam da, yanılmaz olmasam da, bir aziz olmasam da onun hak ettiği baba olmak zorundayım ama onun ihtiyaçları benimkilerden daha önemli. Onun hayatı benimkinden daha önemli."

Kalbimden garip bir duygu yükseldi ve onun hiç sahip olmadığım babam olduğu düşüncesiyle hüzünlü bir iç çekişe dönüştü.

"Demek onun için karınızı terk etmiyorsunuz..."

Efrem bana açılmak istemedi, onu evlendiği kadına gerçekten neyin bağladığını söylemek istemedi.

Sonuçta, ben kimdim ki bileyim?

Sadece eğlendiği küçük bir kız.

Yine de mutlu olmadığından, oğlundan başka kimseye karşı bir şey hissetmediğinden şüpheleniyordum.

"Eşimi doğru olduğu için terk etmiyorum. Evlenmeyi ben seçtim, kimse beni zorlamadı. Aksini söylemem ikiyüzlülük olur." Ondan bahsediyordu ama elmacık kemiklerimi sıkmaya devam ediyordu, sanki benden uzak durmaktan ya da ona hayranlıkla bakan gözlerimin kehribarına gömülmekten ve onun tarafından büyülenmekten kendini alamıyordu.

İçgüdüsel olarak elimi onunkinin üzerine koydum ve tutuşunu gevşetmesini umarak geniş, sıcak sırtını okşadım. "Yani benim seçmemi mi istiyorsun?"

"Evet, tam bir özgürlük içinde. Size her şeyin sorumluluğunu üstlendiğimi söylemiştim. Ben kendi hatalarını inkar eden bir adam değilim, ama eğer yapabilirsem başkalarına da kendi hatalarını telafi etme şansı veririm..."

"Senin gibilerden korkuyorum." Avucunu yüzümden çekip ağzına götürmeyi başardım; hala kadınlığımın kokusunu taşıyan parmak uçlarını nazikçe öptüm. İşaret parmağı alt dudağımdaki kesikte gezinirken onlarla oynamama izin verdi.

Parmağını yavaşça yalamaya başlamamdan etkilenerek, "Benden hoşlanan erkekler mi?" diye nefesinin altında tekrarladı.

"Hoparlörler." Yanaklarım ve göğsüm hâlâ sıcakken gülümsedim.

"Ne sebeple?"

"Çünkü insanları manipüle etmek için kelimeleri kullanmakta iyisiniz. Gerçek özünüzü gizlemek için kültürü ve zekayı kullanıyorsunuz. Sen

daha kötü." İki elimle onu lezzetli bir dondurma külahı gibi kavrayıp işaret parmağını emmeye çalıştığımnda, Efrem kalkmak ve tuzaklarıma düşmemek için kıvranıyordu. Kurnaz bir adamdı, dalkavukluğa boyun eğip karşılık vermeye karar vermedikçe rüşvet vermek zordu.

"Kes şu saçmalığı Dorothea," diye azarladı, bir kez daha tatmin olmamış gösterişli ereksiyona bakarak iç geçirdi. Gergin hareketlerle kemerini kapattı ve gömleğinin kollarını düzelitti; gömleği kollarından aşağıya doğru açarak yontulmuş kaslarını örttü. 'Neredeyse gece yarısı oldu. Kliniğe geri dönmek zorundayız. Yarın size söylediklerimi düşünmek ve kararınızı vermek için zamanınız olacak..."

25
Thea

Sevildiğini bilen ama sevmeyen bir ruh, derinliklerini açığa çıkarır: en alt mertebeden neye sahip olduğu ortaya çıkar.

FRIEDRICH NIETZSCHE

Dr. Krugher bana büyü yapmıştı.

Vücudu karşı konulmaz bir baştan çıkarma aracıydı; büyük ve emin elleri beni alışılmadık, büyülü bir boyuta yansıtabiliyordu; kasvetli sesi mantığımı kapatıyor ve seçimlerimi karanlık bir cesaretle yönlendiriyordu. Başka hiç kimseye karşı bu kadar sınır tanımaz olmamıştım, açık cinsel taleplerde bulunmayı, bunlardan zevk almayı ve açıklanamaz bir şekilde anlaşıldığımı hissetmeyi hiç düşünmemiştim.

Efrem beni yargılamamış, sadece analiz etmiş ve takdir etmişti.

Suçlama ya da pişmanlık algıladığım tek bir an bile olmamıştı, aksine beni kendisine ait kılmak için duyduğu yoğun arzu, bizi en iğrenç sapkınlığa sürükleyecek bir şehvetin kükremesi vardı.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu, acı içinde yaşamaya o kadar alışmıştım ki, kişisel ilişkilerimde bilinçsizce bunu arıyordum. Uzun zamandır içimde bilinç ve bilinçdışı arasında, doğru olduğunu düşündüğüm şey ile aşağılık bir şekilde çekici bulduğum şey arasındaki psişik mücadeleyi hissediyordum; bu, çocukluğumdan beri sürüklediğim ama yetişkinlikte, özellikle de annemin ölümünden sonra daha belirgin hale gelen bir çelişkiydi.

18 Ağustos'ta olanlardan sonra...

Yirmili yaşlarındaki herhangi bir kız tatmin edici, tatlı, şefkatli bir erkek arkadaş isterdi, ona istikrarlı ve yapıcı bir aşk ilişkisi verebilecek birini, ama ben değil.

Acı çeken ruhları aradım, benim gibi olanları, aynı çelişkiyle çatışma halinde olanları. Belli bir geleceğin hayalini kurmanın, gül yaprakları serpilmiş bir libidoyu ve iki sevgiliye layık narin efsunları paylaşmanın imkansız olduğu ruhlar.

Yasak olanın tıslamasını, gönüllü bir teslimiyeti tercih ederdim. Kontrolü bir başkasına teslim etmeyi ve o küçük özgürlük anlarında kendimi, seçmediğim ve kaderin bana dayattığı zor ve sıkıntılı bir hayatın yükünden kurtarmayı seviyordum. Bana kaybettiğim duyguları geri verebilecek, bedenimi tanımama yardımcı olabilecek ve aynada yeni Thea'nın yansımasıyla her karşılaştığımda beni saran aşağılık duygusunu yok edebilecek birine ihtiyacım vardı.

Bu ebedi iç çatışmadan çıkmanın tek yolu acıydı.

Sağlıklı olan.

Bayan Ferguson'un gözetimi altında kütüphanede cinsel fanteziler ya da sapmalarla ilgili metinler aramak için saatler harcamıştım ama kapsamlı hiçbir şey bulamamıştım. Bana cevap verebilecek tek kişi, bir önceki Cuma günü *Himeros* süitinde yaşadığımız bunaltıcı yakınlaşmanın ardından beni kliniğe geri götürdüğünden beri tüm hafta boyunca görmezden geldiğim kişiydi. Yedi gün boyunca meme uçlarımdaki morarmayı hafifletmek için göğüslerime soğuk merhem sürmüştüm. Onlara masaj yapmak için kendimi her fırçaladığımda, üstümün veya gömleğimin kumaşı onlara sürtündüğünde, sıcak dudaklarının onları acımasızca emdiğini hissettim ve tam zamanında, göğsümden alt karnıma doğru dayanılmaz bir sıcaklık yayıldı ve uyluklarımda arasında arzusunun titreşmesine neden oldu. Kanlı ve hülyalı bir şekilde sık sık boşluğa bakıyor, hızlı, talepkâr ve aceleci bir şekilde içime dalarak beni ateşe veren ve onun altında patlamama izin veren, silahsız ve bana verebileceği zevke karşı koyamayan parmakları hakkında çılgına dönüyordum.

Onu düşünmekten, o yatağın lüks brokarları arasında neler yaptığımızı sayısız kez anımsamaktan, ürkekçe onun azap ağına dolanan inlemelerimi yeniden dinlemekten, bana emirler fısıldayan, beni kışkırtan, cesaretlendiren ve beni tüm alçakgönüllülükten yoksun bırakan alçak, günah lekeli sesini duymaktan kendimi alamıyordum.

Efrem beni soymuş ve bedeniyle beceremeden önce zihniyle becermişti.

Ancak bende tetikleyebildiği duygulara alışmak istemedim, onları aradım ve reddettim, onunla bağ kurmak istemeyeceğimin farkındaydım. Sadece evli olduğu için değil, kendimi duygulardan korumak istediğim için Efrem'in sadece bir dönme dolap yolculuğu olmasını istedim: heyecan verici, nefes kesici ama kısa ömürlü.

Ve yakında o da bunun farkına varacaktı.

Kalbimdeki bu kesinlik ile o Pazartesi Büyükanne Lizzie'den haber aldım, daha doğrusu onunla görüntülü arama yoluyla iletişime geçtim.

"Milla... beni görebiliyor musun? Kutsal dumanlar, bu güneş beni kör ediyor!" Büyükanne cep telefonunu hareket ettirmeye, açısını değiştirmeye devam ediyordu. Tam verandada fideleri sularken sözünü kesmiştim ve bu onu oldukça sinirlendirmişti çünkü en sevdiği hobileriyle uğraşırken kimsenin onu rahatsız etmemesi gerekiyordu. "Milla!" diye bağırdı eski Samsung'un mikrofonuna.

"Kahretsin, büyükanne. Seni görüyorum ve duyuyorum." Yatakta doğruldum ve bacaklarımı altımda çaprazladım. Yaklaşık bir saattir uyanıktım, kahvaltıyı atlamıştım ve hala günün beni bekledikleriyle yüzleşmeye hazır değildim: her şeyden önce Dr. Nørgård ile çok sıkıcı bir röportaj.

"Küfür etme!" diye azarladı beni; aleti indirip kaldırdı, sonra merceği yüzüme yaklaştırarak sadece çenemi çerçeveledi.

"Büyükanne... biraz aralık bırak." Kendi görüntüsüne odaklanmak için gözlerini kısarak ekrana baktığını gördüğümde kıkırdadım. Presbiyopi için gözlük takmıyordu, bu yüzden yakını net göremiyordu.

"Siz gençler kadar tanıdık değilsem beni affedin," diye mırıldandı komik bir şekilde. Saçlarının uçlarındaki mavi çizgiler doğal ışık altında daha parlak, ağzının kenarlarındaki kırışıklıklar daha derin görünüyordu, ama canlı ruhu geçen yıllardan korkmuyor gibiydi.

"Hareketsiz olmaya çalış. Oturun ve birkaç dakikalığına küçük bahçenizi unutun."

Büyükanne daireye döndüğünde Juliette kitaplıktaki romanlarını yeniden düzenlerken sıırıttı. İki sezondan fazla sürmeyen Netflix dizilerine yönelik tuhaf çılgınlığa, o da şunları eklemişti

Kitapları yıllarına ve kapak renklerine göre düzenlemek. Bu küçük kız, tıpkı eski eşyalar satın alma eğilimini engelleyemeyen Büyükanne Lizzie gibi çeşitli takıntılardan muzdaripti. Kameradan oturma odasındaki yeni plakları ve duvarda asılı, tarihteki ünlü rock yıldızlarının en güzel aforizmalarını hatırlatan küçük resimleri gördüğümde bunu net bir şekilde doğruladım.

"Büyükanne, artık gereksiz eşyalar almayı bırakacak mısın? Evimiz çarşıya benziyor."

Juliette kıkırdadı, sırtı bana dönük, mavi ciltlerin bulunduğu rafa bakıyordu; daha sonra sıra masasının üzerine serpiştirilmiş beyaz kapaklı ciltlere gelecekti.

"Milla, dekorasyonu çok önemseydiğimi biliyorsun." Büyükanne Lizzie oturma odasındaki kanepeye oturdu ve sonunda onu daha iyi görebildim: boynunda renkli bir eşarp ve üzerinde floresan AC/DC baskılı siyah bir tişört vardı. Elmacık kemikleri güneşten hafifçe kızarmış ve alnı terden sırlıklı olmuştu.

"Biliyorum. Ne zamandır oradasın? Kendini yormamalısın, büyükanne."

Ofladı ve başını salladı; endişelenmemi istemiyordu. "Oh, Milla, günler uzun ve ben kesinlikle onları parmaklarımı oynatarak geçirmekten hoşlanmıyorum. Yaşlı olabilirim ama harcayacak enerjim var." Elini kalbinin üzerine koyarak ne kadar güçlü olduğunu ima etti. "Orada nasılsın? İyi misin? Sağlık ekibiyle aran nasıl?" Birdenbire konuşmayı bana çevirdi, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu.

"Doktorlar nazik ve profesyonel. Dr. Ruiz ile sürekli görüşüyorum. Dr. Nørgård ise benim durumum için özel bir beslenme planı oluşturdu. Beni haftada iki kez tartıyor ve doğru beslenip beslenmediğimi kontrol ediyor..."

"Neyse ki hiç kilo vermemiş görünüyorsun," dedi kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Bana daha iyi olduğunu söyle..."

İçgüdüsel olarak komodinin üzerinde duran küçük maymuna baktım; onu almak için uzandım ve tırnaklarımı yumuşak kürküne geçirerek göğsüme bastırdım. Büyükanneimin yanında eski Thea olabilirdim, annem olmadan kaybolduğunu hisseden kırık ve kırık Thea. "Sana yalan söylemeyeceğim: bazen istikrarlıyım, bazen de içimde bir savaş varmış gibi hissediyorum." *Ve ben bununla nasıl savaşacağımı bilmiyordum.*

Yumuşak oyuncağı görünce büyükannemin kehribar rengi gözlerini bir hüznün perdesi kapladı; sanatın, göz kamaştırıcı renklerin ve rengârenk sinek kuşlarının genç aşığı kızı Nancy de onu en az benim kadar özlemişti. "Sabırlı ol. Daha başlayalı bir ay oldu, eminim başaracaksın. Dr. Krugher sana ne söyledi? Rehabilitasyon yolculuğun hakkında ne düşünüyor?"

Dr. Krugher bacaklarımı açtığımda davetkar olduğumu düşünüyor....

"O..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Karnımda yorucu bir ateş tutuştu, tüylerim diken diken oldu, çünkü hâlâ uzun parmakları içimde geziniyor, dolgun dudakları bir nefes uzağımda ve karanlık bakışları kafamın içinde geziniyordu. Dişlerim iç yanağımda hayal kırıklığı yaratırken beremi daha sıkı sıktım. "Üç ay içinde buradan çıkacağımı umuyor. Beni sana geri göndermek için sabırsızlanıyor."

Büyükanne gerçeklerden habersiz, iyi huylu bir şekilde başını salladı. "O iyi bir adam. Emin ellerdesiniz..."

Evet, büyükanne. Ellerini çok iyi kullanıyor ama senin onaylamayacağı bir şekilde....

"İyi misin Milla?" Bakışlarım ekranda oyalandığında şüphelenmeye başladı, göz kapakları hareketsizdi ve zihni düşünceler arasında dolaşıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve boğazımı temizleyerek küstah anıyı kovaladım. "Evet, neden?"

"Bilmiyorum." Kanepenin arkasına daha iyi yaslandı ve kaşlarını çatı. "Sen... yok gibisin."

"Sadece biraz yorgunum." Yumuşak oyuncağı bacaklarımın arasına yerleştirdim ve sanki bir evcil hayvanmış gibi okşadım. "Burada olmak çok fazla psikolojik baskı içeriyor. Bu hiç kolay değil. Kendimi yabancı hissediyorum."

"Yapmak zorunda değilsin Milla. Senin için sırada ne olduğunu düşün: müzik, grup, hayranlar ve en önemlisi... ben. Skittles kilerini sadece senin için doldurdum."

"Efrem bile, yani Dr. Krugher," diye acele ettim, büyükannemin bu gafi fark etmemesini umarak, "sık sık limonlu şeker yer." *Yavaşça tadını çıkarır, sert, camsı yüzeyi dişlerinin arasında kırar, sonra yavaşça suyuna ulaşır, tıpkı benimki de dahil olmak üzere hastalarının ruhlarına yaptığı gibi.*

"Dorothea Ludmilla Jensen!"

Olamaz... Bana iki ismimi de kullanarak hitap etmesi, Lizzie Curtis'in gerçekten pişman olduğu anlamına geliyordu.

"Evet?" Sıkılmış dişlerimin arasından gülümsedim.

"Doktorunuza adıyla mı hitap ediyorsunuz?" diye sordu, bir gözünü kameraya yaklaştırıp diğerini komik bir ifadeyle kıсарak; bu sırada Juliette, odanın diğer tarafında, eğlenen kıkırdamalarını bastırarak sahnenin tadını çıkarıyordu.

"Kesinlikle hayır."

Büyükannem beni azarlamak için işaret parmağını kaldırdı. "Zorunda olmadığın sırları alma. Kibar ve saygılı ol. Annen ve ben sana yetişkinlere karşı nasıl davranman gerektiğini öğrettik. Beni kötü gösterme!"

"Çirkin figürler yok..." diye alay ettim onunla. "Dr. *Brumer* ile."

"Benimle alay etmeyin, bayan!"

Onu kızdırmamaya karar verdim ve en az yarım saat sohbet ettik: Ona odama astığım posterleri, Halime'nin bana verdiği iki yeni tasmayı ve her gün uymam gereken yemek planını gösterdim. Terapiye sadık kalmamı ve isyan etmememi tavsiye ettikten sonra, Büyükanne beni klinikte ziyaret etmesinin açıkça yasaklandığını ve Dr. Krugher'in önceki haftalarda birkaç telefon görüşmesinde, hatta kararını yeniden değerlendirmesi için birkaç kez ısrar eden Victor ile bile kararlı olduğunu söyledi. Büyükanne Lizzie, Efrem'in erotik bir şiir içeren basit bir not yüzünden beni cezalandırdığını bilmiyordu ve o anda bunu neden ona ya da müdürüme söylemediğini düşündüm.

Belki de beni korumak için? Ya da sadece kendini?

Theichos'un önünde *ona* karşı o aptalca provokasyonu uydurmamın üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi; *Himeros*'ta ne yaptığımızı öğrenen biri olsaydı, o kağıt parçasını küçük bir günah olarak görürdü. Bununla birlikte, Büyükanne doktoru bu kadar inatçı olmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Victor'un ona anlattığına göre Efrem, Asklepios'ta kaldığı ilk dönemde, hastanın yakınlarının müdahalesi olmadan yeni kursa başlaması gerektiğini söyleyerek kendini haklı çıkarmıştı. Açıkçası bu, çevresinin bir parçası olmayan biri için inandırıcı bir bahaneydi, ancak benim gibi, misafirlerin dış dünyayla etkileşime girmesinin ve her Cuma en yakınları ve sevdikleriyle buluşmasının ne kadar önemli olduğunu bilen biri için yavan bir bahaneydi.

Görüntülü konuşmayı kesmeden önce büyükanneme sağlık durumum hakkında sürekli bilgi vereceğime ve soracağıma söz verdim,

Dr. Krugher'dan onu görmem için izin istedi. Bana sayısız öpücük gönderdi, vedalaşmamızı birkaç dakika geciktirdi, ta ki önce ben kapatmaya karar verene kadar.

Garip bir melankoli içimi sızlatırken, Efrem'in içindeki müşhil kutusunu ortaya çıkardığında elleriyle tuttuğu küçük, narin maymuna baktım.

Bakışlarını alevlendiren öfkeyi ve beni hizaya getirmeye çalıştığı şaplakları düşününce ürperdim. En ahlaksız niyetlerle, ilgisizliğimi köreltmış ve duyularımın birbirini keşfetmesine izin vererek, üçüncü bir kişi tarafından izlenmenin acı günahıyla terbiye edilmiş çılgın bir tutkuyu uyandırmıştı: Mitchell.

Yirmi yıldır arkadaş olduklarını, yakın ve suç ortağı olduklarını biliyordum ama bu kadar yakınlığı kayıtsızlık ve özdenetimle paylaşabileceklerini hiç beklemiyordum.

Başka ne paylaşmışlardı?

Ve hepsinden önemlisi.

Bana ne olacaktı?

Avukat Ryke bana karşı herhangi bir işlem yapar mıydı?

O günden sonra, tıpkı Efrem'e yaptığım gibi, onu mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalıştım ama er ya da geç onunla konuşmak zorunda kalacağımı ya da nihai azarına maruz kalacağımı biliyordum.

Kalbim, kapı dışarı edilebileceğim ya da daha da kötüsü, her şeyden sorumlu olan Dr. Markus'un buz gibi kibiriyle yüzleşmek zorunda kalacağım endişesiyle hızla çarpmaya başladı. Bu adamın ne kadar karanlık ve rahatsız edici olduğunu anlamak için sadece bir görüşme yetmişti, bu yüzden oğluyla aramızdaki anlaşmadan haberdar olursa tepkisinin ne olacağını hayal etmeye cesaret edemiyordum. Derin bir nefes alarak şimdiki zamana döndüm ve acı çekmeyi bıraktım. Yumuşak oyuncağın küçük yuvarlak gözlerine baktım; altın rengi irisin çevrelediği büyük siyah göz bebekleri bana nostaljiyle bakıyor gibiydi, bir gülümseme çizgisiyle tasvir edilen küçük yüz beni onu taklit etmeye davet ediyordu, küçük ellerinde tuttuğu gitar bana müzik çalmanın her zaman hayalim olduğunu hatırlatıyordu.

Andy ve ben grubumuzu yeni kurduğumuzda annem, *sen zaten küçük bir rock yıldızısın Dorie*, derdi. O benim ilk hayranımdı, bana ilk inanan, bana ihtiyacım olan cesareti aşıl原因an oydu.

ilerlemek için. Bir zamanlar olduğum güneşli ve iyimser Thea'yı, her nefeste hayatı yakalayan, kendini yakmaktan korkmadan yanan korların üzerinden koşan, dünyanın birçok gri bulutun yanı sıra bir enstantanede yakalanacak güzel gökkuşaklarına da sahip olduğuna inanan küçük kızı şekillendiren oydu. Ancak onun ölümünden sonra her şey durulmuştu. Soğuk betonda yürüdüm, sessiz bir kedere büründüm; göğsümde sessiz çığlıklar tuttum, uykusuz geceler geçirdim, kötü alışkanlıklara yenik düştüm, yüzeysel bir toplumun ideallerine uyduym ve kendimden nefret ettim.

O hayattan geriye, solgun bir yüzün, cılız bir beden, hayal kırıklığına uğramış iki gözün ve yüzünü buruşturarak reddeden bir ifadenin yansıdığı bir aynadan başka bir şey kalmamıştı.

Senin yüzünden öldü, diye fısıldadı yaşlı Thea, seni eğlendirmek için öldü. Annesini tehlikeye atmak yerine evde kalması gereken 18 yaşındaki bir kızın aptalca hevesi.

Birdenbire beni yargılayan ve geçmişe sürükleyen küçük maymuna başımı salladım.

Bu sizin hatanız, daha az bencil olmalıydınız. Annenizle tartışmak, ona bağışlamak, ona kötü davranmak ve onu kırmak yerine onu ne kadar sevdiğinizi göstermeliydiniz.

Bu senin hatan ve bencilliğin. Bu kadar hatalı olman. Her zaman isyan etmeye hazırsın.

Disiplinsiz bir çocuk gibi her zaman acımasız. Sizi önemseyenleri reddetmekte her zaman inatçıydınız.

Kimse sizi kınamamış olsa da, onu öldürdüğünüzü biliyorsunuz.

O azap verici anıyla yaşarsınız, kalbiniz kanar ve ruhunuz haykırır.

Ve sen bunu hak

ediyorsun, Thea.

Bunu hak ediyorsun.

"Hayır, bu benim suçum değil..." Yanaklarımdan iki damla yaş süzüldü; havada onun böğürtlen kokusunu hissettim, acı bir ilmik gibi boynuma dolandı ve nefesim kesildi. Banyoya koşmak için yumuşak oyuncağı yatağın üzerine fırlattım. Kapıyı hışımla açtım ve tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Acının şiddetli pençesi midemi ezdi, hatalarımın, düşüncesizliğimin derin çukuruna düştüm ve kırıldım. Dünya yandı, etrafımdaki her şey bir kez d a h a parçalandı. Değil

Artık rüya yoktu, sadece ateş ve kül vardı. Karanlık benden onları takip etmemi, kaçmayı bırakmamı ve teslim olmamı istiyordu. Ben de öyle yaptım: Karnıma sert bir yumruk attım. Gözlerim kapalıyken kendimi karanlık bir köşeye çekilmiş, alevlerin giderek yükseldiğini ve kaderin közleri körüklemeye devam ettiğini gördüm. O muazzam cehennemin ortasında iblisimin gölgesi bana gülümseyerek, beni işaret ederek ve beni mahkûm ederek gururla duruyordu. Etrafı, saldırgan ve aşağılayıcı fikirlerle benimle alay etmeye niyetli aç canavarlarla çevriliydi: *Sen bir fahişesin. Sen bir keşsin. Sen oynayamazsın. Hiçbir işe yaramazsın.* Kalın platin sarısı saçlı, ince, samimi bir figür de aralarında belirdi. Tamamen siyah giyinmiş olan ve yüzünde tanımakta güçlük çektiğim şeytani bir ifade bulunan Andy bana küçümseyerek baktı: *Senden nefret ediyorum. Sana karşı uyarılmıştım ama seni korudum çünkü seni seviyordum. Başka hiç kimse beni senin kadar incitemezdi. Ve en kötüsü de beni yok etme gücünü sana ben verdim.*

İlk öğürme boğazımdan yukarı çıktı. Bir elimi karnımın üzerine koyarak parmaklarımı ağzımın içine soktum; parmak eklemlerim kesici dişlerime sürtünerek eski sıyrıkları yırttı ve yenilerine neden oldu. Karnımı kasıyordum. Su ve zehirden başka reddedecek bir şeyim yoktu. Zorlandım. İşaret parmağımı ve orta parmağımı daha derine ittim, dişlerim yaraların canlı etine saplandı ve kan damağıma yayıldı. Son, yorucu halüsinasyon şakaklarımın arasında patlayıp beni soluk soluğa bırakana kadar gözlerimi sıkarak kapattım. Kalabalıktan uzakta, altın bir bankta bir adam oturuyordu. Ellerini kolçaklara dayamış, bir tanrının buyurgan tavrıyla her şeyi dikkatle inceliyordu. Beni yaklaşmam için işaret etti ve korkuyla sarmalanmış bir halde, etrafımı sarmış olan lanetlilerden uzaklaşarak krala benzeyen kişiye doğru süründüm. Onların efendisine. Kendisini müstehcen bir şekilde çıplak gösteren, sadece çizikler ve yara izleriyle kaplı olana. Eğildim ve çenemi yakalamasına, beni gözlerinin yarı saydam girdabına boğmasına izin verdim, o kadar saydamdı ki suçlayıcı bir ahlakla çevrelenmiş pis bir açgözlülüğü algılamama izin verdim: *Sana veremeyeceğim şeyi kabul etmeye hazır değilsin. Senin için karımı terk etmeyeceğim. Onu dünyadaki başka hiçbir kadın için terk etmem, Dorothea.*

Göz kapaklarımı yeniden açtım ve titreyerek yere uzandım. Üşüyordum.

İçimde ve dışımda don vardı.

Telaşlı ayak sesleri, nefes nefese kalmış ve korkmuş bir halde yanıma yığılıp alnımı okşayan Juliette'in varlığını haber veriyordu.

"Thea..." diye mırıldandı zayıf bir sesle. "Thea, neyin var senin? Birini çağırmamı ister misin?" Harap olmuş göz bebeklerimden dehşete düşmüş bir halde beni tek omzumdan sarstı. "Konuş benimle."

Ona aldırış etmedim ve sayısız yenilgime katlanmak için sessiz kaldım.

Tam bir fiyaskoydum, herkesi hayal kırıklığına uğratacaktım. Dr. Ruiz ve Dr. Nørgård, işe yaramayanın kendi görüşmeleri ya da diyet planı değil, ben olduğumu fark edeceklerdi.

Asıl sorun bendim.

Küçük kız gözyaşlarına boğuldu, sonra cılız kollarıyla beni kaldırıp başımı vücudunun geri kalanı kadar ince olan kalçalarına yasladı.

Juliette tipik anoreksiya nervozadan muzdaripti, benimkinden daha şiddetli ve zararlı tıbbi komplikasyonları olan bir anoreksiya türü. Çok kırılıyordu, her zaman bitkin ve acı içindeydi, ancak sahip olduğu her şeyi bana sunmaya karar verdi. Sahip olduğu azıcık gücü beni tutmak ve rahat bir kucağa sarmak için kullandı, tıpkı artık kayıp olan ablasını kurtarmak için çabalayan küçük bir kız kardeşin gösterdiği nezaketle.

"İnsan ölmek için doğar, Julie..." Bana garip bir huzur hissi verse de dayanamadığım, elbisesine sinmiş yasemin parfümünü içime çektim. Aşırı güvenle karışık hüznü bir gülümseme, çatlamış ve susuz kalmış ağzımı kavislendirdi. Az önce yaşadıklarımın rağmen kendimle ve her gün yaşamak zorunda kaldığım eziyetlerle alay etme dürtümü hiç kaybetmedim.

Solgun yanağımı okşadı, başparmağını üzerinde gezdirdi ve dudaklarını acıyla birbirine bastırdı. "Hayır, Thea. İnsan yaşamak için doğar." Bir damla gözyaşı çenesinden kayarak boynuma düştü. "Bundan kurtulacağız, göreceksin. Yeniden mutlu olacağız. Vazgeçmemelisin."

Sen, Julie.

Yeniden mutlu olacaksınız.

Vazgeçmeyeceksin.

Ben değil; ben zaten yaptım.

Benim için iyileşme olmayacak.

Ne de yaptıklarımın kefareti....

Bırakmam gerektiğini
biliyordum. Sigarayı bırak.
Sağlığını küçümsemeyi bırak.

Kendimi tedavi etmemi tavsiye edenleri görmezden gelmeyi bırak.

Yine de, ne yapması gerektiği söylendiğinde, bağımsızlığından asla vazgeçmeyeceğini başkalarına anlatmak için sınırı aşmaya devam eden biriydim.

Kimseye ihtiyacım yoktu, benimle ilgilenecek, benim adıma karar verecek ya da kötü alışkanlıklarımı ne zaman ve nasıl ortadan kaldıracığını belirleyecek birini aramıyordum.

Günlük rutinlerim veya yaşam ideallerim konusunda hiçbir şekilde küçümseyici değildim: Birinin *kim olduğumu* anlamama yardım etmesini kabul ederdim, ancak birinin bana *kim olmam gerektiğini* dayatmasına asla tahammül edemezdim.

Aradaki fark ince olsa da benim için çok önemliydi.

Banyodaki rahatsızlığımdan sonra odadan çıkmaya ve huzur içinde bir Lucky Strike içmek için bahçeye gitmeye karar vermiştim. Juliette de bana eşlik etmek isterdi ama ondan beni yalnız bırakmasını rica etmiştim. Kafamı boşaltmaya, zihnimi sık sık bulandıran sisi kovmaya ihtiyacım vardı.

Her Pazartesi olduğu gibi haftalık kilo ölçümü için randevumuz olduğundan, diyetisyenin ofisine gitme niyetiyle kliniğin koridorunda yürüdüm, ancak o gün dünyada karşılaşmak istediğim son insanlarla karşılaştım.

"Metallara." Sophie Queen karşımda duruyordu. Kırmızı bluzu iki göğüs piercinginin hatlarını belli edecek kadar dar ve göbeğindeki ortaya çıkaracak kadar kısıydı; kot mini eteği kalçalarının kıvrımlarını belirginleştiriyor ve ayak bileklerine bağlanmış bağcıklı, yarı yüksek, sade bir çift sandaletle eşleşiyordu. Yanındaki Akemi, ön kanatları kırmızı güllerle süslü, boyun hizasında üst üste binen mavi ipek bir kimonoya sarınmıştı. Arkadaşını taklit ederek kibirle beni inceledi; badem şeklindeki gözleri neredeyse yarı kapalıydı.

"Dr. Krugher'la akşamınız nasıl geçti? Bu hafta başka bir şey konuşulmadı..." diye ima etti Sophie hınzır bir sırıtışla.

Kızarmamaya çalıştım; Efrem'le paylaştıklarım elbette onunla benim aramdaki özel konulardı. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum." "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Ama o bunu yapmamı engellemek için benimle yüzleşti. Toplayabildiğim tüm sabrı topladım ve onu kuyruğundan çekme isteğimi geri çektim. "Bana ne istediğini söyleyecek misin?"

"Ona iyi bir hizmet verdin mi?" Elini ağzının köşesinde yumruk yaptı ve dilini yanağının iç kısmına bastırarak hareket ettirdi. "Yoksa o da mı seni reddetti?"

"Sen gerçekten kötüsün." Yine onu geçmeye çalıştım ama bu sefer hem o hem de Akemi bana karşı çıktılar ve öfkemi kaybetmiş olsaydım bir itişle geçebileceğim bir insan bariyeri oluşturdular.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye öfkelen-di aktris. "Senden hoşlanmadığını kabul etmek istemiyor musun?"

"Bugün o gün değil, Kraliçe. Küçük evcil köpeğinizi alın..." Çenemle Akemi'yi işaret ettim. "... ve kaybol." Her ikisi de bana Andy ve benim okulda, ders aralarında ya da eski bir duvarın üzerinde oturup sigara içerken, bazı sınıf arkadaşlarının köşede savunmacı bir şekilde durup bazen sözlü, bazen fiziksel saldırganlığı izlerken, müdahale etmeden ya da bize yardım etmeden katlanmak zorunda kaldığımız zorbaları hatırlattı. Sophie, kendini güçlü hissetmek için gösteriş yapmaya ihtiyaç duyan ve başkalarında uyandırdıkları korkutmadan güvenlik elde eden insanlar kategorisine aitti. Kibir, öfke, nefret, muhtemelen büyüdüğü ortamda özümse-diği ve kendisinde *arınma* bozukluğu da dahil olmak üzere ciddi psikolojik ve davranışsal sorunlara işaret eden tüm duyguları sergiliyordu.

"Güzel fahişе yakaların ve geyik gözlerinle onu baştan çıkarabileceğini düşündün, değil mi?" Beni küçümseyerek altımdan kavradı. "O da senin risk almaya değmeyecek bir sürtük olduğunu anladı."

Bana karşı kullandığı üslup ve sarf ettiği sözler hakaretimiz ve saygısızca olsa da Sophie Queen beni dikkate almayı hak etmiyordu. Onunla tartışmaya ya da bir dakikamı daha boşa harcamaya hiç niyetim yoktu.

"Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmak yerine..." Yaklaştım, kulağına kadar geldim. Güçlü meyve kokusu, ona söylemek üzere olduğum şey kadar keskin olduğunu kanıtladı. "... Bir dahaki sefere sen ve Riley karanlık... *işlerinizi* yürütmek için daha iyi bir yer seçin. Kütüphane uygun değil."

Onu birkaç saniye tarttım ve ona kurnazca bir göz kırptım; aktris cep telefonumda sakladığım kanıtları göstermeme gerek kalmadan ne gördüğümü hemen tahmin etti. Titreyerek birkaç adım geri çekildi ve arkadaşının koluna yapıştı; sırrını kimsenin bilmesini kabullenemiyordu. Klinikte dolaşıp bana ya da diğer kızlara eziyet etmeyi bıraktığı sürece Dr. Krugher'a ağzımdan baklayı çıkarmayacaktım. "İyi günler prensesler," diye selamladım onları, güzel Sophie'ye son bir kez kısaltılmış bir bakış atmadan önce emin adımlarla yanlarından geçtim.

Onu ve iğrençliğini arkamda bırakıp merdivenlerden yukarı çıktım.

Birinci katta, koridorda hoş, zarif bir melodi geziniyor, heykelleri ve tüm odayı ahenkli notalarıyla sarıyor, sanki çarpan, yaşayan bir ruh gibi bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Daha önce de bir adamın aynı titizlik ve ustalıkla çaldığını duymuştum ve o adam Dr. Krugher'di. Ona piyanoda bir kez daha hayran olmak için içimde ateşli bir tutku alevlendi. Kendimden geçerek, dinlenme odasının eşiğinde durana kadar tatlı melodiyi takip ettim. Elimi duvara koydum ve kapı çerçevesinin arkasına saklanarak içeriye baktım.

Görkemli piyanonun başında Efrem'in değil, güzel bir kadının olduğunu görünce şaşırdım.

Kollar zarıfçe sallanırken, tuşlara sabitlenmiş uzun parmaklar, bazen hafif, zar zor algılanabilen, bazen daha karanlık ve daha yoğun, duyan herkesi çelişkili duyguların girdabına çeken bir dizi melankolik sesi tonluyordu: aşk ve nefret, öfke ve dinginlik. Parmak uçları ne ifade etmek istediklerinden emin, kararlı bir şekilde hareket ediyordu; sol elle daha alçak ve güçlü ya da sağ elle daha yüksek ve keskin olan akıcı akorlar, bu kadın dışında herkes için, hatta Dr. Krugher gibi iyi bir piyanist için bile karmaşık olabilirdi.

Piyano ile birlikte, hatta piyanodan doğdu.

Gözleri kapalı, onu dinledi, sanki dünyayla bir iletişim köprüsü, bir teselli aracı ya da sadece sessizliklerinin sesiymiş gibi geçti.

Onlarla başkaları tarafından anlaşılamayan sofistike ve esrarengiz bir dilde etkileşime girebiliyordu.

O onun en sadık yoldaşı, ebedi aşkı ve varlığının tüm değeriydi.

"Lili..."

Bir erkek sesi senfoniye böldü ve kadının arkasını dönmesine neden oldu.

Kendimi müziğe ve pastoral atmosfere o kadar kaptırmışım ki odada başka birinin daha olduğunu fark etmedim.

Gözlerimi kırıştıtararak Efrem'in ona doğru yürüdüğünü fark ettim, üzerinde önlüğünün örttüğü koyu renk bir takım elbise vardı; profilden görünmesine rağmen, o güzel gözler bana her değdiğinde tüylerimi diken diken eden sert ifadesini, ciddi ve soğukkanlı kaşlarını görebiliyordum.

"Bu konuda konuşmaya gerek yok Efrem." Kadın ayağa kalktı. Ruhani, zarif ve Fransız cazibesine sahipti.

Balon kollu beyaz saten bluzu, yüksek belli mavi pantolonu ve dar belini saran altın kemeri, orantılı ve kıvrımlı vücudunu zarif bir şekilde belirginleştiriyordu. Porselen teni, yandan ayrılmış ve omuzlarına neredeyse hiç değmeyen dalgalı tutamlar halinde dökülen soğuk sarı saçlarıyla uyumluydu. İri, uzun, buz mavisi gözleri ifade edilmemiş acıları gizliyor gibiydi; elmacık kemikleri yuvarlak ve pembemsiydi, makyajla ince bir şekilde süslenmişti, burnu küçük ve kalkıktı, etli ağzı ters dönmüş bir kalbi çağırıyordu.

Tek kelimeyle melek gibiydi.

Herkesin Dr. Krugher için mükemmel bulacağı bir kadın.

Ona dikkatle baktım ve her şey daha netleşti: Ona Lili demişti; birlikte olduğumuz gece onu cep telefonundan arayan aynı Lili, her gün döndüğü ve her gece öpüp dokunduğu aynı Lili.

Aynı Lili'yi dünyada başka hiç kimse için terk etmezdi.

Karısı.

"Tabii ki öyle." Efrem, onun zarafetinden hoş bir şekilde etkilenecek ona yaklaştı. "Bunca yolu benim için geldin. En azından seni dinleyebilirim."

Lili onun köşeli, mağrur yüzüne, erkeklik ve özdenetimin ahenkli somutlaşmış haline bakarken, kocası odanın ortasında belirmiş, karizmasıyla tüm alanı kaplamıştı. O kadar etkilenmişti ki, **b i r** tehlike ve cinsel çekim duygusu hissetti,

Efrem'in yakınlığının herkeste uyandırdığı rahatsızlık. *Bende bile.* "Yıldönümümüzü yine unuttun. Dahası, Joël seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor." Kadın yerde oturan, alçak masanın üzerine eğilmiş, bir kâğıdı boyayan çocuğu işaret etti. Ufaklık gözlerini sadece bir saniyeliğine, anne babasına adını duyduğunu belli edecek kadar kaldırıp sonra da kayıtsızca çizimine döndüğünde yüzümde kendiliğinden bir gülümseme belirdi.

"Şu anda çok çalışıyorum. Niyetim ne sizi ne de onu hak ettiğiniz ilgiden mahrum bırakmak değil." Efrem'in olgun ses tonu duvarları titretecek ve kadınların kalçalarını titretecek güce sahipti. Onun konuşmasını duymak, hislerimi doğrulayan ve karnımı titreten bir zevkti, öyle ki daha iyi dinleyebilmek için kulaklarımı zorlarken elimi karnımın üzerine koydum.

"Çok fazla çalışmamalısın." Lili alyansını başparmağıyla çevirdi, parmaklarını hâlâ oynuyormuş gibi gergin bir şekilde hareket ettirdi.

"Bu sağlığın için iyi değil ama umurunda değil gibi görünüyor. Seni bizden uzaklaştıran taahhütlerin ve sorumlulukların altında bir kez daha ezilmene izin veriyorsun."

Joël kahverengi saçlarını alnından silkeledi ve başını eğerek anne babasına baktı; Efrem ise yumuşadı ve tıpkı beni teselli etmek istediğinde bana yaptığı gibi karısının yüzünü ellerinin arasına aldı.

Karnımdaki bir başka sancı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ama bu sefer zevkten değil.

"Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden uzaklaştıramaz, Lili," diye mırıldandı dudaklarından bir nefesle. "Bunu neden anlayamıyorsun?"

Kadın, kocasının dokunuşunun kendisinde yarattığı duygu karmaşası içinde kaybolmuştu ama yine de tereddütlü görünüyordu, mantığının emrettiği ile içgüdünün önerdiği arasında sıkışıp kalmıştı. Onu öpmek, ona teslim olmak, yanlış anlamaları ortadan kaldırmak istiyordu ama hâlâ açıklığa kavuşturulması gereken pek çok mesele vardı, bu yüzden kendini ona direnmeye zorladı. "Bu doğru değil. Bugün hep birlikte öğle yemeği yiyeceğimize ve Joël'i bu akşam sinemaya götüreceğimize söz vermiştin."

Efrem onu yatıştırmak için başparmaklarıyla yanaklarını okşadı; ağzına bakmaktan kendini alamıyordu. "Onarılamayacak bir şey değil *ama canım.* Hafta sonuna kadar erteleyebiliriz."

"Elbette başka bir aksilik yaşayacak ve yine erteleyeceksin." Karısı, sanki ondan uzak durmak onun hesapçı cazibesine maruz kalmamasını ve kendisine sunduğu gerekçeleri daha iyi değerlendirmesini sağlayacakmış gibi temaslarını sonlandırdı.

Öte yandan, Dr. Krugher her zaman kartlarını nasıl oynayacağını bilen ve kaybetmekten korkmayan birinin tartışılmaz sakinliğini sergilemiştir. "Liliane..."

"Efrem, bu böyle devam edemez." Kadın kolyedeki gümüş kolyeye dokundu, loblardaki parlak elmaslarla eşleşiyordu. "Eski sevgilinin sağlık ekibinde olmasını kabul etmekle kalmayıp, tutamayacağın sürekli sözlere tahammül etmemi mi istiyorsun?"

Efrem kaşlarını kııştırdı, sonunda daha insani ve daha az savunmasız bir tepki gösterdi. "Nina benim eski sevgilim değil. Lütfen bu konuyu bir daha açma."

Ne? Dr. Krugher ve Dr. Ruiz?

Lili çocuğa baktı, renklendirmeye konsantre oldu, sonra mavi gözleri donmuş gibiydi ve sesini zar zor duyulacak kadar alçalttı. Ona ne söylemek üzere olduğunu anlamak için dudağını analiz etmem gerekti: 'Yattığın bir kadına ne dememi istiyorsun? Metresin mi? Ya da belki 'oyun arkadaşın' demeyi tercih edersin?'

Elimi göğsüme koydum: Demek psikolog hakkındaki şüphelerimde haklıydım. Ona hayranlıkla baktığını, onunla konuştuğunda elmacık kemiklerine bulaşan utancı ya da o etraftayken nefesini hızlandıran zehirli korkuyu fark etmişim.

Şok olmuşum ama şaşırmamışım.

Efrem, Liliane bir o yana bir bu yana huzursuzca yürürken gözleriyle onu takip etti, hep önünde durdu. "Uzun yıllar önceydi, Lili."

"Harcanan zaman paylaşıklarınızı değıştirmez."

"Daha önce tartıştığımız bir konuya tekrar dönmek uygun değil, üstelik Joël'in önünde değil."

"Haklısın. Tartışmak istemiyorum." Lili durakladı; saçlarının tek bir teli bile dökülmemişti, yüzünde ya da boynunda herhangi bir kusur yoktu ama yine de tedirgin tınısı ve tedirgin duruşu onu rahatsız ediyordu. "Sadece seninle birlikte olmanın kolay olmadığını anlamanı istiyorum. Senin karın olmak kolay değil. Seninle evlendim çünkü seni sevdim ve seviyorum."

Hâlâ, her geçen gün daha da fazla, ama benden kabul etmemi istediğin şey... bu... zor," dedi temkinli bir şekilde; onu incitmeden dürüst olmak istiyordu. "*Sen zor bir adamsın.*"

O anda birbirlerini anladılar ve benim gibi neyi kabul ettiğini ve özellikle de *zor* ile neyi kastettiğini öğrenmek için daha fazla bilgiye ihtiyaç duyanların aleyhine başka bir şey eklemedi.

Efrem içini çekti ve sanki bedeni bir bağlantının aracısıymış, ona çeşitli hisler aktarmak ve ruhunu manipüle etmek için kullandığı çifte bir iletişim yoluymuş gibi ellerini kendi ellerinin arasına alarak tekrar onunla temas kurmaya çalıştı. "Bunun farkındayım. Ve sana minnettar olduğumu biliyorsun, Lili. Başka hiç kimse senin kadar güçlü olamazdı."

Lili başını geriye doğru eğerek çok uzun boylu ve heybetli olan kocasına baktı, sanki şeytani bir büyü'nün etkisine kapılmış gibiydi. 'Çok güçlü değil. Seni uzakta hissettiğimde... Belirsizlikler yeniden ortaya çıkıyor ve her şeye katlanmak zorlaşıyor."

"Uzakta mı? Ben her zaman senin yanıdayım." Efrem eğilip kızın ellerinin arkasını kibarca öptü. "Birlikte olmadığımız zamanlarda da hastalarımı ilgileniyorum. Hepsi bu kadar."

Ona benimle nasıl ilgilendiğinizi anlatın, doktor... çocuğunuzla...

Boğazımda bir öfke düğümlendi ve çılgılık atma dürtüsünü, kabul gördüğümü hissetme ihtiyacını, beni sanki onun için tekmişim gibi takdir edebilecek, bana kendimi güzel, arzulu ve doğru hissettirebilecek bir erkeğin özlemiyle kendimi dünyada belirleme ihtiyacını yeniden alevlendirdi.

Herhangi bir fiziksel sorunu ya da zihinsel sapması olmayan bir kız.

"Demek istediğim bu değil." Efrem'in dudakları bu nazik, narin ama baştan çıkarıcı jestin üzerinde oyalandığında Lili titredi. "Senin her yönünü kabul ettim, beni korkutan, sana veremeyeceğim yönlerini bile... Peder Albert bana, birini sevmenin aşka inanmak, nefretin ötesine geçebilmek ve affedebilmek olduğunu tekrarlar. Ve inanıyorum ki er ya da geç kötülükten uzaklaşmayı başaracaksın, gerçeği düşünmek içinde gizlenen karanlığı yenecek."

Karısı onun çenesini okşadı ama Efrem tavrını değiştirdi. Adam kızgınlıkla geri çekilirken kadının kolları iki yanına düştü. "Bilim, bilimle ilgili teorik açıklamalara dayanır.

kanıtlanana kadar hiçbir şeyin doğru olmadığı pratik uygulamalar. Dua etmek bir insanın ne olduğunu değiştirmez. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum ama değişeceğine güveniyorum. Özellikle de yaşadıklarından sonra..." Lili sevdiği adamın soğukluğunu hissetmeye başlamıştı; yüzüm ona dönük olmamasına ve konuşmaya dahil olmamama rağmen bunu ben bile hissedebiliyordum. Efrem uzaklaşıyordu; söylediklerini analiz ediyor, kocasını önemsiyor gibi görünen ama onaylamadığı ve yanlış bulduğu bir şekilde hareket eden kadının jestlerini ve beden dilini inceliyordu.

Yere düşen bir kalemin sesi ikisinin de dikkatini dağıttı.

Joël onu almak için uzanamadan Efrem eğildi ve aldı. Çocuğa uzatırken ayakkabının bağcıklarından birinin gevşek olduğunu fark etti ve bağlamak için dizlerinin üzerine eğildi. Küçük çocuk rahatlamak için küçük bacağını uzattı. Babası bağcıkları çözmeden nasıl sıkıca bağlayacağını gösterdiği sürece ona baktı, sonra düğümü çok sıkı sıkıyığında çocuk, her zaman kontrol edemediği eski bir alışkanlığın kokusuymuş gibi nefes aldı.

"Kendimi psikanaliz etmek için bir ömür harcadım, Lili." Efrem, Joël'in yanağını okşadıktan sonra tekrar ayağa kalktı; elbisesinin kenarları açılarak yeniden kolalı bir hal aldı. "Bazı sorunlar için etkili terapiler yoktur, özellikle de deneysel çalışmalar yetersizse. Bu yüzden bende bir değişiklik göreceğinize dair hayali bir umut beslemekten vazgeçin ve kendinizi beni yargılamamakla sınırlayın. Tıpkı benim sizin aşırı saygınlığınızı yargılamadığım gibi."

Bu sözler Lili'nin göğsüne, son derece karmaşık bir adama uyum sağlamaya çalışan ve ona misilleme yapmaya çalışmasına rağmen onu evcilleştiremeyen bir kadının kırılğan kalbine çarptı. "Hayır, özür dilerim. Seni kırmak istememiştim."

Efrem birkaç adım öne çıktı ve iyice dinlediğinden ve her şeyi ezberlediğinden emin olmak için zorlama ve ustalıkla çenesini kaldırdı. "Üç yıldır umduğun gibi beni kendimi bastırmaya ikna etmek istedin. Ve itiraf etmeliyim ki kısmen de olsa başardınız."

Karısı ona aynı şekilde cevap verecek utanmazlığa sahip değildi. Onu kızdırmıştı ve bunu telafi etmek istiyordu, onu kaybetmekten ya da diyaloglarının altından kalkamayacakları bir tartışmayla sonuçlanmasından korkuyordu. "Kesinlikle hayır. Yanılıyorsunuz."

"Yanılıyor muyum?" diye mırıldandı Efrem acı bir gülümsemeyle. "Benimle evlendin ve kim olduğumu, özellikle de neye bulaştığını biliyordun. Beni sevebilirsin ya da terk edebilirsin Liliane, ama değişmemi isteme. Umut etmek geçmişimi silmeye hizmet etmeyecek. İnanmak ruhumu farklı kılmayacak." Ona ağırbaşlı bir öpücük vermek için eğildi. Lili onun pazularına yapışarak öpücüğü kabul etti. Adamın kendisini tutkuyla şımartmasını isterdi ama bu gerçekleşmedi. Dr. Krugher ağzının yanında oyalandı, daha ileri gitmeyeceğini bildirdi ve alnını öpmek için yukarı çıktı, onu bu şekilde, tatmin edilmemiş bir şehvetin amansız ipinde asılı tutmaktan memnundu.

Lili göz kapaklarını kapatarak kocasının ona gösterdiği azıcık şefkati memnuniyetle karşıladı. "O halde seni sevmeye devam edeceğim."

Efrem elini karısının karnından aşağı kaydırды, bel kemerine uzandı, işaret parmağını içine soktu ve onu aniden kendisine doğru çekmek için bükтü. Bu ani sahiplenme gösterisi karşısında irkildi; midemden boğazıma doğru şiddetle akan ateş dalgasını bastırarak ellerimi yumruk yaptım. Ona karşı hiçbir şey hissetmemeliydim, aramızda hiçbir şey yoktu ama gördüklerime kayıtsız kalmam mümkün değildi.

"İstedığının bu olduğuna emin misin?"

Efrem diğer eliyle boynunun arkasını çevreleyip parmaklarını boynunun etrafında birleştirirken Lili kendinden geçmiş bir şekilde iç çekti. "Evet, tüm varlığımla."

Burnunun ucuyla yanağını okşadı, sonra boynuna indi ve bir öncekinden daha şehvetli, bu kez yalnız kaldıklarında tutacağı erotik vaatlerle dolu ıslak bir öpücük bıraktı.

"Kadınımdan bunu duymayı beklerdim. Seni seçmem tesadüf değil, Lili. Beni hayal kırıklığına uğratma."

O anda Joël kalktı, o zamana kadar çizmekten yorulmuştu ve bedenlerinin arasına gizlenerek ebeveynlerine koştu.

Onlara bakınca mükemmel, güzel, birleşmiş bir ailenin reklamı gibi görünüyorlardı; *Himeros*'ta Efrem'le yaşadıklarım yüzünden midem sıkışmıştı. Kendimi yine yalnız, dünyada yeri olmayan, kimsenin beni kabul etmediği, kimseye uygun olmayan biri gibi hissediyordum; sevmek istemeyen ve sevilmeyi beklemeyen, ama aynı zamanda iki yıldır içinde bulunduğu acınası yalnızlık ve üzüntü durumundan nefret eden küçük kızdım.

Neden bu kadar kafa karıştırıcı ve çelişkiliydim?

Benim sorunum neydi? Ne bekliyordum ki?

Meşgul bir adamın sorunlu, yetim bir flapper'a bakacağını mı?

Kendimi tuttum; hatalı olduğum hissi, iyileşebileceğim ve belki de tekrar eski Thea olabileceğim ihtimaline baskın çıktı.

Üstelik Efrem benim kurtuluş çıpam ya da ruhumu emanet edebileceğim kişi değildi. Kendisiyle duygusal ve zihinsel bir ilişki kurmamı istiyordu, ancak bunu yapamayacağımdan emindim, özellikle de tanık olduklarımdan sonra: karısıyla olan diyalogu gerçeği sert bir şekilde yüzüme vurmuştu.

"Ne oldu bebeğim?" Liliane, küçük kollarını kalçalarına dolayan küçük oğlunun dağınık saçlarını okşadı.

Efrem, "Bu akşam yemeği birlikte yiyeceğiz," diye söz verdikten sonra elini çocuğa uzattı, o da babasının bu girişiminden memnun, şefkatli bir gülümsemeyle kendi elini sıktı. "Şimdi gidelim, seninle arabaya kadar yürüyeceğim..."

Görünmemek için aceleyle kapıdan uzaklaştım ve koşmaya başladım.

Kendimi hiçbir şey hissetmemeye, uygunsuz duyguları geri itmeye zorladım.

Efrem sadece benim acı panayırındaki dönme dolap, dedim kendime binlerce kez.

Bu düşünceyle onu baştan çıkarmıştım ve aynı amaçla ilişkimize devam edecektim.

Bu daha önce kaç kişinin başına gelmişti?

Önce Andy ile, sonra Blake Harris ile, daha sonra da okulda ve partilerde tanıştığım çeşitli akranlarımla.

Onları baştan çıkardım, kandırdım, kendimi kimseye bağlamadan kendi değerimi onların ilgisinde aradım. Tek umudum kendimi onların gözünden güzel görebilmek, içimdeki boşluğu onların arzusuyla doldurabilmek ve hepsinden önemlisi, samimi anlarda beni anlayabilmeleri ve beni doğuştan gelen bir sapkınlığın, beni korkutan, bastırdığım ve tam olarak anlayamadığım karanlık bir doğanın kölesi yapan çalkantılı ihtiyaçlarımı yatıştırabilmeleriydi.

Siyahlar giymiş, ruh halim aynı derecede bulutlanmış bir halde Dr. Nørgård'ın ofisine ulaştım, ancak açık kapıdan onun oturmadığını fark ettim.

her zamanki gibi masanın arkasında.

Neredeydi?

Geri döndüm ve beni asistan Melanie'ye götürecek olan koridoru kullandım. Diyetisyene ne olduğunu ona soracaktım. Emin olmak için cep telefonumun ekranından saatin kaç olduğunu kontrol ettim: saat on birdi, yani geç kalmamıştım.

Oflaya puflaya sevgili psikiyatristimin ofisinin önünden geçtim ve Melanie'nin bankosuna varmadan önce Efrem'in Dr. Nørgård ile konuştuğunu gördüm.

Görünüşe göre, görevini en iyi şekilde yerine getirmeye her zaman hazır, kusursuz doktor rolüne adım atmak için karısına ve oğluna çoktan veda etmişti.

Beni fark etmemelerini diledim ama adamlar konuşmalarını kesmeden beni fark ettiler. Efrem'in elinde titizlikle odaklandığı bir kâğıt vardı; her zamanki umursamazlığıyla bana sadece önemsiz bir bakış attı ve sonra meslektaşına döndü.

"Daha fazla vitamin, çinko ve demir takviyesi yapın." Belgeyi diyetisyene uzattı, o da aldıktan sonra önlüğünün dış cebinden bir kalem çıkardı ve önerilenleri not etti. "Ve diyet planını büyük bir titizlikle uygulamaya devam ettiğinden emin olun. İtiraz ederse bana haber verin."

Başım dik, adımlarım emin ve maskem her türlü duygudan yoksun bir şekilde onlara doğru yürüdüm.

Sen sadece bir dönme dolabsın.

Lanet bir dönme dolap.

"Oh, günaydın, Thea." Dr. Nørgård bana gülümsedi, düşmanlık ve kötülükle donanmış, düşmanla yüzleşmeye çoktan hazır olan benim aksime, beni gördüğüne sevinmişti.

"Benden mi bahsediyordunuz?" Her ikisinin de önünde durarak sadece genç doktora hitap ettim ve Efrem'i tamamen görmezden geldim, sedir ve lavanta parfümü tıpkı göğüslerime yaptığı gibi etimi tokatlıyor olsa da. Onlara nasıl işkence ettiğini ve okşadığını hatırladığımda sertçe yutkundum. Sanki o akşam benden başka kimse yokmuş gibi, yumuşak ağzının onları doyumsuzca çevrelemesinin sıcaklığını yeniden hisseder gibiydim.

"Aslına bakarsanız, evet," diye yanıtladı adam, kahverengi buklelerine ve hanımefendi, narin yüz hatlarına bakarken, yanındakilere bakmadığım sürece.

"Dr. Krugher'e programa herhangi bir itirazı olup olmadığını soruyordum."

"İlginç," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Beş dakika önce bir randevumuz olduğunu hatırlatırım."

Dr. Nørgård kalemi tekrar göğüs cebine koydu ve elindeki kâğıdı katladı. "Unutmadım. Aceleniz mi var?" diye küçümsedi.

"Evet." Efrem'in gözlerinin yanağını yaktığını hissettim ama ona doğru dönmedim. Ona verdiğim tek şey saf ve basit bir kayıtsızlıktı. "Ne kadar çabuk olursak o kadar iyi. Ağırlık ölçmekten nefret ediyorum."

Diyetisyen nefes aldı ve anlayışla başını salladı. "Pekâlâ. O zaman sizi daha fazla bekletmeyeceğim."

Efrem hiçbir itirazı kabul etmeyen bir ses tonuyla, "Devam et Adrian," diye araya girdi. "Dorothea bir dakika içinde sana katılacak."

Dr. Nørgård benimle meslektaşları arasındaki gerginliği fark etmemiş gibiydi, aramızda ne olduğunu hayal bile etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, hiç kimse kusursuz Dr. Krugher'in mesleğinin gerektirdiği ahlaki kurallara aykırı davranacağından şüphelenmezdi, üstelik bir hasta söz konusu olduğunda.

"TAMAM." Dr. Krugher'in isteklerine saygı duyması gerektiğinin farkında olan diyetisyen itiraz etmedi. "Sonra görüşürüz, Thea. İyi günler Efrem." Bizi ciddi bir saygıyla selamladı ve koridora doğru yürüyerek bizi yalnız bıraktı.

Gittikçe artan bir tedirginlikle arkamı döndüm ve kaçmaya çalıştım ama Efrem beni dirseğimden yakalayıp durdurmadan önce sadece birkaç adım atmama izin verdi. Asistanın meraklı kulaklarından uzaklaştığımızda, kendimi üzerinde yüce Zeus'un, önümde ise insani kusurlarını daha az dikkatli olanlardan gizleme ve sadece daha zeki olanlara görünür kılma becerisine sahip aynı derecede görkemli başka bir tanrının durduğu başkentin karşısında buldum.

"Ne?" Bu kadar kavgacı olmak istemiyordum ama içgüdülerimi dizginleyemiyordum. Efrem beni kolumdan tuttu ve sert gözlerle bana baktı. Tavrıma katılmıyordu ama umurumda değildi.

Sert bir tavırla yüzlerimizi aynı hizaya getirmek için eğildi ve kendimi aldatıcı bir şekilde damarlı zümrüt rengi irisler tarafından hapsedilmiş hissettim. "Bana bu tonda hitap etme."

Ona kibirli bir gülümseme fırlattım ve derin bir nefes alarak siyah kirpiklerinin küçük yuvarlaklığı yakalamak için alçaldığı göğsümü şişirdim. "Peki seninle nasıl konuşmamı istiyorsun? Um?"

Efrem beni bırakmadan bir adım geri çekilerek vücudumda gezindi ve koyu renk kıyafetlerimi şüpheyile fark etti: En az iki beden büyük basit bir tişört ve bir çift dar tayt. Dağınık ve makyajlıydım, içimi sara n keyifsizliği gizleyecek durumda değildim. "Bugün seni stüdyomda bekliyor olacağım. Batı kanadında. Saat on altıda," diye aceleyle sıcak bir fısıltıyla konuştu.

Dudaklarımı araladım, onu cehenneme göndermek istiyordum ama lanetliler cehenneminde, onun baskın aurası beni her içine çektiğinde ve yok ettiğinde oraya varacaktım. "Seninle bir randevumuz yok."

Beni iyice inceledikten sonra karanlık bakışları üzerimde ağırlaştı ve güvenim sarsıldı. "Ona baktım. Şimdi."

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırdım ve parmaklarının kolumu sıkıştırdığı yerde şehvet dolu bir karıncalanma hissettim. "Ya gelmek istemezsem?"

"Seni temin ederim, geleceksin. İkimiz de bana itaatsizlik etmek istemediğini biliyoruz," diye mırıldandı tehditkâr bir hevesle, ruhumu parçaladı ve onu ağızların şiddetli bir şevkle çarpıştığı ve canavarların acımasız bir şehvetle birbirlerini parçaladığı cehennem diyarına fırlattı. "Saat altı: bir dakika daha değil," diye şart koştu ve sonunda beni serbest bıraktı.

Şeytan tam karşımdayken onu nasıl cehenneme gönderebilirdim?

Orada... Tüm bedensel günahların gölgesi

gibi. Orada... Şeytani bir yaratık gibi.

Karanlıkla lekelenmiş.

Mütevazı bir bilgelik ve muhteşem bir güzellik içinde.

Çılgın çocuğu gibi şereften yoksun ve yozlaşmayla kirlenmiş.

26
Thea

*Çok güçlü olmak
fanteziler koşulları belirler
bir nevroz veya psikozun ortaya çıkması için.*

SIGMUND FREUD

BATI ALA'DA Sadece bir kez daha bulunmuştum ve onu da kesinlikle heyecanla hatırlamıyordum.

Kaçtığı gün, Ben koridorda bana saldırdı ve Dr. Krugher'in ikinci ofisine girip beni tamamen karanlıkta yere atmıştı, bu yüzden onun şiddetine maruz kaldığım yere geri dönme fikri beni gergin ve huzursuz yapıyordu. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, doktora neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordum, hangi gerçekleri sakladığını ya da neden Asklepios gibi prestijli bir kliniğe kabul edildiğini bilmiyordum, geri kalanımızın aksine herhangi bir ünü ya da şöhreti yoktu. Adını hiç duymamış, televizyonda ya da gazetelerde hiç görmemiştim.

Peki neden oradaydı?

Tesiste kalışının kariyerini veya işini değil, özel hayatını ilgilendiren bir şeyle yakından bağlantılı olduğundan şüpheleniyordum. Ancak Ben ve tuhaf tavırlarının nedeni üzerine kafa yormak, aşmak için herhangi bir çözüm bulamadan aynı engelin etrafında dönüp durmak gibiydi. Bunu düşünmemeye, garip korku filmi çıkarımlarıyla kendimi sıkmamaya ve zaten çok fazla olan sorunlarımla başa çıkabilmek için sakin kalmaya çalıştım.

Başımı sallayarak aynadan uzaklaştım ve sütyensiz beyaz bir atlet giydim. Kapların meme uçlarıma sürtünmesi

Efrem'in ısırıklarının canlı izleri hâlâ onları hassaslaştırdığı için beni rahatsız ediyordu. Hunberct'ten aldığım merhem sadece acıyı dindirmeye yaramıştı ama zamanla iyileşecek olan deri altı yamalarını yeniden emmeye yaramamıştı.

Kışkırtıcı görünüp görünmediğimi umursamadım ve deri bir kemerle belime bağladığım siyah bir etek giydim. Sağ kalçama metal halkalı deri bir jartiyer kemeri taktım ve annemin yıllar önce bana verdiği botları giydim.

Göz kapaklarımı ağır bir şekilde kapattım ve saçlarımı çözerek sırtımdan aşağı altın bir ışın gibi dökülmesine izin verdim. Bu arada Juliette sessizce beni izliyordu, onunla konuşacak ya da Dr. Krugher'le kurduğum şüpheli ilişki hakkındaki hayal kırıklığını dinleyecek durumda olmadığının farkındaydı. Birlikte geçirdiğimiz Cuma gecesi neler olduğunu bana birkaç kez sormuştu ama ben ona gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonundan başka bir şey anlatmamıştım ve o buna inanmamıştı bile.

"Saat neredeyse dört..." diye uyardı beni, yatağın üzerinde yüzüstü uzanmış, parmaklarını MacBook'unun klavyesine vururken beni gözden kaybetmeden.

"Evet, biliyorum." Ahşap kutuya doğru yürüdüm, kırmızı fiyonklu beyaz *gerdanlığı* aldım ve boynuma taktım. "Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Umarım yakında dönerim. Bugün onunla görüşmek istemiyorum ama anlaşılan görüşmek zorundayım..." Efrem ve Liliane arasındaki konuşma kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlanıp duruyordu. Karısının ona söylediği sözlerle bir anlam vermek, onun hakkında neyi kabul ettiğini ve neden onu zor bir adam olarak nitelendirdiğini araştırmak istiyordum; ancak tıpkı Ben meselesinde olduğu gibi, mantıklı çıkarımlar yapmak için yeterli bilgiye sahip değildim.

"Neden ona kızgınsın?" Juliette kaşlarını kırıştırdı ve muhtemelen onun yerinde olsam benim de soracağım mantıklı bir soru sordu.

"Bilmiyorum." Hiç hakkım olmamasına rağmen kafam karışmış ve sinirlenmiştim.

"Onu karısıyla konuşurken gördüğün için kıskanmıyorsun, değil mi?" diye şüphelendi Juliette.

"Anlaşıldı. Neden umursadığımı sanıyorsun? Şimdiye kadar kıskandığım tek kişi Andy'dir. Ve o tek kişi olarak kalacak,' diye açıkça belirttim.

Ona karşı hiçbir zaman karasevda bir kız arkadaşına yakışan türden bir kıskançlık hissetmemiştim, daha ziyade beni hayatından çıkaracağı, en iyi arkadaşım olmaktan vazgeçeceği ve artık ona güvenemeyeceğim korkusunu hissetmiştim. Başka kızların onun yatağına girmesinden ya da kalbini çalmasından değil, aynı kızlar yüzünden Andy'nin beni unutmasından ve artık günlük hayatının bir parçası olmama izin vermemesinden korkuyordum. Bu konuyu Halime'ye ya da diğer grup üyelerine sık sık açmışım ama hiçbirini beni tam olarak anlayamamıştı.

"Bana Andy'ye aşık olmadığını söylemiştin, değil mi?" Juliette bir tutam saçını işaret parmağına doladı, kendi işiyle ilgilenmek yerine benim aşk durumumu inceliyordu. "Öte yandan Dr. Krugher senden hoşlanıyor."

Hazırlandıktan sonra cep telefonuma gelen mesajları kontrol ettim, ardından sigara paketini yanıma mı alsam yoksa odada mı bıraksam diye düşündüm. "Ondan hoşlanıyor olmam, ona karşı aşk ya da başka aşağılayıcı duygular hissettiğim anlamına gelmiyor. Dört hafta içinde aşık olmak imkânsız." Sonunda hem telefonu hem de Lucky Strikes'ı bırakmaya karar verdim ve kapıya yöneldim. "Bunu yirmi yıl boyunca yapamadım, sulu göz... Şimdi de yapabileceğimden şüpheliyim."

'Aşk zaman ya da mekân sınırı tanımaz, Thea. Hiç beklemediğin bir anda seni vurur,' dedi aşırı duygusal bir tonlamayla.

"Bana kalırsa aşk, bulaşmamaya çalışacağım lanet olası bir virüs," diye homurdandım daha fazla acı çekmeyeceğimden ve annemin sonsuza dek içimde tutacağım tek kişi olacağından kesinlikle emin olarak. "Sonra görüşürüz."

Odadan çıktım ve aceleyle kliniğin batı kanadına ulaştım.

Dr. Krugher'i yedi gün boyunca görmezden geldikten sonra nasıl davranacağımı ya da kendimi nasıl haklı çıkaracağımı bilmiyordum. O yanımdan geçip giderken, olanları konuşacağımız anı mümkün olduğunca ertelediğimi kesinlikle fark etmişti.

Bana bu konuda ne söyleyecektin?

Belki de benim için karısını terk etmeyeceğini ve bana bir daha uygunsuz bir şekilde dokunmayacağını yineleyecekti. Ya da beni başka bir kliniğe gitmeye, onu ve birlikte geçirdiğimiz akşamı unutmaya davet eder, kimseye söylememem için yalvarırdı.

Heyecandan avuçlarım terlemeye başladı ve eteğime sürtmeye başladım.
En iyi çözüm ne olabilirdi? Gerçekten ne istiyordum?

Mantıklı davranmak, içgüdülerimi bir kenara bırakmak ve bu feci durumu derhal durdurmak zorundaydım.

Stüdyonun kapısına geldiğimde kapıyı çalmak için kolumu kaldırdım ama parmak eklemlerim ahşap yüzeye çarpmadan önce biri beni fark edip kapıyı açtı.

"Müvekkillerinden birine nasıl psikiyatrik rapor verebileceğimi düşünüyorsun Mitch?" Efrem, avukat Ryke ile telefonda konuşurken 1.80'lik güzelliğiyle kapıda belirdi. Sanki beni bekliyormuş gibi hızlıca genel bir bakış attı. Saatin dört olduğundan emin olmak için saatini kontrol etti, sonra kenara çekerek geçmeme izin verdi. 'Size memnuniyetle yardım ederdim ama biliyorsunuz bugünlerde çok meşgulüm. Böyle bir araştırma zaman alır...' "

Ellerimi dirseklerime kenetleyerek ilerledim, devasa figürünün yanından geçtim.

Sedir ve lavanta kokusu bir bulut gibi beni sardı ve ciğerlerimi doldurdu. O kadar yoğun ki, kıyafetlerime nüfuz ettiğini ve tenime yapıştığını, üzerimdeki diğer tüm kokuları kirlettiğini hissedebiliyordum.

"Bunu gerçekleştirmek için iyi tanımlanmış protokoller var, biliyorsunuz. Yargıcın bunu talep etmek istediğinden emin misin?" Kapı kapandı ve Efrem arkamda durdu. Bakışlarının önce kürek kemiklerimin arasına, sonra da daha aşağıya, popoma yöneldiğini hissettim. Onu göremesem de dikkatinin üzerimde olduğunu fark edebiliyordum.

"Mmh..." diye bağırdı; bunun muhatabına yönelik olduğunu tahmin ettim ve umdum.

"Kabul edeceğimi garanti etmiyorum. Yine de hastayla ilgili tüm belgeleri bana gönderin, tıbbi geçmişini bilmem önemli. Analiz edeceğim ve bulduğum objektif kanıtlara dayanarak izlenimlerimi size bildireceğim."

Ona bakmak için döndüm ve yeşilimsi mavi gözlerinin çoktan bana sabitlendiğini fark ettiğimde nefesim kesildi. Gözlerindeki soğuk kararlılık

Yüzü beni her zaman biraz şaşkın bırakırdı. Bana öylesine otoriter bir sakinlikle bakıyordu ki, aslında tüm hayatını dayandığı psikiyatri ders kitaplarından biri gibi beni incelediğini söyleyebilirdim.

"Şimdi bir görüşmem var, Mitch," diye aceleyle bilgi verdi, beni yoldan çıkarmak, bana komplo kurmak ve ona olan ilgimi kabul ettirmek için büyük çaba harcayan erkeksi yüz hatlarına hayranlıkla bakarken. 'Başka bir şeye ihtiyacın olursa on dokuzdan sonra beni ara. Tamam mı?... Evet... Tamam...' Arkadaşının verdiği cevaba gülümsedi ve ardından aramayı yarıda kesti. O noktada telefonu avucunda tutmaya devam etti ve görünüşümü, özellikle de kalçamdaki jartiyeri değerlendirmek için kendine birkaç saniye izin verdi. Göz kapaklarını kısarak dilini alt dudağının üzerinde gezdirip tükürük tabakasıyla nemlendirdiğinde sıcak arzularla dolu bir uçuşuma daldım. "Bu kadar dakik olmanı beklemiyordum. Otursana." Geniş maun masanın önündeki sandalyeyi işaret etti, Ben'in bana ilk kez nasıl görüldüğünü gösterdiği masanın aynısıydı.

Efrem yanımdan geçti ve ben de onun güçlü kollarının çıplak kısımlarını ve sırtının genişliğini gözlerimle yeme fırsatını yakaladım. Onu her şeyden, hem giysilerinden hem de namusundan soyunmuş olarak seyretmenin ne kadar sarsıcı olacağını hayal etmeye cesaret edemiyordum. Juliette aşktan söz etmişti, ama Dr. Krugher yanımdayken aklımı hangi uygunsuz düşüncelerin işgal ettiğini keşfetmiş olsaydı, ona duyduğum ilginin soylu aşk duygusuyla hiçbir ilgisi olmadığını fark ederdi.

Onun heykelsi fiziğine dalıp gitmişken olduğum yerde kıpırdamadan durdum. "Beni neden görmek istediniz?" diye sordum sabırsızca.

Efrem cep telefonunu masanın üzerine bıraktı; alışılmadık bir doğallıkla kalçalarını masanın kenarına dayadı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirdi, sinirleri bozulmuş olan benim aksime, herhangi bir utanç ya da rahatsızlık duymuyordu.

"Beni bir hafta boyunca görmezden gelmene izin verdim, Dorothea. Bence düşünmek için yeterince zamanın oldu. Kararını verdin mi?"

Himeros'ta geçirdiğimiz akşam, benden Asklepios'ta onunla kalmak ya da olayı avukat Ryke'a bildirip oradan ayrılmak arasında bir seçim yapmamı istemişti. Gerçekten de her gün ve her gece bu konuyu düşünmüştüm, ta ki gençliğin verdiği itici güç beni onun gibi bir adamdan bu kadar çabuk vazgeçmemeye ve kendimi ne olacağını öğrenmekten mahrum bırakmamaya sevk edene kadar.

Bu yüzden, bir aptal gibi, ne kadar yanlış ve riskli olduklarını bilmeme rağmen içgüdülerimi takip etmeyi seçmişim. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Eğer senin için de uygunsa, kalmak istiyorum." Buz gibi bakışlarını üzerimde tuttum: güvenine ihanet edecek ya da başını belaya sokacak kadar çocuksu olmadığını anlamalıydı. Sonuçta, paylaştığımız her şeyi ben de istemiştim; beni hiçbir şeye zorlamamıştı.

"Emin misin?" diye sordu kuşkuyla; birkaç saat önce karısına sorduğu sorunun aynısıydı bu, sanki kadınların onun için ne yapmak istediklerinden asla emin olamıyormuş gibi.

"Evet." Daha fazla düşünmeden zayıfça başımı salladım. Efrem derin bir iç çekti; yüzü kasvetlendi, cevabımın kesinliğiyle tezat oluşturan amansız şüphelerin gölgesinde kaldı. Belki de beni başka bir sağlık ekibine emanet etmesini ya da göndermesini söyleyeceğimi ummuştı.

Aynı pozisyonda dururken, kasları gergin ve ifadesi dalgın, dağınık bir tutam saç kaşının üzerine düştü. Ondan kurtulmak için gözlerini kırptırdı ve ben daha da yaklaşmak, onu okşamak ve bu temasın lezzetli mutluluğunda kendimi kaybetmek istedim. Önündeki sandalyeyi göstererek, "Otur," diye emretti. Aramızdaki mesafeyi kısaltmak istemiyordum, bana tekrar dokunmasından korkuyor ve bunu arzuluyordum. Daha önce hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Başkalarına karşı nasıl davranacağımı hep biliyordum ama ona karşı değil. Efrem'le her şey yeniydi, farklıydı. "Neden gerginsin Dorothea?"

Nefesim kesildi ve etrafıma bakındım; Ben karanlıkta benimle konuşurken yanına sokulduğum iki kulplu vazoyu fark ettim ve tüylerim diken diken oldu. "Gergin değilim."

"Sol bacağın titriyor." Çenesini hafifçe sallayarak onu işaret etti.

"Hayranlık içindesin ve nedenini tahmin edebiliyorum. Aramızda geçenler, canımın istediği zaman, özellikle de sen rahatsız olduğunda sana dokunmamı meşrulaştırmıyor. Benim yanımda rahat olmanı istiyorum. Senin rızan olmadan sana zarar verecek hiçbir şey yapmam." Dudaklarından dışarıdaki yaz havasından daha sıcak, daha boğucu ve daha sarıcı bir nefes çıkar gibiydi. Sözlerinden etkilenerken uzuvlarının simetrisini ve güçlü kaslarla şekillendirilmiş kalçaların başladığı noktada daralan dar bir gömleğe sarılmış sıkı göğsünü gözlemledim. Bir an için

Ruhumun onunkiyle birleştğini ve maruz kalacağı cezayı kabul ettiğini hissettim.

"Peki ya onun yerine ben sana rıza göstersem?" Kendimi sapkın arzularımdan arındırmak için günlerimi harcamıştım ama Efrem yakıcı şehvetiyle onları geri getirmeyi ve onları kontrol etmemi engellemeyi başarmıştı.

"Lafı açılmışken..." Masanın etrafından dolaştı ve koltuğa doğru ilerledi. Beni de aynısını yapmaya davet etti ve bu kez aramızdaki mesafeden cesaret alarak, sanki önemli bir mülakata girecekmişim gibi karşısına oturmaya karar verdim. "Sanırım bana soracak sorularınız var. İletişimsizlik hiçbir amaca hizmet etmez, özellikle de böyle durumlarda. Ne istiyorsanız sorun."

Başımı eğdim ve çıplak dizlerimin üzerinde sakın bir şekilde duran ellerime baktım; sonunda ona şüphelerimi açıklama şansım olmuştu. Bir hafta boyunca ondan kaçmak işe yaramamıştı, kendimi ondan ve bana hissettirdiklerinden korumak için örmeye çalıştığım duvarı daha da yükseltmişti ama Efrem ne istediğini biliyordu: Pişmanlığı yoktu. Tereddütlerle, kafası karışık fikirlerle ya da anlamsız kararların çılgınlığıyla boğuşan bir çocuk değildi. Önceden düşünerek hareket ediyor, hedefini belirliyor, ona ulaşıyor ve sonuçlarıyla sakince yüzleşiyordu. "Sen evlisin. Bana karını asla terk etmeyeceğini söyledin ve..." Çatlamış dudaklarımı nemlendirdim. "Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bunca gündür senden kaçıyorum çünkü başını belaya sokmak istemiyorum. Bu durumla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. Konuşmandan sonra sana yaklaşamayacağımı bile düşündüm, bu yüzden..."

Efrem rahatça arkasına yaslandı, ona gösterdiğim tüm belirsizlikleri kavramaya odaklandı. "Dorothea, bana yaklaşma şansını asla reddetmedim, sadece başka bir yerde kısıtlamalarım olduğunu açıkça belirttim."

"Yapacak bir şeyim olmayan kısıtlamalar." İşaret parmağımla jartiyerin küçük kalbinin dış hatlarını çizdim. "Bunu sen de biliyorsun... Benim seninle ve hayatınla hiçbir ilgim yok." Başımı salladım, ona söylemek istediğim her şeyin hiçbir şeyi bastırmadan akmasına izin verdim. Onunla bu kadar rahat konuşmak tuhaftı; Andy ile farklı fikirlerimizi aynı yerde bir araya getirme cüretini gösterirken hep tartışmış, bağırmış ya da küfretmişim, oysa Efrem'le her şey doğal görünüyordu, kelimeler berrak bir gevezelikle akıp gidiyordu ve yanlış anlaşılmaktan korkmuyordum, hatta hiç korkmuyordum. Onun beni, benim kendimi anlayabildiğimden daha iyi anlayabileceğini biliyordum.

Ona itiraf ettiğim şeyi. "Tabii bir gün içinde bana aşık olmadıysan. Eğer öyleyse, bu çok saçma olur..." Yüz ifadesinden bu konuda bir onay ya da inkâr algılamak için başımı kaldırdım.

Efrem bana esrarengiz bir gülümseme fırlattı, endişemle neredeyse eğleniyordu. "Sizi temin ederim ki bu konuda bir tehlike yok."

Rahatlamam gerekirdi ama bunun yerine göğsüme bir diken battı ve beni her türlü ilişkiye yaklaştığım olağan kayıtsızlığın arkasına sığınmaya zorladı. Bakışlarımı kapalı dizüstü bilgisayarın yanına yerleştirilmiş kristal kalemlige kaydurdum ve umursamaz bir kız görüntüsünü korumaya çalışırken parlaklığına hayran kaldım. "Güzel, çünkü geçmişte başkalarına yaptığım gibi sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Diğerleri mi?" Efrem kayıtsızca kolunu uzatarak sağ tarafta, zarif pirinç lambanın yanında duran küçük cam tepsiden bir limonlu şeker aldı. "Erkekler mi, oğlanlar mı?" Bu sırada bana da bir tane uzattı ama elimi sallayarak reddettim.

"Beyler." Ona yalan söyleyebilirdim, ancak *Himeros*'taki gecemizden sonra benden daha yaşlı bir erkeğe hiç yaklaşmadığımı hissettiğinden emindim, bu yüzden dürüst olmayı tercih ettim.

Spotların ve abat-jour'un yapay ışıklarıyla hafifçe aydınlatılan odanın sessizliğinde Efrem sessizce tatlılarını açtı, yavaşça tadına baktı ve parmaklarının arasında gererek kağıtla oynadı.

Uzun bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Dünyada en çok korktuğun şey nedir, Dorothea?"

Garip bir şekilde yutkundum, bu beklenmedik sorunun amacını anlamaya çalışıyordum. Efrem asla sırası gelmeden konuşmazdı ve o bir psikiyatristti; söylediği her şeyin her zaman çift anlamı vardı, özellikle de benim için.

"Ben..." diye fısıldadım şaşkınlıkla. "Bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun," diye ısrar etti. "Bunu bir düşün."

Muhtemelen beni tekrar psikanalize tabi tutmak istiyordu; ne de olsa bu onun işiydi ve ben bir hastaydım. Bazen bunu unutmaya çalıştım, birbirimize ilgi duyan iki insanmışız gibi davrandım ama gerçek farklıydı: o beni tedavi etmeliydi ve ben de onu baştan çıkarmak için zaman harcamak yerine bunu kolaylaştırmalıydım. Atipik anoreksiya daha şiddetli bir şekilde ortaya çıkmadan önce son zamanlarda yaşadıklarım üzerine birkaç dakika düşündüm. Neyin mükemmel ya da kusurlu olduğuna, neyin en iyi olduğuna başkalarının karar vermesine izin verdiğimde bedenimden nefret etmeye başlamıştım.

Sosyal medyada gösterilecek bir fizik, çoğunlukla erkeklerden oluşan bir rock grubundaki tek kadın gitaristi tanımlayacak bir etiket olmalıydı. Andy Taylor dışında diğer grup üyeleriyle de yattığımdan şüphelendikleri için beni kötü biri olarak görüyorlardı. Kötü şöhretim, bir yıl önce Blake Harris'in partisinde yaşananların yirmi dört saat sonra tüm internet sitelerinde yer almasıyla doğdu. Kimin yaydığını bilmiyordum ama bazı kullanıcılar Blake'in ben zil zurna sarhoşken beni önünde diz çökmeye çağırdığı ve ona oral seks yapmam için yaptığı edepsiz isteği yerine getirmem için pantolonunu indirmeye teşvik ettiği özel bir videoyu sayfalarında yayınlamışlardı. En büyük hatam onu itiraz etmeden memnun etmek olmuştu; alkol ve o anki akıl sağlığımın eksikliği ne yaptığımı düşünmeme ne de bu adamın nasıl bir canavar olduğunu fark etmeme izin vermemişti.

Efrem'e tüm gerçeği söyleyebilirdim, ama o kadar utandım ki ona belirsiz bir cevap vermekle yetindim.

"İnsanların yargıları... Sanırım." Bakışlarımı aşağıda tuttum, kaldırırsam bastırdığım acıyı okuyacağının farkındaydım.

"Doğru, duygularınızı, hislerinizi, hislerinizi, özünde sizi iyi hissettirebilecek her şeyi takip etmek yerine insanlara kim olduğunuzu belirleme gücü veriyorsunuz..."

Moralsız bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Beni iyi hissettiren hiçbir şey yok."

"İkna oldun mu?" Efrem kâğıdı çöp kutusuna atmak için yana doğru eğildi, sonra tekrar rahatına baktı. "Sen de mi benimle iyi vakit geçirmedi? O gece ne oldu sence?"

İlk soruyu geçiştirdim ve izlenimlerini merak ederek ona baktım. "Sen anlat."

Efrem sandalyesinde geri adım attı ve pantolonunun kemerini yukarı kaldırdı, böylece kumaş çok fazla çekmeden ayak bileğini karşı dizinin üzerinden geçirebildi. Kaşları şehvetli bir şekilde çatılmış ve elleri kolçaklarda kenetlenmiş bir halde bana derin derin baktı, zihninde yatakta yatan, onun için açıkta ve tahrik olmuş halimin şehvet dolu anısının tadını çıkarıyordu. "Güçlü ve kendinden emin bir kız gördüm.

hayranlık duyacak ve bundan zevk alacak bir adam. O anda iyiydiniz: her türlü ıstıraptan uzak ve kendiniz olmakta özgürdünüz."

Sözleri içimde yıkıcı bir fırtınaya neden oldu; onun dokunuşu altında hissettiğim zevki yeniden alevlendirdiler, ezici bir şehvetin yaygarası zar zor ortaya çıktı. Küçük bir inilti çıkardım ve kalçalarımı sıktım; Efrem fark etti, ama dürtülerini kontrol altında tutarak kayıtsız kaldı. Artık aynı mekânı ya da aynı odayı paylaşamıyorduk, üstümüzdeki kıyafetleri yırtıp atmak ve her türlü kirli fanteziyi gerçekleştirmek için kollarımızda ve bacaklarımızda çılgınca bir dürtü hissetmiyorduk.

"Neden..." Birkaç saniye tereddüt ettim; kabarmış meme uçları ve yanaklarındaki kızarıklık, gizlice karnımı ve daha da aşağıya, nemli seksimi okşamaya başlayan şevki ortaya çıkardı. "Neden daha ileri gitmedin?"

Efrem, sapkınlığının farkında olan ve bununla başa çıkabilen kırılmaz bir adamın soğuk ifadesiyle ciddiyetini korudu. "Tamamen dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye tedirgin bir şekilde nefes verdim; cazibesi beni büyülüyor ve içime öyle dayanılmaz bir çekim yayıyordu ki, esprili gözlerinde kaybolmamak için sık sık başka tarafa bakıyordum.

Efrem işaret parmağıyla sakalını kaşdı, acı gerçeği ellerime bırakmaya hazırdı. "Patolojiniz tipik anoreksiya nervoza kadar şiddetli olmasa da bazı açılardan benzer sonuçlar doğuruyor. Kendinize uyguladığınız kalori kısıtlamaları vajinal düzeyde endokrin değişikliklere neden oluyor. Temel olarak, yeterli kayganlık yok, iç kaslarınız çok sert ve vücudunuz çok zayıf. Fiziksel durumunuz cinsel ilişki için uygun değil. Özellikle de..." Devam etmeden önce kısa bir duraksamaya izin verdi; kavramı en iyi ifade edebilecek tek sıfatı söyleyene kadar kullanacağı terimi düşündü: "Şiddetli," diye ekledi, tepkimi incelemeye niyetliydi. Sıradan bir kız, bir erkeğin kendisiyle bu kadar doğrudan konuşması karşısında dehşete düşerdi ama ben daha fazlasını öğrenmek için kaşlarımı çatmıştım. "Sanırım bu konuda bana birkaç sorunuz var..."

Saçlarımı omzumun bir tarafına getirdim ve uçlarını okşamak için öne doğru uzattım; Efrem dikkatli bir gözlemci gibi her hareketimi takip etti. "Bana kimlikten ve gerçek doğanızdan bahsettiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz? İşte... şey... bunun ne olduğunu anlamak istiyorum."

Merakımın er ya da geç bizi tam da bu noktaya götüreceğinin farkında olarak teslimiyetçi bir iç çekti. "Eğer bilim ya da toplum tarafından tanımlanmış olsaydı, bunu size açıklamak daha kolay olurdu, ancak açıklığa kavuşturmaya çalışacağım oldukça tanımsız bir açıklamayla yetinmek zorunda kalacaksınız..." Dirseklerinin üzerinde arkasına yaslandı, lacivert gömleği pazularının şeklini ve sinirlerindeki gerginliği ortaya çıkararak patlayıcı cazibesini artırıyordu. "Yatakta sınır koymayı, kurallara saygı göstermeyi ve disipline uymayı seven erkekler vardır. Partnerlerinin psişik ve fiziksel olarak boyun eğmesini severler, en fazla güce sahip olanlara söz geçiremezler ve geçirmemelidirler. Sanırım dominantları duymuşsunuzdur, değil mi?" diye sordu, cevabımı kesin kabul ederek.

"Evet, onlar tam olarak bu kategoriye aittir. Öte yandan, tamamen farklı bir ideolojiyi tercih eden erkekler var, tam tersini söyleyebilirim: sınır koymayı sevmiyorlar, kadının rızası olduğu sürece özgür seks, genellikle ahlaksız veya aşırı seks tercih ediyorlar. Güvenli kelime yok. Kural yok. Disiplin yok. Bu durumda, cinsel ilişki sırasında kadın tamamen erkeğe güvenir, ancak teslimiyet yoktur. Kadın bir *unterwürfige* değildir: bir köle ya da bir alt,' diye tercüme etti. 'Kadın istediği zaman durumun kontrolünü ele alabilir. Ondan durmasını, devam etmesini isteyebilir ya da ona tekliflerde bulunabilir. Kendisi ihtiyaç duymadığı sürece zorlama veya aşağılama yoktur. Ancak..." Gerisini duymaya hazır olup olmadığını ya da söylemek üzere olduğu şeyi tahmin edip etmediğini değerlendirmek için durakladı. Pratikte erkeklerle pek deneyimim olmasa da, teoride seksin çeşitli yönlerini ve ona bağlı sapkınlıkları biliyordum.

"Riskler var, değil mi?" Saçımı bıraktım ve konuşmamızdan tamamen etkilenmiş bir halde popomu sandalyenin kenarına kaydardım.

"Kesinlikle," diye onayladı daha vahşi bir tonlamayla. "Çiftin ne yaşamak istediğine bağlı olan riskler. Genellikle, bu durumda erkeğin sınırları olmadığı için, karar vermek kadına kalmıştır..." Bir an için Halime'nin ortasına kırmızı bir kurdele bağladığı beyaz yakama baktı ve bana yapabileceği tüm müstehcen şeyler hakkında kararsız görünüyordu. "Şimdi benimle cinsel ilişkiye girmen için seni neden teşvik etmediğimi anlıyor musun? Seni tatmin etmek yerine, rızanla da olsa sana vereceğim acı sana zarar verirdi."

İkimizi yatakta birlikte, çıplak düşünmek yanaklarıma kan hücum etmesine neden oldu.

Efrem beni, bedenimi, sağlığını düşünmüş, gerçek doğasını bastırması ve bencilliğini bir kenara bırakarak onu istediği gibi tatmin etmekten aciz olmakla kalmayıp sağlığını da tehlikeye atacağı bir kıza sahip olmuştu. "Yani dominant değilsin ama vanilya seksten hoşlanmıyorsun," sonucunu çıkardım. "Kısacası, seni tanımlamak zor."

Gözlerinde korkutucu bir parıltıyla, "Temel olarak, seksin sınırlamalardan veya tabulardan arınmış karanlık taraflarını seviyorum," diye kıkırdadı.

Dr. Krugher, geleneksel erotizm ile basit zihinsel ve cinsel boyun eğdirme arasındaki sınırın üzerinde yükselen, katı bir disiplinle işaretlenmiş ve iyi bilinen esaretin gerektirdiği bir ilah gibiydi. O, seksin ilkel kıvılcımı, en şiddetli ve bastırılmaz şehvet, rasyonel güçler ile cinsel içgüdülerin sembolik birleşimi. "Bu çok saçma."

Efrem dudaklarının bir köşesini kaldırdı; altlarında parlayan beyaz dişler gözümü kamaştırdı. "Senin gibi küçük bir kızın Andrew'un gençlik heveslerini küçümsemesi ne kadar saçma, değil mi?"

Muhtemelen bunu, haftalar önce Andy'nin diğer kızlardan farklı olan fiziksel ihtiyaçlarını hiçbir zaman kabul etmediğini ona itiraf ettiğimde fark etmişti. "Seninkini tercih etmeme şaşırdın mı?"

"Benimki ön sevişme bile değildi, Dorothea." Alaycı bir kahkaha zehirli bir şekilde bacaklarımdan aşağı süzülerek eteğimin altına girdi. "Ama onlardan hoşlandığını fark ettim. Başka nelerden hoşlandığını öğrenmek ilginç olacak..." Sırtını tekrar koltuğa yasladı ve sanki kişiliğimin yeni yönlerini onunla birlikte deneyimleyeceğim o coşkulu anı hayal ediyormuş gibi bir elini ağzının üzerinde gezdirdi.

"'Olacak' mı?" Gelecek zaman kipi kullanması, ya gezintimizi tekrarlamaya ya da benimle titizlikle takılmaya istekli olduğunu düşünmeme neden oldu. "Benimle daha fazla vakit geçirecek misin?"

"Elbette," diye onayladı sakın bir çekingenlikle.

"Neden?" Hem korkmuş hem de heyecanlanmışım.

"Neden seninle vakit geçirmek isteyeceğimi düşünüyorsun? Bebekleri fırçalamak için mi?" diye hoş bir kahkaha atarak benimle alay etti. "Hadi ama Dorothea, sen artık büyük bir kızsın..."

Seks için.

Onun gibi bir adamın benimle arkadaşlık etmekten hoşlanmasının nedeni buydu.

"Kabul edeceğimi sana kim garanti ediyor?" diye cıvıldadım kalın kirpiklerimi kırıştırarak.

"İsterseniz bunu hemen görebiliriz. Buraya gel." Efrem hiç vakit kaybetmeden sandalyede geri adım attı ve bacaklarını açtı. Koyu renk pantolonu kasıklarının üzerinde gerilmiş, gevşemiş olmasına rağmen yine de korkutucu bir etkisi olan yumuşak erkek çıkıntısına utangaç bir şekilde yapışmıştı.

Gerginlik içinde, şaşkın şaşkın kıkırdadım. "Unut gitsin."

Her zamanki hoşgörüsüyle bir omzunu silkti ve kapıya baktı. "İstersen kalkıp bu çalışma odasından çıkabilirsin."

Yok artık!

İzin dışında her şeyi yapmak isterdim....

"Anlamıyorum." Annemin bileziğini okşadım, anahtar kolyesiyle oynadım. "Bana benden hoşlanmadığını söylemiştin..."

"Senin doğandan etkileniyorum çocuğum," diye cevap verdi kararlı bir netlikle. "Benimkini tamamlayan tek şey. Paylaştığımız şey, şüphelerimi doğrulamanın yanı sıra, şu andan itibaren görmezden gelemeyeceğimiz bir çekimi ve anlayışı tetikledi. İkimizin de cinsel eğilimleri birbirinden farklı ama hazzı deneyimlemek için temel olan eğilimler."

"Oh," diye alaycı bir şekilde fısıldadım, "neredeyse benden daha şairane konuşuyorsun."

"Neredeyse," diye hızlıca ayarladı. "Ee? Bana geliyor musun yoksa gidiyor musun, *Kleines Äffchen*?"

Sana geleceğim, demek istedim ama bunun yerine sadece onu kışkırtmak ve beklentiği artırmak için etrafıma bakındım. "Bekle, bunu düşünüyorum..."

"Hadi Dorie, fazla zamanım yok. Bana katıl. Aferin kızıma." Elini kalçasına vurdu ve ben yutkundum. Bana ne yapmak istediğini bilmiyordum, esrarengiz ifadesi bunu söylememe izin vermiyordu.

Usta bir baştan çıkarıcının gözleri bir erkek için çok fazlaydı.

Benim için çok fazlaydılar.

Bir kadının mantığını geçersiz kılma ve onu çaresiz küçük bir hayvan gibi kapana kıştırma gücüne sahip görünüyorlardı.

Kendimi siyah gözbebekleri tarafından yutulmuş, korkutucu derecede kasvetli olduğu kadar parlak irisler tarafından batırılmış hissettim, yine de ayağa kalktım. Amfibik ayak tabanlarının cilalı mermer üzerindeki hafif

gümbürtüsü eşliğinde

masasına yaklaştıım ve bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Beni ondan ayıran her adımda etrafımda bir endişe çemberi daralıyordu; sessizce ilerlerken ruhum kıpırdıyor, kar fırtınasındaki bir kartal gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu, emin değildim ama niyetinden inanılmaz derecede etkilenmiştim. Bana itiraf ettiklerinden sonra korkmam gerekirdi, ama bunun yerine kendimi bir kez daha onun şehvetinin amansız ateşine atmaya hevesliydim.

Hava beklentiyle doluydu.

Karşısına geçtiğimde, oturuyor olmama rağmen yakışıklı ve iri olan Efrem beni bileğimden yakaladı ve kucağına oturttu.

Bağırdım.

Birkaç saniye içinde kendimi popom onun görüşüne açık, eteğim böbreklerimin üzerine kalkmış ve saçlarımın uçları yere değerken buldum. Kaburgalarım ve karnım bir adamın kalçalarına bastırılmış, ıstırabımın amansız ağırlığını taşımaya hazır bir şekilde hiç bu şekilde devrilmemiştim.

Bana yine şaplak mı atmak istiyorsun?

Aman Tanrım! Bu kadar acıya dayanabileceğimden emin değildim.

Ancak, ne kadar öngörülemez olduğunu dşnmeliydim.

"Efrem..." Kan basıncı hızla kafaya fırladı; her şey dönmeye başladı.

Klotumu kalçalarımın birleştiği yere kadar indirmeden önce bana "Sakin ol," diye güvence verdi. rklerin iyileştiğinden emin olmak için elleriyle tenimi yokladı. Onun dokunuşu altında titrememeye çalıştım ama duygularımı kontrol altına almam imkânsızdı, özellikle de hiç beklemediğim bir anda iki başparmağıyla kalçalarımı aralayıp düşündüğümün çok ötesine baktığında. Derimin çekildiğini hissettim ve ardından onları birbirinden ayırarak beni ahlaksızca onun görüşüne maruz bıraktığı gten dolayı hafif bir yanma hissettim.

"Efrem, lütfen..." diye sızlandım; çok utanmıştım.

Kim benim yerimde olmak istemez ki?

Yumuşak bir takdir iniltisiyle, doğru şekilde uyarıldığında kendisi de muazzam bir zevk kaynağı olan gizli bir yere hayranlık duyan biri gibi bana hayranlıkla baktı.

O anki aşağılanma duygusu yüzümü kızarttı ve utançtan karnımı sıktım.

Boyun eğdirme derecesi, hareketlerinde algıladığım tahakkümle orantılıydı; Efrem kendini aşırı zorlamayla dayattıkça, her psişik bariyer daha fazla bükülüyor, tamamen yıkılma tehdidiyle karşı karşıya kalıyordu. Sanki birlikte daha derinlere ineceğimiz bir yolculuğa başlamış gibiydik. Ruhum çeşitli çemberlerden oluşan cehennemi bir piramitti ve o hepsini ziyaret etmeyi, bana eşlik etmeyi, cevaplar bulmama yardım etmeyi, eski ve yeni Thea'nın sınırına ulaşana kadar kendimi tanımayı amaçlıyordu.

"Hadi ama Dorie, önemli değil..."

Sesinin yankılanan sesini duyduğumda düşünmeyi bıraktım, ardından viskoz bir sıvı beni ortasından yıkadı.

Hemen kaskatı kesildim; ilişkimizi -ya da her neyse- daha önce hiç kimseyle deneyimlemediğim daha yüksek bir seviyeye taşımak istediğinden şüpheleniyordum. Kendimi uyardım; hissettiğim duygular beni rahatsız ediyor ve aynı zamanda henüz bilinmeyen, keşfedilmemiş bir yanıma gıdıklıyordu.

Rahatsız pozisyonuma rağmen başımı zar zor kaldırdım ve tek omzumun üzerinden ona baktım.

Efrem beni yemeye hazır aç bir canavarınkine benzer erkeksi bir homurtu çıkarmadan önce kalçalarımın yarığından perine bölgeye kadar yavaşça okşadı. "Bakire kıcının benim için ne kadar cazip olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Parmaklarını nazikçe küçük deliğin etrafında gezdirdi ve ne olduğunu anlayamadığım yoğun bir salgı serpti. Belki de bu sadece onun tükürüğüydü ve eğer öyleyse, kusursuz bir dürüstlüğün ardında kötü ve sapkın bir zihin gizlediği fikri beni korkutuyor ve ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmeyi arzulamama neden oluyordu.

Kalbim çılgın bir davul gibi çarpıyordu, hevesim onun hareketlerini net bir şekilde yakalamama izin vermiyordu.

"Efrem..." diye fısıldadım arzu dolu bir sesle. Bu kadar tahrik olduğumu fark etmemiştim bile. Uzun bir süre bana dokunduktan sonra parmak ucuyla büzüğüme bastırmaya başladığında ani bir nefes verdim. Beni böylesine mahrem bir yerde kirleteceği düşüncesiyle ürperdim; her şeyin yolunda olduğunu bana bildirmek için sanki evcil küçük bir hayvanmışım gibi başımı okşayacağını sinsice öngörmüştü,

Ona güvenebileceğimi, dünyadaki hiçbir nedenle onu endişelendirmemem ya da reddetmemem gerektiğini.

"Sana istemediğin bir şeyi asla yapmam Dorothea." Adagio ilk falanksı içime itti. İnledim ve içgüdüsel olarak popomu kasarak ayaklarımı kıvırdım. Zihnim devam etmekten başka bir şey istemezken, bedenim bu yabancı istilaya direnmeye kararlı görünüyordu. Ayak bileğini zıpkınladım, tırnaklarımı pantolonunun zarif kumaşına geçirdim ve dişlerimi sıktım. Efrem irkilmedi. Son derece dikkatli ve tecrübeli bir şekilde, erişilemeyen kasları açmak ve zorlamak için işaret parmağını bir yandan diğer yana döndürdü; yavaşça sakinleştim ve bu hareketin garip algılarına odaklandım. İstilacı, doğaya aykırı, sinir bozucu hissettirdi ama yine de ıslandım. Meme uçlarım dikleşti, sırtımdan aşağı ürperti aktı ve sol bacağım titremeye başladı. "Bir şey yok çocuğum. Beni dinle, içimdeyken rahatlamaya çalış ve geri çekildiğimde sık. Yavaş yavaş." Efrem alçak ve şefkatli bir sesle beni yönlendirdi; önerisine uyacağıma söz verdim. Parmağının ucunu çıkardığı anda sürtünmeyi artırmak için kasıldım ve o da takdir etti, "Gördün mü? O kadar da zor değil, sadece öğrenmen gerekiyor..." Yavaş dairesel hareketlerle her tarafı okşadı, neredeyse uyarılmamın suyunun taşıdığı açık sekse kadar indi, ancak dokunmadan kalçanın yarığı boyunca geri döndü ve işaret parmağını tekrar çok dar deliğe itti.

Bir gün çok daha hantal ve müdahaleci, anal penetrasyona uygun olmayan üyesini hoş karşılayabileceğim düşüncesiyle ürperdim. Eğer dikkatli olmasaydı, beni incitebilir ya da parçalayabilirdi; ilk korkumun üstesinden gelerek, bir eli başımın arkasındayken yüzümü şilteye bastırırken ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek coşkun zirvesine ulaşana kadar kalçalarını bana doğru savurmaya devam ederken kıvrılır, haykırırdım.

Göz kapaklarım kapalıyken, zihnimde bu kirli fanteziyi canlandıran dörtnala koşan hayal gücüm karşısında nefesim kesildi ve bilinçsizce pelvisimi kaldırarak ona popomu sundum.

"Acı hissedeceksin, özellikle de ilk birkaç seferde, ama bunu katlanılabilir hale getirmeye çalışacağım..." Hipnotik tınısı tüm korkularımı yok etmeyi, üzerimden akıp gitmeyi, beni havada uçurmayı ve her zaman aşılmaz olarak gördüğüm sınırların ötesine götürmeyi başardı.

Naif bir farkındalıkla teslimiyetimi gösterdim; onu o sefil ama o kadar yoğun bir şekilde hissetmeye ihtiyacım olduğunu keşfettim ki aramızda derin bir bağ oluştu.

Efrem, o andan itibaren kontrolsüz bir şekilde patlamayı talep edecek olan ortak sapkınlığımızla dalga geçmişti.

Nefes nefese ve yanaklarım kızarmış bir halde zayıfça eline doğru hareket ederek onu zorladım. Parmağı yavaşça neredeyse boğuma kadar battı. Bir süre tuttu, sonra kaydırarak çıkardı. Yumuşak inlemelerimle kışkırtılan Efrem, tekrar içine girmeden ve sert duvarlarını ısrarla ama telaşsızca zorlamadan önce hafif bir dokunuşla küçük çevresini yaladı. Garip bir halsizlik hissettim; bir an onu itmek, aşağılamak ve bana boyun eğmesini yasaklamak istedim, sonra kendimi o kadar zayıflamış hissettim ki kaslarım yumuşamış, onu karşı koymadan kabul etmeye hazır görünüyordu. Sadece parmak ucunu ya da ilk parmak kemiklerini soktuğunda genişliyor, beni onlardan mahrum bıraktığında ise küçülüp yok oluyorlar ve beni hüsrana uğramış bir arzunun içine gömüyorlardı. Efrem bu yeni ilgiye sakince alışmamı istiyordu, ama tam da hafif bir gevşeme tüm psikolojik direnci aşındırmayı, irademi bükmeyi ve okşamalarını tamamen kabul etmemi sağlamayı başardığında durdu, daha fazla zorlamadan sık bir derinlikte içimde kaldı.

"Hayır..." diye somurttum, hâlâ bacağına tutunuyordum. Ben dönerken saçları havada sallanıyordu, "Devam et."

"Dorothea," diye azarladı beni, sabırsızlığımdan rahatsız olmuştu. "Bu tür pratikler zaman alır. Seni yavaş yavaş hazırlamam gerekecek. Adım adım ilerleyeceğiz yoksa kendini ciddi şekilde inciteceksin. Disiplinsiz bir çocuk olma." Popoma bir tokat attı ve ben öne doğru sarsıldım, düşmemek için avuçlarımı yere koydum. Efrem eğlenerek güldü; baştan çıkarıcı, erkeksi tınısı devam etmesini hararetle ummama neden oldu, ama kalçalarımı elleriyle öyle sıkı kavrayarak beni yola getirmeyi daha iyi düşündü ki, herhangi bir inlemeyi hemen durdurdu. Açık avuçlarıyla kalçalarımı yokladı, tonlarını belirledi, sonra onları birleştirdi ve kalçamı ısırmak için eğildi, tam da hala acıyan bir çürüğün üzerine. Dişlerinin et parçasına battığını ve sıcak dili yumuşak bir okşayışla onu çektiğini hissettim. Şaplağın yanığı yeniden ortaya çıktı, sırtımdan aşağı yankılandı ve

kafamın içinde şiddetle parladı ve beni inletti. Artık ne konuşabiliyor ne de itiraz edebiliyordum. Efrem beni nasıl susturacağını, üzeceğini ve ne zaman onun tercih ettiğinin ya da talep ettiğinin aksine bir tavır takınsam beni nasıl cezalandıracağını biliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi popoma sert bir öpücük kondurdu, külotumu yeniden ayarladı ve kalkmama yardım etti.

Gitmeme izin vereceğini düşünmüştüm ama bunun yerine beni hemen bacaklarının arasına çekti. Kan basıncımdaki sarsıntı anında başımın dönmesine neden oldu. Başımın sallandığını, kalçalarımın zıpladığını, heyecandan titrediğimi hissediyordum, gözleri gözlerime kilitlenmişken etrafımdaki her şeyi iptal etme gücüne sahipti.

Efrem bana bir bez bebek gibi dokunmuş ve çevirmişti; itiraf etmekten nefret etsem de, doğuştan gelen baskınlığı her zaman başkalarında aradığım her şeydi, özellikle de deneyimsizlikleri yatakta neyi tercih ettiğimi tam olarak anlamalarına asla izin vermeyen benim yaşımdaki erkeklerde.

"Sağlığım yerinde olsaydı şimdiye kadar beni sıkmış olur muydun?"

"Dorothea," diye beni uyardı.

"Özür dilerim." Öfkelendim; küfürbaz olmamı istemiyordu. "Yumuşak ipek çarşafı üzerinde delice bir tutkuya mı kapıldın?"

Olanlar karşısında hâlâ sersemlemiş küçük bir kız gibi üzerine otururken, reddetmesinden korkarak parmak uçlarımla güçlü çenesini okşadım ama hafif bir gülümseme ima ederek beni şaşırttı. Bir koluyla beni tutarken öne doğru eğildi ve elini temizlemek için misafir sebilinden dezenfektan bir havlu aldı. Tıraş losyonunun kokusu, dudaklarıma değen sıcak nefesi kadar beni sarhoş etti. İşaret parmağımı gamzesine dokundurdum ve kendimi durduramayarak eğilip bir öpücük kondurdum, neyse ki Efrem kabul etti.

Yüzündeki bu küçük ayrıntıyı seviyordum ve o da bunu anladı; gözleri zümrüt yeşilinden parlak bir maviye dönüştü, aynalı bir göl kadar canlı.

"Ben de aynı şekilde evli olurdum, bu yüzden size kesin bir cevap vermek zor." Islattığı el bezini masanın altındaki sepete attıktan sonra, avuçlarını nazikçe kadının ayrılmış kalçalarında gezdirdi ve yavaşça deri jartiyer kemerine doğru ilerledi. "Şimdilik her küçük deneyimin tadını çıkarmayı düşün. Benim gibi bir erkeğe ilk kez yaklaşıyorsun, ihtiyaçlarımı tam olarak anlamamı istiyorum..."

"Onları çoktan anladım." Ellerini arkama götürüp şiddetle kavradığında ve beni leğen kemiğine doğru ittiğinde yutkundum, hâlâ ne kadar acı çektiğime aldırmadan. "Asıl fren yapan sensin." Tutunmak için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım. Bu kısaltılmış mesafede, onun mükemmel yüz hatlarına daha iyi hayranlık duyabiliyordum: köşeli çenesi, sertçe kemerli siyah kaşları, zarif Fransız uçlu düz burnu ve davetkâr ağzı, her türlü ahlaki kriteri eritebilecek, tüm endişelerimi yok edebilecek ve beni farklı bir kız, daha cesur, daha doyumsuz yapabilecek kapasitedeydi.

Uzun zaman önce, ona yakın olmayı o kadar çok hayal etmişim ki, bunun gerçekten gerçekleşme olasılığı hâlâ ütöpik görünüyordu.

"Nedenini açıkladım." Efrem benim kadar sıkıntılı değildi; daha derin, daha samimi bir temasa ihtiyacım olduğunu biliyordu, yine de hayal kırıklığım onu memnun etti. Bana işkence eden arzuyu artırmak için sandalyede daha aşağı kaydı, böylece bu yeni açıdan pantolonunun kumaşının ötesinde, uyluklarının arasında zonklayan üyeyi algılamama izin verebildi. "Hazır değilsin."

Kendimi sert penisin üzerinde daha iyi konumlandırmak, külotumun zaten ıslak olduğu tam noktada, pubisime doğru ittiğini hissetmek benim için doğaldı. "Ben olduğumda, artık yolumda duramayacaksın." Ağzımdan çıkardığım küçük nefesi fark etmemesini umdum ama sinsi bir gülümseme beni hemen yalanladı. Beni aydınlatmış ve tatminsiz bırakmıştı, bu yüzden bir meşale gibi beni ısıtan ve tutuşturan güçlü çubuktan karnımda hissettiğim acıdan memnun oldum.

"Bana boyun eğdirmenin kolay olduğunu sanma." Vahşi bir ifadeyle kalçalarımı sıktı ve beni mahrum bırakmaya devam ettiği cinsel ilişkinin aciliyetini gizlediğim eteğin kenarını inceledi.

Uygunsuz bir şey düşünmemek ve aklımı başıma toplamak için çok uğraştım; Efrem beni sersemletmeyi, manevra yaptırmayı ve aklımı kaybettirmeyi başardı. "Bağların yüzünden mi?"

"20 yaşındasınız ve tedavi edilmesi gereken bir yeme bozukluğunuz var. Benim kısıtlamalarım ek olarak, başka ağırlaştırıcı koşulların da söz konusu olduğunu söyleyebilirim..."

"Sorunlu bir kız olduğumu biliyorum," diye itiraf ettim kalbim boğazımda ve bakışlarımda bir hüznün parıltısıyla. Elim yumuşak saçlarına daldırdım ve gömleğinin yakasının altından ensesini okşadım. "Ben yapmadım

Benim hakkımda hiç detaylı konuşmadın ama yine de beni anladın. Beni her zaman anlıyorsun. Kendimi anlamama yardım edeceğini söylemiştin. Biraz sert, şiddetli seks ya da sevdiğin diğer şeyler umurumda değil, tam tersine..."

"Bir kadından en az bunu beklerim." Efrem, beyaz kaşkorsenin, iki utanmaz gibi kendisine doğru yönelen şiş meme uçlarının hatlarına nefis bir şekilde yapıştığını fark edince göz kapaklarını kısarak baktı. Kumaş katmanlarıyla ikiye bölünmüştük, küstahça uygunsuz bir pozisyonda sıkışmıştık, yine de soğukkanlılığını ve odaklanmasını korudu, soğuk otokontrole sıkıca demir attı. "Senden daha fazlasını isterdim. İçindeki boşlukla temasa geçmeni isterdim. Kendinle uzlaşmanı, *benim için* ya da *benimle birlikte* sapkın davranışlar sergilemeni isterdim. Kendinizi toplumun saygınlığından soyutlamanızı ve genellikle olağandışı kabul edilen, ancak benim için fiziksel ve zihinsel bir ilişkinin tatmin edici olması için gerekli olan her şeye kendinizi kaptırmanızı isterdim. Genç yaşınızda arzuladığınız şey bu mu? Çünkü senin için daha iyi bir gelecek öngörüyorum." Beni hazırlıksız yakalayarak elimi çekmek için bileğimden tuttu; bırakmadan önce sırtında hâlâ kırmızı ve şiş olan yeni sıyrıkları fark etti. Onları yatıştırmak istercesine başparmağıyla okşadı; hafif yanma dudağımlı dişlerimin arasına sıkıştırmama neden oldu. Bu konuda soru sorulmasını önlemek için onu çıkardım ve karnımın üzerine koydum.

"Benden sana güvenmemi istedin Efrem. Ben de verdim." Kötü ruh halim aniden yatıştı. "Seni korumak için Victor ve Andy'ye yalan söylemeye karar verdiğimde bunu yaptım. *Himeros*'taki gecemizden sonra burada kalmayı seçtiğimde yaptım. O odada aynı anda hem harika hem de zararlı bir şey hissettim ve bundan en az senin kadar zevk aldım." Temasımızdan artık rahatsız olmuş bir halde ayağa kalkmaya çalıştım ama Efrem beni leğen kemiğimden tuttu. Büyük avuç içleri kalçalarımın küçük çukurlarına battı, ta ki ben acıyla inleyene kadar; sert bakışları beni çaresiz, silahsız, tamamen onun hakimiyetinde hissettirdi.

"Hastalarımın biriyle yatamam, Dorothea." Beni yere yatırdı ve tehditkâr bir şekilde yüzüme yaklaştı. Erkeksi otoritesi tüylerimi diken diken etmeyi başarsa da korku gösterme fikrine katlanamıyordum, bu yüzden üzerimdeki hakimiyetini yumuşatması için ona yalvarmamak için dilimi ısırdım. "Zaten çok ileri gittim."

"İkimiz de ne istediğini biliyoruz." Onu kışkırtarak ciddi bir risk alıyordum ama umurumda değildi. Kontrolünü kaybedebilir, beni masaya çarpabilir ve canımı yakabilirdi, belki de bu bizi mahveden tüm gerginliği çözmek için tek yararlı çözüm olurdu.

Efrem başını salladı; onun gibi inatçı bir adamın fikrini değiştirmek çok zordu ama ben de karakter olarak oldukça kararlıydım, bu yüzden ikimiz için de zorlu bir mücadele olacaktı. "Benim ne istediğim hiçbir şekilde kararlarımı belirleyemez ve belirlememeli."

"O zaman kim olduğumu nasıl anlayacağım?" Günahla yanan dudaklarının sürekli cazibesinden geri çekildim. Efrem, *Himeros* odasında bana bahsettiklerini yeniden yaşamak için duyduğum ıstırap, korku ve arzunun içimde yeniden canlanmasına izin verdi.

"Kafamdaki tüm bu karmaşayla nasıl başa çıkacağım? Yemek sorunu ile kaçıp durduğum cinsel sapmalarım arasında bir bağlantı olup olmadığını nasıl anlayacağım?"

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istediğimi zaten ima ettim. Öfke nöbeti geçirmeyi bırak." Bakışları başka bir yere çevirmeme izin vermeden benimkileri yakaladı; beni bir yandan diğer yana delip geçti, keskin bir silahla şişlenmiş gibi hissettirdi. "Karşılaşmalarımız seksin ötesinde olacak, ama bu kendimi sana dokunmaktan mahrum bırakacağım anlamına gelmiyor. Bunun olacağı bana çok açık görünüyor."

"Bu sana 'apaçık' mı görünüyor?" Onun küstah kibri karşısında öfkelenmeli miydim yoksa tehlikeli bir şekilde baştan mı çıkmalıydım bilemiyordum. "Seni yarı yarıya alamam. Ya bana her şeyi verirsin ya da hiçbir şey."

"Ya sen?" Efrem gerginleşti; kendisinden gelmeyen emirlere izin vermezdi; ne de olsa herhangi birini iradesine tabi kılmak en büyük zevkiydi. "Bana her şeyi verdiğini mi sanıyorsun Dorothea?"

Ellerimi karnıma daha sıkı bastırdım ve kucağında dengemi kaybedene kadar popomu geriye doğru ittim. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden yazmanı, ruhunu bilinçdışına bağlamayı ve kelimeler aracılığıyla akmasına izin vermeni istedim." Etrafıma garip bir soğukluk yayıldı. Kısa bir süre önce bedenimin efendisi olan, beni şehvetle okşayıp acı veren tokatlar atabilen elleri sert ve buz gibi, neredeyse yabancı bir hal almıştı. "İşini kolaylaştırmak için sana dolmakalemimi verdim. Yaratıcılık, özellikle de sizin gibi sanatçılar için, içinizdekileri dış dünyaya aktarmanıza, içinizdekileri geri kazanmanıza olanak tanır.

Özgürlüğün. Senin için Beethoven'ın senfonisini çalarken korkunla iletişim kurdum. Öte yandan sen ne yapıyorsun? Müziği kendinden uzaklaştırdın çünkü sana ve yeteneğine gerçekten inanan ilk kişi olan anneni hatırlatıyor. Onu bastırmak için her şeyi yapıyorsun ve hayatın sana sunduklarını kabul etmek yerine kendini korkuların ve belirsizliklerin arkasına hapsediyorsun. Benim için söylediğin şarkıların sözleri bana, kendini kötülüğe kaptıran ve acıyı bastırmanın doğru seçim olduğuna inanan utanmaz küçük bir kızıdan bahsediyor. Sen benim için aynısını yapmazsan sana *her şeyi* verebileceğimi nasıl düşünürsün? Kim olduğunu görüyorum ama göremiyorum. Ben sadece senin kime benzemek istediğini görüyorum." Sonunda ayağa kalkmama izin verdi.

Sendeleyerek geri çekildim ve vücudumun sözlerinin ağırlığına dayanamaması ihtimaline karşı sabit bir destek sağlamak için masanın kenarına tutundum.

"Bu kadar yeter." Ağlamamak için kendimi zor tuttum; Efrem çoğu zaman bastırmakta zorlanmadığım duygularımı harekete geçirmeyi başarmıştı. "Ben gidiyorum."

"Kimse acısız bir hayat yaşayamaz, çocuğum." Yumuşadı, bana karşı rahatsız edici bir şefkatle doldu. "Kederini üstesinden gelinmesi gereken bir meydan okumaya dönüştür."

"Kes şunu." Parmaklarımı sinirli bir şekilde saçlarımın arasında gezdirdim ve köklerinden çektim. "Buraya senin psikiyatrik, felsefi ya da babacan tavsiyelerini dinlemeye gelmedim. Sadece kendine sakla."

O sağır edici sessizlikte Efrem en büyük korkumun çığlığını duydu: kendime zarar verenin *ben* olduğumun farkına varmak. "Darwin sana zihninin görünmez bir düşmanla savaştığını ve tüm enerjini ona karşı harcadığını, beslenme, sevgi ve sağlık bakımında kullanmaktan kendini mahrum ettiğini söylledi."

"Gitmek istediğimi söyledim!" Ondan ve lanet olası sezgilerinden uzaklaştım. Kazara kaval kemiğimi sandalyenin ayağına çarptım ve düşmemek için arkalığa tutundum.

Efrem ayağa kalktı ve yavaş yavaş mahvoluşumu sakince izledi. Etrafindakileri kandırmak için hangi numaraları kullanacağını çok iyi bilen usta bir hokkabaz gibi beni aynı anda hem kandırıp hem de vurması beni öfkelenmişti. "Bana güvendiğini iddia ediyorsun Dorothea, o zaman şimdi bile güven bana."

"Hayır!" O anda bizi ayıran büyük masanın diğer tarafından parmağımla onu işaret ettim. "Beni manipüle etmek istiyorsun ama sandığın kadar saf değilim. Pislik herif!"

Efrem ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve her zamanki gibi incinmez bir tavırla beni dikkatle inceledi. "Hangi sebeple seni manipüle edeyim?"

Artık ona nasıl hissettiğimi ifade etmek ya da içimi okumasına izin vermek istemiyordum. "Ben odama dönüyorum."

"Bana düşmanca davranma, seninle konuşmak istediğim bir konu daha var." Eski bir heykel gibi yakışıklı ve heybetli bir şekilde orada durarak, yumuşayıp onu dinleyeceğimi umarak bana bakmaya devam etti.

"Siktir git," diye patladım, kaba görünüp görünmediğimi umursamadan. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok!"

Efrem'in benim evcilleşmemiş ruhuma tahammülü yoktu ve bunu gizleyemediği gergin, son derece sinirli ifadesinden tahmin ediyordum. "Daha bitirmedim. Buraya gel, Dorothea."

"Hayır," diye ısrar ettim, stüdyoyu terk etmeye kararlıydım.

"Bana karşı çıkma," diye bozuldu. "*Komm sofort her!*"

Belki de beni korkutmak için benimle Almanca konuştuğunda solgunlaştım, bu yüzden gözümü korkutmamaya çalıştım ve ona son bir kez bakmak için dönmeden önce hızla kapıya ulaştım. Efrem hâlâ orada duruyordu, ciddi, seçkin ve kusursuz duruşuyla yenilmezdi. Sertleşmiş pazuları, dışarı atılması gereken bir öfkeyle doluydu, yüzü bir taş bloğundan daha sertleşmişti.

"Sabrını kaybetmek üzeresin, değil mi?" Tabii ki karşılık bulmayan muzaffer bir gülümsemeyi engelleyemedim.

"Beni kışkırtma," diye güçlü bir fısıltıyla beni uyardı ve vücudumdaki korku ürpertilerini tetiklemeyi başardı.

Tüm korkularımı yenerek ona meydan okudum. "Seni kışkırtmayı sevdiğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Başka bir erkeği büyük olasılıkla kışkırtıp sarhoş edecek olan arsız, muzip ve baştan çıkarıcı tavır Efrem'de bambaşka bir etki yaratmıştı: nefesini öylesine şiddetle içine çekiyordu ki bana saldırmak üzere olduğunu hayal ettim.

Beni ne hale getirmiş olursa olsun, kesin olan tek şey kimsenin yardımına gelmeyeceğiydi.

"Lanet olsun sana, terbiyesiz çocuk!" diye bir canavar gibi hırladı ve öfkeyle bana doğru yürümeye başladı. Daha önce de kapıya doğru itilmiş ve kalçalarımın arasında diziyle işkenceye maruz kalmıştım, bu yüzden bunun tekrarlanmasını engellemeye hazırdım. İlk denemede açılacağına inanarak bir elimle kolu bükтім ama kilidin direncini fark edince Efrem'in kilitlediğini tahmin ettim. Bir alternatif bulmak için çok az saniyem olduğunu fark ettim. Hızla etrafıma bakındım ve havuzda yıkanan perilerin devasa resminin hemen yanında ikinci bir kapı gördüm. Kapıya ulaşmaya vakit bulamamıştım ki Efrem hızla gelen bir dalga gibi üzerime çullandı: saçlarımı avucunun içine aldı ve itirazlar ve inatçı çığlıklar arasında beni kendine çekti. Bir koluyla belimi sararak beni sıkıca kavradı ve sırtımı göğsüne yaslayarak hem korktuğum hem de çekildiğimi hissettiğim bir kas kafesinin içinde bulmama neden oldu. Parmakları altın rengi buklelerime takılınca, başımı geriye doğru çekerek yüzümü bana çevirdi. Bana baş aşağı bir öpücük verse umurumda olmazdı ama arkamdan, kendisine saygısızlık ettiğim için beni ağır bir şekilde cezalandırmak üzere olan tehlikeli bir Titan gibi tepemde yükseldiğini gördüğümde tüm hayallerim suya düştü. Sürgülenmiş bir at gibi burnundan üfledi ve omurgamdan aşağı bir titreme geçti; sedir ve bergamot kokusu o kadar erkeksi ve nüfuz ediciydi ki midemi bulandırdı. Hiç aldırmadan diğer elini eteğimin altına sokup popomu avuçladı. İnce külotu yana doğru çekti, kalçalarımın arasındaki boşluktan aşağı kayd, daha önce ihlal ettiği küçük halkaya dokundu ve iki parmağını içeri sokmak için vajinanın açıklığına indi.

İrkildim ve dizlerim büküldü; beni bu kadar azimle desteklemeseydi düşebilirdim.

İlerlemesini engellemek için leğen kemiğimi salladım, elinden kurtulmaya çalıştım ama beni tuttukça, onu şiddetle öpmek, tüm suskunluğunu yok etmek ve onu ne kadar çok istediğimi göstermek için duyduğum ilkel ihtiyaç zihnime ve bağırsaklarıma saldırdı. Mücadele etmeyi bıraktım. Efrem ezici bir duygu kasırgasıydı, vahşi ve evcilleştirilemez bir canavardı, özellikle de istediğini elde etmek için acımasız yöntemler benimsediğinde.

"Ne halt ediyorsun sen?" İçimde iğrenme ya da reddetme yoktu, sadece inançsızlık vardı. Hâlâ ıslak ve tahrik olmuş olmama rağmen onun kaba ve öfkeli dokunuşunu hissettiğimde vücudumun her parçası kasıldı. Ben yapmadım

Hiçbir teselli sözüne izin vermedi. Parmaklarını boğumlarına kadar batırdı, sonra onları bir kanca şeklinde büktü. Pazılarına güç verip beni bu şekilde tutmak için bileğini yukarı doğru eğdiğinde kırılğan duvarlar titredi ve etraflarını şefkatle sardı: kancaya takılmış küçük bir balık gibi iğrenç bir şekilde asılı kaldım. Barbarca hislerin üstesinden gelince, ağırlığımı hafifletmek ve herkesten daha iyi bildiği iç, gizli, son derece hassas ve erojen bir bölgeye bastırdığı parmak uçlarının acısını hafifletmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmek zorunda kaldım.

"Neden hep bana meydan okumaya ya da beni engellemeye çalışıyorsun?" diye fısıldadı kulağıma; dikenli sakalları elmacık kemiğimi tırmalarken tek algılayabildiğim kulak zarlarımın hafif uğultusuydu. Uzuvarım zayıfladı ve kendi kozasına hapsolmuş bir kelebek gibi onun sert kucağının daralmasına yenik düştü. "Bunu her zaman yapıyorsun ve sorun şu ki aynı yanlış eylemleri tekrarlamakta ısrar ediyorsun. Rastgele bir örnekle başlayalım. 'Çocuklar yetişkinlerin özel konuşmalarına kulak misafiri olmamalıdır' kuralında senin için net olmayan ne var?"

Saçlarımı bıraktığında tenimin yandığını hissettim. Eli acımasızca göğüslerimin arasından geçip karnıma doğru kayd ve orada durdu. Karnıma hafifçe bastırarak göğsüne daha sıkı yapışmamı sağladı ve aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdı; tüm o ateşli ivme içinde talebini anında yerine getirmekte zorlandım.

"Ne diyorsun sen?" Pelvisimi ona doğru bastırdım; bu şehvetli hareket diğer elinin parmaklarının içimde biraz daha yer kazanmasını kolaylaştırdı. Beni o kadar doldurduklarını hissettim ki inledim. "Ben..."

"Bana yalan söyleme." Efrem bedeninin gücüyle beni yavaşça itiyor, ben de bir balerin gibi parmak uçlarımda yürüyerek ona uymak zorunda kalıyordum.

"Her şeyi biliyorum."

Eli bacaklarımın arasındayken hareket etmek son derece rahatsız ediciydi; içim her adımda yumuşak bir eldiven gibi ona uyum sağlamak ve onun zorba müdahalesine adapte olmak için geriliyordu ama konsantre olmaya ve neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Ona gizlice baktığım sadece iki olay olmuştu: ilki Mitchell ile çalışma odasındayken; ikincisi...

Sanki damdan düşer gibi, göz kamaştırıcı bir sezgim vardı. Ona gerçeği inkar etmenin faydasız olacağını anladım ve acı bir iç çekişle

Vazgeçtim. "Beni nasıl gördün?"

Dinlenme odasında karısıyla aralarında geçen konuşmayı dinlediğimde, kapı çerçevesinin arkasına iyi saklandığımı ve fark edilmemeye dikkat ettiğimi düşünmüştüm ama belli ki Efrem düşündüğümünden daha kurnazdı ve beni fark etmişti, kendini o kadar iyi gizlemişti ki şüphelenmemiştim.

"Kokunuzu tanıdım." Sonsuz gibi görünen kısa bir yürüyüşten sonra kapalı kapıya ulaştık. Kapıyı açıp beni bırakmasını umdum ama onun yerine beni itti, yanağımı soğuk yüzeye kabaca bastırdı. Başımı çevirdi. İnleyerek gözlerimi kapattım ve ona direnmek için ellerimi yüzümün yanlarına koydum ama yine de tahrik olmaktan kendimi alıkoyamadım. Efrem, mahremiyetimin zonkladığını ve müdahaleci parmaklarının etrafında küçüldüğünü hissettiğinde, bu hareketin acımasızlığını teşvik ederek alay etti. "Vahşi doğanın kokuları: Vadideki zambak ve beyaz çiçekler. Başkaldırı ve küstah kadınlığın bir karışımı. Varlığını hissetmemek benim için imkânsız. Beni kandıramazsın, Dorothea." Büyük avucunu enseme bastırdığında kendimi o kadar sıkışmış hissettim ki zar zor nefes alabildim; kan kulak zarlarıma hücum etti, göğsü sırtıma ve ciğerlerime baskı yaptı, kalçalarım ona karşı zayıf bir şekilde sallanırken kemiklerim kırılmanın eşiğindeymiş gibi gıcırdadı. Bir an bana yapabileceği tüm iğrenç şeyleri düşündüm, muhtemelen varlığımın en karanlık kısmını beslemek için beni aşındırmasına ve yok etmesine bile izin verebilirdim.

Her an dizlerimin bağı çözülme tehdidi altında olsa da, sağlıksız, önlenemez, her türlü mantıksal ve ahlaki kriterin üstünde olan arzusun yoğunluğunu azaltmasını istedim. "Karin gerçekten çok güzel bir kadın, biliyor musun?"

"Kes şunu." Parmaklar beni bir santim daha kaldırmak için daha fazla içime girdi. Bir kez bile bana zevk vermek için hareket etmediler. Orada durdular, uçları kıvrıktı, beni tutmak için bir kanca gibi derine saplanmışlardı, basit bir niyetle bana beni kavrama, şehvetimi geri tutma, inlemeler ve gözyaşlarıyla ortaya çıkmasına izin verme, bastırma ve beni cezalandırmak için askıya alma gücüne sahip olduğunu hatırlatmak için. Beni dilediği gibi tasarruf etme ve kendimi tatmin etmek için gerekliyse bana boyun eğdirme gücüne sahipti ve

onu da. "Ya da bir dahaki sefere kendimi başka bir şekilde empoze edeceğim."

İçimden bir ses bana sözlerini ne kadar *kötü bir şekilde* yerine getirebileceğini söylediğinde nefesim kesildi ve açık bir davetle kalçalarımı dışarı çıkarmak için sırtımı dikleştirdim. "Her zaman."

"Dorothea." Efrem enseme daha sert sıktı; kapıya olan baskı arttı, yanağım ve kulağım ısındı ve etrafımızdaki yakıcı havaya karışan zayıf bir hıçkırık çıkardım. Bundan zevk alıyor gibiydi, zayıf inlemelerimden, gevşek bedenimin kasılmalarından, üzerimdeki izlerden besleniyordu. Kulak mememi dudaklarıyla sıyırmak için eğildi ve ona işkence etti, kafatası şeklindeki küçük küpeyi diliyle kopardı. 'Seni temin ederim ki beni kabul ettikten sonra, kendi ayaklarının üzerinde tam bir özerklikle durabilmen için biraz zaman geçmesi gerekecek. Neye bulaştığının farkında değilsin..."

Korkmadan her türlü riski alabilirdim. Göz ucuyla ona bakmaya çalıştım ve önyargılı, oldukça küstah bir gülümsemeyi zorladım. "Dört gözle bekliyorum doktor."

Artık bıkmış olan Efrem elini eteğimin altından çekip beni çevirdi ve yanındaki duvara yaslayarak beni hâlâ çaresiz bıraktı.

Ciğerlerime oksijen depolayamadan, nemden ıslanmış parmaklarını boğazıma doladı ve üzerimde dikildi; ağırlığı üç katına çıkmış gibiydi. Gözleri öfkeyle kararmış, yüzü hayal kırıklığıyla kasılmıştı. Korku içinde yutkundum. O kadar büyülenmiş ve korkmuştum ki isyan edemedim. İkimiz de hareketsiz kaldık, bizim kadar ne olacağını görmek için bekleyen bir kaderin noktaladığı o tempo saniyelerde asılı kaldık. Efrem bana yaklaşmak için başını eğdi ve dudaklarını ayırdı, benimkinden sadece bir nefes uzakta. Burnu, onu ağzımın köşesine götürecek yavaş yörüngeyi takip etmek için yanağıma dokundu. Nefesi benimkine karıştı, onu yakaladı ve benden uzaklaştırdı. Şehvet dolu niyetlerini gizlemekte iyiydi ama umduğu kadar değil. Gözbebeklerini alevlendiren şehvet ışıltısını yakalayabiliyordum. Kısa bir anlığına da olsa, sisli bir gecede kayan bir yıldızın gökyüzünü aydınlatması gibi gözlerinden kör edici bir parıltı geçti. İstiraplı bir iç çekişle alnını benimkine yasladı, siyah saçları tenimi gıdıklıyordu ve kendini bana doğru bastırdı, teslim olmamak için mücadele ettiği ölümcül cazibeyi algılamama izin verdi. Ona dokunmak, vücudunun her hattına dokunmak istedim.

ve ona her yaklaştığımda beni saran aynı çılgınlığa neden oldu, ama kısa süre sonra berraklık yerini geri aldı, o yakıcı alev söndü ve Efrem hareketsizliğinden kurtuldu, şaşkınca gözlerini kırptırdı.

Psikiyatristim olmadan önce, başka bir kadına bağlıyken, her şeyden önce bir erkekti.

Açgözlü uzuvları, yakıcı arzuları ve ahlaksız istekleri olan bir adam.

Bir satir gibi, ahlaksızlığa ve günaha bürünmüş perinin çağrısına tepki veren bir adam.

Beni dirseğimden yakalayıp kilidi açmadan ve kapıyı ardına kadar açmadan önce sinirli bir şekilde "Çık dışarı," dedi. "Defol git," diyerek beni dışarı itti ve heyecandan güçlükle dengede duran bacaklarımın üzerinde tökezlememe neden oldu. Dönüp şaşkınlıkla ona baktım ama o benim ruh halime aldırmadan, hiç acımadan öfkelenmeye devam etti. "Ve çok geç olmadan saygısız davranışlarını gözden geçir."

"Artık çok geç..." Ona, şeytani bir seyircinin bile gururla alkışlayacağı şeytani bir sırtış attım.

27
Thea

*Uçuruma uzun süre baktığınızda,
uçurum da size bakar.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Son birkaç gündür yaşananları ne tam olarak anlayabildim ne de üstesinden gelebildim.

Kendimi sonunda memnun edecek bir tiran bulmuş bir tebaa gibi hissediyordum. Ben arzuya ve boyun eğmeye açtım, Efrem ise şehvete ve otoriteye susamıştı. Bizimki içimde ısrarcı, neredeyse dayanılmaz bir rahatsızlık yaratan sağlıklı bir birliktelikti. İlişkimizin tamamen yanlış bir yöne gittiğini, girdiğim yolun en sinsi yol olduğunu, bu adamın şeytani bir sadizm sakladığını biliyordum, ki önceki karşılaşmamızda bunun somut kanıtını görmüştüm, yine de onu düşünmekten, onu aramaktan, onu kışkırtmaktan ya da yatağında arzulamaktan vazgeçemiyordum. Batı kanadında ona katıldığımdan beri dört gün geçmişti, aramızda doğmuş *olan şeyi* devam ettirip ettirmeyeceğimizi tartıştığımızdan beri, bana dokunduğundan, beni okşadığından, beni dizinin üzerinde çevirdiğinden, parmaklarıyla içime girdiğinden ve beni kollarına hapsedip delilik dozunu hissetmeme izin verdiğinden beri.

Efrem bana tereddütlerinin nedenlerini, *Himeros*'ta benimle neden seks yapmadığını ve bu kararında neden ısrar edeceğini açıklamıştı, ancak karısı tarafından öğrenilme veya daha da kötüsü benim yüzümden barodan atılma riskine rağmen geri adım atmaya niyeti yoktu.

Hangi nedenle benim için mesleğini tehlikeye atıyordu?

Onun için o kadar önemli miydin?

Bundan şüpheliydim; aramızda aşk yoktu.

Cazibe, uyum, suç ortaklığı, anlayış, merak vardı ama aşk yoktu, bu yüzden ilişkimizi tamamen fiziksel düzeyde tutmaya devam edecektim, dönme dolabıma binecektim, manzaranın tadını çıkaracaktım, tehlikenin adrenalinini yaşayacaktım, ona karanlığımı ve içgüdüsel dürtülerimi hiçbir duyguya yer vermeden gösterecektim.

"Thea, o çorba altı saattir orada duruyor. Şimdiye kadar soğumuş olmalı." Juliette, yatağının ayakucunda yere bağdaş kurmuş otururken, masamın üzerindeki terk edilmiş tepsiyi işaret etti. Madam Monique yemek odasında olmadığımı fark ettiğinde, giderek daha sık yaptığım gibi yemeği atlamayayım diye çorbayı odama getirtmeye özen göstermişti.

"Aç değilim." Parmaklarımın arasında bir dolmakalem ve bir elimde tuttuğum kağıtla odada dolaşırken Lucky Strike'ımdan bir firt çektim ve birkaç satırlık bir şarkı bestelemeye niyetlendim. Artık ne yazmaya ne de müziğe fazla zaman ayırıyordum, bu yüzden yaratıcılığımın yeniden bir bağ kurmaya, dikkatimi dağıtan her şeyden uzaklaşmaya, bazı duyguları geri getirmek için geçmişteki deneyimlerime, olumlu ve olumsuz anılarıma tutunmaya çalışıyordum.

Juliette ağzına spiral şeklinde bir lolipop attı ve benim heyecanlı adımlarımı takip ederken kaşlarını çatı. "Dr. Nørgård yemek planına sadık kalmadığınızı öğrenince pek mutlu olmayacak."

Kalem kapağıyla şakağımı kaşıyarak ofladım. "Dr. Nørgård kendi işine bakmak zorunda. Sizin de kendi işinize bakmanız gerektiği gibi."

"Bana cevap verdiğin zaman senden hoşlanmıyorum Thea." Romanını yere çarptı; açık pencereden gelen hafif bir esinti perdeleri karıştırdı ve gökyüzü karararak bize renkli bir alacakaranlık manzarası sunarken saçının bir tutamını karıştırdı.

"Ve hayatıma burnunu sokmandan hoşlanmıyorum." Bunu hatırlaması gerekirdi ama küçük kız bana yaklaşmak ve dostça bir ilişki kurmak için her gün yeni bir sınırı aşmak istiyor gibiydi.

İlk gün rujuyla çizdiğim çizgiyi unutmuş muydu?

"Banyomuzda o hastalığı geçirirken sana bu kadar yakın olduğum için özür dilerim." Juliette ayağa kalktı. Yalınayak, boynunun arkasından beyaz bir fiyonkla bağlanmış puantiyeli güzel bir elbise içinde, kaşlarını öyle bir kırıştırmıştı ki neredeyse tehditkâr görünüyordu.

Ona alaycı bir şekilde gülümsedim ve bir ileri bir geri yürümeye devam ettim, sabitlediğim birkaç satıra bakıyordum. "Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum, o yüzden bunu bana karşı kullanma."

"Hayır, kesinlikle." Juliette gerginliğimi hissetmesine rağmen itiraz etmedi. "Yardım istemiyorsun, başkalarına ihtiyacın olduğunu kabul etmiyorsun. Yine de bunun farkındasın. Sorunların umurunda değilmiş gibi davranıyorsun ama değil."

Sözleri suratıma inen iki tokat kadar güçlü olmasına rağmen, onları kabul etmekte, özellikle de kabullenmekte zorlandım. Filtreden ciğerlerime çektim ve kayıtsızlık göstererek dumanı havaya geri attım. "Sen böyle düşünüyorsun."

"Hayır, ben de öyle anladım." Bir adım ilerledi ve yanlışlıkla kitabının kapağına bastı. Refleks olarak durdum ve tüm dikkatimi ona verdim. "Büyükaneni önemsiyorsun, değil mi? O zaman en azından bunu onun için yap: yemek ye ve kendini tedavi etmeye çalış. Hayal kırıklığına uğramayı hak etmiyor."

Büyükanne Lizzie'den bahsetmemeli ya da beni ikna etmek için bahane olarak onu öne sürmemeliydi. Kendimi kaybetmemem imkânsızdı, bu yüzden içgüdülerimin etkisiyle parmağımı ona doğrulttum. "Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok!"

Juliette yüzünü buruşturdu ve avuçlarını iki küçük yumruk halinde sıktı. "Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum!"

"Aklımı başıma getirmeye mi çalışıyorsun?" Sigarayı dudaklarımdan çekerek kahkahayı patlattım. "Sonucun ne olduğunu görmek ister misin?" Dolma kalemi ve kâğıdı yatağın üzerine fırlattım, izmariti -şimdi kül tablası olarak kullanılan- kalemlikte söndürdüm ve kızgın bir ivmeyle kolumu masanın üzerinde sürükleyerek tepsiyi yere fırlattım. Tabak ve bardak yere çarparak binlerce parçayı oraya buraya saçtı. Çatal bıçak takımı, duvarlarda keskin bir şekilde yankılanan metalik bir çınlamaya neden oldu. Çorba şekilsiz, iğrenç bir lapa haline geldi ve Juliette'in elbisesini, üzerine sayısız boya sıçramış bir tuval gibi lekeledi. Ekmek parçası ayaklarına doğru yuvarlandı. Kız bu sahneyi geniş gözlerle ve ayırık dudaklarla izledi, hak ettiğim gibi beni gücendirmeyi bile başaramadı. Her ikisi de

Birkaç dakika sessizlik içinde kaldık, karanlık ve acı bir atmosferde asılı kaldık, iki düşman gibi birbirimizi inceledik. "Mutlu musun?" Onu öfkemle bıcaklamaktan çekinerek ilk ben konuştum. "Beni tekrar yemek yemeye zorlarsan, bir dahaki sefere derhal sağlık ekibinden oda arkadaşlarını değiştirmelerini isteyeceğim."

Juliette'in bakışları berraklaştı, bana tek bir gözyaşı bile göstermek istemediği sessiz bir ağlayışla doldu. "Sana ne diyorum biliyor musun?" sesi alçaldı, titredi. "Yalnız kalmayı hak ediyorsun."

Eğer beni incittiğini düşünüyorsa, hâlâ kiminle uğraştığını anlamamış demektir. "Anlamanın zamanı gelmişti, biliyor musun?" Büyük porselen parçalarını incelemek için dizlerimin üzerine eğildim. "Bunu daha iyi açıklayabilmek için sana birkaç resim çizeyim dedim." Uzandım ve bir tanesini aldım. Parmaklarımın arasında döndürdüm, pürüzlü kenarlarını inceledim, sonra avucumu sıktım ve etime yapışacak şekilde sıktım. Ayağa kalktım ve eklemlerimi ağzıma bastırdım, deri yırtılıp kan sızarak hassas yarayı nemlendirirken göz kapaklarımı kapattım. Acı, beni tahrik etmenin yanı sıra, beni yatıştırmayı, düşüncelerimi yeniden düzenlemeyi ve yüklerimin ağırlığını hafifletmeyi de başardı. Bu sayede korktuğum, kurtulamadığım şeyleri kontrol edebiliyordum; kendimi içimdeki kötülükten koruyabiliyor ve ondan korkmak yerine ona hükmedebiliyordum.

Acılarımı yüceltmek, onların varlığını kabul etmeme, kendimi onlardan yoksun bırakamasam da çok büyük olanları azaltmama yardımcı oldu.

"Gerçekten çok duyarsızsın..." Juliette neler olduğunu anladığında araya girdi. Mantık yürütmesi birkaç saniye sürdü, yapabileceklerime inanmak istemiyordu. "Ne oluyor be..." Bileğimi tutmak için bana doğru koştu.

"Bırak beni, hemen!" Ondan daha uzun olduğum için onu durdurmaya çalıştım ama küçük kız kolumdan tutarak beni yanına çekti.

"Thea!" diye bağırdı korkuyla. "At şunları!"

"Kendimi cezalandırmam gerek." Direndim ve hıçkırıklarını duyana kadar onu incitmeden itmeye çalıştım. Merhamet ya da sadece mücadele etmenin yorgunluğu beni sakinleştirdi ve keskin parçayı benden almak için avucunu açmasına izin verdim.

"Hayır, senin bir arkadaşına ihtiyacın var." Juliette onu yere fırlattı ve elimi kendi ellerinin arasına alarak göğsüne yaklaştırdı. "Ve öyleyim, beni kızdırdığında ve pişman olduğum şeyler söylediğinde bile. Özür dilerim." Kirpiklerini indirdi

Zayıflığını benden gizlemek için, ona eşlik etmiş olmama rağmen, sanki kendi zayıflığıymış gibi üzerimde hissediyordum. Muhtemelen düşündüğümünden daha fazla birbirimize benziyorduk: kırılmış, hayal kırıklığına uğramış, duygusal olarak sorunlu, kendimize dair zararlı ve çarpık bir görüşe sahiptik.

"Ben de özür dilerim." Küçük kız açtığım kesiği incelerken parmaklarımı gevşettim. Dikiş gerektirmeyecek kadar yüzeysel olduğundan emin oldu ve dezenfektan ve büyük bir yara bandının düzeltmek için yeterli olacağına sevinerek rahat bir nefes aldı.

"Sakin bir daha böyle bir saçmalık yapmaya cüret etme." Korkusu geçmişti, ana tavuk rolüne geri döndü, beni azarlamaya hazırды, dudaklarını ters bir yüz ifadesiyle kırıştırdı.

"O zaman bir dahaki sefere Dr. Krugher'dan beni kırbaçlamasını isteyeceğim..." Onu rahatlatmak için bu konuda şaka yapmaya karar verdim. Juliette önceki buluşmalarda Efrem'le aramızda neler geçtiğini ve ilişkimizin nasıl geliştiğini bilmiyordu. Aramızda samimi bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu, ancak ben ona bunu hiçbir zaman doğrulamamıştım. Ona sadece cinsel çekiciliğimi, benim girişimlerime aldırış etmemesini ve bana karşı niyetini hala araştırdığımı itiraf etmişim, başka bir şey değil. Belki bir gün ona her şeyi anlatacaktım, belki de dört ayın sonunda Batı Hollywood'a geri dönecek, Asklepios'ta işlediğim her türlü kötülüğü de yanımda gömecektim.

Öte yandan, Mitchell'ın hazırladığı sözleşme bile misafirlerin gizliliğini en üst düzeyde garanti ediyordu: klinikte ne olursa olsun, o görkemli duvarların içinde kalacaktı.

Herkesten saklı. Sonsuza kadar.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kırbacı... buna tercih ederim." Juliette kendi düşünceleri karşısında şok olmuş bir halde yarayı işaret etti. O da sağlıklı ve delice acı arasındaki farkın ne olduğunu anlıyordu. Bu bağlamda, bir süre önce Efrem'le yaptığım konuşmayı düşündüm; Efrem kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtarmak için yardımına koşmuştu ve ben de içten bir kahkaha attım.

Bir kez daha, mantıksızlığımı tatmin etmek için onun öğretilerini görmezden gelmişim; sanki o yanımda olmadığına, bana doğru yönü gösterecek bir pusula olmadan kaybolmuş gibi hissediyordum.

Onun varlığı günlük hayatımda önemli bir değer kazanıyordu.

Dr. Efrem Krugher, en küfürlü cinsel ilişkileri hayal ettiğim adam, her d rt m n arkasındaki itici güç, bedenimi ve ruhumu teslim edeceğim hükümdardı. O saplantılı bir karasevda, yiyip bitiren bir çılgınlıktı, zihnime herhangi bir fayda sağlayabilecek tek kişiydi, bana ezici bir erkekliğin kanıtını veren, doğuştan gelen hakimiyetiyle beni büyüleyen, ahlaksız okşamalarıyla kalbimi  arpıtıran tek kişiydi...

Ve aşktan değil.

* * *

Juliette, şarkıcı olmasının yanı sıra, benim gibi sık sık kendini yaralama ya da hezeyana kapılma eğiliminde olanlarla ilgilenme konusundaki sabrı ve yeteneği göz önüne alındığında, bir doktor ya da hemşire olabilirdi. Yarama pansuman yaptıktan ve al yla kapattıktan sonra, sağlığıma başka şekillerde zarar vermeden duş almamı sağlamak için beni banyoya kadar takip etmişti. O sırada okumakta olduğu dramatik romanın konusunu anlatarak dikkatimi dağıtmaya çalışmış ve benim de yardımımın olası bir son çıkarmıştı, hatta ona yalnız kalmam ve başıma gelenleri düşünmem gerektiğini söylediğimde bile.

"Artık bana bebek bakıcılığı yapmayı bırakmaya ne dersin? Ben iyiyim." Kasıklarımı zar zor örten bir havluya sarınarak, temiz bir külot çıkarmak için Çekmecelerden birine yöneldim. Yürürken, oda arkadaşımın benim için temizlemeyi teklif ettiği yerde ayak izlerimi bıraktım, her ne kadar ona bırakmasını söylemiş olsam da.

Juliette bir kaşını kaldırdı ve yatağın kenarına oturup bacaklarını zar zor salladı. "Arkadaşlar böyle yapar."

"Ne demek istiyorsun?" K lotumu giymek için havluyu bıraktım, sonra rahat bir tane bulmak için tiş rtlerimi karıştırmaya başladım. "Kı ıma ahtapot gibi yapışıyorlar mı?"

Sabırsız bir homurtu çıkardı. "Seni destekliyorlar, Thea."

"Ah, evet. Beni destekliyorlar." Arkadaşlık kavramının her zaman sanıldığı kadar samimi olmadığı konusundaki karamsarlığımı ona yüklemeye başlayamadan kapı  alındı. Juliette ve benim dikkatimizi dağıtan    yavaş ama sert vuruştu. İkincisi, daha fazla beklemeden,

Kapıya doğru fırladı ve kapıyı açtı. Eşikte uşağın sureti belirdi. Adam, aşırı ciddiyetinden ödün vererek kızı kibarca selamladı ve bakışlarını sanki özel birini arıyormuş gibi odanın içinde gezdirdi.

Juliette onun birkaç adım ilerlemesine izin vermek için yana çekilirken, "Bayan Thea," diye seslendi.

"Hunberct..." Üzerimdeki prezentabl olmayan, eski, bayat tişörtlü aldırmadan ona doğru yürüdüm. "Neler oluyor?"

"Bu notu size teslim etmem emredildi." Parmaklarının arasında katlanmış bir kağıt parçası tutarak kolunu uzattı. Kabul etmekte tereddüt ettim ve birinin benimle böyle çağdışı bir şekilde iletişim kurmak istediğini zihnimde canlandırmakta zorlandım.

"Kim gönderdi?"

"Bunu açıklamaya iznim yok," diye cevap verdi, kolu hâlâ bana doğru uzanmıştı.

Şüphelenerek broşürü aldım ve içeriğini tahmin edebilecek herhangi bir ipucu yakalamak için yavaşça inceledim.

"Teşekkür ederim Hunberct," diye fısıldadım, gözümü kâğıdın renginden ayırmadan: bordo.

"Rica ederim." Bunu söyledikten sonra uşak odadan çıkarken Juliette bana yaklaştı, gönderenin kim olduğunu merak ediyordu.

"Aç şunu, hadi!" diye beni sevinçle kışkırttı.

Ondan daha az hevesle notu açtım ve zarif bir el yazısıyla güçlü, dolgun bir vuruşla kazınmış satırları inceledim. Harfler uyumluydu - sesli harfler daha yumuşak ve sessiz harfler daha saldırgan - ve sanki müdür, esnek olmayan bir ciddiyeti korurken kendini gösterme arzusuna boyun eğmek zorunda kalmış gibi, belirgin bir incelik ve şehvet parlıyordu. Okumaya başladım:

Egonuz sandığınız kadar uzak değil.

Beni takip etmeye karar verirsiniz, her türlü tehlikenin üstesinden gelmeniz için yol boyunca size yardım edeceğim.

Ruhunuzun ölümü kabullenmesine ve yeniden doğmasına yardım edeceğim. Kendi karanlığının farkında olan bir ruh olarak yükselmek için.

Kişinin varlığının ve eyleminin anlamını anlamak. Kendinizi kandırmayın ve kendinizi inkar etmeyin.

Karanlıktan korkmayın.

*Eğer istiyorsun keşfetmek ve senin Doğru doğa
yapman gerekecek keşfetmek i bilinçaltının gezintileri.*

Hatırladın mı?

*Korku atalarımızdan kalmadır, sorunların habercisidir ama aynı
zamanda özgürlüğün de habercisidir. Gerçekten sana her şeyi
vermemi istiyor musun, çocuğum?*

O zaman seni bu akşam 9'da lobide bekliyor olacağım.

Beyaz bir elbise giy.

P.S.

Geç kalmayın.

Kimin gönderdiğini anladığımda ellerim titredi.

Erkeksi ve kavernöz sesinin kulağıma bu sözleri fısıldadığını hayal ettiğimde heyecandan tüylerim diken diken oldu.

Her ne kadar Efrem -muhtemelen ilişkimize dair herhangi bir iz bırakmamak için- imzasını atmamış olsa da, benim için onun olduğunu gösteren faktörler kolayca tanınabilirdi, sanki sadece ikimizin çözebileceği şifreli bir dili paylaşıyor muydunuz gibi.

"Oh, Tanrım! Kim olacak bu?" Juliette her şeyden habersiz, gizli bir hayranı olabileceğini düşünerek hülyalı bir şekilde gülümsedi. Tepkimi iyice inceledi. Kuşkularımı ya da şüphelerimi ona yöneltmemi, onun da katılmasını bekledi, ancak yüzümde beliren karanlık bir farkındalığı fark edince coşkusu azaldı. "Kime ait olduğunu zaten biliyorsun, değil mi?"

İşaret parmağımla siyah mürekkebi fırçalayarak başımı salladım. Daha fazlasını eklememe gerek yoktu; küçük kıza kendi sonuçlarını çıkarması için bolca zaman tanıdım. "O gece birlikte dışarı çıktınız, siz... Sadece akşam yemeği yemediniz..."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, Mitchell'a olan aşkı konusunda onunla dalga geçtiğim eski bir konuşmayı hatırladım ve hemen doktorumuz hakkındaki hislerimi ima ettim. "Sana onu sadece uzaktan düşünmeyeceğimi söylemiştim..."

"Şaka yaptığını sanmıştım." Juliette bir adım geri çekildi, şok olmuştu. "Vay anasını! Birlikte mi yattınız?"

"Sakin ol." Masanın üzerinde duran ahşap sandığa yaklaştım ve açtım. "Bırak beni becermeyi, öpmeyi bile." O kâğıt parçasını, sanki çok kıskanacağım değerli bir yadigârım gibi, çeşitli tasmaların arasına sakladım.

"O zaman bu not ne anlama geliyor? 'Sana her şeyi vermemi gerçekten istiyor musun' derken ne demek istiyor? Ve ne zamandan beri sana 'Bebeğim' diyor?"

Sandığı kapatarak ona doğru döndüm ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bunu sana açıklamak zor: bir yandan sanki hiçbir şey paylaşmamışız gibi hissediyorum, diğer yandan kendimi ona başka hiç kimseye bırakmadığım kadar çok bıraktım." *İstediğimden daha fazla.*

"Aman Tanrım! Bu büyük bir karmaşa!"

Bakışlarım başka bir yere, duvarda asılı posterlere kaydı. "Evet. è."

"Tam bir karmaşa, Thea!" Juliette kıpırdandı, sanki doğrudan bir takım doktoruyla olan huzursuz ilişkisine dahil oldu. "Bu notla birlikte... İsteklerinizden birini yerine getirmeyi kabul ediyor. Ve bunun ne olduğunu hayal etmek bile istemiyorum..."

"Düşünsene." Bir omzumu silktilim; perişan ses tonum psikiyatristimizden ne talep ettiğim hakkında çok şey söylüyordu. "Çok zor değil."

"Kes şunu." Juliette buna gülecek gibi hissetmiyordu. "Şimdi onu karısıyla birlikte gözetlediğinde neden bu kadar gergin olduğunu anlıyorum."

"Her gün gerginim," diye karşı çıktım, Efrem'in hayatında zaten bir kadın olduğunu düşünmekten kaçınarak. Bunu düşünmek istemiyordum. "Bunun karısıyla bir ilgisi yok."

"Onun metresi olacağının farkında mısın?" Küçük kız ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Seninle seks yaparsa ne olacak? İşlerin nasıl değişeceğini düşünüyorsun?"

Çıplak bedenini okşamanın ve erkekliğini **k a l ç a l a r ı m ı n** arasında hissetmenin verdiği sapkın duyguyu tahmin ederek kaşlarımı kaldırdım.

"Muhtemelen değişmeyecekler..."

"Evet değişecekler," diye öfkelenildi. "Daha kötüsü için!"

Sanki o sırada doğru giden bir şey varmış gibi....

"Sophie'nin haklı olduğunu biliyor musun?" Gardıroba doğru ilerlerken ona takılmaya karar verdim. "Aşağıdaki doktorumuz gerçekten çok iyi giyinmiş..."

"Tanrım," diye mırıldandığını duydum. "Hasta olacağım." Kendinden

geçmiş bir halde, yatağının yanına yerleştirdiği pembe sedirin üzerine yığıldı ve

tek elle hava almak.

"O dev şeyle beni kesinlikle öldürecek," diye düşündüm alaycı bir ifadeyle,

"Bu yüzden oyalıyor."

"Thea, iki dakikalığına ciddi olur musun?" Juliette sandığım kadar çocuksu değildi; kaba saba konuşmalardan etkilenen sıradan bir kız olsaydı, daha fazlasını öğrenmeye çalışır, tıpkı Sophie Queen gibi müdahaleci ve yüzeysel görünürdü, ama o farklıydı. Berrak bir ruhu, ender rastlanan bir masumiyeti vardı. "Bu durumun sonuçlarını umursamadığınızı düşünmüyorum. Daha ziyade, sizi o kadar korkutuyor ki normalmiş gibi davranıyorsunuz."

"Ben, Julie..." Arkamı dönmeden önce gardırobun kapağını açtım. "... Onunlayken kendimi normal hissediyorum. Bu bir hata mı?"

Juliette omuzlarını gevşeterek bir tutam kahverengi saçını alnından uzaklaştırdı. "O bizim doktorumuz. Onu yanlış anlamanızı istemem..."

"Hiçbir şeyi yanlış anlamadım. Aramızda geçenlerin detaylarını sana anlatamam ama olmayan bir şey hakkında kendimi kandıracak kadar aptal değilim. Beni istiyor, hatta bunu bana itiraf etti." Geçen sefer çalışma odasında olanları da ekleyebilirdim ama Juliette'in çok üzüleceğinden korkuyordum, bu yüzden gerçeği ona gizlice açıklamam en iyisiydi.

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ciddi misin sen?"

"Evet." Tişörtümü çıkardım ve üzerimde sadece külotum kaldı. "Sadece sağlığımı korumak için benimle yatmadı. Bana açıkça söyledi." Onu bir sandalyenin üzerine dağınık bir şekilde bırakılmış kıyafet yığınının üzerine attım; açıkta kalan formum karşısında kızardı. Belki de bir arkadaşının utanmadan kendini çıplak göstermesine alışık değildi ve utancından sağ kasığındaki dövmeyle bakmayı tercih etti. Üzerine kazınmış dört kelimeyi yakaladı, ezberlemiş gibiydi ve garip bir şekilde, ilk kez bana soru sormaktan kaçındı.

"Tekrar ediyorum: Bu büyük bir karmaşa."

"Biz iki yetişkiniz, rızamız var." Bir elimle elbise askılarını hareket ettirmeye başladım, akşam için bir şeyler arıyordum. "Birlikte üstesinden geleceğimiz bir karmaşa bu. Ben hazır olana kadar bekleyeceğini ima etti."

"Neye hazırsın?" Juliette'in kuşkuları giderek artıyordu. "Seni istediği zaman kullanmaya ve sonra karısına geri dönmeye mi? Böyle bir koşulu kabul ediyorsan delirmişsin demektir."

"Bu sadece seksle ilgili değil." Eğer öyle olsaydı, ısrar etmez, onu baştan çıkarmaz ya da kışkırtmazdım. Herhangi bir erkekle geçirebileceğim gibi basit bir tutku gecesine ihtiyacım yoktu. Dalkavukluğuma daha az zorlukla ve olumsuz bir yankı uyandırmadan boyun eğecek pek çok erkek vardı ama ben Efrem'i sadece bir hevesle değil, ne Juliette'in ne de başka birinin anlayabileceği belirli nedenlerden dolayı istiyordum. "Arada beni ilgilendiren ve şimdi sana anlatamayacağım konular var." Çok dekolteli siyah bir bluzu eldim. "Ve her neyse, karısına geri dönmesi umurumda değil." Tekrar yerine koydum ve devam ettim. "Ona aşık değilim. Benim için onu terk etmesini istemezdim."

"şimdi," diye tereddütle belirtti. "şimdi öyle olmadığını söylüyorsun. Her şeyini verdiğinde de aynı olacak mı?"

Kenarları dantelli kırmızı bir elbiseyi okşadım, yumuşak kumaşını hissettim. Mezuniyet partim için en yakın arkadaşım tarafından bana verilmişti. "Ben zaten Andy'ye her şeyimi verdim, uzun zaman önce." Sesimdeki garip bir değişiklik, zihnim birlikte geçirdiğimiz yıllara her geri döndüğünde hissettiğim nostaljiye ihanet ediyordu: Andy'yle her şeyi paylaştığımız zamanlara; her hafta sonu benimle kalmaya geldiği ve annemden ona en sevdiği milkshake'i yapmasını istediği zamanlara, çünkü ona göre Nancy Jensen'inki Batı Hollywood'un en iyisiydi; üçümüzün de akşam için önerdiğim korku filmlerinin önünde cips ve çeşitli abur cuburlarla karnımızı doyurduğumuz zamanlara; Andy'nin bize ürkütücü şakalar yaptığı ya da bizi korkutmak için arkamızdan ortaya çıkan şekli bozulmuş canavar maskeleri taktığı zamanlara.

Zamanı manevra edip geri getirebilseydim, her şeyi farklı bir olgunlukla yeniden yaşardım; o küçük anların değerini daha çok bilir, daha çok gülümser, daha çok sarılır, daha çok teşekkür eder, daha çok severdim.

Annesine sık sık kötü davranan, sahip olmadığı şeyler için onu suçlayan, dünyaya kızgın asi küçük kızıdan ziyade daha çok *Thea* olurdum, çünkü hayatı tam bir felaketti, doğumundan itibaren onunla ilgilenmeyen bir babayla başlayıp grubun istikrarsız başarısıyla sona eriyordu.

İşkencemin uçurumuna dalmadan önce, Juliette'in sesi yavaşça eskiyi bulanıklaştırırken havada bir koltuk değneği daha kaldırdım

anılar. "Thea, kendini kandırma. Dr. Krugher Andy'den farklı. Ona aşık olabilirsin ve aranızdaki ilişkiyi bitirerek karısını seçerse acı çekebilirsin."

"Annemin ölümünden sonra artık aşkla bir ilgim kalmadı. Korkacak bir şey yok." Önümüzdeki akşam için hemen uygun olduğunu düşündüğüm tek elbise olan parlak, özellikle zarif elbiseye baktım. Sinsi bir gülümsemeyle elbiseyi küçük kıza gösterdim ve üzerime eğerek formuma yapışmasını sağladım. "Sanırım doğru elbiseyi buldum."

Juliette gözlerini kırptırdı ve çok tehlikeli bir durumda olduğumu düşünerek endişeyle soldu.

İkimiz de ateşle oynadığımızı, Efrem'i ve rolünü hafife aldığımızı, kendimi keşfetmek ve cevaplara ulaşmak için her şeyi riske attığımızı biliyorduk, kendimi yakmak pahasına da olsa...

Odamlar lobi arasındaki yolda yürüdüğüm süre boyunca Dr. Krugher'ın beyaz takım elbise giymediğim için bana nasıl bir ceza vereceğini düşündüm.

Düşüncesi bile beni heyecandan titretti.

Notunda bana net bir emir vermişti, ancak klinikten kişiliğime uymayan bir renkle ve dahası beğenmediğim kıvrımları uygunsuz bir şekilde vurgulayan bir kıyafetle çıkarak onu memnun edemezdim. Bu nedenle, kısa, lame, gümüş rengi, ince askılı, arkadan çapraz, Venüs gamzelerine kadar açıkta bırakan ve önden daha dar bir yakası olan bir elbise seçmiştim. İçime şeffaf, mikroskobik bir tül slipten başka bir şey giymemiştim. Juliette'in beni clutch çantamla birlikte giymeye zorladığı yüksek topuklu sandaletler yüzünden yürüyüşüm yavaş ve kontrollüydü; kendimi gülünç hissediyordum ve gereken kadınsılıkla hareket edemiyordum, ama ona göre zarafetimi arttırmak ve ayak tabanımı güçlendirmek için gerekliydi. Aşırıya kaçmadan kışkırtıcı görünmek için çok fazla makyaj yapmaktan kaçınmış, kendimi zaten uzun olan kirpiklerime rimel sürmek ve hafif bordo bir ruj sürmekle sınırlamıştım. Odadan çıkmadan önce uzun süre yüzümde oyalandım, makyajsızlığın yüzümü nasıl daha doğal ve taze gösterdiğini düşündüm, elmacık kemiklerimde belirgin bir allık vardı.

duygularımı, özellikle de giderek artan utancımı herkese belli ederdi. Juliette dudaklarımla ilgili şaka yapmış, onları bir erkeğin başını döndürecek kadar dolgun olarak nitelendirmiş, sonra ayrıntılar üzerinde durmuştu - narin küçük burun, yumuşak yanaklar, uzun, baştan çıkarıcı bir şekilde kesilmiş gözler, her zaman mevcut olan titiz yaka - ve beni omzumdan sarsarak, tıpkı onun yaptığı gibi yansımama hayran olmamı emretti. Güzelliğimi belirtmek için gereksiz, gösterişli fırfırlara ihtiyacım olmadığını ve kendimi küçümsemeyi bırakmam gerektiğini savundu. Ne yazık ki bu o kadar basit değildi: Kendimi güzel göremiyor ya da kabullenemiyordum. Bu nedenle sorunlarımı çözene kadar onlarla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Kafamı dolduran sayısız yıkıntıya rağmen, tökezlemeden bekleme odasına ulaşmayı başardım.

Duvarın köşesinden bakmak için başımı eğdiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İlk fark ettiğim Mitchell'dı, kollarını kavuşturmuş, alçak masanın önünde duruyor ve yakalayamadığım bir şeye konsantre oluyordu; birkaç metre ötede Efrem'i de gördüm, yanında babası Dr. Markus vardı.

Adam bakışlarını kaydırıp gözlerini kısarak bana doğru baktığında nefesim kesildi. İçgüdüsel bir refleksle kendimi onun görüş alanından gizlemek için geri adım attım; parmak uçlarımı *gerdanlığa* götürüp gerginlikten çekiştirdim ve kendime beni şimdiye kadar fark etmiş olduğunu anlamam için zaman tanıdım. Saklanmak, ortaya çıkmaktan daha da dezavantajlı olabilirdi.

Hadi Thea, korkak olma!

Saçlarımı omuzlarımdan arkasında topladım ve cesaretimi toplayarak üç adama doğru yürüdüm. Onlara doğru yürüdüğümde Efrem ayak seslerimi ya da havadaki kokumu fark etmiş gibi arkasını döndü. Saat tam dokuzdu; dakikliğime şaşırmış gibi değil, kıyafetimden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Notta yer alan açık talebi görmezden geldiğim için kaşlarını çatması bir an için tüm hoşnutsuzluğunu gösterdi; öte yandan, orada bulunanlara aldırmadan beni olması gerekenden daha fazla yukarı aşağı süzdü, sonuçtan tamamen hoşnutsuz değildi. Gözleri sıkı göğüslerime odaklandığında meme uçlarım patladı ve

Kötü niyetle parlıyor, beni duvara yaslayıp haddimi aştığım için darbelerle cezalandırmak için duyduğu gizli arzuyu bana iletiyorlardı. Kaslarında dolaşan sağlıklı enerji akışını, mantığını yiyip bitiren ve özdenetimine saldıran gizli şehveti hissettim. Ona yaramaz bir çocuk gibi muzipçe sıırttım, onda bir tepki uyandırdığım için mutluydum. Babası orada olmasaydı, eğilip yanağını öpecek ya da dudaklarının çevresini yalayacak, sonra da otoriter ve korkutucu tavrını yumuşatmak için bir baştan çıkarma tekniği uygulayacaktım. Bir an için kimin yanında olduğumuzu unuttum, tıraş losyonunun taze kokusu, özenle kesilmiş saçlarının kuzguni ışıltıları ve yüzünün birkaç yerine çökmüş küçük kırışıklıklar onu daha da şehvetli ve ulaşılmaz kılıyordu; Her zamanki durgunluğuma yapışan her küstah fantezi, onun arkasında, sanki toplumdan dışlanmış, çabucak kurtulunması gereken tehlikeli bir canavarmışım gibi bana bakan Dr. Markus'un korkutucu ifadesini fark ettiğimde bir kaçak gibi savruldu. Üşüdüğümü hissettim; bakışları vücudumda sert ve ters bir şekilde geziniyor, çıplak tenimin her bir parçasını öylesine acımasız ve tehditkâr bir tedirginlikle süzüyordu ki, sanki bana keskin bir bıçak çekecekmiş gibi görünüyordu. Oğlunun aksine, onda harika olan hiçbir şey yoktu. Yaşı onu saygın ve yakışıklı yapıyordu ama yekpare görüntüsü o kadar gölgeli ve zalim bir gizem havasıyla örtülüydü ki gardımı indirmemi engelliyordu.

"Bayan Jensen..." Buz gibi sesi kışı salona sürüklüyor gibiydi.

"Dr. Markus." Rahatsızlığım kaçınılmazdı.

"Kıyafetinizin kliniğimin kurallarına uymadığının farkında olduğunuzu varsayıyorum, tıpkı bu konuyu son görüşmemizde zaten ele almış olduğumuzun aklınıza gelmesi gerektiği gibi; yine de sadece tercih ettiğiniz şeyle özenli ve dikkatli bir şekilde ilgilendiğinizi ve konuklarımdan talep ettiğim özeni pek önemsemediğinizi anlıyorum. Haksız mıyım?" Elini boş tezgâhın üzerine koydu; Melanie çoktan gitmişti. Geniş alanları kontrol etmek için etrafta dolaşan birkaç operatör dışında, odada hayalet gibi bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Kurallar Asklepios'un duvarları içinde geçerlidir, dışında değil." Efrem beni savunmak için araya girmeye karar verdi. Şefkatli ve kurnaz

Her zaman olduğu gibi babasıyla benim aramda durdu ve cüssesiyle üzerimde yükseldi.

"Ayrıca, hasta benim sorumluluğumda. Onunla ilgili hoşunuza gitmeyen bir şey olursa bana bildirebilirsiniz."

O anın gerginliği herkesi kaskatı kesmişti. Genellikle her durumun üstesinden tartışılmaz yeteneğiyle gelen Mitchell bile o anda arka planda konuşulanları dinlemeyi tercih etti.

Dr. Markus hem beni hem de oğlunu gözlemledi, sanki bir şey onu uyarmıştı ve herhangi bir sorunu daha doğmadan engellemek için harekete geçmeye hazırды. "Bazı davranışları onaylamayın. Kurallara saygı gösterilmeli ve bunu sen de biliyorsun."

Efrem adamın otoritesinden hiç de endişelenmiş ya da korkmuş görünmüyordu. "Dorothea ona karşı gelirse, bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Sanırım disiplinin ne olduğunu unuttunuz, oysa ben tüm hayatımı size öğretmekle geçirdim."

Efrem sakın tonunu korurken sabrını kaybetmenin eşiğindeydi. "Basitçe, sizin disiplininiz benimkinden farklı ve bu size benim *çalışma* şeklime meydan okuma hakkını vermez."

Dr. Markus sessizce ve sakın bir şekilde onu dinliyordu ama yine de oğluna zarar vermek için elinde en acımasız silahların olduğunu hissediyordum, yeter ki istesin. "*Çalışma tarzına* dikkat et Efrem. Baban olmam sana mutlak koruma sağlayacağımı garanti etmez. Her hata kendini yok etmek için bir adımdır. Sen zeki bir adamsın, umarım sağduyulu seçimler yaparsın."

Efrem çıkış iznini imzaladı ve hemen ardından Melanie'nin ertesi gün başvuracağı bir dosyaya yerleştirdi. "Akıllı bir adam sürekli yanılma korkusuyla ya da kaçırıldığı fırsatların pişmanlığıyla yaşamayı sevmez. Beni tanımalısınız."

Dr. Markus göz kapaklarını iki parmağıyla kırıştırdı, sanki oğlunun doğasında var olan ve pek de gurur duymadığı geçmiş deneyimlerin anısını silmek ister gibiydi. "Seni tanıyorum, gerçekten."

"O zaman bu konuşmanın bir faydası yok." Efrem döndü ve Mitchell'e gitmesini işaret ederken, bir elini sırtına koyarak beni de onları takip etmeye çağırdı. "İyi akşamlar."

"*Pass auf was du tust,*" dedi babası ona, oğluna iletilen mesajı başkalarının anlamasını önlemek için hemen sert ve telaffuz edilen bir Almancaya geçti.

Efrem fazla düşünmeden, "*Ich weiß was ich tue*," diye cevap verdi.

Dışarı çıktıktan sonra dirseklerimi ellerimin arasına alarak yürüdüm, kendi içime kapandım.

İki adam arasındaki kısa tartışmaya neden olduğum için kendimi suçlu hissettim. Her ne kadar hararetli tonlarda tartışmamış olsalar da, ilişkileri düşmanlık içermiyordu. Belki de tartışmalarının nedeni, özellikle inatçılıkları ve otoriter yapıları gibi bazı özelliklerinde birbirlerine aşırı derecede benzemeleriydi ve bu da muhtemelen ortak bir zemin bulamamaları nedeniyle birbirlerini bunaltmalarına neden oluyordu.

"Baban bu gece oldukça gergindi, ha?" Mitchell bize Bmw'sine kadar eşlik etti ve Efrem'in arabasının yanına yanaştı. Efrem sıkıntıyla içini çekip onun yanına yanaştı, ben de arkada durup onları izledim. Dr. Markus'la her karşılaştığımda içine düştüğüm huşu halinden sıyrılarak, doktor ve avukatın neredeyse birbirine benzeyen kıyafetleri üzerinde durabildim. Her ikisi de sadece erkek giyimindeki zevklerini değil, aynı zamanda sofistike olduklarını da gösteren klasik siyah bir takım elbise giyiyordu. Ancak Mitchell güçlü göğüs kaslarını ve yontulmuş karnını vurgulayacak kadar dar, koyu gri bir gömlek giymeyi tercih ederken, daha uzun boylu ve daha zayıf ama daha az belirgin olmayan Efrem, neredeyse en karanlık karanlığın bir amblemi gibi görünen tek bir rengi tercih etmişti. Tüm o gölgeler içinde sadece irisleri iki elmasın parlak ışıltısını yayıyor, onu o kadar çekici kılıyordu ki ayaklarına kaplanmak istiyordum. Çakıllı yolda hareketsiz duran beni görmek için döndüğünde, tedirgin edici bir canlılığı çağrıştıran güçlü aurası, göğsümü sıkan ve kaçamayacağım bir ip gibi etrafımı sardı; bana verebileceği tarifsiz zevklere, duyuların ve ruhun yoğun bir zevkine nazik bir davet.

"Mitchell bize eşlik edecek," diye bilgi verdi ve beni yanına davet etmek için arka kapıyı açtı. "Ve bizimle kalacak."

Şaşkın ve biraz da kafası karışmış bir halde, alışılmadık bir küçümsemeyle binmek için yaklaştım. Mitchell sürücü koltuğuna, Efrem de yolcu koltuğuna oturdu ve birkaç dakika içinde kendimi oksijensiz kaldığımı hissettirecek kadar dar bir alanı paylaşırken buldum. Birbirlerini saran kolonileri tek bir manyetik güçte birleşmişti.

müdahaleci, neredeyse acımasız. Çantamı kalçamın yan tarafına dayadım ve ikisini de görebilmek için daha ortaya doğru ilerledim. Mitchell motoru çalıştırdı ve susturucunun kükremesini sağladı; Efrem koltuğu aşırı boyuna göre ayarladı.

"Bana veda bile etmedin. Bütün akşam benimle konuşmayacak mısın Thea?"

Ancak o zaman avukatın dikiz aynasından bana baktığını fark ettim; mavi gözleri kıskanılacak bir zekâyâ sahip bir hayvanınki kadar kurnazdı.

"Merhaba Mitchell," diye isteksizce cevap verdim.

"Birbirimizi o zamandan beri görmedik..." Vites değiştirirken durakladı. "... O günden beri," hangi günden bahsettiğini belirtmeden gülümsedi, onu anlayacağımı biliyordu. "Küçük popon nasıl? Hâlâ acıyor mu?"

Efrem'den alçak sesle alaycı bir kahkaha yükseldi, arkadaşının dayağa tanık olduğu fikrinden hoşnuttu. Ben ise bu konuya hazırlıksız olduğum için kızardım. Utanç duygusunun geçeceği umuduyla Ryke'ı bir haftadan uzun bir süre görmezden gelmişim ama yine de yanaklarımı renklendirmek için güçlü bir şekilde geri gelmişti. Er ya da geç bu konuyu açacağımızı biliyordum, özellikle de gördükleri hakkında yorum yapmadan odadan çıktıktan sonra.

"Artık çok daha az." Sportif ve lüks arabanın içini, ince deri döşemesinden yıldızlı gökyüzünü seyretmemi sağlayan şeffaf sunroof'una kadar inceledim. Yolculara daha fazla mahremiyet sağlamak için arka camda ve yan camlarda karartma filmleri vardı.

Onun plakası da Efrem'inki gibi takip edilemez miydi?

"Buna sevindim. Gerçi bunu hatırlamaktan utanmış görünüyorsun." Mitchell ağaçlarla çevrili caddeden aşağı doğru sürdü, yerdeki bazı küçük deliklerin yakınında hafifçe fren yaptı ve onları geçtikten sonra hızlandı.

"Bunun beni memnun etmesi mi gerekiyor?" Dirseklerimle koltukların arkasına yaslandım ve ortaya doğru eğilerek onun profiline baktım. Dışarıdaki sokak lambalarından süzülen ve kokpitin yarı karanlığına vuran ışıltıda elbisem parılıyordu.

"O yatakta hissettiğin şey 'zevk' gibiydi," diye muzipçe yorum yaptı, suç ortağımı arıyordu. "Doktorunun neden böyle davrandığını biliyorsun.

benim yanımda böyle mi?"

"Sadizm için mi?" O sırada torpido gözünü açmış olan Efrem'e yan gözle baktım; bir poşet şeker bulduğundan emindi; açtı ve bir limonlu şeker çıkarmak için karıştırdı.

"Bana danışmadan aldığı kararın önüne beni koymak. Gerçekleri yüzüme vurmak istedi. Sanki tamamen umursamaz bir tavırla bana şöyle dedi: 'Bu küçük kızı istiyorum ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok'. Hem benim için hem de senin için karar verdi. Asklepios'un avukatı olduğumu ve Dr. Markus'u olanlardan haberdar etmem gerektiğini bildiği halde. Beni seçim yapabilecek bir konuma getirmedi: bunu bana dayattı. Benim de buna uymaktan başka seçeneğim yoktu." Mitchell bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle ceketinin iç cebinden Dunhill'in paketini çıkardı.

"Neden?" diye mırıldandım.

Sigarasını dişleriyle çekip yaktı ve havayı ilk grimsi bulutla kirletti. Ben de sigara içen biri olmama rağmen nezaketen camı indirdi. "Çünkü onu bir kardeş olarak görüyorum ve eylemlerine çoğu zaman katılmasam da her zaman onun tarafındayım. Tıpkı şu andan itibaren, sen onun yanında durduğun sürece her zaman senin yanında olacağım gibi."

"Bu ne anlama geliyor?" Efrem sessizce dinlerken, bu konu hakkında konuşmamızın doğallığına şaşırmıştım.

"Bu senin ona ait olduğun anlamına gelir. Ve bir şey ya da biri ona ait olduğunda, o şey kesin olarak benim korumam altındadır." Mitchell sakın ve açık sözlüydü, insanın sadece Tanrı'sına duyduğu muazzam bir hayranlıkla doluydu.

"Sen ona sadıksın..."

"Ben onun arkadaşayım, bu farklı," diye ciddi bir şekilde belirtti, kendisine duyulan güven konusunda oldukça titiz olduğunu ve buna karşılık verebileceğini gösterdi. "Ve şimdi sen de bizden birisin."

"Ah..." Ani bir tedirginlikle boğazımı temizledim. "Gururum okşandı."

"Onu daha yakından tanıyana kadar bekle." Mitchell ağzının kenarında tutmakta olan sigarasıyla gülümsedi, bu da ona seksi, vahşi bir haydutun asi figürünü veriyordu. "Bana merak ettiğim bir şeyi söyle: Siz hiç seviştiniz mi?"

Sanki üzerimdeki elbiseyi yırtıp atmış gibi nefes nefese kaldım; Mitchell kadınlara açık sözlü bir şekilde hitap etmeye alışkın görünüyordu.

Doktor, önyargılardan veya sosyal etkilerden kaynaklanan cinsel kompleksleri ve şartlanmaları kafamdan çıkarmaya çalışsa da, sınır tanımayan erkeklere hala çok alışkın değildim.

"Hayır, çok istememe rağmen sürekli erteliyor." Parmağımla Efrem'in heybetli omzuna dokundum, o da sinsi bakışlarıyla beni uyarmak için döndü; belli ki aynı fikirde değildi.

"Haklı bir dava için," diye karşı çıktı.

"Tabii, canımın yanmaması için," diye sezgisel olarak onu zıplattım. "Bu haklı bir neden gibi mi geliyor?"

Benim için acı ve hazzın tek bir canlandırıcı enerjide birleştiğini, içimdeki kargaşayı bastırabilecek muazzam bir ilaç gibi olduğunu hesaba katmalıydı.

"Evet, Dorothea. Öyle."

Kulağına eğildikten sonra muzipçe, "Sana boyun eğdirmek için çalışacağımı biliyorsun," diye mırıldandım. Yalnız olsaydık, parfümünün acı aromasının tadını çıkarmak için boynunu yalardım ya da dudaklarına tutkuyla saldırmak ve beni doymak bilmez bir şekilde öpmesi için onu zorlamak için kalçalarına binerdim.

Karnımdaki hafif bir sancı beni inletti; oturduğu yerde kıpırdanırken bunu fark etmiş gibiydi, sanki pantolonu aniden daralıyormuş gibi rahatlamak için bacaklarını iki yana açtı.

"Berbatsın," diye alay etti Mitch, dikkatini bir an için yoldan ayırarak. "O gerçekten berbat biri," diye tekrarladı bu kez Efrem'e, neredeyse suçlarcasına. Onun yerinde olmayı asla istemezdi, çünkü çılgına dönmüş bir zampara, bastırdıkları sertliği bozmak için onları kışkırtmaktan zevk alırken, insanın dürtülerini kontrol altında tutması kolay değildi.

"Sana söylemiştim," diye iç geçirdi doktor, benim tuhaf inadımdan sıkılmıştı.

"Eğer bir erkeği rahatlatmak için bu kadar acele ediyorsan Thea, unutma ki onu beklerken sana eşlik edebilirim. Bir kadını nasıl eğlendireceğimi bilirim." Avukat bana girişimci bir göz kırptı.

"Mitchell," diye onu azarladı Efrem, bu tekliften pek memnun olmamıştı.

"Ne? O aldırmaz," diye cevap verdi diğeri umursamazca; neşesi beni utandırmak yerine bir anlığına neşelendirmeyi başardı.

"Senin için sakıncası yok. Değil mi bebeğim?"

"Hey..." Elimi göğsüme koyarak gücenmiş gibi yaptım. "Beni ne sanıyorsun?"

Mitchell o anın neşesini yakaladı ve şakalaşmaya devam etti. "Belki babanın iznine ihtiyacın vardır?"

Neşeye ve fazla neşeli olan her şeye düşman olan Efrem, arkadaşının en içteki hatalarını anlamak ve abartmaması gerektiğini hatırlatmak için ona döndü. "Kimsenin iznine gerek yok, istediğini yapmakta özgür. Eğer seninle yatmak isteseydi, buna itiraz etmezdim. Aynı zamanda, sırf bir anlık hevesinizi tatmin etmek için onun bariz duygusal dengesizliğinden faydalanmanıza da izin vermezdim."

"Ne kadar dramatiksin." Mitch Dunhill'den derin bir nefes çekti ve bir kedinin titreşimli kükremesine benzer boğuk bir çığlık attı. "Thea, son kısmı çıkar. Konuşmanın daha içsel anlamını yakala: cezalandırıcı şaplak yok. Yeşil ışık yandı."

"Mitchell." Efrem korku uyandıracak kadar cızırtılı, alçak ve sert ses tonuyla onu üstü kapalı bir şekilde tehdit eder gibiydi. Arkadaşı aniden sustu. "Araba kullanmayı düşün."

Yolculuk sakın ve keyifli bir atmosferde devam etti.

İki adam tartışmayı bıraktı; avukat doktorun sabrını daha fazla sınamamaya karar verdi ve rahatlamak için radyoyu açtı.

Karasevda! bir genç kız gibi Efrem'e hep hayranlık duydum: ölçülü hareketleri, yavaş nefes alışları, şehvetli vücudu, bana defalarca zevk verdiği büyük, uzun elleri. Sanki mahrem yerlerimi gıdıklayan kaşıntılı bir şey varmış gibi kalçalarımı sıktım ve dikkatimi dağıtmaya, başka bir şey düşünmeye çalıştım, ancak onun varlığı karnımdaki boş hissi yönetmemi imkansız hale getiriyordu. Tedirgin ve ateşli bir şekilde, aldığım notun içeriğini düşünmeye çalıştım ve ona nereye gittiğimizi sormadığımı fark ettim. Merakla ona bu soruyu sordum ve o da *Himeros*'a gittiğimizi söyledi. İronik bir şekilde, bana bir akşam yemeği daha ısmarlamaması için yalvardım, onun yerine *tatliya* odaklanmasını istedim; Efrem, kurnaz bir gülümsemeyle, bu kadar kibar olmayacağına dair beni temin etti ve eklediğinde bana daha fazla onay verdi: "Bu gece her türlü yemeği kabul etmek zorunda kalacaksın."

tatlı. Ve iyi bir küçük kız gibi hepsini ye,' dedi bana bunu pahalıya ödetecek birinin umursamaz ifadesiyle.

Ve kışına birkaç tokatla değil.

Heyecan verici bir korkuyla örtüldüğümde, şehvetin sessizlikte kükrediğini, cehennem alevlerinde usulca dans ettiğini ve sapkınlık beni içine çekip özünün penumbrasına sürüklerken duyularıma nüfuz ettiğini hissettim...

28
Thea

*Attan düşmek istemeyen binicinin çoğu zaman ona
itaat etmek zorunda kalması
ve onu istediği yere götürürse, egonun da idin iradesini
eyleme dönüştürme alışkanlığı vardır
sanki kendi iradesiymiş gibi.*

SIGMUND FREUD

Bir keresinde, gençken, zihnin rüya görmeye ihtiyacı olduğunu, bilinçdışının gizli arzulara ses verebilmesi gerektiğini, ruhumuzun her şeyin, hatta imkânsızın bile gerçekleştirilebileceği gerçeküstü bir boyuta sığınmaya ihtiyacı olduğunu okumuştum.

Himeros, sadece rüyalarda ulaşılabilen yerlerden biri, bilinçdışının her fantezinin gerçek izdüşümüne tanık olabileceği ve ruhun mutluluk anını bulabileceği bir yer gibi görünüyordu.

Her şeyin yasal ve tartışmasız olduğu, modern bir anahtarla yenilenmiş eski bir Yunan tapınağı.

Efrem ve Mitchell'in eşliğinde içeri girdiğimde, sehpanın üzerinde duran tüten bir tütsünün kokusuyla karşılaştım, dormeuse ve etrafındaki sandalyeler boştu; kapıcı bizi kibarca selamladıktan sonra arkasında Paul olarak hatırladığım adamın durduğu resepsiyon masasına yönlendirdi. Yaklaştığımızı fark eden adam, konuştuğu kadını uyardı, kadın hemen arkasını döndü, göz kapakları şaşkınlıkla titriyordu.

"Gözlerime inanamıyorum..." Efrem'in beni ilk kez birlikte dışarı çıktığımızda tanıştığı arkadaşı Giselle, uzun kırmızı elbisesinin bir tarafını adımlarına engel olmaması için tek eliyle kaldırdı ve yumuşak maun bukeler halinde düzenlenmiş saçları, derin V yakasından bolluğu görünen ve altın bir kemerin altından onları sıkıştırmasıyla vurgulanan göğüsleriyle birlikte salınarak iki erkeği onlara hayran olmaya davet ederken aceleyle bize doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsunuz?" Kasıklarına kadar uzanan elbisesinin yırtmacı kalçalarını şehvetli bir şekilde sergiliyordu; öyle ki tatil köyünün sahibi, görkemli duruşu ve kabaran formlarıyla, anlatılamaz bir şehvet, ilahi ve önlenemez bir erotik yük yayabilen, ender güzellikte bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Elle, sen her zaman güzelsin." Mitchell dudaklarını nazıkçe öpmek için birkaç santim eğildi. Böyle bir küstahlığı asla beklemezdim, ne de Giselle'in tanıdık ya da arkadaştan çok iki sevgiliye yakışan böylesine samimi bir jesti isteyerek kabul etmesini beklerdim. Ani rahatsızlığımı fark eden Efrem kalçamı okşayarak elini sırtıma koydu. Sıcak parmaklarının çıplak tenime teması nefesimin kesilmesine ve ona daha sıkı sarılmama neden oldu.

Merakla başımı kaldırdım ve fısıldamak için parmak uçlarımda durdum: "Birlikteler mi?"

Efrem soruma hiç şaşırmadan kulağıma eğildi ve usulca cevap verdi: "İlişkilerin binlerce yönü vardır Dorothea, iki insanın paylaştığı ilişkiyi her zaman belirlemek gerekmez..." Durumu benim için netleştirmek yerine daha da karıştırdı ve beni şüphe içinde bıraktı.

"Geleceğini düşünmemiştim." Kadın, kapalı olmasına rağmen bir atletinki gibi hoş bir hacme sahip olan avukatın pazularını okşadı, sonra avuçlarını göğüslerinin üzerinde kaydırarak kıvrımlı bir kedi gibi vücudunun üzerine eğildi; onu kim suçlayabilirdi ki? Baştan çıkarıcı bir erkeklik hissi veren bu sıkı, biçimli kasların sertliğine kimse karşı koyamazdı. "Dahası, şirkette değil." Yanağına bir öpücük kondurmak için boynunu Efrem'e doğru uzatmadan önce bana ve Efrem'e anlamlı bir bakış attı, ancak Efrem ona ulaşmasına izin verecek kadar eğilmediği için çenesiyle yetinmek zorunda kaldı. O yaklaştıkça, teni parlak ve

Parlatılmış, sanki az önce parfümlü yağlarla dolu bir küvete dalmış gibi güçlü bir gül ve tarçın kokusu yayıyordu; Efrem sarhoş bir halde ciğerlerine çekti.

"Giselle, büyüleyici görünüyorsun," diye iltifat etti, hafif bir göz farı dokunuşu ve çatık kirpiklerini kalınlaştıran rimel sürülmüş berrak gözlerine baktı; elmacık kemikleri doğal bir allıkla renklendi ve dolgun, ahenkli ağzının köşeleri yaltaklanan bir sırıtışla yukarı doğru döndü.

"Siz de," diye yanıtladı, kendisini ve Mitchell'ı kastederek. "Size eşlik eden güzel genç kız da dahil," diye ekledi, yanağını okşama özgüvenini göstererek. Çok az tanıdığım insanlarla fiziksel temasa pek sıcak bakmadığım için kasıldım ama Giselle'in jesti o kadar doğal ve nazikti ki kabalık etmemek için sessiz kalmayı tercih ettim.

Efrem parmak uçlarıyla sırtımı okşamaya başladı, uygunsuz bir şekilde titrememe neden olurken ona, oval yüzüne, orantılı alnına, zarif yuvarlak uçlu dar burnuna ve iyi çizilmiş Aşk Tanrısı yayına odaklanmaya devam ettim. "Hatırlıyor musun..."

"Thea Jensen," diye sözünü kesti kadın, hemen kim olduğumu hatırladı. "Nasıl unutabilirim ki. *Himeros*'a getirdiğiniz tek hasta o."

"Ve benim yanımda şaplak attığı tek kişi. Daha önce kendini hep kliniğin bir parçası olmayan kadınlarla sınırlamıştı," diye araya girdi Mitchell, arkadaşına bilmiş bir bakış atarak.

"Oh, gerçekten mi?" Giselle o kadar şaşırılmış görünmüyordu; bense ölümcül bir utanç içindeydim. "Bu kadar ileri gitmeni beklemiyordum. Ne kadar sahtekârsın." Üçü arasında, konuşmalarının ilgi odağı olmama rağmen kendimi sinir bozucu bir şekilde dışlanmış hissettiğim eğlenceli bir bakış alışverişi oldu.

Efrem boğazını temizledi, işlerin nasıl olduğunu anlatmaya hazırды. "Tam olarak 'ötesinde' değil."

"Diyelim ki..." Mitch, göğüslerinin üst kıvrımını daha iyi görebilmek için Giselle'in uzun saçlarını kaydırды; Giselle, belki de tezgâhın üzerine eğilmiş, ona bir an önce sahip olmak için önlenemez bir şevk duyduğunu belli eden o berrak, ışıltılı mavi gözlerin sıcaklığını üzerinde hissederek içini çekti,

dormeuse üzerinde diz çökmek ya da sadece yerde sürünmek. Bazı ihtiyaçlar, bir erkeği tatmin olmak için her türlü alternatifte razı olmaya itebilirdi. "... Şimdilik onu yatağa götürdü ama yatağa değil." Kadının arkasına geçerek açıkta kalan boynunu öptü ve belinin etrafında dolaşarak karnını okşadı. Emin değildim ama kızın soluk soluğa kalışından ve kısa bir süre sonra pelvisini gururla adamınkine yaslayışından, adamın aletinin kalçalarına değen sert, elle tutulur varlığını hissettiğini tahmin ettim. Her ikisi de aşk dolu coşkular ve aşırı şehvet dolu yaklaşımlar için uygun olmayan bir ortamda bulunduklarını umursamıyordu.

Ya da belki Himeros öyleydi?

"Mitchell şakaları." Bu sırada Efrem'in parmakları omurgamdan yukarı, altın sarısı saç perdesinin altından geçerek kürek kemiklerimin arasındaki boşluğu gıdıklıyordu. Pantolon askısının engeliyle karşılaştı ve onunla oynadı, işaret parmağını askının kesiştiği yerde kaydırды ama çekmedi; hepsini üzerimden söküp atmak isterdi, şehvetten değil, gerekli beyaz elbiseyi giymediğim için. Er ya da geç bana bir ders vereceğinden şüpheleniyordum. Bu sadece bir zaman meselesiydi: yakında beni maruz bırakacağı cezayı uyduracak ve intikamını alacaktı. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak önümdeki küçük çifti izlemeyi bırakıp ona doğru döndüm. 'Giselle'i neredeyse on beş yıldır tanıyoruz, birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz. Eğer rahatsız oluyorsan bana söylemen yeterli."

"Hayır, endişelenme," diye onu rahatlattım, parmak uçlarının yavaş hareketine karşılık verdim. Kimsenin kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark etmemesini umuyordum. "Ben iyiyim..." Sadece telaşlı ve gergindim; Mitch'in Giselle'e yaptığı gibi bana dokunmasını arzuluyordum ama Efrem çok daha soğuk, kontrollü, münzevi ve kendini bırakmak istemeyen biriydi. Sadece onu kışkırttığımda, öfkesine yenik düştüğünde ve bana kimin sözünün geçtiğini göstermek için tepki verdiğinde ya da aramızda libidosunu uyandıracak kadar ahlaksız bir fiziksel temas tetiklemeyi başardığımda tutkuya kapılıyordu.

"Her şeyin bir zamanı vardır. Aceleye gerek yok, değil mi Thea?" Giselle'in sesi değişmiş, Mitchell'in arkasındaki hantal varlığı nedeniyle daha alçak ve daha şehvetli bir hal almıştı.

İlk gerginlik yavaşça azalırken ona muzipçe gülümsedim ve havanın gerçek bir suç ortaklığıyla doymasına izin verdim. "Dürüst olmak gerekirse... Biraz acele ederdim."

Başını hafifçe sağa eğen Giselle, Efrem'e durgun bir bakış atarak onun aşırı karizmasını takdir etti. O da benim gibi onu soymak ve duyularının zevkiyle yüceltmek için sağlıklı bir cazibe hissetti. "Seni nasıl suçlayabilirim ki..." Göğüs uçları elbisesinin ince kumaşı altında patlamış, iki küçük cam çubuk gibi ona batıyordu. "Bu gece ne yapmak istersin? Paul'den sana restoranda bir masa ayarlamasını isteyebilirim ya da..."

"Aslında beşinci kata çıkmak istiyoruz," diye yanıtladı Mitchell, dudaklarını kızın boynunun kıvrımında gezdirerek.

"Antéros'ta," diye belirtti Efrem, arkadaşının küstahça kur yapmasıyla eğlenerek.

Giselle'in sevgilisinin kucağından kurtulması için bu son kelimeyi duyması yeterliydi, ya da her neyse, niyetlerinden dolayı üzgün olduğunu gösteriyordu. "Ne? Kız ne olacak?"

"Dorothea bizimle kalacak." Efrem, onu sarsan korku nedeniyle göğüslerinden birinin derin yakasından dışarı taşmak üzere olduğunu fark etti; kabarık düğmeyi çevreleyen areolayı görmek için bekledi ama peplos, kenarından destek alarak yumuşak ve sıkı kalan dolgun göğsü zar zor da olsa tutmayı başardı.

"Yani..." Kadın birkaç dakika tereddüt etti; iyi olduğundan emin olmak için hızlı bir röntgen çekti ve belki de beni götürecekleri yerden tek parça halinde çıkacağımı umuyordu. "Siz de bir oda ister misiniz?" İkimize de döndü ama Efrem'in açıklama yapmasını bekledi, sanki karar verme yetkisini sadece onda görüyormuş gibi.

"Hayır." Doktorun hiç şüphesi yoktu.

"Yani..." Giselle, kendisini süsleyen değerli bilezikleri hafifçe şingırdatarak ellerini kollarının üzerinde gezdirdi ve garip bir tehlike hissine kapıldı. Birdenbire, az önce yanında sınır tanımadığını ve son derece rahat olduğunu gösterdiği iki adamdan korkar gibi oldu.

"Sadece ziyafete katılmak ister misiniz?"

"Bugün için, evet. Her seferinde bir adım. Onun için her şey yeni." Efrem elini enseme götürdü ve dört parmağıyla nazikçe çevreledi; başparmağı kulağımın altını okşamak için oyalandı ve mırıldanmamak için kendimi zor tuttum. "Bize eşlik etmek mi istiyorsun yoksa bizi daha fazla soruya maruz bırakmaya mı niyetlisin?"

Giselle bu zorlayıcı tutuşun çok anlamlı bir mesajı gizlediğini fark etti, ne bir olasılık ne de mutlak bir kesinlik, sadece bir gerçeğin varsayımı: Ben bir hastadan daha fazlasıydım. 'Aslında size soracak çok şeyim var ama sizinle özel olarak konuşmayı tercih ederim. Şu anda söylemek istediğim şey, umarım yaptıklarınızın farkındasınızdır.'

"Öyle olmasaydı, geceyi seninle geçirebileceğim bir odayı kabul ederdim." Efrem beni daha da nazikçe kucaklamaya devam etti, sapkınlık sınırındaki bu sinsî düşünce için özür diler gibi beni kendine yakın tuttu. "Ve Mitch'ten kalmasını isterdim..."

Cevabın örtülü anlamını kavradığımda avucunun altında gerildim: ben, Mitchell ve o aynı odada ve kesinlikle bir TV dizisinin önünde parmaklarımızı oynatmak için değil. Bir erkeğin böyle bir fanteziye sahip olması oldukça makul olsa da, bizim durumumuzda bu oldukça pratik olmazdı: Doktor, geçmişimde beni hiç öpmemişti. Hiçbir zaman. Dahası, sağlığını korumak için benimle seks yapmayacağını açıkça belirtmişti, o halde beni arkadaşıyla paylaşmasının ona ne faydası olacaktı?

Bizi izlemekten keyif almak için mi yoksa aktif olarak katılma cesaretini göstermek için mi?

Belki de iki kişi olsalardı daha kolay olurdu: suç ikiye bölünür, ahlaksızlık sadece kendisine değil, aynı zamanda rıza göstererek diğerini ahlaksızlıktan mahkum edemeyecek olan arkadaşına da yüklenen sorumlulukla hafiflerdi, çünkü her ikisi de pişmanlık duymayan günahkarlar olurdu.

Avukat bu soru karşısında gözünü bile kırpmadı; beni izlemeye başladığı andan itibaren, ne tanışıklığımızı derinleştirme fikrinden hoşnutsuz görünüyordu, ne de kendinden çok daha genç bir kızın bacaklarının arasına girme olasılığına karşı çıkıyordu. Ona dönüp baktım, görünüşünü bütünüyle değerlendirdim: her zaman dağınık olan sarı, yarı uzun saçları, bazen canlı, bazen mesafeli ve sinsî mavi gözleri, sivri çeneli sert yüz hatları, elmas şeklindeki alnı, hafif patatese benzeyen burnu ve heybetli bir Avustralyalı adonis vücudu. İroni ve duygusallığa olan doğal eğilimi sayesinde istediği kadınla yatmak için sadece bir göz kırpmaya ihtiyacı vardı.

Bu kadar kolay bir av olabilir miydim?

Efrem benim hakkımda böyle mi düşünüyordu?

Yanağımı göğsüne dayayıp bir elimi mermer karnına koyarak çenemi kaldırdım ve akuamarin rengi gözlerine baktım.

"Gerçekten az önce beni arkadaşınla birlikte becereceğini mi itiraf ettin?"

Efrem beni bir omzumun üzerinden nazıkçe itti. "Bunu sadece potansiyel bir olay olarak düşünün, ama mutlaka uygulanabilir bir olay değil." Ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı ve muhtemelen eşinden gelen herhangi bir mesaj ya da arama olup olmadığını kontrol etti. "Ve iftira atmaktan kaçının."

"Küfürbaz olabilirim ama sen gerçekten sapıksın." Nefes darlığıyla geriye doğru birkaç adım attım; kaynayan ruhumu kesinlikle sakinleştirmeli ve onu çıplak, içime gömülürken erkekçe nefes alıp verirken hayal etmeyi bırakmalıyım. "Seninle benim aramda kimin daha kötü olduğunu bilmiyorum."

"Açık ara o." Giselle iki parmağıyla onu takip etmesini işaret etti.

"Haydi, canlarım. Saat işliyor. *Antéros* sizi bekliyor."

Zarif bir kalçayla bizi beşinci kata ulaşacağımız asansöre doğru götürdü. Kabinin içinde, hem kadın hem de ben her iki erkekten gelen ve birkaç dakikalığına onlarla paylaşmak zorunda kaldığımız kapalı alanın daha da tehlikeli hale getirdiği şehvetli gerilimi hissettik. Avuç içimi karnıma dayadığımda, bir köşede durup kasvetli varlığıyla beni sarıp sarmalayan ve zemini üzerinde yürümeye korktuğum kadar dengesiz hale getiren Efrem tarafından çekildikçe ciğerlerime oksijen sağlayacak yeterli hava olmadığı hissine kapıldım. Öte yandan Mitchell'in de artan heyecanımı bastırmaya pek faydası olmuyordu, özellikle de yaramaz sırtışılarıyla Giselle'i kışkırtıyor, utangaç bir kız öğrenci gibi kızarmasına neden olan edepsiz şeyler mırıldanıyordu. Asansörün kapıları açıldığında ilk o dışarı çıktı. Derin bir nefes aldı, avukatın aklına getirdiği küfürleri düşüncelerinden sildi ve saygıdeğer bir ev sahibesi gibi yolu göstermek için soğukkanlılığını yeniden kazandı. Yürüdüğümüz koridor, tavanda birbirini takip eden kemerlerin yarattığı çağrışımsal ve prenslere özgü bir geçitle karakterize ediliyordu; penceresiz duvarlar, düşük yoğunlukları zeminin beyaz mermeri üzerinde Efrem'in aşırı ışığa karşı çok berrak ve hassas olan gözlerine zarar vermeden parlayan zarif kristal tavan lambalarıyla aydınlatılıyordu.

Göz kapaklarını korumak için koşulsuz bir içgüdüyle eşit derecede kısmış olmasına rağmen doğaldan ziyade yapaydı. Tatlı, çiçeksi bir koku koku alma duyumu yıkadı, zihnimde yasak durumları, şehvetli bedenleri ve yapılmamış çarşafı yansıttı. Bu baştan çıkarıcı karışım, antika pirinçten yapılmış kulpları dikey olarak dizilmiş iki yılan şeklinde olan, başları korkuyla misafirlere doğru uzanmış ve saldırı işareti olarak çeneleri sonuna kadar açık olan devasa aynalı bir kapıya doğru ilerledikçe daha da istilacı hale geldi.

Aynen süitin kapısında gördüğüm dekorasyon gibi.

"İşte geldik." Giselle, kendine güvenen iki harika adamın ve kendi görüntüsünü görmezden gelmeye devam eden, onu reddeden sorunlu küçük bir kızın yansımasını geri gönderen kapıları işaret etti. Ani ruh hali değişikliği fark eden biri, her uzvumu yok etmeyi her zaman başaran kaba bir hâkimiyetle bakışlarımı kaldırmamı sağlamak için beni ensemden tutmadan önce, boyun eğmiş bir şekilde başımı eğdim.

"Dorothea, içeri girmeden önce çok basit üç kural sıralıyorum." Efrem yine asık suratlı ve huysuzdu, öfkemi dizginlemeye hazırdı.

"Ben ya da Mitchell yanınızda olmadıkça yalnız dolaşmayın. Benim ya da onun ikram etmediği hiçbir şeyi içmeyin ve orada bulunan erkeklere kişisel sorular sormayın."

"Neden?" İnatçılığım rakipsizdi.

"Bir kez olsun bana itaat eder misin?" diye çıkıştı. "Yoksa her zamanki gibi sana emrettiklerimi görmezden gelerek kendi başına mı hareket edeceksin?"

Yanaklarımı küçümseyerek şişirdim ve ilk tanışmamızdan beri yapmaya alıştığım gibi ona tepeden baktım. "Bir partide nasıl davranacağımı bilirim."

Efrem iç geçirdi, yüzümü duvara dönüp kim bilir beni çirkin bir ödül gibi parmak kemiklerine asmamak için tüm sabrını topladı. "Senin küçük rockçı arkadaşlarından birinin düzenlediği küçük bir okul partisinde değiliz. Orada bela istemeyen insanlar var ve onlara bela verirsen çok düşmanca davranırlar. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye espri yaptım, sıkılmış bir homurtuyu zar zor tuttum.

"Daha inandırıcı olabilirsin." Sahte küçümsememe gülümsedi, uygulayabildiği baskınlık karşısında zararsız olduğunu düşünüyordu. "Tek ihtiyacım olan, 'Evet Efrem, uslu bir kız olacağım' demen. Bana söylediğin her şey kanun olacak' demen. Ve ben yatışacağım."

Gururum incinmişti, kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturarak durdum. "Evet Efrem, uslu bir kız olacağım," diye tekrarlardım, kayıtsızmış gibi davranarak. "Senin zalim, despot, kibirli yasanı kışına sokabilirsin..."

Bir el ağzımın üzerinden kayarak aniden tıkadı. Benden üç kat daha büyük ve oldukça öfkeli olan doktor üzerime doğru yükselerek beni susturdu. Yüzüme ulaşmak için eğildiğinde, sendeleyip yere düşmemek için dizlerimin üzerinde durmak zorunda kaldım. "Uyuyan köpekleri uyandırmamaya dikkat et, Dorothea."

Kışkırtıcı fısıltısı külotumun üzerinde hafif bir şehvet kızarmasına neden oldu. Kalçalarımı sıkarak dudaklarımı ayırmaya ve avucunu yalamaya çalıştım ama Efrem sanki bunu önceden görmüş gibi dilimi dışarı çıkarmadan beni bundan mahrum etti. "Elimde lezzetli bir kâseyle onu bekliyorum," diye mırıldandım kızgın bir sertlikle parlayan irislerinin sarhoşluğuyla. "Aç değil misin?"

"Düşündüğünden daha fazla, ama üstesinden gelebilir." Geri çekildi, birkaç kez yaptığı gergin bir hareketle kuzguni bir saç telini geriye attı; bıktırıcı ısrarlarımdan yorulmuş görünüyordu. "Özellikle de ait olduğun yerde sessiz kalırsan."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Giselle elbisesinin askısını düzeltti ve göğüslerinin saç çizgisine daha iyi oturması için yukarı kaldırdı, "ama Thea, bir acemi olarak, beyaz bir elbise giymeli."

"Aslında ben de sana bunu sormuştum." Efrem notta yazdıklarını görmezden geldiğimi hatırlayınca öfkелendi.

O zaman acemi derken neyi kastediyorlardı?

"Belki de bunun bana dayattığın şey olduğunu söylemelisin," diye ısrar ettim.

"Boş ver." Sırtını bana dönerek kapıya doğru yürüdü.

"Şimdi üzerini değiştirip bu şekilde gelmeyeceksin."

"Emin misin?" Mitchell endişeyle beni izledi, sırtını duvara yaslayıp tartışmayı kesmemizi bekledi. "Dikkat çekecektir."

"Güzel." Arkadaşı durakladı, çekmeden önce kolu sıktı. Yılanın çenesi onu ısırarak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu sana bir ders olacak."

"Bekle..." Giselle sivrilen parmaklarını adamın siyah ceketinin örttüğü heybetli pazularına doladı. "Yüzüğünü unuttun, onu Mitchell'a çoktan verdim." Kadın ona tamamen siyah mücevheri gösterdi,

Bir satir yüzünün minyatür heykeliyle süslenmişti, iki altın boynuz, uzun ve çıkıntılıydı, uçları Şeytan'inkiler gibi dışa dönüktü. Efrem onu hemen tanıdı, sanki bu nesne, görkemli ama huzursuz edici görünümüyle eski bir yoldaş, acı bir nostaljinin kaynağı, hala yanan bir alev gibi içinde yanan bir pişmanlıkmiş gibi sessiz kaldı.

"Bunu giyemem." Sesi ilk kez belirsizlikle örtülüydü ve onu diğerlerinden ayıran sertlikten yoksundu.

"Bu olmadan içeri giremezsin." Giselle, kabul edeceğini umarak onu hâlâ önünde tutuyordu.

Bu arada, belki de ben Efrem'le tartışmakla meşgulken sağ elinin işaret parmağına taktığı kolyeye bakmak için Mitchell'e yaklaştım. Avucunu tuttum. O da parlak siyah, değerli bir malzemedен, belki de mermerden yapılmıştı ve tüm falanksını iki yandan çevreliyor, detayları altınla cilalanmış bir Minotor'un vahşi ve korkunç burnunun altında kapanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki onlar için özel olarak yapılmış gibiydi ve *Himeros*'un sınırları içindeki hayvani doğalarını tanımlamaya hizmet ediyordu.

"Bu da ne böyle?" Ona tüyler ürpertici bir hayranlıkla baktım.

"Minotor mu?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi, şaşkınlığımı fark edip tekrar ciddileşmeden önce. "Klasik Yunan'ın en korkunç mitolojik yaratıklarından biri. İnsansı vücudu, sığır kürkü, kuyruğu ve ayak yerine toynaklarıyla boğaya benzer bir görünümü vardı, özellikle de başı." İşaret parmağıyla sanki gurur duyduğu küçük bir hayvanmış gibi biblosunu okşadı. "Bir insan gibi düşünmekten ve hareket etmekten aciz bir varlıktı. Vahşi ve saldırgan karakteri onu son derece tehlikeli kılıyordu, çılgın bir içgüdünün hakimiyetindeydi."

"Yani..." Elini bıraktım ve taptığı canavara dönüşmesinden korkarak geri adım attım. "Neden böyle bir şey giyiyorsun?"

Mitchell ona bakmaya devam etti; malzemenin parlaklığı bronz teninde parlıyordu ve o kadar büyük ve geniş çaplıydı ki içinden iki parmağımı geçirebilirdim. Gösterişli ve gösterişli bir süs olmasına rağmen, özellikle erkeksi, ağır ve güçlü bir yapıya sahip erkekler için uygun olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Çünkü dürtü insanoğlunun yaşamının bir parçasıdır. Herkes, bilinçsizce, içinde göz ardı edemeyeceği, vicdanını manipüle eden ve onu az ya da çok ciddi günahlar işlemeye sevk eden, ancak tövbe etmesi durumunda bir tür kefaretle sonuçlanan hayvani bir parça barındırır."

"Kendini Minotaur'da mı yansıtıyorsun?" Kadife *gerdanlığıma* dokundum, bir an şaşırdım.

Avukat yakınlığıyla beni rahatlatmak için duvardan uzaklaştı, iri yarı tonajının tam tersi bir etki yaratacağından habersizdi. "Bir hayvanın pervasızlığıyla işlenen günahlarda kendimi yansıtıyorum."

Ona soracak başka bir şeyim yoktu, çünkü hiçbir şey bana az önce itiraf ettiklerinden daha kapsamlı olamazdı. Dahası, kişiliğinin uçurumlarına dalarsam, başa çıkamayacağım ve hatta belki de anlayamayacağım rahatsız edici gerçekleri keşfedeceğimden korkuyordum.

"Eğer bunu şimdi takarsan, bu *Himeros*'a geri döneceğin anlamına gelmez. Sadece bu akşam için bizden biri olacağın anlamına gelir." Bu arada Giselle hâlâ Efrem'i yüzüğü kabul etmesi için ikna etmeye çalışıyordu; Efrem'in yüzükle bir sorunu varmış gibi görünüyordu ama tamamen reddetmiş değildi. Yüzüğün onun için ne anlama geldiğini ya da o küçük süsün ardında hangi karanlık sırların yattığını bilmiyordum, yine de kabul etme konusunda son derece çelişkili görünüyordu, ta ki Giselle onun tereddütlerine son vermeye karar verene kadar. Doğuştan gelen bir incelikle onun bileğini sardı. Efrem'in teninin sıcak temasını hissettiğinde ürperdi ve yüzüğü işaret parmağına geçirmesine izin vermek için elini uzattığında yanaklarındaki kıpkırmızı renk yoğunlaştı. Yüzüğü yavaşça parmak kemikleri boyunca gezdirdi, parmak boğumunda durdu ve yüzüğün Efrem'in erkeksi güzelliğini ne kadar artırdığına, onu daha da tehditkâr kıldığına hayran kaldı. "Teşekkür ederim," diye onu övdü. "*Willkommen zurück, Arzt,*" diye Almanca ekledi ve bir tebaanın hükümdarına yapacağı gibi eğilip sırtını öptü.

Ona saygı ve hürmet gösterme biçimi beni şaşırtmıştı, sanki karşısında tapınmaktan ziyade en büyük hürmeti göstereceği kutsal bir ilah varmış gibi.

Kulağıma yaklaşan Mitchell, tercüme etmek için saçıma üflledi: "Ona 'Tekrar hoş geldiniz doktor' dedi".

Efrem, Giselle'in üzüntüyle başını sallamasına neden olan bir soğuklukla, "*Nur für heute,*" diye yanıtladı.

Çatık kaşlarla tekrar Mitch'e döndüm ve o da ne bilmek istediğimi anladı: "Bana 'Sadece bugünlük' dedi.

Efrem arkasını dönüp kolunu uzatarak elbisemi tuttuğunda, avucunun içinde sıkıştığında ve beni kendine çektiğinde görmezden gelindiğimi hissetmeye ya da kıskançlık duymaya vaktim olmadı. İrkilerek ona doğru süzüldüm ve düşmemek için ellerimi göğüs kaslarına dayadım.

"Her zaman benimle ve Mitchell'le kal," diye uyardı dudaklarımdan bir santim ötede, içimde yakıcı bir şehvet uyandıran o sert, hafif kemerli tınısıyla. "Ve sana yaklaşmaya çalışan herhangi bir yabancıyı görmezden gel. Anlaşıldı mı?"

Tavrının abartılı olduğunu düşünsem de, tartışmadan kaçınmak için başımı salladım, onu küçük bir kıskırtmadan kaçınmadım. "Beni tatmin edebilirsiniz, en azından bu gece sorun çıkarmayacağım..."

"Tatmin oldun mu?" Alnını kırıştırdı.

"Artık bir kadını nasıl memnun edeceğini hatırlamıyor musun?" diye ısrar ettim; çenesinin kasılmasını ve kirpiklerinin mağrur elmacık kemiklerine gölge düşürerek yüz hatlarını sertleştirmesini seviyordum. Yansıttığında gözlerinin rengi koyu zümrüt yeşiline dönüyor, aklına musallat olan acımasız şeytanların varlığını bir anlığına görmemi sağlıyordu.

Umutsuzca etkilendiğim şeytanlar.

Bu imama sinirlenen Efrem, avucunu başımın arkasına koyarak başımı kendisine doğru itti, sonra eğilerek gür sakallarıyla yanağımı okşadı ve usulca konuştu. "Sanırım sana bunun tadını çoktan verdim. Altımda nefes nefese bir bebek hatırlıyorum, çok yumuşak, sıkı, ıslak bir seksle... Hmm..." Kısa bir süre durakladı, zevkle inledi,

"... parmaklarımı sonuna kadar emerken, bana sahip olmak için sabırsızlanıyor, orgazm spazmları içinde pelvisini sallıyor ve sanki kurtarıcısıymış gibi adımı haykırıyordu..."

"... Ya da güzel sevgilisinin," diye iltifat ettim, bedeni bana bu kadar yakinken ve benimkiyle iletişim halindeyken hissettiğim zevkin tadını çıkararak, ona tüm gücünü, en şiddetli açlığını, bana birazcık özlemle her dokunduğunda beni alevlerle sarabilecek cehennemi bir ateşi aktardım.

Efrem irkildi ve gülümsediğini ima etmedi, belki de ona *sevgili* dememe sinirlenmişti. Bana hiç cesaret vermeden, aşağıya doğru yürüdü.

Elimi sıkmak için kolumu tuttu, koruyucu bir şekilde sıktı ve nazikçe çekti. "Artık havadan sudan konuşarak vakit kaybetmek yok. Hadi gidelim."

Repliğini eline aldığında, Giselle *Antéros*'un kapılarını araladı ve gerçeküstü bir dünyanın yanı sıra görkemli ve bolca Helenik bir dünyaya giriyor gibiydi.

Büyük, yuvarlak oda, ayın ve yıldızların doğal ışıltısının süzüldüğü şeffaf camlı, uzun, kubbeli bir tavan penceresi ile aydınlatılıyordu; ışıltılı kristallerden oluşan devasa bir avize, merkezden, konukların girişinden yaklaşık otuz metre uzaklıkta, zemine inanılmaz bir şekilde gömülmüş dikdörtgen, kenarlıksız bir fiskiyenin üzerine akıyordu. Mimarlar, mermer ile su havuzu arasında, sanki onları ayıran hiçbir şey yokmuş gibi bir süreklilik etkisi yaratmakta ustalık göstermişlerdi. Ancak, en müstehcen ve akıllara durgunluk veren, şaşkınlık ve dehşet uyandıran unsur, tam ortasında yükselen heykeldi: yapay bir kayanın üzerinde oturan tanrı Pan, tüm kaba ve gerçekçi çıplaklığıyla karşımızdaydı. Sakallı yüzü, sivri boynuzları ve hovarda ve kaprisli bir çocuğun sevinçli ifadesiyle, kıllı bacaklarından birini suya batırılmış toynağıyla kayanın profili boyunca bırakmış, diğerini ise sağ dirseğini desteklemek için doksan derece bükmişti; her ikisi de mastürbasyon eylemini taklit etmek için sol elinin parmakları arasında tuttuğu büyük ve tamamen ereksiyon halindeki fallusunu göstermek için yeterince aralıklıydı.

Bu alaycı bir hoş geldin karşılamasıydı, cinselliği tüm biçimleriyle, tüm özüyle keşfetmeye, kutsallığını kavramaya, sapkınlığını hafif yüreklilik ve neşeyle kabul etmeye yönelik yüksek sesli ve açık bir davetti, böylece konuklar hoş karşılandıklarını hissedebilir ve herhangi bir görüşe veya yargıya maruz kalmadan, sanki dizginlenmemiş tanrıların gibi, dünyaya ait yaratıklar olmakta özgür, güzellik, birlik ve içsel benlikleriyle uyum arayışında eğlenebilirlerdi.

Avucumu Efrem'inkine kenetleyerek eşikten geçip yavaşça ilerlerken, etrafımı gözlemlerken kendiliğinden oluşan bir gülümseme dudaklarımı büktü. Çeşmenin arkasında, küçük bir asma katta, uzun, zarif fildişi elbiseler giymiş, bir omzundan bir fibula ile tutturulmuş ve kalçalarından kumaş üzerinde yumuşak kıvrımlar oluşturan, göğüslerinin cömert şekillerini kısmen gizleyen ve onlara asil bir görünüm veren altın bir kemerle sabitlenmiş bir dizi kadın dörtlüsü vardı,

bakımlı saç modelleri, zarif bukleler ve çiçekli talar ile vurgulanmıştır. Çevrenin kenarına yerleştirilmiş beş görkemli sütun tavana kadar yükseliyor ve yemyeşil tırmanıcı bitkilerle süsleniyordu; beyaz kil vazolar, odanın açık tonlarına renk katan ve rafine lüksünü gizlemeden doğal referanslarla zenginleştiren çok renkli çiçekler taşıyordu. Ta pervazlarla süslü kemerli pencereler, Yunan esintili çeşitli i dekorasyonlar gibi aristokratik ve şık bir atmosfer yaratmıştır.

Efrem, ben, Mitchell ve Giselle'in takip ettiği insan kalabalığının arasından ilerlerken, otel müşterileri bize doğru döndü. Birdenbire gevezelikler, atal bıçak şıngırtıları ve diğer tüm faaliyetler durdu. Artık kimse nefes almıyor gibiydi. Herkes taştan heykeller gibi hareketsizdi. Sadece kemanların melankolik ve anımsatıcı melodisi girişimize eşlik ediyor, o akşam için geçmişteki bir yere dönen ve orada bulunan kadın ve erkeklerin çoktan tanıdığı adamın ayak tabanlarının altına ciddi notalardan oluşan bir halı seriyordu.

Bakışların farkında olmasına rağmen Efrem gururla ilerledi, başı dikti, duygularının efendisiydi ve her duruma, en düşmanca olanlara bile ılımlı yaklaşıyordu. Kendisine sıcak bir gülümsemeyle karşılık verenleri anlamlı bir baş hareketiyle selamlarken, buz gibi bir ifadeyle sessiz bir uyarıda bulunarak, gereğinden uzun süre kendisine bakmaya devam edenleri başlarını eğmeye ya da arkalarını dönmeye zorladı. Genelde dikkat çekmekten nefret ederdim ama yanımda doktor varken fark edilmemek neredeyse imkânsızdı. O anda herkes mucizevi bir dirilişe tanıklık ediyor gibiydi ve erkekler ne kadar korkuyorsa kadınlar da o kadar heyecanlıydı. Elbette, el ele tutuşan küçük kızı ve diğerlerinden farklı olan, gecenin kıyafet kurallarına göre gerçek bir göze batan gümüş elbisesini kimse fark etmedi. Nasıl bir görünüm benimsemem gerektiğine dair kesin talimatların neden verildiğini çok geç anladım ve yüksek sesle asla itiraf etmeyecek olsam da bu talimatlara uymadığım için pişmanlık duydum.

"Bu sefer rahatsız mısınız yoksa sadece zgn msn?" Efrem kibarca beni bordo kadife bir dormeuse'un üzerine, bir kütüğün tabanını aslına sadık kalarak yansıtan mermer bir sehpanın desteklediği kristal bir masanın önüne oturmaya davet etti.

Çantamı kalçalarımın üzerine koyarak oturdum. Duvarlarda asılı olan, en ilkel ve hayvani zevklere yönelik bir saplantıyı çağrıştıran, seks partilerini, baygın öpüşmeleri, su perileri ve satirler arasındaki cinsel birleşmeleri ve Olimpos tanrılarını tasvir eden bazı müstehcen tabloları hayretle fark ettim. "İnanılmaz derecede şok oldum diyebilir miyim?"

"Oyun parkında değiliz, Dorothea." Efrem yanıma oturdu ve kolonyasının sarhoş edici kokusunu algılamama izin verdi.

"Terbiyeli ol ve sana söylediklerimi yap."

"Bu kadar katı olma, bırak keyfine baksın." Mitchell önümüzde duran dormeuse'u işgal etmiş, bir kolunu arkalığın en yüksek tarafına uzatmıştı. Ceketinin kanatları açılmış ve gömleğinin düğmeleri göğüs kafesine kadar çözülmüştü, kaslarının üzerinde uzanıyor, hem bana hem de hemen yanına oturan Giselle'e harika bir görüntü veriyordu. Avukat, "Ne olursa olsun seni korumak için buradayım," diyerek onu rahatlattı.

"Bu kadar karamsar olmak yerine, neden gecenin tadını çıkarmayı denemiyorsun?" Kadın yavaş ve muzip bir şekilde adamın bacağına okşadı, bu Herkül gibi vücudun sağlam dokusundan büyülenmişti.

"Evet, gerçekten." Efrem etrafımızdaki masaları gözden geçirdi, çünkü bizimki oldukça merkezi bir konumdaydı, çeşmeden çok uzakta değildi ve ona neredeyse tüm odayı görme imkânı veriyordu. Kadınların ona bakmaktan vazgeçemediklerini, görünüşünden büyülediklerini, erkeklerin ise bana odaklandıklarını, kim olduğumu, kaç yaşında olduğumu ve hepsinden önemlisi o akşam tüm tatil köyünün skandal kayası gibi görünen tek kişiyle nasıl bir araya geldiğimi merak ettiklerini fark etti.

"Thea, iyi misin?" Giselle tepkimden endişelenerek yüzümü inceledi. "Sanırım nerede durduğunu anladın..."

"Bir tür S&M kulübü gibi bir şey mi?" diye düşündüm, ancak tasmalar, lateks tulumlar, fetiş giysiler ya da varsayımımın doğru olduğunu gösteren herhangi bir eksantrik veya abartılı unsur yoktu. Kadınlar imparatorluk tarzı güzel elbiseler giymişlerdi; yakaları dalgalıydı, göğüslerinin altında kemerler ya da kordonlar vardı ve yanları kasıklarına kadar inen şifon ya da saten uzun etekler giymişlerdi. Çoğunda, herhangi bir bayağılığı abartmadan iç çamaşırının kısmen ya da tamamen yokluğunu vurgulayan gösterişli perdeler ya da baştan çıkarıcı transparanlar bulunuyordu. Antik Yunan'ın chitonlarını veya peplumlarını anımsatıyorlardı, tam olarak

Giselle'in elbisesi gibi. Kadınlıklarının farkında olan ve erdemlerini bahşetmek istedikleri partnerlerini büyülemek için bunu sergileme yeteneğine sahip güzel tanrıçalar gibi görünüyorlardı.

"Hayır, burası *sapık* bir kulüp," diye düzeltti Giselle, bakışlarını çeşmenin sağında, yemek yiyenlerin tercih ettikleri tüketime bağlı olarak kendilerine hizmet etmek için ulaşabilecekleri halka açık bir alana yerleştirilmiş, içecek ve yiyecek dolu tepsilerle dolu bir büfenin önünde şarap kadehlerini yudumlamaya niyetli bir grup kadına doğru takip ederek. "Tesisde gerçekleştirilen cinsel uygulamalar, bazıları esaret gibi daha olağan, bazıları ise *midilli oyunu*, *nefes oyunu*, *edgeplay*, *barebacking* gibi daha az bilinen, ilişkiyi güçlendirmeyi veya sadece samimi arzuları yerine getirmeyi amaçlayan, genellikle toplum tarafından alışılmadık olarak kabul edilen çok çeşitli fantezileri içermektedir."

Efrem'in neden böyle bir yere sık sık gittiği üzerinde fazla durmaktan kaçındım; bunu hiç beklemiyordum, yine de tavırlarında her zaman, aşırı bir nezaket ve benzersiz bir soğukkanlılık duvarının arkasına gizlenmiş ince bir sapkınlık sezmiştim, bu da bana aklın ve ahlakın sadece bir çerçeve olduğu kısır bir hayata yönelik karanlık eğilimi sezdirmeliydi. Bunun yerine beni neden *Himeros*'a götürdüğünü düşündüm. Belki de kararının, buluşmalarımızda ona açıkladığım itiraflarla ve gerçek doğamı tanıyıp tanımlayamamamla, onu ilk ve son kez anlayamamamla bir bağlantısı vardı. Ne de olsa ben kendim ondan yardım istemiştim, o ise sadece harekete geçmeyi, benim için bir şeyler yapmayı, bana destek vermeyi ve uzun zamandır şüphe ve belirsizliklerle dolu bir şekilde içinde dolaştığım işkence dolu arafta yanımda durmayı düşünmüştü.

Kavramayı kalçalarımın kaydırdım ve bacağımın yarısını zar zor örten küçük elbisenin eteklerini aşağı çektim. "Duyduğum bilindik seks kulüplerinden farklı..."

Giselle memnun bir şekilde gülümsedi. "Diyelim ki tesisimin müşterileri aşırı teşhircilikten hoşlanmıyor. Özel olarak, kaldıkları odaların mahremiyetinde, sevgililerine inanılmaz hisler vermek için tüm iyi malzemelerle donatılmış olarak eğlenmeyi tercih ediyorlar: Aziz Andrew saçları, tasmalar, kelepçeler, kırbaçlar, vibratörler, maskeler, kukuletalar, cımbızlar, aşırı ayakkabılar ve sizi üzmemek istemediğim diğer birçok eşya. Kısacası, en transgresif olanlar bile ihtiyaç duydukları her şeyi benim yerimde bulabilirler.

ihtiyaçları var." Kendi krallığında bir kraliçe gibi otururken avuçlarını havaya kaldırarak tesisin muazzam zenginliğine ve sunduğu sayısız fırsata dikkat çekti.

Bu arada Efrem, ne düşündüğümü, özellikle de korkup korkmadığımı ya da iğrenip iğrenmediğimi anlamak için sessizce beni inceledi, ancak yüzümde hiçbir iğrenme belirmedi, sadece onu yumuşatmış gibi görünen masum bir kuşku vardı. "Neden... neden kadınlar sadece kırmızı ya da beyaz elbiseler giyiyor?" Ayrıntılara daha yakından dikkat ettiğimde, birçoğunun o kadar baş döndürücü topuklu ayakkabılar giydiğini fark etmiştim ki, adımları dengelerini kaybetmemek için kısa ve ölçölüydü ve baldırlarına kolayca kaymalarını önleyen küçük bir asma kilitte tutturulmuş bir kayışla bağlanmıştı.

"Beyaz elbiseler *acemileri*, yani altı aydan daha kısa bir süredir kulüp üyesi olanları ayırt eder. Kırmızı elbiseler ise *kıdemlileri*, yani artık kulübün müdavimi olanları gösteriyor. Ayak bileklerindeki asma kilitler, anahtarı elinde tutan ve itaatkârının kısıtlanmışlık hissinden tahrik olan bir efendiye üyeliklerini simgeliyor." Giselle çenesini hafifçe sallayarak bir koltukta oturan, cüppesinin bir kısmını bir kalçasının üzerine indirmiş, sağ elinin işaret parmağını çevreleyen ve üzerinde tanımlayamadığım bir tanrıçanın yüzü olan büyük beyaz bir yüzükle bir şampanya flütünü tutan zarif bir kadını gösterdi. İlk bakışta fark etmediğim şey, onun önünde, ya da altında mı demeliydim, duran siluetti. Genç bir adam, yerde dört ayak üzerine çökmüş, topuklu ayakkabılarını kadının sırtına dayamış, ince topuklarıyla etini dürtüyordu. Sarışın, geniş omuzlu ve atletik yapılı genç adam ağzında, dişlerinin arasında, siyah silikon bir *top* tutuyordu, muhtemelen ağzını *tıkamak* için başının arkasına sıkıştırılmış bir kayış vardı. Bir adam beni kişisel taburesi olarak kullanmak istediğinde ne hissedeceğimi hayal ettikçe kalp arpıntım arttı. Ve bu adamın Efrem'in kendisi olabileceği düşüncesiyle daha da hızlandılar. Onun için her şeyi kabul edebilirdim. Böylesine alışılmadık, birçokları için kaba fanteziler kurduğum, üstelik bunları karşılıksız bırakmayacak birine yönelttiğim için kendime lanet ettim. Dehşete düşene kadar bekledim, dehşete kapıldım, ama karnımın alt kısmının yavaşça şişmesi ve yanaklarımın ısınması bende bir sorun olduğunu bir kez daha doğruladı. "Mazoşistler için özellikle uyarıcıdır

Vücudu bu kadar savunmasız, açıkta ve baskın partnerin merhametinde hissetmek. Çeşitli rahatsız edici giysilerin ve aksesuarların neden olduğu fiziksel hisleri hissetmek inanılmaz bir duygudur. Kaçmak istemek, ancak cinsel ilerlemelerden kaçma imkanına sahip olmamak onları çaresiz, tedirgin eder. Korku adrenalin üretir, sinir sistemine etki eder, baş dönmesine ve sarhoşluğa neden olur. Bu yüzden mazoşistler yatakta son derece cömert ve tatmin edici aşıklar olabilirler."

Giselle bu konuda çok şey biliyor gibiydi; belki de geçmişte o da bir itaatkârdı ya da sadece bilgisi, yaklaşımları ihtiyaçlarının ardında yatan şeyleri daha derinlemesine araştırmasına izin veren müşterilerle doğrudan temastan geliyordu. Rahatsız olmuştum ama merakımı da yenemeyerek sorularıma devam ettim. "Deri tasmalar..." Boğazımı temizledim; onları evcil hayvan olmayan birinin boğazında fark etmek garipti. "Burada... Hem kadınlarda hem de erkeklerde var..."

Giselle bakışlarını kırk yaşlarında, uzun boylu, zayıf, kalın kahverengi sakallı ve ensesine kadar inen bukleleri olan bir adama çevirdi. Yalınayak, üzerinde sadece açık renkli, neredeyse solmuş bir pantolon ve göğsü tamamen çıplak bir şekilde masamızın önünden geçerken, samimi bir minnettarlıkla dolu esrarengiz bir ifadeyle onu selamladı; Giselle de onun sert kalçasını okşayarak karşılık verdi. Boynumu bükerek yakasındaki metal kancaya odaklandım; bu kancada bir tanrıçanın yüzünün minyatür heykeli asılıydı ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

"BDSM'ye özgü tahakküm-teslimiyet ilişkilerinde kölelerdir," diye devam etti Giselle, bilgiye aç bir çocuk gibi dormeuse'un arkasına yaslanıp etrafla ilgili her şeyi yakalamaya çalışmamdan memnun bir şekilde. "Bir aidiyet sembolü olarak, Efendilerinin ya da Metreslerinin beyaz yüzüğünde tasvir edilen tanrının yüzünü takarlar."

İçgüdüsel olarak Mitchell'in sağ işaret parmağındaki Minotaur'a, hemen ardından Efrem'indeki satire baktım ve yüzüklerinde tasvir edilen yaratıklar tanrı olmasa da işlevlerini anladım, üstelik yapıldıkları malzeme diğerlerinden farklı olarak siyah ve parlaktı.

Peki ikisi ne halt ediyordu?

Doktorun benim dominant olmadığımı ve cinsel alanda herhangi bir disipline uymadığımı belirttiğini çok iyi hatırlıyordum.

Aynı şey Mitchell için de geçerli miydi?

Kafa karışıklığı yüzünden başım öyle ağrımaya başladı ki, tüm düşüncelerimin sanki sihirle çözüleceğini umarak alnımı ovuşturdum.

"İyi misin?"

Efrem saçlarımı okşayıp şaşkın bakışlarımı karşılamak için bana doğru eğildiğinde nefesim kesildi.

"Evet." Başımı salladım, "Sadece... biraz başım dönüyor." Konserlerimden birinde sahneye çıktığımda, başlangıçtaki adrenalinin yerini yorgunluğa bırakması gibi. Bunun üzerine midem guruldamaya başladı ve utanarak karnıma bastırmak için kolumu kaldırdım. Efrem sol avucumdaki yarayı kapatan alçıya baktı ve bileğimi sıkıca kavrayarak parmaklarının arasına aldı. "Ah! Ne yapıyorsun sen?"

"Eline ne oldu?" diye sordu, Juliette'in fark etmemesini umduğum doğaçlama pansumanına bakarak.

Kendimi kurtaramadan kolumu kavradım. Beni tutsak etmeye karar verdiğinde, karşı konulamaz gücünün peşine düştüğünde, önünde durabilecek hiçbir şey yoktu. "Seni ilgilendirecek bir şey yok."

"Hiçbir şey mi? Emin misin?" Efrem sinirlenmiş, ne kadar derin olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüklü işaret parmağıyla kapalı kesiği yokluyordu. "Madam Monique bana bugün öğle yemeğine gelmediğinizi ve Hunberct'in yemeğinizi odanıza getirdiğini söyledi. Yediniz mi?"

"Evet," diye fısıldadım dişlerimin arasından. Beni tuttuğu güç arttı ve refleks olarak elimi kapattım, bana dokunmasını engelledim.

"Yüzüme bak ve bana yalan söyleme Dorothea." Beni öyle bir sarstı ki, bakışlarımı kaldırıp onunkilere diktim, soğuk, öfkeli, yalanlarıma inanamayacak kadar sinsi.

"Hayır, tamam mı?" diye titreyerek itiraf ettim. Maskaralığa devam etmek anlamsızdı. "Ben yemedim."

Efrem, rehabilitasyonumun neredeyse sıfır ilerlemesinden ve benden hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti, sonra sakinleşmeye çalışarak beni bıraktı. "Davranışların hakkında sakince konuşacağız. Seni bu gece buraya getirdiysem, bunu senin için yaptım, kendim için değil. Evlendiğimden beri buraya adımımı atmadım. Üç yıldır kendime koyduğum bir yasağı çiğnemeye karar verdim, kendime verdiğim önemli bir sözü bozmaya karar verdim."

Karım hâlâ bunun sebebinin sen olduğuna inanıyor. Anlamana yardımcı olacağım, yeter ki işbirliği yap ve seni iyileştirmeme yardım et." Parmağını çenemin altına koyarak beni başımı kaldırmaya zorladı; yaşadığım tüm sıkıntıları düşündüğümde üzerime çöken ağırlıktan dolayı birçok kez başımı eğmiştim. Efrem, ışıkların yansıması altında altın rengine meyleden irislerimin sıvı kehribar renginde kayboldu ve büyülendi. "Ne demek istediğin anlaşıldı mı?" diye ekledi daha yumuşak bir tonda.

"Evet, ama bana zaman vermelisin." Ondan uzaklaştım, yaşadıklarımın bir an olsun uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Sana istediğin kadar zaman vereceğim," diye kabul etti, gömleğinin üçüncü düğmesini açtı, sonra kaslarını şehvetli bir şekilde esneterek ceketini çıkardı ve dormeuse'un diğer tarafına katladı. Odadaki havanın serin olmasına rağmen kendini sıcak hissediyordu. "Beni dinlemeye ve bana güvenmeye başladığın sürece." Konsantrasyonumu kaybetmişim, omuzlarının ve göğsünün iradeli çizgileri karşısında şaşkına dönmüştüm, o kadar genişti ki, eğer ona doğru çömelmiş olsaydım dünyadan kaybolurdum, sadece kucağının sıcaklığıyla sarılırdım, daha az kaybolmuş hissetmek için meydan okuyan duruşların ve kayıtsızlık çarpıntılarının arkasına saklanmayı tercih etsem bile, gerçekten ihtiyacım olan tek jestti.

"Dorothea?"

"Tamam," diye nefes nefese kaldım, "Anladım. Lütfen benim önümde soyunmaz mısın?" Kendimi küçük kanepeye bıraktım, nefesimi tutmaya çalışıyordum, şimdi kıpkırmızı ve sıcaktı.

"Ne?" Efrem'in dikkati dağılmış gibiydi; gömleğindeki çentik dikkatimi çekmişti, içinden bronz teni ve kıllı göğüslerini gördüm, tonluydu ama aşırı değildi, objektif olarak mükemmeldi, yarım ayları dar kumaş tarafından çizilmişti.

"Benim önümde soyunma, Tanrı aşkına," diye tekrarladım, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Vücudundan yayılan ölümcül cazibeyi kovmak için başımı bizimkinin karşısındaki masada oturan ve kim bilir ne kadar zamandır bana odaklanmış olan küçük bir grup erkeğe çevirdim. Özellikle ikisi, fark ettiğimi anladıkları halde bana bakmaya devam etme cüretini gösteriyordu. Sırtımı dikleştirdim ve sert bir ifade takınmaya çalıştım. Israrlarından rahatsız olduğumu anlamalarını istiyordum ama bunun yerine muhtemelen çocukça bir surat asma gibi görünen bu durum ilgilerini çekti ve hiç beklenmedik bir şekilde tepki verdiler: ilki, daha olgun bir ifadeyle

Muhtemelen arkadaşından birkaç yaş daha genç ve daha az çekici görünecek kadar mütevazı yüz hatları olan ikincisi, bir kadeh almak ve ağzına götürmek için sehpanın üzerine yerleştirilmiş tepsiye eğildi ve yavaşça kırmızımsı şarabın tadını çıkardı. Onları başka bir avı hedeflemeleri için nasıl korkutacağımı bilmiyordum; sadece böyle durumlarda kendimi savunmanın en doğrudan ve çoğu zaman pek de kibar olmayan yollarını biliyordum, ancak ev sahibinin önünde parti bozan olarak görünmek istemedim, bu yüzden yan tarafa, Efrem'e doğru süründüm ve kendimi mümkün olduğunca ona doğru bastırdım.

Doktor tedirginliğini fark etti ve iki adama doğru huzursuz bakışlarımı takip etti.

"Üzgünüm ama bana bakıyorlar ve onları durduramıyorum."

"Biliyorum." Arkalığa yaslandı ve düşünceli bir şekilde bir bacağına çaprazladı. "İçeri girdiğinden beri sana bakıyorlar. Beni dinleseydin ve beyaz bir elbise giyseydin bunlar olmazdı."

"Neden?" Her zamanki gibi beni suçlu hissettirmeyi başardı, hata yapmaktan başka bir şey yapmayan aptal küçük bir kız gibi, sonra da onun vazgeçilmez yardımına başvurdu. "Ne değişecekti ki?"

Efrem tembelce bir kolunu arkalığa, omuzlarımdan arkasına uzattı ve iki yabancıyla ilgilenmeye devam ederken saçlarımdan bir tutamı parmak uçlarında döndürmeye başladı. "Senin bana ait olduğunu düşüneceklerdi."

Bir şekilde, ben zaten sana aitim....

Vicdanımın bu saçma önerisi karşısında yüzüm kızardı; onun gibi bir adama ait olmak bir rüyanın gerçekleşmesine tanıklık etmekle eşdeğerdi. Asla inanmayacağım bir rüya. Hayaller benim gibi hayal kırıklığına uğramış bir kadın için uygun değildi. "Peki bunu düzeltmenin bir yolu yok mu?"

Sonunda Efrem dönüp bana baktı ve gözlerinde parlayan aşk tanrısı ışıltısıyla beni kör etti. "Elbette, ama her şey kendini ne kadar tehlikeye atmak istediğine bağlı."

"Oynamayı sevdiğimden hiç şüpheniz olmasın..."

"Benim yöntemimle oynamaktan bahsediyorum."

Oh, ilginç.

İlk tanıştığım Dr. Krugher, kısa süre önce akraba olduğum Efrem Krugher'e kıyasla artık bulanık bir hayal gibi görünüyordu: ikincisi bir beyefendi değildi ve benim yanımda beyefendi gibi davranmasına gerek yoktu. En iğrenç düşüncelerini bile bana açıyor, bunların beni bir arının poleni çekmesi gibi çektiğini biliyordu. Yine de, ikircikli kişiliğini takdir etsem de, zorlamaya alışkın olduğu sınırları öngörememek korkutucuydu. O beni bilmediğim bir yolda yönlendirirken, sanki gözlerim bağlıymış da kör yürüyormuşum gibi yönümü şaşırılmış hissediyordum.

"Anlamı?"

"Sana hayran olan erkekleri görüyor musun?" Elinin tersiyle yanağımı okşadı ve asi bir tutamı kulağımın arkasına götürdü.

"Onlara sizi hatırlamaları için bir sebep verebilirsiniz..."

Aklından geçenlerden ürkererek bacaklarımı sıktım ve gerginliği gidermek için dizimin derisini çimdikledim. "Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarını lobuma yaklaştırıp usulca, alçak bir mırıltıyla, tehditkâr ve baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirdiğinde ürperdim. "Bu, güce sahip olduğun anlamına geliyor, Dorothea. İstediyin kişi olma, istediğini yapma gücüne. Şu anda onlardan birine doğru sürünebilir, önünde diz çökebilir, pantolonunu çözebilir ve küçük ağzının ne kadar lezzetli olduğunu, o küstah dilinle ne sihirli piruetler yapabileceğini keşfetmesine izin verebilirsin..."

Böyle bir hizmetin muhatabı bir başkası değil de o olsaydı muhtemelen kabul ederdim; Efrem için beni düşman topraklarına itip savaş ganimeti olarak teslim etmeye bile razı olsa pek bir şey ifade etmiyordum. "Benden oraya gidip tanımadığım bir adamın sikini yalamamı mı istiyorsun?"

"Evet," diye itiraf etti utanmazca, benim önemsiz sözlerime aldırmadan. "Senin bana vermek istediğin ve benim de kendimi mahrum bıraktığım zevki, beni soymak istediğin akşam süitte ona vermek. Ancak çocuğum, eğer bu teklif senin tercihin değilse, başka bir alternatif daha var..."

"Hangisi?" diye hızla ekledim, bir öncekinden daha iyi olmasını umarak. Eğer değilse, Mitchell'dan araya girmesini ve arkadaşımın aklını başına getirmesini isteyebilirdim, ancak istediğimin bu olduğundan emin değildim.

Gerçekten. Baskın, çalımlı, sınır tanımayan Efrem Krugher, kavrulmuş küçük kalbime çoktan girmişti.

"Burada, yanımda kal, bana vücuduna mutlak erişim izni ver ve..." Durakladı, darbeyi benim için saklamaya hazırdı. "Yardım etmelerine izin ver."

Onlardan kastı sadece iki adam değil, aynı zamanda bizden bir metre ötede suç ortağı bir sessizlik içinde her şeyi dinleyen Mitchell ve Giselle'di. Yüzlerinde rahatsız olmuş ya da tiksiniş bir ifade yakalamak için onlara baktım, ama ikisi de sakın görünüyordu, ne olacağını ve her şeyden önce doktoru bu kadar şımartmayı kabul edip etmeyeceğimi görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Karşılık vermeden önce sertçe yutkundum. "Sence..."

Efrem kalçalarımın birini çevreleyip diğerinden ayırarak elbisenin kasıklarımın üzerine kadar çıkmasını ve erkeklerin alttan bakabilmesini sağlayacak kadar ayırdığında ondan daha fazla açıklama isteyecek zamanım olmadı. Külotun şeffaf tülü ikisinin de dikkatini çekti, ikisi de mahremiyetimin narin çizgilerinden Pungi'ye tutulmuş çingiraklı yılanlar gibi büyülenmişlerdi. İçimden onları kapatmak geldi; soğuk hava tenime çarparak beni ne kadar açıkta olduğum konusunda uyardı ama Efrem beni onları açık tutmaya zorladı. "Dur. Bırak sana baksınlar..." Avucuyla dizime kadar inerek titreyen uzvumu durdurdu, sonra yavaşça yukarı doğru kalktı ve beni yatıştırmak yerine tedirginliğimi artıracak kadar şehvet dolu bir okşamayla iç uyluğuma doğru kaydı. "Ben senin yanımdayım. Sana hiçbir şey olmayacak."

Ortam kısa sürede ısındı. Sadece bizim masada da değil: Etrafta çiftler ya da üç kişilik küçük gruplar şehvetli öpücükler, alçak, ahlaksız tekliflerin eşlik ettiği baygın cazibeler paylaşmaya başlamıştı bile; artan açgözlülük, açık jestlerden ve açgözlü ifadelerde yanıp sönen beklentiden anlaşılıyordu, Efrem'in yüzünü daraltan, karanlık bir sapkınlıkla lekeleyen de aynıydı.

"Ya benimkinin bir davet olduğunu düşünürlerse?" Bekâretimi kaybettiğimden beri sadece Andy'yi ağırladığım kulübün iki müşterisinin içeri girme şansları olduğunu düşünmelerini sağlamak şöyle dursun, hiç kimseyi bu kadar küstahça kışkırtmamıştım.

"Yapamazlar." Efrem eteğimin altına girip cinsel organımı örttü. "Başka bir erkek sana dokunuyorsa bu bir davet olamaz..." Dirseğinin kıvrımıyla ensemini kavradı, ön kolunu omzuma dayadı ve bir eliyle göğsümü kavradı.

kumaş. Acı içinde dişlerimi sıktım ve aynı nedenle inledim. "İstediğin bu değilse kimsenin sana tecavüz etmesine izin vermem."

Böylece, bütün akşam umduğum gibi ona, onun kollarına hapsolmuştum, kendimi kapana kısılmış, yoksun ve aynı zamanda yenilmez hissediyordum, sanki onun yakınlığı bana her şeyi yapabilme cesareti veriyordu; o yanımda olduğu, beni korumak için kendinden ödün vermeye hazır olduğu sürece kimse üzerime atlayamazdı.

"Benim de istediğim bu değil, ama yine de..."

"Yine de ıslaksın." Efrem uyarılmamın nemini parmak uçlarında hissetti ve başparmağını yavaşça klitorisimin üzerinde gezdirdi, işaret parmağı ve orta parmağıyla artık şişmiş olan ve külotumun şeffaflığına baskı yapan büyük dudaklarımı okşadı. Beni daha iyi okşamak için onları ayırmasını umuyordum ama çıplaklığımı iki yabancıya göstermenin utancına katlanabileceğimden emin değildim. Gözlerimi kısarak şakağımı boynunun çukuruna yasladım, adamlardan biri, siyah saçlı olanı, bakışlarını göğüslerimi sonuna kadar doldurulmuş bir balon gibi sıkıştıran elden, kalçalarımın arasında yoğun bir şekilde çalışan erkek parmaklarına çevirdi. Efrem göz ucuyla onları izledi ve içlerinden biri bacaklarını ayırıp pantolonunun kasıklarına masaj yaparak, kontrol altına alınması zor bir çıkıntının varlığını ortaya çıkaran kasıtlı bir hareket yaptığında saçlarımın arasından gülümsedi. Adam küçük sahnemizden eğlenmiş görünüyordu ve albagia ile kanepeye yaslanarak tadını çıkarmaya karar verdi; yanındaki arkadaşı kadehin uzun sapını tutuyor, kadınsı tadımı tatmayı ve damağını basit bir kaliteli şarapla yaptığından daha fazla doldurmayı uman birinin şevkiyle ağzına götürüyordu. Bu arada ben, tüm belirsizlik hissime rağmen, Efrem'e güveniyordum, tıpkı fırtınanın rüzgarıyla sürüklenen küçük bir tekne gibi, onun ustaca dokunuşunda kaybolmuştum. İçime girmeye ya da daha fazla cüret etmeye niyeti yoktu ama parmak uçları beni öyle ustaca okşadı ki, bana işkence gibi bir zevk yaşattı. Durmasaydı hemen doruğa ulaşacaktım; hassas tenime hafifçe sürtünen tülün sürtünmesi direnmemi yardımcı olmadı.

"Yavaşla..." Yarıısı elbisesinin kenarıyla örtülü olan bileğini kavradım. Küçük parmaklarımın arasına aldım, beni sıvılaştırmak istediği yavaş hareketi dikte etmek için esnediğini ve döndüğünü hissettim. Dudaklarımı kulağının altından ayırdım ve usulca boynuna yasladım. Zayıf bir nefesle bir kenarını ısırdım, damağımı ve ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum.

Erotik, son derece uyarıcı; beni sardığını, içime işlediğini ve güçlü bir likör gibi beni bayılttığını hissettim.

"Soldaki adamın ne düşündüğünü biliyor musun?" diye fısıldayarak benimle konuşmaya devam etti ve başparmağını, can sıkıcı jestim için beni ödüllendirerek, hassas yarığın tepesindeki küçük kozanın üzerine daha aceleci bir şekilde bastırdı. "Evet, az önce ereksiyonuyla seni pohpohlayan kişi." Kullandığı ses tonundan sinirli değil, memnun ve biraz da sevinçli olduğu anlaşılıyordu. Hükmedici tavrıyla erkeklere bile boyun eğdirmekten ve üzerimde tam kontrole sahip tek kişinin kim olduğunu belli etmekten mutluluk duyuyordu. "Ne kadar sıkı olduğunu bilmek istiyor. İç mabedine gizlice gir ve bir hırsız gibi yağmala. Sonra..." Benden utangaç bir hıçkırık duyduğunda usulca güldü; leğen kemiği eline karşı yavaşça sallanırken göğsüne sarılmama izin verdi ve kirli sözleri Şeytan tarafından fısıldanmış gibi kafama takıldı. "Seni tatmaya çalışacaktı," diye devam etti, bir peri masalının anlatıldığı o hafif ve rahat ses tonuyla. "Diliyle içini açacak, nefesi yettiği sürece özsuğunu içmesine izin vermen için sana yalvaracaktı. Bacaklarının arasında ölür, seni artık kaybolmuş güzel bir bakire olarak hayranlıkla seyreder, senden ve saf, kıskırtıcı gençliğinden bıkana kadar ele geçirilmeye hazır olur. Ondan kaçamayacağınızı bilmeniz için sert aletini sıcak küçük deliğinize sürtecekti. Tüm direnci yok etmek, etinizi yırtmak, sizi bir gül goncası gibi parçalamak, sizi bir kılıcın kılıcı gibi ikiye ayırmak ve sanki yaşamak için son nedeniymişsiniz gibi sizi becermek için size karşı istekli ve istilacı bir şekilde ittiğini hissedersiniz. Ve sen..." Konuşmasının yarattığı fırtınanın etkisiyle alt dudağımı ısırduğımda Efrem göğüslerimi bırakıp elini saçlarıma götürdü. Saçlarımla avucunun içine aldı, kökünden geriye doğru çekerek beni başımı eğmeye ve gözlerinin içine bakmaya zorladı, iki tehlikeli közün içinde açgözlü bir canavar gördüm, evcilleştirilmesi imkansız, beslenmeyi talep eden ve her şeyden önce benim tarafımdan eziyet edilmekten bıkmış.

"Sırtını kaşırdın, tırnaklarını yanlarına geçirirdin, onu kendine çekmek için, daha derine, daha derine. Durmaması, sana acı vermesi, yüzüstü dönüp seni tokatlaması için ona yalvarırdın. Sonra her bir parçanız onun sikini hoş karşılardı. Bunu istiyorsun, değil mi?" Zihnimde bir başkasının değil de onun büyük cinsel organını canlandırdığımda yüzüm kızardı. Dahası, bana ilk kez bu kadar kaba bir şekilde hitap ediyordu; bunu ondan duymanın ne kadar sarhoş edici olduğunu keşfettim. Küstahça başımı salladım ve

Dudaklarını okşamak için eğildim ama Efrem saçlarımı çekerek beni engelledi ve omuzlarımı geriye atarak kıpırdandım. "Evet, istiyorsun. Ve hepsini alacaksın. Her itişinde. Ruhun ona devam etmesi, seni uçuruma, boşuk fısıltılara ve ölümcül öpücöklere götürmesi, seninle birlikte boğulması için haykırırdı... çünkü sen busun: güzel, aldatıcı bir Küçük Denizkızı."

Şehvet dolu monologunu bitirdiğinde yanaklarım kızardı, nefes alışım hızlandı, klitorisim zonklarken karnım gerildi ve kasıldı, alt karnımdaki basınç arttı ve sinirlerim ateşlendi. Bileğini gereğinden fazla sıkarak teninin ağarmasına neden oldum. Kimin bana baktığına aldırmadan omurgamı dikleştirdim, bacaklarımı açtım ve külotunun üçgenini tamamen kaplayacak kadar büyük avucuna kendimi sertçe bastırdım. Efrem kendimi o anın coşkusuna teslim etme ihtiyacımı anladı ve beni tatmin etmek, başlattığı yangını söndürmek yerine aniden beni bıraktı. Elini eteğimin altından çıkardı, parmaklarını saçlarımın ucunda gezdirdi ve beni yalnız bıraktı - göğsümde kontrol edilemez bir taşıkardı ve sinir bozucu kan hücumundan şişmiş meme uçlarımla - o olmadan söndürölemeyecek kadar ateşli olan kalçalarımın arasındaki baygınlığı soğutmak için.

Kızarmış ve heyecanlıydım, ağzımdan zar zor nefes alabiliyordum.

Efrem bilerek hareket etmişti; cinsel gerilimin artmasına izin vermiş, beni yokuşun kenarına getirmişti, sadece beni geriye doğru itmek ve sadistçe bir zevkmiş gibi doruğa ulaşmamı reddetmek için.

"Neden?" Dizlerimi birbirine kenetleyerek geri çekildim. Kendimden utanıyordum, bir kez daha manevra yapması bu kadar kolay bir kukla olduğum için utanıyordum. "Bunu neden yaptın?" İki adama bakmaktan ya da onların kısık kahkahalarını duymaktan kaçındım. O sapkın baştan çıkarma oyununa ve bu oyunun sona erdiği acımasız eyleme tanık olduklarını kabul etmek yeterince utanç vericiydi.

Efrem kayıtsız bir ifadeyle sehpanın üzerine eğilerek, belki de Giselle ya da Mitchell tarafından kendisi için sipariş edilmiş olan *Eiswein* bardağını aldı ve sakın sakın yudumladı. "Çünkü gerektiğinde beyaz elbise giymeyi öğrenmek zorunda kalacaksın Dorothea."

"Seni de emirlerini de sikeyim!" Kendimi tutamadım.

Belli ki cezasını benim için zarif bir şekilde saklamıştı, beni hazırlıksız yakalamıştı, böylece beni rahatsız etmeden bastırabilecekti ve ben de bir aptal gibi buna kanabilecektim.

Nefesim kesilmiş, elmacık kemiklerim kızarmış bir halde ayağa fırladım; Efrem hemen önümü kesti, kadehini öyle bir yere bıraktı ki birkaç damla şarap taşı ve bileğimi yakalayıp öyle bir bükte ki tekrar yanındaki koltuğa düştüm.

Lanet olsun!

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bara." Kıpırdamadan durdum, parmaklarımın karıncalandığını ve ince eklemim merhamet için haykırdığını hissettim. "Senin gibi bir piçten uzakta."

"Alkol yok, Dorothea," diye azarladı beni.

"Siktir git. Ne istersem onu içerim." Kolunu sıktım ama zahmetsizce direndi.

Cevabıma sinirlenerek beni daha inatçı bir şekilde bükte ve nefesimi kesti. "Alkol yok dedim."

"Tamam, tamam," diye nefes nefese kaldım. "Tamam." Kendimi onun ölümcül pençesinden kurtarmak için isteksizce teslim oldum.

"Barmenlere benimle olduğunu söyle." Beni bıraktı ve ben de parmaklarının bembeyaz tenimde bıraktığı izleri inceledim. "Ve siparişinizi hesabıma iliştin."

"Başka bir şey var mı *baba*?" Ses tonumda, bir asit gibi midemi aşındıran tüm küçümseme hissediliyordu. Geçmişim nedeniyle, onu babamla kıyaslamamın tam anlamıyla bir hakaret olduğunun farkındaydı.

Efrem önce Giselle'e, sonra Mitchell'a baktı; Mitchell'ın üzerinde uzun süre oyalandı, dostluklarını karakterize eden sessiz anlayışla ona bir şeyler ilettiler ve başını salladı. "Hayır, ama seni görebileceğimiz bir yerde kal."

Daha fazla düşünmeden, çantayı dormeuse'un üzerinde bırakarak uzaklaştım. Yalnız kalmaya, aklımı başıma toplamaya ve aç kemirgenler gibi vicdanımı kemirmeye başlayan, yaptığım şeyin iğrençliğini gün ışığına çıkaran suçluluk duygusunu yok etmeye ihtiyacım vardı.

Düzgün bir kız asla benim gibi davranmazdı; annem bana sapkın ve sapık demekten çekinmezdi, Büyükanne Lizzie ağlardı ve Andy ...

En iyi arkadaşım benim hakkımda düşündüğü olumsuz her şeyi yüzüme vururdu.

Yere bakarak iki adamın önünden geçtim, olan biten her şeyden baştan beri suçluydum. İkisi de önce esnek yürüyüşüme, sonra da kalçalarımın baktılar. Külotumun sürtünmesi dayanılmazdı ve garip yürüyüş tarzımın neye bağlı olduğunu bilmeleri beni çıplak hissettirdi, inanılmayacak kadar açıktı ve karnıma ve kasıklarımın işkence eden yanan kızarıklıkları gizleyemedim.

Çılgınca, çıplak sırtımdan akan bir damla terle çeşmenin yanından geçmeyi başardım. Çeşmenin her iki yanında yere yerleştirilmiş iki dekoratif tütsü kabı, girişte algıladığım ve geçerken utanmadan beni bir sevgilinin bedeniymiş gibi saran aynı parfümlü esansı yayıyordu.

Belki Efrem'in...

Bunu düşünmek beni daha da sıkıntıya soktu.

Yeter, kes şunu, Thea. Kendine gel!

Etrafıma baktığımda böylesine acınası bir duruma düşen tek kişinin ben olmadığımı fark edince rahatladım: günah havada, masaların ve kanepelerin arasında yankılanıyor, seks kokusuna karışıyor, öpücüklerin patlaması ve ellerin ahlaksız yerlerde dolaşması, elleme, sıkma, nüfuz etme ve *Himeros*'tan başka bir yerde olsa heyecan yaratacak ve reddedilecek her türlü müstehcen eylemi gerçekleştiriyordu.

Dirseklerimi dayadığım cam bar tezgahına güçlükle ulaştım, bir maratona bitirmiş gibi bitkin düşmüştüm. Çılgınca atışlarımı dengelemek için göğsüme masaj yaptım ve kalçamı yarı yüksek bir taburenin kenarına dayamak için bir dizimi bükтім.

"Hey..." Bir garsonun dikkatini çekmeye çalıştım, daha çok bir parça manevi destek arayan bir dilenci gibi görünüyordum. Çocuk beni duymadı. "Hey, sen, pardon!" Tekrar denedim, bu noktada bir şişe votkayı diğerlerinin yanındaki rafa yerleştirdikten sonra bana doğru döndü. Nefesimi topladıktan sonra, duvarın orta kısmını süsleyen, beyazdan altına dönen yapay aydınlatmasıyla inanılmaz bir manzara etkisi yaratan muhteşem şelale beni büyülerken, benden biraz daha büyük olan çocuk kaşlarını çatarak beni izliyordu.

"Evet?" Sarışın bir kaşını kaldırdı ve orada bulunan diğer kadınlardan farklı olan gümüş elbisemi inceledi; ben ise onun görünüşünü analiz ettim: sevimliydi. Bana göre fazla sıska olmasına rağmen yeterince uzun boyluydu, bir dağ ormanını andıran iki kocaman yeşil gözü, jöleyle şekillendirilmiş saçları ve narin, henüz olgunlaşmamış yüz hatları vardı.

"Bir şeyler içmek istiyorum." Sonunda neredeyse akranım diyebileceğim biriyle tanışmıştım; orada bir tane bulmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum.

Beyaz üniformasının sağ tarafındaki isme bakılırsa adı Isaac olan çocuk bana gülümsedi ve muhtemelen gözlüklerini sildiği bir bezi omzuna atarak yaklaştı. "Yenisin, değil mi? Seni burada hiç görmedim. Üstelik beyaz bir elbise giymiyorsun."

"Lanet olsun," diye küfrettim. "Hepiniz takıntılısınız." Bunu duymaktan bıkmıştım. "Bu o kadar büyük bir kural mı?"

'Evet, öyle. Ve *Antéros*'ta hiç kimse bunlardan birini bile ihlal etmeye cesaret edemez,' diye onayladı inanılmaz derecede şaşırmış olan çocuk. "Kiminle girdiniz? Kalmana izin verildiğine göre güçlü biri olmalısın."

Gökyüzüne bakarken, bana eşlik eden adamı işaret etmekten kaçındım, varlığını etrafımda, içimde, üzerimde hissetsem de, deri sapı avucuna tutturulmuş bir tasma, attığım her adımda uzayan bir iple, bana tam olarak özgür olma imkanı vermeden. Kaçamıyordum, onun görüş alanından çıkamıyordum, istediğim kadar uzaklaşamıyordum, zorunda olduğumdan daha fazla isyan edemiyordum. "Sahibinin bir arkadaşı," demekle yetindim ve rafın üzerine eğilip bir elimi ağzıma götürdüm. "Şimdi bana bir kadeh likör getirir misin?" diye mırıldandım ona gizlice. "Güzel ve sert olsun. Bir Jägermeister, eğer varsa."

Isaac dostça tavrımdan etkilenmedi ve göz kapaklarını sorgulayıcı bir şekilde kısarak baktı. "İçki içecek yaşta mısın?" Barın kenarının izin verdiği ölçüde gözlerini kısarak bana baktı ve çıkık meme uçlarımda oyalandı. Birkaç saniye boyunca onlardan etkilendi, gözbebekleri büyüdü, gözbebeklerinin yeşilinde yetersiz bir özlem parıldadı, sonra telaşla gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını görevinin gerektirdiği profesyonelliğe daha uygun bir yere çevirdi. "On yedi, on sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun."

"Şey, yirmi bir yaşındayım." En azından görünüşte herhangi bir yasadışılık yapmamak için fazladan bir yıl ekledim.

Çocuk şüphelendi ve çay havlusunu omzundan alıp devrilmiş bardakların üzerine fırlattı. "Bak, işimi şansa bırakamam. O yüzden bana kimlik kartını göster."

Oh... adamım.

Elimdeki belge yalan söylediğimi ortaya çıkarabilirdi, ayrıca çantam da yanımda değildi. Onu şaşırtmak ya da en azından kendimden emin olduğumu düşünmesini sağlamak için acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu, bu yüzden solgunlaşmamaya ve sakın görünmeye çalıştım. "Ne diyorsun sen? Umarım şaka yapıyorsundur."

"Hayır." Adam kararlıydı. "Dahası, arkanızda bana bakan bir adam var ve bu hiç de iyi niyetli bir bakış değil. Anladığım kadarıyla onunla birliktesiniz, değil mi?"

Kimden bahsettiğine bakmak için başımı zar zor çevirdim ve Efrem'i yakaladım, bir paşa gibi dormeuse üzerinde oturuyordu, bir bacağı çaprazdı ve dünyayı ayaklarının altına almış birinin mağrur tavrıyla, uzaktan bile beni kontrol etmeye niyetliydi. Asık suratlı bir ifadeyle sol elinin parmaklarını kaldırarak çocuğu selamladı ve çocuk bunun nazik bir jestten çok sessiz bir uyarı olduğunu hissederek ürkek bir baş hareketiyle karşılık verdi: *Seni görüyorum. Ne yaparsan yap görüyorum. Buna uyma yoksa sonuçlarına onunla birlikte katlanırsın.*

İçimi çekerek omuzlarımı kamburlaştırdım ve şakağımı kaşıyarak barmene döndüm. "Doğru," diye itiraf ettim ve kendime kızgın bir bakış attım. "Dinle, berbat bir gece geçiriyorum. Beni neşelendirecek bir şeye ihtiyacım var. Hepsi bu."

"O zaman sana meyveli bir meşrubat yapayım," diye önerdi ve arkasındaki meşrubat dolu rafı işaret etti. "Ne tercih edersiniz?"

Şişirerek, çilekli ve ananaslı taze, yazlık bir kokteyl seçtim ve şeker eklemememi, aksi takdirde çok kalorili olacağını belirttim.

Bana servis etmesini beklerken parmaklarımı şıklatıttım ve bana uzatıp tezgahın üzerine koyduğunda susuzluğumu gidermek için üzerine atladım. Buz küpleri avucumda şıngırdadı. Bardağı iki elimle kavradım, nane yaprağına ve üzerinde yemeyeceğim ananas kareleri olan kürdana hayranlıkla baktım, sonra pipeti ağzıma götürerek önerdim. Tatlı tadı boğazımı canlandırdı

kurudu, hala sistemimde olan heyecanın sıcaklığını bir süreliğine azalttı ve yemek borumdan aşağıya doğru yoğun bir şekilde aktı, şimdi bağımlısı olduğum açlık sancılarından ağrıyan boş mideme daldı. Biraz sulandırılmış bu karışımın tadını çıkarmaya çalışırken, göz ucuyla iki yanımda duran iki adamı gördüm. İlk başta bu bana normal göründü, ne de olsa *Antéros* müşterilerle doluydu ve odanın her köşesine nüfuz eden erotizmden bir an olsun uzaklaşmaya ihtiyacı olan tek kişi kesinlikle ben değildim. Herhangi bir kaçış olasılığını sınırlamak için biri sağa biri sola olmak üzere peşime düşmeyi planlamışlardı. Omurgamdan aşağı garip bir korku aktı ve yakın bir tehlike algılamama neden oldu, ama sakinliğimi korudum ve kirpiklerimin altından içlerinden birinin sağ işaret parmağına taktığı ve tezgâha yavaşça vurduğu yüzüğe bakarken kayıtsızmışım gibi davrandım. Efrem ve Mitchell'inki gibi siyahtı ve aynı boyuttaydı. Çapının tamamını kaplayan büyük falanksın ortasında altın gagalı bir karganın kafatası duruyordu.

"Senin gibi güzel bir genç kızın ayak takımıyla dolu böyle bir yerde ne işi var?"

Dudaklarım pipetin ucunda, dilimin ucu tüpün üzerinde kalacak şekilde durdum ve komik bir poz vererek başımı yavaşça çevirdim. Adam eski bir mahkûma benziyordu, korkutucu ve dev gibiydi. Gerçekten dev gibi. En az iki metreydi; kesinlikle bir fedai ya da güreşçiyle yarışabilirdi. Uzun, koyu kahverengi saçları alçak bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı; birkaç tutamı şakaklarını sıyrıyordu ve yüksek elmacık kemiklerinde birkaç kahverengimsi leke vardı; kaşları gür ve o kadar belirgindi ki badem şeklindeki küçük ve biraz çökük gözlerini gizliyordu. Çene çizgisi belirgindi ve sivri bir çeneyle sonlanıyordu, bu da yüzüne uzun bir şekil veriyordu, kalın ve dağınık sakalı ve ağzının üst çevresini kaplayan kalın bıyığı ile vurgulanıyordu.

"Ben yalnız değilim." Bağlılık pozisyonumu belirlemek için söylemeyi düşündüğüm ilk saçmalık buydu. Değildim; yani Efrem'le birlikte değildik ama dişlerime bakmaktan kendini alamayan, pipetle beceriksizce oynamaya niyetli adamı inandırmak için faydalıydı.

"Biliyoruz, sarışın."

Yüzümü buruşturdum ve bir an için unuttuğum diğer adama döndüm. "Kiminle geldiğini gördük." Bana çevirdiği sırtış, tamamen traş edilmiş kafatası, septumu sağa sapmış ezilmiş burnu - belki de yüzün ortasına alınan bir kancanın kalıcı izi - ve kötü çizgileri olan ince dudaklarıyla kare yüzü kadar güven verici değildi. Arkadaşından en az on beş santim kısaydı ama hırıltısı daha korkutucuydu.

"Bununla birlikte, bir *saldırganla* başa çıkabilecek birinin yüzüne sahip değilsiniz. Hele de Efrem Krugher gibi biriyle." Solumdaki goril Isaac'e yanına gelmesini işaret etti. "Yoksa yanılıyor muyum?" diye merakla sordu, bu sırada bir *AK-47* sipariş etti, piyasadaki en güçlü kokteyllerden biriydi, o kadar ki adı bir saldırı tüfeğinden esinlenilmişti; ne de olsa adam bütün bir şeyi yıkılmadan yutabilecek birine benziyordu.

"Efrem'i tanıyor musun?" diye titreyen bir sesle teyit etmek için sordum; elbette tanıyordu, üstelik ona *çapulcu* demişti.

Bu da ne demek oluyor?

Belki de benimle dalga geçiyordu?

"Burada Dr. Krugher'ı tanımayan kimse yok." Dirseğini ince rafa dayadığında, siyah ceketini güçlü omuzları üzerinde uzanıyor ve kas tonusunu vurguluyordu; altındaki gömleğin düğmeleri göğüs kafesini geçiyordu ve boynunun dibine kadar cildini süsleyen çok sayıda dövmeyle kaplı geniş bir göğsü vurguluyordu.

"Kadınlar konusunda her zaman iyi bir zevki olduğunu söylemeliyim," diye yorumladı devden daha kısa ama daha az jimnastikçi olmayan diğeri. "Onları genç seçmeye geri döndü..."

"Bilmiyorum..." Bu sırada benden sonra gelen diğer müşterilere hizmet eden barmenin geliş gidişlerini takip ederek işaret parmağımla tezgahın üzerindeki bardaktan bir damla buğu topladım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh, hadi ama, sarışın. Utanmana gerek yok. Herkes onu becermek istiyor ama aslında onun gibi bir fanatikle yatmayı kabul eden çok az kişi var. Çoğu ondan korkar, sen cesursun," diye ısrar etti tıraşlı adam, ellerini tezgahın üzerinde kavuşturarak. Parmakları iç içe geçerken sağ işaret parmağında bir yüzük olduğunu fark ettim. Bu yüzük

Siyah, son derece gerçekçi bir aslan kafası vardı: Yelesi onu asaletle çevreliyordu, gözleri iki altın elmasla temsil ediliyordu, açık ağzından keskin köpek dişleri çıkıyordu. Biraz hayal gücüyle aslanın korkutucu kükremesini duyabiliyordum, tıpkı onu giyen efendinin olduğu gibi korkunç bir tehdidin ipuçlarını veriyordu.

"Ama bir gün ondan sıkılırsanız, her zaman partner değiştirmeyi düşünebilirsiniz. Biz *rakerler*, dominantlardan daha esnekizdir. Hiçbir disiplini takip etmeyiz, hiçbir sınır ya da bağlayıcı sözleşme yoktur, hiçbirimizi bizim itaatkârimız değildir." Deve güçlü içkisi servis edildiğinde, orta parmağını bardağın kenarına yapışmış limon dilimine sürttü ve kısa bir süre sonra buz küpleri şingirdayarak dönmeye başladı.

"Sen, ne?" Bu kelimeyi tekrarladım ve yine nasıl bir anlam yükleyeceğimi bilemedim; ancak iki adama en çok anlatmak istediğim şey, benim eğlenilecek küçük bir bebek olmadığımды. "Bakın, her kimseniz, ilgilenmiyorum."

Kendimi ifade edebildiğimi umuyordum, hatta bir an için zafer şarkısı bile söyledim, ancak reddetmem, kokteyli zarif keçe bardak altlığına koyan ve tüm göğsünü bana doğru çeviren küstah iri adamın egosunu okşamış gibi görünüyordu. Bıyık altından gülmeden önce kaşları neredeyse burnunun birleştiği yerde birleşecek şekilde kalktı. "Senin gibileri severim minyon, vahşi mizaçlı ve küçük melek yüzünde şaşkın bir ifade, onlar her zaman çarşafaların altında en sürtük olurlar."

"Ronnie, koca oğlan," diye araya girdi diğeri hınzır bir gülümsemeyle, onu uyarıyormuş gibi yaparak. "Biraz itidalli ol, hadi. Onu korkutma."

"Sen kendi işine bak Dick," diye karşılık verdi Ronnie, devam etmek için acele ettiği acımasız ve kaba flörtünü böldüğü için arkadaşını kızdırarak. "Ee, nerede kalmıştık, küçük çiçek?" diye bana dönerek istenmeyen ilgisini gösterdi ve keskin odun, duman ve rom kokusunu aldım. İçgüdüsel olarak parmaklarımı içkimin etrafında sıktım, korkumu ondan gizlemek için pipete bakarken yamamı nemlendirdim. "Ah, evet. Biz de diyorduk ki... Ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye fısıldadı, ilk yanlış adımda beni boynumdan ısırma hazır aç bir ayının alçak hırıltısıyla. "İyi bir kız gibi Ronnie Amca'ya her şeyi anlat."

Isaac'in önümden geçişini izledim; ona müdahale etmesi için gözlerimle yalvardım ama çocuk başkalarına hizmet etme bahanesiyle korkup kaçtı

Müşteriler. Muhtemelen beni kimin rahatsız ettiğini biliyordu ve bununla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. "Ben... Ben hiçbir şeyden hoşlanmıyorum."

"Ah, saçmalık. Bu ikisiyle birlikte olan her kadın..." Ronnie başıyla arkamda Efrem ve Mitchell'in oturduğu masayı işaret etti. "... Ateşli falan mı? Hayal gücü kuvvetli mi?" İşaret parmağının tersiyle yanağımdaki bir tutam saç hafifçe omzumun arkasına getirdi, sonra da fırsattan istifade kolumu okşayarak dirseğime kadar nazıkçe indi. Kendimi tuttum; ani titrememi, insanlık dışı bir gölge gibi üzerimde beliren dehşeti fark etti ve sanki beni korkutmak onu heyecanlandırmış gibi bundan etkilendi.

"Biliyorsun, bu güzel numarayı sana çeşitli şekillerde damlatabilirim, ama bu gece iyi olmak istiyorum. Genelde kaç tane alırsın? Teker teker mi yoksa ikisini birlikte mi?"

Kaba tahriklerine öfkelenerek parmaklarımla tezgâhın kenarını tırmaladım ve tabureyle kendimi geriye itmeye çalıştım. "Geç oluyor, gitsem iyi olacak."

"Bu kadar çabuk mu?" Ronnie koltuğumdan kayarak kalktığını görünce hayal kırıklığına uğramış görünüyordu; leğen kemiğimle yanlışlıkla bükülmüş dizini sıyırdım ve beni itmeye çalıştı ama neyse ki beni zorla zapt edemedi ya da canımı yakamadan geri çekildim. "Daha meyve suyunu bile bitirmedin."

"Dikkat et, sarışın." Dick *alaycı* bir tavırla, "Dikkat et," diye tekrarladı, vücudumu ve elbisemin tüm çıplak kısımlarını hızlıca gözden geçirdi; hatta popomun da hoşuna gidip gitmediğini kontrol etmek için başını arkaya eğdi. O anda memnuniyetle ona güzel bir orta parmak kaldırabilirdim.

"Kim bu *haraççılar*?" diye ağzımdan kaçırdım, aramızdaki mesafeye bakılırsa nihayet üstünlüğün bende olduğunu hissediyordum, ancak içlerinden birinin ayağa kalkıp beni çabucak tekrar yakalayabileceği gerçeğine rağmen. "Neden dikkatli olayım ki?"

Ronnie sakın bir şekilde cevap vermeden önce içkisinden bir yudum aldı, sonra beni aşağı yukarı süzdü ve o yere kendi gözünde itibarı olmayan insanlarla geldiğim için beni suçladı.

"Çünkü onların yatağına nasıl gireceğinizi biliyorsunuz ama oradan nasıl çıkacağınızı bilmiyorsunuz."

"Ya da defol git." Dick, imalarının görüldüğünden çok daha ciddi olduğu gerçeğini hiç saklamadı. "Hepimiz

Tehlikeli ama sizi temin ederim ki bu ikisiyle kadınlar kaybediyor..."

O anda kaçmam için tek gerçek tehlike onlardı, başka kimse yoktu, bu yüzden bana anlattıkları masallara sinirlenerek başımı salladım; azgın insanlar gibi beni bir yatak odasına götürüp taciz etmek için her şeyi uydurabilirlerdi. Masaların arasında hızlı adımlarla yürüdüm ama çeşmeyi geçmeden kaba bir şekilde kolumdan çekildim ve bir topaç gibi döndürüldüm.

Bir anlık dehşet içinde, reddetmeme sinirlenerek beni takip edip yakalayanın Ronnie olabileceğini düşündüm, ama yontulmuş, tanıdık bir yüzün üzerinde asi sarı saçlarla karşılaşınca vazgeçtim.

"Kahretsin, Thea!" Mitchell pazılarından tutmuş, saf toyluğumun meyvesini bir ağaçtan koparmak istercesine beni sarsıyordu. Gözlerinde hiç bu kadar fırtınalı bir öfke görmemiştim. "Ne haltlar karıştırıyorsun? O adamlarla ne yapmayı planlıyordun, ha?"

"Mitch..." diye mırıldandım başım şiddetle sallanırken.

"Efrem'in sana karşı neden sabrını kaybettiğini anlıyorum." Kendini sakinleştirmek için durakladı, ancak sinirlerindeki gerginlik ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. "Aldığın risk hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." Başımı sallayarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Rahatsız edildim. Onları tanımıyorum bile."

"Aynen öyle." Elleri kollarımda daha bir kuvvetle kenetlendi. "Hemen bize geri dönmeliydin."

Son birkaç dakikanın duygu birikimini zapt edemeyerek, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya taşmaya hazır bir şekilde siliyer kafiyemde toplandığını hissettim.

"Bazı durumlarda sağlıklı düşünmek kolay değil!" diye bağırdım, sonra yalnız olmadığımızı fark ettim. Utanarak etrafıma bakındım. Düşündüğümün aksine kimse bizimle ya da tartışmamızla ilgilenmiyordu. Efrem'i aramak istedim ama gururumdan onun masasına bakmamak için kendimi zor tuttum.

"TAMAM, TAMAM." Mitchell gözyaşlarımın eşiğinde olduğumu fark edince yumuşadı. "Buraya gel. Dur." Beni kollarına aldı ve ben de onun güven verici sıcaklığının, kalbinin ritmik atışlarının benimkini de yatıştırmasının keyfini çıkardım. "Dur, hiçbir şey olmadı bebeğim. Sakin ol." Saçlarımı nazikçe okşadı, çenesini şakağıma sürttü. Hissettim

Bu jestte bir arkadaşın tüm şefkati ve iyiliği vardı, Juliette dışında böyle düşünebileceğim birkaç kişiden biri.

"Bu onun hatası." Gözyaşlarımı bıraktım, düşmelerine izin verdim, göğsümde hissettiğim ağırlığı hafifletmek için acımı çözmelerine izin verdim. "Yaptığı şeyi yapmamış olsaydı çekip gitmezdim. Sen de gördün."

Onun için, ikimiz de kimden bahsettiğimi biliyorduk.

Mitchell derin bir iç çekerek göğsünü kabarttı ve egzotik parfümünün kokusu burun deliklerimi memnun etti. "O oynuyordu ve sen de oradaydın."

"Hayır," diye hıçkırdım. "Bana her zaman bir çocukmuşum gibi davranıyor ve bundan zevk alıyor."

"Seni iki kez *Himeros*'a götürdü, kendini çocuk olarak gören kimseyi götürmez. Ve bana öyle geliyor ki, ilk gezinizde zamanınızı yıldızları sayarak geçirmediniz." Mitchell içimi dökmem için bana birkaç dakika verdikten sonra omuzlarımdan tuttu ve kızaran gözlerimle buluşmak için onları geriye itti.

"Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok." Burnumu kaldırdım ve elimin tersini burnumun altından geçirerek olduğumdan daha da gülünç göründüm.

"O da işin içinde, bebeğim. Sadece sana saygı duymak istiyor." Mitchell iki başparmağını ıslak yanaklarında gezdirerek rimel çizgilerini sildi. "O kolay bir adam değil, inan bana ve onunla yakınlaşmak da kolay değil."

"Bana söyledi." Efrem'i bu kadar çok istediğim düşüncesiyle ürperdim, beni ondan uzak durmaya ikna etmesi gereken tüm nedenleri görmezden geldim; yine de beni göğsüne çekti ve üşüdüğüme inanarak ellerini sırtıma sürttü.

"Kendinizi bir durumun tuzaklarına karşı uyarmak ve aynı tuzakları kendi teninizde deneyimlemek iki farklı durumdur. Eşit derecede farklı sonuçları vardır."

Kulağımı göğüs kafesine dayadığımda, göğüs kafesi boyunca yankılanan çakıllı sesi sanki muhteşem bir gitarın tellerinden çıkan sesmiş gibi duyabiliyordum.

"Beni öpmesi bile onu iğrendiriyor," diye karşılık verdim asi bir kız gibi.

Mitchell çıplak sırtımı ovmaya devam ederken usulca güldü ve yavaşça kalçalarımın kıvrımına doğru ilerledi. Parmak uçlarının omurgamda hafifçe gezindiğini ve bir zevk yaydığını hissedebiliyordum

Anormal, Efrem'le hissettiklerimden farklı, ama daha az hoş değil.

"Emin misin?"

Yanağımı gri gömleğine bastırarak başımı salladım ve düşünceli bir şekilde mırıldandı; beni teselli etmek için ne söylemek istediğini düşünüyordu. "Thea, kimse seni öpmekten nefret etmez. O kadar doğal bir şekilde çekicisin ki bunun farkında bile değilsin. Eğer yapabilseydim, ben de seni öperdim. Ve inan bana... Otuz beş yıl boyunca pek çok kadın tanıdım, çoğu bende aynı arzuyu uyandırmadı," diye açıkça itiraf etti.

İçgüdüsel olarak başımı kaldırdım ve gökyüzünden daha mavi olan parlayan gözlerine daldım. "Ben mi?" diye tekrarladım kuşkuyla. "Çekici mi?"

"Evet, sen." Başparmağını dolgun dudaklarımın üzerinden geçirerek beni yüreklendirmek için numara yapmadığını, sözlerinin samimi olduğunu, gerçek bir düşüncenin sonucu olduğunu kanıtladı. Parmak ucunu tükürüğümle ıslattı, sonra inanılmaz derecede samimi ve şehvetli bir şey yaptı: parmağını ağzına götürdü ve yaladı. O anda her tarafımda ateşli bir alev tutuştu, uyuyan uyuşukluğu uyandırdı; bakışları başımın ötesine, bizi uzaktan izleyen birine kaydı ve zaferle gülümsedi, her ne uydurduysa başarılı olduğunun bir işaretiydi bu. Ona bu hareketi neden yaptığını sormadan kulağıma eğildi. "Onu teslim almak için doğru taktiğin ne olduğunu öğrenmek ister misin?" diye alaycı bir şekilde fısıldadı. "Onu sınırlarına kadar zorla. Efrem'in uyarılmaya ihtiyacı var. Güçlü uyaranlara. Ancak o zaman kendini kontrol etmeyi bırakır ve içgüdülerini takip eder. Paylaştıklarınız onu heyecanlandırdı ama yeterli değil. Bu onun için yeterli değil," diye bana talimat verdi, şimdiye kadar tanıştığım en titiz ve inatçı doktoru baştan çıkarma gibi zor bir görevde bana destek vermeye hazırды.

"O zaman ne yapmalıyım?" Hoş bir parıltı beni umutla aydınlattı.

"Güven bana," diye önerdi Mitch. "On dakikalığına beni eğlendirebilir misin?"

Kararsızca başımı salladım; Mitchell daha fazla zaman kaybetmedi: kolunu belime doladı ve beni kendine çekerek aramızdaki mesafeyi kısalttı. Düşündüğümünden daha sıkı olan tüm kaslarımın bana ve kadınsı fiziğime uyum sağladığını hissettiğimde rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim.

"Hayır, aşağı bakma. Bana bak. İlgili görünmelisin." Utangaç bir şekilde göz kapaklarımı kaldırdım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim, göğüslerini karnına bastırıyordu. Mitchell sadece birkaç

Efrem'den bir santimetre daha kısaydı ama yine de ortalamadan uzundu ve ben topuklu ayakkabılarıma rağmen onun omuzlarına ulaşamıyordum.

"Bu yapabilir mi?" diye sordum, sinsî bir gülümsemeyle kıvrılmış dudaklarının dış hatlarına bakarak.

"Evet... Gerçi biraz abartıyor olabiliriz." Mitchell, dikkati omzumun üzerinden, muhtemelen bizi izlemeyi bırakmayan birinin üzerindeyken, avucunu elbisemin arka yakası boyunca kaydırды, üzerinden geçti ve kalçamı tamamen çevreleyerek öyle sert sıktı ki sarsıldım. Doktordan beri hiç kimse bana dokunmamıştı; arkadaşına ve Juliette'in gizlice ilgilendiği adama bunun olmasına izin veriyor olmam kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Berbat bir sevgili ve berbat bir oda arkadaşıydım. "Hmm... Doğru yoldayız," diye yorumladı avukat kendi kendine, parmaklarıyla elbisesinin eteğini kaldırmadan önce, herkesin önünde, ortasından çok kalın ince bir iplikle çaprazlanmış kalçalarını ortaya çıkardı.

"Mitch, hayır." Beni tekrar yere yatırması için hareket etmem doğaldı ama o vazgeçmedi ve sıkı yumruğundaki bez parçasını böbreklerinin üzerinde tutarak popomun herkes tarafından görülmesine izin vermeye devam etti.

"Bu kadarı da fazla."

"Onun için değil..." diye kısa ve öz bir şekilde karşılık verdi, ne yaptığından emindi.

O noktada Mitchell'in benimle alay etmek ya da orada bulunan erkekleri kışkırtmak değil, en etkili aracı kullanarak özellikle birini aldatıcı bir şekilde cezbetmek istediğinden kesinlikle emindim: bedenim.

Göz ucuyla Efrem'in hâlâ masada oturduğunu, bacaklarını açmış, bir kolunu dormeuse'un arkasına rahatça dayamış olduğunu gördüm. Giselle onun yanına oturmuş, kulağına bir şeyler mırıldanıyor, o da başını hafifçe eğmiş, gözlerini benden ve çıplaklığımdan ayırmadan onu dinliyordu. Bundan etkilendi mi yoksa rahatsız mı oldu anlayamadım, o kadar ciddiydi ki sessizce düşüncelere dalmış gibiydi: belki arkadaşının niyetleri, belki kadının konuşması, belki de kliniğe döndüğümüzde beni nasıl cezalandıracağı hakkında.

"Şimdi biraz sınırları zorlayacağız," diye duyurdu Mitchell ve hemen başımı başka yöne çevirmeme neden oldu.

"Ne demek istiyorsun?" Tuhaf girişimlerinden dolayı endişelendiğimi ondan gizleyemiyordum.

Odanın yarısı içimde ne olduğunu görmüş olsa da elbisemi tekrar yere bıraktı ve işaret parmağıyla birine yaklaşmasını işaret etti.

"Jordan bizimle oynamaya yardım edecek."

"Jor kim..." En az başım kadar büyük iki el kalçalarımaya dayanmış, beni şiddetle sıkarken gözlerimi kırptım. Uzun parmaklar belimin ne kadar sıkı olduğu yüzünden neredeyse bir araya geliyordu. O kadar sertti ki boyun eğmez gibi görünen çelik bir göğüs sırtıma bastırdı ve kendimi iki erkek bedeninin arasında sıkışmış buldum: biri önde, diğeri arkada. "M-Mitch..." diye kekeledim, hemen onun güvencesini aradım; saçımın bir tutamını okşadı ve kulağıma yaklaştı.

"Jordan eski bir basketbol oyuncusu," diye fısıldadı eğlenerek. "1.80 boyunda, otuz dokuz yaşında ve *Antéros*'un bir patronu. *Kanlı ve bıçaklı oyunlara* düşkünlüğü nedeniyle en korkulan sadistlerden biridir. Dahası, kendisinden çok daha genç kızlara karşı zaafı var ve sık sık onlardan boyun eğmelerini istiyor...' dedi ve bende herhangi bir korku değil, sağlıksız bir merak uyandıracağını bilerek beni bilgilendirdi.

"Memnun oldum, Jordan..." İşaret parmağına taktığı, altın miğferli bir tanrının başıyla süslenmiş beyaz yüzüğe bakarken yakınlık göstermeye çalıştım. Cesur bir savaşçıyı temsil ediyor gibiydi. Arkamı dönüp eski oyuncunun yüzüne bakmak, benden ne istediğini sormak istedim ama utanç beni hareketsiz kalmaya zorladı.

Jordan vahşi bir hayvanın havlaması kadar dolgun ve ağır bir sesle, "Benim için zevk, küçük kız," diye karşılık verdi. Onun sert ve oldukça iri sineğinin arkamda keskin bir kaya gibi dürttüğünü hissettiğimde gerildim.

Bu sırada Mitchell avuçlarını kollarımda gezdirdi, enseme kadar uzandı ve başparmaklarıyla çenemi kendisine doğru kaldırmak için çember çizdi. "Jordan bir hükmedici, bu yüzden beyaz bir yüzük takıyor. Kendini tanımlayan tanrı olarak Ares'i seçti: savaş ve mücadele tanrısı, güce ve kana susamış. Yunanlılar için Ares, vahşi, savaşçı, çoğu zaman sinsi ve acımasız doğası nedeniyle özellikle tehlikeliydi. Her türlü barbarlığı ve gaddarlığı yapardı, ancak savaştaki öfkesi çoğu zaman ona sayısız yenilgiye mal olurdu, çünkü kahramanlar ve yarı tanrılar berrak bir kurnazlıkla onun her intikam girişimini engellemeyi başarırlardı." Avukat benimle konuşurken, yumruklarımı gömleğinin üzerinde sıkılı tuttuğumu, gözlerimde parlayan heyecanı ve yaşadığım şaşkınlığı fark etti.

O ve arkamdaki adam arasında gidip geldim. "Jordan kendini Ares'te tanıyor. Çok agresif bir yapısı var ama sana zarar vermeyeceğini garanti ederim. Sadece sizi okşamasına izin verin."

Sadistin elleri yavaşça yukarıya, küçük göğüslerimin birleştiği yerin altına doğru hareket etti; sanki onayımı almak istercesine kaburgalarımın üzerinde birkaç dakika oyalandı, sonra Mitchell devam etmesini işaret edince meme uçlarımı kapatarak demir pençesinin altında kaybolmalarını sağladı. Acı içinde inledim ve burnunu saçlarıma sürüp güzel kokuyu içime çekerken başımı karnına yasladım. Daha sert ezmesini ya da çamurlu ve morumsu bir renk alana kadar tokatlamasını arzuluyordum ama göz kapaklarımı kapattığımda, bu acımasız ve acı verici fanteziyi hayal ederken, düşündüğüm tek erkek, bir ya da bin geceyi birlikte geçirmek istediğim tek erkek bana dokunan değil, beni reddetmekten başka bir şey yapmayan, doğamdan etkilendiğini itiraf etmesine rağmen onu öpmemi ya da soymamı engelleyen bir piçti. Ani bir umutsuzluğa kapılarak Mitchell'in aklından geçen her şeyi kabul ettim ve davranışlarımın iğrençliğini görmezden gelerek onun çılgın planına uymaya başladım. İlgileniyormuş gibi yaparak kalçalarımı Jordan'ın sert kalçalarına sürtmek için zayıfça hareket ettirdim, aynı zamanda onları Mitchell'in pelvisine sürtmek için öne doğru eğerek anlamlı bir davette bulundum. İki adam birlikte tepki verdi: İlki kendinden geçmiş bir şekilde inledi, hala sıkışmış olan göğüslerimi tuttu, ikincisi boynumu öpmek için eğildi ve sakalının sürtünmesiyle titrememe neden oldu. Giysilerin ve vücutların şehvetle sürtünmesi, birbirine karışan nefeslerin yumuşak sıcaklığı, yanan ten ve iki erkek üyedeki hissedilir cinsel gerilim arasında, bacaklarımı ağrıtabilecek kadar yorucu bir rehaveti kışkırtabilecek tek kişi olan Efrem'i aradım. Onu hâlâ Giselle'in yanında, aynı sakin ve kayıtsız pozisyonda otururken yakaladım. Başparmağıyla evlilik yüzüğünü çeviriyordu, bakışları erkeklerin ellerini, bana olan arzularını ifade ettikleri yavaş ve cesur hareketleri takip etmeyi hiç bırakmıyordu, ama kıskanmış ya da sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Bana attığı alaycı gülümseme, ona verdiğim meydan okuma için beni tebrik eder gibiydi ama başarısızlığını ilan ediyordu. Diğerlerinden farklıydı: rekabetten korkmuyordu, *çocuğunu* ondan alabileceklerinden korkmuyordu. Kafamın içine yerleştiğinden o kadar emindi ki, kimsenin bana zevk vermesini umursamıyordu.

Sonuçta, zevk bir arzunun sonucu, herkesin tatmin edebileceği anlık bir iştahın tatmini değilse nedir?

Arzu, işkence, saplantı tamamen başka bir hikayeydi: ruhu ve zihni ısrarla kemiren sürekli bir işkence ve bu korkunç işkenceye neden olan adam olmadığı sürece kimse buna çare bulamazdı.

Yenilgiye uğramış, omuzlarım çökmüş bir halde iki adamın hamlelerini kabul etmeyi bıraktım ve vücutlarından sıyrılmaya karar verdim ama Jordan beni ön kolumdan tutarak engelledi. İşte o anda döndüm ve yüzüne baktım. Eski basketbolcu karanlıktı, iki gözü o kadar karanlıktı ki gözbebeğinin nerede bitip irisin nerede başladığını ayırt etmekte zorlanıyordum. O kadar sert ve korkutucu bir ifadesi vardı ki, kalçalarımı nazikçe saran Mitchell'in göğsüne çarpına kadar geri çekildim. "Onun nesi var?" diye sordu avukat biraz sinirlenerek. "Artık küçük bir sürtük gibi hissetmiyor musun?"

Nefesim kesildi ve Mitchell başıma bir öpücük kondurdu. "Alınmayın. Sadist dilinde bu samimi bir terimdir."

Jordan üstteki beyaz, düz dişlerini yalamadan önce kıkırdadı, hala yırtıcı bir hayvan gibi beni yakalamaya çalışıyordu; bana sahip olma dürtüsü yüz hatlarını değiştirmeye, çılgın bir hevesle onu kör etmeye başlamıştı.

Bir çılgılık atarak geriye doğru sıçradım ve beni kendisine doğru tutmaya devam eden Mitchell'in ayakkabılarına bastım.

"Hayır, Jor," diye ima etti ciddileşerek. "Thea sevişmek istemiyor. Hayvanlaşma yoksa senden daha kötü bir sadistle yatarsın..." Bu konuda şaka yapmaya çalıştı ama karşımızdaki dominatör hiçbir itiraz ya da mazeret kabul etmedi. Bacaklarımı ayırmak ve saçma sapan bir alet çıkarıp beni numaralarına maruz bırakmak için her türlü bedeli ödemeyi göze alabilirdi. İçgüdülerine yenik düşerek beni tekrar elbisemden çıkarmaya çalıştı. Bir an için etek ucundan tutup çekmeyi başardı ama Mitchell beni tek koluyla kaldırarak adamdan ve kendisinden uzaklaştırdı. Sersemlemiş bir halde, beni yere yatırıp yavaşça vücudundan aşağı kaymama ve ereksiyonunu kalçalarımın arasında hissetmeme izin verene kadar birkaç saniye yalpaladım. Bir inilti çıkardım ve verdiğim tepkinin yetersizliği karşısında kızardım. Yüzüne bir tokat atmalı ya da ona bağırmalıydım.

Ne ona saldıracak cesaretim ne de neler olduğunu anlayacak aklım vardı.

Sanki olayların gidişatını tahmin edemediğim ya da belirleyemediğim bir rüyanın içindeydim.

"Oh, oh, bebeğim... Bela." Muzip ses tonuyla dikkatim dağılmıştı, neyi kastettiğini hemen anlayamadım. "Kızmış olmalı. Bir dominatörün rızası olmadan sınırları aşmasından hoşlanmaz, o yüzden git ve tadını çıkar." Beni ileri doğru itti ve birkaç adım sendelememe neden oldu. Etrafıma bakındım, üzerimden balçık gibi aktığını hissettiğim tuhaf huzursuzluğun nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Tuhaf bir tehlike hissi duyuyordum, sanki tetiklenmiş ve yakında patlayıp onarılamaz bir hasara yol açacak bir bomba gibiydi. İçgüdüsel olarak Efrem'i tekrar görmeye çalıştım ama dormeuse'de ondan hiçbir iz yoktu. Giselle tek başına durmuş, bir bacağına çaprazlamış ve bir dirseğini bir taraftaki yükseltilmiş arkalığa dayamış, yarı kapalı gözlerle bana bakıyordu. Dikkatini bana doğru hızlı adımlarla yürüyen, masaların arasından kayarak geçen ve odada dolaşanlara kafa tutan bir adama yönelttiğinde başımın neden belada olduğunu anladım.

Başım fena halde belada.

"Oh, lanet olsun..." Mitchell'a döndüm, Jordan'ın yanında duruyordu, o sırada avukat sırtını sıvazlayıp bize yardım ettiği için teşekkür ederken Jordan pantolonunun kasıklarına masaj yapıyordu.

Neye yardım etti? Arkadaşını kızdırmaya mı? Lanet olsun sana, Mitch!

Ona katılmak, arkasına saklanmak, hatta *Antéros*'tan kaçmak isterdim.

Onu kışkırtmak kötü bir fikirdi; Efrem o kadar hızlı adımlarla yürüyordu ki korkudan kolum kanadım kırılmış, yaprak gibi titriyordum. Öfkeli bir telaşla gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdığını, sonra gözleri iki cehennem alevi gibi parlarken çenesini sıkıldığını gördüm, sırf boyun eğmişlikten dolayı dehşete düşürebilir ve koşulsuz teslimiyete neden olabilirdi.

Yaklaştıkça, ateşli bir hava akımı odanın içine doğru genişliyor, tavana kadar yükseliyor ve geçerken karşılaştığı herkesi karanlık bir sisle sarıyor gibiydi.

Çeşmeyi geçtikten sonra uzun adımlarla ilerledi ve saniyeler içinde heybetli bir dikilitaş gibi önümde durdu.

"Bekle..." Kendimi savunmak, onu geri itmek, ona vurmak, kısacası öfkesini engelleyebilecek herhangi bir şey yapmak için avuçlarımı kaldırdım, ama Efrem beni ensemden yakaladı, parmaklarını saçlarımın tellerine soktu, başımı eğdi ve beklenmedik, doymak bilmez bir öpücükle üzerime atladı, o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi.

Dudakları aceleyle dudaklarıma saldırdı, dili dudaklarımın arasından geçmeye çalıştı ve dudaklarımı ayırdığımda dişlerine bastırarak beni teslim olmaya zorladı, direncimin son kırıntısını bile koparıp attı. Küstah, şehvet dolu, kaba okşamalarla beni baştan çıkarıyor ve etrafımda dönüyordu, uzun zamandır geliştirdiği arzu sonunda kendini kontrol etme zincirlerini kırmıştı. Sadece bedeninin gücüyle beni geri çekilmeye zorlarken, diğer eliyle parmaklarını elbisemin altındaki kalçama sokup şiddetle sıkarak acıdan nefes nefese kalmama neden oldu.

Efrem beni bir öpücükle bastırmayı başardı.

Bacaklarımı kırmayı, mantığımı tokatlamayı, etimi kırbaçlamayı başardı.

Nefesimi kesmeyi, korkunç diliyle beni vahşileştirmeyi, açgözlü ağzıyla beni yutmayı başardı.

Beni etkisiz hale getirmeyi, daha önce var olan tüm erkekleri silmeyi ve bundan sonra olacak tüm erkekleri aşağılamayı başardı.

Bana hükmetmeyi, içime girmeyi ve onu kışkırtan, sinirlendiren ve hepsinden önemlisi ona meydan okuyan şeytanları tokatlamayı başardı.

Tüm evren o öpücükte yoğunlaştı.

Hayat taze bir dere gibi içimden akmaya devam etti.

Yenilmez bir şevkle acımın köklerini söküp atmak ve ruhuma küçük bir sevgi tohumu ekmek isteyen bu temasın yoğunluğundan yanağımdan bir damla gözyaşı çiy gibi süzüldü.

Hiç almadığım ya da karşılık vermediğim bir sevgi.

Yalnızlık acısı uçup gitti ve bir an için kendimi mutlu hissettim.

Özel.

Dünyaya ilk kez farklı bir perspektiften bakan, ona hayranlık duyan ve onu korkusuzca yaşayan bir çocuk.

Belki de o adam gökten geldi ve şafağı getirecek güce sahipti.

Her zaman büyüleyici bir gökkuşağının takip ettiği bir fırtınaya neden olmak.

Belki de annemden bir hediye idi.

Güven veren korumasının ve büyüleyici tutkusunun kozası içinde, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim, karşılık verme hevesimle onu şaşırttım.

Kendimi ona, kasılan kaslarına, beni cezalandırdığı zorlayıcı güce bıraktım.

Yaşam ve ölüm tadında acımasız, umutsuz bir öpücükle cezalandırmak.

Soğuk bir şarap ve limonlu bir şeker.

Yakalanan bir fırsat ve ölümcül bir hata.

Beni ensemden tutarak, kendini bana doğru itmeye, beni tırmalamaya, beni tahrip etmeye, kendini dayatmaya devam etti. Diğer eliyle popomu kabaca avuçlayarak derinlere inmek, beni içten içe dağlamak, ruhumu da sikmek için duyduğu cinsel ihtiyacı ilettili.

Tüm engelleri paramparça oldu ve ikimizin de günah işleyeceği anı benim kadar uzun zamandır beklediğini fark etti.

Bir daha geri dönmeyecek olmak çok kötü.

Bacaklarım titremeye başladı, bu öpücüğün muhteşem vahşiliğine dayanamıyordum, açlığının bıkkınlığı, zar zor aldatılacak kadar orantısızdı. Efrem yatışmaya başladığında bile dudaklarımız birbirini aramaya devam etti, dilinin yavaş ve nazık, neredeyse tembel ama inanılmaz derecede şehvetli bir şekilde benimkine dalmasına izin verdi.

"*Ich will dich,*" diye fısıldadı Almanca, damağımdaki çilek aromasını algıladığında inledi; içimde bir şey alevlendi, karanlığımı ve son iki yıldır yaşadığım tüm acıları bir anlığına bastırdı.

Kendimi özgür hissettim.

Kendim olmakta özgürüm.

Şehvetimizin gücüne kapılıp eğildim ve kendimi onun ağzından çektim.

Kırılğan, zayıf, boyun eğen.

Dizlerim yavaşça yere düşerken, temasımızın sıcak rehabetini yanımda taşıdım ve karnıma hapsettim.

İçim yanmasına rağmen tenimdeki soğuk mermer bana rahatlama hissi verdi. Başımı kaldırdım ve kirpiklerimi kırıştırdım.

Ayaklarının dibindeydim.

Her zaman umduğu gibi. Her zaman dilediğim gibi.

Nefes nefese kalmış, heyecanı güzel yüzünde parlayan Efrem yukarıdan yükselip bir kolunu bana doğru uzattı. Elini kendi elime doladım ve yukarı çekerek parmak eklemlerini, hala onun tatlı ve acı nektarıyla ıslanmış, kızarmış dudaklarımla sıyırdım.

Şok edici olmanın ötesinde arsız bir gülümsemeyle bu tuhaflığı kabul etti ve acımasız saldırısının sonucuna hayran kalarak gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımı nazikçe okşadı.

"Söylediklerinizi tercüme edin lütfen..." Kimin bizi dinlediğini ya da bize baktığını umursamadan, tamamen kaybolmuş ve sersemlemiş bir halde avucuna tutunarak onunla konuşmaya çalıştım.

Etrafta benden, ondan ve bizi birleştiren yakınlıktan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Efrem alt dudağını şapırdattı ve gözlerini kısıtı, tadımdan hoşnuttu ve beni tamamen yenilmiş bir şekilde ona secde ederken görmekten memnundu.

Ben onundum. Sadece onun.

Bunu kanıtlamıştı, bunu bana dayatmıştı, herkes bunu anlıyordu ve kimsenin bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu.

Dr. Krugher riskli ama kaçınılmaz kararını vermişti.

"Seni istiyorum demek, çocuğum."

29
Thea

*Bir insan dışarıdan ne kadar mükemmel
görünürse, içinde o kadar çok şeytan
vardır.*

SIGMUND FREUD

"Artık acı çekmeyeceğim."

Bu, aşkı hayatımdan çıkarmayı, reddetmeyi, ona hak ettiği önemi vermemeyi, herhangi bir etkisini reddetmeyi, kalbi uyuşturmayı ve ona sürekli yalnızlık dayatmayı seçtiğimde kendimle yaptığım anlaşmaydı.

Kendimi duyguların acı veren dikenlerinden korumak istedim, yapraklarını okşamadan uzaktan hayranlıkla seyretmek istedim. Aşk benim için her zaman etobur bir çiçek olmuştu: görünüşü güzel, sizi görünüşüyle büyüleyebilen ve sonra sizi yakalayıp yutabilen, oraya buraya saçılmış ruh parçalarından başka bir şey bırakmayan.

Üç gündür parmak uçlarımla sürekli dudaklarımı fırçalıyordum; Efrem'in tadını hâlâ damağımda, dilimde, üzerimde hissediyordum ve öyle olmamasını dileysem de ondan kurtulmak istemiyordum. Dış dünya ile arama bir set gibi diktiğim direnç ile o adamın içini dışına çıkarma, kendimi yeniden onun kollarında kaybetme, asil kokusunu içime çekme, sıcacık tenini kucaklama arzusu arasında yorucu bir mücadele sürüyordu içimde.

Öpüşmemiz sırasında kendimi farklı, takdir edilmiş ve güzel hissetmiştim.

Kabul edildi.

Ona kim olduğumu göstermekte özgürdüm, gerçi onu henüz anladığımdan emin değildim ama o anlıyordu.

Beni, benim kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyordu ve ben dizlerimin üzerinde, ayaklarının dibindeyken gözlerini aydınlatan bilgece parıltı, seçimimden memnun olduğunu doğrulamıştı.

Ne seçimi?

Metresi olmak mı?

Yoksa ona bedenimi ve irademi tamamen teslim etmek mi?

Yatakta bağdaş kurmuş otururken, on yıl önce Batı Hollywood'daki bir parkta tanıştığım, Efrem dışında önünde safça bir dostluk niyetiyle diz çöktüğüm tek yabancından, fazla yaklaşımadan çaldığım *Histoire d'O* romanını parmaklarımın arasında tutuyordum, *her* ne kadar bir yetişkin olarak bu hareketi belirsiz ve şüpheli olarak değerlendirmiş olsam da. Eğer kötü bir adam olsaydı, masumiyetimden faydalanabilirdi ama bunun yerine beni sadece kovaladı, küçümseyerek davrandı ve kim olduğunu bilmediğim halde onu ağırladığım için beni azarladı. Kitaba tekrar baktım ve derin bir iç çekerek, son bölümleri okumayı erteleyerek yatağımın başucundaki komodinin üzerine koydum. Kim bilir hangi garip nedenden dolayı onları okumaya hazır değildim. Sırt üstü uzanmış, gözlerim tavanda, kollarım bir meleğin kanatları gibi açık, *Himeros*'ta geçirdiğim akşamı düşündüm. Mitchell ile yakın temasta olmam, üç gündür bana onunla ne alıp veremediğim olduğunu soran Juliette'in yüzüne bakmamı engelliyordu. Avukatla küstahça flört ettiğim ve doktoru terbiyesiz bir şekilde kışkırtmasına göz yumduğum için kendimi rahatsız hissetmem dışında hiçbir şey. Dahası, sadece ona karşı utanmazca davranmakla kalmamıştım, aynı zamanda neredeyse iki metrelik çok tehlikeli bir sadistle, görünüşe göre geceyi benimle birlikte bir yatak odasında bitirmek isteyen bir *kan oyunu* fanatiğiyle de birlikte olmuştum. Kadınlarıyla paylaştığı pratikleri düşününce ürperdim, aynı zamanda o kadının ben olabileceğimi ve Jordan yerine Efrem olabileceğini hayal ederek heyecanlandım.

Her zaman ve sadece o; tam güven verebileceğim tek kişi, onu diğer erkeklerle karşılaştırmak faydasızdı.

Benim için hiç kimse bunun eline su dökemez.

Beni barda tavlamaaya çalışan iki vahşinin de aklına gelmemiştir: dev Ronnie ve arkadaşı Dick. Sürekli "*racker*" terimini düşünüyordum.

kendilerini tanımlamak için kullandıkları, ama özellikle Mitchell ve Efrem, hiçbir şey bulamadılar. Konuyla ilgili bir açıklama bulacağıma inanarak internette gereksiz aramalar yapmışım, ancak bununla ilgili hiçbir şey yoktu, anlamını açıklayan hiçbir sonuç yoktu, *Himeros* ve müşterileriyle ilgili özel bir terim olduğunu, belki de sahibinin kendisi tarafından icat edildiğini gösteren bir gösterge yoktu. Konuyu ilgililerle birlikte araştırmak daha kolay olurdu ama testosteronları tavan yapmış iki azgın adamla gereğinden fazla konuşmak beni daha fazla tehlikeye maruz bırakabilirdi.

İçinden sağ salim çıkacağımın pek de belli olmadığı tehlikeler.

Titiz ve azap dolu düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, romanın yanında duran cep telefonunun titreşimini hissettiğimde nefesim kesildi. Tembelce kolumu uzatıp telefonu aldım ve ekran kilidini açtığımda bir mesaj geldiğini fark ettim. Çatık bir kaşla, gönderenin bilinmeyen numarasını fark ettim ve okumak için açtım:

On dakika içinde batı kanadında seni bekliyor olacağım. Sakın geç kalma.

Kalbim boğazımda oturdum.

Telefon numaramı alıp bana böyle bir mesaj gönderebilecek tek kişi Efrem'di. Gece yarısı Jordan ve Mitchell ile gördüklerinden, hemen ardından aramızda gerçekleşen öpüşmeden ya da ilişkimizin nasıl değişeceğinden bahsetmeden beni odama kadar geçirdiğinden beri görüşmemiştik. Avukatın arabasından iner inmez yan yana, sessizce kliniğe doğru yürüdük. Doktor zarif duruşuyla mağrur ve yakışıklı, ben utanmış ve hâlâ tahrik olmuş, dudaklarım şişmiş, ona açtım; ancak Efrem ağırbaşlı ciddiyetine geri dönmüş, beni kapının eşiğinde yanağımı okşayarak ve âdeti olduğu üzere basit bir "*İyi geceler, Kleines Äffchen*" diyerek karşılamakla yetinmişti. Beni hiçbir şey için azarlamamış olması, hoşuna gitmeyen davranışlarımdan dolayı cezalandırmamış olması ya da o zamana kadar beni arayıp sormamış olması garipti.

Bakışlarımı ekrana çevirerek açık SMS'in son cümlesini tekrar okudum: GEÇ KALMA. Benden dakik olmamı isteyeceğini hatırlatmak tam da ona göre idi; ayrıca benim de onu görmek ve özellikle de *Himeros*'ta olanlar hakkında onunla yüzleşmek için acelem vardı. Biraz da sevinçle yataktan fırladım ve hemen taytımı ve Parlak Şeytanlar'da taktığım bandanayı anımsatan, simlerle çevrili kurukafa desenli siyah bir tişörtü giydim. Botlarımı giydim, bağcıklarını bağladım ve odadan çıktım.

Saat 19:30 olmasına ve teorik olarak sağlık ekibi ve operatörlerin hâlâ görev başında olmasına rağmen koridor boştu. Merdivenlere yöneldim; sahanlığa ulaştığımda rampadan aşağı inmek yerine onu görmezden geldim ve batı kanadına doğru devam ettim.

Efrem'le karşılaşma düşüncesi üzerimde hep tuhaf bir etki bırakırdı; nasıl bir ruh halinde olduğunu ya da ne bekleyeceğimi asla bilemezdim.

Beni tekrar öper miydi? Benimle seks yapar mıydı?

Şüpheliydim.

Sağlığım mükemmel olana kadar beni reddetmeye devam edecek, ona ve ne olabileceğimize dair arzusun içimde hastalıklı bir şekilde büyümesine izin verecekti.

Bir çift değil.

Sıradan bir çift değil.

Şundan emindim: Onun ve benim doğamız her neyse, bana ikisinin birbirini *tamamladığını* kendisi itiraf etmişti ve ben bunun nedenini anlamak, her yönünü keşfetmek ve cevaplar almak istiyordum.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle ikinci çalışma odasının kapısına ulaşmak üzereydim ki biri bileğimden tutup beni çevirdi ve aniden duvara çarptı. Sert yüzeye çarpmanın etkisiyle acı içinde inledim. Çığlık atıp operatörlere haber vermeden önce, inlemelerimi bastırmak için iri bir erkek eli ağzıma bastırıldı. Güçlü bir duman ve sandal ağacı kokusu fark ettim, şimdi belirli bir adamla ilişkilendirdiğim aynı koku. Bakışlarımı kaldırdığımda, yeşille beneklenmiş bir çift ela göz bana kötü niyetli ve hain bir bakışla bakıyordu.

"Tekrar görüşürüz, bücür." Ben, onu son gördüğümden biraz daha kısa olan kahverengi sakalının altında tuhaf bir sırıtı a sahipti.

"Nasılsın?"

 nleyerek, onu benden uzaklaştırmak için iki avucumla  n kolunu kavradım. Parmaklarımın altında kabarık damarları, sert kasları ve beni tuttuğ  gücü hissettim. Eğlenerek diğ r elinin işaret parmağın  kaldırdı ve inkâr edercesine bir o yana bir bu yana salladı. "Eğer uslu durur ve bağırmazsan, gitmene izin veririm. Sadece konuşmak istiyorum."

Tehlikede olduğ mu ve kendimi korumak için teslim olmam gerektiğ ni fark ettiğimde her zaman yaptığım gibi başımı sallayarak onayladım. Ben, yüzüne estetik açıdan naho  bir izlenim vermek yerine kaba cazibesini vurgulayan yara izinin izlediğ  sol ka ını kaldırdı, sonra itaatk rlığımın memnun kalarak beni serbest bıraktı ve nefesimi tutmama izin verdi.

"Bana bir daha dokunma!" Kaba nasırlarının hissini tenimden silmek için ağızımı sildim ve aramıza mesafe koymaya çalışarak sağıdaki duvara yakın yürüdüm ve üzerinde doğanın ve ekinlerin koruyucusu Demeter'in ba ının etrafında mısır ba aklarından bir ta , uzun bir peplos ve elinde tuttuğ  buğday ve meyve sepetiyle tasvir edildiğ  bir heykelin durduğ  bir sütunun yanında durdum. "Beni duydun mu? Geçen sefer bana tecavüz etmek  zereydin, yaklaşmaya bile cesaret edemezsin!"

"Aslında seni taciz ediyormuş gibi yaptım ve bunu sana söylediğimi bile hatırlıyorum," diye karşılık verdi, kaçamak bakışlarla etrafına bakınarak. Ona hızlı bir genel bakış attım: Soluk kahverengi, yıpranmış ti  rt  omuzlarını ve pazularını sanki bir beden k   km   gibi sıkı tırıyordu, spor pantolonu ise daha yumu aktı ve eğitimli baldırların  mükemmel bir şekilde sarıyordu.

"Siktir git, Mitchell'in orada bize bakıyor olması umurunda değil. Yine de bana saldırdın." O anda hissettiğim daralma ve a ağılanmayı, beni en kötüsünden korkmaya iten korku duygusunu asla unutmayacaktım; bunlar Efrem'in beni aydınlatmaya, erotik ok amalarıyla yumu atmaya çalıştığında bende uyandırdığı hoş duygulardan farklıydı, genellikle sert ve acı vericiydi, bir  ocuk gibi ağılamama neden olacak kadar yıkıcı bir üzüntü uyandırabiliyordu.

"Mecburdum," diye kendini haklı çıkardı Ben aceleyle. "Şimdi sesini yükseltme ve beni dinle."

Kollarımı kavuşturdum, kendimi ondan ve onun çılgınlığından korumak için kapandım. "Ne istiyorsun?"

"Cuma gecesi *Himeros*'ta olduğunuzu ve bazı müşterilerle çok eğlendiğinizi duydum..." Birkaç adım geri çekilerek, sanki benimle ilgili saçma sapan şeyler, *Antéros*'un adamlarının bile yüzünü kızartacak küfürler etmek istiyormuş gibi bacaklarımı inceledi. Ben beni korkutabilir ve daha da ötesi, en kaotik ve çelişkili düşünceleri tetikleyebilirdi: şefkatli ve kötü, arkadaş canlısı ve tehditkâr, iğrenç ve çekici olabilirdi.

Birbirinden tamamen farklı iki sesin bir araya gelerek melodik, akortlu ama aynı zamanda nahoş ve uygunsuz bir şey yarattığı bir şarkı gibiydi. Anlaması ya da açıklaması zordu.

Olanlar karşısında hâlâ şoktaydım, onu görmezden gelmeye, özellikle de imalarına karşılık vermemeye çalıştım. "Affedersiniz ama gitmem gerekiyor..."

"Uyan, Thea." Bir elini duvara koyarak yolumu kesti.

"Sana yazan bendim, o değil."

"Ne?" diye kekeledim, şaşkınlığımı ondan gizleyemiyordum.

Ben bana baktı, yeşil tonları kristal lambanın yansımaları altında parıldayan sıcak, derin gözleri. "Numaranı almayı başardım. Ne şekilde olduğu seni ilgilendirmez. Burada bana katılman önemliydi."

"Yani beni kandırdın mı?" Buna inanmakta güçlük çekiyordum ama gerçekten de öyle olmuştu. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, anlaşıldı mı?" Düşüncesizce bir hareketin zaten riskli olan durumumu daha da kötüleştirebileceğinin farkında olarak onu itmekten ya da ona vurmaktan kaçındım. Bu nedenle tetikte kalarak onunla konuşmayı tercih ettim. "Asklepios'ta ne halt etmeye kaldığını bile anlamıyorum. Sen diğer hastalar gibi değilsin. Sen..."

"Ünlü mü? Tanınmış biri mi?" diye alaycı bir şekilde beni bekledi. O kadar eğilmişti ki burnu benimkinden bir karış uzaktaydı. "İnan bana, burada bulunma nedenim seninkinden farklı ama daha az geçerli değil."

Her zaman midemi bulandıran kahve aromasıyla karışık duman kokusunu algıladığımda irkildim. "Benden ne istiyorsun o zaman?"

"Şu anda uzlaşmacı bir şey yok. Sadece sana göstermek üzere olduğum şeye bakmanı istiyorum." Beni omzumdan tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Ne... Bu ne anlama geliyor?" Düşmemek için sütuna tutunarak zar zor tökezledim.

"Birazdan anlayacaksın. Kapa çeneni yoksa bizi ele verirsin." Sabırsız ve biraz da değişmiş olan Ben, dirseğimden tutarak beni sıkıştırdı ve aralık stüdyo kapısının önünde durana kadar devam etmem için beni tekrar teşvik etti.

"Öğrenmek mi?" diye tekrar araya girdim. "Bu..."

"Kapa çeneni," diye daha sert bir şekilde emretti. "Ve bak."

Avucumu kapının pervazına dayayarak eğildim ve küçük bir aralıktan odanın içine baktım.

Hemen Efrem'i gördüm, profilden, masanın kenarına yaslanmış, bir bileğini diğerinin üzerine koymuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Demek sen ve küçük kız birliktesiniz?" Karşısındaki kadife koltukta, sağ kalçasında şehvetli bir yırtmacı olan sofistike kırmızı bir kılıf elbise giymiş güzel bir kadın oturuyordu. Maun rengi saçları yüksek bir at kuyruğuyla toplanmıştı ve iki far gibi göz kamaştıran çivit rengi gözleri, Efrem'in ona odaklanmış yüzünün erkeksi çizgileri boyunca hayranlıkla gezinmekten vazgeçmiyordu.

"O benim hastam, Giselle."

Tatil köyünün sahibi ona gülümsedi ve parmaklarıyla ince boynunu saran parlak altın kolyeyi okşadı. "Geçen gece bademciklerini nasıl incelediğinizi bilemezsiniz."

Efrem soğukkanlılığını ve telgraf gibi konuşmayı sürdürdü ama buz gibi gözlerinde küçük bir kırılma parıltısı belirdi. "Dorothea zeki ama çok genç ve içgüdüsel. Onu Jordan'dan uzaklaştırmak için bir şeyler yapmalıydım yoksa Jordan onun peşini bırakmayacaktı. Sadistlerin dilinde basit bir 'hayır' ya da 'dur' demenin bir oyun olduğunu ve onları istediklerini elde etmekten caydırmaya yetmeyeceğini biliyorsunuz."

Beklenmedik cevabı mideme sert bir yumruk gibi çarptı: Yani öpüşmemiz beni yüce bir dominatörün pençelerinden kurtarmak için bir bahaneydi ve beni ne kadar çok istediğini gösteren şehvetli bir jest değil miydi?

Eğer durum böyleyse, bu onun benimle aynı duyguları yaşamadığı anlamına geliyordu.

Cilt üzerinde sıcak ve soğuk.

Dudaklar yasak arzuyla alevlendi.

Dil, yanan deliliğın oluklarına doğru ilerliyor.

Cesur kolları bedenini ve ruhunu gölgelerine çekerken, açgözlü ağızları o kısacık temasın coşkusu ve büyüsyyle birbirini boğmaya çalıştı.

Fırtınalı karanlığın uçurumuna.

Hayır, bunların hiçbirini hissetmemiştir; sadece kimsenin beni ihlal etmemesi için müdahale etmeye iten bir sorumluluk duygusu vardı.

"Yani Jordan'ın senin olduğunu düşünmesini sağlamak ve onu korumak için mi onu öptün?" Giselle bir bacağına çaprazladı. Siyah ince topuklu ayakkabısı ayak tabanını daha da belirginleştiriyordu, en az diğer parçaları kadar kadınsı ve baştan çıkarıcıydı. Hiçbir erkek etkilenmemiş değildi; arkamda duran Ben bile kaşlarını çatarak cazibeyi takdir etti.

"Aynen öyle." Efrem bakışlarını kızın uyluğunun ortasına kadar uzanan elbisesinin eteklerine indirdi.

Giselle fark etti ama düzeltmeyi düşünmedi. Doktorun onun formundan etkilenmesine sevinmişti. "Ancak, neden bu hayatı seçtiğinizi anlamıyorum."

Efrem gözlerini kadının hafif makyajlı yüzüne çevirdi. "Evlilik mi?"

"Tek eşlilik." Giselle parmak uçlarıyla sert kolyeyi okşamaya devam etti, yarım dairenin üzerinde bir o yana bir bu yana gezdirdi. "Sana yakışmıyor."

"Uyum sağlayabilirim. Merak ediyorsan söyleyeyim, bu üç yıl içinde Liliane'i hiç aldatmadım," dedi Efrem ve benim şüphelerimi de giderdi. Bir gün parkta yalnız yürürken ona karısına sadık olup olmadığını sormuştum ve o da her şeyin o kadar değişken olduğunu, geçmişte nasıl bir adam olduğunu ya da gelecekte nasıl bir adam olacağını kestiremediğini söyleyerek cevap vermişti. Oysa Giselle konusunda netti: Liliane'ı asla aldatmamıştı ama yine de benimle paylaştıklarının bir tür kuşkusuz sadakatsizliğin parçası olabileceğinden emindim; bu nedenle Dr. Krugher'in ihanetten ne kastettiği ya da sadakat ile zina arasındaki sınırın onun için ne olduğu bir muamma olarak kaldı.

"Başka biriyle cinsel ilişkiye girmediğiniz anlamında mı?" Giselle etkilenmişti.

"Başka kimseyle değil," diye onayladı ve bakışlarını paralel duvarın ortasında duran devasa su perisi tablosuna çevirdi.

"Ve kendin olamamak senin için sorun değil mi?" Kadın kesin bir cevap bekliyordu, sanki onu yalan söylediğinden emin olacak kadar iyi tanıyormuş gibi. Doktor sustu ve gerginlik dolu hafif bir iç çekti. "Dinle Efrem, on dört yıldır senin kadınıyım, seninle ilgili her şeyi biliyorum: ihtiyaçlarını, taleplerini ve yatakta yaptığın özel istekleri ve hepsini tatmin edemeyeceğimi ya da kabul edemeyeceğimi de biliyorum ama bu, olduğun şeyden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor..."

Efrem'in beni eski bir dost olarak tanıştırdığı kadının, beni tatil köyünde şefkat ve samimiyetle karşılayan kadının, avukatla samimi tavırlar içinde gördüğüm kadının, doktora cinsel bir ilgi duyduğundan hiç şüphelenmediğim kadının, aslında on dört yıldır onun arkadaşı olduğunu fark ettiğimde şok oldum.

Dr. Ruiz'le ilişkinizden önce mi yoksa ilişki sırasında mı?

Dr. Krugher hakkında hâlâ bilmediğim kaç şey vardı? Kaç tanesini yanlış anlamıştım?

Kaç tanesini keşfetmiş olabilirim?

Bu adamın etrafında dönen şüpheler ve sırların gürültüsüyle birlikte kalp atışları da arttı.

Efrem daha da kopuk ve gergin bir ses tonuyla onu sıkıştırdı. "Olanlardan sonra bıraktım. Kontrolü kaybetmeyi sevmiyorum, bunun tekrar olması riskini göze alamam."

Ben kalçalarımı kavrayıp göğsünü sırtıma bastırarak daha yakından bakmak için eğildiğinde nefesim kesildi, benden en az üç baş kadar yüksekti. Doktorun az önce itiraf ettiklerini düşünürken konuşma onun dikkatini daha fazla çekmişti.

Kontrolünü kaybetmesine neden olacak kadar ciddi ne olmuştu?

"Efrem, sen farklı arzuları olan bir adamsın, tamam mı? Bu senin kötü olduğun anlamına gelmez."

"Ama tehlikeli, evet." Parmaklarını göz kapaklarına sürttü; beyaz ceketi kasılmış omuzlarının üzerinde gerilmişti, sanki onunla konuşmak ona büyük bir fiziksel ve zihinsel çabaya mal oluyordu ve bunun sonucundan korkuyordu

çetrefilli bir konuşma. "Aynı hatayı yapmak istemiyorum. O günden beri her gün kendime ne kadar iğrenç biri olduğumu hatırlatıyorum Giselle ve bundan gurur duymuyorum."

"Evlendiğinizden bu yana ilk kez *Himeros*'a dönmüş olmanız, suçsuz olduğunuzun ve her şeyden önce geçmişe, ne olduğunuza, neye ihtiyaç duyduğunuza sonsuza dek sırtınızı dönmeyeceğinizin farkında olduğunuz anlamına geliyor..."

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum." Efrem, sabrı tükenmeye başladığında her zaman yaptığı gibi sertleşti. "Ve bu kesinlikle sana bir tasma takmak ya da güzel tatil köyünde yeniden eğlenmeye başlamak değil. Yıllarca bunun bir parçası oldum, bundan zevk aldım, yaşadığım hiçbir şeyi, en berbat deneyimleri bile inkâr etmiyorum ama fikrimi değiştirmeyeceğim."

Korku dolu bir çılgılığı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Yani Giselle onun bir çeşit itaatkarı mıydı?

"Peki ne yapacaksın? Liliane ile mi kalacaksın?" Kadın karısının adını öfkeyle telaffuz etti. "Ve bu arada canın istediği sürece hastanı mı becereceksin?" O sırada kadın ayağa kalkıp ona yaklaştı; Efrem, kadın önüne gelip kollarıyla boynunu sarıp gerinerek dudaklarına bir nefes mesafede durana kadar ona baktı. Kadının dolgun göğüsleri Efrem'in göğüs kaslarına değdiğinde, ikisi de şehvet dolu bir titremeye sarsıldı. "Biliyor musun, beni taciz ettiğin, önünde başka erkeklere yalattırdığın, iki saat boyunca sana sakso çektirdiğin ya da canın nerede isterse beni arkadan becerdiğin zamanlarda seni daha çok seviyordum." Yanağına, seyrek sakalına bir öpücük kondurdu, Efrem onu yan gözle izlerken, her hareketine dikkat kesilmiş, onu uzaklaştırmaya mı yoksa peşinden gitmesine izin mi vereceğine karar verirken, bu geçici teması uzatmak için gereğinden uzun süre orada kaldı. "Tanrım, senin o piç halini çok özledim. Daha kötü bir *saldırganla* tanıştığımı hiç sanmıyorum." Efrem ona gülümserken boğazından zehir gibi acı, sinir bozucu bir safra aktı. Gamzesi ortaya çıktı ve Giselle gamzesine bir öpücük daha kondurdu.

"Bir de dominatörle dene," diye alay etti onunla, hâlâ kollarını kavuşturmuş, onun ilgisini reddetmeden duruyordu. Ona geri oturmasını, ona dokunmamasını, ona asılmaya çalıştığını ilk birkaç seferde bana yaptığı gibi şehvetli tavırlar takınmamasını emredebilirdi, ama görünüşe göre Giselle'in benden talep ettiği terbiyenin çok ötesinde onu baştan çıkarmasına izin verilmişti.

"Ne aşığılık herif..." Kontrol edemediğim bir öfkeyle küfrettim ve tırnaklarımı kapı kasasının tahtasına geçirdim.

Ben pazularımı sıkıca sıktı. "Şşş, sessiz ol," diye beni duymalarını engellemek için beni uyardı.

"Dominantlar bu kadar vahşi olamaz, bunu sen de biliyorsun." Bu arada, Giselle ağzının bir santim yakınında onunla konuşmaya devam etti, onu tatmak, agresif bir şekilde yalamak ve kendini taze lezzetiyle doldurmak için can atıyordu.

"Sen ve ben iyi anlaşıyorduk çünkü her zaman cesaret etmeye hazırдық, hiçbir sınırimız yoktu, her şeyi deneyecek kadar sapıktık..." Burnuyla adamın boynunun kıvrımını okşadı ve kalçalarını yavaşça adamın leğen kemiğine doğru ilerletti. Vücutlarının birleştiği noktaya odaklanmaya çalıştım ama bir kedi yavrusunun sahibine yaptığı gibi kendini ona sürüttüğünü tahmin etmem zor olmadı.

"Emrinizde Mitchell var." Efrem'in sesi yükseldi, bulanıklaştı ve baştan çıkarıcı bir hal aldı; kadınsı hareketlere karşı duyarlıydı ama tamamen ikna edilemeyecek kadar kurnazdı. "O da benden çok farklı değil."

"Yanılıyorsun. Mitchell harika biri, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgililerden biri, ama o sen değilsin." Onu öpmeye çalıştı, ama Giselle'in onu birkaç dakikalığına içine çekmeyi başardığı mutluluk halinden kendine gelmiş gibiydi.

"Giselle, lütfen." Efrem bir iri yarı gibi gerildi ve ellerini kalçalarına koyarak onu geri çekmek için hafifçe itti.

"Başka birini öptün, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye devam etti kadın, beni kastederek kızgın bir sırıtışla. "Düşündüğüm kadar namuslu olmadığın anlamına geliyor. Dünyanın en ünlü piyanisti, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olan Liliane Depardieu'ya deliler gibi aşık olduğumu sanıyordum. Beni onun için terk ettiğini ve hiçbir şeyin seni *Himeros*'a geri dönmeye, eski haline dönmeye ikna edemeyeceğini düşünmüştüm, ama yine de o sensin: tanıştığım adam, on dört yıl boyunca her şeyi, zevki ve acıyı, gülümsemeleri ve gözyaşlarını, aşkı ve işkenceyi paylaştığım adam." Anıların nostaljisine kapılan Giselle tekrar ona yaklaştı, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Onları silmeye çalıştım ama bu imkânsız. Aynı kişiyle geçirilen bir ömrün yarısını silmek imkânsız. O kişinin yerine asla onun kadar yaşayamayacak birini koymak imkânsız. Her engeli aşmak için birlikte çalıştık, ikimizin de aşırı duygularını kabul etmek için

Denemek istedik ve aynı zamanda bizi korkuttu. Senin nelerden hoşlandığını hatırlıyorum Efrem. İyileşmek için neye ihtiyacın olduğunu hatırlıyorum."

Doktor başını salladı ve kadının ellerini nazikçe kendisinden uzaklaştırarak kendi ellerinin arasında tuttu. "İhtiyacım olan tek şey senin gitmen ve benim de evime, ailemin yanına dönmem. Beni sert davranmaya teşvik etmeyin."

"Bu gerçek değil ve sen de bunu biliyorsun." Giselle üzgün olduğu kadar hayal kırıklığına uğramış görünmeye başlamıştı ama cesaretini kaybetmedi ve onu baştan çıkarmayı tekrar denedi. "Dahası, bana sert davranmayı seviyordun. Hiç üzülmedin." Bilekleri Efrem'in zorlayıcı kavrayışına sıkışmış olmasına rağmen Giselle hâlâ herhangi bir temas için uzanıyordu ama Efrem taviz vermiyordu.

"Giselle, gitmelisin." O kadar buz gibi ve sert bir ses tonu benimsedi ki, birdenbire onun varlığından rahatsız olmuş gibi göründü. "Bu bir emirdir."

Onun katı hakimiyetinden etkilenmiş ve hayrete düşmüş bir halde birkaç dakika durup ona baktı, sonra da, onca zamandır ona karşı gizli bir kızgınlığın garip notasını fark etmemiş olsaydım, ahenkli olarak tanımlayacağım büyüleyici bir kahkaha attı. "Artık bana emir vermeye hakkın yok doktor, tabii beni tekrar kırmak istemiyorsan. Binlerce kez hiç acımadan yaptığın gibi. Binlerce kez daha acımasızca yapmanı dilediğim gibi ve..."

"Dur. Kes şunu," diye sözünü kesti, derin ve yoğun nefes alıp veriyordu, aniden sancılandı: kızgın olmaktan çok heyecanlı görünüyordu. "İstemiyorsun..."

Giselle bile bu ani değişimi fark etti; Efrem'in gözleri sapkın ve uğursuz bir ışıkla parlıyor, zümrüt yeşili ve okyanus mavisi, uzun bir uykudan uyanmış bir canavar gibi yemeğini isteyen gizli bir ahlaksızlığın dalgaları üzerinde dans etmeye başlıyordu; Vücudu, kadının söylediği *acıma* ve *zalimlik* sözcükleri sanki şehvetin bir enjeksiyonuymuş, içinde iki zıt ama birbirine bağlı arzuyu uyandıran doğru provokasyonmuş gibi, içinden şevk ve şehvetin akmaya başladığı gergin kaslardan oluşan bir demet haline gelmişti: Kadının ağzından bir yalvarış koparma dürtüsü ve arzuladığı yalvarışlar dizisini duymasını sağlayacak gerekli cezayı verme fantezisi.

"Heyecanlanıyorsun, değil mi?" Giselle, kendisini tam olarak olmak istediği yere götürecek yolda ilerlediği için hem memnun hem de mutlu bir şekilde güldü. "Zayıflıklarınızı biliyorum, Dr. Krugher..." Ani tereddüdüyle eğlenen kadın, ona vücudunu tam olarak gösterecek kadar geri çekildi ve sandalyeden birkaç adım ötede durdu. Bir kolunu arkasına katladı, fermuarı parmaklarının arasında sıkıştırdı ve sırtının tabanına kadar açmak için aşağı çekti. Kılıf elbisenin her iki askısını da zarifçe kollarının üzerinden indirdi ve elbise kalçalarından aşağı kayarak ince ayak bileklerinin etrafında kırmızı bir kumaş yığınınna dönüştü. Önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı, kendini her türlü kısıtlamadan kurtardı ve adamın önünde tamamen çıplak durdu, yüksek yakaları mükemmel ince fiziğini gururlandırıyordu.

Biraz şaşkınlıkla, iç çamaşırsız, lanetlenmiş bir tanrıça kadar güzel olan Giselle'in göğüs uçlarını yuvarlak kahverengi areolaların üzerine sıkıştıran ve ince bir altın zincirle birbirine bağlanan iki siyah cımbız olduğunu fark ettim. Onları giysisinin altına takmanın, göğüslerinin en hassas bölgesini elbisesinin kumaşıyla yorucu bir sürtünmeye maruz bırakmanın hissi ona kesinlikle doğru miktarda zevk ve acı vermişti. Bu nedenle Efrem'in, onu hasta edeceğini ve böylece zayıf düşüreceğini bile bile bu işkenceyi sadece onun için yaptığını bilmesini istiyordu.

"Hmm... İşler ilginçleşiyor, büyür," diye yorumladı Ben kulağıma, Giselle'in kıvrımlı hatlarından hiç de etkilenmemiş değildi, çünkü onunla doktor arasındaki varsayımsal bir vahşi ilişkiye tanık olma korkusu, aramızdaki nefes kesici öpüşmeden sonra gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim bir kabus gibi kafamı işgal etti.

"Bana bak ve gördüğün şeyin arzuladığın şey olmadığını söyle." Giselle parmak uçlarını işkence gören meme ucunun sıkıştığı yumuşak kauçuk kaplı çenenin üzerinde gezdirerek daha da uyuşmasını sağladı.

"Beni becermek yerine karınla sevişmeyi tercih ettiğini, beni yok etmek, bana yaralar açmak ve sonra onları yalamak, beni ısırarak ve öpmek, beni heyecanlandıran acıyı vermek ve bunu talep ettiğim zevkle karıştırmak yerine seni vahşi ve aşağılık bir varlık olarak yargılayabileceği korkusuyla bacaklarının arasında yavaşça hareket etmeyi tercih ettiğini. Beni yara izlerine maruz bırakmanı istediğimde zaten yaptığın gibi, üzerimde izlerini bırak..." Giselle sağ tarafında kabarık bir yara izini okşadı.

Zeytin teninde bir mücevher gibi duran dekoratif, mücevher benzeri bir dövme. "Hnh, hatırladın mı?"

Kalçalarını masaya dayayarak ayakta duran Efrem, böyle bir teklif için hiç de uygun olmayan bir yerde, tam da klinikte, sanki çaresiz bir fahişeymiş ve kalbini kazanan sevgilisine kendini teslim etmek için aynı derecede çaresiz bir ihtiyaç duyuyormuş gibi, onu kendisine sahip olmaya davet etmekte hiç tereddüt etmeyen kadının yüz­süz cesaretinden hoş bir şekilde etkilenmişti. Bakışları, kelepçelerin acı verici pençesine yakalanmış, tümsekli, vermilyon rengi meme uçlarında kaldı ve adam doğrulduktan sonra, mesleğinin gerektirdiği ahlakı bir kenara bırakıp gerçekte olduğu gibi, ona günahın meyvesini sunmaya hazır çıplak kadının tekrar görmeyi umduğu adam gibi davranmak için laboratuvar önlüğünü yavaşça çıkardığında bile orada kalmaya devam etti.

Sadece bu hareket bile, kaderinin ne olacağını herkesten önce bilen Giselle'i ürpertti.

Onu kışkırtmıştı ve o andan itibaren sonuçlarına katlanacaktı.

Efrem Krugher'in sabrını taşıрманın, kendini kontrol edememesine ve aceleci dürtülerine yenik düşmesine neden olmanın ne anlama geldiğini ben de çok iyi biliyordum.

"Zarar vermeden acı çektirmek'," diye yanıtladı Efrem onu, sesi arzuyla doluydu, ruhunu parçalamak üzere olan bir iblisinki gibi mağara gibi ve karanlıktı. Laboratuvar önlüğünü masanın üzerine bıraktı ve dengeli, hafif, sessiz adımlarla ona yaklaştı, ama o kadar tehditkârdı ki nefesini kesti ve onu geri itti.

"Kesinlikle," diye korkuyla ve beklentiyle nefesini verdi. "Bu senin her zaman saygı duyduğun bir kural. Bizim dünyamızda her şey bir oyun. Kazalar herkesin başına gelir, senin gibi en deneyimli olanların bile."

"Kazalar..." diye tekrarladı muzipçe; onun bir adım ileri atmasını, Giselle'in baldırlarını koltuğun ayaklarına çarpana kadar bir adım geri atması izledi.

"Bu da mı bir 'kaza'?" Efrem açıkta kalan göğüslerine, sonra kuru karnına ve son olarak da iki siyah cımbızın daha vajinasının büyük dudaklarına takıldığı ve her hareketine uyum sağlayacak küçük elastik bir zincirle birleştirildiği kalçalarının arasına baktı. O anda kavrayabildiğim ve beni tamamen şaşkınlığa sürükleyen bir ayrıntıydı bu. Görünüşte zararsız ve güzel görünmelerine rağmen,

Böylesine mahrem bir yerde rahatsızlığa katlanmak dayanılmaz olmalıydı, yine de Giselle rahattı, uyuşuk bir uyuşukluk ve uysal bir teslimiyetle doluydu, kendini sevgilisinin kollarına atmaya hevesliydi.

"Diyelim ki kirli oynadım," diye onu kışkırtmaya devam etti, hatta onun önünde yükseldiğini, sadece onun olabileceği kadar yakışıklı ve zarif olduğunu gördüğünde bile.

"Belki de senden daha kirli oynayabileceğimi unutmuşsundur." Efrem onu ensesinden yakalayarak öyle bir gafil avladı ki Giselle ince topuklu ayakkabılarının üzerinde irkildi. Uzun kuyruğu bir ip gibi bir o yana bir bu yana sallandı; narin elleri Efrem'in zarif beyaz gömleğinin üzerinde dururken küçük, sıkı poposu dışa doğru itildi ve sırtı şehvetli bir şekilde kavislendi. "Şimdi oturacak ve bacaklarını kolçakların üzerine açacaksın. Kendini benim için teşhir edeceksin. Sana bakmama, dokunmama, içine girmeme, canını yarmama, seni cezalandırmama ve sana arzu ettiğin zevki vermeme izin vereceksin. Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum," diye tekrarladı, adamın o anda herkesi büyüleyebilecek tınısının büyüüne kapılmıştı.

Ben de öyle.

"Bana ideolojimizin, içerdiği risklerin, kuralların ve güvenli kelimenin yokluğunun farkında olduğunu söyle. Her şeye rağmen senin rızana sahip olduğumu söyle."

"İdeolojimizin, içerdiği risklerin, kuralların ve güvenli kelimenin yokluğunun farkındayım. Her şeye rağmen, benim rızamı aldınız," diye okudu, ritüellerin en saygılısı gibi.

Efrem daha fazla beklemeden onu itti ve Giselle koltuğa geri düştü; titreyerek, şiddetli bir azar işitmeden önce kendisine emredildiği gibi bacaklarını açtı. Her iki dizinin çukurunu yastıklı kolçakların üzerine yerleştirerek rahatsız edici ve son derece müstehcen bir pozisyon aldı. Seks kelepçelerini birbirine bağlayan zincir, kadınlığının çiçeği güneşte bir lale gibi açarken, aşırı yayılmaya uyarak gerildi.

Efrem onun kızarıklığına, acıdan ve heyecandan şişmesine hayran kaldı, sonra ona herhangi bir güvence veya rahatlatıcı ifade vermeden fermuarını açtı ve siyah boxer'ını kasılmış testislerinin önünden indirdi. Pantolonunu indirmeye ya da gömleğini çıkarmaya zahmet etmedi. Heybetli bir şekilde, seçkin havasıyla, Giselle'in yüzüne doğru kavisli, uzanmış penisini tabanından kavradı, sonra kibirli bir sırıtışla, tüm erkekliğini göstererek yukarıdan aşağıya doğru yavaşça okşadı. La

Kadın da benim kadar şok olmuştu. Hayatım boyunca bundan daha çekici ve korkutucu bir şey görmemiştim: Zaten tamamen erekte olmuş gibi görünmesine rağmen, efendisinin elinde güç kazanmak için yükselmeye devam etti, daha da büyüdü ve uzadı. Sünnet derisinden yoksun, pembe, parlak glans, uçta daha dar olan çapı eke doğru orantısız bir şekilde artan kalın çubuğu taçlandırdı. Bazıları diğerlerinden daha güçlü olan çok sayıda çıkıntılı damarla kesişen penis, kısa sürede devasa ve tehditkâr bir görünüme bürünerek inanılmaz bir boyuta ulaştı; onu diğer erkekleriyle karşılaştırmak imkânsızdı. Kalınlığı erkeğin avucunu tamamen dolduruyor, yavaşça ve hırçınca hareket ederek arkasında nemli, şeffaf bir patine bırakıyordu.

Karnımdaki bir sancı ürpertici bir nefes vermeme neden oldu; her yerimi gıdıklamaya başlayan sabırsız arzu yüzünden kalçalarımı sıktım. Elinin o kıskanılacak uzunlukta aşağı yukarı gidip gelmesinden, giderek daha fazla baskı uygulamasından başka bir şey izleyemiyordum. Ben kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, çıplak ve kaba bir şekilde teşhir edilen kadının görüntüsünün onun üzerinde de erotik bir etki yarattığını arkasından hissetmemi sağladı. Bu arada Efrem, bu küstah ve mahrem hareketin verdiği rahatlıkla bacaklarını zorlukla ayırdı, Giselle'in açık ağzına bakarken o da kirpiklerinin altından kendisine zevk vermeye niyetli muhteşem bir ilahı seyreder gibi onu seyrediyordu.

Ne kaba ne de utanç verici, tek kelimeyle muhteşem.

"Beni daha fazla bekletme. Üç yıldır seni bekliyorum..." Kadın alt dudağını yaladı ve Efrem'den ve onun erkekliğinden etkilenerik penisini tutmaya çalıştı, ancak Efrem aniden bileğini tokatladı.

"Dur. Kollarını iki yana aç ve benim için açık dur," dedi soğuk bir sertlikle. Adam elini penisinin dibine, koyu renkli kasık kıllarına bastırıp orada tutarken, Giselle ona itaat etmekten başka bir şey yapamadı, bencil, utanmaz bir satir gibi bakılıyordu. Hayranlıkla inledi; dizlerini daha da açarak sırtını yumuşak arkalığa dayadı ve kendine dokunma ya da içine girmesi için ona yalvarma dürtüsüne direnerek kalçalarını kaldırmak için kollarını kaldırdı. Nefes alıp vermesi zorlaştı; nefes aldıkça göğüsleri kabarıyor ve

Efrem'in işkence görmüş meme uçlarına ve mahremiyete bakışı, doğal olmayan bir şekilde genişlemiş, mizahlarla parlıyor.

"Bunlara kısaç deniyor," diye fısıldadı Ben *muzipçe*, etleri iki yumuşak sinir gibi yanlara doğru çekilmiş dişi mağaraya bakarak.

"Sık sık kadınlardan da bunları giymelerini isterdim. Ah, beni ne kadar zorladıklarını bilemezsiniz..."

Her ne kadar içimden gelen küçük bir kasılma beni sinirli bir şekilde iç çekmeye zorlasa da, onun kaba bir şekilde gülümsemesine neden olan kirli yorumunu düşünmemeye çalıştım. Sertçe nefes aldım ve tekrar önümdeki sahneye baktım. Efrem'in, o sinir bozucu kısaçların içinde acı çeken ve daralan Giselle'in kontrolünü kaybettiğini görmesi yeterliydi. Onu başından tutarak kasıklarına doğru itti ve aletini ağzına soktu. Giselle tırnaklarıyla koltuğun kenarını tırmalayarak hareket etmekten kaçındı ve yüzünü buruşturarak göz kapaklarını kırıştırdı; bu kadar küçük bir keseye bu kadar büyük bir boyutu sığdırmak kolay değildi. Bu nedenle, ne kadar hantal olduğunun farkında olarak, sadece yarısını sokmakla yetindi ve shaftın büyük bir kısmını bu davetkar dudakların sıcaklığının dışında bıraktı. Kadının yüzüne bakmasını sağlamak için kuyruğundan çekti ve onu başını eğmeye zorladı. "Bunu sen istedin ve şimdi de sen alıyorsun," diye meydan okudu sert ve hırçın bir ses tonuyla. "Benim sevdiğim şekilde," diye uyardı onu, pelvisiyle kuvvetli bir itiş yapmadan önce, ucu boğazına batırdı. Giselle göz kapaklarını sıktı ve kendinden geçercesine inledi; ne geri çekildi ne de direndi, sadece arzuladığı adamın öfkeli şevkini kabul etti, özellikle de kalçalarını hayvani bir tutkuyla sallamaya başladığında, onu saçlarından sıkıca tutup istediği ritmi dikte ettiğinde.

Midemi altüst eden şiddetli duygularla uyuşmuş bir halde şakağımı kapının pervazına dayadım ve Ben'in sıcak göğsüne yığıldım, *Himeros* odasında Efrem'in parmaklarını kalçalarımın arasına sokarak beni muhteşem bir orgazmın sancıları içinde kıvrandırmayı başardığında hissettiğim coşkuyu zihnimde yeniden yaşadım. Onu Giselle'le böylesine sınır tanımaz bir halde görmek bende öfke ve kıskançlık yaratmalıydı ama bunun yerine hissettiğim tek şey kanlı, yakıcı bir kıskançlıktı. O kadına ondan ne kadar daha iyi bir aşık olabileceğimi göstermek için onlara katılmak istedim; onu koltuktan itmek ve onun yerine, aynı pozisyonda oturmak, Efrem'i tatlı okşamalarımınla memnun etmek istedim.

Dili, Giselle'inkinden daha az deneyimliydi ama aynı derecede belini ateşe verebiliyordu.

Benim için nefesi kesilir miydi? Gözlerini tavana diker miydi?

Devam etmem için yalvarır mıydı?

Ona daha fazlasını vermek için mi?

Giselle'in yanındayken kontrollü, ciddi, ılımlıydı, inlemiyordu bile.

Yüz hatlarını hiçbir memnuniyet ifadesi bozmuyordu; sadece sinsi bir gülümseme, kadının nefes alma çabasını yukarıdan fark etmekten ve aynı zamanda ağzını neredeyse güzel yüz hatlarını deforme edercesine sonuna kadar açarak, istediği gibi yavaş ya da hızlı, az ya da çok derinlemesine girip çıkmasına izin vermekten sapkın bir memnuniyet duyduğunu gösteriyordu.

"Islaksın, değil mi?" diye fısıldadı Ben kulağıma, beni sıkıcı düşüncelere sevk ederek. Tüm koluyla beni sarmayı başardı ve böbreklerimin arasında ezilen sert, gergin ereksiyona karşı beni kendine doğru bastırdı.

"Heyecanınızı hissediyorum, ancak bir başkasından oral seks alan adam, birkaç gece önce sizi öpen adamla aynı adam..."

Onunla benim aramda olanları nereden bildiğini sormadım ve yanaklarım o şehvetli sahnenin şehvetiyle alev alev yanarken cevap vermekle yetindim. "Biz birlikte değiliz. Bu sadece herkesin binebileceği bir dönme dolap..." Ondan çok kendime itiraf ettim, ancak kalbime gelen ani bir darbe kayıtsızlığımı yalanladı ve ne Efrem ne de başkası için hissetmek istemediğim insani bir duyguyla alay etti.

Sadece benim olduğunu sanıyordum... Şu dönme dolap.

Giselle, yorgunluğuna rağmen yılmadan başını aşağı yukarı hareket ettirirken Efrem'in zarif pantolonunun altındaki kaslarının kasıldığını ve geniş sırtının titrediğini fark ettiğimde garip bir acı damağımı işgal etti; Alnı Efrem'in yontulmuş göbeğine çarpıyor, اساسını tükürüğüyle örtebildiği kadar örtüyor, gözleri Efrem'in gözlerine zincirlenmiş, onu memnun etmekten, onu tatmaktan, onu tatmin etmekten, onun metresi, kölesi, itaatkârı olmaktan, ne isterse onu yapmaktan mutluluk duyuyordu.

"Daha sert," diye otoriter bir şekilde emretti. Bir eliyle saçlarını sıkıca tutarken, diğer eliyle cımbızı sağ meme ucundan kabaca çekti. Sanki o yakıcı acıyı ben de hissetmişim gibi hem o hem de ben aynı anda sarsıldık. Giselle acı dolu bir çığlık attı

Sadece onu çirkin bir şekilde dolduran turgid varlığı tarafından boğuldu; acı çekiyor, onu ısırılmaya çalıştı ve göğüslerini ön koluyla kucakladı, ama Efrem fark etti ve kuyruğundaki tutuşunu sıkılaştırarak, sadece onu cezalandırmak için uvula'ya kadar daha derine itti. Bir an için kendini erkeğin müdahalesinden kurtarmak ve onu içine aldığı anda daldığı apneden yeniden çıkmak için boynunu eğdi. Küçük bir öksürük çıkardı ve efendisinin libidosunu ateşlemeye devam etmek için hemen eğilerek frenulumunu ve ucunu yalamaya başladı. "Kıpırdama dedim." Efrem aşırı şişmiş, sertleşmiş penisini avucunun içine alarak nemli penis başını kızın yanağına sürttü, sanki bu onu biraz rahatlatmak için yaptığı can sıkıcı bir okşamaydı. Efendice ve kaba, baskın ve acımasız olabiliyordu, olağanüstü bir karışımı, bu yüzden Giselle ondan bu kadar etkilenmişti. Şımarık küçük bir kız gibi bekledi ve sabırsızlıkla gözlerini kırıştırdı, ta ki Efrem onu tekrar dudaklarına doğru yönlendirip parlak teninde kendi geçişinin izlerini bırakana kadar. Giselle dudaklarını araladı, ama Efrem onu oyalayarak hevesini daha da artırdı. Fallus hâlâ elinde sıkılıyken, porselen bir bebeğe ruj sürer gibi ucuyla hatlarını yaladı, Giselle hâlâ o plastik pozisyondayken, bakışlarıyla onun yörüngesini takip etti, onu yakalamayı ve ona yeniden sahip olmayı arzuladı, yasak olanın, ahlaksızlığın çağrısıyla, kendini tamamen ona verme arzusuyla boğuldu, şimdi mutlak hezeyanın özlem alevleri tarafından tüketildi. Efrem, Giselle'in yeniden başlamaya hazır olduğundan emin olduğunda, daha da acımasızlaşarak, alçak, duyusal olarak erkeksi bir homurtu ile ağzına doğru geri itti. "Şimdi beni içene kadar emmeye devam et. Ciğerlerinde nefes kalmayana ve benim sana verecek damlam kalmayana kadar..."

Mideler ve karınlar Efrem'in orgazmına tanık olma fikriyle burkuldu, ki büyük olasılıkla sevgilisinin diline boşalacaktı.

Başımı sallayarak Ben'e dirsek attım ve kendimi onun elinden kurtarıp kaçtım.

Artık canıma tak etmişti: ilgisini, emirlerini, aletini, sert çekiştirmelerini ve talepkâr, açgözlülük yüklü bakışlarını yönelttiği kız olmamak işkenceydi.

Beni kirletmeye başlayan, kirli ve sapkın hissetmeme neden olan ahlaksız arzulardan tatmin olmamış ve rahatsız olmuştum, bu yüzden en iyi karar geri dönmekti, silmek için kendime karşı savaşıyordum

Efrem'in çıplaklığının, başka bir kadını kendi iradesine tabi kılmakla meşgul olduğunun uygunsuz görüntüsü zihninden silinir.

"Thea, bekle." Ben merdivenlerden aşağıya doğru beni takip ediyordu ama bana ulaşmasını engellemek için hızlandım. Nefes nefese kalmıştım, yanan ihtiyaçlarımın alevlendiği karnım gergindi, zonklayan mahremiyetim beni boşluğun etrafındaki kaslarımı sıkmaya zorluyordu.

"Beni rahat bırak," diye haykırdım nefes nefese, biraz hava almalıydım; belki bahçede ya da parkta bir yürüyüş, geri dönüp Efrem'in vahşi güzelliğiyle patlamasını ve Giselle'in dudakları arasında erkekçe inlemesini görme merakımı giderme dürtüsünden aklımı başıma getirmeme yardımcı olabilirdi.

"Bekle, lanet olsun!" Ben bileğimden yakalayarak beni durdurmayı başardı ve ona doğru döndü.

Benim aksime, sanki beni kovalamak için hiç çaba sarf etmemiş gibi daha az yorgun görünüyordu. Öte yandan, güçlü ve çok uzun boyluydu; onun bir adımı benim en az on adıma denk geliyordu.

"Ne diye bana göstermek istedin ki..." Birkaç dakika tereddüt ettim; bir parça alçakgönüllülük yüzümü kızarttı. "Gördüğüm şeyi mi?"

"Hâlâ anlamadın mı?" Ben beni rampaya doğru itti ve sırtımı tırabzana çarpmama neden oldu. Yüzümün buruştuğunu fark etti ama özür dilemek için hiçbir şey yapmadı. Kaba ve hoyrat tavrı onun bir parçasıydı, kimsenin değiştiremeyeceği, doğuştan gelen bir özelliği. "Tanıştığın adamın bu olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini gerçekten vermek istediğin adam?"

"Sen ne bilirsin ki?" diye kısık sesle mırıldandım; yakınlığı çok fazlaydı, öyle ki nüfuz edici kokusunu ve köşeli kalçalarını karnımda hissedebiliyordum.

"Sözde ilişkinizin farkındayım." Ben işaret parmağını tişörtümün yakasına soktu ve balkonet kuplarla desteklenen göğüs tepeciklerime bakmak için zar zor yukarı çekti. "Ve görünüşe göre o piçin kendini tatmin etmekten hoşlandığı tek kişi sen değilsin..."

Ön koluna bir tokat attım ve eğlenerek güldü; iki avucuyla kalçalarımın iki yanındaki tırabzanı sıkıştırdı ve kaçmamı önlemek için beni kafese kapattı.

"Bana zarar vermeye çalışmak yerine, neden benden ne istediğini söylemiyorsun?" Kasığına bir diz atmaya çalıştım ama Ben hemen darbeyi önledi ve bacağımı yakaladı. Kocaman eli kalçamı bir yandan diğer yana sardı.

Onunla kıyaslandığımda ne kadar küçük ve güçsüz olduğumu hatırlatıyordu. Eğer isteseydi beni göz açıp kapayıncaya kadar ezip yok edebilirdi.

"Ben senin düşmanın değilim." Beni zorla yere yatırdı ve parmaklarını hassas etime batırdı. Ona çılgılık atma zevkini tattırmamak için çenemi sıkıttım; canımı yaktığının farkında olarak alay etti. "Düşündüğün gibi olsa bile."

"Neden beni aradın?" Kendimi rampaya yasladım ve aramıza mesafe koymak için sırtımı mümkün olduğunca kamburlaştırdım. Beni bırakmaya niyeti olmayan bir devi itmek anlamsız olurdu. Onu tanıdığım kadarıyla, benim öfkeli bir dişi aslan gibi dövüştüğümü görmek onu heyecanlandırmış bile olabilirdi. "Neden buradayız?"

"Çünkü size yalan söylemediğimi göstermem gerekiyordu." Biçimsiz yüzünde alaycı bir ifade yoktu. "Sana hiç yalan söylemedim."

"Bundan nefret ediyorsun." Yoğun bakışlarında, gözbebeğini çevreleyen küçük yeşil fişkırımlarda oyalandım; yaralı ama mücadeleci bir adamın bakışıydı bu, her zamanki gibi güçlü. "Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Ve nedenini anlıyorum..."

Ben geniş omuzlarını zar zor kıvrarak tişörtünün kumaşının eğitilmiş trapeziumunun üzerinde olabildiğince uzanmasına izin verdi. "En önemli neden, onda bana ait olan bir şey olması."

"Seni takip edemem..." Anlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden onu dinlemeye odaklandım ve diğer tüm düşünceleri yok ettim.

"Prometheus efsanesini biliyor musun?" diye sordu hain bir sırıtışla; şeytani sırıtışının yarattığı korkuyu kontrol altında tutarak başımı salladım. "İnsanlara vermek için tanrılardan ateşi çaldığı ve bu saygısız davranışı yüzünden onları mutsuz bir varoluşa mahkûm ettiği anlatılır. Çoğu efsane her zaman bir şey öğretir: bu durumda, ister isyan, ister meydan okuma, ister adalet olsun, bir başkasının değerli bir malını almak, işkencelerin en kötüsünü, şehitliklerin en yorucusunu, azapların en yavaşını uygulamaktır..." Ben başını eğdi; berrak irisleri, er ya da geç yıkıcı bir fırtınaya dönüşecek olan korkunç bir öfkenin gölgesinde kalmıştı. "Oğlum benden alındı ve onu geri almak niyetindeyim."

Bir an için beni paniğe sürükleyen bu şaşırtıcı ifşaat tarafından emilmiş gibi nefesimi kaybettim. "Senin... senin oğlun mu?" Göğsüme dokundum,

İnanılmaz.

Ben başını salladı, nefret ve acı dolu gözleriyle beni delip geçti.

"Evet, Thea, çocuğum. Benim çocuğum. Benim bir parçam."

Böylesine şok edici bir gerçeğin ağırlığı karşısında dizlerimin büküldüğünü hissettim.

Birkaç saniye düşündüm; eğer çıkarımlarım doğruysa, yaşadığım her şey, inandığım her şey yalandan başka bir şey değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Joël benim oğlum," diye itiraf etti sakın bir kabalıkla, bu itirafın gücünü umursamadan.

"Ne?" Bir elimi karnına koydum, aniden bitkin düşmüş ve kafam karışmıştı. "Bu imkansız..."

"İmkânsız mı?" diye alay etti benimle soğuk bir şekilde. "Efrem hiçbir zaman çocuk istemedi. Karısı sürekli onu hamile bırakmasını umuyor ama adam için sadece sapkınlığı var. Onsuz yapamadığı ahlaksız bir doğa. Liliane zehirli bir aşkın kurbanından başka bir şey değil, onun ve görünüşünün boyunduruğu altında, acı gerçeği olduğu gibi kabul edemiyor..."

Onları dinlenme odasında, çocuklarıyla birlikte otururken ve boyama yaparken görmüştüm; bana mükemmel bir aile gibi görünmüşlerdi, elbette geçmişte bazı şikayetleri vardı, ama gölgelerden yoksundular ve sadece azim ve karşılıklı sevginin ışıyla şekillenmişlerdi.

"Sana inanmıyorum. Bu... bu... saçma..."

"Joël ona hiç 'baba' dedi mi?" Ben iki parmağıyla çenemi tuttu ve beni sarsmak ve ona, şimdiki zamana geri getirmek için iki yana salladı.

"Cevap ver bana."

"Konuşma," diye kekeledim, başparmağım ve işaret parmağım çeneme yapışmıştı.

"Kesinlikle, konuşmuyor..." Beni ikna etmek için bariz olanı işaretledi.

"Peki Efrem onun oğlu olduğunu hiç açıkça söyledi mi?"

Konuşmalarımızı düşündüm.

Bu başıma gelebilecek en beklenmedik şeydi, bir gün parktayken ve ben onun evlilik öncesi bir ilişkiden doğup doğmadığını anlamaya çalışırken ufaklık onun salyalarını taklit ederken bana itiraf etmişti. *Hiçbir zaman çocuk istemedim*, diye eklemişti daha sonra ve beni onun beklenmedik bir hamileliğin meyvesi olduğu sonucuna varmak zorunda bırakmıştı.

Joël'in oğlu olduğunu ve onun babası olduğunu bir kez bile söylemediği belirsiz, yanlış anlaşılan ifadeler.

Ayrıca, ona her zaman ilk ismiyle hitap etmişti.

Her zaman.

Bunca zaman beni manipüle etmiş, bana hiçbir kesinlik vermeden istediğim şeye inanmama izin vermişti ve ben de saf bir fare gibi onun zihinsel tuzağına düşmüştüm.

Bir elimle ağzımı kapatarak Ben'e baktım. Her bir parçanın yerine oturduğunu anlamış ve o anki dehşet ve hayal kırıklığıma saygı duymuştu.

"Bebeğimi geri almak için buradayım Thea." Bana duyacağımı hayal bile edemeyeceğim tek cevabı verdi. Birkaç adım geri çekildi, sol bacağıyla bir basamak indi, sonra sağ elini kaldırdı, bana parmaklarının ilk parmak kemikleri üzerine kazınmış harfleri hatırlattı: *g-o-d*. Bana avucunu göstermek için çevirdi ve iç parmak kemikleri üzerinde dört harf daha fark ettim, derinin altına kazınmıştı ama daha çok kalbe kazınmıştı. Bunlar çok iyi bildiğim bir ismi oluştuyordu: *J-o-ë-l*. "Onu geri almak için her şeyi yaparım. Hapse geri dönmek anlamına gelse bile. Sevgili... doktorunu öldürmek zorunda kalsam bile."

Ben, üzerinde stilize haç dövmesi olan başparmağını eğerek bana o ana kadar anlamını asla tahmin edemeyeceğim esrarengiz bir tasarım olan hassas bir deseni gösterdi: Joël, elinden alınan değerli bir *maldı*, *haç* ise bunun sonucunda ortaya çıkan acının sembolüydü.

Ben'in öfkesini şiddetli bir intikam duygusuna dönüştüren acı.

Kana susamış bir hayvan gibi, kimseye merhamet göstermezdi.

En azından Efrem Krugher.

Çalma Listesi

Efrem Krugher ile tanışın

Cilt 1. Karanlık arzular

Avicii - *Feeling good*
Beds and Beats - *Obsession*
Blue Foundation - *Gözler ateşte*
Saracen Blues - *Tekmeliyor ve ılık atıyor*
Blues Saraceno ft. Nine One One - *İçindeki Şeytan*
Saracen Blues - *The Devil you know*
Köprü - *Her şey yolunda*
Charlotte Lawrence - *Şaka Sana*
Chris Isaak - *Wicked game*
David Bowie - *Heroes*
Dorothy - *Dark nights*
Dorothy - *Missile*
Elton John - *Your song*
Emmit Fenn - *Stones*
GEMS - *W/OU*
Guns N'Roses - *Don't cry*
Isak Danielson - *Power*
Jacob Banks - *Chainsmoking*
James Brown - *Bu bir erkeğın erkek dünyası*
Jaye Classic - *Medyum*
JVLA ft. Maga - *X*
JVLA ft. Zupay - *Balenciaga*
K. Flay - *Blood in the cut*
K. Flay - *Verici*
K. Flay - *Yeterince yüksek*
Kaleo - *Way down we go*

Klergy - *Dünya yanyor*
Lana Del Rey - *Born to die*
Lana Del Rey - *Ulusal Marş*
Lana Del Rey - *Ultraviolence*
Ludwig van Beethoven - *Ay Işığı Sonatı*
Mansionair - *Daha Kolay*
Natasha Blume - *Karadeniz*
Nominal ft. Datura - *Everyday anyone*
Oasis - *Stop crying your heart out*
PatrickReza - *Tip Toe*
Pink Floyd - *Another brick in the wall*
Queen - *We will rock you*
R3YAN ft. BLVKES - *Tonight*
R3YAN ft. Level 8 ft. BLVKES - *Tehlikeli Kadın*
Reyn Hartley - *Snitch*
(Yavaşlatılmış) Rosenfeld - *Do it*
for me Rosenfeld - *Like u*
Saint Mesa - *Aslan*
Sessiz Çocuk - *Siktir git*
Sessiz Çocuk ft. PatrickReza - *Jump*
The Beatles - *Let it be*
The Knack - *My Sharona*
The Pretty Reckless - *Heaven knows*
The Pretty Reckless - *My medicine*
The Seige - *The Drum*
Travis A. King - *Güzel Zihin*
Ursine Vupline ft. Annaca - *Wicked game*

Teşekkür

Bir çalışmanın sonuna gelmek ve tüm planlama ve taslak hazırlama dönemi b o y u n c a bana verdiği duyguları, düşünceleri ve hisleri ifade etmek HER ZAMAN zordur; bu durumda, on iki aydan uzun bir süre. Efrem ve Thea uzun zamandır seslerini duyurmak istiyorlardı. kişilikler.

Beni yıllardır takip edenler bu romanın doğuşunun Ağustos 2018'e, bu projeyi duyurduğum ve ardından kendimi ilk serim olan *Beni Sevdğin Gibi Öp'e* adamak için geçici olarak ara verdiğim yıla dayandığını hatırlayacaktır. Çok takdir ettiğiniz ve sevdiğiniz kahramanlar Neil ve Selene ile çok zaman geçirdikten sonra, yeni bir şeyler yazma, insan olmanın binlerce yönünü inceleme ve her zaman olduğu gibi yaratıcı damarımın diğer yönlerini ortaya çıkarma ihtiyacı hissettim.

Belki daha iyi, belki daha kötü ya da sadece farklı.

Benim için bir hikayeyi tasarlamak, tasarlamak ve anlatmak asla kendi başına bir son değildir, asla sadece hayal gücünün bir çalışması değildir, daha ziyade uzun bir belgeleme, anlama ve her şeyden önce kavramsal detaylandırma sürecidir, bu da beni genellikle hem psişik hem de fiziksel, kendiminkinden uzak ve bu nedenle inanılmaz derecede büyüleyici olan paralel gerçeklikleri analiz etmeye ve keşfetmeye götürür.

Çocukluğumdan beri geliştirdiğim Yunan mitolojisi (klasik çalışmalarım sayesinde lisede bilgi sahibi oldum) ve gençliğimde yıllarca piyano çalarak yaklaştığım müzik gibi diğer ilgi alanlarımın yanı sıra, ilk tutkularımdan biri olan psikolojiye sadık kalarak size psikolojik bir karanlık kitap daha getirmem tesadüf değil.

Çalışmalarımın her şeyden önce bunun için doğduğuna inanıyorum: sizinle iletişim kurmak, temalar ve durumlar hakkında derinlemesine bir fikir vermek için,

Varoluş biçimleri, gündelik hayatın bir parçası olan ve önyargıların ve beyhude yargıların ötesinde, anlaşılmayı hak eden entelektüel yönleri ve duygusal motivasyonları gizleyen seçimler.

Bu eserin kitapçılara ulaşmasını sağlayanlara, kalemime güvenerek buraya kadar gelenlere, önceki yolculuğumda bana eşlik edenlere ve bu ikinci yolculuğumda da beni takip etmeye karar verenlere teşekkür etmeden edemeyeceğim.

Sperling & Kupfer'e, editörüme ve sayfalarca anlatının filizleneceğini bilmediğim küçük bir tohumken bu projenin gerçekleşmesine inanan herkese teşekkür ederim. Aileme, özellikle de kız kardeşime, romanı önceden okudukları, benimle birlikte analiz ettikleri ve gerektiğinde katı ve eleştirel davrandıkları için teşekkür ederim.

Şimdiye kadar, kıdemli bir okuyucu ve istisnai bir işbirlikçi olmanın yanı sıra, benim için vazgeçilmez bir referans noktası, harika bir arkadaş, hassasiyeti ve muazzam sabrıyla yavaş yavaş benimle nadirden daha eşsiz, saf ve samimi bir ilişki kurabilen sürekli bir varlık haline gelen Giulia'ya teşekkür ediyorum.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ediyorum.

Her şeyin motoru, beni pes etmemeye, gelişmeye, kendimi ortaya koymaya, kendimi yeniden keşfetmeye ve yazdığım her satırda kendimden bir parça vermeye teşvik eden güç.

Uzun yıllar boyunca büyük bir aile, aynı bedenin iki kolu olduk.

O yüzden sıkı tutunalım.

Çünkü bu kucaklaşmada sana olan tüm sevgim var.

Şimdi veda etme zamanı....

Efrem ve Thea'nın iki karmaşık karakter olduğunun ve sizleri kesin cevaplar bekleyen çok sayıda soru işareti, şüphe ve şaşkınlıkla baş başa bıraktığının farkındayım.

Sonsözün sizi üzdüğünün, Ben'in tüm kesinlikleri yıktığının farkındayım, peki ya bizim esrarengiz Efrem ve onun asi Küçük Denizkızı?

Eh... onlar için çalkantılı ve dönemeçlerle dolu bir kaderim var.

Açıklanacak sırların.

Sinsi tehlikelerden.

Karanlık ve şok edici arka planlar.

Ancak, gözyaşı ve acının yanı sıra, küçük gülümsemeleri, huzur anlarını ve tutku zonklamalarını da ayırıyorum.

Peki ya duygular?

Eğer Neil ve Selene ile size aşkın çeşitli biçimlerini gösterdiysem, Efrem ve Thea ile de size aşkın tüm *gölgelerini* göstermek niyetindeyim.

Bu seri olgun, karanlık, çok güçlü ve öngörülemez olacak, en korkusuz okuyucuların kalplerine uygun olacak.

Bu yüzden cesaretinizi toplayın, derin bir nefes alın çünkü ikinci ciltte daha da derine ineceğiz, en koyu karanlığa dalacağız, iki kahramanın, Efrem'in hermetik zihninin ve Thea'nın çelişkili kişiliğinin gizemli kişiliklerini daha iyi tanıyacağız, geçmiş ve bugün, deha ve delilik, ahlak ve sapkınlık, beden ve ruh, akıl ve içgüdü, bilinç ve bilinçdışı arasında eşsiz bir yolculuğa çıkacağız...

Onları sevecek ve onlardan nefret edeceksiniz, onlarla karışık duygulara neden olacak amansız bir mücadele yaşayacaksınız.

Ama söz veriyorum sizinle olacağım.

Elini tutacağım... Ne olursa olsun.

Her zaman
senin
Kira Shell

Bu e-kitap telif hakkı ile korunan materyaller içermektedir ve yayıncı tarafından özel olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında veya yürürlükteki yasalarda açıkça belirtilmedikçe kopyalanamaz, çoğaltılamaz, aktarılamaz, dağıtılamaz, kiralanamaz, lisanslanamaz veya kamuya yayınlanamaz veya başka herhangi bir şekilde kullanılamaz. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı ile haklar rejimine ilişkin elektronik bilgilerin herhangi bir şekilde değiştirilmesi, yayıncının ve yazarın haklarının ihlalini teşkil eder ve değiştirilmiş şekliyle 633/1941 sayılı Kanun hükümleri uyarınca hukuki ve cezai yaptırıma tabi tutulacaktır.

Bu e-kitap, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde takas, ticaret, ödünç verme, yeniden satış, kiralama veya başka bir şekilde yayılma konusu olamaz. İzin verilmesi durumunda, bu e-kitap, eserin yayınlandığı formdan başka bir formda olamaz ve burada yer alan koşullar sonraki kullanıcıya da uygulanacaktır.

Anlatılan isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Gerçek, mevcut veya var olan yerler, olaylar, nesneler ve kişilerle olan her türlü benzerlik tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın kısmen dahi olsa çoğaltılması yasaktır.

Uyarı

Bu çalışma karanlık bir romantizmdir, bu nedenle hassas konuların işlenmesini ve müstehcen sahnelerin tanımlanmasını içerir.

Bilgili bir kitlenin okuması tavsiye edilir.

www.sperling.it

www.facebook.com/sperling.kupfer

Efrem Krugher ile tanışın - Karanlık arzular

tarafından Kira Shell

Gizli Edebi Mülkiyet

© 2021 Mondadori Libri S.p.A., Milano

Grandi & Associati, Milano ile anlaşmalı olarak yayımlanmıştır

Sperling & Kupfer için Mondadori Libri S.p.A. tarafından

yayımlanmıştır Ebook ISBN 9788892741980

KAPAK || FOTOĞRAF © SHUTTERSTOCK | SANAT YÖNETMENİ: FRANCESCO MARANGON | GRAFİK TASARIMCI:
LAURA DE MEZZA

Dizin

Kapak

Görüntü

Kitap

Yazarın

Önsözü Önsöz

1. Thea

2. Thea

3. Thea

4. Thea

5. Thea

6. Thea

7. Thea

8. Thea

9. Thea

10. Thea

11. Thea

12. Thea

13. Thea

14. Thea

15. Thea

16. Thea

17. Thea

18. Thea

19. Thea

20. Thea

21. Thea

22. Thea

23. Thea

24. Thea

25. Thea

26. Thea

27. Thea

28. Thea

29. Thea

Oynatma Listesi. Efrem Krugher ile
tanışın Teşekkür

Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.